

Giới thiệu Chồng Hờ Vợ Tạm

Thể loại: Ngôn tình

Tình yêu luôn có những lý lẽ riêng của nó, chia tay nhau chưa chắc đã hết yêu nhau, nhưng vì lý do nào đó không thể ở bên nhau nữa.

Cũng như biết trước được điều đó mà rất nhiều năm sau, đến cuối cùng thì chúng tôi cũng đường ai nấy đi, nhưng chưa bao giờ tôi quên được những hình ảnh giữa tôi cùng với anh.

“Rõ ràng em không bị cận thị, tại sao lại đeo mắt kiếng?”

“Bởi vì hình như anh thích em đeo mắt kiếng hơn, thú tính dễ dàng trời dạy.”

“Em mới là thú tính trời dạy! Em chính là mặt người dạ thú!”

“Lần đầu tiên là anh bá vương ương ngạnh; lần thứ hai thì anh bảo tối hôm trước còn chưa đủ, sáng sớm hôm sau lại quyến rũ em, suýt chút nữa em không đón kịp máy bay luôn. Lần thứ ba, anh cầu xin em giải độc cho anh, đêm hôm đó anh đè em bao nhiêu lần, anh biết không?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Có thể bán mình thêm lần nữa

Tôi còn nhớ rõ khách hàng đầu tiên của tôi, nói đúng ra, đó là người khách đầu tiên khi tôi lên đài. Dù sao trước khi tôi chào hàng thật thì tôi đã từng tiếp chay lâu rồi, chỉ nói chuyện cùng, không ngủ cùng.

Một lão già năm mươi tuổi, hói đầu, cả một vòng trên đầu không có tóc, ở giữa lơ thơ vài cọng.

Hắn không nhận ra tôi qua lớp trang điểm đậm, nhưng tôi lại nhận ra hắn.

Đó là giáo sư hóa học nổi danh ở trường học của chúng tôi.

Đêm hôm đó, bọn họ nguyên cả một đám người đến, người mời khách chính là ông chủ xưởng chế tạo thuốc của địa phương, khách mời chính là giáo sư hóa học.

Tôi đi vào trong gian phòng ánh sáng mờ ảo, người đầu tiên tôi nhìn thấy chính là vị giáo sư đang ngồi ở giữa ghế sofa.

Hắn có chút mất tự nhiên, nhìn rất buồn cười.

“Đây là tiếp viên mới tới của chúng tôi, vẫn còn là gái tơ đó!” Bà chủ đẩy tôi ra.

Ông chủ béo mập của công ty chế tạo thuốc kéo tôi qua, đưa tay lên bóp ngực tôi hai lần, hai tờ tiền màu hồng cũng nhét vào trong: “Tiếp khách của bọn anh cho tốt, phục vụ tốt sẽ có trọng thưởng!”

“Được! Cảm ơn ông chủ.” Tôi còn chưa nói xong, người đã được đẩy xuống ngồi bên cạnh giáo sư.

Tôi đặt tay lên trên đùi hắn, sau đó cầm cốc lên mời rượu hắn ta.

Hắn rất ít khi tới những chỗ như này, tôi mời rượu hắn hắn lập tức uống, cũng không sờ soạng gì tôi. Lúc ấy tôi đã nghĩ, buổi tối hôm nay cho dù không kiếm được tiền thì cũng đã nhận được gần bảy trăm nghìn tiền bo trước rồi.

Tôi đem tiền trên ngực lấy xuống, cuộn thành cuộn nhỏ, nhét lại vào ngực. Khi tôi làm động tác này, tôi nhìn thấy ánh mắt hắn ta nhìn chằm chằm vào hai bầu ngực của tôi.

“Thích không?” Tôi thuận thế dựa sát vào người hắn ta, đem ngực đẩy tới trước mặt hắn.

Quên không nói, tôi và đám tiếp viên kia đều mặc áo trễ ngực, phía dưới là quần đùi ngắn hoặc váy ngắn các loại.

Hắn gật đầu, nuốt vài ngụm nước miếng.

“Nếu thích thì lát nữa đưa em đi được không?”

Hắn lại gật đầu, chuyện này cứ quyết định như vậy.

Sau khi hát hò, ông chủ béo cho tôi thêm tiền, cùng với một chiếc thẻ phòng của khách sạn. Tôi đem tiền chia cho bà chủ xong liền dẫn khách rời đi.

Trên xe, tay của giáo sư đã không nhìn được, sờ soạng đùi tôi.

Tài xế lái xe hỏi chúng tôi có muốn đi ăn khuya một chút không, giáo sư lập tức nói không cần.

Sau khi vào trong khách sạn, giáo sư đẩy tôi lên tường, vừa sờ vừa hôn.

Sau đó mạnh mẽ cởi quần áo của tôi, ôm tôi, vừa cắn vừa hút.

Hàm răng thưa của hắn cắn tôi đau nhức, tôi ngẩng đầu, nhìn lên trần nhà.

Đây là lần đầu tiên của tôi, vậy mà lại làm cùng với một tên già như vậy, tôi cảm thấy có chút buồn cười, mà khi tôi nhìn thấy ví tiền phồng lên của tôi, tôi lại cảm thấy không buồn cười nữa.

Tôi đẩy lão ta đi tắm, chờ lão ta tắm xong, tôi cũng đi vào.

Khi tôi trùm khăn tắm đi ra đã ngồi thấy hắn ngồi ở một bên giường, không có khăn tắm, hai mắt nhìn chăm chăm vào phía phòng tắm, tôi mỉm cười, cầm khăn tắm ném lên mặt đất, ánh mắt hắn sáng lên, há miệng thở dốc, nhanh chóng đầu hàng trong tay tôi.

Tôi đi qua, hắn vội vàng ép tôi đến bên giường, bắt đầu sờ mó hôn hít. Đêm hôm đó, hắn chắc là bị bắt lực, chỉ ôm tôi sờ soạng một buổi tối.

Tôi rất vui vẻ, bởi vì tôi lại có thể bán mình thêm lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Em cũng có đạo đức nghề nghiệp

“Anh yên tâm, em là người có đạo đức nghề nghiệp, vật không nên cầm thì em sẽ không cầm đâu, đồ trong túi của anh, một xu cũng không thiếu.” Tôi nói.

Về xấu hổ trên mặt hắn càng rõ ràng hơn, trong lòng tôi có chút mừng thầm, có chút thương hại, lại có chút khinh thường hắn.

Tuổi đã cao như vậy rồi, thịt trên người đều nhão hết cả ra, hơn nữa còn yếu sinh lý, vậy mà vẫn dám đi chơi gái.

“Lần đầu tiên chơi gái sao? Đúng rồi, điện thoại của anh đem qua để chuông liên tục đó.” Tôi hất cằm, chỉ vào cái tủ ở đầu giường, cười nhạo: “Lần sau nhớ làm kĩ công tác hậu cần một chút nha!”

Hắn dùng một tay cầm điện thoại di động lên, bấm mở khóa, vừa nhìn một cái liền lộ ra vẻ mặt khản trương.

“Hôm qua cô không nhận điện thoại của tôi đấy chứ?”

“Đương nhiên là không rồi!”

Tôi đi giày vào, mở túi xách ra, nhìn thấy mấy tờ tiền màu đỏ bên trong, tâm trạng vô cùng thỏa mãn.

“Năm nay cô bao nhiêu tuổi? Nhìn cô thì có lẽ vẫn là sinh viên thôi, đừng làm nghề này nữa.” Hắn không vội vã gọi điện thoại lại, mà lại muốn khuyên tôi cải tà quy chính.

“Em đúng là sinh viên.” Tôi đột nhiên trả lời, nhìn thẳng hắn nói: “Nếu không đi bán thân, sao có tiền nộp học phí? Hơn nữa, nếu em không bán thân thì đêm hôm qua ai làm cho ông chủ vui vẻ đây? Mấy ông chủ bây giờ rất ưa thích sinh viên đại học đó.”

Tôi kéo cửa ra, phất tay với hắn: “Ông chủ, tạm biệt!”

Gần ba mươi lăm triệu, đối với tôi lúc đó chính là khoản tiền tôi kiếm được nhiều nhất.

Kiểm được tiền quá dễ dàng, tôi cũng không nghĩ đến việc tiết kiệm hay giữ tiền, tôi trực tiếp đi đến cửa hàng tiêu xài phung phí.

Trước tiên thay một chiếc điện thoại di động mới, mua vài loại mỹ phẩm cao cấp bình thường không dám mua, mua thêm vài bộ quần áo, có thể thôi mà đã tiêu hết sạch tiền.

Buổi tối, tôi lại xuất hiện ở trong phòng của bà chủ, chị em trong phòng đều có chút giật mình.

Lần đầu tiên của bọn họ đều bị giầy vò quá kinh khủng nên phải nghỉ ngơi vài ngày mới có thể đi làm được, bọn họ không hiểu tại sao mới có một ngày mà tôi đã đi làm.

“Tiểu Như, em không thiếu tiền đến mức đó chứ?”

“Nghe nói hôm qua người gọi em ra ngoài là lão già kia, có phải lão ta yếu sinh lý không?”

“Nói mò, em chưa từng gặp phải mấy lão già sao? Mấy lão già chính là mặt hàng biến thái nhất đó! Lần trước chị gặp phải một lão, suýt nữa thì lão ta giết chết chị rồi.”

Cả đám chị em đều nhao nhao hỏi.

Tôi không định nói cho bất cứ ai biết rằng tôi vẫn còn trinh, tôi chỉ nói đã tiêu hết tiền nên muốn kiếm thêm mà thôi.

Bà chủ thường được chúng tôi gọi là chị Mai, một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, nghe nói trước kia cũng làm nghề này, có chút thú vị.

Tiểu Như cũng không phải tên thật của tôi, ở trong nghề này, không ai dùng tên thật cả.

Chị Mai đang hút thuốc, thở ra một làn khói trắng, xuyên qua lớp khói mờ ảo, nói với tôi: “Tiểu Như, em nghỉ ngơi hai ngày đi, mấy ngày nay đi tiếp rượu là được.”

Chị ngừng lại một lúc, sau đó nói: “Tiền đúng là tốt thật, nhưng hiện giờ em còn trẻ, phải học cách tiết kiệm tiền, nghề này của chúng ta chính là bán thanh xuân. Nếu không tiết kiệm thì qua vài năm nữa phải sống thế nào đây?”

Tôi vội vàng gạt đầu, định bụng muốn tìm một người dễ nhìn một chút để trao lần đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Quen biết ông chủ trác

Gặp mặt ông chủ Trác là chuyện của ba ngày sau đó.

Tôi nhớ rất rõ thời gian này, bởi vì khi ngồi tiếp khách thì thường chỉ được bo gần bảy trăm nghìn, nộp lại hơn ba trăm nghìn, bản thân tôi cũng chỉ còn lại hơn ba trăm nghìn.

Một người vừa kiếm lời được ba mươi triệu, sao có thể thỏa mãn với thu nhập mỗi ngày hơn ba trăm nghìn đây?

Khi đó tôi rất sốt ruột, cho nên khi tôi nhìn thấy ông chủ Trác đẹp trai cao to, tướng mạo chính trực, hơn nữa nhìn có vẻ rất có tiền, còn ra tay hào phóng thì tôi không chờ nổi nữa.

Ông chủ Trác là người mời khách, khách được mời cũng là người làm ăn.

Ở trong nghề này lâu, bạn sẽ phát hiện ra rằng người mời khách thường sẽ không gọi gái để ngủ qua đêm, bình thường đều chỉ gọi cho khách mời, sau đó thanh toán tiền mà thôi. Vì vậy, sau khi các chị em khác đi vào trong, đều ngồi bên cạnh khách mời.

Tôi chăm chú về anh tuấn của ông chủ Trác, cho nên tôi chủ động ngồi cạnh ông chủ Trác, rót rượu cho anh, đồng thời cũng mời anh uống rượu.

“Em tên gì?” Ông chủ Trác hỏi, tay anh khoác lên trên phần tựa lưng của ghế sofa sau lưng tôi.

Tư thế này, người ngoài nhìn vào sẽ thấy giống như anh đang ôm tôi, nhưng chỉ có tôi biết, sự thật không phải vậy.

“Em tên là Tiểu Như.” Tôi vừa nói, vừa cầm ly rượu lên, chạm ly với anh, nháy mắt đầy ma mị với anh.

Anh cười to.

Hiển nhiên, chút thủ đoạn ấy của tôi trong mắt anh căn bản không đáng nhắc đến.

Anh nắm tay tôi: “Đúng là mềm mại như nước.”

“Ông chủ à, có vài chỗ của em cũng rất mềm mại đó...” Tôi mạnh dạn nhào vào lồng ngực anh, cố ý dùng ngực tôi cọ cọ vào ngực anh.

Ấm chỉ vô cùng rõ ràng!

Ông chủ Trác cũng cười, nhưng anh lại không có động tĩnh gì, cũng không biểu hiện gì rõ ràng.

Anh vốn để một tay khoác trên ghế, chớp mắt một cái đã khoác vào vai tôi, ôm chặt thân thể tôi xoa bóp nhẹ nhàng, một tay khác giống như muốn phủ lên chỗ nào đó mềm mại của tôi, dùng lực mạnh nắn bóp.

Khí tức đàn ông mạnh mẽ ập vào mặt tôi, không giống với lúc hầu hạ lão già kia, người đàn ông này khiến tim tôi đập nhanh hơn tăng tốc.

Dù sao cũng là ngủ cùng đàn ông, tất nhiên tôi cũng muốn tìm một người đàn ông anh tuấn mạnh mẽ, có mùi vị đàn ông rồi.

Vì vậy, tôi càng tỏ ra ân cần, thỉnh thoảng còn làm vài hành động xấu xa.

“Lão Trác, bé con này rất thích anh đó!” Một người bên cạnh nói.

Có vài người chị em cũng nghi ngờ nhìn tôi, đại khái là không ngờ tôi lại chủ động như thế, không chút ngại ngùng nào.

Ông chủ Trác cười tươi, không thêm đề ý, nói với người bên cạnh: “Bé con này nhìn trúng tôi rồi.”

“Tiểu Như, có phải em nhìn trúng ông chủ Trác rồi không?” Có một đồng nghiệp lớn tiếng hỏi, đồng thời tiến đến, dường như cũng muốn được đưa đi cùng.

“Đúng vậy!” Tôi nói: “Ông chủ Trác chính là loại hình em thích nhất, em thích anh ấy!”

Nghe vậy, ông chủ Trác càng cười sáng khoái hơn.

Tay anh ôm lấy tôi, sau đó nắm lấy cánh tay gần anh nhất của tôi, tùy tiện chơi đùa một chút.

Thỉnh thoảng, tôi muốn tiến thêm một bước, sờ lên đùi anh, lại bị tay anh chặn lại.

Tôi biết, anh đang cản trở hành vi của tôi.

Tôi rất sốt ruột, lúc này sắp tới một giờ sáng rồi, chờ lát nữa mọi người đi nghỉ, tôi muốn anh dẫn theo tôi cùng đi, tôi nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt tôi mang theo một chút cầu xin, một chút nghi hoặc, cùng một chút tổn thương.

“Không muốn tôi giờ trò xấu thì đừng lộn xộn.” Anh cúi người nói khẽ bên tai tôi: “Đợi lát nữa, tôi mang em đi.”

Cảm giác sốt ruột trong lòng tôi nháy mắt được bình ổn lại, còn có chút cảm giác ngọt ngào nữa.

Anh nói không muốn anh giờ trò xấu thì đừng lộn xộn, chứng tỏ những hành động kia của tôi đã khiến anh có cảm giác!

Tôi lén lút nhìn về phía quần anh. Phía đằng quần kia không có gì khác thường nha!

Hành động lén lút này của tôi cũng không qua được mắt anh, anh cười lắc đầu, hỏi tôi: “Làm nghề này bao lâu rồi?”

Tôi nói: “Một tháng!”

Thời gian đương nhiên là giả!

Tôi vào nghề lâu rồi, nhưng trước đây chỉ tiếp rượu, không bán thân. Ngủ với khách sao? Ba ngày trước là lần đầu tiên, hôm nay là lần thứ hai!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Sợ anh không cần em

Sau khi rời khỏi hộp đêm, ông chủ Trác mời khách ăn đêm, uống thêm chút rượu, sau đó mới nhét vào tay mỗi người chị em của tôi một tấm thẻ.

Đừng hiểu lầm, không phải thẻ ngân hàng, mà chính là thẻ phòng đó!

Tiền công tiếp khách của chúng tôi thì lúc rời đi ông chủ Trác đã đưa cho bà chủ, sau khi bà chủ trừ đi phần trăm thì cũng đưa lại cho chúng tôi.

Mắt của tôi rất tinh, vừa nhìn dấu hiệu trên thẻ phòng thì lập tức biết được đó là thẻ của một khách sạn lớn năm sao.

Ông chủ Trác đúng là người có tiền, ra tay vô cùng hào phóng, so với người lần trước mời lão già kia thì hào phóng hơn nhiều, chỗ tôi ngủ lần trước cũng chỉ là khách sạn bốn sao mà thôi.

Ông chủ Trác không tự mình đưa khách đến khách sạn, chỉ gọi một người tài xế luôn đi theo chúng tôi đưa khách mời qua đó.

“Ông chủ, chúng ta thì sao?” Anh không dẫn tôi lên xe.

Chẳng lẽ vị đại gia này không định ngủ cùng tôi?

Tôi có chút lo lắng.

Đây là một dạng tâm lý rất kì quái, tôi đã nhận tiền qua đêm, nếu anh không ngủ với tôi, tôi tất nhiên là được hỏi, nhưng lúc này tôi lại vô cùng hi vọng anh muốn tôi.

Ở chỗ tôi làm, đa phần đều là khách khứa trông chả ra sao cả, không bụng phê thì cũng hỏi đầu, người anh tuấn mà lại lăm tiền như ông chủ Trác đây rất hiếm có, nếu tôi được ngủ với anh thì tôi đã cảm thấy tôi kiếm lời rồi.

Anh cười, nghiêng đầu nhìn tôi, ánh mắt hẹp dài dưới ánh đèn đường nhìn giống như một bầu trời đầy sao vậy.

“Sao vậy? Sợ anh không cần em sao?” Anh lên tiếng, khóe môi hơi nhếch lên.

Môi mỏng gợi cảm khiến người ta thần hồn điên đảo.

Tôi không biết đêm hôm đó rốt cuộc là do tôi say, hay là do nguyên nhân gì khác mà tôi cảm thấy nhìn anh kiểu gì cũng rất đẹp, tôi lớn đến từng này rồi, chưa từng nhìn thấy người đàn ông nào đẹp như thế.

Đương nhiên, chỉ là cái đẹp trong phạm vi thẩm mỹ của tôi mà thôi.

Tôi thích đàn ông thành thực một chút, từng trải, có kinh nghiệm, mỗi nếp nhăn trên mặt đều có thể viết nên một câu chuyện.

“Nếu không cần em thì anh đã lờ nặng rồi.” Tôi nhón chân lên, hai tay quàng qua cổ anh, có ý thờ nhẹ phả vào môi anh: “Em đã nhận tiền của anh, cho dù anh không cần em, em cũng không trả lại cho anh đâu!”

“Chút tiền ấy, tôi vẫn bỏ ra được.” Anh vẫn cười như cũ, một tay ôm vào lưng tôi.

Tôi cười, híp mắt lại, dựa vào lực của anh mà tiến sát đến gần.

Sau đó há miệng, ngậm lấy yết hầu của anh.

Đầu lưỡi chậm rãi chuyển động.

Tôi rên nhẹ, giống như thiếu nữ động tình, rất nhanh đã nghe được âm thanh kiềm chế truyền đến từ phía anh.

Tôi vui vẻ cười ha hả, vừa nẩy đứng quá gần, tôi cảm nhận được cơ thể của anh có thay đổi, đột nhiên có cảm giác rất thành tựu.

“Thật sự thua em rồi!” Anh cười nói, lập tức kéo tay tôi: “Tôi dẫn em đến một chỗ!”

Ngoác tay gọi xe taxi, đọc ra địa chỉ chỗ hộp đêm tôi làm việc.

Tôi vô cùng kinh ngạc, không biết anh muốn làm gì, anh nói: “Tôi đi lấy xe, xe tôi đậu ở đó.”

“Anh uống rượu rồi, sao lái xe được?” Tôi có chút lo lắng, không hiểu vì sao anh không trực tiếp đi đến khách sạn chứ, tôi thật sự rất muốn...

“Được hay không thì em chờ một lát nữa sẽ biết!” Hắn nói bóng gió, cầm tay tôi đặt vào chỗ đó của anh.

Phình ra một đống!

Cách một lớp quần, trái tim tôi đập thành thịch.

Lúc này, tôi nhìn thấy tài xế lái xe liếc nhìn tôi trong gương chiếu.

Mặt tôi dày, không thêm chột dạ!

Cho dù tôi đỏ mặt thì đó cũng là đỏ mặt vì ông chủ Trác.

Đến bãi đỗ xe, tôi mới nhìn rõ xe của anh là Land Rover.

Rất tốt, xe này rất xứng với anh, rất có mùi vị đàn ông.

“Lên xe!” Anh nói.

Tôi ngồi lên ghế phụ, tò mò nhìn xung quanh.

“Đã từng làm chuyện đó trên xe chưa?” Anh hờ hững hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Em sẽ không yêu anh chứ

Tôi sững sờ, quay đầu nhìn anh.

Trên xe, không phải là quá mức kích động sao?

Anh biết tôi nhìn anh, anh lại không giải đáp nghi hoặc của tôi, chỉ là khước môi hơi nhếch lên, thành thạo châm lửa, nhấn ga, bẻ lái.

Rất nhanh, chiếc Land Rover rời khỏi bãi đỗ xe.

Đèn đường chiếu lên mặt anh, lộ ra từng tầng ánh sáng.

“Nhìn tôi làm gì?” Anh hỏi.

Một cặp mắt đào hoa liếc nhìn tôi, sau đó lại nhanh chóng nhìn về phía trước.

Lúc đó, lái xe khi uống rượu chưa phạt nghiêm, giá cũng không quá đắt, vì vậy ý thức an toàn của mọi người kém xa bây giờ.

“Anh rất đẹp trai!” Tôi nhìn anh, cười ngây ngốc.

Lúc này anh mỉm cười, khước môi nhếch lên một đường cong nhân nhật, vô cùng mê người.

“Cô gái nhỏ, em sẽ không yêu tôi chứ?” Anh hỏi.

“Yêu thì sao?” Tôi nửa đùa nửa thật.

Anh nghiêng đầu nhìn tôi, hai mắt nhìn thẳng vào nhau, ý cười của anh nhạt dần từng chút một, tôi không hiểu tôi nói câu này có gì sai, tôi thường nghe thấy đám chị em nói với các ông chủ như vậy mà.

Anh im lặng chậm rãi hạ cửa kính, gió từ bên ngoài thổi tới, tuy không mát bằng gió của điều hòa, nhưng lại thổi tan đi bầu không khí mập mờ xấu hổ trong xe.

Qua một lúc lâu sau.

“Tôi không thể cho em bất cứ thứ gì...” Khủy tay trái của anh đặt ở khung cửa sổ, ngón tay chống vào huyệt thái dương, tay phải cầm tay lái, đột ngột hỏi: “Năm nay em bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi mốt!” Tôi đồng dục nói.

“Bằng tuổi con trai tôi.” Anh nói, đổi đề tài khác: “Em ở đâu, tôi đưa em về nhà.”

“Anh...” Tôi hoàn toàn không có cách nào hiểu được, mới hai mươi phút trước, anh nói anh muốn để tôi biết anh có được hay không, vài phút trước, anh hỏi tôi đã từng làm chuyện đó trên xe chưa?

Hiện giờ, anh muốn đưa tôi về!

“Sao anh lại thay đổi nhanh như vậy chứ?” Tôi cảm thấy bị tổn thương, cảm giác bị người khác từ chối, mà lại là... tôi chủ động, chỉ thiếu mỗi không cầu xin anh muốn tôi mà thôi!

“Không có hứng thú!” Anh nhìn tôi lần nữa, tôi cảm thấy ánh mắt anh có chút lạnh nhạt.

“Nói điều!” Tôi trách móc, hất cằm về phía anh: “Rõ ràng phần dưới anh có phản ứng...”

“Đó là do nó không nghe lời.” Ngữ khí của anh rất lạnh nhạt: “Trước giờ tôi chơi bời bên ngoài, không thích nói đến tình cảm.”

Anh dừng một chút, xoa xoa mi tâm, dường như thờ dãi: “Em làm nghề này lại càng không nên để tình cảm xen vào. Em phải biết rằng những người đàn ông đến chỗ đó tìm vui, đều không phải đàn ông tốt.”

“Vậy còn anh?” Tôi bừng tỉnh hỏi.

Anh cười, không nói chuyện.

“Ở chỗ nào? Nếu không nói tôi sẽ để em lại ven đường.” Một lúc lâu sau, anh nói.

Tôi vội vã đọc một địa chỉ, là nơi cách chỗ tôi thuê phòng một con đường.

Trên đường đi, tôi không nói thêm gì nữa, chỉ ngồi buồn bã.

Anh cũng tỉnh táo lại khá nhiều.

Rất nhanh đã đến địa chỉ tôi nói, anh dừng xe lại.

Tôi vốn nên nhảy xuống xe, nhưng lại không cam lòng, vì vậy tôi đã làm ra một chuyện: Tôi đè anh xuống, hôn anh, nhanh chóng lật người sang bên ghế lái, dang hai chân ngồi trên người anh.

Tôi hôn rất mạnh bạo, gần như là cắn xé.

Tìm được nút bấm trên cửa xe, trực tiếp đóng cửa sổ lại.

Hô hấp nóng rực, mùi rượu thơm nồng, anh phản kháng không nổi, rất nhanh đã hạ ghế xuống, còn thuận tay tắt đèn xe.

Cuối cùng tôi cũng biết, anh rất thành thạo.

Lúc lâm trận, anh đụng phải chướng ngại ở chỗ đó, trong mắt anh hiện lên một tia kinh ngạc, xen lẫn sự đấu tranh vùng vẫy.

“Đến lúc này rồi, anh còn là đàn ông không vậy?” Tôi hỏi.

Anh không do dự nữa, dùng sức đâm vào.

Tôi đau đến mức cả người run rẩy.

Đêm hôm đó, anh dùng thời gian một đêm để chứng minh anh có phải là đàn ông hay không, cũng chứng minh anh được hay không được.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Làm bản xe anh rồi

Ngoại trừ đau đớn đến run rẩy trong nháy mắt ấy, quá trình sau đó, tôi dường như vô cảm.

Tôi không biết vì sao mọi người lại hứng thú với chuyện này, nhưng tôi không dám hỏi.

Không những không dám hỏi, tôi còn phải làm bộ như rất thích.

Tôi đã xem bộ phim kia, chăm chỉ học nó, cũng nghe các chị em nói kinh nghiệm của họ, biết rằng đàn ông không thích phụ nữ giống như bị cầm, giống như cá chết.

Tôi học theo các nữ chính trong bộ phim kia, đầu tiên là kéo dài từ “Ừm” một tiếng, làm bộ đáng vẻ hưởng thụ, tiếp theo đó, chính là phối hợp theo tiết

tàu của người kia mà rên.

Cũng không biết do biểu cảm trên mặt tôi chưa tới, hay do những nơi khác làm lộ tẩy, nói chung bị anh nhìn ra.

“Không biết rên thì đừng rên nữa, già lắm.” Anh nói.

Tôi quả nhiên không rên nữa.

Tay của tôi ôm lấy lưng cùng hông của anh.

Vóc người của anh quả thật rất đẹp, da thịt của anh rất có tính đàn hồi, bắp thịt căng cứng, tuyệt nhiên khác xa ông già tôi tiếp lần trước.

Tôi sờ soạng anh mấy lần, anh càng thêm hứng thú.

Sau đó, tôi có hưởng thụ hay không chính tôi cũng không nhớ rõ nữa, chỉ nhớ khi trời tờ mờ sáng, có người gõ vào xe của chúng tôi...

Sau đó, anh đưa cho tôi hơn một trăm sáu mươi triệu, anh lấy một túi xách từ sau cốp xe đưa cho tôi, nói: “Đội ngân hàng mở cửa, nhanh chóng gửi tiền vào, để ở nhà không an toàn.”

“Vâng, cảm ơn ông chủ.” Tôi ngọt ngào nói.

Tôi nhìn lại vết máu trên xe: “Xin lỗi, làm bẩn xe của anh rồi.”

Anh ta cười cười lắc đầu, cầm khê đưa về phía cửa ghế phụ, ý bảo tôi xuống xe.

“Lần sau anh còn tìm em nữa không?” Tôi hỏi.

Anh ngậy ra một lúc, sờ lên môi mình, đáng vẻ vẫn chưa tận hứng, vừa gạt đầu vừa nói: “Kỹ thuật quá kém, hôn mà giống như chó gặm xương vậy.”

“Em sẽ cố gắng học.” Tôi vội nói.

Rất nhiều năm sau này, khi tôi nhớ lại khi đó, tôi nghĩ bộ dáng khi đó của mình nhất định giống như một học trò vô cùng nghe lời vậy.

Anh cười gạt đầu, tôi thỏa mãn rồi đi.

Sau khi xuống xe, tôi phát hiện chân tôi bủn rủn, quả thực giống như trong tiểu thuyết viết.

May mà trời vẫn còn sớm, người đi đường cũng rất ít, tôi vịn tường, đi qua một con đường, lúc này mới đến phòng trọ tôi ở trên đường.

Hơn một trăm sáu mươi triệu kia, tôi đã mang đi gửi ngay ngày hôm đó.

May mà tôi nghe theo lời của anh cùng chị Mai, không để tiền trong phòng, sau đó chỗ tôi ở liên tiếp xảy ra các vụ án lớn.

Tất cả đều là đột nhập cướp của giết người, người chết đều là các chị em làm nghề như chúng tôi.

Chuyện này sau này sẽ viết, năm đó những người thích xem tin tức có lẽ đều có ấn tượng.

Sau ngày hôm đó, tôi nghỉ ngơi mấy ngày, đúng là trong tay dư dả, trong lòng ung dung.

Tôi quay về trường đi học.

Năm đó, tôi học năm ba đại học.

Rất nhiều người biết tôi ở bên ngoài, nhưng bọn họ đều không biết tôi làm gì, cũng không biết gia đình tôi thế nào. Tôi rất ít khi giao du với bọn họ, trong mắt tôi, tôi và bọn họ là người của hai thế giới.

Bọn họ hoặc là sinh ra trong gia đình khá giả, hoặc là tình hình gia đình không tốt, nhưng cũng xem như có người quan tâm bọn họ, cố gắng kiếm tiền cho bọn họ nộp học phí, còn cho bọn họ phí sinh hoạt.

Tôi không giống vậy, chẳng có ai quan tâm tôi cả.

Khi tôi còn nhỏ đã không có ai để ý đến tôi rồi, cũng có thể nói không có ai cần tôi nữa.

Khi tôi học tiểu học, cha mẹ tôi li hôn.

Ba tôi thích uống rượu, uống say sẽ đánh người, tình rượu sẽ lại khóc lóc quỳ xin tha thứ.

Ông ấy đánh mẹ tôi, cũng đánh tôi, mẹ tôi vì bảo vệ tôi, bình thường mặt mũi đều bị đánh đến bầm dập.

Mẹ tôi thương yêu tôi.

Tôi tin là vì mẹ thương yêu tôi, nếu không, bà ấy sao có thể dùng thân thể của mình che chắn những trận đánh của cha tôi được.

Cũng chính vì tôi tin rằng bà ấy thương tôi, cho nên đến bây giờ tôi vẫn không hiểu, vào năm tôi học lớp sáu, khi bà ấy cùng cha tôi ly hôn, vì sao bà ấy không cần tôi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Mẹ tôi đi rồi

Đó là mùa đông, khi đó đúng vào kỳ nghỉ đông.

Tôi không biết vì sao họ lại chọn ly hôn vào kỳ nghỉ đông, sau ngày hôm đó, tôi đã suy nghĩ vô số lần, nếu họ chọn ly hôn vào lúc bình thường tôi đi học, không để tôi biết, như vậy thật tốt biết bao.

Tôi còn nhớ buổi sáng hôm đó, cả nhà chúng tôi đang ăn cơm, mẹ tôi bỗng nhiên nói: “Niếp Niếp, con một mình ở nhà làm bài tập, mẹ cùng cha con phải ra ngoài làm ít chuyện.”

Tôi nói: “Vâng, buổi trưa có cần con nấu cơm không?”

Mẹ tôi nói: “Không cần, mẹ và cha sẽ trở về rất nhanh.” Nói xong, bà xoa đầu tôi.

Lúc đó tôi không nghĩ nhiều, cũng không để ý đến đôi mắt đã đỏ ửng của mẹ tôi.

Đến giờ ăn cơm trưa, tôi đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn nhà bên cạnh, cha và mẹ tôi vẫn chưa quay lại.

Khi đó nơi tôi ở là nhà ngang, một cửa một nhà, mỗi nhà có hai phòng, phòng lớn trong nhà là phòng ngủ cùng phòng khách, phòng nhỏ bên ngoài là phòng bếp cùng nhà ăn, nhà vệ sinh ở hai đầu mỗi tầng, là nhà vệ sinh công cộng.

Tôi đói liền đi đến phòng bếp, bắt đầu vo gạo nấu cơm.

Hôm qua còn thức ăn thừa để trên bàn, tôi định sau khi nấu cơm xong sẽ múc một bát thức ăn để vào trong đó, đợi một lúc thức ăn sẽ lại nóng.

Bữa cơm như vậy, có dầu có thịt có vị, tôi rất thích ăn.

“Niếp Niếp, sao cháu lại ở nhà?”

Thím Trương cạnh nhà vừa hay đi qua cửa nhà chúng tôi, trong lời nói mang theo sự giật mình đến nay tôi vẫn còn nhớ rõ.

Tôi đưa tay sờ đầu: “Cháu ở nhà làm bài tập!”

“Cháu còn làm bài tập gì thế? Cha mẹ cháu đã sắp ly hôn rồi! Cháu còn không mau đi khuyên?!” Thím Trương gấp gấp nói: “Đang ở sân ngoài kia kia!”

Tôi vừa nghe thấy, cả người đều sững sờ tại chỗ, mấy giây sau, tôi kéo cửa chạy ra ngoài.

Vào tuổi của tôi khi đó, sớm đã hiểu được ly hôn có nghĩa là gì.

Thời đó, rất ít người ly hôn, những đứa trẻ trong gia đình ly hôn, giáo viên sẽ đặc biệt quan tâm đến, bọn trẻ sẽ bắt nạt, mọi người đều bàn tán.

Thế nhưng, tôi không cảm thấy đó là chuyện xấu, bởi vì trước đây, tôi đã tưởng tượng vô số lần mẹ tôi cùng cha tôi ly hôn.

Thậm chí, đã từng có một lần, khi tôi và mẹ lại bị cha tôi đánh đến mình đầy thương tích, tôi nói với mẹ, mẹ, mẹ ly hôn với cha đi! Con không chịu nổi nữa rồi!

Khi đó, mẹ tôi chỉ khóc và lắc đầu.

Gia đình chúng tôi ở trên trần.

Cha tôi làm ở công ty lương thực, mẹ tôi không đi làm, ở nhà lo chuyện nhà, cũng chính là nói gia đình chúng tôi đều do cha tôi nuôi.

Khi đó, tôi không hiểu được, vì sao mẹ tôi không chịu ly hôn, rất nhiều năm sau, cuối cùng tôi cũng hiểu được, mẹ tôi không đi làm, mẹ tôi không biết kiếm tiền, mẹ tôi... không nuôi được chính mình.

Khi đó bà ấy không dám ly hôn.

Hôm đó, khi tôi nhanh chân chạy đến, trông tôi chắc hẳn vui như chú chim công vậy.

Cha mẹ tôi cuối cùng cũng ly hôn rồi, tôi muốn đi theo mẹ, rời khỏi căn nhà này, cuối cùng tôi không cần phải chịu đánh nữa.

Thế nhưng tôi nằm mơ cũng không ngờ, khi tôi chạy ra ngoài, thứ tôi nhìn thấy chính là: Mẹ tôi lên một chiếc ô tô.

Thời đó, có xe đạp, có TV, có máy giặt quần áo đã rất tốt rồi, còn ô tô, đó tuyệt đối là người giàu có.

“Mẹ!” Tôi lớn tiếng gọi.

Mẹ tôi đã ngồi vào trong ô tô, bà ấy ngồi ghế phụ lái, một chân vẫn còn ở bên ngoài.

Bà ấy quay đầu nhìn tôi, gương mặt toàn là nước mắt, lúc này, tôi nhìn thấy người đàn ông ngồi ghế lái bên cạnh bà ấy nói gì đó, tôi không biết ông ta nói cái gì, tôi nhìn thấy mẹ tôi một tay che miệng, nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống, sau đó, bà ấy thu lại chân kia vào trong xe, đóng chặt cửa xe lại.

“Mẹ!”

Trong lòng tôi vô cùng sợ hãi, có cảm giác bị vứt bỏ, tôi liều mạng đuổi theo.

“Mẹ, mẹ! Mẹ dẫn con đi với! Mẹ dẫn con theo với!”

Tôi lớn tiếng gọi, nhưng mẹ tôi không xuống xe, chiếc xe từ từ khởi động, tôi nhìn thấy mẹ tôi cách cửa sổ xe nhìn tôi.

Trên cửa xe bằng kính, rất nhanh vì hơi thở của bà mà nổi lên một tầng sương.

“Niếp Niếp, con phải nghe lời...”

Những lời này, rốt cuộc bà ấy có nói hay không, tôi đã không còn nhớ rõ nữa.

Có lẽ, bà ấy có nói, nhưng tôi không nghe thấy được.

Bà bật lại miệng mình, vẫn cứ khóc như vậy, giữa tôi và bà ấy còn cách nhau một lớp cửa kính...

Tôi không nghe thấy gì cả, không nghe thấy lời bà ấy nói, cũng không nghe thấy tiếng khóc của bà.

Có lẽ, khi đó bà ấy căn bản không hề nói gì cả, những câu nói đó chỉ là thứ lặp đi lặp lại trong ký ức, tự tôi tưởng tượng ra mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Mà cũng là tiện nhân

Sau khi mẹ tôi bỏ đi, cha tôi giống như trở thành một người khác vậy, cả ngày trầm lặng ít nói.

Có lúc nghe thấy có người bàn tán chuyện trong nhà chúng tôi, tôi thấy ông ấy hung ác liếc nhìn.

Ánh mắt kia giống như kẻ giết người vậy.

Tuy rằng tôi ghét những người kia bàn tán, nhưng tôi càng sợ ánh mắt của cha tôi hơn, tôi cảm thấy một ngày nào đó ông ấy sẽ mất khống chế, xông đến chém chết những người đang bàn tán kia.

Cha tôi khi đó giống thứ gì đây?

Giống như con sói mất đi bạn đời vậy.

Bởi vì sự thay đổi của ông ấy, ông ấy vốn còn có một số bạn bè, dần dần không còn ai nói chuyện với ông ấy nữa, thậm chí có lúc, hàng xóm nhìn thấy ông ấy trở về sẽ theo bản năng mà đóng cửa lại.

Bất luận khi nào tôi nhìn ông ấy, đều là ánh mắt hận đời kia.

Ông ấy càng ngày càng không chỉnh đốn bản thân mình, để tóc dài rồi mới đi cắt, rất ít khi cạo râu, quần áo cũng chỉ mặc những bộ màu đậm.

Ông ấy ngày càng quái gở, nghe nói lãnh đạo công ty lương thực đã tìm ông ấy nói chuyện mấy lần đều vô dụng, vị trí làm việc trước kia của ông ấy bị đổi thành người khác, ông ấy được phân đến trông giữ kho lương thực.

Có người lo lắng ông ấy hạ độc trong kho lương thực, chạy đi phản ánh với lãnh đạo, vị trí của ông ấy rất nhanh lại bị thay đổi, trở thành người quét dọn.

Ông cũng không quan tâm.

Khoảng thời gian đó vẫn luôn là tôi nấu cơm, bữa sáng, bữa trưa, bữa tối.

Nấu xong sẽ gọi to một tiếng: “Cha, ăn cơm”, có lúc ông ấy sẽ đến bàn ăn, có lúc sẽ làm như không nghe thấy.

Ông ấy cũng không nói chuyện với tôi.

Cha tôi có lẽ không thương yêu tôi! Tôi nghĩ vậy.

Một tháng sau khi mẹ tôi rời đi, tôi và ông ấy cãi nhau một lần.

Hôm đó, ông ấy tan làm liền mua một chai rượu xái, ăn cơm xong liền bắt đầu uống rượu.

Tôi nói, cha, cha đừng uống nữa.

Ông ấy ngẩng đầu nhìn tôi, tiếp tục uống.

Tôi cũng không quan tâm ông ấy nữa, đồ thức ăn của mình ăn xong vào trong bồn nước liền bắt đầu làm bài tập.

Tôi học năm cuối tiểu học, sắp sửa lên cấp rồi. Khoảng thời gian đó thành tích sa sút rất nhiều, giáo viên nói chuyện với tôi mấy lần, cũng bảo tôi mời phụ huynh đến.

Mời phụ huynh gì chứ? Chuyện của gia đình tôi, cả trấn đều biết cả rồi.

Mẹ tôi ở bên người giàu có, ngồi ô tô rời đi, mẹ tôi không cần cha tôi, cũng không cần tôi nữa.

Tôi là đứa trẻ bị người ta vứt bỏ.

Chuyện mời phụ huynh, tôi căn bản không nói cho cha tôi, có nói ông ấy cũng sẽ không đi. Giáo viên cũng nghe qua một số chuyện của cha tôi, đoán rằng nói chuyện với người như cha tôi cũng có chút khó khăn, sau đó cũng không giải quyết được gì.

Thành tích của tôi tụt dốc không phanh, sau đó cũng không thi đỗ lên trường cấp hai tốt, liền lên trường trên trấn tiếp tục học.

Khi đó thành tích tốt sẽ đến huyện học cấp hai.

(Nhìn tôi xem, nói chuyện tiếp lại kéo sang cả các chuyện khác, chúng ta tiếp tục nói về chuyện ngày hôm đó.)

Cha tôi uống say liền khóc.

Chắc hẳn ông ấy rất thống khổ, tôi nhìn thấy ông ấy hai tay ôm đầu, không ngừng đánh vào đầu mình, thỉnh thoảng còn giống như lên cơn điên kéo tóc mình.

“Cha, cha không cảm thấy cha như vậy là tự mình chuốc lấy hay sao?” Tôi bỏ bút xuống, quay đầu, nhìn người đàn ông này với vẻ như chán ghét.

Cha tôi ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt mù mờ.

Người say rượu, suy nghĩ chậm hơn rất nhiều so với lúc tỉnh táo.

“Nếu như trước đây cha tốt với mẹ hơn một chút, không đánh bà ấy, bà ấy sẽ bỏ đi sao? Mẹ con chính là bị cha ép phải rời đi!” Quả thật tôi không thể thông cảm cho ông ấy chút nào, nói xong câu này liền vui đầu tiếp tục làm bài tập.

Qua một lúc lâu sau, ông ấy mới mở miệng, giọng nói khàn khàn: “Mẹ mầy ngoại tình! Bà ta tham hư vinh, chạy theo người có tiền rồi! Vì muốn ở cùng với kẻ giàu có đó, không phải bà ta cũng không cần mầy sao? Cho nên, bà ta đều không cần hai người chúng ta.”

Nói xong ông bắt đầu cười, cười ha hả.

Tôi nghe thấy ông ấy nói từng lời một: “Tiện nhân... Tao yêu bà ta như vậy... Toàn bộ tiền tao kiếm được đều cho bà ta... Mỗi lần tao đều xin lỗi... Bà

ta lại dám cầm sừng tao... Tiện nhân... Mày cũng là tiện nhân...”

Chính vào câu nói này, tôi nghe thấy tiếng ghế đầu ma sát trên mặt đất, lập tức cảm giác được một bóng đen đánh đến.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Giữ lại cho anh ấy

Là cha tôi.

Cha tôi từ bàn ăn nhào tới, một chân đá lên chiếc ghế tôi đang ngồi, tôi nghiêng ngã theo ghế, ngã về phía sau.

Cha tôi bước đến, nắm tay muốn đánh lên mặt tôi.

Vào khoảnh khắc đó, tôi cảm thấy thời gian giống như đảo ngược, người cha uống say sẽ đánh người khi trước quay lại rồi.

Chỉ tiếc, khi trước cha tôi đánh hai người, còn hiện giờ chỉ đánh một người.

Tay và chân như mưa rơi xuống, hai cánh tay tôi ôm lấy hai bên đầu, thân thể cuộn tròn lại giống như con tôm vậy.

Tay đánh chân đá.

Nơi chịu bạo lực đa phần là cánh tay, lưng và hai chân, nhưng cho dù là vậy, tôi vẫn cảm thấy được mùi mình đang chảy máu, trong miệng cũng tanh mùi máu.

“Tiện nhân, tiện nhân...” Tôi nghe thấy ông ấy vẫn đang mắng chửi, đá một cái, chửi một câu.

Tôi muốn đứng dậy hét lên, tôi muốn nói, cho dù tôi có là tiện nhân, cũng là do ông sinh ra.

Khi đó tôi không hiểu quá rõ về cái từ tiện nhân này.

Tôi còn muốn hét lên, hôm nay tốt nhất ông đánh chết tôi đi, nếu hôm nay tôi không chết, sau này cũng sẽ không nhận người cha này nữa!

Chỉ tiếc, khi đó tôi ngoại trừ cuộn tròn lại, yên lặng chịu đựng sự đánh đập, không hề có cách nào khác.

Tôi cảm thấy mình sắp chết rồi, đặc biệt là mỗi một chân đá bên hông đều đau đến hôn mê.

Tối hôm đó, ông ấy đánh tôi bao lâu, tôi không còn nhớ nữa, chỉ nhớ mấy người hàng xóm cạnh nhà tôi liên hợp lại, đá cửa cứu tôi ra khỏi đó.

“Khương Tuyên Lâm, ông nhìn cho rõ, đây là con gái ông! Ông muốn đánh chết nó sao?”

Có một người đàn ông gầm lên với cha tôi, nghe giọng nói hình như là chú Đặng.

Tôi được người ta ôm lấy, tôi nghe thấy bên cạnh có người khóc.

Có lẽ nhìn tôi quá thảm hại rồi, trên mặt đều là máu, trên tóc khắp nơi cũng dính máu, mu bàn tay cũng tím bầm.

Đêm đó, tôi ngủ ở nhà thím Trương bên cạnh.

Có lẽ là vì tôi thường xuyên bị đánh, nhiều người cứu tôi như vậy, nhưng lại không có ai muốn đưa tôi đến bệnh viện cả.

Rất nhiều năm sau, lần đầu tiên tôi kiểm tra sức khỏe toàn thân, bác sĩ trong phòng siêu âm hỏi tôi: Gan bên phải có phải từng bị thương hay không?

Tôi mờ mịt.

Cô ấy nói: Chắc là từng bị thương, cô không nhớ sao, trên đó có điểm vôi hóa rất lớn.

Lúc này tôi mới nhớ đến, nhất định là lần đó, chính là bên phải, đau mất nhiều ngày.

Sau đó tôi lại nghĩ, may mà lúc đó là mùa đông, mặc nhiều, nếu không nói không chừng lần đó tôi đã bị đánh chết rồi..

Một cô gái được sinh ra như vậy, sao có thể giống với những cô gái khác được?

Mỗi lần tôi nhìn thấy bọn họ cười vô cùng xán lạn, đều không nhận được sự đồ kị.

Tôi biết giáo viên nói tôi quái gở, tôi biết bạn học có người nói tôi là quái thai, có người nói tôi thanh cao...

Thanh cao.

Đây đúng là một từ tốt! Nếu tôi không phải là gái bao.

Sau lần đầu tiên cùng ông chủ Trác, tôi ở lại trường một tuần, một tuần sau, tôi mới đến hộp đêm.

Vẫn ở gian phòng nhỏ của chị Mai.

Đa số mọi người đều đang hút thuốc, trong phòng khói thuốc lượn lờ.

“Tiểu Như, lâu rồi em không tới? Chúng ta còn tưởng rằng em được người ta bao nuôi rồi!”

“Nào có? Sáng nay còn phải thi, em ở trường ôn tập!” Tôi nói.

“Thi thế nào rồi?”

“Ai biết được, em chép bạn bên cạnh, nếu cậu ấy đúng, em cũng sẽ đúng, nếu cậu ấy sai, vậy em cũng coi như xong rồi.”

“Không phải em ôn tập một tuần sao?”

“Văn học hán ngữ cổ đại, sáu quyển sách dày như vậy, một học kỳ học hai quyển, tổng cộng có ba mươi bài văn cổ phải thuộc.”

“Cày đồng đang buổi ban trưa, mồ hôi thánh thót như mưa ruộng cày sao?”

““Ly Tao”, “Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ”... Trời ạ, cho em một điều...”

“Em hút thuốc gì chứ, một người hút thuốc lá giả, hút thuốc chính là lãng phí!”

“Mọi người không phải đều đang hút sao? Nếu em không hút, rất không ăn khớp!”

“Đúng rồi, mấy ngày trước ông chủ Trác tìm em đó.” Chị Mai chợt nói: “Còn nói hôm nay nếu em tới thì giữ lại cho anh ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Tôi nhìn trúng cô gái này rồi

Giữ lại cho anh ấy...

Câu nói này giống như tôi là một món hàng vậy.

Nhưng nói như vậy, tôi nghe thấy liền như mở cò trong bụng, mím môi cười.

Chị Mai lập tức đề phòng, cô ấy liếc nhìn tôi với vẻ sâu xa, dường như nghiêm mặt: “Tiểu Như, chị Mai phải nhắc em trước, loại người như chúng ta, tiền mới là quan trọng, đừng chơi mấy trò hồng đầu bại não ấy!”

Hồng đầu bại não là tiếng lóng ở đây, ý là đừng chơi mấy trò không thực tế ấy.

Thứ cô ấy nói chính là tình cảm.

Tôi vội vàng gạt đầu: “Vâng, em biết rồi!” Trong lòng lại có chút khó chịu.

Những người vừa thiếu tiền vừa thiếu tình yêu như tôi, cộng thêm mới hơn hai mươi tuổi, đối với thứ gọi là tình yêu đó luôn có chút khát vọng.

Buổi tối, tôi như ý gặp được ông chủ Trác.

Anh đến cùng với mấy người bạn, hôm đó anh mặc một chiếc áo màu xám có vài đường thêu nhỏ, đeo kính, nhìn rất trí thức.

Tôi nhìn thấy anh liền nở nụ cười, trực tiếp đi về phía anh, ngồi xuống bên cạnh.

Sau khi thân mật da thịt một lần, sự quen thuộc giữa người với người chớp mắt kéo lại rất gần, tôi không hề mất tự nhiên, rất tự nhiên vòng một tay ngang hông anh.

“Ây da, tôi nhìn trúng cô gái này rồi, sao lại chạy vào trong lòng cậu thế kia?!” Một người đàn ông khoa trương chỉ về phía tôi và ông chủ Trác.

Toàn thân tôi liền cứng đờ.

Người đàn ông đó cao khoảng một mét bảy mươi sáu, đầu tròn, sáu gáy đều là thịt mỡ, trên cổ đeo một dây chuyền vàng, bụng ưỡn ra, nhìn thế nào cũng không thể so được với ông chủ Trác.

Cái gọi là vừa ăn được thịt, sao có thể nuốt trôi một cái bánh lương khô đây?

Tôi thật sự rất sợ ông chủ Trác sẽ tùy ý để tôi đi.

Dù sao thì ở đây, chúng tôi chỉ là hàng hóa, hàng hóa không có quyền lựa chọn, càng không có tự tôn.

“Của tôi.” Ông chủ Trác cười.

Lực nắm eo tôi của anh không mạnh cũng không nhẹ, ngón tay nhéo eo tôi, để tôi yên tâm.

“Nhìn em sợ hãi như vậy! Sợ anh đây ăn em sao?” Giọng nói người đàn ông kia rất lớn, đi vòng đến bên cạnh tôi, đưa tay nhéo mặt tôi.

Hắn nhéo rất mạnh, tôi đau đến nghiêng răng, nhưng vẫn phải cười.

Ông chủ Trác buông eo tôi ra, vỗ lên tay người đàn ông kia, ý bảo hắn ta buông tay.

Người đàn ông kia thuận thế ngồi bên cạnh tôi, nghiêng đầu nhìn ông chủ Trác: “Mối cũ?”

Ông chủ Trác nở nụ cười, đưa tay đặt lại trên eo tôi, cười trả lời: “Tiểu tình nhân.”

Người đàn ông kia không nói gì nữa, đưa mắt nhìn lên người mấy cô gái vẫn đang đứng ở cửa, đưa tay chỉ hai người, lại giơ ngón trỏ với ngón giữa lên, ý bảo hai người.

Hai người kia một người ngồi trái một người ngồi bên phải hắn ta, lúc này tôi mới cảm thấy an toàn.

Nói đến cũng nực cười, tôi vừa bắt đầu vào nghề lại sợ bị đàn ông nhìn trúng.

“Đó là anh Trương, đợi lát nữa em kính anh ta ly rượu.” Ông chủ Trác nói.

“Được.” Tôi nói.

Phản ứng vừa rồi của tôi quả thực quá nhỏ mọn rồi, với loại người như chúng tôi mà nói, là đại kỵ.

“Gần đây em không đến đây?”

“Trường em thi.”

“Trường nào?” Anh thuận miệng hỏi.

Tôi nói tên, trong mắt anh thoáng tia kinh ngạc, trường học chúng tôi rất tốt, là trường đại học trọng điểm, anh có chút hứng thú nhìn tôi, lại hỏi: “Chuyên ngành nào?”

“Văn học tiếng Hán.” Tôi nói.

“Chuyên ngành được đấy.” Anh nói, sau đó cười hỏi: “Có câu ‘Bụng có thơ ca khí chất tự thể hiện ra’, đúng không?”

Tôi có thể cảm giác được, khi anh nói những lời này và khi anh hỏi tôi học chuyên ngành gì, cảm xúc có sự khác nhau rất lớn, khi nói những lời này rất thoải mái, còn khi hỏi chuyên ngành của tôi lại có một chút sự căng thẳng.

Không phải, người đàn ông như anh, người đàn ông thuộc tầng lớp như anh sao có thể vì trường học và chuyên ngành của tôi mà cảm thấy căng thẳng được? Nhất định là do tôi cảm giác sai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Rượu đã bỏ thuốc

Các ông chủ chọn các em tiếp rượu xong, chị Mai liền đi ra ngoài.

Sau khi chúng tôi nhao nhao kính rượu các ông chủ bên cạnh xong thì đi giúp các ông chủ chọn bài hát.

Có ông chủ thích hát, có ông chủ không thích hát.

Anh Trương dừng mảnh bên cạnh cô kia thích hát, bài hát đầu tiên là anh ta hát, bài “Bá Vương biệt Cơ”, anh ta hát phần của Bá Vương, anh ta đứng trước bàn trà, gào đến khản cả giọng.

Hai người đi cùng anh ta cùng nhau hát phần Ngu Cơ, hát đến sầu thảm liên miên.

Làm nghề này của chúng tôi, ai không có lấy mấy phần giọng hát.

Đôi khi, một phòng đàn ông đến đây, vừa là tiêu khiển, vừa là nói chuyện, lúc bọn họ không hát, mấy người chúng tôi liền hát.

Anh Trương hát rất vui vẻ, mỗi tay ôm một người, trái hôn một cái, phải hôn một cái.

Nhìn anh ta như vậy, tối nay định chơi ba người hay sao? Tôi nghĩ.

Hát xong một bài, ông chủ Trác nhéo lưng tôi, nhắc tôi đi mời rượu.

Mời rượu lúc này cũng không gây khó dễ, thông thường trong những trường hợp này, ai hát xong rồi, những người khác đi mời rượu cũng rất bình thường. Tôi đứng dậy, nhiều người cũng bụng lỵ rượu đứng lên.

“Anh Trương hát hay thật! Tiểu Như kính anh một ly.” Hai tay tôi bụng lỵ rượu, thái độ chân thành.

Anh Trương gật đầu một cái, liếc mắt nhìn tôi, bụng nhẹ vào ly rượu của tôi một cái.

Anh ta ngửa đầu, một ly rượu rót vào trong miệng, căn bản không nhìn thấy động tác nuốt, rượu đã trôi xuống rồi.

Anh ta đang nhìn tôi uống, tôi rất căng thẳng.

Bởi ánh mắt anh ta nhìn tôi rất giống đã thú nhìn con mồi.

Khó khăn lắm tôi mới uống xong, không chừa lại chút nào, lúc này anh ta mới gật đầu một cái, dường như phê chuẩn cho tôi đi, tôi vội vàng chạy về bên cạnh ông chủ Trác.

Ông chủ Trác giống như buồn cười nhìn tôi, nhéo nhéo tay tôi.

“Sao lại sợ đến vậy?” Anh cười nhìn tôi.

Tôi biết tay mình lạnh, mỗi lần sợ hãi, tay chân tôi sẽ lạnh.

“Tôi còn ở bên cạnh mà.” Anh lại nói rồi kéo tôi vào lòng mình, tôi ngoan ngoãn dựa vào lồng ngực anh, tôi nghe thấy anh nói: “Lát nữa em không cần mời rượu những người khác nữa.”

Tôi vội vàng gật đầu, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn anh.

Cái cảm kiên nghị, yết hầu kêu gọi xẹt qua cổ họng khiến người ta không nhận được muốn cắn một cái.

Đại khái là cảm nhận được ánh mắt của tôi, anh cúi đầu, khóe môi khẽ nhếch lên: “Lại muốn cắn tôi à?”

Tôi mím môi cười, ý đồ của tôi rõ ràng như vậy sao?

“Buổi tối cho em cắn đủ.” Anh thấp giọng, giọng nói ám muội không gì sánh được: “Nhưng bây giờ không được cắn.”

Mặt tôi hơi nóng, nhìn tôi háo sắc như vậy sao?

Không không không, người nói ra câu “cho em cắn đủ” mới háo sắc, còn mang theo ánh mắt, anh mới là đồ xấu xa ra về tri thức! Thật muốn cời bỏ cái mác tri thức này xuống, bỏ kính xuống, hôn lên một cái.

Trong hơi thở và nhiệt độ cơ thể của ông chủ Trác, tôi hoàn toàn quên mất bên cạnh còn có một người đàn ông đang dùng ánh mắt hung ác độc địa nhìn

tôi.

Chỉ có lúc tôi vừa mời rượu anh ta mới có loại ánh mắt này, những lúc khác anh ta nhìn tôi cũng không khác nhìn những người phụ nữ khác là mấy, vì vậy ông chủ Trác không hề biết.

Bữa tiệc rượu vẫn được tiếp tục, tôi phát hiện ra cả phòng rõ ràng coi ông chủ Trác và anh Trương là chính.

Anh Trương là người lẩn lộn trong giới xã hội đen, những người anh ta mang tới đều có cảm giác rất giang hồ, hơn nữa tôi nhìn thấy bọn họ thêm thuốc vào trong rượu.

Đến nửa hiệp sau, đã uống hết vài chai rượu Whisky, dưới sự kích thích của cả rượu và thuốc, trên mặt hơn nửa số người đều xuất hiện vẻ mê ly.

Khi một ly rượu thuốc được đưa đến tay tôi, nói mời tôi uống, ông chủ Trác bèn nhận lấy...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Em không thích hợp làm nghề này

“Không được đưa cho cô ấy uống.”

Trong chớp mắt kia, tôi chỉ cảm thấy giọng nói kia là âm thanh dễ nghe nhất trên đời, anh đang bảo vệ tôi.

Cánh tay anh duỗi ra đưa về phía trước, chén rượu được đặt vững vàng trên bàn.

Người mời rượu nọ phần nộ rồi đi.

Anh Trương ngồi yên bên cạnh tôi, anh ta nhìn thấy chuyện bên này rất rõ ràng.

“Ông chủ Trác thật đúng là thương hương tiếc ngọc!”

Tôi lúc đó, trong lòng toàn là ngọt ngào, hồn nhiên không hay biết sự châm chọc bên trong.

“Cô ấy còn quá nhỏ.” Ông chủ Trác giải thích một câu, ngụ ý là tuổi tác quá nhỏ, những thứ này có thể không đụng đến thì không đụng.

Anh Trương cười quái dị một tiếng, ánh mắt nhìn xuống bên dưới tôi, lưu luyến nơi giữa hai chân tôi.

Trường hợp này, hai bên lại là quan hệ mua bán, suy nghĩ của đàn ông vô cùng hạ lưu, đối với những từ như “lớn”, “nhỏ” có một sự nhạy cảm trời sinh.

Tôi khép chân lại thật chặt.

Tôi sợ, lần đầu tiên cảm thấy những chị em làm việc này thật thảm, gặp phải những khách như vậy, sợ rằng đêm xuống, không chết cũng mất nửa cái mạng.

“Sợ rồi à?” Ông chủ Trác hỏi, trong giọng nói cũng có ý cười thật thấp, cũng không biết là cười tôi ít sự từng trải, gặp chuyện là dễ thấy kỳ lạ hay là vui vì sự ngây ngô của tôi.

Tôi gật đầu, lập tức nghe thấy anh Trương tiếp tục nói: “Chất liệu này của tôi, cô ta phải uống, sẽ khiến anh thoải mái ngủ trôi.”

“Ý tốt tôi xin nhận trong lòng.” Cảm ông chủ Trác hắt hướng ly rượu đã pha thuốc kia, lại khẽ nghiêng người, bung một ly rượu khác lên, cộng ly với anh Trương cách hai người phụ nữ.

Trong nháy mắt khi cộng ly, anh Trương nhẹ giọng hừ một tiếng trong mũi, ông chủ Trác lo lắng cười cười.

“Đừng lãng phí ly rượu kia.” Anh Trương lên tiếng.

Lúc này, đệ của anh ta vội vàng đi tới bung ly rượu kia đi, gọi hai em khác.

Đêm này, lại chơi đến đêm khuya.

Điều khác với bình thường chính là cả trai lẫn gái đều không bị cản trở so với bình thường, bình thường cũng là hôn cái miệng nhỏ, nắm ngực, tới hôm đó, quần áo rất nhiều người đã xốc xếch rồi, có người trốn ở phần ngăn phía sau phòng bao, đứng làm chuyện không muốn cho người khác biết.

Tôi quan sát một lát, chỉ có anh Trương, ông chủ Trác và tôi là hoàn toàn tỉnh táo.

"Cậu Trương, nào, mời cậu một ly nữa, tôi còn có việc, đi trước đây!" Ông chủ Trác một tay ôm lấy tôi, một tay nâng ly.

Anh Trương buông em gái bên phải ra, nâng ly cùng với ông chủ Trác.

Sau khi hai người cùng uống rượu trong ly xong, ông chủ Trác đứng lên, chân anh rất dài, rất hấp dẫn.

Tôi rất thích.

Phía sau phòng bao xảy ra chuyện gì, tôi không biết, tay chân của ông chủ Trác ở đây, biết thanh toán, cũng biết chuẩn bị chuyện sau đó.

Sau khi tôi và ông chủ Trác ra ngoài liền lên chiếc Land Rover của anh.

Tôi vẫn ngồi ghế phụ, tôi nhìn thấy ghế trong xe đã thay mới hết rồi, cùng màu sắc và kiểu dáng như lần trước.

"Em không thích hợp làm nghề này." Sau khi khởi động xe, anh chợt nói.

Tôi quay đầu nhìn anh.

"Nếu lần sau em gặp phải người khách như cậu Trương thì em làm thế nào?" Anh hỏi.

Tôi không biết.

Từ sau khi chuyển từ tiếp sang ngủ cùng, tôi chỉ tiếp hai người khách, một giáo sư, một ông chủ Trác.

Một người sờ soạn cả đêm, không làm chuyện có tính thực chất, một người đáng đáp đẹp, lại có tiền, tôi còn có mấy phần thích.

Anh liếc mắt nhìn tôi, lắc đầu.

"Chưa từng uống rượu bỏ thuốc, cũng chưa từng hạ khách nào biến thái." Anh nói: "Thừa dịp chưa bị vui lấp quá sâu, cũng chưa dính phải cái gì không nên dính vào, kiếm đủ tiền thì rồi đi sớm đi."

Đây là một chuyện rất thần kỳ, người khách đầu tiên gọi tôi ra bảo tôi đừng làm nghề này nữa, người khách thứ hai gọi tôi ra bảo tôi hãy sớm rời đi, tôi giống thiếu nữ hoàng lâm hay sao?

Tôi không hề rằng, tôi muốn nói, tôi cần rất nhiều tiền.

Thế nhưng, một khi nói ra khỏi miệng thì sẽ giống như tôi đang đòi tiền anh, nên tôi chỉ có thể im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Để anh làm người giúp em luyện tập

Bây giờ nghĩ lại, thì ra khi tôi càng đi càng xa trên con đường kia, không phải thượng đế chưa từng cứu tôi, chỉ ít ông ta đã phái hai người tới kéo tôi lên, chỉ là, tôi không lên bờ.

Tôi không là gì của ông chủ Trác, anh cũng sẽ không khuyên tôi mà không có chừng mực, chỉ đến thế mà thôi.

Còn tôi có nghe hay không thì lại là một chuyện khác.

"Ông chủ, tối nay chúng ta ở đâu?" Tôi nhìn anh, nháy mắt thật chậm, lông mi dài giao nhau rồi lại tách ra trong nháy mắt, có một loại cảm giác cách ly với không gian và thời gian.

Là tác dụng của rượu.

Rượu uống không ít, thần kinh cũng trì trệ.

"Em muốn ở đâu? Tôi chạy măn đều không kiêng." Ông chủ Trác cười, chợt anh nói: "Ổ chỗ của các em, em là người có tư lượng kém nhất à?"

"Cũng được mà, chưa từng thử bao giờ." Tôi chống cùi chỏ trên cửa xe, ngón tay day day huyết thái dương: "Em còn tỉnh táo đó! Em biết em ở đâu, ở cùng với ai, lát nữa sẽ làm chuyện gì..."

"Đi khách sạn." Ông chủ Trác nói: "So với ở bên ngoài, anh càng thích sạch sẽ hơn."

Tôi thực sự chưa uống say, bởi vì anh nói anh thích sạch sẽ, sau khi đến khách sạn, tôi tắm rửa sạch sẽ, mỗi chỗ đều tắm rửa hai lần trở lên, đảm bảo trên người thơm ngát, bây giờ mới sấy khô tóc, trùm khăn tắm đi ra ngoài.

Anh ngồi trên ghế sofa, trong tay là một chén trà.

Áo sơ mi kẻ sọc nhỏ màu xám, quần màu xám, gọng kính đặt bên cạnh chén trà, anh vuốt sống mũi, hình như rất mệt, nhưng cả người lại cho người ta cảm giác thả lỏng vô cùng.

Thấy tôi đi ra, anh nhìn tôi chằm chằm.

Tôi bỗng nhiên có một loại cảm giác trù trừ, không biết nên làm gì bây giờ.

"Trên mặt em có cái gì sao?" Tôi rất căng thẳng, mới vừa tẩy trang, cũng không biết anh có thích hay không.

"Không, rất đẹp, đẹp hơn anh tưởng tượng." Anh nói.

Phòng khách sạn rất yên tĩnh, tôi còn nghe thấy tiếng nuốt nước miếng của anh.

Đây là động tác gần như không chịu sự khống chế khi đàn ông động tình.

Tôi chợt nở nụ cười: "Mặt người dạ thú!"

Khi đang nói chuyện, tôi không tự chủ được nhìn về nơi nào đó khi anh đang vui mình trên ghế sofa, chỗ đó vốn dĩ không có gì nhưng lại dần thay đổi dưới ánh nhìn soi mói của tôi.

"Qua đây!" Giọng anh ảm ách.

Tôi đi tới, đi rất chậm, vẫn rất căng thẳng.

"Lần trước không phải rất được hay sao?" Anh khoan thai mở miệng, một đôi mắt sáng ngời, căn bản không phải kiểu ánh sáng của người bị cận thị, ánh mắt anh như thể muốn xuyên thấu qua khăn tắm tôi đang quấn trên người, khoe môi trên tức: "Sao giờ lại sợ rồi?"

"Lần trước là rượu vào có thêm can đảm." Tôi vừa nói, tâm trạng lại thả lỏng hơn rất nhiều, đi tới rất nhanh.

Anh tự tay kéo cánh tay nhỏ bé của tôi: "Ngồi lên người tôi nào."

Tôi nghe theo.

Lúc này, đối với anh mà nói, tôi đang dụ dỗ anh, nhưng đối với tôi mà nói, không phải anh đang dụ dỗ tôi hay sao?

Tuổi quá bốn mươi, vẫn khuôn mặt anh tuấn, đôi mắt như có ánh sáng lóe lên, nếp nhăn nhàn nhạt cùng với hơi thở đàn ông đập vào mặt.

Trái tim tôi đập rất nhanh, sau khi dạng chân ngồi lên người anh, tôi lập tức nhào vào trong ngực anh, hai tay quàng lên cổ anh.

Mũi tôi ở trên cổ anh, môi tôi ở trên cổ anh, tôi nhắm mắt lại, gần như tham lam hít thở mùi vị của anh.

Mùi thuốc lá nhàn nhạt, mùi rượu nhàn nhạt, mùi nước hoa hương gỗ phương đông nhàn nhạt, cộng thêm hormone đặc biệt trên người anh khiến người ta say mê.

Tôi hôn cổ anh, lắng nghe hơi thở hổn hển của anh.

"Sao vẫn còn nôn nóng vậy?" Anh chợt cười ra tiếng: "Kỹ thuật còn kém như vậy?"

Loại từ nôn nóng này không phải thường dùng để miêu tả người đàn ông thô bỉ hay sao? Từ lúc nào đã dùng với tôi rồi?

Tôi không phục!

Hai tay tôi chống lên vai anh, cách ra mặt anh một chút, giống như đòi nợ vậy: "Là anh nói, buổi tối để em cần đủ! Hơn nữa kỹ thuật phải luyện tập mới có thể tốt được, anh không thể trông cậy vào việc luyện kỹ thuật này với gương chứ!"

"Em đây là đang ám chỉ anh, định để anh làm người giúp em luyện tập?" Anh cười, đầu ngón tay thăm dò vào từ dưới áo choàng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 14: Khương Kha, mày điên rồi

Tay của đàn ông và tay của phụ nữ khác nhau rất lớn.

Tay phụ nữ phần lớn đều tinh tế, da trơn bóng, sức lực nhỏ, mà móng tay ít nhiều cũng sẽ để một đoạn, đàn ông thì khác, da thịt đàn ông thô ráp hơn một chút, vô cùng có sức lực, móng tay ngắn đến mức căn bản không cảm nhận được.

Khi ngón tay anh chạm vào da tôi, mọi tế bào cảm giác của tôi dường như đều tập trung ở một chỗ.

Tôi khó nhịn “ưm” một tiếng.

Lần này tôi thề, không phải là giả vờ.

Người đàn ông này, từ lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh, anh đã có sức hấp dẫn trí mạng với tôi...

Lần trước, đối với tôi mà nói, lần ở trong xe kia giống như lốc xoáy, mà lần này, tôi cảm nhận được một cách rõ ràng đầu ngón tay anh mang theo ngọn lửa, mang theo điện, du ngoạn một tác, tôi liền không khống chế được một tác.

Tôi khó chịu khẽ lắc người, cơ thể không tự chủ được tìm kiếm vị trí thoải mái hơn.

Tay anh dẫn dắt tôi, ngôn ngữ cơ thể nói cho anh biết, tôi rất thích, rất cần...

Tôi hơi ngước đầu, đôi môi khẽ mở, hai mắt nửa híp lại, khát cầu anh, mời gọi không tiếng động...

Mà anh...

Tôi nhìn thấy rõ ràng hai mắt anh không có lấy một chút mê say, cứ sáng ngời như vậy nhìn tôi, nếu không phải yết hầu thỉnh thoảng trượt lên trượt xuống, tôi thật sự sẽ cho rằng người đàn ông trước mắt này không hề có tình và dục.

Đầu ngón tay từng tác từng tác tới gần nơi mẫn cảm nhất của tôi, anh ấn mạnh một cái, tôi chợt co rút lại.

Một loại cảm giác chưa từng có, không có cách nào miêu tả.

Tôi như con cá không thể hô hấp nổi, ngoại trừ ngửa cổ há miệng thở dốc, không còn ngôn ngữ nào dư thừa nữa.

Đầu óc trống rỗng.

"Ha." Một tiếng cười khẽ.

Tay anh rời khỏi chỗ đó, tùy ý xé một tờ khăn giấy từ bên cạnh, đưa tay lau sạch, lại tiếp tục cười: “Một chút tinh thần chuyên nghiệp cũng không có, chỉ lo tự mình hưởng thụ, cũng không để ý đến cảm nhận của khách.”

Mặc dù đang trách móc tôi, nhưng trong giọng nói không có chút trách cứ nào.

Tôi mới không sợ anh, vừa rồi rõ ràng là anh cố ý, hơn nữa, nếu tôi không có phản ứng chẳng phải là chứng minh kỹ thuật của anh rất kém hay sao?

“Anh dám nói anh không hưởng thụ?” Tôi lập tức hỏi lại: “Vừa rồi anh là hưởng thụ về tinh thần, thấy em thay đổi như vậy, trong lòng anh rất sáng khoái nhỉ? Anh có sức hút biết bao!”

"Được rồi, lên giường chờ tôi." Cách khấn tẩm, anh xoa nắn mông tôi.

Tôi khéo léo gạt đầu, nghiêng đầu hôn mặt anh một cái: “Em thích mùi của anh.”

“Bé con dám đàng!” Anh cười.

Đợi đến khi tôi từ trên người anh đi xuống, ánh mắt anh nhìn thoáng qua bên dưới, chỉ thấy trên quần màu xám nhạt có một vùng bị thấm ướt.

Mặt tôi “đùng” một cái đỏ lên.

"Không phải của em!"

Tôi như con đà điểu chui vào trong chăn trên giường, che đầu.

Tôi nghe thấy anh như bắt đắc dĩ nói: “Em ấy à, không làm người ta bớt lo...”

Vẫn không có trách cứ, chỉ có sự cung chiều nhàn nhạt.

Tôi nghe thấy anh đi đến phòng tắm, nghe vòi hoa sen phun ra hơi nước, trong đầu tôi xuất hiện hình ảnh anh đang tắm một cách rất đòi trụ, thân hình đẹp đẽ đó, dáng vẻ tắm rửa khẳng định rất đẹp.

Tôi chọt miệng khô lưỡi khô, vội vàng nhảy xuống giường, uống vài hớp trong chén trà ban nãy.

Lúc lại nhảy lên giường, tôi nghĩ đến chuyện lát nữa phải làm, dứt khoát xé khăn tắm, vội người vào trong chăn.

Rõ ràng là giao dịch tiền và sắc, trong lòng tôi lại rất chờ mong, rất ngọt ngào.

Đêm hôm đó, hoàn cảnh tốt như vậy, chúng tôi cũng không điên cuồng như lần đầu tiên ở trên xe.

Chỉ một lần.

Đợi sau khi tận hứng, anh vỗ ngang hông tôi: “Ngoan, ngủ sớm chút đi, ngày mai tôi còn có việc.”

“Vâng.” Tôi tìm một tư thế thoải mái trong ngực anh, gối lên cánh tay anh ngủ.

Mùi hương quen thuộc, tim đập mạnh mẽ, trong lòng tôi có một cảm giác yên ổn chưa từng có.

Giả sử rất nhiều năm sau, tôi có thể gả cho một người đàn ông như vậy thì tốt rồi.

Một chớp mắt kia, tôi bỗng ghen tị với vợ của anh.

Ngay sau đó, tôi liền tự giấu cười.

Khương Kha, mày điên rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Phụ nữ phải học cách hiểu chuyện

Không sai, tôi vốn tên là Khương Kha.

Kha, vốn là ngọc đẹp, nhưng mọi người nhìn đi, giờ tôi đang làm gì?

Dùng thân thể đổi tiền, còn mơ tưởng đến đàn ông của người phụ nữ khác!

Quan hệ của tôi và ông chủ Trác, đứng ở góc độ của anh thì chỉ là gặp dịp thì chơi, bỏ ra tiền tài, đạt được sự hưởng thụ, mà tôi lại thật sự đang trộm đồ của người khác, tôi khát vọng anh có thể có một chút tình cảm với tôi.

Cái thứ dịu dàng này đối với tôi mà nói quả thực quá xa xôi, quá xa xỉ, vì vậy phạm là cảm nhận được một chút cũng vội vàng muốn nắm lấy trong tay.

Tôi của thời khắc này tưởng rằng mình chỉ muốn một chút, một chút là đủ rồi, tôi coi nhẹ nhân tính, nhân tính đều là tham lam, một khi có một chút thì lại muốn nhiều hơn, thậm chí là toàn bộ.

Sáng ngày hôm sau, ông chủ Trác vừa tỉnh lại, tôi đã tỉnh rồi.

"Chào." Tôi cười nhìn anh.

"Chào, bé dâm đẳng." Anh cũng cười một cái, đưa tay nhéo cằm tôi.

Tôi thuận thế cúi đầu, một miệng ngậm chặt ngón tay của anh, đầu lưỡi quét một vòng trên ngón tay anh, răng trên dưới khẽ cắn một cái rồi buông ra rất nhanh, ngay sau đó, tôi lại dán sát anh hơn, hai tay ôm lấy hông anh, ngửa đầu hôn lên yết hầu của anh.

Chỗ này là chỗ nhạy cảm của anh, mỗi lần tôi hôn ở đây, phản ứng của anh vô cùng lớn.

Quả nhiên, tôi mới mút một cái đã cảm nhận được rõ ràng yết hầu anh trượt lên trượt xuống, đồng thời cổ họng anh phát ra âm thanh khó nhịn.

Tay tôi thuận thế trườn xuống, dừng lại nơi bụng anh, chậm rãi về.

“Anh Trác, anh Trác...”

Tôi đổi cách xưng hô, từ ông chủ kia giờ phút nào cũng nhắc nhở quan hệ giữa tôi và anh. Tôi muốn trực tiếp gọi tên anh, nhưng tôi không dám.

Anh nắm tay tôi: “Ngaoan, đừng chọc lừa, tám giờ tôi phải lên máy bay.”

Tôi không quên tối qua anh nói hôm nay có việc, tôi chỉ muốn khiến anh nhớ tôi hơn một chút.

Có một từ gọi là ăn xương bén mũi, tôi muốn làm một yêu tinh quấn người nhất trước mặt anh.

“Anh ôm em cả đêm, làm một lần, anh không cảm thấy thua thiệt sao?” Tôi hỏi.

“Em đúng là giỏi mượn có!” Anh cười, xoay người đè lên người tôi, vuốt mũi tôi: “Lần sau em cứ nói thẳng, nói là em muốn tôi.”

“Thực sự có thể chứ?” Hai đùi tôi quấn lấy hông anh, hai tay ôm lấy cổ anh, còn cọ lấy cọ để ở cửa quý của anh: “Muốn anh!”

Hai mắt anh đen lại trong nháy mắt, thứ giống như mồi lửa nhỏ dựng lên rồi lại bị ép xuống.

Anh không làm thêm động tác tiếp nữa mà nhìn tôi chăm chăm: “Làm phụ nữ, quan trọng nhất là hiểu chuyện, hiểu chưa?”

Trong lời nói không có thân thiết, không có mờ ám, đáng về của việc công.

Tôi hơi sợ, vội vàng buông tay buông chân ra.

Sắc mặt anh không hòa hoãn, sau khi từ trên người tôi đứng lên, anh trực tiếp đi tới phòng tắm.

Tôi nghe thấy tiếng nước ào ào, trong lòng không có bất kỳ sự tươi đẹp nào, chỉ có hối hận.

Sau hôm nay, chắc anh sẽ không tìm tôi nữa đâu!

Là tôi ngốc, tôi chỉ là công cụ giải sầu khi anh cô đơn ban đêm, chỉ là một bộ quần áo anh có thể tùy thời vứt đi, sao có thể cầu mong tình cảm? Càng buồn cười hơn chính là, một chớp mắt kia, tôi đang suy nghĩ gì?

Muốn anh không chống đỡ được sự dụ dỗ của tôi, không lên máy bay nữa?

Cái gọi là được sủng ái mà kiêu, đó là đặc quyền của người được đặt trong lòng mới có, tôi là gái bao, tôi đang mơ tưởng hão huyền cái gì đây?

Tôi nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm, nghe thấy anh gọi điện thoại cho phòng giặt quần áo của khách sạn, sau đó, tôi nhìn thấy anh quần khăn tắm quanh hông, vừa dùng khăn lông khô lau tóc vừa đi ra.

Da màu lúa mạch, cơ ngực và cơ bụng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Không phải cái loại bắp thịt rất khoa trương mà là bắp thịt hình giọt nước rất đẹp, thuộc về loại mặc quần áo thì có vẻ gầy, cởi quần áo thì có cơ bắp.

Khăn tắm quấn trên hông, lộ ra đường mũi bụng kéo dài chỗ cơ bụng phồng lên.

Cực kỳ mê người.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Đồ Chơi không giống nhau

Tôi còn đang ngẩn người, chỉ thấy anh tiện tay cầm chiếc khăn trên đầu ném qua.

Lập tức, đệm giường lồm xồm xuống.

Anh ngồi xuống bên giường.

"Còn ngẩn người làm cái gì?" Anh nói, giọng ra lệnh: “Lau tóc cho tôi.”

Tôi vội vàng nắm lấy khăn mặt, quỳ ở phía sau anh, nhẹ nhàng lau tóc cho anh.

Tôi không mặc quần áo, nhưng vẫn dùng chăn ngăn cách giữa tôi với anh, tránh cho anh lại nói tôi không hiểu chuyện.

"Anh Trác..." Tôi nhỏ giọng nói.

"Hửm?" Mũi anh hơi nhếch lên, phát ra âm thanh từ sâu bên trong.

"Sau này anh sẽ vẫn đến tìm em chứ?" Chút tự tôn còn sót lại trong tôi kêu tôi đừng hỏi, nhưng tôi vẫn cứ hỏi.

Ông chủ Trác hơi nghiêng đầu, liếc qua tôi một cái, nhưng lại không nói gì.

Trong lòng chớp mắt rơi vào vực sâu vô tận, trống rỗng, sự cay đắng hiện lên khóe môi.

Đúng rồi, đây mới là quan hệ bình thường nhất giữa tôi và anh.

Anh chỉ tiền, tôi bán. Cười, tôi làm cho anh không vui, lần sau anh sẽ đổi một món hàng khác.

Vừa lúc này chuông cửa vang lên, tôi nghe thấy tiếng nhân viên phục vụ: "Xin chào, tôi là nhân viên phục vụ đến đưa quần áo ạ."

Tôi toàn thân không một mảnh vải, chỉ yên lặng thu cánh tay, anh đứng dậy đi ra mở cửa.

Mở cửa, đóng cửa.

Tôi vẫn quỳ tại chỗ, tôi nghĩ, biểu cảm của tôi lúc đó có lẽ là rất chán nản, nhưng điều không ngờ tới chính là...

Anh đem quần áo đến bên cạnh bàn để xuống, người lại hướng sang phía tôi.

Kéo chăn ra, khăn tắm trên người anh cũng lập tức kéo ra.

Anh hùng hực va chạm, dùng lực trước nay chưa có, tôi bị động thừa nhận, nội tâm một mảnh vui thích.

Tôi nghe thấy anh nghiêng răng nghiêng lợi: "Ông đây nếu không "làm" em, ông đây sợ sẽ cứng một ngày mất..."

Lực rất mạnh, như sự trút xả thuần túy vậy tốc chiến tốc thắng, hoàn toàn chỉ nghĩ cho chính mình.

Đây mới là cách thức tiếp xúc thông thường giữa tôi và anh, tôi nghĩ.

Nhưng mà, sau cùng, anh lại hôn lên trán tôi một cái: "Em ngủ thêm một chút, tỉnh lại rồi chúng ta đi trả phòng, tiền đặt cọc em tự cầm. Lần sau tôi sẽ bù cho em, nha?"

Tôi ngoan ngoãn gật đầu.

Anh đứng nhanh dậy, đi lại phía phòng tắm, tắm một chút, mặc lại bộ quần áo của ngày hôm qua, khôi phục lại bộ dạng trí thức, nhanh chóng rời đi.

Sau khi anh đi, tôi lấy chăn che người lại, bật cười.

Rồi liếc nhìn chiếc điện thoại di động bị để dưới chân, sau một hồi hỗn loạn, nửa giờ đã trôi qua, chắc là anh đã phóng nhanh như chớp đến sân bay rồi.

Tôi bắt đầu mong chờ lần gặp mặt sau.

Anh nói lần sau bù, dĩ nhiên không phải nói để chỉ tiền, phí qua đêm hôm qua đã trả rồi, tiền phòng là anh bo cho tôi, còn bồi thường, có lẽ là do vừa rồi, anh chỉ nghĩ cho chính mình.

Tôi đoán anh đối với tôi ít nhiều cũng có chút cảm tình chẳng.

Tôi nghe nói đại đa số đàn ông đều chỉ nghĩ cho chính mình, đối với vợ hay bạn gái còn như thế, huống chi tôi chỉ là món đồ chơi.

Tôi đặc ý nghĩ, mặc dù ở trong lòng của anh, tôi chỉ là món đồ chơi anh bỏ tiền ra, đó cũng không phải đồ chơi thông thường nha...

Sau hôm đó, tôi trở về trường, lên lớp một khoảng thời gian dài.

Trong lòng có người có vương bận, sẽ cảm thấy có chút thỏa mãn, cũng không muốn cùng đàn ông khác ngủ nữa.

Tôi nghĩ, nếu anh một tháng tìm tôi một lần, thì tiền kiếm được cũng đủ tôi sinh sống rồi, nói vậy, tôi cũng không cần đi qua đêm nữa. Rồi sẽ không làm gái nữa, cũng coi như là trong sạch rồi.

Chỉ là, tôi cùng anh qua hai đêm, nhưng lại quên hỏi số điện thoại của anh.

Thời gian ở chung với anh, không phải là ngọt ngào, thì lại là đấu tranh với chính mình.

Lần tiếp theo... Tôi nói với chính mình, lần tiếp theo, nhất định sẽ hỏi anh số điện thoại.

Tôi nghĩ, anh nhất định sẽ còn tìm tôi.

Vì vậy, tôi gọi cho chị Mai một cuộc điện thoại, lại không ngờ rằng, cuộc điện thoại này lại chính thức bắt đầu sự ràng buộc giữa tôi và anh, cũng là một bước ngoặt quan trọng trong cuộc đời tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Bước ngoặt (thượng)

Thời gian của cuộc gọi là vào buổi chiều.

Đúng vào giờ lên lớp, đại đa số sinh viên trong trường đều đang đi học, số còn lại thì ở thư viện, người không có tiết thì hoặc là ở phòng ngủ, hoặc là ra ngoài chơi, đường đi trong trường học rất ít người qua lại, không cần lo nội dung cuộc điện thoại bị người ta nghe thấy.

“Alo, chị Mai, em là Tiểu Như.”

“Tiểu Như à!” chị Mai cười: “Đã lâu không gặp em, dạo này việc học bận lắm sao?”

“Có một chút, đang chuẩn bị thi cấp bốn, cái này liên quan đến bằng tốt nghiệp, phải qua, nếu không không lấy được bằng thì học đại học không công mất.” Tôi nói.

“Thế em cứ yên tâm ôn tập đi, dạo này em kiếm được đủ tiêu trong thời gian này chứ, không đủ cứ nói chị một câu, chị cho em mượn.” Chị Mai rất thoải mái.

“Em cảm ơn chị!” Tôi thân mật nói, sau đó hỏi tôi một vấn đề quan tâm nhất: “Chị Mai, gần đây có ai tìm em không?”

Chị Mai cười một cái: “Có, có một vị khách ba ngày liên tiếp đến tìm em, em đều không ở đây, chị cho người khác tiếp rồi.”

Sự ngọt ngào tăng lên trong lòng, quả nhiên anh còn nhớ tôi.

“Chị Mai, nếu như lần sau có người chỉ rõ tên em thì chị gọi điện cho em nhé, em đi taxi qua.”

“Được.” Chị Mai cười: “Em ôn tập cho tốt, ở đây có người tìm em thì chị sẽ gọi cho em.”

Tôi cảm ơn chị lần nữa, trong lòng tôi đều là ông chủ Trác.

Thật sự, tôi mới chỉ qua đêm cùng anh, hơn nửa lần trước anh cũng đã trực tiếp chọn tên tôi.

Nhưng tôi quên rồi, lần trước lúc ông chủ Trác bảo chị Mai giữ tôi lại, nói thẳng “ông chủ Trác”, mà lần này chị ấy nói là “có khách”, chính chi tiết này bị tôi sơ xuất bỏ qua, chút nữa tôi bị người ta...

Tối hai hôm sau, tôi đang tự ôn ở lớp buổi tối, chị Mai gọi đến, tôi cất luôn sách trên bàn vào túi, chạy như bay ra khỏi trường học.

Không trang điểm, mặc áo phông và váy bò bình thường.

Cho dù anh có thấy tôi như vậy thì cũng nói rất đẹp.

Trên taxi, tôi ngồi ghế sau, thấy chủ tài xế nhìn gương chiếu hậu mấy lần, dùng ánh mắt khác thường nhìn tôi.

Tôi chắc chắn chủ ấy nhất định là nghĩ: Mượn như vậy, nữ sinh viên này vội vàng ra ngoài, chắc chắn là làm gái.

Tôi tựa đầu sang một bên.

Thường ngày tôi đi đến đó đều ở trong căn phòng thuê trang điểm xong, kẻ mắt thật to, dán lông mi rất dài, lại bôi son, nhìn mình trong gương dường như không phải chính mình.

Đã không phải là chính mình, bắt luận là làm gì, tôi cũng không bị áp lực tâm lý.

Hôm nay không vậy, tôi từ trong trường ra, trang điểm thì bất tiện.

Trang điểm đậm như vậy, không phải lo sợ người khác không đoán ra tôi làm gì.

Hơn nữa, tôi trực giác anh sẽ thích bộ dạng của tôi bây giờ.

Rất nhanh đã tới nơi, tôi trả tiền rồi xuống xe, gần như chạy chậm vào, lại đi vào từ cửa nhỏ của toà nhà.

Sau khi đến phòng của chị Mai, chỉ thấy một mình chị Mai trong phòng, tay trái kẹp điều thuốc, hai tay cầm điện thoại, đang chơi trò xếp ô vuông.

Thấy tôi tới, chị ấn điện thoại tạm dừng, nhìn tôi một lượt.

“Đã nói rồi, lúc em không trang điểm càng đẹp.” Chị Mai nói: “Các ông chủ bây giờ chính là thích kiểu thuần khiết như này, thật là không biết em bình thường trang điểm đậm như vậy làm gì?”

Chị dừng một chút, đứng lên: “Đi thôi, đi cùng chị, đợi em lâu quá.”

Tôi vội vàng gật đầu, để túi sách trong phòng, chỉ mang theo điện thoại cùng chị Mai đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Bước ngoặt (trung)

Hành lang hai bên, mỗi đoạn vách là có cánh cửa, trong cánh cửa có tiếng nhạc mơ hồ.

Vì cách âm tốt, người đi ngoài hành lang cũng không thấy ồn, nhưng chỉ cần mở bất kỳ một cánh cửa nào đó thì sẽ phát hiện bên trong bên ngoài cửa hoàn toàn là hai thế giới.

“Tiểu Như.” Tiếng chị Mai từ phía trước.

“Em đây.” Tôi bước vội hai bước, theo sau chị Mai.

“Sau này cứ trang điểm như vậy, bảo đảm khách càng ngày càng nhiều.” Chị Mai nói.

“Vâng.” Tôi nói.

Tôi nghĩ trong lòng, tôi nán lại một chút thì lấy số điện thoại của ông chủ Trác, nếu như anh ấy đồng ý một tháng tìm tôi một lần thì sau này tôi không phải đến đây làm nữa!

Nếu quan hệ của tôi và ông chủ Trác có thể duy trì đến lúc tốt nghiệp đại học, thì xin anh ấy một công việc, sau này chịu khó làm việc, đời này cũng sẽ không bước vào nơi này.

Trong lòng nghĩ như vậy, cả người đã cùng chị Mai đứng ngoài cửa.

“Khách ở bên trong, chị dẫn em vào, hay là em tự vào trong?” Chị Mai hỏi.

“Là người quen, em tự vào.” Tôi nói, lòng bàn tay đặt lên cửa mở ra.

Lọt vào tai là âm thanh ồn ào náo động, âm nhạc của sàn nhảy, tiếng cười, tiếng hô, tiếng chơi trò oẳn tù tì.

Trong phòng mở đèn lập lòe, ánh sáng đèn chiếu xuống, tôi thấy bóng người lắc lư, trừ trên ghế sofa ra dường như có một người đang ngồi, những người khác đều nhảy trên sàn.

Với ông chủ Trác mà tôi quen, anh không giống như là đứng trên sàn nhảy tham gia thác loạn.

Tôi nghĩ anh là người ngồi trên sofa, liền men theo sàn nhảy đi xuyên qua.

Nhưng, khi tôi bước lại gần, nhờ vào ánh đèn sáng tối lập lòe, cuối cùng tôi cũng nhìn rõ, trên sofa không phải là một người mà là hai người.

Một nam một nữ, người đàn ông ngồi trên sofa, người phụ nữ ngồi dạng trên đùi anh ta, hai người đang ôm đầu dùng sức hôn. Tuy quần áo bình thường, nhưng động tác ma sát đó, rõ ràng là chọc cho người ta ngứa ngáy.

Mất tôi co mạnh lại, trong lòng không đau, người này không phải ông chủ Trác.

Ông chủ Trác sẽ không ở nơi như này, làm hành vi phóng đảng như vậy, nhớ hai lần gặp trước, anh căn bản không cho tôi kết hợp cùng anh ở đây, nói là không muốn giờ trở xấu.

Trong lòng chợt có dự cảm bất thường.

Anh không ở đây!

Người chọn tôi hôm nay không phải anh!

Tôi quay người, chạy nhanh ra ngoài, nhưng, tôi vừa bước hai bước, một đôi tay ôm lấy tôi từ phía sau, một tay hung hãn ôm lấy ngực tôi.

“Em gái Như, anh đã đợi được em rồi!”

Giọng nói đùa giỡn, người đó lập tức cười lớn, điệu cười điên cuồng, mùi rượu phía sau bốc lên.

“Em cho rằng Trác Ngụy bao em, em liền chạy thoát? Phụ nữ anh thích trước giờ chưa từng chạy thoát.”

Tôi đã biết anh ta là ai.

Anh Trương!

Khách của ông chủ Trác lần trước, anh ta nói thích tôi, mà ông chủ Trác nói tôi là người của anh.

Lần đó, tôi may mắn thoát được, nhưng không ngờ rằng anh ta ở đây đợi tôi.

Tôi còn nhớ anh ta gọi hai người con gái, nhớ cơ bắp cuộn cuộn của anh ta, nhớ anh ta như đã thú nhìn tôi...

Trong nháy mắt, tay chân của tôi toàn bộ lạnh như băng.

Tôi sợ hôm nay tôi không thoát nổi.

Người đàn ông này, sẽ chơi nát tôi mất? Tôi nghĩ.

“Tắt cái đèn này đi.” Anh ta nói sang bên cạnh một câu, ôm tôi từ phía sau, vút mạnh xuống ghế sofa.

Ánh sáng lập lòe nhanh chóng tắt đi, trong phòng đổi thành ánh sáng mờ dịu, nhạc DJ chuyển thành nhạc bình thường, sự ồn ào đỡ hơn nhiều.

Tôi nhanh chóng bò ra khỏi sofa, ngồi một cách quy củ, ánh mắt của anh ta lại nhìn chăm chăm vào váy tôi.

“Rất ngây thơ, màu trắng.”

Quần lót hôm nay tôi mặc là màu trắng, quần lót bông phổ thông nhất.

“Có phải rất bất ngờ, người tìm em hôm nay là tôi không?” Anh Trương đứng đặc ngồi bên cạnh tôi, trực tiếp lấy ly rượu tây đã pha chế trên bàn, cánh tay đặt bên cạnh.

Một tên thủ hạ lập tức bỏ một viên thuốc màu trắng vào trong rượu.

Anh ta lắc lắc cốc rượu, đợi sau khi viên thuốc trắng hòa tan, mới đưa cho tôi: “Lần trước cho em uống, em không uống.”

Tôi cau mày, muốn từ chối, sau đó liền nghe anh ta ghé sát tai tôi: “Nếu uống, tôi sẽ đến khách sạn rồi mới “làm” em, còn không uống, tôi sẽ “làm” em ở chỗ đông người này luôn.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Bước ngoặt (hạ)

Lựa chọn vẫn đề như vậy... Việc này căn bản là không có lựa chọn khác!

Tuy rằng tôi làm được, nhưng dù sao cũng không phải là động vật, không thể chịu đựng được sự đối xử như vậy trước mắt bao người được.

Mũi của tôi rất cay, nước mắt lập tức trào ra.

Tôi nhớ tới ông chủ Trác lần trước nói: “Em không thích hợp làm việc này; nếu như em gặp phải khách như tên Trương, em phải làm sao; lúc còn sớm chưa dần sâu vào thì sớm hãy thoát ra...”

Là lỗi của tôi, tôi nên nghe lời anh...

“Uống nhanh! Tôi không phải là thiện nam tín nữ, đừng cho rằng chảy mấy giọt nước mắt mà tôi mềm lòng!” Anh Trương ở bên cạnh thúc giục.

Tôi đương nhiên biết nước mắt tôi không có tác dụng gì, nhưng tôi vẫn cố chấp hỏi: “Đây là thuốc gì? Có nghiện không?”

“Khổ cho em làm việc ở đây!” Nét mặt anh Trương chế nhạo: “Đến cái này là gì cũng không biết!”

“Tiểu Như, uống nhanh! Sẽ không có hại đâu.” Giọng nói lại vang lên lần nữa, tôi nghiêng đầu, thấy một cô gái gọi thân mật ngồi cạnh anh ta, không tính là quá quen, không phải đàn em của chị Mai, nhưng có biết nhau.

Tôi không tin, cái thứ này sao có thể không có hại chứ?!

Tồn tại ở chốn này, lại còn là đám người này, nói không phải là ma túy, tôi cũng không tin.

Tôi lúc đó đã thê, sau đêm nay, tôi sẽ không đến nơi này nữa, tôi tuy là không cần mặt mũi không có liêm sỉ, nhưng tôi sợ dính vào thứ gây nghiện này, một khi đã dính vào thì cả đời này đi tong, sau này trở thành nô lệ của ma túy.

“Đừng có dùng ánh mắt đó nhìn tôi!” Con gái gọi ngồi cạnh cười.

Ánh mắt cô ả có chút lay động, đây không phải loại rượu uống say bình thường, con gái ở chốn này kiếm sống, người nào chả có vài phần tử lượng, trận này còn chưa bắt đầu bao lâu!

Thấy bộ dạng này, tám phần là rượu đã cho thêm thuốc.

Cô ta một tay kéo vai tôi, miệng ghé sát tai tôi: “Đây là thuốc kích dục, sáng mai sẽ hết, cũng để cô tối nay tận hưởng một chút. Hôn nữa...”

Cô ta cười ha hả, nhìn thoáng qua anh Trương phía bên phải tôi một cái, lại duyên dáng nói với tôi: “Cô tối nay không chạy thoát đâu, uống ly rượu này rồi cũng là để bảo vệ cô...”

Tôi không hiểu.

Cô ta tiếp tục nói: “Có lẽ cô không biết, anh Trương tới đây chơi, mỗi lần đều gọi hai cô gái qua đêm với anh ta. Một người căn bản không chịu được, phải hai người, mỗi lần phải dùng đủ... thuốc này, mới có thể khiến cô không đau khổ như vậy...”

Tôi đã hiểu đại khái, thuốc này một là hưng phấn, hai là kích dục.

Tôi nhớ ra lần trước hình như cũng là viên thuốc trắng này, ông chủ Trác thay tôi từ chối, anh Trương lúc đó nói với ông chủ Trác, nếu như tôi uống thuốc đó, thì khiến ông chủ Trác thoải mái ngắt trời.

Tôi nghĩ uống thuốc này, đêm nay tôi sợ sẽ không biết liêm sỉ mà cầu xin thêm khát...

“Thế nào? Uống hay không uống?” Anh Trương có ý đợi người bên cạnh giải thích xong, mới tiếp tục lắc ly rượu, lại uy hiếp: “Về khách sạn? Hay là ở đây?”

“Tôi uống.” Tôi cầm chén rượu uống từng ngụm nhỏ.

Rõ ràng vẫn là mùi rượu, tôi lại như uống thuốc đắng nhất trên thế giới.

“Như vậy mới ngoan.” Anh Trương xoa gáy tôi, cười lạnh một cái: “Coi như em thông minh, vừa nãy chưa chạy trốn, nếu không...”

Tôi không hỏi, người bên cạnh kia lại cười hỏi: “Anh Trương, nếu không thì gì?”

“Nếu không uống rượu, tối nay sẽ không chỉ mình tôi, còn muốn tất cả anh em của tôi ở đây hầu hạ cho tốt!” Anh ta cười lớn.

Tôi rung mình một cái, toàn thân không khỏi run run.

Người đàn ông càng thêm hài lòng, ôm tôi vào lòng: “Biết sợ, phải ngoan, biết không?”

Tôi dờ dẩn gật đầu.

Chương 20: Tôi hát bá vương em hát biệt cơ

Một ly rượu, cho dù có uống chậm nữa, cuối cùng cũng tới lúc thấy đáy.

Một tay anh Trương ôm tôi, nhìn như ngồi rất tùy ý, ánh mắt lại dừng trên môi tôi, đe dọa nhìn tôi uống hết tới giọt cuối cùng.

“Rất ngoan! Tôi lại rất thích con gái ngoan ngoãn như em” Anh ta vỗ vỗ vào mặt tôi: “Nào, chọn cho tôi một bài hát, “Bá Vương biệt Cơ”, tôi hát Bá Vương, em hát biệt Cơ.”

Tôi “Ừm” một tiếng, đứng dậy đi đến bục chọn bài.

Trong lòng tôi nghĩ, rốt cuộc có một chút văn hóa nào không vậy, cái gì biệt Cơ, rõ ràng là Ngu Cơ, ý là Bá Vương cáo biệt Ngu Cơ.

Rất nhanh đi đến bục chọn bài, nhanh chóng tìm được bài hát đó.

Bất giác tôi lại nhớ đến ông chủ Trác, cũng là đến tìm sự vui vẻ, sao lại khác biệt lớn thế này chứ?

Một người tùy tiện mở miệng thì là “Bụng có thơ ca khí chất tự thể hiện ra”, người còn lại đến cả người phụ nữ của Bá Vương là Ngu Cơ cũng không biết.

Tôi chọn bài hát ở chế độ ưu tiên, đợi sau khi hát xong bài đang hát, thì chính là “Bá Vương biệt Cơ”, hiển nhiên anh Trương là to nhất, để bài hát anh ta muốn lên trước cũng không đáng trách.

Tôi đứng ở chỗ bục chọn bài bản thân một lát, thấy bài hát phía trước đã đến hồi cuối, mới đi về phía sofa, ngồi cạnh anh Trương.

Tôi rất kinh ngạc, đám khiêu vũ thác loạn phía trước đã sớm kết thúc, người phụ nữ còn lại tiếp anh Trương đâu?

Anh ta không phải thường chọn hai người đàn bà sao?

Màn hình dần dần tối lại, lại sáng lên, lúc mọi người trong phòng thấy bốn chữ trên màn hình “Bá Vương biệt Cơ”, lập tức hô: “Là anh Trương! Là anh Trương!”

Lập tức, hai micro đã được cung kính đưa đến tay anh Trương, anh ta thuận tay lấy một cái đưa tôi.

“Tôi với ai hát Ngu Cơ?” Tôi hỏi.

“Một mình em.” Anh Trương liếc mắt nhìn tôi, dường như tôi đã hỏi một câu hỏi ngu ngốc vậy: “Em không phải đến bài này cũng không biết hát chứ?”

“Tôi biết.” Tôi nhỏ giọng đáp. Bài này là bài cũ, vài năm trước rất thịnh hành.

Anh ta “Ừm” một tiếng, kéo kéo lưng quần, đứng lên rung rung chân, lại đi đến trước bàn, ngẩng đầu ưỡn ngực háng giọng.

Tôi không qua đó, tuy đứng lên, nhưng lại chỉ đứng trước sofa.

“Qua đây đi!” Anh ta cầm micro kêu, một tay chỉ chỉ bên cạnh anh ta: “Tôi là Bá Vương, em là biệt Cơ, em chừng nào thấy Bá Vương và biệt Cơ đứng hai chỗ vậy?”

Tôi không nói gì, anh ta to nhất, là khách, anh ta nói đều đúng.

Tôi cầm micro đi tới.

Bài hát này khúc nhạc dạo quá ngắn, ca từ đã bắt đầu, anh ta không vội hát mà lạnh mặt nhìn tôi, tiếp tục nói vào micro:

“Em tốt nhất đừng không biết điều! Tôi đến đây là tìm thú vui, em khóc cho ai nhìn! Cười cho ông đây coi!”

Giọng anh Trương có chút tức giận.

Một câu anh ta nói ra, vốn dĩ còn ồn ào hơn căn phòng yên tĩnh, tất cả mọi người nhìn tôi và anh ta, không ai dám khuyên.

Tôi cũng sợ tột độ, vội vàng cười một cái.

“Không biết cười thì đừng cười!” Anh Trương hét lên, anh ta như hung thần chỉ vào tôi: “Em chết rồi hay cha em chết rồi? Một con gái gọi bán mình, làm như tôi ép người lương thiện thành kỹ nữ vậy!”

Tôi không dám tiếp tục đi lên trước, chỉ đứng tại chỗ, thật tình mong anh ta bảo tôi rút.

“Em còn đứng đây làm gì? Còn không mau rút qua đây cho tôi!” Anh ta hét.

Nước mắt tôi rơi xuống, anh ta chợt xoay người, lại hướng về bụi chôn bài hét lên: “Mở lại bài này cho ông!”

Một đàn em cách bụi chôn bài gần nhất chạy tới, ngón tay bấm mấy cái, tôi cũng đến cạnh anh ta.

Một tay anh ta kéo tôi vào lòng rồi bắt đầu hát rống lên.

“Ta đứng ở trong gió mạnh...”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Mày muốn đối đầu với đồn công an sao

Thời gian của một ca khúc không dài, ngay khi hát bài hát này, tôi đã cảm nhận được tác dụng của thuốc.

Tôi nhìn tất cả mọi thứ xung quanh, dường như đều được ngăn cách bởi một lớp pha lê trong suốt, giống như là xem một bộ phim vậy.

Những người đưa tay ra là có thể chạm đến, những chuyện đưa tay ra là có thể đụng vào, dần dần trở nên không chân thực.

Những tình cảm đau thương kia, thậm chí cái gọi là cuộc đời, cũng dần dần trở nên không quan trọng nữa.

Vì vậy, tôi cười.

Như vậy tôi cần phải quan tâm làm gì nữa? Hôm nay có rượu hôm nay say không phải tốt hơn sao?

Còn có người đàn ông hung tợn độc ác bên cạnh, tôi nhìn hắn, cảm giác cũng không đến mức ghét cay ghét đắng nữa, không phải chỉ là cùng với hắn một đêm thôi sao? Có phải chuyện gì lớn đâu?

Tôi dựa vào trong ngực anh Trương, nhẹ nhàng trầm giọng hát theo lời bài hát: “Trần gian có trăm ngàn giai nhân, ta chỉ thích duy nhất một người là nàng...”

Tôi nhớ tới Bá Vương Ngưu Cơ, tự nhiên nhớ tới câu hát kia: “Ngưu Cơ, Ngưu Cơ, làm sao đây...”

Có lẽ là cảm nhận được sự mềm mại của tôi, cánh tay anh Trương vòng sau lưng tôi càng thêm không thành thật, trực tiếp luồn từ vạt áo thun vào trong, nắn bóp da thịt tôi.

Tôi vẫn cười như cũ.

Đây chính là cái tôi đem đi bán, cũng chính là mặt hàng bày ở đây, cho tới bây giờ chỉ có khách đến chọn hàng, không có đạo lý hàng chọn khách, tôi có lập trường gì để không cam lòng đây?

Quả nhiên là bị sự dịu dàng nhất thời của ông chủ Trác làm hư rồi sao?

Ông chủ Trác...

Thờ ỉ, đối với ông chủ Trác, tôi cũng chỉ là một mặt hàng, không có gì khác biệt.

Mọi người nhìn xem, tinh thần tôi lúc này không có gì không tinh táo cả, rất nhiều chuyện dường như vừa nghĩ đến đã lập tức thông suốt.

Làm gái gọi, phải làm hết trách nhiệm của gái gọi, vì vậy, tôi chủ động đưa tay vòng lại trên lưng anh Trương.

Hát xong một bài, tôi cùng hắn ôm ôm ấp ấp trở lại ghé sô pha.

Vừa đặt mông xuống, thân thể tôi đã bị hắn ta đè lên, lưng dựa vào ghế sô pha, miệng hắn dán vào miệng tôi, thân thể che trước người tôi.

Tôi theo bản năng muốn đẩy hắn ra, nhưng nhìn mọi thứ xung quanh, rõ ràng như vậy, lại mơ hồ như vậy, ngăn cách bởi một tấm kính pha lê, dường như là hai thế giới khác hoàn toàn.

Thấy thì sao? Không thấy thì sao? Ở chỗ này thì sao? Đi khách sạn thì sao?

Lúc này, tôi cảm thấy, người đàn ông này đối xử với tôi như nào, cũng không có gì quan trọng nữa.

Hai cánh tay hắn chộp vào trên ngực tôi, lực rất mạnh, tôi cảm thấy rất đau, rất muốn hét lên, nhưng trong miệng tôi là đầu lưỡi hắn, từng tiếng kêu đau nhức phát ra lại không vang lên rõ ràng.

Cùng lúc đó, bụng dưới tôi bị một thứ rất cứng đâm vào, tôi rất khó chịu.

Tôi nghe thấy tiếng nhạc xung quanh, tiếng mọi người trò chuyện, tôi nhìn thấy những gương mặt gần trong gang tấc, những khuôn mặt mỉm cười kia như rất gần, lại như rất xa...

“Tạch!”

Âm thanh bật đèn tôi không nghe thấy, nhưng ánh sáng chiếu thẳng vào mắt, rất đau.

Tôi vô thức đưa tay lên cản lại ánh sáng, lập tức cảm thấy cổ tay đau nhói, có người nắm lấy tay tôi, lôi tôi từ dưới thân thể anh Trương ra ngoài.

“Mẹ kiếp! Đưa nào vậy?” Anh Trương lập tức quỳ gối trên ghế sofa.

Hắn mạnh mẽ gào thét, đám đàn ông trong phòng chậm rãi tới gần, quây lại thành một vòng tròn.

“Tao con mẹ mày là cha nó!” Âm thanh một người đàn ông xa lạ vang lên, cũng hét lớn.

Cha tôi?

Tôi giật mình, không phải cha tôi lúc này vẫn ở quê sao? Tới lúc nào vậy? Còn chạy tới chỗ này để bắt tôi?

Mạnh mẽ mở mắt ra nhìn, sao cha tôi lại như thế này? Người đàn ông này, so với cha tôi cao hơn, khuôn mặt cũng khác.

Mặt chữ điền, trên mặt đều toát ra sự uy nghiêm, tôi không hề quen biết người này.

Tôi đang định mở miệng hỏi hắn là ai thì một cái tát mạnh mẽ đã giáng vào mặt tôi.

“Bốp!” một tiếng, nửa người tôi chấn động, từ tai đến miệng, cả một mảng lớn đều nóng rát đau nhức.

“Mẹ kiếp! Làm cái gì không làm, lại đi làm gái gọi! Xem cha mày trở về có giết mày không!” Người kia lại hét lớn, sau đó dùng sức, kéo tôi từ ghế sofa ra.

Xem ra, sức lực của người này, không hề yếu hơn anh Trương.

“Cô gái này mày không mang đi được đâu!” Anh Trương cười lạnh.

“Mày muốn đối đầu với đồn công an sao?” Người tự xưng là cha tôi cũng cười lạnh đáp trả.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Có người đang chờ em

Đồn công an...

Câu nói này đã thành công kích động đám người anh Trương.

Trắng và đen, chuột và mèo, cho dù ở đây không ít người chơi thuốc, nhưng đối với ba chữ “đồn công an” vẫn rất miễn cảm, sợ hãi vô cùng.

Một đám người vốn dĩ đang vây quanh cũng không nhịn được mà lùi về sau nửa bước.

Tôi nhìn người đàn ông xa lạ này, cũng không dám nói lời nào.

Nực cười, làm nghề này của chúng tôi, người nào không sợ cảnh sát chứ? Về phần vì sao hắn muốn giả mạo cha tôi, tôi cũng không biết.

Đúng lúc này, một người nhanh chóng hành động, từ sau lưng người đàn ông xa lạ đi đến bên cạnh anh Trương, nhỏ giọng nói gì đó.

Là chị Mai.

Tôi không nghe được cụ thể chị nói những gì, chỉ thấy ánh mắt anh Trương quét qua mặt tôi, lại nhìn người đàn ông xa lạ, tuy có chút không cam lòng nhưng cuối cùng vẫn phải thả người.

Người đàn ông kia kéo một cái, lôi mạnh tôi ra bên ngoài.

Âm nhạc trong phòng đã tắt từ bao giờ, tôi nghe thấy anh Trương hét lên với chị Mai: “Sao mày lại tìm con gái của cóm đến đây vậy?”

“Ai biết được?” Chị Mai phản nản: “Chẳng phải em cũng bị lừa sao? Lúc em bị tìm đến, ba hồn cũng bị dọa bay mất hai hồn đó... Anh Trương, anh bớt giận đi, để em gọi cho anh hai em gái khác nhé, đảm bảo chất lượng tốt...”

Sau đó, bọn họ nói cái gì, tôi không nghe thấy nữa, cửa phòng đã đóng lại.

Tay của người đàn ông này có khí lực rất lớn, mạnh mẽ nắm chặt lấy cổ tay tôi, kéo tôi đi thẳng về phía trước.

Xung quanh tôi là âm nhạc mơ hồ, hình ảnh lướt qua hai bên.

Bước chân hắn kiên định mà bình tĩnh, sống lưng thẳng tắp, đúng là không phải người bình thường.

“Anh là ai?” Tôi lên tiếng hỏi.

“Đi lấy túi của em đi!” Hắn mở phòng của chị Mai ra, ánh mắt rơi vào chiếc balo của tôi đặt trên ghế sofa, sau đó buông tay tôi ra, một tay đẩy tôi đi lên.

“Sao em phải đi theo anh chứ? Sao em biết được anh là người tốt hay xấu?” Tuy nói tất cả đều mơ hồ, tựa như một giấc mơ, nhưng tôi vẫn hỏi rõ ràng.

“Trương Lập là người tốt hay xấu?” Hắn đứng ở cửa ra vào, thẳng tắp như một cây tùng.

“Trương Lập là ai?” Tôi hỏi.

“Người vừa đề trên người em đó!” Hắn nói.

“Tất nhiên hắn ta không phải người tốt rồi.” Tôi lẩm bẩm, người kia rõ ràng là dân giang hồ, có thể là người tốt sao?

“Thì ra em cũng biết!” Hắn cười lạnh một tiếng, sau đó thúc giục: “Nhanh lên, bên ngoài có người đang chờ em!”

“Là ai?” Tôi đeo balo lên vai, người phụ nữ giống như tôi, ra ngoài cùng ai cũng không có gì khác nhau, chỉ khác là có thể lấy được tiền hay không mà thôi.

“Chú Trác của em đó!” Hắn nói.

Chú Trác? Tôi có chút khó tin.

Ở thành phố này, người tôi qua lại thân cận nhất mà có họ Trác chỉ có ông chủ Trác mà thôi, anh sẽ đến cứu tôi sao? Anh sẽ đến sao?

Nhìn bộ dạng của tôi, người kia lại nhíu mày, thúc giục một tiếng: “Nhanh lên!”

Tôi đi theo sau lưng hắn, ngoan ngoãn đeo balo, đi về bãi đỗ xe.

Đi ra khỏi phòng, bước vào bãi đỗ xe ngoài trời, gió đêm thổi vào người, cảnh tượng xung quanh vẫn mơ hồ, giống như đang nằm mơ vậy.

Trong đêm nay, tôi chỉ uống một chén rượu, không hề say, cảm giác giống như nằm mơ này chính là do viên thuốc kia.

Vài phút đồng hồ sau, tôi thật sự giống như nằm mơ, nhìn thấy ông chủ Trác.

Tôi không nhào tới, vẫn ngoan ngoãn đi theo sau lưng người đàn ông xa lạ kia.

“Lão Trác, tôi mang người đến cho anh rồi đây!” Người đàn ông xa lạ nói.

“Cảm ơn!” Ông chủ Trác vỗ vỗ vào tay người đàn ông kia, ánh mắt lại chuyển hướng về phía tôi, nhíu mày: “Chuyện gì xảy ra vậy? Không biết gọi người tới sao?”

“Chú Trác.” Tôi nhỏ giọng nói.

Thuốc kia có lẽ có tác dụng kích thích thần kinh, cũng có lẽ sẽ kích thích hoóc môn nào đó trong cơ thể người, có thể không ảnh hưởng đến trí tuệ, nhưng đến giờ phút này, cho dù tôi ngu ngốc thì cũng có thể đoán được ông chủ Trác đã mời người tới cứu tôi.

Bởi vì đối phương là anh Trương nên anh không tiện ra mặt.

Thấy tôi phối hợp, ông chủ Trác hơi gật đầu, thở dài một hơi, bộ dạng hận rèn sắt không thành thép.

“Còn không mau qua đây?” Người đàn ông xa lạ né người sang một bên, ngữ khí ra lệnh, vô cùng nghiêm túc: “Vẫn còn lưu luyến chỗ này sao?”

Tôi vội vàng lác đầu, cúi đầu thật thấp, đi đến bên cạnh ông chủ Trác.

“Nhìn ánh mắt cô bé thì có lẽ là đã cần thuốc rồi, anh mang cô ấy đi rửa ruột trước đi.” Người đàn ông xa lạ tốt bụng nhắc nhở.

Ông chủ Trác gật đầu.

Người đàn ông xa lạ mở cửa một chiếc ô tô nhỏ đỗ bên cạnh, trước khi ngồi vào xe, còn cảm thán một câu: “Con gái người bạn này của anh, về sau anh nên quan nhiều một chút, chỗ này, sau này không thể tới!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Giúp em giải độc đi

Sau khi người đàn ông xa lạ rời đi, ông chủ Trác liếc về phía tôi, ra hiệu cho tôi lên xe, nhanh chóng ngồi vào ghế lái.

Anh thuận thực lái chiếc Land Rover ra khỏi bãi đỗ xe.

“Cảm ơn anh đã cứu em...” Tôi khẽ nói.

Ông chủ Trác chỉ “Ừm!” một tiếng, chuyên tâm lái xe, không nhìn tôi.

Tôi nhìn anh, nhìn sườn mặt anh tuấn của anh.

“Người vừa nãy... hình như rất lợi hại?” Hàng trăm câu nói chất chứa trong lòng, lúc này lại không có gì để nói.

Anh lại “Ừm!” một tiếng, không nói tiếp.

Tôi cũng không biết nên nói gì nữa, rời ánh mắt đi, nhìn về phía bên ngoài cửa sổ.

Thành phố về đêm, nhiều đèn xe, nhiều đèn đường, nhiều màu sắc, lại có rất nhiều nhà thấp đèn, thành phố giống như một đại dương sáng lấp lánh.

Đẹp như vậy, lại không chân thực...

Tôi cảm thấy đầu óc tôi vẫn rất chậm chạp, nhìn tất cả mọi thứ, dường như đều chậm mất nửa nhịp.

“Anh ta đúng là công an.” “Thật sự muốn mang em đi rửa ruột sao?”

Tôi và ông chủ Trác đồng thời mở miệng.

Tôi giật mình, vậy mà anh lại tìm công an thật sự tới cứu tôi, chẳng trách lại có khí thế như vậy.

“Già vờ nhận cháu làm con gái của anh ta, nhất định rất khó khăn.” Tôi nói.

“Anh ta có một đứa con gái, cũng tầm tuổi em.” Đây là câu trả lời của anh, anh dừng xe lại: “Quay nửa mặt bên kia qua đây, tôi xem một chút.”

Lúc này tôi mới nhớ tới, má phải bị người công an kia kích động tát một cái, nóng rất.

Chỉ là, dưới tác dụng của chén rượu kia, dường như cũng không khó chịu lắm, thậm chí không đáng kể...

Tôi nghiêng người, quay sang cho anh xem.

Tôi nhìn thấy ánh mắt của anh đảo qua trên mặt tôi, rất nhanh đã thu hồi lại.

“Không đau!” Không đợi anh lên tiếng, tôi đã chủ động báo cáo.

Anh im lặng một lúc: “Ai đánh?”

“Bạn của anh đó!” Tôi nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Anh ta giả làm cha em, trong tình huống đó, đánh em một cái cũng là bình thường.”

Anh không tiếp tục đề tài này nữa, chỉ hỏi: “Có biết là chơi loại thuốc gì không?”

Đề tài này chuyển hướng quá nhanh, tôi nghĩ xong mới trả lời: “Không biết, chắc là cùng loại giống lần trước anh thay em cầm lại.”

Lần trước, ông chủ Trác thay tôi uống chén rượu kia, Trương Lập đã nói đáng tiếc, uống xong chén rượu kia, ông chủ Trác suýt thì lật cả trời lên... Lần này, chị em trong phòng nói cho tôi biết, ở cùng với anh Trương thì chén rượu đó tương đương với việc bảo vệ tôi.

“Vậy thì không cần rửa ruột, ngủ một giấc thật ngon, sáng mai sẽ tốt thôi.” Ông chủ Trác nói: “Nếu em không yên tâm, chờ lát nữa về đến nhà, uống nhiều nước một chút, nôn hết chén rượu kia ra, có thể nôn bao nhiêu thì nôn bấy nhiêu.”

Lời này nghe rất kì quái!

Một khách quen của hộp đêm, dự định đưa một gái gọi của hộp đêm về nhà?

“Không cần em tiếp anh sao?” Tôi hỏi.

“Không phải lần nào cũng cần làm chuyện đó đâu!” Anh nhìn thẳng về phía trước, vẻ mặt lạnh nhạt.

“Anh thích em à?” Tôi hỏi lại.

Anh nghiêng đầu, liếc nhìn tôi một cái, dường như tôi hỏi ra một vấn đề rất khó tin.

“Hình như chỉ có thích một người, mới có thể nhẫn nhịn chịu đựng mà...” Tôi ừ ừ đáp. Tôi chưa từng yêu đương, nhưng trên tivi đều diễn như thế.

“Em nghĩ nhiều rồi.” Anh nhẹ giọng thở dài, không nói thêm gì nữa, thuận tay mở nhạc trên xe lên.

Là một bản piano thư giãn.

Tôi nhớ lại lúc Trương Lập hát “Bá Vương biệt Cô”, có lẽ ở trên xe Trương Lập cũng sẽ là loại nhạc như “Bá Vương biệt Cô”...

Hai người đều không nói chuyện, không gian tiếp tục trầm lặng, chỉ có khúc nhạc chậm rãi vang lên.

Một lúc sau, có lẽ là số lần tôi nhìn anh quá nhiều, sự mập mờ trong xe càng tăng lên...

“Chú Trác.” Tôi lên tiếng.

“Hả?”

“Em trúng độc...” Tôi nhỏ giọng, chờ mong nhìn anh.

“Phi!” Anh không nhịn được cười, trong lòng anh, loại thuốc này và độc có chênh lệch rất lớn!

“Anh giúp em giải độc đi!” Tôi cầu khẩn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Ăn vụng có mùi vị như thế nào

Ông chủ Trác đúng là người tốt, thấy tôi cầu xin anh, anh cũng không từ chối, mang tôi đến một khách sạn, sau đó tự mình giúp tôi “giải độc”.

Thuốc tôi uống lúc trước có hiệu lực rất mạnh, chỉ cần cảm nhận được hormone của cơ thể đàn ông là sẽ có phản ứng, vì vậy đã quần lấy ông chủ Trác cả một buổi tối.

Đến sáng hôm sau mới yên tĩnh lại.

Ngay sau đó, tôi bắt đầu ngủ mê man, trong lúc mơ hồ, tôi nghe thấy ông chủ Trác gọi điện thoại, nói chuyện công việc, âm thanh vô cùng mệt mỏi.

Sau đó, anh cũng ngủ, tôi cảm giác được anh ôm tôi.

Tỉnh lại lần nữa đã là xế chiều ngày hôm đó, tôi từ ngực anh chui ra, đặt hai tay trên gối đầu, nửa gương mặt gối lên trên mu bàn tay, nghiêng đầu nhìn anh.

Cảm giác có tấm kính pha lê ngăn cách tôi qua đã biến mất, não cũng không còn chậm nửa nhịp nữa.

Tôi nhớ rất nhiều chuyện ngày hôm qua, trên mặt cũng nóng lên, những chuyện xấu hổ, những động tác xấu hổ như thế mà tôi lại làm được. Tôi gọi từng tiếng “chú Trác”, anh cũng khác hoàn toàn lúc trước, vô cùng hung ác, không dịu dàng một chút nào.

Nhìn anh, tôi lại bắt đầu chìm đắm...

Rèm cửa khép kín, một lớp vải mỏng, một lớp sa tanh, có chút ánh sáng ngoài trời chiếu vào, hòa cùng ánh đèn trong phòng, đủ để tôi thấy rõ hình dáng của anh.

Lúc anh mơ ngủ thật đẹp trai! Mắt hơi nhắm lại, mày kiếm, mũi cao, bờ môi mỏng, gương mặt hơi gầy, rất đẹp!

Lúc còn trẻ chắc hẳn anh rất đẹp trai, đương nhiên, hiện giờ cũng không kém.

Trên người anh không mặc quần áo, từ nách trở xuống chỉ đắp một tấm chăn mỏng, tôi nhớ tới thân thể hoàn mỹ của anh, hình dáng cơ bắp của anh...

Thật tốt. Tôi vừa nghĩ đến, liền không nhịn được cười.

Vụng trộm tiến gần về phía anh, nhẹ hôn lên trán anh.

“Ăn ngon không?”

Âm thanh bất ngờ vang lên, tôi giật mình, lập tức thấy người bên cạnh mở to mắt, tràn đầy hứng thú nhìn tôi.

Tôi vẫn đang kinh hãi, lại nghe anh nói tiếp, âm thanh lười biếng: “Chú Trác đang hỏi em đó, mùi vị ăn vụng có ngon không?”

Xung hô “chú Trác” này, đêm qua tôi cũng gọi như thế, khi ở bãi đỗ xe gọi là “chú Trác” thì anh đã liên tục gọi như thế này, cảnh tượng mê loạn đêm qua lại lần nữa ủa về trong đầu tôi.

“Em đâu có ăn vụng.” Tôi nói, trên mặt đỏ bừng, giọng nói thấp xuống: “Ăn vụng thì không phải ăn ở chỗ này...”

Anh cười, âm thanh vui vẻ, kéo eo tôi qua, ôm tôi vào trong ngực, hôn lên trán tôi: “Đúng là một cô bé dâm dăng!”

“Chẳng phải anh thích em dâm dăng sao?” Nếu không thì đêm qua anh cũng không ý loạn tình mê như thế...

“Ồ, đã học được thói mồm mép rồi.” Nói xong, anh vén chăn lên, thân thể trần truồng đi về phía phòng tắm.

Dáng người cao to, vai rộng eo hẹp, trên thân không có một chút mỡ thừa nào.

Kỳ thật, ở tuổi này của anh, không nói chuyện khác, chỉ riêng việc có thể duy trì dáng người như này đã là một loại thành công rồi.

Tôi nghe thấy âm thanh bọt nước, trong nháy mắt, tôi có xúc động muốn xông vào tắm chung cùng anh.

Cuối cùng tôi vẫn không hành động, đợi anh lau đầu bước ra thì tôi mới xuống giường.

Vừa xuống giường, tôi mới phát hiện cả người không ổn: Từ ngực, miệng đi xuống, trên người có rất nhiều dấu hôn, ở giữa hai chân vừa đau vừa nhức, không cần nghĩ cũng biết là chuyện gì xảy ra.

Cầm thú!

Tôi mắng trong lòng, lại cảm thấy giống như đang mắng chính mình, dù sao, hôm qua cũng là tôi tìm anh, sau đó cũng là tôi chủ động...

Chỉ là, cho dù anh ăn tôi, cũng đừng ăn sạch sẽ như vậy chứ...

Tôi nhìn về ông chủ Trác ngồi trên giường, chỉ thấy anh đang nhìn tôi, ánh mắt lưu luyến trần trụi nhìn về phía cổ và xương quai xanh của tôi, ý tứ sâu xa.

Đó là vị trí mà tôi cúi đầu cũng nhìn không thấy, tôi vội vàng chạy vào phòng tắm, nhìn vào trong gương.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Điều là tự tìm

Tóc tai bù xù đương nhiên không cần phải nói, ánh mắt tôi nhìn đến đầu tiên chính là cổ mình.

Chỉ liếc một chút, tôi cảm thấy trong đầu vang lên một tiếng nổ, chuyện này...

Đây là lúc nào chứ? Tôi ra ngoài gặp người khác thế nào đây?

Sao lại hôn vào chỗ này chứ? Chỗ này rất dễ thấy dấu hôn mà!

Nhanh chóng cời khăn tắm ra, khi ánh mắt nhìn vào thân thể trắng nõn trong gương thì cả người tôi đều chi chít dấu hôn, đêm qua, chúng tôi đã chiến đấu kịch liệt đến mức độ nào vậy?

Người đàn ông kia ngược đãi tôi sao?

Sao lại biến thân thể tôi thành dạng này? Xanh xanh tím tím, có chỗ là dấu hôn, có chỗ là dấu tay...

Bởi vì da tôi vô cùng trắng nên những dấu vết này rất dễ thấy.

Tôi đưa tay sờ lên những chỗ đó, có chỗ không khó chịu chút nào, có chỗ lại đau nhức, đã qua một đêm mà bây giờ vẫn đau nhức, có thể thấy lúc đó...

Điều là tự tìm! Tôi tự an ủi mình.

Dù sao cũng hơn là ở bên cạnh Trương Lập, nếu đêm qua là Trương Lập thì tôi sợ lúc này tôi đã bị lột một tầng da rồi. Tôi tự an ủi.

Khi tắm rửa, những chỗ đau nhức kia bị cọ vào có chút xót, tôi cẩn thận kiểm tra chỗ bị thương nghiêm trọng nhất, quả nhiên là sưng lên rồi.

Cũng may mới chỉ là sưng! Tôi lại tự an ủi mình. Nếu tối qua cùng với Trương Lập thì nói không chừng đã sớm chảy máu, tên kia một buổi tối còn làm chuyện đó với hai người phụ nữ, hai người phụ nữ đó còn không chịu nổi một người đàn ông!

Không! Đó là dã thú, không phải người!

Cũng may, ông chủ Trác của tôi là người!

Nghĩ đến Trương Lập, tôi đột nhiên nhớ tới cái tát kia, tôi đi đến tắm gương lớn bên cạnh bồn tắm, nhìn kỹ khuôn mặt một chút, chỗ bị tát cũng không lớn lắm, dùng kem che khuyết điểm sẽ che được.

Chỉ là, tôi lại phát hiện một chỗ có vấn đề: Đây rõ ràng là bị chà đạp, đôi môi sưng vù như thế này mới khiến tôi không thể ra ngoài nhìn mặt người khác!

Khẽ thở dài một hơi, nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ, sau đó đi ra ngoài.

Căn phòng vốn tối tăm bây giờ đã trở nên sáng sủa, rèm che bị kéo hết lớp vải ra, chỉ còn lại một tầng sa tanh trắng mỏng manh.

Ga giường và chăn cũng được sắp xếp gọn gàng, thay đổi sạch sẽ, thùng rác đầu giường cũng đã được dọn đi, mùi vị tanh nồng của tình tròng kia đã không còn nữa.

Hiển nhiên, ngay khi tôi đi tắm thì ông chủ Trác đã gọi người tới thu dọn căn phòng.

Anh mặc áo choàng tắm màu trắng, ngồi ở ghế sofa chỗ cửa sổ, trên tay kẹp một điếu thuốc, khói thuốc lượn lờ.

Bởi vì bị khuất bóng nên khuôn mặt anh có chút không chân thực.

Tôi vẫn chỉ quần một tấm khăn tắm, với hình tượng này thì hình như lại muốn tiếp tục quyến rũ anh vậy.

Tôi nghĩ một lúc, cầm lấy quần áo hôm qua, đi vào phòng tắm lần nữa, lúc đi ra tôi đã thay xong áo thun và váy bò.

Hành động của tôi cũng không ngoài dự tính của anh, anh gọi tôi đi qua.

“Có đau không?” Anh dùng cái tay không cầm thuốc thò vào trong quần lót của tôi, cách một lớp quần, hơi xoa bóp, động tác rất nhẹ.

“Hơi đau một chút!” Tôi khẽ nhíu mày.

Anh kéo quần tôi xuống: “Đau thì đừng mặc quần nữa, chờ lát nữa tôi gọi người mang váy dài tới cho em.”

“Em phải đi rồi!” Tôi nói. Theo lý thuyết thì từ đêm qua đến giờ, tôi nên rời đi.

“Anh vừa gọi món rồi, suất của hai người, chờ lát nữa sẽ đưa tới, cùng ăn đi.” Anh nói.

Đó không phải ngữ khí trung cầu ý kiến, quần của tôi cũng đã bị anh tụt xuống đầu gối, tôi lập tức cởi quần ra.

Chỗ đó bị sung, ma sát vào quần cũng không thoải mái.

“Chú Trác, đêm qua sao anh biết em cần trợ giúp?” Tôi hỏi.

Anh khẽ nhắm mắt lại, xung hô này bắt đầu từ lúc người công an kia đưa tôi cho anh, vì muốn che giấu tai mắt người khác, anh không sửa lại, chỉ nói: “Không phải em liên tục cầu xin tôi muốn em sao?”

“Em hỏi là khi em bị anh Trương ép cơ mà...” Tôi giải thích. Tình huống ngày hôm qua, không phải là trùng hợp, rõ ràng là anh cố ý đến cứu tôi.

“Có người báo tin cho tôi.” Anh thuận tay cầm điện thoại di động từ bàn trà lên, ấn mấy lần, đưa cho tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Xin số điện thoại

Lúc đó thì điện thoại thông minh không phổ biến như bây giờ, điện thoại cảm ứng thời đó cũng khác xa lúc này, căn bản đều phải dùng cả cảm ứng và bàn phím cơ.

Trên màn hình là một tấm ảnh được gửi bằng hình thức tin nhắn đa phương tiện.

Góc chụp của bức ảnh này rất thấp, hiển nhiên đây là ảnh chụp trộm.

Ánh sáng trong phòng rất tối, chất lượng hình ảnh cũng kém, trong ảnh là tôi và anh Trương, lúc đó anh ta đang ép tôi uống rượu, xung quanh cũng có rất nhiều người.

“Một trong những tên đàn em của hần là nội gián của anh sao?” Tôi hỏi lại mà không thêm nghĩ ngợi, sau đó trả điện thoại lại cho đối phương.

“Nội gián?” Anh đột nhiên bật cười: “Em cho rằng chúng ta đang quay “Vô gian đạo” sao?”

Tôi không nói lời nào vì chính tôi cũng cảm giác bản thân mình rất ngây thơ.

“Một tên đàn em của hần có quen biết với anh, khi thấy đối phương là em thì cậu ta liền nhắn tin cho anh biết.” Anh nói.

Tôi vì thế mà vui vẻ: “Nói như vậy thì trong mắt người khác, em là người được anh bảo vệ sao?”

Anh hút một hơi thuốc lá, gật đầu cười nói: “Có thể xem là như thế.”

Trong lúc chúng tôi nói chuyện thì khách sạn đã đưa đồ ăn đến, thức ăn cũng khá đơn giản, có ba món mặn, một món canh và một bát cơm lớn.

Tôi ngồi trên chiếc ghế sofa ở phía đối diện của anh, anh xới một bát cơm cho tôi, sau đó lại xới một bát cho mình.

“Nghe nói là lúc đầu em cũng không ở đó, mà phải đến gần cuối mới có mặt.” Anh tùy ý hỏi.

“Đúng vậy.” Tôi và một miếng cơm, sau đó mới nhỏ giọng nói: “Chị Mai nói có người tìm em, còn em lại tưởng đó là anh, đến lúc vào đó thì mới biết được đó là hần. Em cũng muốn chạy nhưng không kịp nữa rồi. Hần bắt em uống hết cốc rượu có thuốc kia, hần còn nói nếu em không uống thì hần sẽ làm em ở trước mặt mọi người.”

Vừa nói đến đây là tôi lại thấy tủi thân, nước mắt cũng không ngừng chảy xuống.

Anh cũng không nói gì mà chỉ đưa một chiếc khăn giấy cho tôi.

Tôi im lặng lau khô nước mắt, sau đó lại tiếp tục lừa cơm, nhưng chỉ lừa mỗi cơm không mà thôi.

Anh thờ dài một hơi sau đó gấp một miếng thịt đặt vào trong bát của tôi, lúc đó thì nước mắt của tôi lại bắt đầu ngập tràn khóe mi.

Tôi hít một hơi thật sâu, cố gắng không để cho nước mắt chảy xuống.

Bát com đó, cũng có thêm thức ăn mà anh gấp cho tôi.

Bây giờ nghĩ lại thì tôi cảm thấy bản thân mình lúc đó đúng là chánh mà.

Tôi cảm thấy tủi thân, nhưng mà tôi có quyền gì mà tủi thân chứ, anh là gì của tôi, và dựa vào cái gì mà phải bảo vệ tôi? Tôi có tư cách gì mà cảm thấy tủi thân ở trước mặt anh. Tôi chỉ là một con gái gọi, chỉ là một người phụ nữ một bên nhận tiền một bên dùng thân thể của mình để mua vui cho người khác mà thôi.

Sau khi ăn hết bát com thì tôi cũng khỏe lên đôi chút, cảm xúc cũng trở nên ổn định hơn.

Tôi đặt bát đũa xuống, sau khi ngẩng đầu lên thì mới thấy anh không ăn gì mà chỉ chăm chăm gấp thức ăn cho tôi.

“Anh mau ăn đi!” Tôi cuống lên, và càng nhiều hơn là cảm thấy xấu hổ.

“Không có việc gì.” Anh trái lại còn rất bình tĩnh, cầm lấy bát lên, động tác rất ưu nhã.

“Đúng rồi, ông chủ Trác, đột trước anh có đi tìm em sao?” Tôi hỏi.

“Tại sao em lại hỏi như vậy?” Anh ngẩng đầu, liếc mắt nhìn tôi.

“Em nghe chị Mai nói có người tìm em mấy lần, nên em nghĩ là anh.” Sau khi nói xong thì tôi mới cảm thấy nói kiểu này không được tốt cho lắm, chuyện của anh Trương tôi cũng nói rằng nghĩ là anh, bây giờ nói có người tìm thì tôi cũng tưởng đó là anh, tôi rất sợ anh cho rằng đó là mảnh khố nín kéo đàn ông của phụ nữ.

“Không có.” Ánh mắt và giọng nói của anh không hề thay đổi: “Sau lần gặp gỡ lúc trước thì tôi cũng không đi tìm em nữa.”

Tôi “ồ” lên một tiếng, cảm thấy thất vọng đến mức không nói nên lời.

Anh liếc mắt nhìn tôi, sau đó giải thích: “Tôi không đi tìm em là bởi vì lúc này em hẳn nên ở trong trường học.”

Cái gì gọi là hẳn nên ở trong trường? Tôi nghi ngờ nhìn về phía anh.

“Không phải là dạo gần đây em có một bài thi tiếng anh sao? Là CET4 và CET6.” Anh nói: “Anh nhớ là nếu như em không qua được CET4 thì sẽ ảnh hưởng đến việc lấy bằng.”

“Sao anh lại biết?”

“Anh có đứa con trai, tuổi cũng xem xem tuổi của em, nó đang chuẩn bị để thi CET6.”

“CET6, thật là lợi hại! Em chỉ cần thi qua CET4...”

Tôi với anh nói chuyện một lúc, phải đợi đến lúc anh sắp ăn xong rồi thì tôi mới dám hỏi: “Anh Trác, anh có thể cho em số điện thoại của anh được không?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Em muốn nhiều tiền như vậy để làm gì

Anh không lập tức trả lời tôi, điều đó khiến cho trái tim của tôi như thất lại, coi như là anh không đồng ý.

Với tính cách của tôi thì khi gặp phải tình huống này tôi sẽ lựa chọn bỏ qua, nhưng vì khi đó tôi quá khao khát có thể liên lạc với anh cho nên vội vàng tranh thủ, bởi vì khẩn trương nên lời nói cũng có hơi lộn xộn.

“Anh... anh yên tâm, em sẽ không hay gọi điện thoại làm phiền anh đâu... hơn nữa cho dù có chuyện muốn tìm anh thì em cũng sẽ gửi tin nhắn trước... nếu anh không rảnh thì không cần quan tâm đến em... em... em...”

Tôi còn chưa dứt lời thì anh đã đọc một dãy số ra.

Tôi hơi sững sốt một chút, sau đó anh lại nói: “Không phải là em muốn số điện thoại của tôi sao? Vậy sao không ghi lại?”

Tôi vui mừng quá đỗi, vội vàng cầm điện thoại lên để lưu lại.

“Em gọi lại cho tôi đi.” Anh nói.

Tôi nghe theo lời của anh.

Khi tôi thấy điện thoại của anh rung lên thì tôi biết được là số của tôi đã ở trong máy anh.

“Tên của em là gì?” Anh hỏi.

“Khương Kha.” Tôi trả lời. Tôi biết lúc này anh không hỏi về loại tên giống như Tiểu Như kia.

“Là chữ kha nào?”

“Là chữ kha có bộ vương và bộ khẩu.”

“Cái tên này của em cũng rất có văn hóa.” Ngón tay của anh di chuyển trên màn hình: “Tại sao em lại lựa chọn công việc này?”

“Đây là việc làm thêm ngoài giờ.” Tôi nhanh chóng trả lời.

Anh ngẩng đầu lên, ánh mắt khi anh nhìn tôi mang theo một tia trách móc, giống như là cái công việc này của tôi đã làm bản bốn chữ “làm thêm ngoài giờ” vậy.

Quả nhiên, sau đó anh lại lên tiếng: “Nếu như em vừa học vừa làm thì một tháng chỉ cần một triệu đến một triệu rưỡi là đủ rồi.”

Tôi chỉ có thể thành thật trả lời: “Em rất ham học, nên muốn có rất nhiều, rất nhiều tiền.”

“Em muốn nhiều tiền như vậy để làm gì?” Anh hỏi lại.

“Để mặc quần áo đẹp, dùng mỹ phẩm đắt tiền, đi đến những nơi mà em chưa từng đến.” Tôi nói.

Anh quan sát quần áo của tôi: “Quần áo trên người em còn chưa đến ba trăm nghìn nữa?”

Tôi nhanh chóng tính qua rồi thành thật trả lời anh: “Hơn đó, vì còn có cả giày nữa.”

Khóe môi của anh khẽ gợn lên: “Còn mỹ phẩm dưỡng da thì sao? Em dùng của hãng nào?”

“Đại Bão.” Tôi trả lời mà không cần phải suy nghĩ, nhưng nhanh chóng lại cảm thấy chưa đủ, bởi nó còn cách xa so với cái gọi là mỹ phẩm đắt tiền mà tôi nói cho nên vội vàng bổ sung thêm một câu: “Em định dùng xong sẽ chuyển sang dùng của hãng L’oreal.”

Anh tuy muốn cười nhưng vẫn kìm nén lại: “Số tiền mà bình thường em kiếm được đều đi đến chỗ nào rồi?”

“Mua điện thoại di động.” Tôi đứng đưa chiếc điện thoại Motorola mới nhất trên tay, lúc đó đây là một khoản tiền lớn.

“Còn có cái gì nữa không?” Anh lại hỏi.

Tôi nghĩ tiếp, ngoại trừ ba bữa một ngày, quần áo rẻ tiền cùng với phí di chuyển thì tôi rất ít khi tiêu tiền, nên tôi thật thà nói: “Ngoại trừ tiền học phí thì em đều giữ tiết kiệm rồi.”

Anh cười cười: “Thần giữ của!” Sau đó anh dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Vào tuổi này của em thì không cần phải cố gắng tiết kiệm tiền. Dù sao thì em vẫn chưa tốt nghiệp đại học, đợi đến lúc có công việc mới tiết kiệm tiền cũng không muộn.”

“Không, phải có tiền tiết kiệm thì em mới cảm thấy an toàn.” Tôi nói.

“Gia đình của em đã từng xảy ra biến cố sao?” Đây là lần đầu tiên ông chủ Trắc hỏi thăm về tình hình gia đình của tôi.

“Mẹ em bỏ đi theo một người đàn ông có tiền, bà ấy không quan tâm đến em, ba em vì bị đá kích nặng nề mà cũng không quan tâm đến em.” Tôi nói.

Từ sau khi rời khỏi quê hương thì tôi chưa từng kể câu chuyện này cho ai cả.

Anh im lặng một lúc rồi từ từ nói tiếp: “Tiểu Như, em có còn nhớ là tôi từng nói em không thích hợp để làm trong ngành này.”

Tôi gật đầu.

Tôi nhớ đến mấy hôm trước khi còn ở trong trường, tôi đã từng nghĩ về sau tôi chỉ phục vụ mình anh, chỉ cần mỗi tháng anh tìm tôi một lần là đủ tiền để sinh hoạt trong tháng đó rồi.

Chờ đến lúc tôi tốt nghiệp đại học thì sẽ nhờ anh tìm việc giúp tôi.

Tôi cũng không vội vã nói ra suy nghĩ của mình, tôi biết, người như anh sẽ không bao giờ nói ra những lời đó mà không có lý do, tôi có dự cảm, có mong ngóng, tôi đợi câu nói tiếp theo của anh...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Có phải là giá quá rẻ hay không

“Năm nay em bao nhiêu tuổi?” Anh hỏi.

“Em học đại học năm thứ ba.” Tôi trả lời: “Qua đợt nghỉ hè này là em thành sinh viên năm tư rồi.”

“Nói như vậy là em còn có ba học kỳ nữa, so với việc mỗi ngày đến hộp đêm làm việc thì em nên tập trung học tập.” Anh nói: “Về sau em chỉ cần đi theo anh, trước khi em tốt nghiệp đều đi theo anh, anh mỗi tháng sẽ tìm em hai, ba lần, nên sẽ không ảnh hưởng đến việc học của em. Tiền học và sinh hoạt phí của em sẽ do anh trả.”

Tiền học và sinh hoạt phí...

Tôi nhanh chóng tính toán một phen, tiền học mỗi tháng của tôi tầm khoảng một triệu ba, sinh hoạt phí thì khoảng một triệu sáu, nếu tính như thế thì tôi chỉ kiếm được từ anh gần bảy mươi triệu một năm.

Gần bảy mươi triệu, ít hơn nhiều so với việc tôi làm tiếp viên ở quán.

Hơn nữa tôi nghe nói là những người được bao nuôi thì tiền tiêu vặt mỗi tháng cũng được tầm ba mươi triệu, chưa kể đến túi sách, quần áo và trang sức mà đại gia tặng.

Còn tôi... có phải là quá rẻ hay không?

Khi tôi đang do dự không biết có nên cò kè mặc cả hay không và nên cò kè như thế nào thì anh lên tiếng: “Sao vậy? Không muốn sao?”

Tôi nhìn anh, một người khách vừa đẹp trai vừa dịu dàng như vậy thì sợ là sau này sẽ không gặp được... tôi lại nghĩ đến mấy người đàn ông bụng phệ, đầu hói và những tên biến thái mà mấy người chị em hay kể đến...

“Không phải em nói em thích anh sao?” Anh hỏi, nụ cười của anh có tia châm chọc.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy có một loại cảm xúc gì đó rất khó miêu tả xuất hiện, tôi nhanh chóng đồng ý: “Được! Nhưng mà em có một yêu cầu.”

Cặp lông mày của anh khẽ nhướn lên, ý bảo tôi nói đi.

“Đến học kỳ hai của năm bốn em phải đi thực tập, anh có thể sắp xếp giúp em không?”

Anh gật đầu, đây chỉ là chuyện nhỏ.

“Còn có một việc nữa.” Tôi vội vàng nói: “Sau khi em tốt nghiệp thì anh có thể tìm việc giúp em không?”

Vào thời đó, muốn tìm việc đều phải nhờ vào quan hệ, đặc biệt là sinh viên mới ra trường, bởi vì chẳng có ai muốn dùng người chưa có tý kinh nghiệm nào cả?

Anh lại bật cười: “Đều là chuyện nhỏ, cho dù em không nói thì anh cũng sẽ sắp xếp cho em.”

Tôi nở một nụ cười, cả người đều thả lỏng.

“Về sau mỗi tháng anh sẽ cho em hơn ba mươi triệu tiền sinh hoạt phí.” Anh nói.

Tôi ngây người, lúc trước nghe anh nói thì tôi còn cho rằng mỗi tháng anh chỉ cho tôi mấy triệu thôi! Ai ngờ...

“Có nhiều quá không?” Tôi có chút ngượng ngùng: “Dù sao thì mỗi tháng em chỉ ở vài ngày với anh.”

“Không ngờ là em còn biết ngại nhiều.” Anh mỉm cười, sau đó lại uống một ngụm canh: “Vừa nãy còn nói em là thần giữ cửa, nào ngờ mới trong chớp lát mà em đã thay đổi.”

“Không phải, em đây là vui mừng quá mức, em không ngờ lại có việc tốt từ trên trời rơi xuống như vậy.”

Tôi rất vui vẻ, nếu mà như thế thì mỗi năm tôi sẽ có khoảng bốn trăm triệu, cho dù tôi dùng hết một trăm triệu thì vẫn có thể tiết kiệm hơn ba trăm triệu, từ giờ đến lúc tốt nghiệp thì tôi sẽ tiết kiệm được khoảng gần bảy trăm triệu rồi!

Anh nhìn thấy tôi vui vẻ như vậy thì cũng không nói gì cả.

“Tối nay em gửi số tài khoản của em cho anh, sau này anh sẽ gửi tiền vào tài khoản của em.” Anh rút một cái khăn giấy, ưu nhã lau miệng.

“Đạ được, cảm ơn chú Trác.” Tôi nhanh chóng chạy về phía anh, sau đó hôn lên mặt anh.

Anh mỉm cười, những vết nhăn nơi khóe miệng cũng hơi lộ ra.

Sau đó anh thật sự đã gọi người mang váy đến, là trang phục ở trong cửa hàng đắt tiền ở tầng 1, khi mà nhân viên hỏi số đo thì anh nhìn tôi vài lần rồi đọc ra ba con số.

Tôi giật mình, ba con số đó cũng không quá chênh lệch với số đo ba vòng của tôi.

Anh phải có bao nhiêu người phụ nữ mới luyện được kỹ năng này nha! Tôi khẽ cảm khái, trong lòng cũng cảm thấy chua xót.

Thảo nào mà mỗi tháng chỉ tìm tôi hai, ba lần, khẳng định là anh còn có rất nhiều vợ bé, thỉnh thoảng lại còn đi hái hoa dại.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Giống như là tinh linh vậy

Những biểu cảm nhỏ của tôi đều bị anh nhìn thấy, nhưng anh cũng chỉ lắc đầu một cách cung chiêu chứ không giải thích thêm.

Hơn mười phút sau thì người của cửa hàng đã mang váy lên, ông chủ Trác tự mình ra cửa lấy váy, sau đó đưa một cái thẻ màu vàng trong ví cho đối phương.

Người bán hàng đưa váy cho ông chủ Trác, sau đó nhận lấy thẻ của anh rồi quẹt lên máy thanh toán, sau khi nói “chúc ngài vui vẻ” thì nhanh chóng rời khỏi.

“Tiểu Như, em thử xem.” Ông chủ Trác đưa chiếc túi đựng váy cho tôi.

Tôi lấy váy ra, đó là một chiếc váy màu đen, bó sát từ vai đến bắp chân, phần chân váy thì mô phỏng theo lá sen, dài khoảng một gang, màu sắc cũng giống như phần thân váy.

Tôi nghĩ khi mặc vào chắc sẽ giống như nàng tiên cá vậy!

“Thích không?” Ông chủ Trác hỏi.

“Thích.” Đã là quà của đại gia tặng thì sao có thể không thích? Tôi chỉ sợ là bản thân tôi không hợp với cái váy này bởi vì nó nhìn có vẻ rất đắt và rất trưởng thành.

Tôi ôm váy đi vào trong phòng tắm, sau khi đóng cửa thì việc đầu tiên mà tôi làm là tìm chỗ treo váy.

Đây là một nhãn hàng mà tôi không biết, nhưng giá của nó thì tôi biết, là khoảng năm triệu rưỡi.

Năm triệu rưỡi của thời đó khác xa so với bây giờ bởi vì lúc đó nó được coi là giá trên trời.

Tôi cẩn thận mặc chiếc váy lên người, nhờ đôi mắt tinh tường của ông chủ Trác mà chiếc váy này rất vừa với người tôi, giống như là hàng đặt may vậy.

Cổ áo khá nhỏ, chỉ để lộ xương quai xanh, những dấu hôn trên người tôi đều bị chiếc váy che khuất. Tôi bỗng nhiên nghĩ, không biết những cô gái mặc quần áo đẹp, đi xe đắt tiền khi cởi quần áo ra thì cả người có toàn là dấu hôn như tôi hay không?

Váy màu đen khiến cho làn da của tôi càng thêm trắng nõn, bởi vì bị giày xéo một đêm nên môi của tôi còn rất đỏ, khi kết hợp thì mang lại một vẻ đẹp có phần yêu mị.

Chỉ có mái tóc thẳng dài của tôi là không hợp với tất cả, bởi vì nó là kiểu tóc của những cô gái ngoan hiền, nó không phù hợp với vẻ đẹp yêu mị.

Tôi dùng ngón tay để chải tóc, sau đó búi lên rồi dùng bàn chải đánh răng để cố định búi tóc.

Bây giờ thì tôi thấy rất thuận mắt, tôi cảm giác bản thân giống như một diễn viên vậy.

“Em đẹp không?” Tôi ra khỏi nhà tắm rồi đi về phía ông chủ Trác, về mặt mong đợi nhìn anh.

Dựa theo những hiểu biết của tôi về anh, với sự yêu thích của anh dành cho tôi thì anh nhất định sẽ khen đẹp, nhưng mà anh lại lắc đầu, còn khẽ nhún mày.

“Tục quá, em để tóc xõa đi.” Anh nói.

Tuy tôi cảm thấy búi tóc lên sẽ càng đẹp nhưng nếu anh đã nói không đẹp thì tôi còn gì phải suy nghĩ nữa? Tôi tự tay rút chiếc bàn chải mà tôi dùng để cố định ra, mái tóc dài cũng vì thế mà xõa xuống.

Hình như là anh rất thích dáng vẻ của tôi khi xõa tóc, anh từ từ mỉm cười: “Rất đẹp, giống như là tinh linh vậy.”

Tinh linh...

Thật là tốt. Tôi lớn như vậy mà chưa từng có ai nói tôi giống như tinh linh, có lẽ đó chính là bảo bối được mọi người nâng niu trong lòng bàn tay.

“Trên tay em có cái gì?” Anh hỏi.

“Bàn chải đánh răng.” Tôi xoay bàn chải đánh răng ở trong tay.

Anh lại cười: “Con gái các em đều luôn dùng những phương pháp hoặc là những món đồ kỳ lạ để búi tóc.”

Lúc đó thì tôi không để ý đến câu “con gái các em”, cũng không hỏi kỹ, chỉ là sau này, khi tôi rút cuộc gặp được người mà anh nói đến thì đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Khi đó, tôi nghĩ, nếu như tôi sớm biết là người đó, thì có phải sẽ tránh được rất nhiều chuyện và rất nhiều người hay không?

Chỉ tiếc là vận mệnh không có cái gọi là sớm biết, không cho phép chúng ta hối hận.

Tôi chỉ có thể chạy trên con đường đã được định sẵn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Em đã từng ngủ với ai

Lúc đó câu trả lời của tôi là: “Đúng vậy, bởi vì em khéo tay!”

Anh không nói tiếp mà chỉ nhìn tôi rồi cười, ánh mắt của anh xuất hiện những tia sáng nhỏ mà tôi thích nhất.

Ánh mắt của anh từ từ hướng xuống dưới, tôi đi đến bên cạnh rồi ngồi xuống đùi anh.

Bây giờ thì thân phận của tôi đã khác với lúc trước, trước đây tôi chỉ là một ả cave ở trong hộp đêm, nhưng bây giờ tôi là nhân tình của ông chủ Trác, anh đã nguyện ý bao nuôi tôi thì đương nhiên sẽ có chút thích tôi.

“Anh đang nhìn gì vậy?” Tôi hỏi, hai cánh tay của tôi cũng vòng qua cổ của anh.

“Nhìn xem nơi này có phẳng hay không.” Một tay của anh ôm lấy eo của tôi, cánh tay còn lại thì đang mon trôn khu vực ở dưới bụng của tôi.

Tôi cúi đầu nhìn về phía anh vừa mới mon trôn.

Nơi đó đúng là có gì đó không thích hợp!

Lúc trước khi soi gương thì tôi chỉ để ý đến phần mặt và cổ, chứ không để ý đến những chỗ khác, chỗ đó có bộ lông rối bù, mà bộ váy này lại ôm sát người nên nơi đó có chút không bình thường.

“Làm sao bây giờ? Hình như là còn phải mặc quần lót nữa.” Tôi cười hỏi anh.

“Cởi váy ra đi.” Anh nói.

Tôi có chút kinh ngạc, sau đó lại nghe thấy anh nói tiếp: “Em mặc áo choàng tắm rồi ngủ tiếp với anh một lát.”

Tôi lại ngạc nhiên, tròn tròn mắt nhìn anh, lại?

Anh cười khê: “Em cho rằng anh còn là cậu trai trẻ hai tám tuổi sao? Đại chiến một buổi tối còn chưa đủ nên hôm nay phải bù thêm?”

Tôi an tâm, trầm nghĩ, coi như anh lợi hại, thì em cũng chịu, không chỉ trên người còn nhiều dấu hôn chưa tan mà phía dưới vẫn đang sưng lên, chỉ cần chạm vào là đau.

Tôi và anh cùng mặc áo choàng tắm rồi nằm dài ở trên giường, sau đó lại cùng cởi áo choàng tắm của đối phương ra, cả hai đều ôm lấy nhau mà không có một mảnh vải che thân.

Tôi thích nằm trong ngực của anh, bởi vì rất an toàn.

Trước khi ngủ thì anh hỏi tôi: “Ngoài anh ra thì em còn ngủ với ai nữa?”

“Không có.” Tôi nói: “Lần đầu tiên là anh, lần thứ hai là anh, và lần thứ ba là hôm qua.”

Loại ngủ mà anh nói nhất định là để chỉ loại chuyện đó, cho nên tôi không cần thiết phải nói lần với giáo sư, bởi vì lần đó cũng không làm gì cả, không phải sao?

Anh rất hài lòng với câu trả lời của tôi, anh ôm tôi vào lòng rồi khê hôn lên trán tôi.

“Rất tốt.” Anh nói.

Khi tôi tỉnh lại thì bầu trời đã đầy sao.

Buổi tối anh lại gọi cho khách sạn bảo họ mang đồ ăn lên, sau khi chúng tôi ăn tối xong thì anh rời khỏi.

Trước khi đi anh có nói: “Hôm nay thân thể của em có chút bất tiện nên lần sau anh sẽ mang em ra ngoài ăn món ngon.”

“Được.” Tôi mỉm cười và gật đầu.

“Buổi tối thì học một lúc thôi rồi nhớ đi ngủ sớm, nếu ngày mai không có việc gì thì có thể về trường, nếu còn sưng thì ở lại vài ngày.” Anh dặn dò: “Anh đã trả đủ tiền thuê năm ngày, lúc em rời khỏi thì nhớ lấy tiền đặt cọc.”

“Được rồi, em biết rồi.” Tôi gật đầu nhưng trong lòng có chút mất mát, chỉ có thể nhìn theo bóng anh đi.

Khi thấy anh chuẩn bị bước ra khỏi cửa thì tôi chợt lên tiếng: “Đã muộn như thế thì sao anh không ở lại? Sáng mai anh trực tiếp đến công ty, không được sao?”

Anh đứng lại, có chút chần chờ nhưng cũng không quay đầu nhìn tôi: “Tiểu Như, chẳng lẽ em cho rằng anh còn độc thân sao?”

Tôi...

Tôi cảm thấy chua xót, tôi... tôi đương nhiên là biết.

Anh từng nói qua, anh có một người con trai cũng tám tuổi tôi, cậu ấy đang học đại học và đang chuẩn bị ôn thi CET6.

Anh đã có con trai thì tất nhiên cũng sẽ có vợ.

Anh đã một đêm không về rồi, nếu tối nay lại không về thì sợ sẽ bị nghi ngờ.

Cửa phòng mở ra, tôi nhìn theo bóng anh đi đến khi không thấy gì nữa, sau đó vang lên tiếng khóa cửa.

Đêm hôm đó, sau khi ông chủ Trác rời khỏi thì tôi bắt đầu học từ vựng tiếng anh.

Sáng sớm hôm sau, tôi làm thủ tục trả phòng và lấy chục triệu tiền đặt cọc về, sau đó tôi về phòng trọ để cất chiếc váy đắt tiền kia đi rồi bắt taxi đi đến trường.

Tôi nghĩ sau này bản thân nhất định phải chăm chỉ học tập.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Giáo viên khóc

Sau này, tôi chính thức bắt đầu sống cuộc đời được “bao nuôi”.

Không thể không nói, so với việc phải đi làm đêm mỗi ngày, được bao nuôi tốt hơn nhiều.

Đầu tiên, tôi không cần phải mỗi ngày bốn ba trong đêm, với thời gian thuê phòng, tôi có nhiều thời gian ở lại trường hơn, tiếp nhận bầu không khí hun đúc văn hóa, cũng không say rượu điên đảo ngày đêm, ban ngày không lên lớp nổi; thứ hai, thu nhập ổn định hơn, phải biết rằng làm nghề này không phải là ngày nào cũng có thu nhập; thứ ba, đàn ông ngủ cùng cang đơn thuần hơn, tôi nghĩ, ngoại trừ phụ nữ có sở thích cá biệt, đại đa số phụ nữ vẫn không muốn ngủ với quá nhiều đàn ông; thứ tư, tôi có thể an ủi mình, tôi chỉ có một người bạn trai cho tôi tiền tiêu, chứ không phải “bán”...

Nói chung, trong lòng tôi thoải mái hơn nhiều.

Phòng ngủ trong trường là phòng cho sáu người, đều là bạn cùng lớp cùng ngành, giường trên giường dưới.

Trong phòng ngủ có tivi, có quạt trần, có phòng vệ sinh riêng, tuy điều kiện không sánh được với phòng ngủ trong trường bây giờ, nhưng lúc đó đã là tốt lắm rồi.

Đối với người quanh năm suốt tháng ở bên ngoài, dăm ba hôm lại trốn tiết như tôi, bọn họ đã chẳng thấy có gì là lạ.

Tôi rất ít khi nói chuyện cùng bọn họ, họ cũng sẽ không hỏi tôi.

Trước khi chính thức xác định quan hệ “bao nuôi” với ông chủ Trác, tôi đã ngoan ngoãn ở trường hơn nửa tháng.

Trong nửa tháng đó, mỗi ngày tôi đều đi học đầy đủ, khi không có tiết sẽ tìm một phòng học không có người, hoặc đến thư viện để tự học, buổi tối trước khi tắt đèn nhất định là đang đọc sách.

Nửa tháng đó, mấy cô gái ngủ chung phòng với tôi nhìn tôi như nhìn quái vật, tôi chưa bao giờ tán gẫu với bọn họ về các bạn nam cùng lớp, cũng chưa bao giờ tám với họ về những bộ phim hoặc ngôi sao đang hot, mấy cái đó quá xa lạ với tôi.

Hôm đó, khi tôi ra ngoài về, tiết học đầu tiên đã kết thúc, tôi đã xem thời khóa biểu trên xe buýt, chạy vội về phòng ngủ, thay áo T-shirt, lấy sách rồi chạy về phía phòng học, phải kịp tiết thứ hai.

Nói thật, bên dưới tôi vẫn hơi đau, lúc chạy có chút khó chịu.

Có điều chỉ một chút khó chịu ấy sao có thể địch lại được sự hưng phấn của cuộc sống bình thường?

Đọc đến đây có lẽ mọi người sẽ cười, một cuộc đời được bao nuôi cũng có thể gọi là cuộc sống bình thường? Nhưng không sai, đối với tôi lúc đó chính là cuộc sống của người thường. Tôi cuối cùng cũng có thể sống cuộc sống bình thường của sinh viên đại học.

Khi lao vào phòng học, chuông vào học vừa mới vang lên, giáo viên đang đứng trên bục giảng, các bạn cùng lớp đồng loạt nhìn tôi.

Trong phòng học vô cùng yên tĩnh, tôi ngại ngùng cúi chào giáo viên, đi men theo tường về phía cuối lớp, không dám phát ra một tiếng động nào.

Tôi nhìn thấy rất nhiều người đang nhìn tôi, bạn học hai năm rưỡi, có người tôi nhớ tên, có người tôi chỉ nhớ, chỉ là thấy quen mặt.

Tôi chọn một chỗ ngồi ở giữa hàng phía sau, xung quanh đó cũng không có ai.

Tiết học đó giáo viên giảng về “giông tố”, nói đến chỗ cảm động, cô rơi lệ. Sau đó tôi mới biết được, vị giáo viên này là giáo sư nghiên cứu kịch nói Tào Ngưu nổi tiếng toàn quốc.

Còn nhớ tôi lúc đó, nghe giảng vô cùng chăm chú, bởi vì giáo viên khóc, cô ấy là giáo viên duy nhất trong cuộc đời này mà tôi thấy khóc trong tiết giảng, cho nên tiết học đó vô cùng rõ ràng trong trí nhớ của tôi.

Chỉ là ngay lúc đó tôi cũng không biết vì sao giáo viên lại khóc cho Phồn Y.

Trong mắt tôi, Phồn Y chính là một vai phản diện, cô ta đã nảy sinh tình yêu với con trai của chồng, can thiệp vào quyền tự do yêu đương của nam chính...

Rất nhiều năm sau, khi sự phồn hoa biến mất, tôi lại mở “giông tố” ra lần nữa, cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao giáo viên lại khóc.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 32: Khương Kha, cô nguyên rửa tội

Hôm đó, sau tiết học ấy, buổi chiều mới lại có tiết.

Sau giờ học tôi liền đến thư viện, mãi đến mười một rưỡi mới về phòng ngủ lấy hộp com.

Hộp com khi đó, thay vì nói là hộp com chỉ bằng nói là cái chén lớn hai tầng bằng inox, tầng dưới đựng com, tầng trên để thức ăn, một cái nắp đậy lại để giữ ấm.

Cửa phòng ngủ mở, trong phòng ngủ, năm nữ sinh khác ngồi quanh bàn vừa cắn hạt dưa vừa tám chuyện.

Hoặc là hạt dưa quá thơm, hoặc là quá nhiều đề tài để tám, nói chung lúc đầu bọn họ không phát hiện ra tôi.

“Tôi còn tưởng rằng cô ta lại biến mất mười ngày nửa tháng nữa cơ! Không ngờ lại về sớm thế.”

“Còn làm bộ làm tịch hiểu học, thật không biết làm cho ai xem.”

“Mọi người không nhìn thấy, khi cô ta vào lớp, những nam sinh trong lớp trợn mắt lên sao, đẹp đến thế à?”

“Cho nên nói, ánh mắt của nam sinh không giống nữ sinh, tôi thì thấy cô ta chả đẹp gì!”

“Quả thực khó nhìn, là lẳng lơ, toàn thân đều tản ra mùi lẳng lơ! Nam sinh thích mấy đứa lẳng lơ mà.”

“Lần trước tôi nghe Ban Soái nói đôi mắt của cô ta hút hồn nữa!”

Tôi đứng trước cửa phòng ngủ, khi nghe bọn họ nói nửa phần trước, rõ ràng cảm thấy bọn họ đang nói tôi, nhưng khi bọn họ nói đến phần sau, tôi lại cảm thấy không phải bọn họ nói tôi.

Cái người toàn thân tản ra mùi lẳng lơ, lại có đôi mắt hút hồn kia, sao có thể là tôi?

Tôi luôn luôn đi theo con đường thanh thuần, ngay cả chị Mai cũng nói tôi nhìn rất thanh thuần mà!

“Mọi người đang nói ai thế?” Tôi đột ngột mở miệng, từ cửa phòng ngủ đi vào, trước tiên đặt túi xách xuống giường, mở ngăn kéo của mình, lấy hộp com ra.

Tiếng bàn tán trong phòng học hơi ngừng lại sau khi tôi lên tiếng, bọn họ nhìn tôi, biểu hiện trên mặt khác nhau, điểm giống nhau duy nhất là giả vờ bình tĩnh.

“Không phải là nói tôi đấy chứ?” Tôi cười hỏi, vờ như không để ý, chỉ đảo mắt qua mọi người.

Tôi thấy sự hoảng loạn trong ánh mắt bọn họ, vì vậy lại cười: “Xem ra mũi của mọi người không sử dụng tốt rồi! Một người toàn thân tản ra mùi lẳng lơ đứng ở cửa mà mọi người hoàn toàn không nhìn thấy.”

“Khương Kha, đừng có nói khó nghe như vậy, có gì cứ nói thẳng ra!” Người nói câu này là trưởng phòng.

Trong phòng này, tuổi của cô ta là lớn nhất, hôm báo danh đầu tiên đã xác định vị trí trưởng phòng của cô ta, trong phòng ngủ, tất cả mọi người gọi cô ta là “lão đại”.

“Lão đại, lời này không phải đang nói tôi sao? Có gì cứ nói thẳng, hà tất phải nói sau lưng người khác? Sẽ có vẻ không có tu dưỡng.” Tôi nói.

“Được, vậy chúng tôi sẽ hỏi thẳng.” Một nữ sinh khác cùng phòng lập tức nói: “Khương Kha, cô thành thật khai báo, có phải cô làm gái ở bên ngoài không?”

Cô ta vừa thốt ra những lời này, vẻ mặt của những người khác lập tức bùng lên, ai nấy đều nhìn tôi.

Vấn đề này lại ngoài dự liệu của tôi, trước đó vẫn chỉ nói sau lưng tôi là hút hồn, bây giờ đã hỏi thẳng có phải tôi làm gái hay không?

Sự phán đoán này, sao bọn họ biết được?

“Sao lại có suy nghĩ này?” Tôi đây lẫn lộn hai năm ở thế giới bên ngoài, so với những sinh viên chung phòng này đương nhiên là bình tĩnh hơn nhiều: “Nếu tôi nói không, có phải cô rất thất vọng?”

“Cô cũng quanh năm suốt tháng không ở trường, cho dù thỉnh thoảng trở về trước giờ học thì cơ bản cũng không ở trường học!” Cô ta nói.

Cô ta dừng lại một chút: “Cho dù ở trường học, cũng căn bản là khi tới ngày đèn đỏ, cô nói, không phải cô đang bán thân thì cô làm cái gì?”

Ồ? Thì ra đám bạn cùng phòng của tôi lại có khả năng quan sát tỉ mỉ đến vậy, còn có thể dựa vào những chi tiết này mà suy đoán ra tôi đang làm gì!

Chi tiết này đúng là sơ sót của tôi.

“Thật đáng tiếc, quả thực không phải như cô nghĩ.” Tôi nói, tôi lạnh lùng nói: “Ngoài ra, tôi nghe nói trong mười tám tầng địa ngục có một địa ngục là cất lưỡi, cô đoán linh tinh như vậy, cẩn thận lát nữa ăn cơm cắn phải lưỡi.”

“Khương Kha, cô nguyên rủa tôi!” Cô ta vỗ bàn một cái, đứng bật dậy.

“Xin lỗi, tôi không phải phù thủy, không nguyên rủa được cô, câu nói vừa rồi kia chỉ đơn giản là nhắc nhở.” Tôi nói.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Mở cửa cho tôi

Nói xong câu đó, tôi lấy hộp cơm rồi rời đi.

Nhắc cũng trùng hợp, trưa hôm đó quả thực cô gái hỏi tôi có phải tôi làm gái hay không đã cắn phải lưỡi.

Sau đó tôi còn nghe người của phòng khác nói mới biết được lúc cô ta ăn cơm vẫn còn kích động lắm lắm cắn cắn nhai, không cẩn thận mới cắn trúng.

Sau hôm đó, thời gian tôi ở phòng ngủ không dễ chịu gì lắm.

Từ trước, bọn họ coi tôi là người vô hình, tuy không nói chuyện gì nhiều nhưng cũng không đối chọi gay gắt, bây giờ, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể nghe thấy những lời nói bóng nói gió, bọn họ quay lưng lại mắng tôi.

Cái gì mà không biết liêm sỉ, cái gì mà mất mặt, nói phòng ngủ có người như vậy bọn họ cũng thấy xấu hổ.

Tôi đều coi như không nghe thấy, mỗi ngày đều lên lớp rồi tự học, buổi tối sau khi tắt đèn, bọn họ nằm trên giường tán gẫu tiện thể mắng tôi, tôi liền đeo tai nghe luyện nghe tiếng Anh.

Tôi dốc hết sức, muốn thi đậu CET4 lần này.

Vì văn bằng đại học, tôi dốc sức nhiều như vậy, không thể thất bại trong gang tấc, không thể bởi vì tiếng Anh mà không có được bằng học vị.

Cũng không biết là do tôi chẳng để ý đến sự kích động của họ hay là tôi quá kích thích bọn họ, nói chung một tuần sau đó, bọn họ càng tệ hơn.

Bình thường buổi tối sau khi tự học về, mấy người kia không chỉ khóa trái cửa mà còn khóa xích sắt lên cửa, như vậy cho dù tôi giữ chìa khóa thì cũng chẳng vào được.

Mỗi lần nhanh thì gọi hơn mười phút, lâu thì gọi hơn nửa tiếng, gọi điện thoại trong phòng ngủ, gọi di động của bọn họ các kiểu.

Lúc mới đầu, vì chuông điện thoại phòng hoặc chuông di động kêu lên, bọn họ không giả vờ được, chỉ có thể ra mở cửa cho tôi, càng về sau bọn họ cũng khôn hơn, trực tiếp rút dây điện thoại phòng ngủ, di động cũng để chế độ im lặng.

Như vậy, cả tòa nhà đều có thể nghe tiếng gõ cửa của tôi, tất cả mọi người đều biết tôi là kẻ không được phòng chúng tôi hoan nghênh nhất, mọi người đều ghét tôi.

Thời đó mọi người thịnh hành nhận thức: một người ghét cô, có thể không phải lỗi của cô, nhưng nếu mọi người đều ghét cô thì nhất định là vấn đề của cô.

Trên hành lang nhiều bạn học qua lại như vậy, thái độ của bọn họ lúc đầu cũng hỏi thăm đôi câu, càng về sau càng không quan tâm, thậm chí dùng vẻ mặt chế nhạo hoặc đáng đời cô để nhìn tôi.

Thái độ thay đổi như vậy tôi rất hiểu.

Xen vào việc của người khác không phải là đức tính tốt, huống gì tôi mới là người có vấn đề.

“Bộp bộp bộp, lão đại, mở cửa cho tôi!” “Bộp bộp bộp, Vương Hiểu Yên, mở cửa ra cho tôi!” “Bộp bộp bộp, Chu Tĩnh Văn, tôi biết cô ở bên trong!”...

“Mọi người nhất định muốn tôi náo động đến chỗ quản lý hoặc là người phụ đạo lớp đúng không?”

Cũng gần như mỗi lần sau khi tắt điện, bọn họ mới phải một người ra mở cửa cho tôi.

Vì sao nói là phải, bởi vì mỗi khi tắt đèn, trong phòng ngủ chột tối thui, xuyên qua khe hở của cửa, tôi có thể thấy được ánh sáng từ di động trên giường, bọn họ đang chat qua tin nhắn đấy!

“Sao giờ mới về?” Có người lăm bằm một câu, sau khi từ trên giường bò dậy đi tới cửa, mở cửa ra và liếc mắt tôi xong: “Có thể tự giác chút không? Quấy rối giấc ngủ của người khác thoải mái lắm sao?”

“Tôi gọi cửa cả tiếng đồng hồ rồi, mọi người ngủ đúng là say!” Tôi thuận miệng, nhỏ tiếng: “Say như heo vậy.”

“Khương Kha, cô nói ai là heo đấy?” Người mở cửa tức giận: “Tôi tốt bụng mở cửa cho cô, cô lại mắng tôi là heo!”

“Cô không phải heo, kẻ nào nghe tôi đập cửa cả tiếng nhưng lại không mở mới là heo.” Tôi nhìn qua mấy chiếc giường vẫn đang tiếp tục giả vờ ngủ, tiếp tục nói với người mở cửa: “Đương nhiên, cô cũng không phải người tốt gì, chỉ là hôm nay đến phiên cô mở cửa. Sau khi mọi người tắt đèn, tôi tiếp tục gõ cửa, không cần đợi tôi báo cáo giáo viên, những phòng khác cũng tố cáo rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Uy hiếp

“Khương Kha, tôi cảnh cáo cô, cô đừng ngậm máu phun người!”

“Ngậm máu phun người? Đều là khoa tiếng Trung, ngậm máu phun người dùng trong trường hợp này có hợp không?” Tôi lạnh lùng cười gằn, để sách vở lên bàn, sau đó ra ban công rửa mặt.

Không có đèn, tôi chỉ có thể nhờ ánh đèn của vườn trường, tìm ra chậu rửa mặt, lấy thêm ít nước lạnh.

Nước lạnh đổ ra chậu rửa mặt, cát ở xung quanh liền ào xuống đáy chậu.

“Mọi người ai dùng chậu rửa mặt của tôi giặt giày sao?” Tôi hỏi.

Không ai đáp lại, đã có tiếng cười khúc khích.

“Ý gì vậy?” Tôi tiện tay đổ nước trong chậu đi, đặt chậu qua một bên, đưa tay lấy khăn rửa mặt treo bên trên, tay chưa động đến khăn rửa mặt tôi đã thấy một đám vết bẩn trên khăn.

Thì ra không chỉ dùng chậu rửa mặt của tôi giặt giày mà còn lấy khăn mặt của tôi lau giày.

Đám người này, được lắm rồi đấy!

Tôi dùng tay lấy nước lạnh rửa mặt, lại lắc lắc bình nước của tôi, quả nhiên nước sôi cũng hết.

Đó là nước buổi trưa tôi xếp hàng đi lấy.

Tôi dùng ly lấy nước lạnh uống mấy ngụm, đánh răng, lại dùng nước lạnh rửa chân.

Cũng may là mùa hè, nếu là mùa đông, e là tôi thật sự sẽ nổi giận.

Cơ thể tôi, mùa đông đều phải ngâm nóng chân sau đó mới đeo tất đi ngủ, nếu không ngâm nóng chân hoặc không đeo tất thì có thể sẽ thức suốt đêm.

“Tôi biết mọi người đều chưa ngủ, mọi người tốt nhất nên nhớ kỹ, dù là không mở cửa cho tôi hay là gì khác, hôm nay cũng là lần cuối cùng, nếu không tôi không biết tôi sẽ trả thù bằng thủ đoạn gì đâu!” Tôi đứng ở ranh giới giữa phòng ngủ và ban công, đối diện với ba tấm vách ngăn cao thấp.

“Cô đang uy hiếp chúng tôi?” Trưởng phòng xoay người ngồi dậy.

Ngay sau đó tôi nghe thấy tiếng ồn ào trên mấy chiếc giường, tất cả mọi người xoay người ngồi dậy.

Cách tấm vách, tôi không nhìn thấy bọn họ, nhưng tôi biết bọn họ thấy được tôi.

Cái nhìn đầy thù hận.

“Không sai, tôi đang uy hiếp mọi người, cho nên, tốt nhất mọi người nên nghĩ cho kỹ!” Tôi gần giọng nói.

Khurong Kha tôi tuy sống bên ngoài không phải học sinh tốt, nhưng tự hỏi chưa từng làm bất cứ chuyện gì có lỗi với bọn họ! Bọn họ không có lý gì lại đối xử với tôi như vậy.

Tôi rất rõ một điều, tôi càng nhân nhượng, bọn họ càng được đằng chân lân đằng đầu.

“Cô không sợ bị kỷ luật sao?” Trường phòng hỏi.

“Sợ! Đương nhiên sợ!” Tôi đối giọng bất cần đời, bước mấy bước qua bên cạnh, tựa lên vách tường cạnh bồn nước, hai tay ôm ngực: “Nhưng tôi càng sợ bị người ta trả thù, axit sunfuric hủy dung nhan gì đó, bị xã hội đen đánh gì đó, bị một đám đàn ông cường hiếp tập thể gì đó, nghĩ thôi cũng sợ rồi...”

Bọn họ im lặng, những câu nói phía sau của tôi là thủ đoạn trả thù nói cho bọn họ nghe.

Tôi cá là bọn họ sẽ sợ.

Quả nhiên một lát sau, trưởng phòng mới rầu rĩ nói: “Cô dám?”

Tuy nói vậy nhưng vừa nghe đã thấy rõ sự yếu thế.

“Tôi có dám hay không, cứ phải thử mới biết được.” Tôi khiêu khích nhìn trưởng phòng, cách tám màn, thực ra tôi căn bản không thấy cô ta, nhưng bọn họ thấy tôi, bởi vì có bóng, nhưng cũng không thấy nét mặt tôi được, chỉ là diễn kịch tròn vai thôi.

Trong phòng ngủ lại im ắng.

Những cô gái hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, chưa từng bước ra đời, sao có thể nhận ra lời nói này của tôi là thật hay giả, bầu không khí rất ngọt ngào.

Tôi thấy bọn họ đã sợ lắm rồi, lúc này mới tiếp tục: “Hôm nay là lần cuối cùng, chuyện ngày hôm nay tôi sẽ không truy cứu, ngoài ra, tôi không muốn nghe thấy những lời vô căn cứ.”

Nói xong tôi liền lên giường.

Nằm trên giường, tôi cảm thấy hôm nay là ngày quan trọng trong cuộc đời tôi, thì ra phản kháng lại sáng khoái như vậy!

Tôi rất muốn gửi tin nhắn cho ông chủ Trác nói cho anh biết chuyện vừa xảy ra, ngón tay gõ gõ bàn phím lại hủy, xóa lại gõ, chung quy, tôi thờ dãi trong lòng một hơi, để di động xuống.

Ngày ấy khi tôi hỏi anh số di động, từng nói sẽ ngoan, sẽ không quấy rầy cuộc sống của anh.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Sao vây xung quanh mặt trăng

Đây chính là sự khác biệt giữa bạn gái chính quy và kẻ thứ ba được bao nuôi, bạn gái chính quy cho dù là lúc nào cũng có thể quang minh chính đại hiện ngang gọi điện thoại, gửi tin nhắn cho bạn trai, còn kẻ thứ ba bao nuôi thì không thể, sợ bị chính chủ phát hiện, sợ gây ra phiền phức cho ông chủ.

Tôi chỉ có thể đợi anh gọi tới.

Từ lần gặp trước đến giờ đã nửa tháng trôi qua, ngoài gọi một cú điện thoại nhắc tôi đưa số tài khoản ngân hàng cho anh ra, anh vẫn chưa đến tìm tôi.

Nếu không phải cú điện thoại kia cùng với hơn ba mươi triệu chảy vào tài khoản của tôi cùng hôm đó, tôi còn nghi ngờ rốt cuộc tôi và anh có quan hệ kia hay không.

Đúng rồi, nói một chút về chị Mai, sau hôm đó tôi từng gọi điện xin lỗi chị Mai.

Tâm trạng chị Mai không tốt lắm, chỉ dặn tôi sau này đừng đi nữa, chị nói, nếu gia cảnh không kém thì đừng làm nghề này, rất nhiều người đều là bị ép phải làm nghề này, kết cục cũng chẳng tốt đẹp gì.

Tôi không dám kể tình hình thực tế, chỉ xin lỗi thêm vài lần, chị Mai không kiên nhẫn nghe tôi nói, trực tiếp cúp điện thoại.

Rất lâu sau này, trong một giới khác, tôi gặp được một chị em năm đó cùng làm việc dưới tay chị Mai, cô ta nói đêm hôm đó tôi đã hại chết chị Mai.

Anh Trương không gọi cô gái khác, ở chính gian phòng đó đã cùng với những tên đàn ông khác khiến chị Mai...

Những thứ này đều là chuyện sau này, sau đó nữa, vận mệnh xoay tròn, tôi và chị Mai lại gặp lại.

Đêm hôm đó khi tôi đang phân vân rốt cuộc có nên gửi tin nhắn cho ông chủ Trác hay không, năm nữ sinh cùng phòng cũng rất bận, tôi thấy trong mấy cái màn xung quanh, màn hình di động vẫn sáng.

Bọn họ thảo luận rất lâu, lâu đến mức tôi căn bản không biết bọn họ ngủ lúc nào.

Sáng hôm sau, sau khi tôi rời giường, tôi thấy lạ khi phát hiện ra trong bình thủy trống không của tôi đã xuất hiện nửa bình nước, chậu rửa mặt cũng rửa sạch, ngay cả khăn rửa mặt cũng được thay một cái mới.

Ý gì vậy? Coi tôi là lão đại sao?

Sự uy hiếp tối qua đúng là hữu hiệu!

Tôi không dùng cái khăn rửa mặt mới, cũng không dùng chậu rửa mặt kia, vẫn lấy tay vốc nước lạnh từ vòi nước để rửa mặt.

Sau khi tẩy trang, tôi còn chẳng uống lấy một ngụm nước nóng, trực tiếp ôm sách tiếng Anh và sách vở của tiết ba tiết bốn buổi sáng đi ra ngoài.

Đến căn-tin uống sữa đậu nành trước, sau đó tìm một phòng tự học, rồi lên học tiết ba, bốn.

Tính ra, tôi đã làm học sinh ngoan ở trường cả tháng rồi, ông chủ Trác bao nuôi tôi nửa tháng trước đó và nửa tháng sau đó.

Nhưng lần này trở về trường, không ít người trong lớp tò mò.

Rõ ràng là mỗi ngày lên lớp, bên cạnh đại hiệp đơn độc là tôi luôn sẽ có một vài nam sinh vô tình hữu ý ngồi đó.

Nam sinh cùng lớp sẽ tìm tôi nói chuyện.

Theo phép lịch sự, thỉnh thoảng tôi sẽ đáp lại bọn họ vài câu khi hết tiết, nhưng đa số là tôi sẽ làm động tác “suyt”, ý bảo bọn họ chăm chú nghe giảng đi.

Khi tan học, bọn họ cũng rất thích cười cười nói nói vây quanh tôi ra khỏi phòng học.

Trong một lớp học nhỏ nhỏ, cảnh tượng này rất có cảm giác như mặt trăng được sao vây xung quanh, tôi rất không thích.

Nhưng lại không thể nói gì, dù sao người ta cũng chẳng làm gì hay là yêu cầu gì cả, chỉ là đi bên cạnh tôi.

Trưa hôm đó, trước khi về phòng ngủ, tôi ở dưới lầu mua chậu và khăn rửa mặt rồi mới trở lại phòng ngủ, sau đó tôi thay cái cũ đi, gấp chiếc khăn mặt mới bọn họ mua cho tôi rồi đặt lại trên vòi nước.

Không có ý gì cả, chỉ là không muốn.

Sau đó, tôi mua com về phòng, các bạn cùng phòng đều đã ngồi quanh bàn ăn, lúc đi học bọn họ mang theo hộp com, sau khi tan lớp liền đi mua com luôn.

Mọi người đều không nói gì, bầu không khí có chút quái dị.

Tôi ngồi xuống băng giường, lúc này nữ sinh gần cửa nhất đứng dậy đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Một đám con gái điên vì rượu

Trong nháy mắt, lòng tôi tự nhiên co rút lại.

Phản ứng đầu tiên của tôi là bọn họ định bao vây tấn công tôi, bọn họ có năm người, tôi chỉ một mình, trừ phi tôi bất chấp hậu quả phản kích bằng bất cứ giá nào, nếu không chắc chắn tôi không đánh lại bọn họ.

Nhưng không ngờ, trưởng phòng lên tiếng, nội dung lại là: “Khương Kha, chúng ta hòa giải đi!”

Tôi như kinh ngạc nhìn cô ta, trong lòng nghĩ: ồ, thì ra không phải đánh hội đồng.

Cũng không biết là cái nhìn đó của tôi bị bọn họ hiểu thành cái gì, tôi thấy trưởng phòng cắn cắn môi dưới, có chút căng thẳng, có chút không cam lòng, có chút bức bối: “Trước đây chúng tôi không đúng, không nên châm chọc cậu. . . Mong cậu đừng để trong lòng.”

“Tôi không để bụng đâu, mong các cậu cũng đừng để trong lòng, tôi chỉ hy vọng cuộc sống có thể đơn giản chút.” Tôi nói: “Nếu mọi người thấy tôi không thuận mắt, có thể giống như trước, vờ như không thấy tôi, tôi cũng sẽ không chủ động trêu chọc gì mọi người.”

Tôi dừng một chút: “Chuyện cố ý nhót tôi ngoài cửa, hay là phá hỏng đồ dùng của tôi, tôi sẽ cảm thấy rất khó chịu.”

Lại dừng một chút: “Lão đại, cậu là trưởng phòng chúng ta, chắc sẽ không muốn những phòng khác chê cười chúng ta mới đúng, cậu nói đi, mỗi tôi cả tòa nhà đều nhìn tôi đập cửa phòng, thú vị lắm sao?”

“Không phải nói không truy cứu nữa sao?” Chu Tinh Văn ngồi đối diện tôi đẩy mắt kính, nhỏ giọng nói.

“Đúng là không truy cứu, nhưng không truy cứu không có nghĩa là không thể nói.” Tôi liếc cô ta một cái: “Cậu nói xem, nếu chuyện này đổi thành cậu, trong lòng có thể không có chút khó chịu nào sao?”

Cô ta không nói gì, tôi nhìn hạt cơm dính trên khóe miệng cô ta, không biết sao chọt đâm trúng vào thần kinh gây cười của tôi, tôi bật cười “phụt” một tiếng.

Cô ta lúng túng sờ mặt, bầu không khí vốn căng thẳng trong phòng đột nhiên nói lỏng.

Mấy người bọn họ đều cười.

Vốn không có thù sâu oán nặng gì, nụ cười này rất có ý nghĩa, cười một cái quên hết thù hằn.

Hôm đó, trưởng phòng đề nghị cô ta mời, buổi tối hát karaoke, tôi từ chối, tôi muốn đọc sách.

“Khương Kha, hiếm khi lão đại hào phóng một lần, cậu đi đi mà!” “Đúng vậy, nguyên nhân bao lần này chủ yếu là vì cậu, nếu cậu không đi lão đại lại hà tiện đấy!” “Năm ba rồi, lần này là hoạt động toàn thể đầu tiên của phòng chúng ta đấy!” . . .

Bọn họ đều khuyên nhủ, cuối cùng tôi vẫn đồng ý.

Tối hôm đó, bọn họ kinh ngạc nói tôi hát rất hay, còn nói gần đây “Trà XX” đang tổ chức cuộc thi tiếng hát sinh viên toàn quốc, bọn họ nhất nhất đề nghị tôi đi đăng ký.

Tôi lắc đầu, gần đây ngoài kỳ thi tiếng Anh CET4, tôi chẳng có hứng thú với cái gì cả.

Đương nhiên, ngoại trừ ông chủ Trác.

Buổi tối lúc đi hát về đã là mười hai giờ khuya.

Cổng chính ký túc xá đã đóng, tôi nhìn đám nữ sinh từ lượng không tốt lại cứ điên cuồng đòi uống rượu ở bên cạnh, bọn họ ai nấy dặt dẹo, đập lan can sắt của cửa lớn, tiếng gọi cửa có lớn có nhỏ: “Mở cửa, mở cửa. . .”

Tôi gần như bất đắc dĩ để bọn họ đợi ở bên cạnh, sau đó đẩy cửa sắt đi vào, xin cô giám thị kí túc mở cửa cho chúng tôi, lại đỡ người say nhất về phòng ngủ.

Có mấy câu thể này: cái gọi là anh em chính là cùng nhau băng qua súng đạn, cùng nhau về quê, cùng một khuôn cửa, cùng nhau ngắm gái, cùng nhau chia đồ ăn cấp. . .

Quan hệ giữa tôi với mấy nữ sinh cùng phòng này, sau đêm hôm đó quả nhiên tốt hơn nhiều.

Mỗi ngày khi ăn hoặc khi học, bọn họ đều sẽ chào hỏi tôi.

Tôi không chối bỏ, người là động vật bầy đàn, hơn nữa so với một đám nam sinh ngồi bên cạnh tôi, tôi thích ngồi chung với nữ sinh hơn.

Một tuần sau đó, chúng tôi nghênh đón kỳ thi tiếng Anh CET4.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Mẹ kế tổng khiết

Trong phòng có tổng cộng sáu nữ sinh, chỉ có tôi và một người nữa là chưa thi CET4.

Tôi thì khỏi nói, một người rất ít lên lớp, chỉ dựa vào chút tiếng Anh hồi cấp ba, thi CET4 khó khăn cỡ nào, nhưng thật không biết người kia sao lại chưa thi.

Trong mắt tôi, chỉ cần không trốn tiết, đi học chăm chú nghe giảng thì sẽ không rớt tín chỉ, cũng sẽ vượt qua tiếng Anh CET4.

Bởi vì tôi đã chăm chỉ học hành một thời gian, chiều hôm đó tâm trạng tôi rất nhẹ nhõm.

Không cần điểm cao, mục đích của tôi chỉ là 60 điểm, đạt tiêu chuẩn là được.

Kết thúc kỳ thi, tôi trở lại phòng ngủ, chỉ trong thời gian một ly nước, người kia cũng về tới.

“Khương Kha, cô thi thế nào? Cảm thấy qua được không?” Tâm trạng của cô ta không quá tốt, đoán chừng là cảm thấy khó.

“Không biết, rất nhiều câu mông lung quá, dù sao cũng chọn ABC thôi!” Tôi cười bất đắc dĩ.

Tâm trạng người ta đã không tốt, tôi cũng không thể nói tôi làm cũng được chứ?

Đang lúc nói chuyện, bốn người khác cũng về tới, nói tôi đi ăn cá đậu hũ, chúng tôi chia tiền, coi như chúc mừng kỳ thi kết thúc, có thể thở phào nhẹ nhõm rồi.

Tôi cười nói được, cá đậu hũ là kiểu buffet, thức ăn quanh trường cũng rất rẻ, một người cũng chỉ gần bốn mươi nghìn.

Bốn mươi nghìn, nếu đổi là lúc vừa vào năm nhất, nhất định tôi sẽ không đi ăn.

Học phí học kỳ đó là cha tôi cho, sinh hoạt phí là tiền do tôi kiếm được nhờ làm thuê và nhặt phế liệu, còn nhớ lúc đó, để học đại học tôi đã nhiều lần bảo đảm, chỉ cần cha tôi thanh toán học phí kỳ đầu tiên, tất cả chi phí sau đó tôi tự mình gánh vác.

Còn nhớ khi đó, vợ hai của cha tôi, cũng chính là bà mẹ kế mưu mô của tôi, nói: “Đừng nói nghe tội nghiệp thế! Lúc tốt nghiệp trung học, ba mẹ bảo mày học nghề, mày cứ đòi học phổ thông, vất vả lắm mới học xong phổ thông, mày lại muốn học đại học! Mày tưởng ba mày có tiền lắm à?”

Bà ta kéo con trai của bà ta và ba tôi ra: “Mày nhìn em trai mày đi, em mày vẫn còn đang học tiểu học, sau còn phải học cấp hai, cấp ba, đại học, mày tiêu hết tiền thì sau này em mày học thế nào?”

“Dì Tổng, con chỉ xin hai người trả học phí học kỳ đầu cho con, sau đó con tự nghĩ cách!” Lúc đó tôi hận không thể quỳ xuống xin bọn họ.

“Mày nghĩ cách thế nào?” Người phụ nữ kia cười lạnh nhìn tôi: “Ra ngoài bán thân? Hay là giống mẹ ruột mày, tìm người có tiền?”

“Tổng Khiết!” Cha tôi quát một tiếng, trợn mắt nhìn người phụ nữ kia, đã bao nhiêu năm, chuyện mẹ tôi rồi đi vẫn là một cái gai trong lòng cha tôi.

Người phụ nữ kia lúc này mới chấm dứt câu nói khó nghe, ra vẻ hào phóng: “Mẹ cũng không muốn người khác nói mẹ làm đi ghê ngược đãi con, nếu con đã nhất nhất muốn học đại học, thì đi đi! Học phí kỳ đầu tiên cha mẹ trả cho con, còn sau đó, vừa rồi con cũng nói đấy, tự nghĩ cách! Mẹ ấy à, cũng tin con. Để thể hiện chúng ta ủng hộ con, sau này mỗi tháng cho con ba trăm nghìn tiền sinh hoạt phí.”

Ba trăm nghìn một tháng, một tháng ba mươi ngày, bình quân một ngày mười nghìn đồng.

Trong trường học, mua một chai nước suối hết một nghìn, một cái bánh bao hết một nghìn rưỡi, mẹ kế tôi như vậy là định để cho tôi mỗi bữa ăn hai cái bánh bao, uống một ly nước sao!

“Cảm ơn dì Tổng, phí sinh hoạt thì con không cần, con nghe nói trường học có việc làm ngoài giờ, đến lúc đó con sẽ cố gắng kiếm tiền. Mẹ giữ lại tiền cho em con mua sách, mua đồ chơi đi!” Tôi nói.

Người phụ nữ kia nháy mắt liền nở nụ cười, quay đầu nói với cha tôi: “Khương Tuyên Lâm, ông cũng nghe rồi đấy, lời này là con gái ông nói, nó có cốt khí, sau này ông đừng nói tôi bạc đãi nó!”

Cha tôi vốn không định thấy tôi, lúc này nghe bà ta nói vậy chỉ liếc nhìn tôi một cái rồi trở về phòng.

Mùa hè năm ấy, tôi sống rất khổ cực, sáng sớm đi đưa báo giấy, tối về nhặt phế phẩm, ban ngày nhặt rau, cạo củ cải và khoai tây, rửa bát... cho một quán ăn.

Còn nhớ khi đó tôi vô cùng hối hận, tại sao phải cốt khí nói như vậy, không lấy ba trăm nghìn đồng!

Ba trăm nghìn đồng, tôi phải nhặt bao nhiêu phế liệu mới có thể bán được ba trăm nghìn đồng!

Nghĩ tới đây tôi chợt nở nụ cười, có cảm giác khổ tận cam lai!

Tôi của hôm nay, tài khoản ngân hàng đã có cả trăm triệu, trên người còn có bảy triệu, không phải tiếp tục sống cuộc sống nhật phế liệu để bán nữa, cá đậu hũ bốn mươi nghìn một người đương nhiên cũng không cần phải tiết kiệm.

Các bạn cùng phòng thông nhất như vậy xong liền làm chuyện của mình, có người nghe nhạc, có người vẽ chân mày, có người đọc tiểu thuyết, có người gọi điện về nhà báo cáo kết thúc kỳ thi...

Tôi không có ai để thông báo, phân vân có nên gửi tin nhắn cho ông chủ Trác hay không, nói anh biết tôi đã thi xong, lúc này điện thoại của anh gọi tới!

Tìm tôi khẽ nháy, cảm di động ra khỏi phòng, ấn nút nghe...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Anh là người làm ăn

“Alo?” Tim tôi sớm đã mềm nhũn ra từ lúc thấy số anh gọi tới, giọng cũng dịu dàng hơn nhiều.

Ngay sau đó là tiếng cười khẽ của anh, đặc biệt là giọng nói cực kỳ trầm thấp và êm tai.

“Thi xong rồi? Tốt chứ?” Anh hỏi.

“Sao anh biết đã thi xong?” Vừa hỏi xong những lời này, tôi liền nhớ anh từng nói, con trai anh thi CET6, tôi liền cười: “Xin lỗi, em quên, thi cũng tạm được, khá hơn mấy lần trước một chút.”

“Mấy lần trước bao nhiêu điểm?”

“Một lần 58.5, một lần 56, một lần 54 và một lần 52.5.”

“Em nhớ rõ đấy!”

“Có thể không rõ sao, càng kiểm tra càng tệ, sắp quên hết những thứ học ở cấp ba rồi. Nếu trước khi tốt nghiệp không qua CET4 thì uống công học đại học rồi.”

Anh im lặng một chút, chậm rãi nói: “Nếu sau này em chăm chỉ đi học, nên làm gì thì làm đó, cho dù không thi qua CET4 cũng không uống phí. Ý nghĩa của đại học không riêng ở chỗ học kiến thức, mà còn là giai đoạn quan trọng nhất trong việc thiết lập quan điểm của con người về giá trị nhân sinh quan. Cách sống trước kia của em mới là uống phí đại học.”

“Vậy bây giờ thì sao?” Tôi thốt ra khỏi miệng, trước kia làm gái, giờ là được bao nuôi, khác gì nhau sao?

Anh lại không để ý đến phản ứng của tôi, chỉ cười: “Bây giờ? Bây giờ tuy còn kém rất xa so với trạng thái tốt nhất, nhưng cũng không phải tệ nhất, so với em của trước kia, có lẽ coi như tốt hơn nhiều.”

“Đầu tiên, thời gian học hành của em nhiều hơn trước, đúng không? Thứ hai, em không cần tiếp xúc với bảy tám loại người kia, cũng không tiếp xúc với những thứ thuốc không tốt đối với sức khỏe, hơn nữa tuy anh không phải chính nhân quân tử, nhưng cũng không phải tiểu nhân dê tiện, một số kinh nghiệm anh có thể chia sẻ cho em, sau này em có thể bớt lúng túng hơn; cuối cùng, anh sẽ không bạc đãi em về phương diện kinh tế, em có thể dùng tiền anh cho em, thỏa mãn mình, còn có thể đi du lịch vào ngày nghỉ, mở rộng tầm nhìn.” Anh nói rất có trật tự.

“Nghe anh nói vậy, là trăm lợi chứ không có hại rồi!” Tôi cảm khái.

“Cũng không hẳn, sao lại vô hại được?” Anh khẽ cười hỏi ngược lại: “Một cô gái, tốt nhất là nên yêu đương chứ không phải là ở bên cạnh một kẻ trung niên như anh, hơn nữa, dù sao cũng không phải là chuyện quang minh chính đại gì, quá khứ này sẽ khiến em tổn thương.”

“Nếu đã như vậy, vì sao anh không ngừng hẳn loại tổn thương này lại?” Tôi hỏi.

“Em cho là anh nên ngừng hẳn như thế nào, để em quay trở lại chốn chơi đêm kia, vờ như không biết em? Hay là...” Anh dừng một chút, giọng nói trở nên nguy hiểm hơn: “Em cho là anh nên chỉ bỏ tiền ra chứ không đòi bất kỳ cái gì?”

Tôi không hề rằng, câu nói vừa rồi kia chỉ là thuận miệng, hoặc nói là thăm dò.

Tôi phát hiện, khi đối mặt với ông chủ Trác, tôi còn lâu mới khéo ăn khéo nói như đối mặt với các bạn học, khí thế của anh quá mạnh mẽ, cho dù chỉ là qua điện thoại.

“Vừa rồi em chỉ là thuận miệng nói theo câu phía trước, ngài đừng xem là thật, nói chuyện với ngài, em cảm thấy có thể học được rất nhiều.” Không tự chủ, tôi đối xưng hô với anh thành “ngài” đầy tôn kính nhưng xa cách.

“Tiểu Như...” Anh như cảm khái: “Em phải nhớ kỹ, trên bản chất, anh là người làm ăn.”

“Vâng, em nhớ rồi.” Tôi nhỏ giọng nói, tôi rất rõ, quan hệ giữa tôi và anh, cơ bản nhất là quan hệ buôn bán.

Dừng đề tài này tại đây, anh nhanh chóng đổi trọng tâm câu chuyện: “Lần trước nói dẫn em đi ăn đồ ăn ngon, em có muốn ăn gì không? Anh dẫn em đi.”

“Tôi nay em có hẹn đi ăn cá đậu hũ với mấy bạn nữ cùng phòng...” Tôi thử thăm dò, không biết anh có thể cho phép hay không.

Dù sao, theo quan hệ giữa tôi với anh hiện giờ, tôi nên là gọi thì đến, đuổi thì đi mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Thấy là muốn hôn cô một cái

“Vậy thì... có chút đáng tiếc.” Mặc dù anh đang cười, nhưng tôi vẫn cảm thấy giọng nói của anh có chút lạnh nhạt: “Thế hẹn hôm khác vậy.”

“Không không! Em có thể từ chối bọn họ!” Tôi vội vàng thể hiện sự trung thành.

Nói nhảm, giữa ông chủ Trác và bạn cùng phòng có sự lựa chọn sao?

Không nói đến tình cảm chẳng thể nói rõ mà tôi dành cho ông chủ Trác, hiện giờ anh còn là cơm áo cha mẹ của tôi, học phí, sinh hoạt phí, còn cả công việc tốt sau này của tôi cũng đều phải dựa vào anh!

Còn bạn cùng phòng thì đơn giản hơn nhiều, cũng chỉ là người ở chung một phòng trong một thời gian ngắn ngủi mà thôi.

Trước kia bọn họ còn xem thường tôi nữa!

Nếu không phải tôi giới uy hiếp họ, ai biết được giờ tôi là tình cảnh gì!

Tôi không có bất kỳ lý do gì vì ăn một bữa cá đậu hũ cùng bọn họ mà khiến cho ông chủ Trác mất vui.

“Nếu đã hẹn rồi thì vui vẻ đi chơi đi! Ở trong trường có nhiều bạn một chút, em cũng sẽ vui hơn chút.” Anh nói, dáng vẻ rất trường bối.

“Không, em nhớ anh! Em muốn gọi điện cho anh từ lâu rồi.” Tôi vội vã bày tỏ.

“Vậy sao em không gọi?” Anh hỏi, giọng nói hòa hoãn hơn chút.

“Em... không dám.” Hai chữ phía sau nói rất nhỏ, mang theo chút tủi thân, nhưng tôi biết, anh nghe thấy được.

Tôi và anh nhanh chóng hẹn chỗ xong, sáu giờ tối, tại quảng trường thương mại cách trường chúng tôi năm sân ga, anh nói anh sẽ đậu xe ở bãi đậu xe ngoài trời chờ tôi.

Tôi nói được.

Xoay người về phòng ngủ, tôi trực tiếp nói với bạn cùng phòng chuyện buổi tối không tham gia tụ tập được.

Mọi người đầu tiên là tỏ vẻ tiếc nuối, sau đó liền lộ ra bản chất nhiều chuyện, từng người cướp lời hỏi tôi, có phải là hẹn bạn trai hay không?

Tôi do dự một chút giữa ông chú và bạn trai, nhanh chóng gật đầu đầy ngọt ngào, thăm chấp nhận cách nói “bạn trai” này.

Có thể lên giường bất cứ lúc nào đương nhiên là bạn trai rồi.

Trong nháy mắt đó, tôi phát hiện cách định vị bạn trai này đặc biệt có thể trấn an lòng tôi.

Không phải là bao nuôi mà là bạn trai, chỉ có điều người bạn trai này của tôi tương đối đặc biệt mà thôi, tuổi tác hơi lớn, thực lực kinh tế tương đối mạnh chút, ràng buộc trong nhà hơi nhiều một chút...

Những cô gái đại học thông thường cực kỳ khoan dung với người “hẹn hò với bạn trai”, cho nên bọn họ không trách gì tôi cả, ngược lại thúc giục tôi

nhánh chóng trang điểm một chút.

Thành thật mà nói, tôi cũng không biết trang điểm gì.

Quần áo trong trường của tôi tất cả đều đơn giản là quần áo sinh viên trong quy củ, T-shirt, áo thun, quần jean, váy jean...

Trong trường tôi cũng không trang điểm, đừng nói là đánh phấn má hồng, ngay cả đơn giản nhất là kẻ mày, son môi cũng không có.

“Khương Kha, không phải cậu không biết trang điểm đấy chứ?” Phạm Huyền đang tô son chột ngắc đầu: “Hay là, tôi giúp cậu?”

“Đúng, Huyền Huyền trang điểm giỏi nhất, tuyệt đối sẽ biến cậu thành tuyệt thế đại mỹ nhân!” Trương phòng cười nhìn tôi.

“Không cần đâu!” Tôi từ chối, cảm giác ông chủ Trác cũng không thích dáng vẻ trang điểm của tôi lắm, còn nhớ lần thứ hai tôi ở bên anh, sau khi tắm và tháo trang sức ra, anh nói tôi đẹp.

“Gì mà không cần? Tốt xấu gì cậu cũng là đi hẹn hò đấy!” “Đúng vậy, trang điểm là tôn trọng người khác, lẽ nào cậu không muốn tôn trọng bạn trai cậu?” “Cậu thấy ai đi hẹn hò mà không trang điểm?” “Hãy tưởng tượng bộ dạng kinh diễm của bạn trai cậu khi thấy cậu trang điểm đi!”...

Bọn họ không chỉ cô một câu tôi một câu, còn trực tiếp kéo tôi ra ban công, ấn xuống cái ghế, đáng về kẻ mạnh ép kẻ yếu trang điểm cho tôi.

Trong lòng tôi ít nhiều có vài phần xuôi xuôi, đương nhiên cũng muốn xuất hiện trước mặt ông chủ Trác với dáng vẻ đẹp nhất.

Phạm Huyền đầu tiên là đánh một lớp phấn mỏng cho tôi, sau đó liền bắt đầu vẽ mày, đánh mắt...

“Rất nhiều người cho rằng trang điểm quan trọng nhất là mắt, thực ra sai rồi, trang điểm quan trọng nhất chính là lông mày, lông mày quyết định thần thái của một người...”

“Đánh mắt cho cậu kiểu khói nhạt, xu hướng năm nay là kiểu khói này đây, tôi đã học rất lâu...”

“Má hồng và son môi đều dùng phấn hồng...”

Phạm Huyền vừa vẽ vừa giảng giải, những cô gái khác trong phòng đứng bên cạnh, nghe rất nghiêm túc, học rất nghiêm chỉnh.

Tôi cầm trên tay một cái gương, tâm tư lại nhìn xa xăm.

Tôi nghĩ đến chiếc váy nhỏ màu đen lần trước anh đưa tôi, mặc vào giống như mỹ nhân ngư kia.

Nhớ tới bàn tay anh tới lui từng tác tuần tra trên chân tôi, lại gạt đi nội y của tôi, nói là không thoải mái thì đừng mặc.

Nhớ tới lần trước anh đeo kính, đáng về mặt người dạ thú, tôi thì quần khăn tắm, dang chân trên người anh, anh dùng một ngón tay đưa tôi đến đỉnh cao của sự sung sướng, đó là lần đầu tiên tôi hiểu thế nào gọi là đầu óc trống rỗng...

“Khương Kha, cậu nhìn xem có đẹp không? Có chỗ nào cần sửa không?”

Tôi lấy lại tinh thần nhìn mình trong gương, đầu tiên là nhìn mặt mày, sau đó là nhìn môi.

Chân mày chỉ cong lên so với lông mày trước đó của tôi, không khác nhiều, lông mi phủ mascara trông cong và dài hơn, màu mắt là phấn nhạt, hòa quện với đôi má hồng và đôi môi hồng tươi sáng.

Tôi chợt nhớ tới một câu thơ: mặt người đỏ như cánh hoa đào...

“Đẹp.” Tôi vừa nói lại vừa lấy ra miếng bông gòn bên cạnh, lau màu mắt nhạt đi mấy phần.

Ngay sau đó tôi đang định xóa đi màu sáng trên đôi môi, liền thấy Phạm Huyền cực nhanh cản tôi: “Đừng lau, con trai thích loại này, cam đoan hẳn thấy cậu là muốn hôn cậu một cái!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Nói dối

Câu sau của Phạm Huyền thành công khiến lượng son được giữ lại trên môi tôi.

Thấy tôi nhõn cười, mấy người cùng phòng lại bắt đầu nhiều chuyện:

“Bạn trai cậu làm gì?” “Yêu bao lâu rồi?” “ Bao nhiêu tuổi?” “Có phải là giàu lắm không?” “Khi nào dẫn tới cho chúng tôi gặp?”...

Mấy câu hỏi này nếu đặt trong ngày dài tháng rộng, thỉnh thoảng tung một câu, có lẽ tôi không cần thận mà trả lời mất.

Nhưng hôm nay gấp gấp như vậy, bức thiết như vậy, lại từng nói toàn thân tôi đều toát ra mùi vị lẳng lơ, sao tôi có thể trả lời thật?

“Tôi quen anh ấy nhiều năm rồi, cùng quê.” Tôi nói.

“Thanh mai trúc mã?” Có người hỏi.

Tôi cười: “Có thể nói là vậy, tôi theo anh ấy đến thành phố này. Anh ấy đến trước tôi một năm, năm nay đã học đại học năm 4, sắp tốt nghiệp rồi.”

“Thì ra là vậy!” Bọn họ lộ ra vẻ mặt bưng tỉnh đại ngộ, thật không biết bọn họ ngộ ra cái gì.

Rất nhanh, có người tiếp tục: “Khương Kha có bạn trai, mấy nam sinh lớp mình không phải là thất vọng lắm sao!”

Có người nói: “Khương Kha xinh đẹp như vậy, sao lại không có bạn trai được? Bọn họ cũng không động não mà nghĩ thử?”

Có người không quên câu hỏi trước đó: “Có phải rất giàu có không? Khi nào thì cậu cho chúng tôi gặp?”

“Một sinh viên, có thể giàu được bao nhiêu?” Tôi cười hỏi ngược lại. Chi phí ăn mặc trong trường của tôi đều là chi tiêu của sinh viên bình thường.

“Di động của cậu lẽ nào không phải hân tặng?” Có người nhìn thoáng qua di động tôi để trên bàn. Chiếc điện thoại kia vào lúc đó mà nói đúng là siêu đắt, mỗi ngày dù là đến đâu cũng có thể nhìn thấy quảng cáo tràn ngập.

“Là anh ấy tặng!” Tôi tỏ vẻ đương nhiên, nhưng không rõ hàm nghĩa cô ta hỏi như vậy: “Tôi và anh ấy dùng điện thoại đôi, anh ấy kiếm được tiền thực tập liền mua hai chiếc di động. Nếu tôi biết trước anh ấy dùng tiền đó mua di động nhất định sẽ ngăn cản, không cần thiết, chỉ bằng mua thêm vài bộ quần áo!”

“Khương Kha, bạn trai cậu thật thương cậu! Hâm mộ quá đi!” “Thực tập cũng có thể kiếm nhiều tiền như vậy, hân làm gì thế?”

“Kỹ sư phần mềm.” Cái tôi vừa nói chính là trường đại học khoa học và công nghệ nổi tiếng nhất khu vực.

Trường đại học đó chỉ cần là dân học phần mềm đều sẽ biết, từ năm hai đại học đã được các xí nghiệp có tiếng trên cả nước chọn, căn bản không cần tìm việc làm.

Bọn họ nghe tôi nói trường đại học đó, trong mắt lại ước ao một hồi.

Đã là xuất thân từ trường đó, lại là kỹ sư phần mềm, thời gian thực tập kiếm được cả chục nghìn đồng cũng không có gì là khó hiểu.

“Ồi, sớm biết bạn trai Khương Kha học trường đó thì tốt rồi, ít ra cũng là bạn cùng phòng, cũng giải quyết vấn đề độc thân của phòng chúng ta.” Trưởng phòng thờ dài.

“Phải đấy!” Có người phụ họa: “Khương Kha, hôm nay cậu hỏi thử xem, không phải còn một tháng nghỉ hè sao? Hay là nhân dịp tháng cuối cùng này, chúng ta gặp mặt hữu nghị một lần?”

Tôi chỉ cười một cái: “Bên đó đã năm 4 đại học rồi, cơ bản đều ra ngoài thực tập! Cả lớp chả mấy ai là dân gốc ở đây, còn hữu nghị gì chứ?”

“Mặc kệ! Tôi nay cậu hỏi một chút xem! Ngộ nhỡ trùng hợp đều ở đây thì sao?” Có người yêu cầu.

“Được, tôi sẽ hỏi thử.” Tôi trả lời sáng khoái.

Bọn họ lại vui vẻ, nhao nhao tán thưởng tôi một hồi, tôi nhìn đồng hồ còn sớm liền ngồi bên bàn đọc sách, thành thật mà nói, tôi muốn mặc chiếc váy mà ông chủ Trác tặng kia, muốn mặc cho anh xem.

Nhưng tôi không có đôi giày nào hợp với chiếc váy đó, cũng không có túi xách hợp với nó, hơn nữa chiếc váy kia vẫn còn ở phòng trọ.

Tôi nghĩ, cuối tuần phải ra ngoài mua chút trang sức phối đồ, luôn để anh ra tay, không thể khiến anh mất mặt.

Năm giờ chiều, tôi ra ngoài đứng giờ, từ phòng ký túc tới trạm xe buýt bên ngoài phải mất khoảng hai mươi phút, từ trạm xe buýt đến chỗ hẹn mất hơn mười phút xe chạy, tôi không thể để anh đợi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Lau son môi đi

Xe buýt bên ngoài trường lúc nào cũng đông người như vậy, tôi đeo balô phía trước ngực, chặt vật chen lên trên, rồi ôm chặt lấy chiếc cặp.

Mặc dù tuyến xe buýt này rất đông sinh viên, nhưng kẻ cắp cũng không ít.

Sau khi đi qua 5 trạm dừng tôi mới xuống xe, tới trung tâm thương mại như đã hẹn trước, đứng chờ bên đường, tôi thấy anh đi từ hướng trung tâm thành phố tới, khi đến nơi, liếc mắt liền nhìn thấy tôi.

Tôi nhìn đồng hồ, còn hơn mười phút nữa mới 6 giờ.

Ông chủ Trác cũng là một người rất đúng giờ, hiện tại là 5:55, con xe Land Rover của anh dừng ngay trước mặt tôi, một chiếc xe quen thuộc, biển số xe cũng quen thuộc, tôi mở cửa xe liền ngồi vào trong.

Hôm nay trông anh ăn mặc rất nhã nhặn, một chiếc áo sơ mi và đeo một cặp mắt kiếng.

"Trác..." Tôi mở miệng mới nói được một chữ, chợt dừng lại, nhướn mày hỏi anh: "Anh thích em gọi anh là gì?"

"Tùy em." Anh cười.

Lúc anh nghiêng đầu nhìn tôi, tôi thấy ánh mắt của anh ngừng hai giây trên đôi môi của tôi, yết hầu hơi chuyển động lên xuống, sau khi thu hồi ánh mắt, anh thuần thục gạt cần số, liền lái xe hòa vào dòng xe đông đúc trên đường.

"Chú Trác, anh Trác, ông chủ Trác, Trác tiên sinh, hoặc là..." Khóe môi của anh hơi hơi nhếch lên: "Trác Ngụy, đều được. Anh tên là Trác Ngụy, Ngụy trong ngụy nga, hình như trước giờ anh chưa từng nói cho em biết tên của anh thì phải."

"Vâng." Tôi nói.

Giống như mấy lần trước, tôi lên xe liền ngồi ngắm anh, dường như có nhìn thế nào cũng cảm thấy không đủ.

"Tại sao em cứ nhìn anh như vậy?" Anh hỏi.

"Đẹp." Tôi không cần nghĩ ngợi liền nói.

"Anh già cả rồi, có cái gì mà đẹp?" Anh cười, "Trong trường học của em chẳng phải có rất nhiều cậu trai đẹp sao."

"Không, em vẫn thích anh." Đây chính là lợi ích của tuổi trẻ, có thể thoải mái bày tỏ tình cảm của mình: "Em đã từng nói với anh, em thích người đàn ông trưởng thành, có kinh nghiệm bao giờ chưa?"

"Chưa, nhưng anh có thể đoán được." Anh nói: "Những người con gái thông minh, đều thích những người đàn ông trưởng thành. Nữ sinh thường có suy nghĩ chín chắn hơn các bạn nam sinh, có lẽ bọn họ sẽ cảm thấy những bạn nam sinh cùng tuổi hơi..."

Anh chưa kịp nói câu phía sau, tôi đã thốt ra hai chữ: "Trẻ con!"

Anh lập tức bật cười, nụ cười vô cùng sung sướng.

"Anh cười cái gì vậy?" Tôi hỏi.

"Tự nhiên anh nhớ tới con trai của anh." Anh nói: "Tuổi nó cũng xấp xỉ tuổi em, nếu nó biết có một người con gái cùng tuổi nhận xét bọn nó trẻ con, chắc sẽ nổi khùng lên mất."

"Không phải tất cả các nam sinh đều trẻ con, anh Trác ưu tú như vậy, con trai anh nhất định cũng rất xuất sắc." Tôi nịnh hót nói.

"Quả thật nó cũng rất giỏi." Ông chủ Trác nói, giọng nói vô cùng hài lòng: "Từ nhỏ đến lớn, nó rất ít khi để cho anh phải bận tâm lo lắng."

"Cậu ấy học chuyên ngành gì vậy?" Tôi lại hỏi.

"Công trình đất gỗ." Ông chủ Trác nói.

"Ngành này cũng rất tốt." Tôi không chút do dự nói ra lời khen ngợi.

Mặc dù tôi chẳng hiểu gì về ngành nghề này, nhưng tôi biết học cái ngành đó không hề dễ tìm việc, thành thực mà nói, tìm một công việc tốt không dễ dàng như vậy.

Có điều, những chuyện như tìm việc làm, sao có thể quan trọng bằng chuyện có một người cha tốt chứ?

Có ông chủ Trác ở đây, công trình đất gỗ đương nhiên là một ngành nghề tốt.

Ông chủ Trác không phản bác lại ý kiến của tôi, hiển nhiên, anh cũng thấy công trình đất gỗ là một ngành học tốt.

"Anh Trác." Tôi nhìn cặp mắt kính gác trên sống mũi anh, hỏi: "Hình như anh không bị cận thị đúng không?"

Tôi gặp anh mấy lần, lúc thì anh đeo kính, lúc thì không, cho dù là đeo hay không đeo, thì anh vẫn lái xe như vậy.

"Ừ." Anh dừng một chút, khóe môi nở nụ cười, đùa giỡn nói: "Anh cảm thấy hình như em rất thích bộ dáng của anh khi đeo mắt kiếng, lúc đó em có vẻ dễ dàng bộc phát thú tính hơn."

Trong nháy mắt tôi không biết phải nói gì, lần trước anh nói tôi là con gái dâm đẳng, lần này lại dứt khoát nói tôi bộc phát thú tính!

"Người dễ bộc phát thú tính chính là anh đó? Lần trước là ai khiến em tím xanh khắp người hả, giờ vẫn còn sưng lên đây này?" Tôi không phục.

"Lần đầu tiên là do em ngang ngược cưỡng ép anh; lần thứ hai là do tối hôm trước em vẫn chưa thỏa mãn, sáng sớm hôm sau lại quyến rũ anh, làm anh suýt chút nữa không kịp lên máy bay; lần thứ ba càng không cần nói, anh đang hoang giải được cho em cả đêm, em cưỡng ép anh bao nhiêu lần, em biết không?" Bộ dáng của anh vẫn ung dung nói.

"Em..." Đột nhiên tôi không biết nói gì, hồi lâu mới lên tiếng: "Nếu đã biết em dễ dàng bộc phát thú tính, vậy anh còn đặc biệt ăn mặc như vậy làm gì?"

"Chẳng phải là anh đang chờ em bộc phát thú tính sao?" Anh cười.

Xe chạy hơn một giờ mới đến khu phố ẩm thực mới xây dựng nằm ở thành Tây, lúc chạy vào bãi đậu xe dưới hầm, anh chợt nói với tôi: "Lau son môi đi."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Em đang khiêu khích anh

Tôi không chút do dự rút giấy ra lau miệng, thăm nghĩ, đám người trong kí túc xá kia quả nhiên không đáng tin cậy! Bất kì người đàn ông nào khi nhìn thấy màu son môi sáng cũng muốn hôn một cái, hoàn toàn là đang nói lung tung!

Tôi cũng rất ngốc, một người làm ở quán bar, vậy mà lại đi tin tưởng bọn họ.

Không đúng, sao nhanh như vậy đã bảo tôi lau son môi rồi.

Ô tô ngoặt chỗ có một con dốc lớn, rồi dừng lại ở bãi đậu xe, khu này mới được xây dựng, nên khách khứa cũng không đông lắm, bãi đỗ xe cũng rất rộng rãi.

"Lau sạch rồi..."

Tôi còn chưa kịp nói dứt lời, tờ giấy vẫn đang cầm trên tay, hơi thở của anh đã ở trước mặt tôi.

Anh dường như cuồng loạn hôn tôi.

Tôi hơi sững sờ, lập tức liền đáp lại.

Răng môi xen kẽ, hai đầu lưỡi quấn quýt buộc chặt cùng một chỗ...

Sự khao khát lẫn nhau, tiếng thở hổn hển...

Hai đôi môi không ngừng tách ra rồi lại sát vào nhau...

Mỗi một lần tách ra, giống như có thể rút ra một sợi chỉ bạc nhỏ xíu, trong cổ họng là những tiếng rên rỉ ngắt quãng...

Tôi vô cùng thèm khát hơi thở của anh, vô cùng thích đầu lưỡi của anh từng tắc từng tắc xẹt qua khoang miệng của tôi, tôi muốn tới gần hơn nữa, muốn nhiều hơn nữa...

Hai cánh tay của tôi không ngừng quấn lên cổ của anh, về sau, từ ghế phụ tôi dứt khoát ngồi lên chỗ ghế tài xế của anh, dạn chân ở trên người anh.

Đây cũng không phải lần thứ nhất tôi làm chuyện này, lần này, tôi lại có cảm giác như xe nhẹ chạy đường quen, không đợi anh ra tay, tôi đã hạ lưng ghé dựa của anh xuống.

Tôi nằm sấp trên người anh.

Anh hôn rất cuồng nhiệt, hai tay sớm đã thăm dò vào bên trong quần áo của tôi, tôi say mê hôn anh, nửa người dưới căn bản không bị khống chế cứ quần quýt bám víu trên người anh.

Khát vọng trong lòng vẫn luôn gào thét.

Tôi không biết hôn nhau trong bao lâu, nhưng tôi thấy quần áo của tôi đã biến thành một mớ hỗn độn, quần áo của anh cũng lộn xộn không kém.

Khi nụ hôn này cuối cùng cũng kết thúc, tôi và anh đều thở phì phò.

Bốn mắt nhìn nhau, anh nhẹ nhàng cắn tôi một cái.

"Có biết vì sao đàn ông không thích phụ nữ tô son không?" Anh hỏi.

Tôi gật đầu: "Không muốn ăn son môi, càng không muốn biến khắp nơi trên cơ thể mình đều là son môi."

Anh cười, nhìn lại tư thế hiện giờ của tôi với anh, anh ở dưới tôi ở trên, hơi hơi nheo mắt: "Hiện tại, ai giống cầm thú hơn?"

"Anh quyến rũ em trước." Tôi cắn môi, bộ dạng vô cùng ảm ức.

Chỉ một động tác như vậy, không biết làm sao lại khiến anh bạo phát, anh vốn dĩ đã bắt đầu kiềm nén ham muốn tình dục trong người xuống, không biết làm sao lại hưng hực bắt đầu bốc cháy.

Anh mạnh mẽ hôn tôi, cả người ngồi dậy, hai tay vội vã cởi cúc quần jean của tôi...

Sau đó chính là bão tố...

Phía sau lưng của tôi gát gao đè ở trên tay lái, vô cùng đau.

Mỗi một lần muốn mở miệng, muốn kêu, nhưng sự vui sướng lại nhấn chìm tôi.

Biên giới của sự đau đớn cùng vui sướng, tôi giống như con thuyền nhỏ lênh đênh trong sóng gió, trên đỉnh đầu là pháo hoa sáng rực rỡ.

Hồi lâu sau, tình cảm mãnh liệt rốt cục cũng lắng xuống, tôi ngồi trong lòng của anh thở dốc, khuôn mặt tựa vào ngực anh, giờ phút này, chiếc áo cộc của tôi bị vò nát giống như dưa muối, nội y ở bên trong xộc xệch, phía dưới thân lại không cảm thấy gì cả.

Trông anh vẫn khá hơn tôi, mặc dù quần áo cũng xộc xệch, nhưng dù gì nó vẫn còn ở trên người anh.

"Sướng không?" Anh hỏi.

"Ừm." Tôi nhỏ giọng nói, bên trong thân thể không khỏi co rút lại, lập tức, tôi lại nghe thấy anh nhả nhin khẽ rên lên một tiếng, thân thể cũng dần thay đổi.

"Sao vậy? Ăn vẫn chưa no?" Tôi vừa hỏi, vừa quan tâm cử động vài cái.

Tôi nhìn đôi đồng tử của anh đang dần thay đổi, tất cả đều là ngọn lửa của tình dục.

Ngay sau đó, tôi và cơ thể của anh đổi vị trí cho nhau, anh hưng hăng đâm vào...

Sau khi làm một lần nữa, anh rốt cục cũng thỏa mãn, chỉ tiếc --

Với bộ dáng hiện tại của tôi và anh, căn bản không thích hợp đến nhà hàng ăn cơm.

Quần áo của tôi và anh nhăn nhúm, quan trọng hơn chính là, trên quần của anh, tất cả đều là dịch thể không rõ.

"Về khách sạn trước đã!" Anh nói: "Đợi lát nữa gọi đồ ăn ở khách sạn."

Tôi "Vâng" một tiếng, nhìn anh nhả phanh, nhấn ga, chuyển tay lái, tôi đột nhiên hỏi: "Vừa mới chiến đấu xong, anh vẫn lái xe được sao?"

Anh đạp phanh lại, nghiêng đầu nhìn tôi, trong con ngươi tất cả đều là sự mờ ám "Em đang khiêu khích anh sao? Muốn thử làm suốt đêm không?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Anh dứt cho em ăn

Thường thì khi nghe người đàn ông hỏi như vậy, người phụ nữ sẽ lập tức cầu xin, nào là nói anh lợi hại quá, em chịu không nổi vân vân và mây mây. Nhưng lúc này, tôi đã hồ đồ đến mức đánh rơi cả lương tâm mất rồi, nhìn anh rồi nói một câu: "Được thôi."

Chẳng những nói "Được thôi" mà còn hơi nhúu mày, bộ dạng vô cùng khiêu khích.

Anh hơi lắc đầu: "Sau này em còn dám nói em không phải tiểu yêu tinh không?" Nói xong câu này, anh lại hài hước trêu: "Lần trước mắt mấy ngày mới hết sưng vậy?"

"Chẳng nhớ nữa." Tôi cũng cười, cả người đều rất thoải mái.

Chỉ một chút cảm giác xa cách lúc gọi điện thoại chiều nay đã hoàn toàn tan thành mây khói sau khi trải qua một cuộc vận động đầy thân mật, vì vậy, có một học giả vĩ đại đã từng nói: Cuộc sống XXX là liều thuốc điều hòa quan hệ nam nữ tốt nhất.

"Muốn hôn anh một cái quá." Tôi nhìn góc nghiêng trên mặt anh.

"Được, anh cho phép. Lần sau đợi lúc dừng đèn đỏ nhé." Anh cười.

"Còn muốn dạng chân trên cơ thể của anh..." Giọng nói của tôi rất chậm, ánh mắt hướng xuống phía dưới, hướng đến thứ mình muốn ám chỉ.

Mùi vị sau cuộc đại chiến trong xe vẫn chưa biến mất, tôi nhìn thấy yết hầu của anh đang không ngừng chuyển động, người đàn ông này, những lúc tư tưởng không thuần khiết, yết hầu sẽ chuyển động.

"Em muốn... anh chuyên tâm lái xe, em sẽ từ từ lướt qua cơ thể anh.... nhất định anh sẽ thấy rất thoải mái... Khi nào anh bảo em nhanh hơn em sẽ di chuyển nhanh hơn, anh bảo em chậm em sẽ từ từ..... "

Tôi nhìn thấy ánh mắt ẩn sau đôi kính của anh dường như vừa run lên một cái, yết hầu lại càng chuyển động nhanh hơn.

Anh không ngăn cản tôi nói, vậy tôi liền tiếp tục: "Đợi đến lúc sau khi xuống xe, em sẽ quán lấy anh, đôi tay này ôm lấy cổ anh, anh bế em vào trong phòng, như vậy mỗi bước đi của anh, chúng ta đều đang làm..."

Chẳng những yết hầu cả anh đang kịch liệt di chuyển mà cái lều nhỏ phía dưới cũng không ngừng nhô cao...

Bỗng nhiên tôi nuốt nước bọt...

Không gian vô cùng yên tĩnh, anh cũng không bật nhạc, tiếng nuốt nước miếng nhỏ ấy vang lên vô cùng rõ.

Cái lều nhỏ của anh lại lớn hơn vài phần: "Thật đúng là yêu tinh mà", dường như anh đang nghiêng răng nghiêng lợi.

Tôi cười, cười vui vẻ cũng chẳng thèm chọc anh nữa, quay đầu ngắm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Đường đã lên đèn, những bảng hiệu bằng nê-ông khổng lồ nối đuôi nhau, từng nhà hàng lướt qua mắt tôi, tôi chợt cảm thấy rất đói bụng.

"Anh Trác, anh có đói không?" Tôi hỏi.

"Đói." Anh nói, "Vốn dĩ kế hoạch là cho em ăn no trước, sau đó trở về khách sạn để em cho anh ăn no, thật không ngờ ăn đồ ăn nhanh trên xe lại càng lúc càng đói như thế!"

Tôi suy nghĩ một chút, mới hiểu anh đang nói cái gì.

Đây mới đúng là cái đồ mặt người dạ thú, nói chuyện khó hiểu chết mất, tôi thấy mình thuộc dạng được gọi là tiểu cảm thú kích thích đáng yêu.

"Muốn ăn không?" Một lúc sau, anh chợt hỏi tôi.

"Muốn." Tôi nói.

"Anh dứt cho em ăn." Giọng điệu của anh rất bình thản, ánh mắt nhìn về phương xa.

Tôi hoàn toàn không biết câu anh dứt cho em là ý gì, tôi có chân có tay cần quái gì anh phải dứt cho ăn chứ, lúc này, anh đưa một tay ra, lôi tay của tôi qua, đặt vào trên cái lều nhỏ của anh.

Cảm giác nóng bừng bừng, tôi hoàn toàn không cần anh lên tiếng phân phó, đã thay anh xoa nhẹ vài cái.

"Ăn một chút đi..." Giọng anh có chút nhỏ và khàn.

Tôi cũng không chối bỏ chuyện này, lần trước làm quá nhiều rồi, tôi cúi thấp đầu, đặt đầu lên trên đùi anh, sau đó khéo khóa quần của anh xuống...

Bên ngoài là dòng xe tấp nập, là nhà lầu san sát, nhà nhà đã lên đèn, thế giới trong xe của chúng tôi là hàng ngàn hàng vạn vũ trụ nhỏ, là những niềm vui chẳng cần ai biết đến...

Sự chịu đựng của anh đang dần bị đánh bại, kỹ thuật của tôi đương nhiên không được tốt lắm, chốc chốc răng lại đập vào anh, nhưng ai nói trong chuyện này kỹ thuật quan trọng đầu tiên, đứng đầu rõ ràng là cảm giác mà...

Lúc tôi nhả ra, anh kích động đến mức nửa thân dưới như sắp rớt ra khỏi ghế ngồi đến nơi, tôi rất sợ lúc này xảy ra tai nạn xe cộ.

Lập tức, tiếng thở dốc của anh vang lên, là tiếng thở dốc vô cùng dài.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Kiếp trước là hồ Ly tinh

"Chú Trác, thích không?"

Sau khi tôi nuốt những tinh hoa của anh xong, tôi ngửa đầu lên nhìn anh, sau đó lại dùng đầu lưỡi giúp anh dọn dẹp sạch sẽ, rồi hôn lên của quý của anh, giúp anh kéo khóa quần.

Anh cúi đầu, hứng thú liếc mắt nhìn tôi, nhưng cũng không lập tức lên tiếng.

Một lúc lâu sau, anh mới lên tiếng: "Kiếp trước chắc chắn em là hồ ly tinh!"

"Anh thừa nhận bị em mê hoặc rồi sao?" Tôi rất hưng phấn, vô cùng hào hứng nhìn anh.

"Xem em đắc ý kia!" Anh giả vờ chê bai nói, nhưng ánh mắt nhìn tôi lại mang theo vài phần nuông chiều.

Khách sạn đương nhiên phải là khách sạn năm sao rồi, từ bãi đậu xe đến thang tầng đã đặt phòng.

Trong thang máy, tôi vẫn luôn lo sợ, lo sợ có người đi vào.

Giữa thang máy rất sáng, tôi đứng ở một góc trong thang máy, hận không thể co người lại thành một cục.

Quần áo của tôi và anh, đặc biệt là vết tích trên quần anh, rõ ràng có thể nhìn thấy hai chúng tôi vừa mới làm chuyện gì xong.

Trong khi tôi vô cùng căng thẳng, thì anh lại bình tĩnh hơn nhiều, đứng thẳng lưng, giống như một người không xảy ra chuyện gì vậy.

"Sao thế? Sợ à?" Anh cười hỏi: "Vừa rồi chẳng phải em rất được sao? Dám quyến rũ anh khi anh còn đang lái xe mà!"

"Không phải vì chỗ đó không có người sao?" Tôi nhỏ giọng, hai mắt chăm chú nhìn màn hình thang máy, hận không thể khiến thang "Ting" một cái là đến nơi.

Thật may là trên đường đi không có ai bước vào thang máy.

Lúc ra khỏi thang máy, tôi thở dài một hơi, từ đây đi về phòng chỉ đi qua một con đường, hơn nữa con đường này cũng không sáng sủa cho lắm, cứ nhẹ nhàng mà đi đương nhiên cũng chẳng ai thừa hơi nhìn người khác chăm chăm cả.

Anh nhìn thôi xong lại cười, tiếp tục bước đi, tôi đi ngay sau anh.

"Tiểu Như, em phải nhớ rằng, em càng thiếu tự tin, người khác sẽ càng bắt nạt em, càng soi mói em hơn, nếu như em đủ mạnh rồi, đương nhiên người ta cũng không dám xâm soi em nữa."

"Kinh nghiệm xương máu đấy sao?" Tôi bước nhanh vài bước, hai tay ôm lấy cánh tay anh, nghiêng đầu nhìn anh: "Chắc không phải anh cũng thường xuyên làm những chuyện nhếch nhác, mang gái vào khách sạn đấy chứ? Lâu rồi thành quen, kinh nghiệm phòng bị cũng phong phú phết đấy."

Anh liếc mắt nhìn nhìn tôi, ánh mắt như thăm trách cứ: "Cái con nhỏ không có lương tâm này! Ngoài em ra, còn có ai to gan lớn mật như thế chứ?"

"Em làm sao biết được?" Tôi nhỏ giọng, trong lòng tràn đầy cảm giác ngọt ngào, "Lần đầu tiên em thấy anh ở trường hợp đó, trực tiếp hỏi em đã từng làm việc đó trên xe chưa... Chắc anh đã làm nhiều lần rồi phải không?"

"Ghen à?" Anh hỏi, tâm trạng rất tốt.

Tôi chép miệng, lại "Ừm" một tiếng.

Anh lại cười, bước chân dừng lại trước cửa phòng, quét thẻ phòng khách sạn trên cửa, tiếng máy móc vang lên, cửa phòng mở ra.

Không riêng gì đèn hành lang, đèn trong phòng cũng sáng, tôi nhìn thấy máy vi tính xách tay, màn hình đen sì, nguồn điện chỗ nối tiếp lại phát ra ánh sáng xanh yếu ớt.

"Anh đặt phòng lúc nào?" Tôi thuận miệng hỏi.

"Buổi chiều." Anh thuận miệng đáp.

"Trước lúc anh gọi điện thoại cho em à?" Tôi hỏi lại.

Anh "Ừm" một tiếng, lấy từ trong tủ lạnh nhỏ ra hai chai nước, sau khi mở nắp xong liền đưa cho tôi một chai.

Sau khi tôi uống ừng ực một hơi hết nửa chai, mới quay ra thờ hờn hờn nhìn anh.

Một tay anh cầm bình nước, một tay lật menu trên bàn.

"Muốn ăn gì nào?" Anh thuận miệng nói, "Ăn thanh đạm hay là khẩu vị nặng đây?"

Tôi xoay người lại, hai tay chống lên mặt bàn, cả người đã ngồi lên bàn.

"Chỉ cần là anh, món ăn thanh đạm và khẩu vị nặng em đều ăn." Tôi nghiêng đầu, vô cùng thích đáng về vì mình mà mất kiểm soát của người đàn ông này.

Anh cười cười, nghiêng người về phía tôi, vẫn là giọng điệu nuông chiều ấy: "Đừng làm loạn, lấp đầy cái bụng trước đã, tối nay anh lại đút cho em ăn."

"Được." Tôi vẫn nhìn anh, sau đó hỏi: "Nếu như tối nay em nhất quyết đi ăn cá đậu hũ với bạn cùng phòng mà không tới thì anh định thế nào?" Lúc đó, khách sạn đã đặt phòng rồi.

Dường như anh đang rất buồn cười nhìn tôi, như kiểu câu hỏi của tôi là một câu vô cùng ngu ngốc vậy, trực tiếp đưa ra đáp án: "Đi làm việc, ngủ một mình."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Tiểu cảm thú, ngoan ngoãn chút nào

Thành thật mà nói, đáp án này của anh khiến tôi vô cùng ngạc nhiên.

Kể từ lần đầu tiên gặp anh, tôi đã biết cuộc sống riêng tư của anh không đến mức phải kiểm tra lại, là một người thân trải qua trăm trận đánh, nhưng hôm nay, anh nói với tôi, nếu như tôi không đến, anh sẽ ngủ một mình.

"Anh ngoan như vậy sao? Không ra ngoài tìm ai đó à?" Tôi hỏi.

Anh ngẩng đầu lên, lau kính mắt rồi nhìn tôi.

Tôi không biết anh đang nghĩ gì, liền xấu hổ giải thích: "Đêm dài đằng đẵng, tưởng rằng chỉ em mất ngủ..."

"Tiểu cảm thú này lại ám chỉ anh đấy à?" Anh đưa tay ra bóp mũi tôi.

"Đâu có? Em chỉ đưa ra gợi ý cho anh thôi mà!" Tôi nhú mũi, ngẩng cao đầu lên, đầu lưỡi cực nhanh liếm vào lòng bàn tay anh một cái.

Ánh mắt anh lập tức lóe sáng, nhanh chóng rút tay lại, trên gương mặt hiện lên ba phần nuông chiều thì có bảy phần chịu thua: "Ng ngoan chút nào, tiểu cảm thú! Chúng ta đi ăn cơm trước đi."

"Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em đâu?" Tôi đứng đưa đôi chân dài, "Nếu như em không tới, anh thực sự sẽ không đi tìm người phụ nữ khác sao?"

Anh "Ùm" một tiếng, rất nhanh bấm số điện thoại nhà hàng của khách sạn, gọi ba món ăn một món canh: tôm nõn nấu lá trà, xương sườn hầm bột, đậu phụ Ma bà và canh ngao nấu hoa bí.

"Tại sao?" Tôi không chịu buông tha.

"Một mình em đã khiến anh sống dở chết dở rồi, sao anh dám tìm người khác chứ?" Anh gấp menu lại, đứng trước mặt tôi, hai tay đặt ở thắt lưng của tôi, cẩn thận hôn lên khuôn mặt tôi: "Nếu như em không tới, anh sẽ ở đây nghỉ ngơi dưỡng sức, nếu không làm sao khiến em thoải mái được?"

"Phì, xem anh nói kia!" Tôi cười, "Em chỉ tập trung vào cương vị công tác thôi, sử dụng tất cả vốn liếng của mình để hầu hạ anh cho thật tốt, trước nay em chưa từng chỉ lo hưởng thụ riêng mình."

"Thật sao?" Về mặt anh có chút không tin, "Lời nói này sao nghe lại kỳ cục như vậy nhỉ? Lần trước..."

"Không được nói!" Tôi đưa tay bịt miệng anh.

Lần trước... Là tôi bị người ta cho uống thuốc... Lần đó, tôi làm cả một đêm, vẫn luôn là tôi chủ động, làm ra biết bao chuyện xấu hổ như vậy... Hơn nữa, quả thực là chỉ lo cho bản thân... Những chuyện không rõ ràng ấy quả thực không phải là ý muốn của tôi, nhưng ký ức lại cứ hiện về rõ ràng như thế...

"Em cũng xấu hổ sao?" Anh trưng khuôn mặt hứng thú ra nhìn tôi.

"Em chẳng nhớ gì nữa rồi!" Tôi gấp gấp nói.

"Giấu đầu hở đuôi." Anh cười.

"Anh dám nói anh không hưởng thụ sao?" Tôi gân cổ lên căm tức nhìn anh.

"Được được được." Anh nở nụ cười cung chiêu, ôm tôi vào trong lòng ngực anh, "Anh cũng đã hưởng thụ rồi... Trừ em ra, chẳng ai có thể khiến anh phóng đảng như vậy được."

Cằm anh đặt trên đỉnh đầu tôi, giống như đang cảm thán vậy: "Cảm giác được hưởng thụ một lần thành quen, thì ra là như vậy."

Đến khi món ăn được đưa tới, chúng tôi mới rời khỏi vòng tay nhau.

Đêm hôm ấy, chúng tôi chẳng thể tỉnh thú nồng nàn như những gì đã nói trước đó, đã đại chiến biết bao cuộc rồi, dù gì cũng là người, cũng chẳng phải vũ khí, sau khi làm xong một lần liền ôm nhau酣睡.

Tôi nằm sấp trên người anh, kể cho anh nghe những chuyện trong kí ức xa của tôi, anh đặt tay lên ngang hông tôi, chốc chốc lại vuốt nhẹ một cái.

Sau khi tôi kể cho anh nghe chuyện tôi bị bạn cùng phòng bắt nạt và tôi đã làm như thế nào để phản kích, uy hiếp lại bọn họ xong, tôi cố gắng chống nựa trên của cơ thể lên, tôi đợi anh khen tôi, nào ngờ, dưới ánh đèn hoàng hôn, tôi lại nhìn thấy rõ sự đau lòng chợt lóe lên trong đôi mắt anh.

Trong chớp mắt, tôi thực sự không thể miêu tả nổi suy nghĩ trong nội tâm mình, cảm thấy sự chua xót chạy dọc sống mũi, chỉ muốn khóc.

Trước nay tôi chưa từng nghĩ, thì ra, cũng có người vì tôi mà đau lòng..

Tôi dựa đầu bên cổ anh, thậm chí thể với anh, chỉ cần tôi còn ở bên cạnh anh một ngày, tôi cũng sẽ dành cả trái tim này để yêu anh.

Ngày hôm sau, anh đưa tôi đến gần phòng trọ của tôi, đó chính là nơi tôi quyến rũ anh.

"Đằng sau có ít đồ, em cầm về đi." Anh nói: "Em tự tính xem, có thể cầm cái gì về kí ức xa thì cầm, cái gì không dùng, thì cứ để lại phòng trọ này đi."

Tôi quay đầu lại nhìn, ánh mắt rơi vào trên mấy cái túi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Tháng sau cùng anh đi công tác

Mấy cái hộp này, ngày hôm qua tôi đã nhìn thấy, nhưng cũng không chú ý, hơn nữa càng không để trong lòng. Hôm nay nhìn kỹ mới phát hiện ra trong đó còn có mỹ phẩm dưỡng da, quần áo, giày dép, túi xách...

“Không thể mua đồ quá đắt, dù sao bây giờ em vẫn còn là học sinh.” Anh nói.

“Quần áo chắc không có vấn đề gì. Em thử qua giày một chút, nếu không vừa thì mang đi đổi đôi khác, hóa đơn ở trong hộp đựng.” Anh lại nói.

“Túi xách cũng vậy, đều được chọn theo thẩm mỹ của anh. Nếu em không thích thì đổi cái khác.” Anh nói.

Trong lòng tôi vô cùng cảm động. Việc anh mua đồ cho tôi cũng không có gì kỳ lạ, bất ngờ là, một lần lại mua nhiều như vậy, hơn nữa còn có cả thương hiệu mỹ phẩm dưỡng da đẳng cấp L’Oréal. Lúc trước tôi đã từng nói, nếu sau này có tiền, tôi nhất định sẽ mua L’Oréal cho mình.

“Sao lại mua nhiều như vậy?” Tôi trực tiếp hỏi.

“Không phải em đang chuẩn bị thi CET4 sao? Anh đoán em sẽ không có thời gian.” Anh nói: “Hơn nữa, dựa vào tính cách keo kiệt của em, chắc chắn em sẽ không nở chi tiền.”

Trái lại anh rất hiểu tôi, tôi chỉ lặng lẽ cười mà không nói cho anh biết, kế hoạch của tôi là dùng số tiền kia để mua quần áo, không muốn làm anh mất mặt mỗi khi cùng nhau ra ngoài.

“Khi nào anh tới tìm em tiếp?” Tôi hỏi.

“Bao giờ em rảnh?” Anh hỏi.

“Chỉ cần không phải kiểm tra, lúc nào em cũng rảnh.” Tôi nhìn anh đầy mong mỏi.

“Hình như bọn em sắp được nghỉ hè rồi, em có dự định gì chưa? Bao giờ thì về nhà?” Anh hỏi.

“Không có dự định gì, cũng không trở về nhà.” Tôi nói: “Thời gian nghỉ hè cũng khá dài, dựa theo thói quen trước kia của em, chắc là sẽ tìm một công việc ngắn hạn.”

Trong đôi mắt anh bỗng hiện ra vài tia tìm tòi, dường như muốn nhìn thấu lòng tôi. Tôi sợ anh sẽ cho rằng tôi lại muốn đến những nơi như hộp đêm đó, vì vậy vội vàng nói: “Thường thì em sẽ đi tới trung tâm thương mại làm nhân viên tiếp thị, trước kia cũng đã từng bán hàng ở siêu thị. So ra thì làm tiếp thị là thoải mái nhất, đặc biệt là tiếp thị đồ trang điểm cao cấp, thu nhập cao lại còn được đi đây đi đó, cũng chẳng phải mệt mỏi. Buổi sáng, sau khi đến trung tâm thương mại, còn có thể sử dụng bộ trang điểm dùng thử của bọn họ, thoa cả sữa dưỡng da nữa.”

Tôi nói vô cùng đắc ý.

Anh chẳng qua cũng chỉ cười, sau khi nghe tôi nói xong, mới mở lời: “Tháng sau anh sẽ đi công tác ở thành phố D, nếu em không bận thì đi cùng anh.”

Tôi sững sốt một lát, lại thấy anh tiếp tục: “Hè năm nay cũng đừng đi làm. Nói không chừng anh sẽ thường xuyên đến tìm em đấy.”

Đại gia đã nói như vậy, tôi còn có thể ý kiến gì nữa, vì vậy lập tức liền đáp ứng.

Anh khẽ gật đầu tỏ ý tôi có thể đi được rồi.

Tôi lấy ra túi lớn túi nhỏ từ ghế sau, xuyên qua một con hẻm nhỏ, trở lại phòng trọ, sau đó bày ra tất cả món quà mà anh tặng.

Mỹ phẩm dưỡng da là một bộ kem dưỡng ẩm cùng toàn bộ đồ trang điểm tất cả đều là của L’Oréal.

Túi có hai chiếc bao gồm một chiếc ba lô cùng một chiếc túi xách nhỏ.

Quần áo thì có hai bộ, một bộ váy liền cùng một bộ thể thao.

Còn giày lại có hai đôi, một đôi xăng-đan cao gót màu đen cùng một đôi giày thể thao màu xám.

Ngoài ra, còn có hai bộ đồ lót, một bộ màu da cùng một bộ màu đen.

Tất cả đều là kiểu dáng cơ bản, tôi lấy hóa đơn nhìn thử, rẻ nhất chính là mỹ phẩm dưỡng da cùng đồ trang điểm. Những thứ khác, rẻ nhất chính là bộ quần áo thể thao của Nike.

Tất cả những món đồ này tôi đều không thể mang về phòng ngủ, đối với sinh viên mà nói, đây quả thực chính là xa xỉ phẩm.

Tôi thử qua quần áo và giày, kỳ lạ thay tất cả đều hoàn toàn vừa vặn.

Rất cuộc người đàn ông kia đã gặp gỡ bao nhiêu cô gái, mua đồ cho bao nhiêu người hoặc nói là, phải ti mi tới mức độ nào...

Khi đó tôi rất ngu ngốc, không nghĩ tới trên thế giới còn có loại nghề nghiệp thư ký này, chỉ đơn giản nghĩ rằng tất cả mọi thứ đều do ông chủ Trác tự mình đi mua.

Sau khi cất mác quần áo, lại sắp xếp gọn gàng tất cả mọi thứ, tôi không định cầm bất kỳ thứ gì trở về phòng ngủ. Dù sao chỉ mấy ngày nữa là đến kỳ

nghe hè, sau khi kết thúc kỳ thi CET4 và CET6 hàng năm, cũng đã có người lục tục về nhà.

Chuyên ngành của chúng tôi chỉ còn một môn tự học vẫn chưa thi. Chờ sau khi thi xong, các bạn học trong lớp cũng rất nhanh sẽ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Chúng tớ đã đăng ký giúp cậu

Trở lại trường học, vấn đề khiến các cô gái trong phòng quan tâm nhất chính là việc kết quan hệ giữa hai phòng.

Tôi trả lời rằng mình đã hỏi bạn trai nhưng anh ấy lại nói rằng, học kỳ này cũng sắp kết thúc chờ đến học kỳ tiếp theo xem sao. Nếu lúc đó những người khác đều trở lại nhất định sẽ cùng nhau tụ tập một trận nữa.

“Bọn họ đều không ở chỗ này?” Có người khoa trương lên tiếng.

“Chuyên ngành của bọn họ căn bản đều phải đi tới Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu, chỉ có bạn trai tớ là ở lại thành phố, mà còn phải thường xuyên đi công tác đấy.” Tôi nói: “Phòng bọn họ có bốn người, nghe anh ấy nói, có hai người đi Thẩm Quyển, một người đi Thượng Hải.”

Những lời này vô cùng chân thực cho nên mọi người đều không có một chút nghi ngờ.

Ngay sau đó, bọn họ lại nói cho tôi biết một chuyện đó là họ đã thay tôi báo danh tham gia cuộc thi ca hát giữa các trường học trong cả nước “Trà XX”. Sau khi khai giảng học kỳ tiếp theo sẽ tổ chức thi tuyển, họ tin chắc tôi có thể tiến vào vòng cuối lấy được phần thưởng. Họ đều chờ mong đến ngày tôi giành được chiến thắng để mời họ ăn cơm, muốn ăn búp-phê tự chọn chín mươi lăm nghìn đồng một người.

Tôi gần như bất đắc dĩ nhìn bọn họ: “Với một chút trình độ hát karaoke của tớ, các cậu lại muốn tớ tham gia cuộc thi này.”

“Cho dù là hát karaoke thì đó cũng là trình độ karaoke đứng đầu. Cậu phải tin tưởng chính mình, nói không chừng một lần là nổi tiếng đấy.” “Đúng rồi, nếu cậu có thể vừa nhảy vừa hát trên sân khấu, xác suất nổi tiếng lại càng lớn hơn...”

Nghe thấy lời của bọn họ, trong lòng tôi cũng không hề có bất kỳ ý nghĩ rục rịch nào. Chờ bọn họ nói xong, tôi liền lập tức hỏi hai vấn đề: Thứ nhất là khi nào tranh giải, thứ hai là có thể rút lui được không?

“Không cho phép rút lui.” Thất Trường nghiêm túc nói: “Chúng tớ đã thương lượng xong cả rồi. Chờ đến ngày cậu tranh giải, chúng tớ chẳng những làm một băng rôn cho cậu mà còn phải làm thêm mấy tấm áp-phích. Hơn nữa, trên tay mỗi người đều sẽ cầm que phát sáng.”

“Các cậu điên rồi.” Tôi thật không tưởng tượng nổi rốt cuộc mấy người này đã uống lộn thuốc gì? Cho dù sợ tôi thực sự có bối cảnh xã hội đen cũng không đến nỗi như vậy chứ...

“Đương nhiên không điên, sau này phòng chúng ta nhất định sẽ có một ngôi sao sáng, đến lúc đó cậu nhớ ký tên cho chúng tớ đấy.” “Tớ đã xem qua quy tắc thi, là tuyển chọn từng vòng một. Từ vòng loại cho đến trận chung kết, ít nhất cậu phải chuẩn bị năm bài.” “Cậu nhớ luyện tập thật tốt nha! Khi nào chọn bài hát chúng tớ sẽ tham khảo giúp cậu...”

Tôi nghe bọn họ thao thao bất tuyệt mà trong lòng không nói nên lời. Với chút tài nghệ này của tôi, có thể từ vòng tuyển chọn mà tiến vào vòng loại cũng đã không tệ rồi. Còn cái gì mà vượt qua bán kết đi tới trung kết, căn bản cũng không cần nghĩ nhiều.

Bọn họ cho rằng muốn nổi tiếng thật sự rất dễ sao? Rốt cuộc họ đã quảng người của khoa nghệ thuật đến chỗ nào rồi?

Hơn nữa, hằng năm những người đến Bắc Kinh nhiều như vậy, liệu có mấy người có thể nổi tiếng.

Đây là bọn họ đang lừa dối tôi, hay tự lừa chính mình vậy?

“Lớp chúng ta có hai người ghi danh, cậu nhất định không được thua kém nha. Cả phòng chúng ta đều dốc hết toàn bộ sức lực để nâng cậu lên...” Trưởng phòng tiếp tục nói.

Tôi chỉ biết cười khổ nói: “Tớ sẽ cố gắng hết mình.”

Theo tôi thấy, dù sao đây cũng chỉ là đi ngang qua sân khấu. Còn việc mấy nữ sinh này đang suy nghĩ cái gì trong lòng, đợi đến lúc đó sẽ biết thôi.

...

Những ngày tiếp theo, các bạn học xung quanh đều là chờ thi, chờ về nhà. Còn tôi cũng là chờ thi, chờ đến thành phố D cùng ông chủ Trác.

Sở dĩ mọi người không quá căng thẳng về bài thi kia là vì thầy giáo đã sớm thông báo đây là bài thi mở, chỉ cần có thể tìm được câu trả lời chính xác trong thời gian quy định, đạt được trên tám mươi điểm, liền coi như qua ải.

Để đề phòng bất trắc, tôi đã lật đi lật lại từ đầu đến cuối mấy quyển sách kia nhiều lần, còn mượn thêm những ghi chép khác của các bạn học.

Những bạn học khác đều cảm thấy vô cùng kỳ quái, chẳng qua cũng chỉ là một bài thi mở, vì sao tôi lại phải khẩn trương như vậy.

Câu trả lời chỉ có một mình tôi biết, bài thi ngôn ngữ hán lúc trước khả năng tôi bị trượt môn là cực lớn.

Bằng chứng nhận này, không chỉ qua mình CET4 là được mà còn phải có giấy chứng nhận loại B tiếng phổ thông cấp hai. Hơn nữa không thể thi trượt quá ba môn, thi lại nhất định phải qua.

Năm hai đại học tôi đã từng trượt một môn, nếu cộng thêm ngôn ngữ hán này nữa sẽ thành hai môn, tôi rất lo sợ.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, mấy ngày cuối cùng của học kỳ còn nhanh hơn.

Tất cả bài thi đều đã kết thúc, trừ môn CET4 là đề chung cả nước, những môn học khác đều đã lần lượt công bố kết quả.

Ngoài dự đoán, tôi có một môn đạt một trăm điểm, chính là bài thi mở kia. Còn một môn chỉ đạt năm mươi ba điểm là bài thi ngôn ngữ hán mà tôi vẫn luôn lo lắng.

Không sao cả, thi lại là được. Hè năm nay không phải đi làm, sau này cũng không cần đến hộp đêm nữa, tôi sẽ có thời gian để học tập thật tốt.

Tôi tự an ủi chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Ly tao

Rất nhanh đã tới kỳ nghỉ hè, tôi không vội rời đi, mà ở lại trường học ghi chép bài, chủ yếu là chép lại môn ngôn ngữ hán mà tôi đã bị trượt kia. Không chỉ chép lại bài giảng của học kỳ này mà là tất cả bài giảng của hai năm trước.

Bởi vì lúc kiểm tra, các thầy cô sẽ không chỉ ra đề về kiến thức của một học kỳ.

Tôi ở trong phòng chừng tám ngày mới có thể chép xong.

Trong thời gian này, ông chủ Trác có gọi điện qua một lần, hỏi số căn cước của tôi, nói là để đặt vé máy bay.

Lúc đó tôi mới nhớ ra thành phố D cách nơi này rất xa, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời tôi được ngồi máy bay, trong lòng bỗng cảm thấy có chút căng thẳng, sợ sệt, nhưng càng nhiều hơn là hưng phấn.

Tôi đơn giản thu dọn vài cuốn sách, đều là những cuốn dự định học trong hè này, sau đó rời khỏi trường học trở lại phòng trọ.

Tính ra suốt hai năm rưỡi đại học này, thời gian tôi ở phòng trọ còn nhiều hơn ở trường, cho nên trong phòng không hề thiếu bất kỳ thứ gì. Đồ dùng hàng ngày so với trường học còn đủ hơn, quần áo cũng nhiều hơn mấy bộ.

Nơi này là một tòa nhà chung cư, căn bản có một phòng khách và một phòng ngủ, tiền thuê lại rẻ, hơn nữa gần đây cũng không có trường học. Cách đó không xa có một khu phố đèn đỏ, tất cả đều là phòng rửa chân hoặc tiệm đâm bóp trá hình.

Những người thuê nhà ở khu này, phần lớn đều là người dân lao động hoặc là gái gọi.

Tôi mở lọ sữa rửa mặt mà ông chủ Trác mua tặng, vô cùng quý trọng nặn ra một chút, tỉ mỉ cẩn thận rửa mặt. Thật lòng mà nói, tôi không cảm giác được cái này so với loại sữa rửa mặt hơn mười đồng một chai trước kia tôi dùng có gì khác nhau.

Tôi nghĩ, có lẽ phải kiên trì sử dụng mới có thể thấy được hiệu quả.

Sau đó, tôi liền bắt đầu thu dọn hành lý. Ông chủ Trác đã nói, chuyến đi này muốn ở lại thành phố D 5 ngày, cho nên tôi phải chuẩn bị đầy đủ quần áo cho mình.

Nói thật, mấy bộ tôi có thể mang theo đều là lúc trước anh mua cho tôi. Tôi không chút do dự lấy ra tất cả, tiếp đó lại chuẩn bị một chiếc áo phông T-shirt màu trắng cùng quần jean ngắn màu xanh nhạt, dự định buổi tối lúc đi dạo sẽ mặc.

Ngay sau đó, tôi lại xem qua chiếc váy ngủ bằng lụa thô treo ở đầu giường, bên trên có thêu một bông hoa lớn. Lúc ấy mưa ở chợ đêm, 9 đồng một cái, bên hông đã có một lỗ thủng.

Tôi không thể không biết xấu hổ mà mang nó theo được, vì vậy định đến trung tâm mua sắm mua bộ khác tốt hơn.

Hơn nữa, tôi cũng cần có một chiếc vali.

Năm đó, lúc đến đại học ghi danh tôi chỉ mang theo một túi hành lý.

Tôi không thể vác theo túi đựng ni lông kia để đi công tác cùng ông chủ Trác. Sợ rằng anh sẽ nghĩ tôi giả nghèo giả khổ, đòi hỏi anh mua đồ.

Mang theo ba lô anh tặng, rất nhanh tôi đã đi đến trung tâm mua sắm.

Tôi mua một chiếc váy ngủ hai dây chất liệu tơ tằm màu đen, trên ngực có một lớp ren, kết hợp với da thịt trắng nõn, khuôn ngực đầy đặn của tôi quả thực vô cùng hấp dẫn.

Tôi nghĩ, anh nhất định sẽ thích.

Không phải, mà là anh nhất định sẽ nhiệt huyết sôi trào.

Sau đó, tôi mua thêm một chiếc vali cỡ vừa màu xanh da trời kết hợp đường viền màu hồng, trông rất trưởng thành cũng rất có sức sống.

Chỉ riêng hai món đồ này cộng lại cũng đã tốn hơn một nghìn, quả thực là đắt đến đau lòng.

Hai ngày sau, tôi kéo theo vali hành lý đến chờ ở ngã tư lần trước ông chủ Trác đã cho tôi xuống.

Chuyến bay cất cánh vào buổi trưa, anh hẹn mười giờ sẽ tới đón tôi. Từ chín giờ bốn mươi tôi đã đến nơi, vì thời gian còn sớm nên tôi dứt khoát lấy ra một quyển sách ngồi trên vali bắt đầu học thuộc bài “Ly Tao” (*).

Không sai, lần này ra ngoài cùng anh, tôi có mang theo sách vở.

Dù sao không lâu sau khi khai giảng học kỳ tiếp theo sẽ phải thi lại, chờ nước đến chân mới nhảy quả thực quá thử thách vận may rồi.

Hơn nữa, với tính cách thân giữ của này của tôi, căn bản không hề thích đi dạo phố, lại càng không muốn tiêu tiền.

Lần này ông chủ Trác đi công tác nhất định có rất nhiều chuyện phải làm, không thể ở bên cạnh tôi mỗi ngày. Lúc anh không có ở đây, tôi liền có thể học thuộc lòng, đỡ lãng phí thời gian.

“Đế Cao Dương chi miêu duệ hề, trăm hoàng khảo viết Bá Dung. Nhiếp đề chinh vu mệnh trâu hề, Duy Canh Dân ngô dĩ đáng...”

Cổ văn khó hiểu, tôi đọc thuộc đến choáng váng đầu óc.

Tôi cau mày, than thở, nhìn trời, lại bắt đầu đi tiếp tục đọc...

Vào lúc tôi than thở lần thứ N, Khuất Nguyên đại nhân cái gì cũng tốt, còn lưu lại cho tôi tết Đoan Ngọ cùng bánh ú. Nhưng duy nhất chỉ có một chỗ không tốt chính là lưu lại bài thơ Ly Tao dài như vậy hơn nữa còn bắt chúng tôi phải học thuộc lòng, bỗng một chiếc xe con màu đen chậm rãi lăn đến trước mặt tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Sẽ không nói lung tung

Xe chạy băng băng.

Cũng không phải là chiếc Land Rover, tôi cảm thấy không chút hứng thú, hơi xoay người nhìn về phía khác.

Tôi không muốn lát nữa ông chủ Trác tới lại trông thấy tôi đang nhìn xe xịn của người khác.

Thế nhưng, sợ điều gì sẽ gặp phải điều đó, chiếc xe kia lại thực sự dừng lại. Từ khoe mắt liếc nhìn, tôi thấy cửa kính của ghế sau đang chậm rãi hạ xuống.

Tiếp đó, lại nghe được giọng nói quen thuộc: “Tiểu Như.”

Tôi chợt quay đầu, liền trông thấy ông chủ Trác ngồi ở bên trong đang nở nụ cười ôn hòa với mình.

“Lên xe đi.” Anh nói.

Tôi cảm thấy có chút bất ngờ, không nghĩ tới người trong xe lại là anh.

Lúc này, tài xế ngồi ở ghế trước đã nhanh chóng xuống xe, giúp tôi đặt hành lý vào cốp sau. Còn tôi cũng vội vàng cất sách vở vào ba lô, leo lên xe, ngồi vào bên cạnh ông chủ Trác.

“Đợi lâu rồi phải không?” Anh hỏi.

“Không có, em vừa mới tới thôi.”

“Đang xem sách gì mà như gặp phải thù lớn khổ sâu vậy?”

“Đang học thuộc ‘Ly Tao’, năm nay em bị trượt một môn, trong đó có một câu hỏi chiếm hai mươi điểm yêu cầu viết lại trích dẫn trong bài thơ ‘Ly Tao’.”

“Cho nên, em cũng giống như ‘Ly Tao’ tiêu hao rồi?” Anh cười hỏi.

“Đây là bài thơ mà khoa văn nhất định phải học thuộc. Bộ văn học ngôn ngữ Hán Trung Hoa kia của bọn em, là bắt đầu từ phản hiện đại, cuối cùng là một quyển thời kỳ Tiên Tần Lưỡng Hán (*), cũng chính là học kỳ này học. Kỳ sau thi lại chắc chắn sẽ đụng đến ‘Ly Tao’, em không thể để mất điểm được.”

“May mà hè năm nay em không phải đi làm, ở nhà ôn tập cho thật tốt, chờ buổi tối anh có thời gian, sẽ kiểm tra giúp em.”

“Anh định kiểm tra thế nào?”

“Đương nhiên là cầm sách nghe em đọc thuộc rồi. Nếu em muốn viết chính tả cũng được.”

“Anh đúng là người xấu.” Tôi khẽ bật cười, đánh nhẹ một cái lên đùi anh, bỗng nhiên chợt nhớ đến ba tôi.

Khi đó, mẹ tôi vẫn chưa rời đi, ba cũng từng kiểm tra bài tập của tôi, cũng nghe tôi đọc thuộc. Nhưng từ sau khi mẹ ra đi, chỉ một chữ ký trên bài kiểm tra ba cũng luyến tiếc không cho tôi.

Mỗi khi thầy cô yêu cầu phụ huynh ký tên, đều là do tôi tự ký.

Ghi tên của ba: Khương Tuyên Lâm

“Đang nghĩ gì vậy?” Giọng nói của ông chủ Trác vang lên, anh khẽ nắm lấy tay tôi đặt vào trong lòng bàn tay mình.

“Em đang nghĩ, ‘Ly Tao’ cùng bánh ú, cái nào tốt hơn.” Tôi cười trả lời.

“Vậy đáp án là gì?” Anh nghiêng đầu hỏi.

“Đương nhiên là bánh ú tốt hơn rồi.”

Ông chủ Trác bỗng nở nụ cười, xoa nhẹ đầu tôi.

Nhìn đến tài xế ở ghế trước đang hé miệng mỉm cười, tôi chợt nhớ tới, chiếc xe này nhất định là xe công vụ của ông chủ Trác, tài xế có lẽ cũng là của công ty anh.

Anh ta đã nhìn thấy tôi, chẳng phải là biết ông chủ Trác có phụ nữ ở bên ngoài sao?

Liệu anh ta có đi nói lung tung không? Sẽ không gây phiền phức cho anh chứ?

Tôi gần như hốt hoảng vội rút tay ra, chăm chú nhìn anh.

Anh hơi kinh ngạc một chút, rất nhanh lại cười nói: “Tiểu Ngô là tài xế riêng của anh, cậu ấy sẽ không nói bậy bạ gì đâu.”

Lúc đi tới sân bay cũng chỉ còn cách thời điểm máy bay cất cánh một giờ.

Ông chủ Trác tự kéo vali của anh, còn tôi thì kéo vali của mình theo anh đi làm thủ tục, tiếp đó qua cửa kiểm tra an ninh, cuối cùng lên máy bay.

Nửa đường nghỉ ngơi trong phòng khách quý hơn mười phút.

Sau khi lên máy bay tôi mới biết, vé của chúng tôi là khoang hạng nhất, rộng hơn rất nhiều so với khoang thương mại ở phía sau.

Vừa vào chỗ ngồi, anh đã thuận tay kéo rèm cửa trên hành lang lại, nhất thời tôi cùng anh ở trong một không gian tương đối độc lập. Tôi ngồi bên cạnh anh, dựa vào cửa sổ, âm thầm quan sát anh đang làm gì, chỉ sợ để lộ ra sự què mùa của mình.

Anh luôn quan sát tôi tỉ mỉ: “Lần đầu tiên đi máy bay sao?”

“Vâng.” Tôi gật đầu.

“Đây là đai an toàn, còn đây là đèn đọc sách, cái này là để gọi phục vụ, cái này là tắt chấn. Chỗ kia có thể xem video, còn chỗ đó có thể nghe nhạc...” Anh giới thiệu từng thứ cho tôi.

Tôi lắng nghe vô cùng chăm chú.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Trâu non thích ăn cỏ già

Tôi lẳng lặng ngắm nhìn tầng mây một lát, sau đó tiếp tục đọc sách, còn ông chủ Trác ngồi bên cạnh lại đang xem văn kiện.

Ở những nơi như thế này, cho dù thỉnh thoảng trong lòng tôi có chút kích động muốn hôn anh một cái, nhưng cũng chỉ là có lòng gian mà không có gan làm, vì vậy đành phải ngắm nhìn góc nghiêng của anh.

Ánh mắt anh rất chăm chú, dường như vạn vật trên thế gian này chỉ có tập văn kiện trên tay là tồn tại chân thực nhất. Tôi bỗng nhớ ra có người đã từng nói, thời điểm đàn ông đẹp trai nhất chính là lúc họ nghiêm túc làm việc.

Quả đúng là như vậy!

Thi thoảng anh sẽ nhắm mắt suy nghĩ, đợi sau khi nghĩ xong, lại tiếp tục xem văn kiện.

Tôi không dám quấy nhiễu anh, chỉ cần len lén nhìn anh là tốt rồi.

Hai giờ sau, máy bay đã hạ cánh ở sân bay thành phố D.

Chúng tôi bật nguồn điện thoại di động, anh đọc lướt qua tin nhắn vừa mới gửi đến, sau đó giúp tôi lấy vali, cuối cùng mỗi tay kéo một chiếc sải bước đi về phía trước. Còn tôi lại chỉ đeo một chiếc ba lô nhỏ ở sau lưng, bám theo phía sau.

Anh đi được một đoạn liền dừng lại chờ tôi, “Theo kịp không?”

Tôi vội vàng gật đầu.

“Sợ bị lạc sao?” Anh lại hỏi.

“Vâng.” Tôi trả lời không chút do dự. Vì để tăng thêm tính chân thực cho câu nói này, tôi còn gật đầu một cái thật mạnh.

Anh không nhịn được khẽ cười, đưa vali cho tôi, đồng thời nắm lấy tay tôi.

Cuối cùng một tay tôi kéo vali, một tay lại nắm chặt tay hắn.

Tôi cùng anh, mỗi lần gặp nhau không phải ở hộp đêm thì chính là khách sạn. Giờ phút này, được ánh đất tay đi dưới ánh mặt trời, trong lòng tôi bỗng dâng lên cảm giác hạnh phúc.

Tay anh khô ráo mà ấm áp, quả thực vô cùng thoải mái.

Trong giây phút ngọt ngào này, tôi không nhận được mà rảnh rỗi đi gây sự: “Chú Trác nắm tay em như vậy, không sợ bị người khác nhìn thấy sao?”

“Anh không phải là người nổi tiếng, cũng không ai chú ý đến anh. Và lại, nơi này là thành phố D.” Anh dừng một chút: “Hơn nữa, thời đại này có rất nhiều cặp đôi chồng già vợ trẻ, cùng lắm cũng chỉ cảm thấy giống như trâu già thích gặm cỏ non, một đóa hoa nhài cấm bãi cắt trâu mà thôi.”

“Không phải là trâu non thích ăn cỏ già sao?” Tôi cũng không quên, người đàn ông này vẫn luôn gọi tôi là tiểu cầm thú đầu.

Nếu đã là con thú nhỏ đương nhiên là phải tôi ăn anh rồi!

“Bây giờ em chịu thừa nhận là anh già rồi?” Anh cười.

“Đúng vậy, so với cô non mùa xuân già hơn nhiều, chính là cô xanh mùa hè đó. Tuổi tốt, dồi dào.” Về mặt của tôi rất nghiêm túc.

Anh trầm mặc một chút, lại cảm khái nói: “Gọi em là con thú nhỏ thật đúng là có lợi cho em. Lúc nào cũng cảm thấy ăn không đủ no.”

“Anh so với em còn đen tối hơn đó. Em chỉ đơn giản là nói những lời bình thường, vậy mà anh cũng có thể nghĩ tới phương diện kia.” Tôi nói: “So với anh em chính là đóa hoa nhỏ thuần khiết.”

“Đóa hoa nhỏ thuần khiết sao lại biết nói câu trâu non thích ăn cỏ già vậy? Nhất định là đóa hoa nhỏ này đã bị nhiễm đen rồi...”

Tôi cùng anh vừa cười vừa nói đi tới cửa vào T1.

Đón chúng tôi là một chiếc xe thương vụ nhãn hiệu Audi. Tài xế từ xa đã trông thấy chúng tôi liền lập tức tới đón, nhiệt tình gọi: “Ông chủ.” Sau đó, nhận lấy vali trên tay chúng tôi bỏ vào cốp sau.

Toàn bộ quá trình, trừ lúc ban đầu còn lại dường như hẳn không hề trông thấy tôi.

Sau khi lên xe, anh đơn giản giới thiệu chúng tôi với nhau, lúc đó tôi mới biết, người đón chúng tôi chính là tổng giám đốc chi nhánh của công ty anh ở thành phố D, họ Lý.

Tôi lễ phép chào một tiếng.

Ông chủ Trác giới thiệu về tôi còn ngắn gọn hơn rất nhiều, chỉ đơn giản hai chữ: “Tiểu Như.”

Lý tổng cũng chào hỏi tôi một câu, hơn nữa còn nói mấy ngày này nếu tôi muốn ăn cái gì, muốn đi dạo, đi chơi ở đâu cứ nói với hắn một tiếng là được. Hắn là người gốc thành phố D, hiểu rất rõ nơi này, sẽ sắp xếp ổn thỏa cho tôi.

Tôi khách khí nói cảm ơn, trong lòng lại nghĩ thầm sẽ không đi đâu cả, vì chuyến đi này tôi đã tốn hơn ba triệu, bây giờ phải tiết kiệm tiền, mỗi ngày đều ở khách sạn học thuộc thơ văn, hơn nữa còn phải đợi ông chủ Trác lâm hạnh.

Nghĩ đến hai từ “lâm hạnh”, tôi không nhịn được mà nhìn về phía anh, chỉ thấy khoe môi của anh khê nhếch, không biết có phải là đã đoán được suy nghĩ của tôi hay không.

Một đường sau đó, ông chủ Trác cùng Lý tổng vẫn luôn bàn bạc chính sự. Từ lời nói của bọn họ tôi mới biết được, lần này từ thành phố A đến thành phố D không chỉ có tôi và anh mà còn có cả thư ký cùng những tình anh trong bộ phận chiến lược và bộ phận quan hệ xã hội.

Mà mục đích bọn họ tới đây là vì muốn cạnh tranh một khu đất, cũng chính hôm nay tôi mới biết được hóa ra anh là ông chủ của một công ty địa ốc.

Tôi bỗng hiểu ra, thảo nào con trai của ông chủ Trác lại học chuyên ngành xây dựng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Vẫn chưa hết sung

Vẫn là khách sạn năm sao ấy, tôi và ông chủ Trác cùng ở chung một phòng.

Ngoài phòng ngủ ra, còn có phòng khách.

Thuộc hạ của anh thì ở khách sạn bốn sao gần đó.

Năm đó, đối với tôi, khách sạn bốn sao đã rất xa xỉ rồi, đi công tác ở một nơi như thế này nhất định là biểu tượng cho thực lực.

“Em có muốn ra ngoài đi dạo không?” Ông chủ Trác bước vào phòng, vừa đặt hành lý xuống, liền hỏi tôi.

“Em ở trong phòng, em có thể ngủ hoặc đọc sách anh bận gì thì đi đi! Em bảo đảm sẽ không ra khỏi phòng đâu” Tôi nói.

Lúc vừa ở tầng một đại sảnh, tôi đã nghe thấy ông chủ Trác dặn dò Lý tổng mở một cuộc họp, triệu tập tất cả mọi người đến.

Địa điểm của hội nghị chính là ở phòng khách trong căn phòng chúng tôi đang ở này.

Ông chủ Trác cười: “Vẫn là em hiểu chuyện.”

Hai chữ “hiểu chuyện” mà anh ấy nói chắc hẳn là chỉ câu cuối cùng của tôi.

Tôi nghĩ thầm, được bao, được nuôi làm tiểu tam, điểm giác ngộ này là nên là thường thức cơ bản nhất!

“Đúng rồi, hôm nay em với anh đi cùng nhau, anh ở sân bay còn kéo theo em, anh không sợ người của công ty nhìn thấy sao chúng ta sao?”

“Lão Lý sẽ không nói đâu, còn những người khác không cùng một chuyến bay với chúng ta.” Anh nói rồi lập tức vào nhà tắm rửa mặt, sau đó ra ngoài hỏi tôi: “Em đói không?”

Nhìn chung phụ nữ bản chất tác quái, cũng có thể việc thường xuyên làm ở bên anh là chuyện đó nên phản ứng đầu tiên của tôi là nhìn phía dưới của anh

“Anh không hợp có được không?” Lão già đó triệu tập mở cuộc họp, dự tính nửa canh giờ không đến, những người khác đều đến hết. Tôi hoài nghi rằng nếu làm, nửa canh giờ có thể làm xong được không? Dù gì chúng tôi trên tầng thu dọn đồ đạc cũng đã lỡ không ít thời gian.

“Đúng là đồ hư.” Anh không nhịn được cười: “Anh đang hỏi em, có đói bụng không?”

“Không đói.” Tôi buồn bực, cảm thấy mắt mặt, liền quay ra chỗ khác không thèm nhìn anh.

Anh cười thầm, từ đằng sau ôm lấy tôi, cầm đặt ở đỉnh đầu của tôi: “Tối nay anh lại đút cho em ăn no nhé.”

“Ai cần anh đút cho ăn? Em một chút cũng không đói!” Tôi bĩu môi.

“Vậy thì tối nay anh đút cho em no nha.” Anh vừa nói vừa cầm điện thoại di động gọi điện nói Lý tổng mua chút đồ ăn vặt qua đây.

Lý tổng vốn đi ở tầng một, chưa đến mười phút thì chuông cửa chỉ vang lên, ông chủ Trác mang đồ ăn vào trong, gọi Lý tổng đợi ở phòng khách.

Lý tổng vội vàng nói rằng ông ấy phải xuống tầng một đón người lát nữa sẽ lên rồi đóng lại cửa phòng.

Ông chủ Trác đem hai túi đồ đều đặt trên bàn phòng khách, trong túi ngoài hoa quả ra, thì cơ bản đều là những đồ ăn vặt mà trẻ con thích ăn, thạch, khoai tây chiên, mơ...

“Em ăn nhiều một chút, ăn thật no vào.” Ông chủ Trác vừa nói tay vừa bóc quýt đưa cho tôi.

Tôi tiện tay nhận lấy, vừa mới cho được một múi quýt vào trong miệng, môi của anh liền tiến sát lại, không chỉ giành đi mất múi quýt của tôi mà còn lách đầu lưỡi của anh vào trong, hôn tôi một hồi.

Vị ngọt trong khoang miệng cuộn cuộn, hồng của được đặt trên bàn, hai người trên dưới, cơ thể quấn chặt lấy nhau. Tôi gần như có thể cảm nhận được sự thay đổi nơi nào đó của anh.

Hôn một hồi lâu, lúc anh buông tôi ra, nhìn trong đôi mắt của anh tôi thấy lóe lên ánh mắt giống như loài sói, trong đôi mắt ấy cũng thấy hình ảnh của tôi đang thờ hồn hèn, còn nhìn thấy chúng tôi môi trong môi hòa quyện cùng nhau.

“Em đúng là đồ yêu tinh!” Anh tròn mắt, liếc nhìn rồi lại dịu dàng chọt một cái vào môi tôi: “Anh ra ngoài trước đợi em, bé ngoan của anh.”

Tôi gạt đầu, nhìn xuống dưới, dùng ngón tay chỉ chỉ, chân thật nhắc nhở: “Chỗ này vẫn chưa hết sung.”

“Vi vậy phải ra ngoài, ở cùng em chỗ này chỉ có càng ngày càng sung thôi”. Anh lấy từ trong cặp tập tài liệu và máy tính xách tay ra.

Tôi bỗng nảy ra một ý kiến “A” một tiếng, chỉ vào đồ ăn vặt và hoa quả: “Chỗ này mang cho mọi người ăn đi!”

“Không cảm.” Anh dứt khoát từ chối: “Mua cho em mà.”

Tôi và anh không nói thêm nữa, bởi vì chuông cửa đã vang lên rồi, tôi không tiện từ hướng ánh mắt xuống phần dưới của anh nhìn lại lần nữa.

May mà quần trong chất lượng đủ tốt, đại khái, có lẽ, khả năng, sẽ không nhìn ra à!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Tối hôm qua không ngủ được sao

Ông chủ Trác ra phòng khách rất tự nhiên thay tôi đóng cửa lại, tôi thậm chí thở phào nhẹ nhõm, may mà trong lúc ngân cân treo sợi tóc, ông chủ Trác đã

dừng lại.

Vừa rồi có phản ứng không riêng gì anh, còn có cả tôi.

Phía dưới tôi trống rỗng vô cùng, hơn nữa ẩm ướt rất rõ ràng, nếu anh muốn tiếp tục, tôi chỉ có thể cùng anh phối hợp, từ chối cũng không được.

Tôi là một con đàn bà hư, có thể là đúng là như vậy.

Ông chủ Trác họp bao lâu rồi, tôi không biết, tôi chỉ đọc sách một chút rồi đi ngủ.

Quang cảnh của khách sạn, kéo rèm cửa sổ lại chỉ muốn ngủ.

Khi tỉnh lại, xung quanh vẫn là một màn u ám, ngoại trừ ánh đèn, chỉ có một chút sắc trời từ rèm cửa sổ đổ xuống.

Nhìn những tia nắng yếu ớt, rõ ràng hoàng hôn đã buông xuống rồi.

Tôi lấy trên đầu giường chiếc điện thoại, nhìn đồng hồ đã là 7 giờ tối rồi.

Lẽ nào cuộc họp của ông chủ Trác vẫn chưa kết thúc? Tôi nhớ rằng anh ấy nói đây là một cuộc họp ngắn!

Tôi đứng dậy, bóp chặt lấy điện thoại, đi chân trần ra cửa, áp sát tai vào cửa.

Không nghe được bất kỳ âm thanh nào.

Tôi nhắn tin cho ông chủ Trác: “Ông chủ, anh họp xong chưa?”

Tin nhắn vừa gửi đi, tôi liền nghe thấy giọng ông chủ Trác từ phòng khách truyền tới: “Tiểu Như, lấy cho anh một quả táo ra đây.”

Lớn tiếng như vậy, rõ ràng bên ngoài chỉ một mình anh ấy.

Tôi mở cửa, chọn một quả táo đẹp nhất rửa sạch rồi đưa cho anh ấy.

Ánh sáng trong phòng khách rất sáng sủa, anh ngồi trên ghế sofa hai chân vắt chéo, mặc một bộ đồ ngủ màu xám kẻ ô vuông với một máy tính xách tay đặt trên đùi.

Nhìn cách ăn mặc lúc này rõ ràng cuộc hội nghị sớm đã kết thúc rồi, anh ấy trở về phòng, thấy tôi đang ngủ, không đánh thức tôi, chỉ đổi bộ quần áo ở nhà rồi đi ra ngoài làm việc.

Cũng có lẽ là bởi vì phụ nữ khi sinh ra đã có cảm tính, hoặc cũng có lẽ vì tôi có cảm giác với anh, tất cả thói quen đều muốn hướng đến tốt nhất. Lúc đó, tôi nghĩ rằng anh ấy quan tâm tôi, không lỡ đánh thức tôi dậy.

Tôi đưa quả táo đến trước mặt anh.

Một quả táo, ướt nhẹp tay.

“Cần gọt vỏ không?” Tôi hỏi.

Anh không trả lời, ngậm quả táo đang trên tay tôi trong miệng, sau đó mới dùng ngón tay cái và ngón trỏ cầm hai đầu quả táo rồi “răng rắc” cắn một phát.

“Cuối cùng em cũng tỉnh ngủ rồi?” Anh ngẩng đầu, tiện tay đặt máy tính trên sofa, bỏ cái chân đang vắt trên ghế xuống.

Tôi gạt đầu rồi ngồi trên đùi anh: “Anh họp xong khi nào?”

“Anh chỉ họp có nửa tiếng thôi.” Một tay anh ôm vào eo tôi, một tay đang cầm quả táo gặm, ánh mắt dồn về phía tôi: “Lúc vào gặp em, em ngủ say như heo vậy.”

Anh vừa nói, vừa nhìn thời gian: “Ngủ hơn ba tiếng đồng hồ rồi, hôm qua em ngủ không ngon à?”

Tôi “dạ” một tiếng, cúi đầu ngượng ngập nói: “Có chút căng thẳng, em ngủ không được.”

Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ học tiểu học và trung học cơ sở ở thị trấn, học cấp ba ở huyện và đại học ở thành phố A ra thì tôi chưa từng đi bất cứ nơi nào khác, càng chưa ngồi máy bay bao giờ.

Cho nên, đêm qua vừa căng thẳng lại vừa phấn khởi, trần trọc mãi không ngủ được.

“Sau này anh sẽ thường xuyên đưa em đi.” Anh cười, nghiêng người để hạt táo trong gạt tàn thuốc lá rồi lấy giấy lau tay.

Sau đó, những ngón tay của anh nắm lấy ngực tôi, bóp thành các hình dạng khác nhau, kéo bộ đồ ngủ bằng tơ tằm màu đen một chút liền lộ ra thứ đồ ăn anh thích, anh ngậm một ngụm lên rồi dúi tư thế đang ngồi trên đùi của tôi sang tư thế dạng chân...

Điên cuồng đòi lấy, điên cuồng kêu gào, điên cuồng phóng túng...

Khi chúng tôi dừng lại, đã là buổi tối rồi, chúng tôi chuyển địa điểm từ phòng khách sang trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Anh mới là kim chủ

Hai người đều có chút mệt, chợp mắt một lúc trên giường mới bắt đầu tiếp.

“Em chợp mắt một lúc đi, anh tắm một chút, đợi một lát đưa em đi dạo khắp nơi.” Anh hôn lên trán tôi một cái.

Từ lần đầu tiên đi khách sạn đến bây giờ, anh ấy luôn là như vậy, luôn thức dậy, luôn tắm rửa trước tôi, thu xếp ổn thỏa rồi sau đó đợi tôi.

Tôi hí híp mắt cười, tôi lười mà, không thích dậy trước anh.

Tôi thích nhìn anh đợi tôi, thích thích hưởng thụ cảm giác được chiều chuộng sau khi “yêu”.

Chờ anh tắm xong, tôi mới ôm quần áo đi vào.

Kể từ lần trước anh làm toàn thân tôi bị tụ bầm, những lần sau anh đã nhẹ nhàng hơn, chỉ mấy chỗ trọng điểm là có vết hôn, những chỗ khác đều rất sạch sẽ, tôi rất hài lòng.

Tôi tắm nhanh rồi mặc chiếc váy màu đen giống nàng tiên cá mà anh mua tặng tôi trước đó.

Mái tóc dài tự nhiên buông xuống.

Lúc kéo cửa phòng tắm ra, thì nhìn thấy rèm cửa sổ đã được kéo ra, ngoài cửa sổ nhà nhà bật đèn chiếu vào tầm mắt tôi, trong phòng, trên giường chăn đệm đã được chỉnh đốn sơ qua.

Anh không còn trong phòng ngủ, tôi đi vào phòng khách nhìn thấy anh mặc chiếc áo phông rất bình thường, không hề hợp với bộ váy tôi đang mặc chút nào.

Tôi lao nhanh vào phòng ngủ thay lại quần áo, mặc một chiếc áo thun và quần đùi bò, rồi lại ra ngoài, nhìn thấy tôi anh mỉm cười, rõ ràng rất hài lòng với phản ứng này của tôi.

Sau khi ra khỏi khách sạn, chúng tôi gọi một taxi, anh ấy báo một địa điểm.

Sau đó, tôi mới biết nơi đó là phố ăn, anh kéo tay tôi, đi đến một quán tôm hùm nhỏ.

Quán này rất đông khách, chúng tôi phải đợi một lúc rồi mới có bàn, anh ấy chọn một phần tôm hùm hấp, tôi thì chọn tôm hùm sốt tỏi, hơn mười xiên thịt nướng, một đĩa đậu phộng và 6 chai bia.

“Hai chúng ta, uống thoải mái.” Anh vừa rót rượu vừa nói.

“Được.” Tôi nâng chén rượu lên cùng anh ấy cụm ly một cái, uống một ngụm nhỏ: “Bụng của em vẫn muốn ăn thêm mấy con tôm hùm nữa!”

Anh cười: “Con gái đều thích ăn những thứ này.”

Tôi bóc ra một viên đậu phộng ném vào trong miệng: “Đừng nói như kiểu anh không thích ăn vậy, nếu không thích ăn sao lại đưa em đến đây, còn biết quán này ăn ngon nữa chứ?”

Anh liền cười.

Hơn mười phút sau, phục vụ mang tôm hùm luộc lên, ba con tôm được trang trí trong một cái nồi.

Mỗi một tôm hùm nhỏ đều có lưng mở, dòng tôm này được xử lý rất sạch sẽ, thậm chí thịt luộc thì dày tôm vàng óng càng thêm hấp dẫn, vừa ăn một miếng thì có cảm giác vô cùng ngon, hận không thể nuốt chúng cùng một lúc.

“Ngon thật đấy!” Tôi lần đầu ăn được tôm hùm ngon như vậy! Thảo nào ở đây buôn bán tốt như vậy! Tôi lần đầu tiên đeo găng tay, trên tay bận bịu, trong miệng cũng vội vàng.

Ông chủ Trác cười rồi bóc tôm hùm chấm gia vị rồi đặt vào trong bát tôi.

Tôi cũng không ngại, cầm lấy đưa lên miệng.

Loại tôm hùm này vốn dĩ là xác nhiều thịt ít, tôi vừa ăn vừa bóc cho mình, còn ông chủ Trác cũng vừa ăn vừa bóc cho tôi, tôi tất nhiên ăn một cách khá miễn cưỡng rồi. Anh lại thỉnh thoảng uống một hộp bia, thỉnh thoảng chỉ có ăn một miếng tôm.

Một nồi tôm hùm một lúc rất nhanh là nhìn thấy đáy, tôi cũng ăn khá no rồi, lúc này mới nhận ra, ông chủ Trác hình như chưa ăn được mấy.

Nghĩ đến anh chưa ăn được mấy, tôi lập tức thấy áy náy.

Anh ấy mới là kim chủ còn tôi mới là người hầu hạ anh ấy... nhưng tôi vẫn luôn bắt giác quên đi điều này.

Tôi vội vàng bóc tôm, chấm gia vị rồi đưa trước miệng anh.

Tay anh vẫn đang bóc tôm, vỏ trước mặt còn nhiều hơn cả tôm, ngẩng đầu giương mắt nhìn tôi, tôi hást cằm, ra hiệu anh ăn.

Anh ấy rõ ràng có do dự một chút, cười mỉm, mở miệng ăn tôm tôi bóc cho anh.

“Ngon không?” Tôi hỏi.

“Em bóc, tất nhiên là ngon rồi.” Anh cười.

Người đàn ông này rõ ràng là một đàn ông ưu tú, lại biết nói lời ngon ngọt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Em thích anh, còn anh thì sao__

Sau đó, tôi lại bóc cho anh thêm vài con nữa, nhìn anh ăn rất vui vẻ.

Lúc chuẩn bị ra về, chúng tôi thực sự đã ăn hết 2 đĩa tôm tương đương với sáu cân tôm, hơn mười xiên thịt nướng với đậu phộng cũng bị tiêu diệt sạch sẽ, chỉ còn lại mỗi bia.

6 chai bia, những người thường xuyên đến quán ăn đêm như hai chúng tôi không bao giờ uống quá 3 chai.

Ra khỏi tiệm tôm hùm, chúng tôi không lập tức gọi taxi về nhà, mà đi bộ dọc theo con phố, tay nắm tay từ từ đi về phía khách sạn.

Cứ tự nhiên như vậy, giống như một cặp đôi đang yêu nhau thực sự.

"Ăn ngon miệng không?" Anh hỏi.

"No chết mất!" Tôi nói, rồi sờ sờ bụng mình: "Ăn no căng cả bụng rồi, em sợ phải đi bộ một tiếng mới tiêu hết đồ ăn được."

"Không sao, ngày mai không cần dậy sớm, chúng mình về khách sạn đi." Anh nói.

"Vâng." Tôi tựa đầu trên vai anh, cảm thấy cực kỳ hạnh phúc.

Đêm hôm đó, ánh trăng trên bầu trời rất đẹp, vừa to lại vừa tròn, ngay cả những ánh đèn nơi thành thị cũng không sáng bằng ánh trăng đêm đó.

"Lâu lắm rồi em không được nhìn thấy ánh trăng sáng như vậy!" Tôi nhìn lên bầu trời.

Anh không nói gì, tôi lại tiếp tục nói: "Em nhớ khi còn bé, chỉ cần trời không mưa, thì buổi tối nào ánh trăng cũng sáng như vậy! Còn có rất nhiều sao, đẹp như vậy..."

"Lúc đó vẫn chưa có điều hòa, mỗi tối mùa hè, tất cả mọi người bọn em, cả trẻ con lẫn người lớn, đều ngồi ở sân dưới lầu hóng mát..."

"Tầng trên nhà em có một chú rất giỏi, chú biết rất nhiều thứ, chú thường kể cho chúng em nghe những câu chuyện kì lạ, giống thể loại truyện liêu trai..."

"Đương nhiên, chú ấy không chỉ biết mỗi những câu truyện liên quan đến ma quỷ, mà còn am hiểu về thái dương hệ, chỉ cho chúng em biết dải ngân hà, Bắc Đẩu thất tinh, còn có rất nhiều chòm sao khác, em rất khâm phục chú, làm sao chú ấy có thể nhìn ra những hình dáng này chứ?"

"Những ngôi sao kia trong mắt em chỉ là những hạt cát vụn..."

Nói đến đây, tôi chợt nở nụ cười, ông chủ Trác cúi đầu, liếc mắt nhìn tôi: "Cười cái gì?"

"Em đột nhiên nghĩ tới hằng tinh đồng bộ?"

"Hằng tinh đồng bộ?"

"Vâng, hằng tinh đồng bộ." Tôi nói: "Khi đó, thỉnh thoảng bọn em nhìn thấy 2 ngôi sao dùng tốc độ giống nhau, một trái một phải cùng di chuyển, chậm rãi xẹt qua bầu trời sao, chú ấy nói với bọn em, đó là hằng tinh đồng bộ, rất hiếm thấy."

"Sau này, vào mỗi đêm hè, thú vui lớn nhất của chúng em đó là đi tìm hằng tinh đồng bộ, về sau nữa, xác suất chúng em nhìn thấy hằng tinh đồng bộ ngày càng nhiều, anh đoán xem là vì sao vậy?" Tôi hỏi.

"Vì sao?" Anh rất phối hợp.

"Bởi vì... đó căn bản không phải là hằng tinh, mà là 2 chiếc đèn của máy bay chuyển đêm." Tôi nói xong liền bật cười: "Lên đại học rồi em mới biết điều này, có mấy lần em thấy rất rõ những chiếc máy bay chuyển đêm, dĩ nhiên là cũng nhìn thấy hai chiếc đèn lớn của nó."

Ông chủ Trác cũng bật cười: "Khi em còn nhỏ, chắc rất hiếm khi được nhìn thấy máy bay."

"Đúng vậy!" Tôi nói: "Khi đó em cảm thấy chỉ có những lãnh đạo của quốc gia mới có thể đi máy bay, em nghĩ rằng cả đời này chắc em không bao giờ được đi máy bay."

"Hồi còn nhỏ em vẫn còn được nhìn thấy máy bay, còn anh khi còn bé chưa bao giờ nhìn thấy máy bay cả." Anh nói: "Xã hội phát triển rất nhanh, khi anh còn bé, được ăn no đã là tốt lắm rồi."

Tôi và anh nhớ lại những kỉ niệm buồn vui ngày xưa, trong chuyện không dứt, trên đường xe cộ qua lại không ngớt, có người vội vã trở về nhà, có những cô gái mặc áo gấm đi dạo trong đêm...

Tôi nhìn bọn họ, nhớ lại những chuyện trước khi ông chủ Trác bao nuôi tôi, tôi vẫn là một trong những cô gái mặc áo gấm đang đi dạo kia, còn bây giờ, tôi lại có thể nhàn nhã tản bộ trên đường.

Tôi không khỏi dừng bước, nhón chân lên, hôn nhẹ một cái lên khuôn mặt của ông chủ Trác, môi của tôi sượt qua bên tai của anh:

"Trác Ngụy, em thích anh, còn anh thì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Không được phép nói bản thân mình như vậy

Hơi thở ngày càng nóng bỏng.

Đây là lần đầu tiên tôi gọi tên anh, cũng là lần đầu tiên cùng anh hòa vào cùng một thế giới.

Tôi thừa biết anh sẽ chẳng cho tôi đáp án đâu, lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt, trong khi tôi có ấn tượng tốt với anh thì anh lại lập tức từ chối, còn nói thêm, tốt nhất đừng dễ dàng nảy sinh tình cảm với ai.

Dù vậy tôi vẫn mong chờ câu trả lời của anh.

Đêm hôm đó, sau khi tôi hỏi câu hỏi đó xong, tôi bỗng cảm thấy từng giây từng phút trôi qua sao mà dài đằng đẵng như thế...

Đầu ngón chân dần hạ xuống, tôi tự cười nhạo mình, nhưng vẫn kéo lấy tay anh, dựa đầu vào tay anh, chậm rãi đi về phía trước.

Trên đường đi sau đó, tôi và anh đều im lặng, cứ như vậy đến khi trở về khách sạn.

Đêm hôm đó, chúng ta thậm chí còn không làm gì, chỉ ôm nhau ngủ.

"Anh Trác, hãy coi như anh chưa nghe thấy câu nói đó của em nhé!" Tôi vùi đầu vào trong ngực anh, bởi tôi sợ vì câu nói đó anh sẽ không cần tôi nữa.

"Ngủ đi!" Giọng nói truyền tới từ đỉnh đầu.

Ngày hôm sau, khi tôi thức giấc anh vẫn chưa tỉnh, tôi hơi cúi đầu là có thể hôn vào đôi môi anh, nhắm đôi mắt lại, đây chỉ là một nụ hôn nhẹ nhàng và đơn thuần thôi.

Cơ thể cũng chẳng dám động đậy bởi tôi không muốn làm anh thức giấc.

Tình cảm nam nữ đôi khi chẳng cần dùng XXX để biểu đạt.

Tôi không biết anh đã tỉnh từ lúc nào, lần thứ hai tôi nở mắt ra là, liền thấy đôi mắt của anh, đôi mắt ấy đang nhìn tôi.

Đôi mắt ấy không chưa đựng sắc dục cũng chẳng mang ý cười, chỉ đơn giản nhìn tôi, yên lặng giống như đang nhìn người lạ vậy.

Tôi vội vàng lui về phía sau một chút, lúng túng hỏi: "Anh tỉnh từ bao giờ vậy?"

"Mới vừa tỉnh." Sau khi anh lên tiếng, ý cười trong mắt dần dần trở về: "Chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng." Tôi cười, tự động dưới môi lên, cơ thể nằm trên giường này giờ không dám động đậy đã dần cử động.

Tôi trượt chân dọc theo chân anh, bàn tay cũng di chuyển từ lồng ngực xuống phía dưới, miệng còn phát ra âm thanh gọi mời như có như không..

Anh không yêu tôi mà tôi lại muốn giữ chặt anh thì chỉ còn cách này thôi.

May mà anh không chống lại được với sự quyến rũ của tôi, rất nhanh chúng tôi hòa quyện lại với nhau.

Tôi dốc toàn tâm toàn lực lấy lòng anh, đổi lại là sự va chạm mãnh liệt nhiều lần từ anh...

"Thích không?" Sau đó, tôi nằm sấp trên người của anh, đôi môi mềm mại khẽ hôn lên cổ anh.

Anh "ừm" một tiếng, khẽ néo móng tôi, rồi nghiêng đầu hôn lên trán tôi: "Ở bên cạnh em, anh thấy mình trẻ ra nhiều."

"Cái này rõ ràng đã chứng minh được một chút." Tôi cố ý chỉ nói một nửa câu, khơi gợi ham muốn của anh.

"Hửm?" Quả nhiên, anh hỏi.

"Anh thích những cô gái phóng khoáng." Tôi cười.

"Không được phép nói mình như vậy!" Anh vỗ mông tôi: "Anh cũng chỉ là..."

Anh không nói hết câu, dường như lại nhớ ra điều gì đó, bỗng im bặt.

"Chỉ là cái gì?" Tôi dò hỏi.

"Không có gì." Anh thúc giục: "Mau dậy thôi, bữa sáng ở khách sạn này ngon lắm."

Tôi lập tức rời giường, chủ đề đó cứ như vậy mà chìm vào quên lãng.

Rất nhiều năm sau đó, khi tôi nhớ rõ đoạn hội thoại này, tôi sẽ đoán, lúc đó, anh muốn nói gì?

Anh chỉ muốn làm cùng em thôi? Anh cũng chỉ đặc biệt phù hợp với em? Hay anh cũng chỉ... thích em...?

Câu trả lời ấy, mãi đến nhiều năm sau này, tôi và anh chia tay, anh cũng chưa từng nói cho tôi biết...

Chúng tôi cùng ở lại thành phố D 5 ngày.

Anh thực sự rất bận, hoặc là có chuyện gì đó cần anh ra mặt, chỉ là vào ngày thứ ba...

Buổi sáng thứ ba, anh rời khách sạn lúc 8 giờ nhưng đến tận 2 giờ sáng mới trở về.

Lúc quay về, cả người nồng nặc mùi rượu, đằng sau còn có một cô gái trang điểm ăn mặc rất xinh đẹp.

Bởi vì đợi anh mà tôi chẳng dám chợp mắt, lúc cánh cửa bật mở, tôi chờ người ra, cô gái đi sau anh cũng sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Vô cùng phù hợp

"Cô là ai?" Tôi hỏi.

Mặc dù nói thân phận của tôi vẫn chưa rõ ràng, nhưng so với cô ả đến từ quán bar đêm trước mặt này vẫn có ưu thế hơn nhiều.

Một tay tôi đỡ ông chủ Trác, đứng bên cạnh anh, nói với ả đứng trước cửa: "Ồ đây có tôi rồi, không cần đến cô."

Nói xong, tôi liền đóng cửa lại.

Nào ngờ, ả kia chặn cửa lại, vừa cười vừa nói với tôi: "Anh Trác mang tôi đến đây, sao lại không cần tôi chứ?" ả liếc mắt đánh giá tôi một lượt, dùng giọng điệu vô cùng khinh bỉ nói: "Chắc không phải kỹ thuật của cô kém quá, không làm anh Trác thỏa mãn đấy chứ?"

Tôi bật cười, trực tiếp xuất chiêu chủ chốt: "Trình nữ?"

Ả ta không hiểu hàm ý sâu xa trong lời nói này của tôi, tôi cũng không ngại giải thích cho ả hiểu, nụ cười càng thêm phần xán lạn: "Anh Trác mắc bệnh sạch sẽ."

Khuôn mặt của ả nhanh chóng biến đổi, dù có cả kẻ ngu đần cũng có thể nhận ra tôi đang nói ả bẩn.

"Lẽ nào cô là?" ả không dám tin.

Tôi hơi gật đầu: "Vì vậy, tôi là bạn gái của anh ấy, còn cô ấy à, chỉ là loại bóc bánh trả tiền thôi, còn không mau cút đi?"

Ả đầu ngu gì mà từ bỏ, muốn gặp được người đẹp trai, vóc dáng hoàn hảo lại nhiều tiền ông chủ Trác ở một nơi như buổi chiếu phim tối nay chẳng dễ dàng gì, khó khăn lắm mới có cơ hội gặp, đương nhiên chẳng dại gì mà từ bỏ cả.

Ả lách mình vào trong nhà, đỡ bên còn lại của ông chủ Trác.

"Anh Trác, tối hôm nay chúng ta chơi song phi có được không?" ả áp sát vào người ông chủ Trác, đưa ra đề nghị.

"Nơi này không hoan nghênh cô!" Tôi quát to, tức giận nhìn ả, đồng thời dùng sức lôi anh về phía mình, chỉ sợ anh đồng ý với ả. Nếu quả thực anh đồng ý, tôi cũng không biết mình có tức giận mà bỏ đi không nữa.

"Cô... là ai?" Ông chủ Trác say rồi, dường như lúc này mới phát hiện bên cạnh mình có thêm một người phụ nữ khác, có chút nghi hoặc hỏi.

"Em là Tiểu Như đây! Anh quên rồi sao?" ả nhõng nhẽo nói.

Tiểu Như!

Giờ phút này, tôi thực sự muốn mắng người! Lúc tôi đặt tên, chỉ tùy ý mà thôi, húng sao vợ bừa một cái lại chính là cái tên Tiểu Như này...

Ông chủ Trác yếu ớt mở mắt, đánh giá ả một lượt, rồi lấy ví ra, tiện tay lấy mấy tờ đô đưa cho ả: "Cô có thể đi rồi."

Ả nhận lấy mấy tờ tiền màu đỏ, hôn chúng ngay trước mặt tôi, tươi cười rạng rỡ: "Vậy em không quấy rầy anh Trác nữa."

Ả chủ động buông tay ông chủ Trác ra, lùi về phía cửa: "Anh Trác, bye bye."

Sau khi ả đi, tôi cố gắng hết sức đỡ ông chủ Trác vào trong phòng khách, thả anh vào bồn tắm.

Cái này gọi là rượu say ba phần tỉnh, anh biết tôi đang làm gì, cũng vô cùng phối hợp.

Lúc tôi cởi quần áo cho anh, tôi nhìn thấy dấu son môi trên cổ áo anh, trên cả cổ anh nữa, trong lòng tôi cực kỳ khó chịu, mọi thứ sụp đổ trong chớp mắt.

Tôi khóc ngay tại đó.

Nhưng anh say rồi, phản ứng cũng chậm hơn người thường nhiều.

"Sao em lại khóc?" Anh chỉ nghi ngờ, dường như không hề áy náy hay có bất kỳ biểu cảm nào khác.

Tôi lau nước mắt: "Em không khóc, là nước bắn vào thôi."

Anh cũng không hỏi thêm, dưới sự điều khiển của tôi, anh nằm vào bồn tắm, tôi vội vàng lấy sữa cho anh, nhìn anh uống hết hộp sữa.

Lại sợ sau khi anh say rượu ngủ quên mất, chết đuối trong bồn tắm, tôi dứt khoát ra tay tắm cho anh sau đó đỡ anh lên giường.

Trong lúc này, cậu nhỏ Trác của anh vẫn hùng dũng oai vệ đứng thẳng lên, khi tôi tắm cho anh, anh thoải mái rên hừ hừ, sau đó khi diu anh lên giường, anh liền đề tôi xuống.

Lúc quan hệ, tôi nghe thấy anh mơ hồ nói: "Tiểu Như... vẫn là em khiến anh thoải mái nhất... dường như vô cùng phù hợp..."

Người say rượu dường như không dễ dàng đạt đến đỉnh điểm, dù sao đêm đó thời gian cũng dài hơn bình thường rất nhiều, đương nhiên, anh cũng chẳng quan tâm đến cảm nhận của tôi, đơn thuần bộc phát thú tính của mình.

Tôi nhớ từ lượng của anh tốt, sao có thể uống đến mức thành ra thế này?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Anh nhường hay là không nhường

Sáng hôm sau khi tỉnh lại, điều đầu tiên tôi nhìn thấy chính là anh đang day huyệt thái dương.

Say rượu.

Bây giờ anh đau đầu cũng là chuyện bình thường thôi.

Tôi xoay người ngồi ngang thắt lưng của anh, hai đầu gối quỳ ở hai bên, dùng ngón tay giúp anh day nhẹ thái dương.

Anh nhắm mắt hưởng thụ một lúc rồi mới dùng một tay đặt ở trên thắt lưng của tôi, xoa nhẹ vài cái: "Tiểu Như ngoan, em rót anh cốc nước đi."

Trên người tôi không mặc gì, lại cứ trần truồng từ giường đứng lên, rót nước cho anh.

Anh ngồi dựa vào đầu giường, bật đèn đầu giường, nhìn tôi.

"Ngày hôm qua anh về lúc mấy giờ vậy?" anh hỏi.

"Hai giờ." Tôi đưa cốc nước cho anh.

Anh nhận cốc nước, ánh mắt lướt qua trên người tôi. Giờ phút này, mái tóc dài của tôi được chia làm hai phần, lần lượt thả ở hai bên ngực, che đi nửa người trên.

Anh không nhìn xuống nữa mà cầm cốc nước uống hơn nửa, lúc này mới tiếp tục nói: "Đêm qua, hình như anh có dẫn theo một người về đây đúng không?"

"Đúng, nhưng bị em đuổi đi rồi." Trong khi nói chuyện, tôi đã mặc áo ngủ vào, sau đó cầm lấy cốc nước được anh đặt ở đầu giường để đi rót thêm nước cho anh.

"Xin lỗi." Tôi nghe giọng nói của anh vang lên ở phía sau, anh dừng một chút rồi lại giải thích: "Anh gặp cô ta ở dưới tầng, chỉ bảo cô ta đi nhưng không ngờ cô ta lại theo sau anh. "

"Anh làm sao lại uống tới mức như vậy? Em nhớ từ lượng của anh rất tốt mà." Tôi hỏi.

"Anh cũng không có cách nào, nhiều lúc không thể làm theo ý mình được." Giọng điệu của anh rất bình tĩnh, anh lại khẽ day chân mày: "Ngày hôm qua mở thầu trên trang web, được trúng thầu nên buổi tối mở tiệc mừng, trong đó có mời rất nhiều lãnh đạo..."

Khi nghe được hai từ lãnh đạo, tôi đã không cần phải hỏi nhiều nữa.

Trường hợp như đêm qua đã không còn giống như lúc tôi và anh Trác gặp mặt trước đó.

Lúc trước, khi tôi gặp mặt anh, cho dù người mở tiệc chiêu đãi là anh, anh cũng là người cao cao tại thượng, thân phận và địa vị đều bày ra đó, mà ngày hôm qua sợ rằng anh phần nhiều là đi mời rượu người khác.

Giây phút đó, tôi chợt thấy đau lòng.

Người đàn ông này đã từng tỏa hào quang ở trước mặt rất nhiều người như vậy, anh lại trở nên tầm thường từ khi nào?

"Tại sao không dẫn em theo? Tốt xấu gì em có thể cầm rượu giúp anh mà." Tôi rầu rĩ nói.

"Ngốc!" Anh khẽ xoa đầu tôi nói: "Những trường hợp này, nếu chẳng may có người coi trọng em thì phải làm sao? Anh nên nhường hay là không nhường đây?"

Tôi im lặng.

Hành trình ở thành phố D còn hai ngày nữa.

Trong hai ngày cuối cùng này, công ty bên phía ông chủ Trác không còn chuyện gì khác, nhân viên làm việc bên phía thành phố A đều đã được rút về, chỉ còn tôi và anh ở lại thành phố D.

Aanh hỏi mượn xe của Lý tổng mà không cần đi cùng, chỉ lái xe chở tôi đi dạo một lượt qua các địa điểm du lịch ở địa phương.

Anh nói anh đã đặc biệt lên kế hoạch thêm hai ngày chính là muốn dẫn tôi đi chơi khắp nơi.

Anh đã tới những chỗ này nên trên đường đi đều là anh làm hướng dẫn viên, các lịch sử địa phương, truyền thuyết đều được anh nói rất lưu loát, thỉnh thoảng còn có thể thêm vài lời đánh giá của mình.

Khi đi cùng với anh, tôi cảm thấy mình chính là một kẻ quê mùa.

Cũng may anh không để ý tới, dọc đường ngắm non xanh nước biếc rất vui vẻ.

Hai ngày sau, chúng tôi mới trở lại thành phố A, tới đón chúng tôi vẫn là tài xế Tiểu Ngô lái chiếc Mercedes Benz màu đen.

Bọn họ đưa tôi quay về phòng trọ trước, vẫn là nơi tôi đã lên xe lúc đầu, anh đích thân xuống xe, lấy hành lý của tôi từ trong cốp ra, đưa cho tôi.

"Lần sau, khi nào anh mới tới tìm em?" Tôi hỏi.

"Em cố gắng học bài đi, tháng sau khi hẹn em ra, anh sẽ kiểm tra em đấy." anh nói.

Tôi khẽ cười, đi lên trước một bước, nhẹ nhàng ôm anh một cái rồi mới rời đi.

Trong ánh sáng còn sót lại, sau khi tôi nhìn thấy chiếc xe màu đen chạy nhanh vào trong hẻm nhỏ của tôi một lát, lúc này mới chậm rãi rời đi.

Tôi không nhận được xoay người lại nhìn về nơi xe anh đỗ trước đó. Nơi đó ngoại trừ người qua lại thì không còn thấy gì nữa.

Xuyên ra hẻm nhỏ đi thêm khoảng trăm mét sẽ đến căn phòng nhỏ nơi tôi thuê.

Nơi đó không giống như mọi khi, có vài chiếc xe cảnh sát đang đỗ ở chỗ này, mấy người mặc đồng phục cảnh sát ra ra vào vào.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Vụ án giết người

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Trong lòng tôi chợt có dự cảm xấu, tôi vội hỏi người đứng xem bên cạnh.

"Có án mạng, đã tìm được ba thi thể." Có người nói.

"Cường hiếp xong rồi giết chết." Có người bổ sung: "Tất cả người chết đều là các cô gái trẻ tuổi."

"Còn bị cướp nữa, mỗi phòng đều bị lật tung, những vật đáng tiền đều bị lấy đi hết."

"Tôi nghe nói khi phát hiện ra thi thể đầu tiên thì đã thối rồi, nhất định là đã bị giết mấy ngày!"

"Hung thủ khẳng định là cùng một người, hiếp trước giết sau rồi lại cướp."...

Khi bàn luận, mỗi người bọn họ đều rất buồn, tất cả đều sinh sống ở đây, chỗ này phát sinh vụ án lớn như vậy, bọn họ sao có thể không sợ được? Nếu chẳng may bọn họ bị hung thủ để mắt tới thì phải làm thế nào?

Trong lòng tôi cũng rất sợ nhưng cuối cùng tôi vẫn phải về xem thử.

Tôi kéo va li chạy lên trên tầng.

Từ trên xuống dưới đều có cảnh sát.

Khi đến tầng tôi ở, tôi phát hiện ở đây có nhiều cảnh sát nhất, cửa phòng của tôi mở ra, tôi vội vàng đi tới.

Cảnh sát thấy bộ dạng của tôi như vậy liền mở miệng hỏi: "Cô ở đây sao? "

"Đúng vậy." Tôi gạt đầu rồi đi vào trong gian phòng, vừa nhìn đã thấy trong phòng bị người ta lật tung.

Tất cả quần áo trong ngăn kéo đều bị vứt trên mặt đất, đệm bông trên giường bị người ta rạch ra, ngăn kéo cũng xiêu vẹo, sách vở để trên bàn thì bị ném lung tung.

"Chỗ của cô bị người ta đã vào phòng cướp đoạt, cô xem thử có mất thứ gì hay không?" Cảnh sát nói.

Trong phòng này của tôi không chỉ không có tiền mặt, ngay cả thứ đắt tiền cũng không có.

Tất cả tiền của tôi nếu không ở trong ngân hàng thì cũng ở trên người, mà đắt tiền cũng chỉ có quần áo ông chủ Trác đưa cho tôi mấy hôm trước. Nhưng chúng đều ở trong va li của tôi.

Tôi lắc đầu: "Chỗ của tôi không có vật gì đắt tiền cả."

Cảnh sát sớm đã kiểm tra qua phòng này của tôi, cũng nhìn ra giá đồ trong căn phòng, anh ta hỏi: "Cô còn đang học đại học sao?"

Tôi gạt đầu.

"Cô đến bên kia làm biên bản." Cảnh sát chỉ vào bàn học của tôi.

Tôi lại gạt đầu, sau đó ngồi ở bên cạnh bàn làm biên bản, tất cả đều là những vấn đề bình thường, ý kiến của tôi về nơi này, tiền thuê rẻ lại thuận tiện cho tôi đi làm thêm vào kỳ nghỉ và cuối tuần.

Trong lúc trả lời các vấn đề, tôi nghe cảnh sát bên ngoài nói chuyện với nhau mới biết được trong gian phòng bên cạnh phát hiện ra thi thể thứ tư, cũng là hiệp trước giết sau, tài sản bị cướp sạch sạch sẽ.

Tim đập của tôi bỗng nhiên ngừng lại nửa nhịp, trong đầu xuất hiện sự trống rỗng ngán ngùi, người chết ở gian phòng bên cạnh...

Điều này còn đáng sợ hơn tôi ở dưới lầu nghe được người ta nói phát hiện ra ba thi thể!

Hơn nữa, phòng này của tôi bị người ta lục lọi qua, nói cách khác... Nếu không phải tôi rời đi cùng ông chủ Trác thì rất có khả năng người chết chính là tôi!

"Khương Kha..." Người cảnh sát làm biên bản gọi tôi.

Tôi phục hồi lại tinh thần thì mới phát hiện tay chân mình đã lạnh giá: "Cảnh sát, xin hỏi mấy vụ giết người này phát sinh vào lúc nào vậy?"

"Thi thể thứ nhất thì ít nhất cũng đã nửa tháng rồi, thi thể đã bốc mùi mới được phát hiện ra. Người phòng bên cạnh cô là người cuối cùng, thời gian gây án chính là đêm qua." Anh ta hất cằm về phía căn phòng bên trái, nói.

Sau khi dừng lại một chút, anh ta nói tiếp: "Cô đúng là may mắn, đúng lúc không ở đây. Chúng tôi nghi ngờ sau khi kẻ tội phạm đến tầng này, anh tiến vào đầu tiên chính là gian phòng bên phải của cô, gian phòng đó giống như phòng của cô, đêm qua không có người ở, gian phòng thứ hai chính là phòng cô, khi không tìm được cái gì, anh lại đi tới căn phòng bên trái, sau đó chắc hẳn cô có thể đoán được rồi."

Tôi khiếp sợ đến mức run rẩy.

Đêm qua, tôi đúng là đã bị tử thần lướt qua bên người. Còn hơn mười ngày trước, lúc đó tôi cũng ở tại chỗ này, sát thủ lại gây án ở đây...

Đại khái nhìn ra tôi đã không có cách nào tiếp tục làm biên bản, anh cảnh sát thở dài, đặt quyển sổ tay ở trước mặt của tôi, bảo tôi ký tên, anh ta còn có lòng tốt nói: "Tôi kiến nghị cô nên trở lại trường học, chỗ này quá phức tạp..."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Khí huyết hư nhược

Tôi gặt đầu, sau đó bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Tôi ở chỗ này vài năm, muốn một lần dọn sạch sẽ mọi thứ tất nhiên không thể được, tôi chỉ lấy sách cần ôn tập, sau đó đem ba lô nhỏ nhét vào trong vali lớn.

Đây là toàn bộ gia tài của tôi, tôi sợ ở chỗ này không an toàn, đem về trường học trước rồi tính sau.

Nhất định phải tìm phòng trọ một lần nữa, nếu không những đồ đắt tiền không thuộc về cuộc sống sinh viên này mà xuất hiện trước mắt các bạn học thì không biết bọn họ sẽ nghĩ như thế nào.

Hiện giờ trong người có chút dư dả, tôi dự định đi tìm phòng trọ tốt một chút, tốt nhất là loại phòng nhỏ mới được tu sửa mấy năm gần đây, ở trong một khu riêng biệt, tốt xấu gì cũng có an ninh trật tự.

Tôi tính toán sau khi tìm phòng trọ xong sẽ quay lại dọn dẹp, mang đồ vật chỗ này đi.

Sách không nhiều lắm, sắp xếp gọn gàng xong, tôi kéo vali ra ngoài, vừa đi đến cửa, tôi nhìn thấy nhà bên trái có vài người, sau đó là bốn người mặc đồng phục trắng khiêng cáng cứu thương chạy tới.

Trên cáng cứu thương chính là thi thể đó, trên thi thể được che kín một lớp vải trắng, mơ hồ có thể thấy được hình dạng bên trong.

Tôi không thể cản đường bọn họ được, vì vậy đứng im ở cửa ra vào.

Chờ bọn họ đi xuống, lúc này tôi mới kéo theo vali xuống tầng.

Bốn người nâng cáng cứu thương lên, tạo thành một góc nghiêng hơi dốc xuống.

Bởi vì bị dốc xuống ở một khúc ngoặt nào đó, vài trắng trên thi thể tuột xuống một đoạn, tôi không cố ý nhìn nhưng lại nhìn thấy...

Đó là một người phụ nữ trẻ tuổi, vừa chuyển đến không lâu, tôi đã từng gặp cô ta, cũng làm gái gọi, không quá xinh đẹp, làm việc ở một cửa hàng massage trong khu phố đèn đỏ bên kia, kinh doanh không tốt lắm, tôi thường thấy cô ta nửa đêm hoặc một giờ sáng mới trở về.

Sắc mặt cô ta xám ngoét, không còn chút sức sống nào, hai mắt trợn trừng, nhãn cầu nho lên, mồm rất lớn, trên cổ có vết cào màu đen.

Tôi lao đảo, ngã ngồi trên bậc thang, sau đó bắt đầu rung mình, cơ thể vô cùng lạnh lẽo.

“Cô ơi, cô sao thế?” Có cảnh sát đi tới hỏi.

Tôi run rẩy chỉ về chỗ miếng vải bị tuột xuống trên cáng cứu thương: “Vải, vải tuột xuống... thi thể... thi thể lộ ra...”

Cảnh sát thờ dài một hơi, nói một câu: “Không có gì đáng sợ đâu, cô đừng nghĩ đến là được.” Sau đó rót cho tôi một ly nước ấm, tôi ngồi trên bậc thang, chậm rãi uống xong ly nước ấm, sau đó mới có chút sức lực đứng lên.

Đi xuống cầu thang lần nữa, tôi đeo balo, kéo vali, đi dưới ánh mặt trời, lúc này mới cảm thấy cơ thể dần dần ấm lên.

...

Trở lại trường học, bởi vì đã đến kì nghỉ hè nên trong trường có rất ít người.

Những sinh viên ở lại không ở trong phòng ngủ ban đầu, mà tập trung ở một khu ký túc xá cũ kĩ.

Nam sinh và nữ sinh đều ở bên trong, chỉ có điều nam sinh ở một tầng, nữ sinh ở một tầng.

Tôi được phân đến một gian phòng năm người, nhưng hiện tại chỉ còn có ba người, có người về nhà, có người đi gặp bạn trên mạng.

Tôi dùng bộ kích nhiệt đun nước, sau đó bắt đầu rửa mặt, ngâm chân.

Từ phòng trọ tới trường học, bởi vì đã đến mùa hè nên trên lưng tôi ướt sũng một mảng, nhưng hai tay hai chân vẫn rét lạnh.

“Khương Kha, nóng như vậy mà cậu lại đi ngâm chân hả?” Một bạn nữ cùng phòng ngạc nhiên.

Tôi cười: “Là do khí huyết của tôi hư nhược, thầy thuốc nói tôi không làm gì thì có thể ngâm chân, dần dần sẽ tốt lên.”

“Cậu còn trẻ như vậy, sao lại bị khí huyết hư nhược?” Bạn nữ không tin.

“Tôi vừa sinh ra đã thiếu máu, sau đó học cấp ba đã té xỉu mấy lần, đi kiểm tra thì bác sĩ nói thể chất quá yếu, phải uống thuốc bắc để điều trị, nhưng ở

cấp ba và đại học không phải đều ở lại trường sao? Không có điều kiện dùng thuốc bắc, thầy thuốc bảo tôi dùng nước nóng ngâm chân, còn bảo phải ngâm cả trăm sáu mươi năm ngày không nghỉ.” Tôi nửa thật nửa giả nói.

Cô bạn đã có chút tin tưởng: “Về sau phải luyện tập nhiều hơn.”

“Được!” Tôi gật đầu.

Khí huyết hư nhược là thật, cấp ba bị té xỉu cũng là thật, nhưng khi tôi sinh ra không phải bị thiếu máu, mà sau khi mẹ tôi đi, dinh dưỡng của tôi không đầy đủ mới biến thành khí huyết hư nhược.

Sau này, tôi thường xuyên đến hộp đêm làm việc, trải qua sinh hoạt điên đảo ngày đêm, khí huyết càng thêm hư nhược.

Đêm hôm đó, tôi nằm ở trên giường, nhớ đến chuyện xảy ra ban ngày ở phòng trọ, nhớ đến lúc nhìn thấy thi thể kia, cảm giác sợ hãi ớn ớn kéo đến.

Tôi không dám nói cho bạn cùng phòng, tôi cũng không có bạn thân thật sự, tôi không tìm được nơi để giải tỏa, tôi muốn gọi điện cho anh, nhưng tôi lại không dám.

Đêm muộn như thế này, anh mới đi công tác trở về, hẳn là nên ở cùng người nhà của anh.

Tôi trần trọc, không có cách nào ngủ được, bắt đầu liên tưởng linh tinh, toàn bộ hình ảnh của các vụ án giết người nhìn thấy trên tivi đều hiện lên trong đầu, còn có yêu ma quỷ quái các loại...

Tôi gần như thao thức cả đêm.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Lúc nào cũng có thể gọi điện thoại cho anh

Đến sáng hôm sau, bình minh lên, sự lo sợ trong lòng tôi mới giảm đi một chút.

Sau khi tôi rời giường liền đến căn tin mua mấy cái bánh bao, sau đó đi đến tiệm báo mua một tờ, tôi muốn xem thử vụ án ngày hôm qua có đăng báo hay không.

Ngoài ý muốn, tôi vừa đi đến tiệm báo thì đã nhìn thấy mấy tờ báo lớn đều dùng vụ án này làm tiêu đề chính, vô cùng bắt mắt.

Thì ra mạng lưới tin tức của thành phố đã phát triển đến trình độ này, tôi mua một tờ báo, trực tiếp lật tin tức kia ra, vừa đi vừa đọc.

Tiêu đề rất to, chỉ một cái tiêu đề mà đã chiếm hết độ dài, sau đó là hai tấm ảnh chụp, một tấm lớn là toàn cảnh mấy chiếc xe cảnh sát đậu ở đó, một cái khác là chụp cận cảnh cảnh cảng cứu thương.

Về phần nội dung thì cũng không khác biệt nhiều so với những gì tôi biết.

Bốn thi thể, toàn bộ đều là nữ, tất cả là bị cướp đột nhập, hiếp xong giết, các vụ án xảy ra trong vòng nửa tháng, hung thủ hẳn là cùng một người.

Trừ bốn người phụ nữ này thì còn có sáu hộ gia đình bị trộm cướp đột nhập, may mắn là không có ai ở nhà.

Phóng viên đến hiện trường phỏng vấn rất nhiều cư dân, được biết mấy người phụ nữ bị giết đều hành nghề không đứng đắn, buổi tối thường xuyên về nhà muộn, bài báo chỉ thiếu nước nói thẳng ra bọn họ làm gái gọi mà thôi.

Phóng viên cũng đến phỏng vấn cục cảnh sát, liên quan đến vụ án, cảnh sát cũng không tiện tiết lộ nhiều, chỉ hứa hẹn sẽ mau chóng phá án, đồng thời sẽ tiến hành can quét tệ nạn...

Ngày hôm đó, khi tôi nhận được điện thoại của ông chủ Trác đã là buổi chiều, tôi đang ngủ.

Hôm trước cả một đêm không ngủ được, đến chiều ngày hôm sau mới có chút buồn ngủ, mặc dù ngủ cũng không yên, không thể ngủ say nhưng ngủ không sâu còn hơn không ngủ được.

“Alo...” Tôi mơ màng nhận điện thoại.

“Tiểu Như?” Âm thanh của anh truyền đến, mang theo chút nghi hoặc.

“Chú Trác...” Tôi hô một tiếng, tỉnh cả ngủ, cảm giác sợ hãi và ám ức cuối cùng cũng được giải tỏa, tôi bắt đầu khóc.

Anh không hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì, mà chỉ hỏi tôi: “Em đang ở đâu?”

“Trường học...” Tôi đáp.

“Trở lại từ lúc nào?” Hấn hỏi.

“Chiều hôm qua.” Tôi nói.

Anh cũng không hỏi tôi vì sao lại quay về trường học, mà chỉ nói một câu: “Anh sẽ tới ngay, em đứng ở cổng trường đợi anh.”

Tôi “ừm!” một tiếng, nhanh chóng rời giường, rửa mặt, vừa rửa vừa nghĩ: “Có nên đem theo vali không nhỉ?” Đồ vật có giá trị của tôi đều ở bên trong, có nên đem theo không, rồi tối nay lại đem về?”

Nếu thật sự đem vali đi theo thì mới đúng là giấu đầu lòi đuôi.

Suy nghĩ một lúc, tôi nhét vali xuống gầm giường, đeo balo đi ra cổng trường.

Đến cổng trường, ánh sáng mặt trời vẫn còn gay gắt, lúc này tôi mới bắt đầu suy nghĩ, vì sao ông chủ Trác lại gọi điện thoại cho tôi? Anh đoán được gì rồi sao? Hay chỉ đơn giản là có chuyện tìm tôi?

Tôi nhớ lần trước, anh hẹn tôi ăn cơm, vì để tránh hiềm nghi, tôi ngồi năm trạm xe bus, nhưng hôm nay, anh lại định đến cổng trường đón tôi, thật sự là vì lúc này trường học không có ai sao?

Tôi ở cổng trường đợi khoảng nửa giờ.

Nửa giờ sau, chiếc Land Rover của anh đỗ trước mặt tôi, hạ kính xe xuống, liếc tôi một cái.

Tôi cũng tự giác lên xe, đóng cửa lại.

Màng kính pha lê màu xanh đậm, một khi đóng lại thì bên ngoài không nhìn thấy bên trong, chỉ thấy một màu đen mờ mờ mà thôi.

Tôi bỗng nhiên không biết nói gì.

Ngày bình thường, ngồi trên xe anh thì tôi đều thích nhìn chăm chăm hấn, bây giờ, tôi chỉ có cảm giác vô cùng mệt mỏi.

Buồn ngủ, có cảm giác sức cùng lực kiệt.

Tôi tựa đầu trên cửa sổ xe, nhắm mắt lại.

“Hôm qua sao không gọi điện thoại cho anh?” Đợi qua hai trạm đèn giao thông, hấn hỏi.

Hỏi như vậy, hiển nhiên hấn đã đoán được tôi ở đây.

“Sợ anh không tiện.” Tôi nói.

Anh im lặng một chút: “Sau này gặp chuyện lớn như vậy, lúc nào cũng có thể gọi điện thoại cho anh.”

Tôi “ừm” một tiếng, không hỏi vì sao, cũng không hỏi liệu như thế có tiện không. Chuyện lớn như vậy, cả đời gặp được một lần đã đủ lắm rồi, tôi chỉ cầu mong cả đời này tôi không phải gặp lần nữa mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Nhà của chính mình

Ô tô xuyên qua dòng xe, bên trong xe rất yên tĩnh, tôi và anh ấy đều không nói gì.

Qua hồi lâu, tôi mới lên tiếng: “Bốn người chết, trong đó có một người ở bên cạnh nhà em. Em nhìn thấy thi thể của cô ấy rồi. Khi cảnh sát khiêng xuống, mảnh vải trắng đang đắp trên người cô ấy tuột xuống một đoạn.”

“Cô ấy bị người ta bóp chết... Em lần đầu tiên nhìn thấy người chết... Thật đáng sợ...”

“Trên báo viết, tất cả người chết đều là những cô gái... Anh Trác, anh biết không, em suýt chút nữa thì...”

Giọng nói của tôi bắt đầu run run, anh ấy giờ một tay ra, đặt lên trên mu bàn tay tôi, vỗ nhẹ nhàng: “Không sao, không sao cả, em không phải là ổn rồi sao?”

“Không!” Giọng nói của tôi đột nhiên cất cao: “Thật sự chỉ thiếu một chút nữa thôi, anh biết không?”

“Khi em về đến nhà, có cảnh sát trong nhà. Nhà của em đã bị lục lọi, là bị hung thủ giết người lục lọi! Sau khi hung thủ lên trên tầng, lục lọi nhà đầu tiên, nhà em là nhà thứ hai. Trong nhà đầu tiên và nhà thứ hai đều không có người, nhà thứ ba chính là nhà có người chết đó.”

“Anh biết không, nếu em ở nhà, người bị chết chính là em!”

Tâm trạng của tôi rất không ổn định, rất dễ nhận thấy, anh ấy cũng bị tin tức bất thành linh này làm kinh ngạc. Anh ấy tìm một chỗ dừng xe lại, ôm tôi vào trong lòng, lòng bàn tay không ngừng vỗ lên lưng tôi, từng tiếng từng tiếng vỗ về: “Đừng sợ...”

Anh ấy ngồi ở ghế điều khiển, tôi ngồi ở ghế lái phụ. Từ vị trí của anh ấy ôm tôi, cho dù là tôi hay anh ấy đều sẽ rất không thoải mái. Nhưng tôi không động đậy, tôi tham lam hít hà mùi của anh ấy, dường như chỉ có khí dương kiên cường của đàn ông có thể xoa tan sự sợ hãi trong lòng tôi.

Anh ấy không hỏi tôi tình tiết cụ thể, chỉ đợi những run rẩy trên người tôi dần dần ngừng lại, anh ấy lại ôm tôi một lúc, lúc này mới buông ra.

“Đỡ hơn chưa?” Anh ấy hỏi.

Tôi gật đầu.

“Sau này có dự định gì?”

“Có thể em sẽ thuê một căn nhà lại lần nữa.”

“Muốn thuê căn nhà như thế nào?” Anh ấy rất tùy ý hỏi.

“Nhà ở khu nhỏ, chừng hơn 50 mét vuông.” Tôi nói.

Anh ấy gật đầu: “Anh tìm cho em, qua mấy ngày nữa đưa em đi xem.”

Tôi có chút bất ngờ, nhưng vẫn gật đầu.

Chúng tôi ngồi trên xe, sau khi nói chuyện một lúc, anh ấy đưa tôi về cổng trường, từ đầu đến cuối cũng chỉ khoảng hai tiếng.

“Anh...” Mỗi lần gặp mặt đều là trên giường làm chủ đề chính, kiểu một mình tìm tôi nói chuyện thế này, tôi cũng có chút không quen.

“Vốn dĩ đang họp, nghe bọn họ nói đến vụ án này, nghĩ em sống ở ngay gần liền gọi điện thoại cho em.” Anh ấy nói: “Hôm nay anh có việc, hôm khác lại đến tìm em.”

Tôi đương nhiên sẽ không gò ép, rất nhanh xuống xe, lại đi ăn một bát mì gạo, trở về phòng ngủ tiếp tục ngủ.

Ba ngày sau, tôi ngồi trên xe của ông chủ Trác đi xem nhà.

Anh ấy đã chọn ba khu nhỏ, ba căn nhà. Ba khu đều là những tòa nhà đang bán mấy năm gần đây, đều là khu hạng sang.

Tôi chỉ nghe tên của mấy khu đó, trong lòng liền lo ngay ngáy.

Bởi vì tất cả cả đều là giá thị trường, tất cả đều là những căn nhà của những doanh nghiệp phát triển nổi tiếng. Giá nhà lúc đầu không hề rẻ, giá tiền thuê bây giờ sẽ càng không rẻ.

Ông chủ Trác mỗi tháng đã cho tôi ba mươi triệu rồi, tiền thuê này cho dù thế nào tôi cũng nên bỏ ra.

Lúc đó tôi nghĩ, nếu anh ấy đã đưa tôi đến, chỉ cần tiền thuê ở trong phạm vi tôi có thể chịu đựng được, tôi có căn cứ cũng phải thuê bằng được!

Nào ngờ, căn nhà thứ nhất là nhà xây thô, căn thứ hai là nhà xây thô, căn thứ ba vẫn là nhà xây thô!

Nhà xây thô, thế này làm sao ở được?

Ngay cả các thiết bị lắp đặt cơ bản đơn giản nhất cũng không có!

Chẳng nhẽ còn muốn tôi tự lắp đặt? Làm gì có căn nhà cho thuê nào như vậy?

“Em cảm thấy thế nào? Có thích hay không?” Sau khi xem qua ba căn nhà anh ấy hỏi tôi.

“Không tốt.” Tôi nói thẳng: “Chỗ này căn bản không có cách nào ở được, em không thể thuê một căn nhà mà còn phải tự mình lắp đặt được.”

Anh ấy cười: “Em không muốn một căn nhà của chính mình sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Tại sao không bán đi

Nhà của chính mình?

Tôi vô cùng kinh ngạc, hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi nhìn anh ấy.

Cho dù ở thời đại nào, đổi thành bất cứ một gia đình nào, mua nhà đều là một việc lớn. Nhưng anh ấy lại hỏi tôi hỏi hột như thế, muốn một căn nhà của chính mình không?

“Em nên biết, anh là người làm bất động sản.” Anh ấy nói: “Một căn nhà đối với anh mà nói, căn bản không tính là gì.”

Nghe ý này của anh ấy, đúng là muốn tặng cho tôi rồi!

Trong lòng tôi kinh ngạc như có sét đánh, vẫn không thể tưởng tượng nổi.

“Ba tòa nhà này không phải là của anh đó chứ?” Tôi hỏi. Đây là ba tòa nhà không giống nhau, đều là loại tiếng tăm lừng lẫy, thuộc ba doanh nghiệp phát triển khác nhau.

“Của bạn anh. Nếu anh muốn, hỏi bọn họ bảo muốn là được.” Những gì anh ấy nói đơn giản kiểu như trên bàn ăn cơm muốn một chai nước uống, một bao thuốc lá: “Quan trọng là, em có thích không? Thích căn nào?”

“Em...” Tôi muốn khóc mà không ra nước mắt.

Ba căn nhà này, tôi căn bản không nghiêm túc xem, vẫn luôn nghĩ đến tiền thuê nhà đắt, không có đồ lắp đặt không có đồ điện trong nhà.

“Nếu em khó lựa chọn, anh chọn thay cho em nhé?” Anh ấy hỏi.

Tôi gật đầu, nhà là chuyện lớn như vậy, vì sao đến trong miệng của anh ấy lại không khác gì mấy so với việc ăn cơm có muốn gọi mấy món hay không.

“Vậy thì căn đầu tiên đi!” Anh ấy nói: “Anh nghiêng nhiều nhất là căn đầu tiên, môi trường khu nhà tốt, hướng nhà đẹp, lấy ánh sáng tốt, bố cục cũng ổn.”

Tôi lại gật đầu, việc chọn nhà anh ấy giỏi hơn tôi, tôi đương nhiên nghe lời anh.

“Anh sẽ bảo người xử lý ổn tất cả mọi chuyện. Đợi sau khi làm xong giấy chứng nhận quyền sở hữu tài sản sẽ đưa cho em. Em chút nữa photo chứng minh thư đưa cho anh.” Anh ấy nói liền đưa tôi lên xe.

Sau khi lên xe, anh ấy nghiêng đầu lại hỏi tôi: “Em có cần đi xem một lần nữa hay không?”

“Được.” Tôi có nằm mơ cũng không ngờ được, một sinh viên đại học vẫn chưa tốt nghiệp như tôi, bởi vì quen biết một người đàn ông mà rất nhanh chóng đã có thể có một căn nhà.

Chúng tôi đến khu lúc trước một lần nữa, lúc này tôi mới bắt đầu chính thức nghiêm túc quan sát kỹ khu nhà.

Diện tích xanh hóa bên trong khu nhà rất lớn, cây ngân hạnh, nguyệt quế, phù dung, còn có rất nhiều cây mà tôi không biết, tóm lại chính là bóng cây thành rừng. Trong bóng cây có một khoảng đất ngập nước, trong khoảng đất ngập nước có hoa sen nở rộ, trên đất ngập nước có hành lang lượn vòng quanh. Cách hành lang không xa có một nửa sân bóng rổ, tiếp theo là sân quần vợt, bàn đánh bóng bàn, thứ càng khiến người ta thích là bên cạnh mặt đường của khu còn có một vòng đường chạy cao su...

Tôi không phải là một người quá yêu vận động, nhưng trước nay tôi không từ chối trạng thái sinh hoạt khỏe mạnh.

Tôi thích loại cảm giác hướng về phía trước.

“Thích không?” Anh ấy hỏi.

“Thích!” Tôi không chút do dự.

“Giống với khu này, muốn loại một phòng khách, một phòng ngủ, một phòng bếp, một phòng vệ sinh hay một phòng khách, hai phòng ngủ, một phòng bếp, một phòng vệ sinh, hay muốn loại to hơn?” Anh ấy chỉ về hướng chính giữa: “Bên kia có một căn phức hai tầng. Anh xem qua rồi, cũng rất tốt.”

Căn phức hai tầng... Đó tuyệt đối là cuộc sống của người có tiền rồi... Sự chênh lệch giữa tôi và tầng lớp đó quá lớn.

Tôi vội vàng lắc đầu: “Em rất thích kiểu hộ nhỏ.”

“Nếu như một người ở, quả thực kiểu hộ nhỏ là tốt nhất.” Anh ấy cười một cái, đưa tôi tiếp tục đi về phía căn kiểu hộ nhỏ đó: “Căn nhà lớn thích hợp với nhiều người, nếu không, dương khí không đủ, người ở bên trong ngược lại dễ sinh bệnh.”

Dương khí...

Tôi giật mình về nội dung trong lời anh ấy nói. Bởi vì mấy ngày trước mới nhìn thấy người chết, tôi lập tức liền nghĩ đến quỷ quái, các loại âm khí.

Tôi lập tức liền không động đậy, đứng im tại chỗ.

“Sao lại không đi vậy? Không thích nữa à?” Anh ấy hỏi.

“Khu này sửa lâu như vậy, tại sao căn nhà này chưa bán đi?” Tôi hỏi, chẳng lẽ căn nhà đó xảy ra sự việc gì kỳ dị?

“Bởi vì căn nhà đó căn bản chưa từng lấy ra bán, từ ngày đầu tiên bắt đầu phiên giao dịch đã được đánh dấu là đã bán.” Anh ấy nói.

“Vì sao?” Tôi lại hỏi, trong giọng nói tràn đầy sự không tin nhiệm, lẽ nào khi sửa đã xảy ra chuyện?

“Vì sao cái gì?” Anh ấy cau mày, ánh mắt nhìn xung quanh một chút.

Khu nhà như thế này, hai người đứng như vậy nói chuyện rất kỳ quái sao? Tôi cất bước, chậm rãi đi về phía trước, hỏi nhỏ: “Tại sao chưa từng đem ra bán? Có phải là âm khí quá nặng hay không?”

Câu nói vừa tuôn ra, anh ấy liền phì cười.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Giống thầy phong thủy

“May mà em vẫn còn là sinh viên! Lại truyền bá những lời mê tín.”

Chính nụ cười này của anh ấy đã xóa tan không ít màn sương trong lòng tôi: “Rõ ràng là anh nói trước, anh nói căn nhà lớn không thích hợp ít người, dương khí không đủ! Em đương nhiên sẽ nghĩ đến dương khí âm khí!”

“Nhà không vấn đề gì!” Anh ấy nhấn mạnh: “Nếu đã là để cho em ở, anh sao lại chọn căn nhà có vấn đề chứ?”

Tôi và anh ấy lại đi về phía phòng đơn lần nữa.

“Mỗi một tòa nhà, doanh nghiệp phát triển đều sẽ để lại vài hoặc hơn chục căn, chủ yếu để tặng người khác.” Ông chủ Trác nói: “Nếu đã tặng cho người khác, đương nhiên sẽ không xấu.”

“Anh vừa nói cho em về dương khí, cũng không có nói sai.” Anh ấy nói: “Chuyến đi này của chúng ta, ít nhiều cũng cần chú ý đến phong thủy. Phong thủy không phải là mê tín, mà là sự chung sống hòa hợp giữa con người và tự nhiên.”

“Tại sao nói một người không hợp sống ở căn nhà lớn? Bởi vì nếu người ít, trong căn nhà ở sẽ cảm thấy trống rỗng, cảm thấy cô độc. Lâu dần tính cách của người ta cũng sẽ xảy ra sự thay đổi, có khả năng sẽ càng cô độc, vận khí đương nhiên cũng sẽ giảm.” Anh ấy giải thích.

“Thì ra là vậy!” Tôi nhỏ giọng.

Anh ấy gật đầu.

Hai người cùng bước vào trong thang máy, rất nhanh chóng trong lúc đi vào căn nhà đó lần nữa, tôi liền dồn hết tâm trí xem sự đón ánh sáng, bố cục mà anh ấy nói.

Đây là tầng 19, thuộc tầng rất cao rồi, lấy ánh sáng quả thực rất tốt, phòng rất sáng sủa. Còn về bố cục, tôi một chút cũng nhìn không ra.

“Vi sao nói bỏ cục tốt vậy?” Tôi hỏi.

Anh ấy nói lưu loát rất nhiều, gì mà tang phong tụ khí, gì mà vị trí chính tài, gì mà tránh hung thần phòng ngoài rất tốt... Rất chuyên nghiệp, còn nói cho tôi vị trí nào nên đặt những gì.

Tôi dựa vào tường nhìn anh ấy, yên lặng cười. Khoảnh khắc này, hình tượng của anh ấy trong lòng tôi không phải là ông chủ to lớn nào, mà là một thầy phong thủy.

“Đang cười gì thế?” Gần như nói xong rồi, anh ấy hỏi.

“Em đang cười, nếu như anh mặc bộ đồ của đạo sĩ, trên tay cầm một cái la bàn, nhất định có thể kiếm được tiền.” Tôi nói.

“Đạo hạnh này của anh cũng chỉ có thể dám thu xấp xỉ ba triệu rưỡi.” Anh ấy đi đến trước mặt tôi, một tay chống lên tường cạnh tôi, một tay nâng cằm tôi lên, hôn xuống.

Nụ hôn nhẹ nhàng.

“Cũng chính là nói, những lời vừa nãy của anh chỉ đáng giá xấp xỉ ba triệu rưỡi?” Tôi hỏi.

Anh ấy “ừ”, sau câu nói “Miễn phí cho em” lại hôn xuống lần nữa.

Tôi chợt nghĩ đến ba căn nhà hôm nay xem đều là ông chủ Trác cảm chia khóa đến, ngay cả một người môi giới bán nhà cũng không có.

“Vi sao anh có chìa khóa chỗ này?” Tôi hỏi.

“Xin.” Khoảng cách giữa những nụ hôn, anh trả lời.

“Thầy phong thủy chân chính sẽ lấy bao nhiêu?” Tôi lại hỏi.

“Nghiêm túc một chút, anh đang hôn em đó!” Anh ấy nói: “Xem nhà to hay nhỏ, thông thường là hơn ba tỷ rưỡi.”

“Thật sự là kiếm được đó!” Tôi xúc động: “Hay là em cũng đi học phong thủy?”

Anh ấy bỗng chốc liền cười, đôi môi rời khỏi môi của tôi, nhưng dùng lòng ngón tay cái vuốt ve khóe môi của tôi: “Có thể có chút tinh thần chuyên nghiệp hay không?”

“Chính là có tinh thần chuyên nghiệp mới cắt ngang được anh.” Tôi giả mồm át lẽ phải: “Lỡ như anh hôn đến nỗi có cảm xúc, muốn “làm” thì biết làm thế nào?”

Ánh mắt của tôi chuyển động nhìn xung quanh một vòng: “Chỗ này ngay cả chỗ nằm cũng không có, cũng không có rèm cửa sổ. Hơn nữa, ngộ nhờ phá hỏng phong thủy nơi đây thì làm thế nào?”

Anh ấy lại cười, ám muội lúc trước đã cắt đứt, anh ấy nói: “Đợi lắp đặt các thứ xong rồi nói.”

Tôi gật đầu.

“Vậy quyết định căn này chứ? Em thích phong cách gì?” Anh ấy dừng lại một chút: “Hoặc là, nhân dịp nghỉ hè này, em tự mình thiết kế, tự mình tham gia vào lắp đặt thiết bị.”

Ông chủ Trác lúc trước đã nói rồi, căn nhà này sẽ là của tôi.

Nếu đã là của tôi, đương nhiên tôi cũng muốn chính mình lắp đặt, chỉ là...

“Vấn đề tiền bạc, em không cần lo lắng.” Giọng nói của ông chủ Trác truyền đến: “Anh nếu đã nói tặng cho em căn nhà này, đương nhiên là cả lắp đặt thiết bị.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Em thật là mất hứng

Lời của ông chủ Trác khiến tôi hoàn toàn yên tâm.

“Lễ vật quý trọng như vậy, em cần phải bỏ ra thứ gì?” Tôi gọn gàng dứt khoát hỏi.

Anh ấy đã từng nói, nói về bản chất, anh ấy là thương nhân.

Đây là một căn nhà tính cả lắp đặt thiết bị, khu vực này, vị trí này, cho dù vào năm đó, giá trị mua bán cũng khoảng hai tỷ.

Đây không phải là một bộ quần áo bình thường, một món quà.

Tôi chỉ có thân thể, cũng may thứ anh ấy nhìn trúng cũng chính là thân thể của tôi. Hơn nữa, vào chuyến đi đến thành phố D lần trước, tôi đã hiểu rõ một điều, anh ấy có lẽ sẽ không dễ dàng tặng tôi cho người khác.

“Em thật là mất hứng.” Anh ấy nói: “Lúc này, không phải là em nên vui vẻ ôm lấy anh, hôn anh mãnh liệt nói lời cảm ơn sao? Sau đó đầu anh sẽ nóng lên, nói với em, cái gì cũng không cần bỏ ra.”

Tôi bỗng chốc liền cười, rất phối hợp móc hai tay vào cổ anh ấy: “Em không phải vốn dĩ đã là của anh sao? Lần nào ở cùng nhau, em không phải đều phục vụ anh đến mức đau muốn chết sao? Hừ?”

Tôi vừa nói vừa nghiêng đầu, như có như không chạm vào khoe môi anh ấy.

Người không chịu đựng nổi đầu tiên quả nhiên là anh ấy, tôi rõ ràng cảm nhận được thân thể của anh ấy đang thay đổi, lúc lại mở miệng, giọng nói của anh ấy đã có sự không trong sáng: “Bây giờ không sợ anh biến thành cảm thú muốn em ở chỗ này à?”

Tôi cười, vẫn nhẹ cắn lấy khoe môi của anh ấy: “Không phải nói lấp đấp xong mới “làm” ở đây sao? Em tin tưởng sức nhẫn nại của anh.”

“Yêu tinh nhà em!” Anh ấy gặm tôi một miếng mạnh mẽ, lập tức buông ra.

Hôm đó, tôi cho rằng anh ấy sẽ lập tức đưa tôi đến khách sạn, trút hết những dục vọng tích lũy trong hai lần rồi tính. Nhưng không ngờ, anh ấy chỉ cùng tôi ăn cơm tối liền đưa tôi quay trở lại trường học.

“Thật sự không có điều kiện đính kèm? Ví dụ ở cùng anh thêm hai năm?” Lần trước ước định với anh ấy là đến khi tốt nghiệp đại học.

Anh ấy lắc đầu.

“Chuyện của hai năm sau để hai năm sau rồi nói. Anh chỉ có một điều kiện.” Anh ấy nhìn tôi một chút: “Khi ở bên cạnh anh, không được có quan hệ với người đàn ông nào khác, không được lên giường với người đàn ông khác.”

“Cái này cũng có thể gọi là điều kiện?” Đây không phải là chuyện đương nhiên sao? Tôi kinh ngạc nhìn anh ấy: “Đây thật không giống một điều kiện của thương nhân đưa ra.”

Anh ấy cười, hơi hột nói: “Em nếu như muốn ở cùng anh thêm hai năm, đương nhiên cũng được.”

“Được!” Giọng nói của tôi càng thêm tùy ý.

Ngoại trừ anh ấy, tôi vẫn thật không biết có thể gặp được một người đàn ông có thể khiến tôi động lòng như vậy, yên tâm như vậy, đau lòng như vậy... hay không?

Anh ấy cười, sau khi nhìn tôi một chút, không nói gì thêm.

Nghỉ hè năm đó, tôi trừ việc học thuộc lòng, ôn tập bài vở ra thì là lắp đặt nhà ở.

Anh ấy chuyển một số tiền lớn vào trong thẻ của tôi, nói không đủ thì hỏi anh ấy.

Quá trình lắp đặt sửa sang phía sau, anh ấy đã cho tôi ý kiến mấy lần, cũng cùng tôi đi mua đồ dùng trong nhà, căn bản là tùy vào tôi thích.

Tôi đổi phòng bếp thành kiểu phòng bếp nửa mở, đặt cái giường rất to ở phòng ngủ. Tất cả mọi thứ đều là dựa theo nhu cầu sinh hoạt của hai người để lắp đặt.

Tôi muốn làm cho anh ấy đồ ăn thuộc sở trường của tôi. Tôi muốn khi tôi nấu ăn, anh ấy có thể ở sau lưng ôm tôi. Tôi muốn ở mỗi góc trong căn nhà này cùng anh ấy làm...

Việc lắp đặt sửa sang cơ bản chỉ mất một tháng, sau đó chính là đưa dụng cụ gia đình và đồ điện vào trong nhà.

Mọi thứ đều rất nhanh chóng, cuối cùng kịp trước khi vào kỳ học thứ hai của năm thứ ba, nhà đã lắp đặt xong. Tôi đem những đồ vật quý trọng của tôi, cũng chính là vali hành lý đó đến.

Sau đó, anh ấy lái chiếc Land Rover, đích thân chuyển nhà thay tôi, chuyển toàn bộ đồ vật giá rẻ của phòng trọ đến.

Gian nhà có hơi người, rất có cảm giác “nhà”.

Đây là lần đầu tiên kể từ sau khi mẹ tôi rời bỏ tôi, tôi mới lại có cảm giác “nhà”.

Tôi và anh ấy lần đầu tiên không đi khách sạn, mà là ở trong nhà...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Thi lại

Kỳ thứ hai năm thứ ba đại học đúng hạn mà đến.

Tiền báo danh tôi không hỏi cần riêng với ông chủ Trác. Tiền lấp đặt sửa sang mà anh ấy đưa cho tôi vẫn chưa dùng hết, nhưng anh ấy nhất định đưa tôi mười lăm triệu, tiền học phí của chúng tôi chưa đến mười hai triệu. Anh ấy nói, tiền lấp đặt sửa sang còn thừa tôi giữ lại dùng, nói tôi là thần giữ cửa, anh ấy không ngại cho tôi thêm một ít để tôi vui vẻ.

Ngày hôm báo danh, tôi từ ký túc xá cũ chuyển về ký túc xá ban đầu, những bạn nữ khác trong ký túc xá có cha mẹ cùng đến. Mỗi nhà đều mang theo không ít đặc sản quê hương, chia cho những người khác ăn.

Tôi không có đặc sản chia cho mọi người, cũng không có cha mẹ ở bên cạnh, mọi người nghe nói nghi hè tôi không về quê, mà ở thành phố A làm thêm, nhao nhao nói với con mình: “Con xem con gái nhà người ta giỏi giang biết bao, sao con cái gì cũng không biết?”

Tôi trước nay không tiếp lời, chỉ mình làm việc của mình, đến sau đó, tôi dứt khoát rời đi.

Ngồi xe đến căn nhà nhỏ của tôi ở một buổi chiều, đến chập tối mới quay trở về.

Trong ký túc xá, bố mẹ của các bạn nữ một số đã rời đi ngồi xe trở về quê, một số lại ở lại ở nơi tiếp đón trong trường học, dự định ngày hôm sau mới đi. Trong ký túc xá vẫn chỉ có sáu người chúng tôi.

Mỗi người bọn họ đều tràn đầy phấn khởi kể những chuyện đã xảy ra trong kỳ nghỉ của bọn họ, tụ họp với bạn cấp ba, được con trai theo đuổi...

Tôi nghe bọn họ nói, cũng chơi hình khối vuông của Nga trên điện thoại.

Khi tin nhắn điện thoại vang lên, bức tường đã xây loang lổ nham nhở đến mức rất cao trên điện thoại, tôi dứt khoát thoát trò chơi, mở tin nhắn.

[Đã báo danh chưa?]

Là ông chủ Trác, lúc đầu khi chúng tôi ở cùng nhau, anh ấy chưa từng gửi tin nhắn cho tôi, có chuyện liền gọi điện thoại.

Gần đây, từ khi chúng tôi có một cái “nhà”, anh ấy thỉnh thoảng cũng gửi tin nhắn cho tôi, đều là những lời không quan trọng, nhưng loại cảm giác được người khác nhớ đến này, khiến tôi rất yên tâm.

[Đã báo danh rồi, anh vẫn chưa ngủ à?] Tôi nhấn bàn phím

[Chuẩn bị ngủ rồi, chỉ là hỏi chút tình hình của em.] Anh ấy trả lời.

[Tất cả đều tốt, bạn cùng phòng đang nói chuyện về cuộc sống trong kỳ nghỉ.]

[Em nói thế nào?]

[Em nói em câu được một chàng rể kim quy, vừa đẹp trai vừa giỏi giang. Bọn họ đang làm ầm lên muốn chàng rể kim quy mời ăn cơm.]

[Được. Em mời bọn họ ăn bữa ngon, anh trả tiền.]

[Đùa thôi, em không nói gì cả! Chỉ nghe bọn họ nói, anh ngủ sớm đi nha!]

[Ngủ ngon.]

[Ngủ ngon.]

Sau khi vào học, chuyện lớn đầu tiên của tôi chính là thi lại.

Lần này, tuy không nói được là thành tích quá xuất sắc, nhưng 88 điểm vẫn làm kinh ngạc đến giáo sư của chúng tôi rồi, dù sao, từ 53 điểm đến 88

điểm, gần như có thể nói là bước nhảy lớn.

Cô ấy nghi ngờ tôi gian lận, đặc biệt mời tôi đến văn phòng một chuyến. Sau khi vào văn phòng, cô ấy quan sát tôi một lượt trước tiên.

“Từ năm nhất đến bây giờ, số lần em lên lớp không nhiều, cũng chính là hai tháng cuối của kỳ học trước mới thấy em xuất hiện vài lần. Mỗi lần xung quanh đều vây quanh một đám con trai.”

Cây ngay không sợ chết đứng, hai tháng cuối cùng của kỳ học trước, tôi gần như không trốn tiết.

Còn về việc xung quanh bao vây một đám con trai, đó càng không phải là lỗi của tôi, không có ai quy định xung quanh tôi không thể có người ngồi.

Tôi không dám phản bác, chỉ cúi đầu xuống rất thấp.

“Bài thi này là em làm à?” Cô ấy chỉ vào bài thi của tôi.

“Giáo sư Châu, cô có thể đối chiếu nét chữ, đúng thực là của em làm.” Tôi nói.

“Em đọc thuộc bài ‘Ly Tao’ đi.” Lời nói của cô ấy rất bình thản.

Tôi “vâng” một tiếng, tiếp tục bắt đầu đọc thuộc lòng: “Đề cao dương chi miêu duệ hê, trẫm hoàng khảo viết bá dung. Nhiếp đề trình vu mạnh tâu hê, duy canh dân ngô dĩ giáng...”

Những từ ngữ khó hiểu, tôi lại đọc xong lưu loát không thiếu một chữ.

Ngay sau đó, tôi nhìn thấy cô ấy nở nụ cười: “Đề học thuộc bài khóa này, em đã tốn không ít công sức nhỉ?”

“Vâng.” Lúc đó tôi nằm mơ cũng là đang học thuộc “Ly Tao”.

Cô ấy lại cười: “Khi tôi giảng ‘Ly Tao’, em không lên lớp nhỉ?”

Tôi yên lặng.

“Bài khóa này, phải học thuộc chỉ là một đoạn trích.” Cô ấy nói.

Tôi...

“Nói như vậy, ‘Tiêu Dao Du’ cũng có thể học thuộc cả bài rồi?” Cô ấy hỏi: “Đọc cho cô nghe thử.”

“Vâng. Bắc minh hữu ngư, kỳ danh viết côn. Côn chi đại, bất tri kỳ kỳ thiên lý dã. Hóa nhi vi điểu, kỳ danh vi bằng...”

Hôm đó, giáo sư chỉ ra mấy bài văn cổ, bảo tôi đọc thuộc từng bài, tôi liền thật thà đọc, sau cùng, cô ấy hỏi: “Kỳ học này còn trốn tiết không?”

“Không ạ.” Tôi nói, tôi mới không muốn rõ ràng chỉ học đoạn trích nhưng lại học thuộc cả bài.

“Em có thể bảo đảm?” Cô ấy cười nhìn tôi.

“Em cam đoan không trốn tiết.” Tôi thề thốt chân thành.

“Được, đại biểu khoa của môn học này kỳ này do em làm!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Người phụ nữ ngoài luồng là cậu

Từ khi giáo sư đi ra khỏi phòng làm việc, tôi có cảm giác dờ khóc dờ cười.

Rõ ràng là đối tượng gian lận mà giáo sư hoài nghi, nhưng sau một tiếng, lại thành học trò tâm đắc của thầy, tin tức này nếu truyền tới lớp học, bạn cùng lớp sẽ nghĩ ra sao?

Kêu một người thi không qua kì thi cuối kỳ học kỳ trước làm đại biểu khoa...

Được rồi, vốn đại biểu khoa là ai? Liệu có gì không phục không? Có tìm tôi đánh lộn không?

Tâm trạng của tôi rất rối bời, nhưng trong lúc đó, miệng tôi vẫn luôn cong lên, có một loại cảm giác vui vẻ.

Làm học sinh có vấn đề hai năm rưỡi, rốt cục có một ngày, lại có thể có được sự khẳng định của thầy giáo.

Sau khi trở lại phòng ngủ, phòng ngủ có ba cô gái, thấy tôi trở về, nhao nhao hỏi: "Khương Kha, giáo sư Chu tìm cậu làm gì?" "Chẳng lẽ lại không qua à?" "Cậu có xin xỏ không? Giáo sư Chu rất tốt..."

"Tớ qua." Tôi nói: "Giáo sư lại chọn mấy bài nữa kêu tớ đọc thuộc, tớ cũng học rồi, sau đó cô ấy cho tớ về."

"Như vậy à?" "Kêu cậu đọc cái gì?" "Vì sao lại kêu cậu đọc?"...

"Ly Tao nè, Tiêu Dao Du nè, Đạo Đức Kinh nè... Đọc trước mặt giáo sư, tớ có cảm giác như trở lại cấp 2 vậy." Tôi nói: "Giáo viên cấp 2 của chúng tớ mỗi tuần đều kêu chúng tớ đọc thuộc bài trước mặt họ đó!"

"Thế cậu đọc đúng hết rồi à?" Họ hỏi.

"Cả một mùa hè tớ đều học thuộc mà." Tôi nói.

"Cậu không phải đang đi làm sao?"

"Đúng vậy, phát tờ rơi đó! Phát tờ rơi cũng không phải ngày nào cũng phát, chỉ cuối tuần đi thôi." Tôi trả lời lưu loát.

Ngay sau đó, tôi xoay người lên giường, buông màn, làm bộ buồn ngủ, trên thực tế là lén gọi nhắn tin cho ông chủ Trác.

Quan hệ của tôi với anh là bí ẩn, lúc tôi gọi nhắn tin cho anh, đương nhiên cũng phải gửi lúc ở một mình.

[Anh Trác, kết quả thi lại có rồi.]

[Thế nào?]

[Giáo sư mới vừa mời em tới phòng làm việc rồi... (khóc...)]

[Không qua?]

[Qua, giáo sư hoài nghi em gian lận, kêu em đọc thuộc rất nhiều bài khoá, sau đó kêu em làm đại biểu khoa (cười như điên), có phải em rất lợi hại không (cười như điên)?]

[Chúc mừng.]

[Sao anh nói ít vậy?]

[Hộp.]

[Chúc anh hộp hành vui vẻ.]

Bởi vì thuận lợi vượt qua kì thi lại, các bạn cùng phòng bảo tôi mời khách để chúc mừng, tôi vui vẻ bằng lòng, mời họ đi ăn cá đậu phụ buffet.

Trưởng phòng nhắc lại chuyện xưa, lại hỏi tôi chuyện quan hệ kết giao các phòng lần nữa.

"Khương Kha, tình hình bạn trai cậu sao rồi? Học kỳ này có mấy người ở trong phòng?"

"Một người cũng không có." Tôi nói, "Ở thành phố A vẫn chỉ có mình bạn trai tớ, hơn nữa, mấy ngày hôm trước anh ấy lại ra khỏi nhà."

"Đi công tác thường xuyên thế! Mọi người bây giờ toàn xa nhau ít tụ tập, về sau kết hôn thì làm sao đây?" Trưởng phòng hỏi lại.

"Có thể kết hôn không còn chưa chắc chắn kia!" Tôi thờ dãi một hơi: "Ra xã hội rồi, nhiều thứ cám dỗ lắm."

"Chẳng lẽ cậu phát hiện manh mối gì rồi sao?" Vương Hiểu Yên có vẻ nhiều chuyện.

Tôi thì ra vẻ hoài nghi nhìn cô ta: "Vương Hiểu Yên, cậu khẩn trương như vậy, phụ nữ ngoài luồng của bạn trai tớ không phải là cậu đấy chứ?"

Vương Hiểu Yên sừng sốt, nói thật nhanh: "Tớ khẩn trương hỏi nào chứ? Tớ quan tâm cậu thôi!"

Tôi "ờ" một tiếng, cúi đầu ăn cá.

Những người khác nhanh chóng trao đổi ánh mắt, không nhắc lại chuyện bạn trai nữa, lại tiếp tục nói chuyện quan hệ kết bạn, thì ra, trong lớp chúng tôi, đã có 2 phòng ngủ nam đề nghị muốn xây dựng quan hệ kết bạn với chúng tôi rồi.

Mà học cùng hệ cùng năm còn có 3 phòng ngủ cũng tìm tới phòng ngủ chúng tôi.

"Đây là ảnh chụp của 5 phòng ngủ nam, mọi người nhìn xem, mọi người cảm thấy thế nào?" Trưởng phòng lấy ra một xấp ảnh chụp trong túi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Một quan hệ kết giao các phòng

Thật sự là một xấp, mỗi phòng ngủ đều không chỉ có một tấm, trưởng phòng còn cẩn thận viết lên mặt trái của mỗi tấm hình là phòng ngủ nào, rất sợ nhầm.

Các bạn cùng phòng nhao nhao để đưa xuống, bắt đầu truyền nhau xem ảnh chụp.

"Lớp chúng ta thì không cần xem, đều quen cả rồi." Trưởng phòng trực tiếp đem mấy tấm hình bên trong để lên bàn.

"Muốn xem muốn xem! Xem bọn họ trông có được không?" Vương Hiểu Yến đứng dậy, lại xoay người cầm mấy tấm hình.

"Ôi, bạn này đẹp trai thế! Phải 1 mét 78 đó nhì!" Phạm Huyền hô lên, vội vàng xem số phòng ngủ ở sau hình.

"Vừa nhìn là biết đúng loại hình cậu thích." Chu Tĩnh Văn xông qua nhìn.

"Tớ thích loại hình gì?" Phạm Huyền cười hỏi.

"Không phải cậu thích loại hình sáng sủa năng thể dục thể thao sao?" Chu Tĩnh Văn đáp.

Tôi thấy họ vui vẻ như vậy, giờ tay ra xin ảnh chụp: "Cho tớ xem với."

Tay cầm ảnh chụp của Phạm Huyền đầu tiên là thu lại, sau đó mới đưa cho tôi: "Khương Kha, đầu tiên nói trước nhé, bạn này là của tớ, không cho cậu giành với tớ đâu!"

Tôi cười: "Con mắt nào của cậu thấy tớ muốn giành với cậu? Tớ có bạn trai rồi."

Cô ta bĩu môi: "Ai mà không biết con trai đều thích cậu, cậu chỉ cần vẫy tay, bọn họ còn không ngoan ngoãn quỳ gối sao?"

Tôi lại cười: "Sao tớ chưa bao giờ biết tớ đây có sức hút như vậy nhỉ?" Khi đang nói chuyện, tôi đã đem ảnh chụp trả lại cho cô ấy: "Quả thực rất tuần tú."

Tôi dừng một chút: "Rất xứng đôi với cậu."

Phạm Huyền lập tức tươi cười rạng rỡ, sắc mặt lúc nhìn tôi đã khá hơn nhiều: "Được rồi, Khương Kha, bạn trai cậu là loại hình gì? Cậu thích loại hình nào?"

"Tớ đương nhiên thích loại hình như bạn trai tớ rồi." Tôi nói.

Trong đầu hiện ra hình ảnh ông chủ Trác mang kính mắt, mặc áo sơ mi, anh là loại hình nào? Anh đương nhiên là mặt người dạ thú.

Thế nhưng, từ này không thể nói, tôi cẩn thận lựa chọn từ để nói: "Bạn trai tớ rất tuần tú, mang kính mắt, trông rất nhã nhặn, lúc làm việc rất đứng đắn cẩn thận. Vóc người và chiều cao đều rất tốt, mỗi ngày đều đi chạy bộ để giữ dáng."

"Ồ!" "Ồ!" "Ồ!"...

Tôi nói xong, xung quanh đã có năm tiếng hét lên.

"Hoàn hảo!" "Khương Kha, cậu nói cho chúng tớ biết, làm thế nào cậu câu được bạn trai hoàn hảo như thế?" "Không ngờ con trai khối A còn có người đẹp trai như vậy!" "Cậu ta có cơ bụng không?"

"Có chứ!" Tôi nghĩ tới người nào đó vóc người hoàn mỹ: "Cơ bụng của anh ấy rất đẹp."

"Cậu thấy rồi à? Sờ vào cảm thấy có thích không?" Phạm Huyền hỏi, trong ánh mắt tất cả đều là ánh sao.

Tôi gật đầu.

Tôi không chỉ nhìn thấy cơ bụng của anh rồi, mà còn nhìn thấy toàn bộ các múi bụng xinh đẹp của anh, tất cả các chỗ đều nhìn rồi! Hơn nữa, người đàn ông có vóc người tốt, không chỉ sờ thấy thích, lúc làm thì càng...

Tôi sợ tôi cười dâm quá, vội cúi đầu nhấp một hớp canh.

"Khương Kha, cậu cười thật dâm dăng! Cậu hãy thành thật nói đi, có phải các cậu đã đến bước cuối rồi không?" Chu Tĩnh Văn một tay khoát lên vai tôi, giả vờ thần bí hỏi.

"Vấn đề này không trả lời nha!" Tôi cười.

Mọi người tự có ý tưởng của mình.

Thời đại đó, mọi người mặc dù cảm thấy chuyện "làm tình" rất thần bí nhưng lại có mong muốn hưởng tới, cùng phòng cũng có bạn nữ nói, muốn giữ lần đầu tiên cho chồng mình, nhưng càng nhiều người lại ngược lại, muốn cởi mở.

Mọi người lại nhìn ảnh chụp, từ lúc ban đầu chỉ nhìn tướng mạo, càng về sau càng phân tích cách ăn mặc của mỗi người một phen, lần đầu tiên tôi thấy con gái trong phòng ngủ chúng tôi đều thật lợi hại, thuộc như lòng bàn tay các hăng.

Đương nhiên, khi đó trong lòng chúng tôi các hăng hàng hiệu, chính là mấy cái như Metersbonwe.

Sau một hồi so sánh, mỗi phòng ngủ đều có ưu khuyết điểm, hoặc là có bạn siêu đẹp trai, hoặc là có bạn vừa nhìn đã biết gia cảnh rất tốt, hoặc là có bạn cực kỳ có cá tính, vừa nhìn là biết sẽ không đi theo con đường bình thường thôi đâu, nói chung, khó có thể lấy hay bỏ.

"Mọi người cảm thấy thế nào?" Trưởng phòng hỏi: "Chúng ta chọn hai phòng đi?"

"Cảm giác mỗi phòng ngủ đều rất tốt, không thì, chúng ta chọn cả năm đi?" Phạm Huyền đề nghị.

"5 phòng có nhiều quá hay không?" Trưởng phòng lưỡng lự: "Chúng ta trước đây còn có một quan hệ kết giao nữa! Cộng lại là 6 phòng rồi."

"6 phòng thì sao? Cũng không phải mỗi ngày đều có hoạt động." Phạm Huyền nói: "Chúng ta sắp năm tư đại học rồi, còn không điên cuồng nữa thì tốt nghiệp luôn rồi mất!"

Chính là câu "còn không điên cuồng nữa thì tốt nghiệp luôn rồi mất" này của Phạm Huyền, đã động rất mạnh đến từng người ở đây, việc này cứ thế vui vẻ quyết định, về sau, phòng ngủ chúng tôi đã có 6 quan hệ kết giao.

Cá nhân tôi cảm thấy có hơi ngán, có đưa ra phản đối, đáng tiếc phản đối vô hiệu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Bạn gái đủ tiêu chuẩn

Hôm đó, cá đậu hũ còn chưa ăn xong, trưởng phòng đã nhanh chóng trả lời 5 phòng ngủ kia.

Lại ngay sau đó, điện thoại của trưởng phòng vang lên, có phòng ngủ khẩn cấp gọi điện thoại cho chúng tôi, là một phòng ngủ thuộc chuyên ngành khác, trưởng phòng ấn chế độ rảnh tay, đối phương mỗi người nói hai câu, cũng là giới thiệu bản thân, chúng tôi đầu dây bên này cũng nên như vậy theo thường lệ.

Mỗi người họ nói vài câu xong, rất hưng phấn, sau khi nói xong lại đưa điện thoại di động cho tôi, tôi chỉ đành ứng phó nói: "Tôi tên Khương Kha, mọi người nói chuyện phiếm trước đi, có thể bỏ qua tôi."

"Tại sao lại bỏ qua cậu? Bọn tôi cảm thấy cậu rất có cá tính nha!" Đối phương lập tức nói.

Ấu trĩ! Trong lòng tôi nghĩ thế, trong miệng lại nói: "Tôi không biết nói chuyện phiếm lắm, hơn nữa, tôi còn đang dùng com."

Đối phương trực tiếp bỏ qua nửa câu sau của tôi, đa mặt dày nói: "Làm sao lại không biết nói chuyện phiếm chứ? Nói chuyện phiếm là bản năng của con người mà! Nói chuyện với chúng tôi nhiều rồi sẽ biết, tác dụng của quan hệ hữu nghị phòng ngủ chính là lấy sờ trường bù sờ đoản mà..."

Tôi đã nghe không vào được nữa, nghĩ thầm, đây chính là điểm khác biệt giữa một cậu trai và đàn ông trưởng thành, như có ham muốn thể hiện không dứt vậy. Tôi trực tiếp đưa điện thoại di động đưa cho trưởng phòng, lại chọc chọc con cá trong bát của mình.

"Mọi người nói chuyện phiếm đi, tôi còn đói." Tôi nói.

Trưởng phòng tỏ vẻ bất đắc dĩ, trong ánh mắt lại rõ ràng là hưng phấn, cô nghe điện thoại, đầu tiên giải thích một câu, nói chúng tôi đang ăn cá, Khương Kha ăn chậm, để Khương Kha từ từ ăn, khỏi hóc.

Đối phương lúc này mới kéo trọng tâm câu chuyện tới chuyện khác, chỉ trong chốc lát, lại muốn mời chúng ta hát karaoke.

Trưởng phòng nhìn 5 người chúng tôi, trưng cầu ý kiến, toàn bộ mọi người lại đưa ánh mắt nhìn tôi.

"Mọi người nhìn tôi làm gì? Mọi người muốn đi thì đi đi, tớ không đi." Tôi nói.

"Vì sao?" Họ hỏi.

"Không có vì sao, chỉ là không muốn đi." Tôi nói. Trước tôi phản đối xây dựng nhiều quan hệ hữu nghị phòng ngủ như vậy, chỉ vì không muốn tham gia các loại hoạt động linh tinh.

"Chúng ta cùng một phòng ngủ, loại hoạt động tập thể này, mỗi người đều nên cố gắng tham gia chứ." Trưởng phòng nói năng nặng nề, vẻ mặt lãnh đạo.

Hoạt động tập thể...

Tôi lập tức nở nụ cười, trước tôi vắng mặt hai năm rưỡi, không có quan hệ hữu nghị phòng ngủ, cũng có hoạt động tập thể sao? Tôi không cảm thấy thiếu một mình tôi thì có vấn đề gì.

"Khương Kha, cậu hát hay như vậy, tớ đã lâu không nghe rồi! Cùng đi chứ!" Chu Tinh Văn khoác tay lên vai của tôi lần nữa, nâng kính mắt.

"Đừng vậy! Cậu không phải còn đi đăng ký cuộc thi ca sĩ đó sao? Buổi tối đi luyện một chút thôi!" Phạm Huyền cũng nói.

"Cậu là đại mỹ nữ trong phòng ngủ chúng ta, nếu cậu không đi, chúng ta mất mặt cỡ nào chứ!" Triệu Hiểu Yến nói.

"Tớ thật sự không đi đâu." Tôi nói.

"Vì sao?"

Tôi vốn muốn nói tôi phải đọc sách, tôi phải đi tự học, nhưng lời đến khóe miệng, tôi bỗng nhiên đổi thành: "Hẹn bạn trai gọi điện thoại rồi."

Con gái ở tuổi này, nếu tôi biểu hiện quá thích học tập, tâm trạng họ sẽ không thoải mái, nhưng nếu tôi là vì gọi điện thoại với bạn trai, họ sẽ cảm thấy rất bình thường.

"Khương Kha, cậu thật là bạn gái đủ tiêu chuẩn nha!" Chu Tinh Văn cười.

Tôi cười cười, không giải thích.

Trưởng phòng do dự trong chốc lát, cự tuyệt đối phương, nói hẹn lại ngày khác, đối phương lại cũng không nín kéo nữa, rất sáng khoái bằng lòng, còn nói hôm nào ăn cơm cùng nhau đã.

Đầu tiên trưởng phòng có chút không thoải mái, cảm thấy tôi làm hủy đi thể diện của cô, sau đó mấy người khác cảm ảnh chụp, thảo luận xem mới vừa rồi người nói chuyện điện thoại là những ai, tâm tình của cô ta mới lại vui vẻ, nói chuyện tán phét với những người khác.

Không lâu sau, điện thoại của cô ta lại vang lên, lại là một phòng ngủ...

Đêm hôm đó, đến tối sau tắt đèn rất lâu rồi, điện thoại phòng ngủ vẫn không từng ngưng, trên đường tôi làm bộ nghe điện thoại, chạy ra ngoài hơn một giờ, ở trong trường học tản bộ hơn một giờ, sau khi trở lại phòng ngủ, chợt nghe nói com tối năm ngày tiếp của phòng ngủ chúng tôi, đã được hẹn hết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Anh cũng cần tránh

Tôi giặt mình.

Phòng ngủ của chúng tôi, lại nổi tiếng như thế đó!

Trưởng phòng vênh váo đắc ý: "Trong khoa tiếng Trung của chúng ta, ước chừng phòng ngủ của chúng ta có nhiều quan hệ hữu nghị phòng ngủ nhất đó."

"Đó là nhờ "sếp" mạnh vì gạo, bạo vì tiền, lo liệu cẩn thận." Tôi thuận miệng nịnh hót.

Bạn kia càng thêm hài lòng, nghiêng mắt nhìn tôi: "Khương Kha, đầu tiên tôi phải nói trước, cậu là một thành viên trong phòng ngủ chúng ta, hoạt động của phòng ngủ chúng ta, cậu phải cố gắng tham gia nhiều vào."

"Được, tớ cố gắng." Tôi nói. Một câu cố gắng, không coi là hứa hẹn.

Buổi tối năm ngày sau, xem như lần đầu tiên chính thức gặp mặt với năm phòng ngủ có quan hệ hữu nghị với chúng tôi, tôi tất nhiên là tham gia, chỉ có điều, tôi chỉ tham gia ăn, hoạt động sau khi ăn, hát karaoke, đi nhảy nhót, trượt băng..., tôi đều không tham gia.

"Cậu về làm gì? Chúng tớ đều ở đây, phòng ngủ chỉ có một mình cậu." Phạm Huyền kéo tay của tôi.

"Tớ phải ôn bài! Chép ghi chú! Chương trình học 2 năm trước kia để lại, tớ phải bù lại!" Tôi nhỏ giọng nói.

"Cái này cũng không gấp trong chốc lát được!" Phạm Huyền cũng nhỏ giọng, "Nếu cậu không tham gia, "sếp" sẽ không vui."

"Cậu ta không vui đâu liên quan gì tới tớ?" Tôi khó hiểu, không phải chỉ là một người đại diện cho phòng thôi sao?

"Cùng ở chung một phòng ngủ, chung quy không tốt đâu." Phạm Huyền nói.

Tôi thờ dãi một hồi, đi tới ngồi xuống bên cạnh trưởng phòng kia, nhỏ giọng nói: "Sếp ơi, tớ cũng đã tham gia hoạt động rồi, đi về trước nhé?"

"Lát nữa không phải còn sắp đi nhảy sao? Người ta 6 người, chúng ta cũng 6 người, nếu cậu đi, phòng ngủ chúng ta khả năng sẽ thiếu một người." Cô ta cười từ chối.

"Tớ tới kỳ, đau bụng lắm!" Tôi cau mày.

"Thiệt hay giả?" Cô ta vẫn không tin.

"Thực sự, thật hơn cả vàng." Tôi tỏ ra chân thành, hai tay càng thân mật kéo cô: "Lát nữa các cậu mỗi người nhảy thêm một bản đi!"

Thấy đáng vẻ tôi như vậy, cô ta lúc này mới cố gắng gạt đầu, tôi bung ly lên, mời rượu mọi người, chỉ nói có việc muốn trở về phòng ngủ, sau đó liền đi.

Đến tối khi các bạn cùng phòng trở về, lại mang cho tôi một hộp bánh kem, nói là phòng ngủ quan hệ hữu nghị kia mua cho tôi.

Tôi cười trừ ghẹo: "Nhất định là mua cho các cậu, các cậu có phải có người bị người ta nhìn trộm rồi không? Có thành thật khai báo không?"

Sau một phen vui đùa, hộp bánh kem đã thành của công, tôi thật sự không muốn tiếp xúc cùng nhiều bạn nam.

Hơn nữa, nói thật, tôi có chút phản cảm kiểu tụ tập này.

Chắc là bởi vì tôi không có tình cảm gì đối với bọn họ đi... Tôi nhớ ông chủ Trác, anh Trác nhà tôi rồi...

Tần suất ông chủ Trác hẹn tôi đại khái là một tháng hai lần, thứ mấy thì không cố định.

Anh sẽ tới đón tôi, chỗ đón tôi thường cách trường học mấy trạm đường, có khi là ở quảng trường kia như lần trước, có khi còn phải đi qua một con đường.

Tôi cảm giác thật lén lút.

Trong trường học của chúng tôi, cũng không phải không có sinh viên nữ bị bao nuôi, người ta đều có xe hơi đưa tới đón đi, ai như tôi, làm như yêu đương vụng trộm đó?

Được rồi, chính là yêu đương vụng trộm, nhưng, cùng là yêu đương vụng trộm, sao tôi lại cảm thấy tôi rất thiệt thòi?!

"Anh Trác, trường học của chúng em đến mỗi cuối tuần, xe nổi tiếng đưa đón không ít, đều ở cửa trường học đó!" Một tay nắm trên khung cửa sổ xe, cúi đầu, nhìn anh.

Anh cười, khoe môi hơi cong lên: "Em con bé này, tôi bảo vệ em, em còn không biết tốt xấu! Em sợ người khác không biết em có một bạn trai đáng tuổi làm cha em há?"

"Vậy thì sao?" Đôi khi, tôi cũng khá tùy hứng.

"Không tốt." Anh nói, dừng một chút: "Một là đối với em không tốt, hai là... anh cũng cần tránh."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Có thể dè dặt một chút không

Tôi tin tưởng lý do thứ nhất không phải lý do chính, cái thứ hai mới đúng.

Anh muốn tránh.

Hoặc là, anh có lui tới với lãnh đạo trường học chúng tôi, không muốn bị người thấy; cũng hoặc là, anh có "tiền nhiệm" ở trường học của chúng tôi, không muốn đụng tới...

"Buổi tối muốn ăn gì?" Theo thường lệ anh hỏi, rất tùy ý.

"Anh không phải biết rõ rồi sao còn hỏi? Đương nhiên là anh." Tôi dùng giọng uốn éo nói.

Anh im lặng trong nháy mắt: "Anh nói này, Tiểu Như, em dù gì cũng là một cô gái, có thể dè dặt một chút hay không?"

"Chuyện này..." Tôi sờ cằm một cái, như một tên dâm tặc vậy, một đôi mắt nhìn người anh đánh giá từ trên xuống dưới: "Lúc đầu thì có thể, nhưng, thấy anh rồi liền không thể nữa..."

"Em đây là đùa giỡn anh Trác của em một cách trần trụi đó!" Anh liếc mắt qua tôi.

"Đương nhiên, em cũng chỉ có một chút ưu thế trong xe anh, một khi xuống xe, cơ bản đều là anh chủ động, em phải tranh thủ thời gian chứ!" Ánh mắt của tôi càng thêm không kiêng nể gì cả, đặc biệt rơi trên môi anh, lại hơi vươn đầu lưỡi ra, liếm một cái trên môi mình.

Đúng như ý nguyện, tôi thấy cổ anh uớt nước miếng một cái, tôi lập tức nở nụ cười: "Anh Trác, anh có phải đang nhớ rồi không?" Tôi một bên hỏi, một bên không che giấu chút nào cú đầu, nhìn chỗ đó của anh.

"Tiểu cảm thú, tôi cảnh cáo em, không muốn xảy ra tai nạn xe cộ, thì đừng hoang một chút cho tôi!" Tuy anh nói lời cảnh cáo, nhưng ý cười trong lời nói, cũng có thể thấy rõ ràng.

"Anh không phải thích em không thành thật như vậy sao?" Tôi không hề đùa anh, cỡi giày xăng-đan, hai chân gác trên ghế ngồi: "Nếu em đừng hoang rồi, thì anh sẽ không phải của em nữa! Vậy... anh hãy thành thật nói xem, hôm nay anh tới tìm em, có phải là ‘cậu bé Trác’ nhớ ‘cô bé Như’ rồi không?"

Anh lại im lặng một lát, xem như là cam chịu.

Tôi mỉm môi cười, anh tới tìm tôi, không phải là vì chuyện kia sao?

Lại qua một đợt đèn giao thông, anh hỏi: "Tiểu Như, em muốn cho bụng ăn no trước, hay để anh Trác cho em ăn no trước?"

"Này không phải đều giống nhau sao?" Tôi nói, nhìn anh cực kỳ mập mờ.

Anh là người thông minh, đương nhiên hiểu ngụ ý của tôi, tôi đây đang ám chỉ lần chúng tôi ở bãi đậu xe dưới đất kia.

Anh thở dài một hơi: "Không ngờ Trác Ngụy tôi cũng có lúc không khống chế được." Lại cười: "Thật sợ em rồi, vậy trước tiên trở về khách sạn, trước tiên cho tiểu cảm thú em ăn no đã!"

"Được!" Tôi đầu tiên là tỏ vẻ như đạt được gian kế, sau đó làm nũng, "Chú Trác, em muốn trở về chung cư, em thích làm ở đó."

"Không được." Anh lắc đầu: "Chung cư mới vừa trùng tu xong, đợt thoáng khí đã."

"Không sao, chúng ta không thường xuyên ở đó, một hai ngày không có gì nguy hại đâu." Tôi nhìn anh: "Hơn nữa, em muốn làm cho anh bữa cơm."

"Em biết nấu cơm?" Lần này đến phiên anh giật mình.

"Đúng vậy! Em làm cơm rất ngon! Thế nào, có muốn nếm thử không?" Tôi nhướn mày, thật tình ngóng trông anh bằng lòng.

Cũng không biết là nụ cười của tôi đã động tới anh, hay là anh thật sự tò mò tôi làm cơm thế nào, nói chung, anh hầu như không chút do dự đáp ứng: "Chúng ta đi mua thức ăn trước."

Chúng tôi đi đến siêu thị gần chung cư nhất, anh đẩy xe, tôi không ngừng thả nguyên liệu nấu ăn mình chọn vào trong xe.

Rất thích loại cảm giác này, cùng người mình thích cùng nhau chọn nguyên liệu nấu ăn, tràn ngập cảm giác nhân gian.

Như thế, chúng tôi thật sự chỉ là một đôi vợ chồng thể tục bình thường.

Tôi chợt nhớ tới một câu thơ: Chàng sinh ta chưa sinh, ta sinh chàng đã già...

Thơ hơi bi thương, có điều, tôi và anh dù sao còn ở bên nhau, dù sao, ban đầu không bỏ lỡ.

Trở lại chung cư, tôi không lập tức đẩy ngã anh, mà đem nguyên liệu nấu ăn đặt vào nhà bếp, sau đó bắt đầu bận bịu.

Đầu tiên là rửa xương sườn, củ cải, thái củ cải, rửa gừng thái gừng, bỏ vào trong nồi từ sa cách thủy.

Sau đó nhanh chóng rửa xương bò, thịt heo, măng tây mộc nhĩ cà chua hành các loại, để xương bò cho ráo nước, thái thịt heo thành sợi, đánh trứng...

Anh đứng ở cửa phòng bếp, nghiêng lưng dựa vào cửa, dùng ánh mắt tán thưởng nhìn tôi đang bận bịu.

"Phụ nữ như em, lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, trên giường còn đủ lắng lọc, anh cho em 100 điểm!"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Anh không thể cho em hôn nhân

Tôi lập tức cười, quay đầu, ra vẻ hào hứng nhìn anh: "Ông chủ Trác, anh nghĩ có thể được bao nhiêu điểm?"

Từ khi cùng một chỗ với anh cho đến nay, xưng hô của tôi và anh luôn rất rối, ngoại trừ tình hình lúc mới quen thì cơ bản mà nói, khi tôi muốn quyến rũ anh, tôi sẽ gọi anh là chú Trác, bởi vì tôi phát hiện, mỗi lần trên giường, khi tôi kêu anh chú Trác, anh có thể làm... rất mạnh.

Lúc bình thường, tôi gọi anh là chú Trác, lúc tức giận hoặc không vui thì gọi anh Trác, khi trêu chọc thì gọi ông chủ Trác.

Bây giờ là thời điểm đang trêu chọc.

"Có thể xứng đôi với em, đương nhiên cũng là 100 điểm" Người này thật chẳng biết xấu hổ.

"Sai! Anh chỉ có 60 điểm!" Tôi nhấn mạnh.

"Hừm?" Bị điểm thấp, anh lại hào hứng hơn hẳn, nhướn mày hỏi: "Trừ điểm ở đâu?"

"Trừ điểm ngay lúc này! Trừ 40 điểm!" Tôi nói.

"Hừ?" Anh cười: "Ý là lúc đầu vẫn là 100 điểm, nhưng bây giờ anh làm em không hài lòng sao?"

"Đúng!" Tôi dùng sức gật đầu.

"Anh phải làm như thế nào nữa? Rửa rau, vo gạo?" Anh đứng thẳng người, sẵn tay áo. Thật đúng là dự định giúp tôi làm việc nhà.

"Không muốn anh rửa rau, cũng không cần anh vo gạo, sau khi chúng ta ăn cơm xong, anh rửa chén là được." Tôi nói.

"Vậy bây giờ anh làm gì đây? Còn xin Tiểu Như tiểu thư chỉ thị." Anh cười rộ như gió xuân mười dặm.

"Đến đây, ôm em từ sau lưng." Tôi cười, khi nói những lời này, nội tâm rất ngọt, cũng có chút không có ý tứ.

"Nếu như anh ôm em, có phải sẽ không tiện không?" Anh vừa hỏi lại vừa đi tới, hai tay vòng ngang hông tôi.

"Em không biết là có tiện hay không, nhưng trong tivi đều diễn như thế cả, cảm giác đặc biệt hạnh phúc." Thân thể tôi ngã về phía sau một chút, tựa ở trên người anh.

Anh cúi đầu, tôi nghe thấy tiếng anh cười nhẹ, sau đó là một nụ hôn làm ướt vành tai tôi.

"Trên TV còn có cảnh này nữa." Anh thấp giọng, "Anh làm như vậy có đúng không?"

"Đúng! Có phải là có cảm giác đặc biệt tốt không? Đặc biệt có cảm giác khoái lừa nhân gian?" Tôi hỏi, dứt khoát xoay người, hai tay vòng trên cổ anh, thuận thế hôn lên môi anh.

Tôi và anh, bây giờ như thiên lôi đụng địa hỏa.

Nụ hôn phớt nhanh chóng sâu hơn, hô hấp nhanh chóng trở nên khó khăn.

Anh ép sát vào, lưng tôi vẫn nằm trong lòng bàn tay anh, hông dựa vào cạnh bồn rửa chén, hai người hôn đến mức khó phân thắng bại.

“Tiểu Như...” Anh rất gian nan thả tôi ra, trong mắt là ngọn lửa nhỏ tràn đầy tình dục, “Em cũng đã biết, cảnh trong TV đều là giả... Anh hiện tại chỉ muốn em, ngay ở chỗ này!”

Anh không động thủ ngay lập tức, mà là trung cầu ý kiến của tôi.

Tôi nghiêng đầu nhìn nguyên liệu nấu ăn đã chuẩn bị kỹ càng, chỉ còn chờ được vào nồi, rất khó được lý trí vượt lên tình dục: “Chờ em làm com xong nha, anh đi xem TV một lát được không?”

Anh lại hôn hôn tôi, lui lại một bước, cúi đầu.

Theo ánh mắt của anh, tôi nhìn thấy nơi nào đó đang căng phồng.

Anh cười nhẹ, một tay mon trón khuôn mặt tôi: “Quả nhiên là tiểu yêu tinh của anh.”

Tôi nghiêng đầu, khuôn mặt dán tại lòng bàn tay của anh, ánh mắt dính trên mặt anh, cười: “Chỉ làm tiểu yêu tinh của một mình anh.”

Sau đó, anh cũng không đi ra phòng khách xem tivi, chỉ dựa tại cửa phòng bếp, tiếp tục nhìn tôi.

Bữa tối là Xương Hàm, Thịt Sợi Vị Cá và Trứng Xào Cà Chua, Canh Suron Củ Cải còn đang ở trong nồi, còn phải hầm hơn một tiếng nữa.

Lần đầu tiên làm Xương Hàm, có chút như, Thịt Sợi Vị Cá và Trứng Xào Cà Chua lại coi như không tệ. Ông chủ Trác rất cho mặt mũi khen không dứt miệng, nói sau này ai cưới được tôi, người đó sẽ thật có phúc.

“Anh bây giờ chẳng phải rất có phúc sao?” Tôi hỏi, sau đó đùa: “Anh có muốn cưới em hay không?”

Rất nhiều khoảng thời gian, tôi thấy mình là cao thủ nhạt nhẽo, biết rõ không nên nói, hết lần này tới lần khác cũng không nhận được.

Bầu không khí vốn đang rất vui vẻ, bị câu nói kia của tôi đánh tan nát.

“Tiểu Như...” Anh để đũa xuống, “Em biết, anh không thể cho em hôn nhân...”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Bà dì tới

Đúng vậy, anh không thể cho tôi hôn nhân.

Tôi đây là hiểu rõ nên mới hỏi, tự mình tìm tai vạ!

“Thật có lỗi...” Người mở miệng chính là tôi, “Em không có ý kia... Em chỉ thuận theo câu nói kia của anh thôi, anh đừng suy nghĩ nhiều... Em sẽ không nghĩ những chuyện không thể xảy ra. Chúng ta như bây giờ đã rất tốt rồi... Thật, em rất thỏa mãn...”

“Lại ăn miếng xương đi!” Tôi kẹp một khối bỏ vào trong chén của anh, “Anh ăn nhiều chút đi... Chúng ta vốn rất ít gặp mặt, anh đừng như vậy, em sẽ đau lòng...”

Ông chủ Trác hầu như bắt đầu nhìn tôi, thờ dài một hơi, cầm lấy đũa một lần nữa.

“Em thế, sau này em sẽ không nói những lời như thế nữa!” Tôi tội nghiệp nhìn anh.

Tôi nghĩ, tôi có thể là người phụ nữ không ngoan nhất của anh, đòi hỏi quá nhiều, luôn hi vọng một thứ tình cảm xa vời, mà anh, luôn luôn ngay cả qua loa cũng không chịu nói.

Anh sẽ cung chiều tôi, thỏa mãn toàn bộ nhu cầu vật chất của tôi, lại keo kiệt một chữ thích.

Ngày đó, sau bữa ăn, anh quả nhiên vén tay áo mặc tạp dề đi rửa chén. Tôi thì đi vào phòng vệ sinh tắm rửa, trên người có mùi khói dầu nhân nhát.

Tắm được nửa chừng, tôi bỗng nhiên thấy nước dưới chân có màu đỏ.

Đương nhiên nước máy sẽ không biến thành màu đỏ, mà là...

Bà đi của tôi tới.

Trong đầu tôi ùng một tiếng, sao lại xui xẻo như vậy chứ.

Ông chủ Trác cố tình chạy đến tìm tôi, bà đi tôi lại tới... Cũng trách tôi, lúc bị không ghi lại thời gian.

Anh sẽ rất không vui, hẳn là sẽ đi mất nhỉ? Tôi nghĩ.

Tôi mang theo tâm trạng xoắn xít, tắm rửa xong, lột khăn tay trong quần lót.

Lúc đi ra, anh sớm đã rửa sạch bát đĩa, đang ngồi ở trên ghế sa lon lật sách giáo khoa của tôi.

Tôi đang mặc một cái váy ngủ gợi cảm, màu đen còn có viền ren. Anh thấy tôi đi ra, lập tức đặt sách sang một bên, lại vỗ vỗ chân của anh, ra hiệu tôi đi qua ngồi trên đùi anh.

“Chú Trác...” Mặt tôi như đang khóc tang, đi rất chậm về phía anh.

“Lại gặp được chuyện gì không thể giải quyết được sao?” Anh cười hỏi, duỗi ra một cái tay, kéo tôi qua, đặt tôi ngồi trên đùi anh, một cái tay khác rất tự nhiên xoa nắn trên đùi tôi.

“Bà đi... của em tới.” Tôi rất áy náy nhìn anh.

Anh không rõ bà đi là có ý gì, chỉ hỏi tôi: “Tối trường học? Cần anh đưa em về trường sao?”

“Không phải là bà đi đó.” Tôi cầm tay của anh, dòi xuống chân tôi, trên mặt có chút xấu hổ, “Là bà đi này, vừa tới.”

Anh lập tức hiểu được, bàn tay lại hướng lên một chút, sờ soạng quần lót nhỏ của tôi một cái, không có băng vệ sinh, bên trong chỉ có khăn tay mà thôi.

“Có cần anh xuống lầu mua băng vệ sinh cho em không?” Anh hỏi.

Tôi thực sự không nghĩ đến chuyện này, nói cho anh biết chuyện này chỉ là muốn cho anh biết tối nay không làm được.

“Không, không, không, tự em đi mua.” Tôi vội vàng nói.

Anh là kim chủ của tôi, tôi cũng không dám để anh làm việc này, đàn ông lại đi mua băng vệ sinh, đại khái sẽ cảm thấy xấu hổ.

“Em ăn mặc như vậy, bên dưới còn đang chảy máu, làm sao mà ra ngoài được?” Anh cười đặt tôi xuống ghế sa lon bên cạnh, “Ngoan ngoãn ngồi ở đây đi, anh xuống dưới mua cho em!”

Tôi ngơ ngác gật đầu, nhìn anh đổi giày ở cửa, đi ra ngoài.

Trong lúc đang chờ đợi, tim tôi đập lung tung rối loạn, ngoại trừ việc anh xưa nay không cho tôi hứa hẹn, thậm chí ngay cả một câu thích cũng không có, nhưng ở phương diện khác, anh thật sự tốt đến mức không thể bắt bẻ được.

Đừng nói anh là kim chủ, dù chỉ xem như bạn trai bình thường, cũng không nhất định có thể quan tâm hào phóng như anh.

Quả thật là càng lớn tuổi, càng hiểu chăm sóc phụ nữ sao?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Muốn gán tội cho người khác sợ gì không có lý do

Hơn mười phút sau, ông chủ Trác trở về, một tay cầm túi đựng laptop, tay khác cầm túi màu đen, anh đưa cái túi màu đen cho tôi: “Nhanh đi phòng vệ sinh đi!”

Tôi nhận lấy túi, vừa bước ra một bước, chợt thu chân lại, nhón chân hôn một cái lên mặt anh: “Cảm ơn anh, chú Trác.”

Anh cười, bàn tay bóp trên lưng tôi một cái, rồi nhanh chóng bỏ ra.

Trong túi màu đen có tổng cộng 4 bịch băng vệ sinh, hai loại thường, hai loại ngày và đêm, đêm dùng cùng một loại.

Chân thành và chu đáo.

Sau khi tôi nhanh chóng chuẩn bị xong, đi ra ngoài đã thấy anh đang rót nước, mà lại đang rót vào chén của tôi.

“Đau bụng không?” Anh hỏi, đem chén nước đưa cho tôi, “Uống chút nước nóng.”

Tôi nhận lấy ly nước, nói không cảm động là không thể.

Bao nhiêu năm thiếu thốn tình thương, anh chỉ cho tôi một chút xiu ấm áp thôi, tôi cũng đã cảm thấy là trời cao ban ân.

Tôi uống từng ngụm nhỏ: “Chú Trác, lúc anh đi mua băng vệ sinh, có thấy xấu hổ không?”

“Có một chút, cũng chỉ là một chút.” Anh nói, “Nếu gặp phải tình trạng đột xuất, đàn ông mua thay phụ nữ cũng là chuyện bình thường. Anh cũng không hiểu băng vệ sinh lắm, nhãn hiệu đó cũng là do chủ tiệm giới thiệu cho anh, có dùng được không?”

“Dùng được, mấy nhãn hiệu đó đều không khác nhau mấy.” Tôi nói.

Uống xong nước, tôi để cái chén lên bàn, thấy anh không có ý muốn đi, mà còn lấy laptop ra, mở máy, tôi hơi kinh ngạc.

“Chú Trác, anh không đi sao?” Tôi hỏi, ngồi sát cạnh anh.

“Em muốn đuổi anh đi hả?”

“Không, anh không đi, em đương nhiên vui vẻ, nhưng tối nay em không làm với anh được... Em có chút áy náy.”

Anh cười, xoa xoa đầu tôi: “Sao em lại cảm thấy em và anh ở cùng một chỗ thì nhất định phải làm chứ?”

“Chẳng phải anh muốn em là vì vậy sao?” Tôi nghĩ.

Lập tức, tôi nghe thấy câu nói thăm thía của anh: “Tiểu Như, em phải nhớ kỹ, giữa em và anh, em mới là tiểu cảm thú, tiểu yêu tinh. Anh luôn luôn bị em quyến rũ.”

Thái độ đường đường chính chính như vậy, lại nói những lời rất không đàng hoàng, tôi lập tức bị anh chọc cười.

“Chú Trác, anh muốn gán tội cho người khác sợ gì không có lý do chứ!” Tôi cuộn hai chân trên ghế sa lon, lười nhác ngồi, nhìn qua anh, “Giữa em và anh, rõ ràng anh mới là lớn cảm thú, hôm nay anh tới tìm em, chẳng phải là vì cảm thú nhỏ nhỏ của anh đối bụng sao? Anh đừng áp hết tội danh lên đầu em.”

“Lần trước, anh đang êm đẹp chạy xe, là ai ghé vào đuôi anh...”

Anh còn chưa dứt lời, tôi đã thét chói tai nhảy dựng lên, dùng tay che miệng của anh: “Không cho nói, không cho nói!”

Loại chuyện đó, có thể làm, lại không thể nói.

Trong lúc đánh nhau, tôi lại áp anh ngã trên ghế sa lon lần nữa, laptop cứ để tùy tiện trên mặt đất, tôi nằm ở trên người anh, cảm thụ hô hấp cực nóng và lồng ngực trập trùng của anh.

Tôi như bị quỷ ám hôn lên.

Ném

Môi của tôi không ngừng nhẹ nhàng chạm vào môi anh, chạm thử rồi rời đi, chạm thử rồi rời đi, dần dần, khi tôi đụng vào anh sẽ mút một chút, vẫn là chạm thử sẽ rời đi.

Càng hôn càng sâu sắc.

Lưỡi của tôi cạy mở một chút giữa đôi môi của anh, anh lập tức phối hợp hé miệng, cuốn đầu lưỡi của tôi qua.

Trác Nguy... Trác Nguy...

Mỗi một lần môi cùng môi rời đi, tôi đều sẽ như nói mê gọi tên anh...

Hôn thật lâu, khí tức của chúng tôi đều rất bất ổn, rốt cục lúc rời đi, tôi rõ ràng biết khát vọng trong nội tâm của mình, tôi nhìn thấy bên trong ánh mắt của anh đều là tình dục, chúng tôi đều đang cố nhịn.

“Hiện tại biết ai là tiểu cảm thú chưa? Mới vừa rồi là ai chủ động nhào tới anh?” Anh hỏi.

“Lão yêu quái nhà anh!” Tôi cười đánh một cái trước ngực anh, “Anh chỉ cần ở trước mặt em, không hề nói chuyện, không làm gì, cũng đã là quyền rũ rồi!”

“Em mới là...” Anh cười, “Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do...”

“Đúng! Đàn ông và phụ nữ khác nhau ở chỗ, phụ nữ có thể cố tình gây sự, mà đàn ông chỉ có thể chịu đựng.”

Đêm hôm đó, anh thật sự ở lại, chúng tôi cũng không phải thật sự không có làm. Khi tôi và anh ở cùng nhau, luôn có người không nhận được.

Tôi dùng tay và miệng giải quyết giúp anh hai lần.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Tôi không thể lộ ra ngoài ánh sáng

Toàn bộ học kì 2 của năm 3 đại học, tôi và ông chủ Trác không có gì nhiều để nói.

Sau khi căn hộ được trang trí gọn gàng, thấy tôi thích ở đó, anh đưa nó cho tôi, mỗi lần đón tôi về căn hộ, tôi lại nấu cơm cho anh ăn.

Ngẫu nhiên, cũng sẽ bởi vì chơi quá lớn, giày vò đến tối mới tách khỏi trạng thái trẻ sinh đôi kết hợp, sau đó chúng tôi ra ngoài ăn khuya, hoặc là dứt khoát gọi điện thoại đặt thức ăn ngoài.

Từ sau lần tôi hỏi anh có muốn cưới tôi hay không, tôi không hề hỏi lại câu tương tự nữa, ngay cả thổ lộ cũng rất ít nói, chỉ là làm và làm mà thôi.

Phòng bếp, bồn rửa, bàn ăn nhỏ phía ngoài phòng bếp, ghế sofa ngoài sảnh, cửa sổ sát đất, phòng tắm...

Toàn bộ phòng ở, những chỗ có thể đập vào mắt, tất cả mọi nơi đều có dấu vết làm tình của chúng tôi.

Làm tình, làm tình, quả thật là làm mới có thể cảm nhận được tình.

Ngoại trừ lúc đón anh, bình thường cuối tuần tôi cũng tới căn hộ nhỏ này.

Tôi vui vẻ ở tại nơi này, một người tự do tự tại, hơn hẳn chuyện ở lại phòng ngủ nghe đám bạn bàn tán về mấy thằng con trai.

Tôi còn nhớ rõ một tháng trước, tôi cuộn người trên ghế sofa xem “Tình Nhân” thì nghe thấy tiếng đập cửa.

Tôi giật mình, trong lòng tất cả đều là bối rối.

Biết tôi ở tại nơi này, ngoại trừ ông chủ Trác thì không còn ai khác.

Phản ứng đầu tiên của tôi là, sẽ không phải là vợ của Ông chủ Trác tìm tới cửa đó chứ?

Phụ nữ có thân phận giống như tôi, sợ nhất chính là bị vợ người ta phát hiện.

Tôi ngồi trên ghế salon, chỉ trong một khắc tay chân đã lạnh như băng, tôi nhìn chăm chăm cửa phòng, nửa ngày cũng không dám động.

Sau đó, điện thoại di động kêu lên, tôi hầu như luống cuống tay chân ấn yên lặng, sau đó mới thấy đó là số điện thoại của ông chủ Trác, tôi nhận điện thoại, cũng không dám thở mạnh một tiếng.

Nhờ đâu là vợ ông chủ Trác thì sao?

“Tiểu Như, em đang làm gì? Nhanh mở cửa, anh đang ở trước cửa.”

Nhịp tim của tôi còn chưa trở về bình thường, giọng nói tràn đầy run rẩy: “Một... một mình anh sao?”

“Là anh.” Anh nói.

Tôi cảm thấy thái độ của anh có chút kì lạ, cảm giác kia...

Tôi về sau mới biết được, tôi thật lâu không mở cửa, để anh hoài nghi.

Sau khi mở cửa, sắc mặt của anh không phải quá tốt, câu đầu tiên nói đã mang theo ý trách cứ: “Sao đến bây giờ mới mở cửa?”

Anh đánh giá tôi từ trên xuống dưới một phen, lại đi một vòng qua hết các phòng, tôi nghe thấy tiếng anh mở tủ quần áo.

Giờ phút này, sao tôi còn không hiểu chứ: Anh hoài nghi tôi ở nhà với người đàn ông khác.

Tôi đứng bên cạnh tủ giày, chỉ thấy anh, nước mắt nhịn không được rơi xuống.

Đây chính là khắc họa tình cảm chân thật nhất giữa tôi và anh: Tôi không tin anh có thể bảo vệ tốt tôi, cho nên, khi tôi nghe thấy tiếng đập cửa, phản ứng đầu tiên không phải anh, mà là vợ của anh; Đồng dạng, anh cũng không tin tưởng tôi, tôi thật lâu không mở cửa, anh không nghĩ tôi đang sợ, anh nghĩ có phải tôi có người đàn ông khác hay không...

“Sao em lại khóc?” Sau khi đi ra từ phòng ngủ, anh sùng sốt một chút.

“Anh tìm thấy gian phu chưa?” Tôi nhìn anh hỏi, nước mắt trong nháy mắt càng thêm mãnh liệt, “Trong mắt anh, em chính là loại phụ nữ lăng loạn như vậy sao?”

“Thật có lỗi.” Anh sai bước đi tới, ôm tôi vào trong ngực, giải thích nói, “Vừa rồi em không mở cửa, trong lòng anh rất hoảng sợ... Em biết, đối với em, anh có lòng độc chiếm...”

Trong tim tôi vẫn đau khổ như cũ, nhưng đối với lý do thoái thác của anh, tôi lại hiểu.

Anh dùng một căn nhà mua lấy sự trung thành của tôi, nói rõ anh để ý tôi, sợ hãi phản bội.

Cũng chính là vì sợ hãi, cho nên mới đặc biệt quan tâm

Tôi và anh đều chỉ là những người bình thường nhất trong những người bình thường trên trần thế, sẽ có hết thảy những tình cảm đáng ghét nhất của con người: Hoài nghi, ghen ghét, cực đoan...

“Em sợ hãi, sợ bị người tạt a xít...” Tôi nói, “Anh biết, em không thể lộ ra ngoài ánh sáng...”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Đâm lao phải theo lao

Một câu không thể lộ ra ngoài ánh sáng, tôi có thể cảm giác được, anh ôm tôi càng chặt.

Đêm hôm đó, anh không ở lại, anh nói còn có chuyện, chỉ là đi ngang qua nơi này, ngẩng đầu nhìn một chút, trông thấy trong nhà có đèn thì đến thăm tôi.

Tôi kiên trì cho anh một cái chìa khoá, tôi nói, sau này lúc đến, cứ trực tiếp mở cửa. Nếu không, tôi nghe thấy tiếng đập cửa, sẽ sợ hãi.

“Em không sợ anh đến lúc nửa đêm, chui vào ổ chăn của em sao?”

“Em biết chỉ có anh có chìa khoá, đương nhiên sẽ không sợ.”

Anh cười nhận lấy chìa khoá.

Về sau, tôi thường xuyên nhận được quà tặng trong nhà, hoặc trong tủ treo quần áo sẽ có thêm một bộ quần áo mới, hoặc là bàn trang điểm có thêm một sợi dây chuyền, hoặc là một đôi vòng tai, hoặc là một quyển sách, một cây bút...

Anh sẽ không tận lực đặt quà tặng ở chỗ dễ thấy, cũng không gói lại quá mức tinh xảo, trực tiếp sử dụng túi đựng của nhãn hàng, cũng dễ mang về cho tôi.

Tôi sẽ gửi tin nhắn cảm ơn anh, anh luôn luôn nói, tình cờ thấy được, cảm thấy em hẳn sẽ thích.

Tôi đương nhiên thích, tất cả những thứ anh tặng cho tôi, tôi đều thích.

Giữa tôi và anh, mặc dù không có tín nhiệm, mặc dù không có cách nào hứa hẹn, mặc dù có những thứ không thể đựng vào, nhưng cũng không ảnh hưởng đến chuyện tôi thích anh, tôi sẽ có cảm giác lo được lo mất...

Tình cảm mà tôi dành cho anh giống như đang mặc trang phục hoa lệ rồi chờ đợi trong đầm lầy vậy.

Biết rõ cuối cùng là vạn kiếp bất phục, lại vẫn chấp nhất như cũ, vẫn tham lam luyện tiếu âm áp ngăn ngừa mà anh mang đến cho tôi.

Cuộc thi ca sĩ sân trường toàn quốc đang hạn kéo màn.

Sơ tuyển rất đơn giản, ngay trong phòng học của trường học, các thí sinh đi vào lần lượt theo số báo danh, chỉ cần hát một đoạn ngắn, vòng thi này đã loại mất một nửa số lượng thí sinh.

Tôi qua rất thuận lợi.

Tuy nói tôi không có hứng thú quá lớn với giải thi đấu sân trường này, nhưng sau khi mấy vị trong phòng ngủ của tôi tận lực tuyên truyền thì tất cả mọi người trong lớp đều biết, tất cả phòng ngủ quan hệ hữu nghị cũng đều biết. Nếu bị loại ngay vòng này, tôi sẽ rất mất mặt, cho nên, tôi không gian lận, không cố ý hát khó nghe.

Sau khi xong sơ tuyển là tới thi vòng hai.

Vòng hai diễn ra ở sảnh lớn của trường học nên trông rất chính quy, có băng rôn, có ánh đèn, có âm hưởng, còn có người chủ trì.

Phòng ngủ của tôi rất tích cực, các cô ấy liên hợp mấy phòng ngủ quan hệ hữu nghị, làm băng rôn cho tôi, còn làm mấy cái banner cầm tay, hơn nữa còn mua tới 100 cây lightstick ngoài thị trường về.

“Lão đại, như vậy có khoa trương quá không? Lỡ mà qua không được sẽ rất mất mặt đó.” Tôi vốn không muốn qua vòng này, cũng không có ý định toàn lực ứng phó.

“Sao lại không qua được?” Đội trưởng đang thương thức tấm banner mà cô ấy tự thiết kế, “Thi vòng hai mà thôi, cũng không tính là sơ tuyển nữa mà, tớ nghe cậu hát rồi, nếu cậu thật không qua được, chỉ có thể nói rõ một điểm, cậu căn bản không có ý định qua.”

Tôi không biết nên nói gì, đội trưởng lập tức lại phát huy năng lực giao tiếp cực mạnh của cô ấy, ngay sau đó mấy ngày, mỗi lần mấy phòng ngủ quan hệ hữu nghị chuẩn bị gọi đến, bọn họ đều sẽ điểm danh gọi tôi nghe điện thoại, kêu tôi phải phát huy cho tốt, đừng luống cuống, tin tưởng tôi nhất định có thể qua.

Tôi có cảm giác như đâm lao phải theo lao.

Tôi nói chuyện này cho ông chủ Trác nghe, ông chủ Trác cười: “Thi đấu ca sĩ sân trường mà thôi, đã không hứng thú thì không cần phải nhìn quá nặng, là trình độ gì thì hát trình độ đó. Chỉ là... đây cũng là một đoạn nhân sinh, đến lúc đó toàn lực ứng phó đi!”

Toàn lực ứng phó...

Cũng chính là nói, anh ủng hộ tôi dự thi.

Tôi luôn luôn nghe lời anh, thật đúng là nghiêm túc chọn một ca khúc, nghiêm túc luyện.

Asan - Lá cây.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Cậu phải tin tưởng huyền huyền

Trước vòng hai một ngày, tất cả thí sinh phải đến sảnh lớn rút số thứ tự, có tổng cộng 67 người, tôi rút được số 42, sau khi rút thăm xong rồi, tôi mới biết được vòng này còn khốc liệt hơn vòng sơ tuyển, trong 67 người chỉ giữ 20 người, sau đó sẽ tham gia vòng sơ tuyển của thành phố A.

Nếu có thể qua vòng sơ tuyển của thành phố A, tiếp theo sẽ là đấu bán kết, cuối cùng tham gia thi đấu cả nước.

Tôi rất hiểu giọng hát của mình, nếu may mắn, có thể đi vào vòng sơ tuyển của thành phố A, nếu như không may mắn, vòng này sẽ phải dừng bước, về phần vòng hai của thành phố A, tôi căn bản không có suy nghĩ qua.

“Khương Kha, ngày mai cậu mặc quần áo gì?” Đội trưởng chợt hỏi.

“Thì mặc cái này nè!” Tôi nhìn quần áo trên người mình.

Áo thun chữ T tay áo dài màu trắng, quần jean xanh hơi bạc màu, giày màu xanh, tôi cảm thấy rất tốt, cũng hợp với lời bài hát.

“Tớ nghe nói Khoa Biểu Diễn không chỉ vẽ trang đầy đủ, mà ngay cả bạn nhảy đều có!” Đội trưởng nói, “Tớ đang suy nghĩ, chúng ta có nên đi thuê lễ phục hay không?”

“Vòng hai mà thôi, trọng yếu nhất vẫn là giọng hát.” Tôi nói.

“Nói như vậy, cậu có có lòng tin hả?” Cô ấy hỏi.

“Tớ cũng không biết đối thủ mạnh bao nhiêu, toàn lực ứng phó thôi!” Tôi nói.

Đêm hôm đó, tôi cố tình trở về phòng chung cư, lấy một bộ lông mi giả, một bộ dán kích mí vào trong túi, lại lấy va li ra, dự định làm đạo cụ thi vòng thứ hai, sau đó luyện tập đi đứng trên sân khấu trong phòng khách.

Sau khi cảm thấy đã làm ổn rồi, tôi lại nghiên cứu quần áo, cuối cùng vẫn định mặc áo thun tay dài và quần jeans, chỉ là áo tay dài bây giờ đổi thành tay ngắn, tóc cũng cột cao hơn.

Tôi muốn thể hiện hai điều, theo thứ tự là thanh xuân và tịch mịch.

Thời gian bắt đầu vòng hai là 7:00 tối.

Khi tiết thứ tư buổi chiều kết thúc, chúng tôi đi ngang sảnh lớn, thấy nơi đó đã có không ít người ra ra vào vào.

Tôi cùng bạn cùng phòng đi vào nhìn một chút, một cái nhìn này đã khiến chúng tôi sợ đến mức nhảy dựng.

Thí sinh đã đến rất nhiều, mỗi người đều ăn mặc rất chính thức, tất cả đều đã phối hợp trang phục biểu diễn, chuyên môn làm kiểu tóc, trang điểm cũng do người chuyên nghiệp làm.

“A Kha...” Phạm Huyền là người đầu tiên lộ vẻ sợ hãi, quay đầu nhìn tôi.

“Tớ đã sớm nói, buổi chiều cũng đừng có lên lớp, vậy mà cậu nhất định phải lên lớp!” Đội trưởng càng lo lắng hơn, hai cái lông mày sắp đụng vào nhau luôn rồi.

“Không phải còn có 2 tiếng sao? Chúng ta nhanh đi ăn cơm đi!” Tôi cười, kéo tay Phạm Huyền đi ra ngoài.

“Cậu còn muốn ăn cơm hả?” Đội trưởng quả thực không biết nên nói gì.

“Tớ... chẳng lẽ phải nhịn đói hát sao?” Tôi hỏi lại, lập tức cười, “Lỡ không đủ sức thì phải làm sao đây?”

Đội trưởng nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng đúng: “Bọn tớ cùng một chỗ trở về phòng ngủ, cậu và Huyền Huyền cũng đừng đi mua cơm, ở lại phòng ngủ trang điểm, chúng tớ mua cơm cho.”

Tôi vốn định từ chối, nhưng suy nghĩ lại sở thích khổng chế của đội trưởng thì vui vẻ tiếp nhận lòng tốt của cô ấy.

“Lão đại, đừng lo lắng như vậy!” Tôi an ủi nói, “Cậu chớ nhìn bọn họ chuẩn bị đầy đủ, nói không chừng đều là chủ nghĩa hình thức! Tớ chỉ lẳng lặng ca hát. Coi như cậu không có lòng tin với tớ cũng phải có lòng tin với ánh mắt của mình chứ!”

Đội trưởng lúc này mới nhẹ gật đầu, nhưng vẫn còn lo lắng.

Sau khi trở lại phòng ngủ, tôi đổi áo thun trước, lại cột tóc lên, cột kiểu đuôi ngựa đơn giản nhất, tóc phần đỉnh đầu hơi kéo rối một chút, tóc phía dưới chải rất thẳng, sau đó rửa mặt.

Phạm Huyền đã dời ghế đến vị trí tốt nhất, đồ trang điểm cũng đem hết ra, dự định ra tay.

“Huyền Huyền, hôm nay tớ tự mình làm, có thể sao?” Tôi hỏi.

“Cậu không biết trang điểm mà?” Phạm Huyền giật mình.

“Tớ không rõ trang điểm ngày thường, nhưng trang điểm sân khấu thì tớ biết một chút.” Tôi vừa nói vừa lấy lông mi giả và miếng dán kích mí trong túi ra.

“Oa! Cậu có chuẩn bị luôn á!” Trong mắt Phạm Huyền có chút ngạc nhiên.

“Đêm qua lâm thời đi mua, đồ trang điểm cũng chỉ có thể dùng của cậu, cậu có nguyên bộ.” Tôi nói.

“Tùy tiện dùng, tùy tiện dùng.” Phạm Huyền dời cái ghế ngồi bên cạnh tôi, vừa vịn cũng nhìn xem làm sao trang điểm kiểu sân khấu.

“Không phải chỉ là trang điểm đậm thôi sao?” Tôi cười, sử dụng phấn lót, cũng không cần bông tán, trực tiếp dùng tay đánh.

Ngay sau đó là phấn nền, sau đó vẽ lông mày, dán miếng kích mí lên, bóng mắt cũng dùng tay.

Còn nhớ rõ lần trước, Phạm Huyền sử dụng màu hồng cho tôi, lần này, tôi dùng màu đất. Màu sắc này mới là mặt mộc chân chính, nếu tôi sử dụng nó, nếu không có lông mi giả và miếng kích mí thì chẳng khác nào mặt mộc.

“A Kha, cậu đây là cao thủ trang điểm đó! Nhìn cậu thành thạo kia!” Phạm Huyền nói.

Vẽ lông mày và dán mắt hai mí đều là những việc rất tinh tế, rất nhiều người chỉ vẽ lông mày thôi cũng đã tốn nửa tiếng. Tôi làm cả hai thứ này không đến 5 phút.

“Trước kia khi học cấp 2, khi lớp chúng tớ biểu diễn tiết mục, đều là tớ và giáo viên giúp mọi người trang điểm” Tôi vừa nói vừa gắn lông mí giả.

Lời này là nói dối, trước khi học đại học, tôi căn bản sẽ không trang điểm, cũng chính là mấy năm sinh hoạt trong Câu lạc bộ đêm đã huấn luyện khả năng trang điểm của tôi.

Lông mí giả dán xong rất nhanh, tôi lại vẽ mắt, tăng thêm bóng mắt, sau đó chải lông mi.

Sau khi bọn đội trưởng mua com trở về, tôi đã đánh xong má hồng, đánh khối, cũng chỉ còn thiếu phấn sáng và son môi.

“Huyền Huyền, tốc độ của cậu cũng sắp bằng tên lửa rồi!” Người thứ nhất vào cửa chính là đội trưởng, nét mặt của cô ấy rất khoa trương, buông xuống hộp com, đi đến trước mặt tôi đánh giá một trận, “Kỹ thuật này không tệ đâu, không hề chênh lệch với những người trong sảnh lớn!”

“Đúng! Đúng! Thật xinh đẹp!” Những người khác cũng đồng ý.

“Có đậm quá không?” Tôi nhìn mình trong gương, thử hỏi.

“Sẽ không, lên sân khấu sẽ rất vừa, không thì đèn chiếu xuống sẽ trông như quỷ vậy.” Đội trưởng rất chuyên nghiệp nói, sau đó vỗ vỗ bờ vai của tôi, nghiêm mặt nói, “Cậu phải tin tưởng Huyền Huyền!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Ngay cả vị trí của thí sinh cũng không sắp xếp được

Tôi gật đầu, “Vây tớ ăn com trước”. Tôi đi đến chỗ mình ngồi xuống, còn chưa kịp ăn một ngụm com đã nghe Phạm Huyền nói: “Lão đại, không phải tớ trang điểm đâu, là A Kha làm đó.”

Tôi nghe xong, lòng xiết chặt, quả nhiên, giọng nói của đội trưởng lại vang lên: “Khương Kha, cậu biết trang điểm hả?”

Tôi ừ một tiếng: “Biết một chút hóa trang sân khấu, rất nhiều năm không có đụng phải, hơi ngượng tay.”

Đội trưởng lộ ra biểu lộ nghi hoặc, Phạm Huyền giúp đỡ giải thích: “Khương Kha lúc còn học trung học đều giúp đỡ mọi người trang điểm đó.”

“Khương Kha, cậu còn biết cái gì?” Thất Dài chột hỏi.

“A?” Tôi không hiểu lắm.

“Ngoại trừ biết ca hát biết trang điểm, tớ hỏi cậu còn biết cái gì nữa? Có phải là còn biết khiêu vũ không?” Thất Dài hỏi.

“Sẽ không.” Tôi trả lời dứt khoát. Trong mấy phòng ngũ quan hệ hữu nghị, có một phòng thích nhất là khiêu vũ.

Không biết tại sao, sau khi tôi nói không biết, sắc mặt đội trưởng lại tốt hơn một chút.

Sau bữa ăn, tôi rửa chén đánh răng trước, sau đó tiếp tục trang điểm, dùng son môi lì, độ bão hòa rất cao, tiếp theo là phấn mắt bên trên.

Dạng trang điểm này nếu đặt trong sinh hoạt thường ngày xác thực có thể dọa người.

Những người khác còn đang chậm rãi ăn com, tôi lúi rúng hành lý ra, ở bên trong có rất nhiều quần áo, tôi dự tính dựng thẳng rương hành lý rồi ngồi ca hát trên đó, nếu trong rương hành lý không vật gì, trọng lượng quá nhẹ, khó đảm bảo tôi sẽ không ngã sắp xuống.

“Khương Kha, cậu thu thập đồ vật làm gì?” Vương Hiểu Yến hỏi.

“Làm đạo cụ đó!” Tôi cũng không ngẩng đầu lên, lại cười, “Người ta có bạn nhảy, tôi dùng cái rương hành lý làm bạn nhảy thôi!”

Wương Hiểu Yến cười: “Rương hành lý sao mà làm bạn nhảy được!”

“Tớ cũng sẽ không khiêu vũ, có cái rương hành lý, tốt xấu còn có thể để tớ kéo một lát.” Tôi cười.

Rương hành lý vừa thu thập xong, tôi chỉ nghe thấy điện thoại di động vang lên, cầm điện thoại lên liền trông thấy số của ông chủ Trắc.

Anh biết hôm nay tôi thi, hẳn là gọi cổ vũ cho tôi.

Tôi bận bịu đi ra phòng ngủ, vô cùng ngọt ngào alo một tiếng.

“Tiểu Như, chuẩn bị thế nào rồi?” Trong giọng nói của anh có chút ý cười, tôi nghe giọng anh, trong đầu rất tự nhiên phác họa ra khuôn mặt đang mỉm cười của anh.

“Vạn sự đều chuẩn bị tốt, chỉ còn chờ cơ hội.” Tôi cười, lòng tin rất đủ.

Ngay sau đó liền nghe anh cười mở cười: “Em mấy giờ bắt đầu? Số thự tự của em là bao nhiêu?”

“7 giờ tối bắt đầu, e là số 42.”

Giống như chờ thật lâu. Anh nói một câu sau, lại nói, “Nhớ làm tốt nha!”

“Dạ.”

Sau khi cúp điện thoại, tôi quay người đi về phía phòng ngủ, lại trông thấy trên hành lang có rất nhiều người đang nhìn tôi chằm chằm.

“Khương Kha, cố lên! Khương Kha, hát thật tốt nào!”

Sảnh lớn sớm đã người đông nghìn nghịt, đặc biệt là cửa vào, hoàn toàn chật như nêm cối.

Bạn cùng phòng vây quanh tôi dùng sức chen vào bên trong, vừa chen vừa la làng phiến toái như rồng đường đi, nơi này có thí sinh. Đám người đang chen chúc đông đúc nhanh chóng thấy được tôi đang trang điểm đầy mặt, cũng chủ động nhường đường.

“Sao bây giờ mới đến? Bên trong sớm không có chỗ ngồi.” Tôi nghe có người nói.

“Đúng vậy, không ngờ nhiều người như vậy, ban tổ chức cũng thật là, ngay cả vị trí của thí sinh cũng không sắp xếp được.” Cũng có người nói.

Từ sau lên trước sảnh có dạng như cầu thang, chúng tôi đi lên phía trước, đi đến một nửa thì người lui tới trên hành lang chỉ còn rất ít, tôi giữ chặt đội trưởng, chỉ vào bậc thang dưới chân: “Lão đại, chúng ta ngồi ở đây đi.”

“Ngồi cái gì mà ngồi?” Đội trưởng có ý cười, “Yên tâm đi! Tớ tìm người giành chỗ cho chúng ta rồi! Còn là vị trí tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Cái này gọi là khí thế

Càng đi về phía trước, quả nhiên có người đang điên cuồng vỗ gọi chúng tôi, quả thật là vị trí tốt.

Không những ở hàng phía trước mà còn là vị trí trung tâm, mấy nam sinh cầm banner và light stick lắc lắc về phía chúng tôi, tôi tập trung nhìn vào, tôi cũng từng thấy mấy cái banner đó rồi, trên đó viết Khương Kha Tất Thắng, là đội trưởng tự sáng chế ra. Còn có một số cái khác, bên trên có hình của tôi, chữ thì càng đơn giản, chỉ có một chữ Kha.

Quá lớn! Tôi nhỏ giọng nói, tận lực giảm bớt sự tồn tại của mình, đi về hướng kia. Quả nhiên có 6 chỗ trống giữa các nam sinh.

“Cậu biết cái gì? Cái này gọi là khí thế!” Đội trưởng quay đầu, dùng thái độ tiếu nạo rên sất không thành thép nói với tôi, “Lát nữa, nhờ vào khí thế của chúng tớ, các giáo viên cũng sẽ cho chúng ta thêm vài điểm!”

Tôi chỉ có thể gật đầu, tự nhủ, đội trưởng cũng là có ý tốt.

Rương hành lý để lại trên hành lang, chúng tôi chen đến chỗ trống ngồi xuống, tôi vội vàng cảm ơn mấy nam sinh, đây là một trong 6 phòng ngủ hữu nghị của chúng tôi.

“Vị trí tốt như vậy, các cậu hẳn đã đến từ tiết ba, tiết bốn buổi chiều đúng không?”

“Cái gì? Đến lúc đó thì chỉ có thể ngồi bên cạnh! Chúng tớ đến từ lúc trưa kia!” Nam sinh đang nói chuyện rất đắc ý.

Lòng tôi kinh ngạc, nhân tình này thiếu hơi lớn rồi.

“Các cậu cứ mãi không đến, vì giữ vị trí này, chúng tớ xem tí là đánh nhau với người ta rồi”. Người kia lại nói.

Tôi lại kinh hãi: “Các cậu thật sự là quá đù ý tứ!” Sau đó sùng bái nhìn đội trưởng của chúng tôi, “Lão đại, cậu thật sự là quá có mặt mũi!

Đội trưởng của chúng tôi căn bản không có ngồi tại chỗ, mà là xoay người đứng đấy, như thủ trưởng thị sát công việc nhìn đằng sau.

Chợt, tôi nghe thấy có tiếng la, vội vàng xoay người, đã nhìn thấy bên cạnh có một đám nam sinh cầm banner, lightstick lắc lắc về phía chúng tôi.

Trên cái banner kia rõ ràng là hình của tôi, còn có tên của tôi to chừng cái đầu, lần này viết chính là I (Love) Kha.

Lại ngay sau đó, xoay xoay, mấy chỗ khác trong lễ đường lớn giống như đang đáp lại tiếng hô kia vậy, đều vung lightstick, giơ banner lên, trong đó có một chỗ thậm chí còn hô hào tên của tôi: Khương Kha! Khương Kha!

Mặt tôi ngay lập tức nóng lên.

Tôi cũng thấy có nhiều người quăng về phía chúng tôi những ánh mắt không tốt lắm, có ghen ghét, có căm hận...

Nói thật, một khắc này, tôi thật hận không thể chui vào phía dưới ghế ngồi.

Các cậu biết sao? Một người đã đi quá lâu trong bóng đêm, sẽ sợ ánh sáng. Tôi chính là người sợ hãi ánh sáng đó.

Tôi sợ ánh sáng sẽ làm lộ toàn bộ khuyết điểm trên người mình.

“A Kha, cậu thật sự là quá chói mắt! Buổi tối hôm nay không ai có thể chói mắt hơn cậu! Cậu có vui không?” Phạm Huyền Cao hứng bừng bừng.

Tôi... Tôi đương nhiên không vui. Cây to đón gió, tôi còn thực sự sợ sau hôm nay, có người đi đào quá khứ của mình, tôi lại chỉ có thể cười vui vẻ.

Quay đầu, tôi nhìn qua đội trưởng, nhìn bộ dáng có cảm giác thành công của cô ấy, nghĩ thầm: Thật sự là khó khăn cho cậu!

Trong sảnh đường lớn âm ỉ này, tôi chợt có cảm giác tim đập nhanh, mãnh liệt quay đầu lại, nhìn về phía cổng sảnh.

Nơi đó vẫn như cũ người đông nghìn nghịt, không thấy người quen nào cả.

7 giờ tối chạng vạng, thi vòng hai bắt đầu.

Người chủ trì đầu tiên giới thiệu giám khảo, năm giám khảo, trong đó có hai người là giáo viên Khoa Nghệ Thuật của trường, hai người là ca sĩ của Nghệ Thuật Thành Phố A, còn một người khác là người chủ trì của Đài truyền hình thành phố A, mỗi người trên tay có 20 điểm, chấm điểm và tuyên bố ngay tại chỗ.

Ngày hôm đó, trong số tất cả các tuyển thủ, có hơn nửa là đã trải qua tỉ mỉ chuẩn bị từ đầu đến chân, cũng có gần một nửa chỉ là đến lẳng lặng ca hát, tôi xen vào giữa hai bên, có trang phục, lại cũng không quá long trọng.

Không thể không nói, thí sinh ngày hôm nay mạnh hơn hôm trước rất nhiều, chí ít cũng là ca thủ hát karaoke.

Đương nhiên, ngày hôm đó cũng có một số người bỏ thi, chưa đến 10 giờ tối đã đến lượt tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Anh đến nghe tôi ca hát

Người chủ trì ở phía trước giới thiệu chương trình, tôi kéo lấy rương hành lý đứng sau màn sân khấu, ở chỗ một phần ba sân khấu.

Rương hành lý dựng thẳng, tôi ngồi trên rương hành lý, hai chân đều buông lỏng, một cái tay cầm micro, có chút cúi đầu.

Tôi nghe thấy, khi người chủ trì nói ra tên của tôi, dưới vũ đài có người reo hò, có người huýt sáo...

Âm thanh vui vẻ dần dần vang lên, trong ánh sáng lấp lánh, màn sân khấu chậm rãi kéo ra.

Đèn phía trên sân khấu không mở hết toàn bộ, chỉ mở chiếu vào một điểm, một ánh đèn duy nhất chiếu lên người tôi, hình thành một vòng tròn sáng...

Dưới võ đài dần dần yên tĩnh, dạng ca khúc như thế này, tạo hình như thế, hiển nhiên là yên tĩnh ca hát.

Tôi vẫn như cũ cúi thấp đầu, cho đến khi khúc nhạc dạo kết thúc, tôi mới chậm rãi mở miệng, ngẩng đầu, cũng nhẹ nhàng nâng lên một tay, ra vẻ như đang đỡ lá cây: “Chiếc lá là đôi cánh chẳng thể bay lượn. Đôi cánh là chiếc lá rơi lạc nơi thiên đường. Thiên Đường đáng lẽ không nên chỉ là vọng tưởng.”

Tôi chậm rãi đứng dậy, chậm rãi đi về phía trước.

“Chỉ là em đã vội lãng quên, lúc đầu đã bắt đầu bay lên như thế nào...”

“Cô đơn là sự vui vẻ điên cuồng nhất của một người. Sự vui vẻ điên cuồng cũng là sự cô đơn của người đó...”

“Thì ra tình yêu vốn bắt đầu bằng bầu bạn, vậy mà em lại dần dần quên đi rằng khi ấy, chúng ta ở bên nhau bằng cách nào?”

Tôi đứng giữa sân khấu, bên trên sân khấu vẫn chỉ có duy nhất một ngọn đèn đi theo tôi, tôi nghe thấy thanh âm của mình truyền đến từ trong âm hưởng, quanh quẩn tại sảnh lớn.

Cảm giác tịch mịch kia.

Tôi nhớ tới những chuyện lúc trước, cuộc sống tại Câu lạc bộ đêm ồn ào náo động như vậy, cô đơn như thế. Tôi nhớ tới lúc trước, tôi đã từng có mộng tưởng. Tôi nhớ tới khởi đầu của tôi và Trác Ngụy...

“Em ăn cơm, đi du lịch một mình, đi rồi lại dừng chân và nghỉ lại một mình...”

Sân khấu lúc này mới sáng lên, tôi nhìn thấy dưới võ đài lăm lăm ta lăm tăm light stick, tôi cũng trông thấy những tấm banner giơ lên cao cao ở phía xa, tôi không nhìn rõ mặt của bọn họ, một khắc này, tôi cảm thấy bọn họ cách tôi xa đến thế.

“Cũng chỉ đọc sách, viết thư một mình, và tâm sự với bản thân. Nhưng trái tim đã bay đến nơi nào đó, đến nỗi bản thân cũng không thể tìm thấy, em nghĩ rằng thứ em mất đi không chỉ có mỗi anh...”

“Chiếc lá là đôi cánh chẳng thể bay lượn. Đôi cánh là chiếc lá rơi lạc nơi thiên đường...”

Khi câu hát cuối cùng kết thúc, tôi trở lại bên cạnh rương hành lý, lần nữa ngồi xuống, mới trở lại trạng thái đón lấy lá cây một lần nữa.

Màn che sân khấu chậm rãi kéo lên, âm nhạc dần dần nhỏ xuống, tôi lần nữa nghe thấy dưới đài từng tiếng kêu tên của tôi, tôi dẫn theo rương hành lý đi xuống từ bậc thang sân khấu.

Khi đi đến vị trí của mình, ánh mắt tôi đảo qua phía sau sảnh lớn, tôi hình như thấy được một thân ảnh quen thuộc.

Là Trác Ngụy...

Anh đến sao? Anh đến nghe tôi hát sao?

Trong nháy mắt, tôi nhớ tới trước đó trong phòng ngủ nghe điện thoại, anh hỏi tôi mấy giờ bắt đầu, hỏi tôi số mấy, sau đó hình như nói phải chờ thật lâu...

Thì ra anh thực sự đến!

Tôi vội vàng đặt rương hành lý trên hành lang mà chúng tôi đang ngồi, chỉ chỉ đám bạn cùng phòng, nhờ bọn họ xem giúp tôi.

Lúc ngẩng đầu lên, thì nơi Trác Ngụy đứng lúc trước đã là một người xa lạ.

Lòng tôi xiết chặt, không chút do dự đuổi theo.

Tuy chỉ là đầu thu, nhưng gió đêm thổi vào người vẫn thật lạnh, đường trong trường học đều rất thông thoáng, tôi đứng tại cổng sảnh lớn, lo lắng nhìn mấy con đường xung quanh.

Tôi không gặp anh, trên đường bóng người không ít, cũng không có bóng người nào thuộc về anh.

Tôi thậm chí hoài nghi, anh mà tôi vừa trông thấy chỉ là ảo giác, anh căn bản không đến...

Là tôi quá nhớ anh...

Nhưng, ngay trong khoảnh khắc tôi quay người lại, tôi thấy được bóng lưng của anh trên con đường nhỏ, chỉ là...

Bên cạnh anh còn có một người.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 80: Gặp xe anh

Một người đàn ông, không, xác thực mà nói là một nam sinh.

Nam sinh kia cao hơn ông chủ Trác một tấc, gầy hơn anh một chút.

Nhìn tư thế đi đường của hai người đó, rất hiển nhiên, quan hệ của bọn họ rất tốt, cánh tay của ông chủ Trác khoác lên vai nam sinh kia, đáng vẻ như hai anh em tốt.

Theo hiểu biết của tôi với ông chủ Trác thì anh sẽ không cùng một sinh viên đại học xưng huynh gọi đệ, một cái chớp mắt đó, lòng tôi phảng phất như bị móng vuốt mạnh mẽ khoét sâu vào.

Tại Câu lạc bộ đêm lâu, cũng gặp được nhiều thứ.

Có ông chủ chơi gái đã lâu, muốn tìm kích thích, sẽ chơi đàn ông, đám người đó đặc biệt thích gầy một chút, tuổi nhỏ một chút, nghe nói, độ mềm dẻo sẽ tốt hơn.

Giống như người đang đi bên cạnh ông chủ Trác bây giờ vậy.

Tôi hầu như là luống cuống tay chân, muốn gọi điện thoại cho ông chủ Trác, muốn chứng minh người mà tôi nhìn thấy không phải anh, nhưng điện thoại di động của tôi đâu... Trong túi của tôi không có điện thoại.

Tôi bây giờ mới nhớ lúc ở trên sân khấu, tôi đã đưa đi động cho Phạm Huyền giữ giúp tôi.

Tôi nghĩ hô to, miệng của tôi động đậy mấy lần, nhưng cuối cùng tôi vẫn không có dũng khí.

Anh là kim chủ, tôi được anh bao nuôi, một tháng chỉ cần ở cùng anh hai ba ngày làm người thứ ba, tôi không có quyền lợi can thiệp cuộc sống riêng tư của anh.

Trước đó, tôi đòi tình yêu, đòi hỏi anh hôn nhân, đã chọc anh không vui vẻ, nếu như lần này tôi lại gây ra họa lớn gì, anh chắc chắn sẽ không cần tôi nữa.

Tôi sợ hãi phải trở lại cuộc sống như lúc ban đầu một lần nữa, không muốn đi Câu lạc bộ đêm kiếm tiền, không muốn rời khỏi cuộc sống giảng đường, cũng không muốn rời khỏi anh...

Tôi đứng rất lâu ở cổng sảnh, tôi một mực nhìn bóng lưng của anh, cho đến khi bóng lưng của anh và người kia biến mất tại cuối con đường.

Khi tôi đi vào sảnh lần nữa, đi đến chỗ ngồi người lúc trước, ba bài hát đã sớm hát xong.

“Khương Kha, cậu đã đi đâu?” Đội trưởng hơi bất mãn.

“Có chút khó thở, tớ ra ngoài đi một chút.” Tôi nói: “Tớ có điểm chưa?”

“Có rồi, rất cao! 9.85 điểm, nhất định có thể qua!” Phạm Huyền rất vui vẻ.

Nghe được điểm số này, trong lòng tôi không sai biệt lắm cũng nắm chắc, số điểm tôi nghe được nhiều nhất trước đó cơ bản là 9.4 đến 9.6.

Loại 60 giữ 20 người, tôi chắc chắn có hi vọng.

Trong lúc chờ đợi, tôi căn bản không tập trung được tinh thần nghe người khác ca hát, căn bản là đang trong trạng thái thất thần, trong đầu lặp đi lặp lại cảnh tượng lúc trông thấy Trác Ngụy lúc trước.

Người kia là ai, có quan hệ gì với anh? Anh thật sự có yêu thích đặc thù sao?

Thật vất vả nhìn đến khi cuộc thi kết thúc, người chủ trì công bố 20 người trúng tuyển, quả nhiên có tôi.

Trong 20 người này, điểm cao nhất là 9.97, thấp nhất là 9.82, tôi may mắn, chỉ cao hơn 0.3 điểm so với 9.82.

Bên trong sảnh lớn, đám người chen chúc lần lượt tán đi, mấy người bên phòng ngủ quan hệ hữu nghị đều chen chúc tới, vậy chúng tôi vào giữa.

“Khương Kha, chúc mừng cậu! Biết ngay cậu nhất định sẽ thắng mà! Khương Kha, cậu hát thật hay! Sau này chúng tớ đi karaoke, cậu cũng đến có được hay không? Tuyển chọn xong sẽ là vòng sơ tuyển Thành phố A, cậu chuẩn bị kỹ chưa? Sau này chúng tôi phải thay phiên mời cậu ca hát, cậu mới

có cơ hội luyện tập nhiều...”

Đám người lao nhao liên miên, tôi không khỏi bội phục đội trưởng, 6 phòng ngủ quan hệ hữu nghị, hơn 30 nam sinh, cô ấy đến tốt cùng là mạnh vì gạo, bạo vì tiền như thế nào mà có thể khiến bọn họ chung đụng hài hòa như thế?

“Hôm nay thật sự là cảm ơn mọi người, tối ngày mai mình mời các cậu ăn lẩu có được hay không?” Tôi cười mời mời.

“Được!” Nam sinh đứng gần tôi nhất gật đầu đồng ý, “Tôi đề nghị tất cả nam sinh chúng tôi mời mấy nữ sinh các cậu! Chúng tôi có tới hơn 40 người ở đây, nếu một người cậu mời khách, cậu phá sản mất không phải sao?”

Ý kiến của cậu ta được tất cả mọi người đồng ý, chuyện này cứ như vậy được quyết định.

Trên đường trở về phòng ngủ, chúng tôi đi ngang qua bãi đỗ xe, tôi tình mắt nhìn thấy chiếc Land Rover của ông chủ Trác.

Đương nhiên đó là xe của anh, trình độ quen thuộc của tôi với chiếc xe này không thua gì cái giường ở căn hộ nhỏ, huống chi, biển số xe sáng loáng đó còn treo ở đó kia!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Đó là con trai anh

Tôi không biết tôi trở lại phòng ngủ với tâm trạng thế nào. Sau khi trở lại phòng ngủ, đã sắp đến thời gian tắt đèn buổi tối nên tất cả mọi người tắt bật tẩy trang.

Tôi ngồi trên băng ghế, hướng về phía gương, trợn mắt tháo lông mi giả.

Cái này tôi mua ở cửa hàng đêm lúc làm việc, chất lượng không tốt lắm, keo dính cũng dỏm.

Đến khi tôi tháo mi giả xong, dùng nước tẩy trang lau mặt, những người khác trong phòng ngủ cũng đã tẩy trang gần xong, bắt đầu thảo luận sôi nổi về sự chấn động các cô tạo ra hôm nay.

Các cô ấy nói ngày hôm nay lúc tôi hát, sân khấu như hòa vào cùng khán giả.

Các cô ấy nói đợi đến vòng loại cuộc thi ở thành phố A, họ muốn mua mấy bó hoa để chạy lên tặng cho tôi khi tôi biểu diễn.

Các cô ấy còn nói, nếu có đồng đội thay phiên, nhất định phải chọn những anh chàng vừa cao vừa đẹp trai...

Tôi đứng bên bồn rửa, vừa rửa mặt vừa nghe các cô nói, suy nghĩ đến ông chủ Trác... Tối hôm nay, anh sẽ ngủ cùng nam sinh kia sao?

Điện thoại di động vang lên, tôi đang ngâm chân, thấy số của ông chủ Trác, tôi gần như nhảy lên, mang dép chạy ra ngoài nghe điện thoại.

"Alo."

"Tiểu Như, chúc mừng em!" Giọng nói của anh có chút ý cười.

"Sao anh biết?" Tôi thăm dò.

Lúc này, anh đang lái xe, trên xe chở nam sinh kia, nếu bọn họ hành động nhanh thì cũng có thể đã ở trên giường? Tâm lý của tôi chưa chút.

"Không phải em đã nhìn thấy anh sao?" Anh hỏi lại.

"Em... em cho rằng em nhìn lầm, thì ra thật sự là anh?" Tôi rất muốn làm bộ vui mừng, nhưng trong lòng tôi rất chua xót, vui thế quái nào được?

"Em sao vậy? Em có vẻ không vui?" Anh khá tinh ý nhận ra.

"Em nhìn thấy anh đi cùng một nam sinh..." Tôi nhỏ giọng, ảm ức vô cùng.

"Đúng, là một tiểu tử." Anh rất thẳng thắn thừa nhận.

Tiểu tử kia...

Tôi bĩu môi, rầu rĩ không vui nói: "Em là tiểu cầm thú, nam sinh kia là tiểu tử, vậy anh còn có thêm tiểu tâm can, tiểu bảo bối không?"

Anh im lặng một chút, lòng tôi thất lại, rất sợ phải nhận một đáp án khẳng định.

Không ngờ anh nở nụ cười, nghe giọng rất vui thích.

"Em đang ghen?" Anh hỏi.

Lời này chẳng phải là nói nhảm sao? Tôi sắp bị giam chừa nhân chìm đây này! Tôi tức giận "ừ" một tiếng.

"Cho dù nổi máu ghen thì nên là anh ghen mới đúng chứ?" Anh nói, vẫn cười: "Anh nhìn thấy chỉ ít có hai ba mươi nam sinh hô to tên của em! Còn có người cầm bảng hét lên: 'Khương Kha, anh yêu em', em nói cho chú Trác nghe đi, đó là gì của em?"

"Là đồng đội, không phải em từng nói với anh sao? Trường phòng lập ra 6 đội." Tôi nói.

"Bởi vì có đại nỷ nữ như em nên mới có nhiều nam sinh muốn chung đội với em?" Anh nói: "Hiện tại anh rất hối hận khi để em quay lại trường, tạo ra mười mấy tình địch... Cả cuộc tranh tài hôm nay càng không nên để em tham gia, qua tối hôm nay, không biết bao nhiêu nam sinh mến mộ em..."

"Anh nói hơi quá rồi đấy!" Tôi dùng giọng điệu chê bai nói, lại bắt đầu ghen: "Sao em có thể so với anh chứ? Bên người anh chẳng những có phụ nữ, còn có cả đàn ông..."

Anh ho một tràng dữ dội, ho khan một hồi lâu mới dừng lại, gọi tên tôi và nghiêm túc nói: "Khương Kha, tư tưởng của em thật không trong sáng chút nào! Tên tiểu tử kia là con anh!"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Muốn nhìn anh một chút

Con trai...

Lúc này đây, đến phiên tôi giật mình.

Con trai...

Đúng rồi, anh từng nhắc đến anh có con trai không chỉ một lần, lớn xấp xỉ tôi.

Tôi đã từng hỏi con trai anh học chuyên ngành nào, anh nói là khoa xây dựng ngành gỗ.

Chỉ là, tôi nằm mơ cũng không ngờ, con của anh lại chung trường với tôi!

Trong khoảnh khắc đó, tôi cũng sáng tỏ, vì sao anh chưa bao giờ đến cổng trường đón tôi, người anh thật sự kiêng kị không phải là giảng viên trong trường, cũng không phải là người tiền nhiệm, mà là con anh!

Nếu để con trai nhìn thấy cha mình có tình nhân, còn là bạn học chung trường, không biết tâm trạng sẽ ra sao...

"Khụ." Tôi ngượng ngùng vội ho một tiếng.

Chợt nghe anh cười nhẹ, giọng anh hơi cao lên: "Bây giờ hiểu rồi chứ?"

Tôi "ừ" một tiếng, lập tức đổi trọng tâm câu chuyện: "Anh đang ở đâu?"

"Bên ngoài ký túc xá nữ." Anh cười.

Tôi kinh hãi lần nữa, không chút do dự chạy nhanh xuống lầu dưới.

Khu nhà của chúng tôi trong khu ký túc xá nữ khá khuất, đứng trên ban công không nhìn thấy bên ngoài, nếu tôi muốn nhìn anh một chút, nhất định phải đến cổng chính ký túc xá.

Không sai, tôi muốn nhìn anh một chút, lúc này, tóc của tôi mới vừa buông xuống không lâu, không chải nên có chút lộn xộn, trên chân là một đôi dép nhưng tôi muốn nhìn thấy anh.

"Khương Kha, em đang làm gì đó?" Giọng nói của anh từ đầu dây bên kia truyền đến, tràn đầy nghi hoặc.

"Anh đừng đi! Chờ một chút." Tôi vội vàng nói, chân chạy nhanh hơn.

"Ký túc xá của em đã đóng cửa, em chạy đến anh cũng không đón em được." Anh đoán được động tác của tôi, dừng một chút: "Chiều mai anh tới đón em, ăn mừng với em."

"Đừng đi!" Tôi vội vàng gọi.

Mắt nhìn về phía cổng lớn ngày càng gần, xuyên qua lan can sắt, tôi rốt cuộc cũng thấy anh.

Anh đứng trên bãi cỏ đối diện cổng ký túc xá, bên cạnh là một cây đại thụ, anh đứng trong bóng tối của tán cây, một tay cầm điện thoại di động, một tay đút vào túi quần.

Tôi nhìn thấy anh đang nhìn về phương hướng của tôi, cũng đã thấy tôi.

Tôi không đi về phía trước nữa, anh cũng không động đậy, hai người ngấm nhìn nhau từ xa.

"Không phải anh đã nói em đừng ra sao?" Anh cười trầm thấp.

"Em muốn nhìn anh một chút." Tôi nói.

"Trước đó không phải đã nhìn rồi sao?"

"Không giống nhau."

Chúng tôi cũng không đến gần nhau, dù sao cũng không thích hợp.

"Bây giờ nhìn cũng nhìn rồi, nhanh về ngủ đi." Anh nói.

Tôi gật đầu, lui về phía sau hai bước, chợt nhớ tới một chuyện, vội vàng dừng bước: "Anh mới nói mai đến đón em, còn tính không?"

Tôi nhìn thấy anh gật đầu, trong điện thoại là nụ cười của anh như đang cưng chiều một đứa trẻ: "Tính chứ, mấy giờ em tan học?"

Lúc anh hỏi, tôi nhìn thấy anh đã cất bước đi về phía chỗ xe đậu.

"Chiều mai chúng em không học!" Tôi nói: "Hay là em trực tiếp về nhà chờ anh?"

"Cũng được." Tôi nhìn thấy anh phát phát tay, rất tùy ý, tạm biệt tôi.

"Vậy ngày mai gặp." Tôi xoay người, trong lòng thấy ngọt ngào.

Trở về trên đường phòng, tôi đã tính toán tối hôm sau sẽ làm món gì, ở bên anh lâu như vậy, tôi cũng biết đôi chút khẩu vị của anh.

Đối với việc tôi luôn ra ngoài nghe điện thoại, các bạn cùng phòng sớm đã quen, lúc trở về còn giữ cửa cho tôi, đương nhiên, các cô ấy vẫn chưa ngủ, còn đang thảo luận xem nam sinh nào hết hăng say nhất.

"Tớ cảm thấy những nam sinh đó chẳng biết tự trọng chút nào! Khương Kha đã nói cậu ấy có bạn trai, bọn họ vẫn không từ bỏ."

"Muốn đập chậu cướp bông thôi! Có câu như này, chỉ cần cuộc đào sâu, có góc nhà nào đào không đến?"

"Tớ thấy bọn họ nghĩ nhiều quá, tình cảm của Khương Kha và bạn trai cậu ấy vẫn rất tốt!"

"Vậy cũng chưa chắc, có câu nói tốt nghiệp sẽ chia tay, bạn trai Khương Kha không phải sắp tốt nghiệp rồi sao? Thêm nữa, theo cách cậu ấy nói, bạn trai cậu ấy ưu tú như vậy, nữ sinh vây quanh khẳng định không ít. Khương Kha xinh đẹp, nhưng ngoại trừ xinh đẹp, còn có cái gì?"

"Còn biết ca hát!"

"Biết ca hát có ích lợi gì? Cậu xem ai tìm bạn gái lại chọn người hát hay?"

"Tớ quyến rũ!" Tôi đẩy cửa đi vào phòng, bực bội nói: "Lần trước là ai nói ánh mắt tớ thu hút? Về sau nếu mọi người dám trù tớ và bạn trai chia tay, tớ sẽ giận đó!"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Anh khai thác tốt

Bạn cùng phòng không nói tiếp nữa, trải qua một khoảng thời gian ở chung, các cô rất rõ tôi mặc dù dễ nói chuyện, nhưng đụng chạm đến giới hạn của tôi thì tôi sẽ không nhún nhường.

Tôi nói, tôi sẽ không tham gia bất cứ hoạt động nào nữa, từ đó không bao giờ tham gia.

Tôi nói, không cho phép nói tôi và bạn trai chia tay, bằng không sẽ tức giận thì nhất định sẽ tức giận.

"A Kha đừng giận, chúng tớ chỉ tùy ý nói ra mà thôi." Phạm Huyền thân nhất với tôi, người lên tiếng lúc này chắc chắn là cô ấy.

Tôi "ừ" một tiếng, sự vui vẻ lúc này đã không còn, tôi nghĩ tới quan hệ giữa tôi và anh, gia đình của anh, tâm trạng tôi xấu hẳn: "Tớ rất quan tâm anh ấy, cho dù về sau vì nhiều nguyên nhân mà không đến được với nhau, tớ cũng không muốn nghe có người nói chúng tớ sẽ chia tay."

"A Kha, đừng suy nghĩ nhiều như vậy! Tình cảm hai người tốt như thế, sao lại chia tay?" Phạm Huyền an ủi.

Tôi buồn bực "ừ" một tiếng, rót nước ngâm chân.

Giữa tôi và ông chủ Trác vẫn luôn có một khoảng cách không thể vượt qua, anh có gia đình, tôi là tiểu tam, hoặc là bạn tình. Quan hệ giữa tôi và anh một khi lộ ra chính là áp lực về đạo đức, sau đó chắc chắn là sự đè ép của người vợ.

Người có gia thế như anh, sao vợ anh có thể không có thủ đoạn?

Tôi cảm thấy đau đầu với tương lai của mình.

Hoặc tôi có thể núp trong kẽ hở, trốn trong xó xỉnh âm u, len lén tồn tại, mãi đến khi anh chán ghét tôi, vứt bỏ tôi; hoặc tôi trực tiếp bị vợ anh ra tay; hoặc, vợ anh nhắm một mắt mở một mắt...

Tôi thề rằng trong hết thảy ý nghĩ đêm hôm đó, cho tới bây giờ tôi chưa từng nghĩ ông chủ Trác liệu có thể ly hôn vì tôi hay không.

Đôi khi, tình cảm chính là hèn mọn như vậy, tôi ở trước mặt anh kỳ thực cũng rất thấp bé: Tôi thích anh, nhìn về anh, đau lòng vì anh, cũng tự biết mình không xứng với anh...

...

Ngày hôm sau, sau khi buổi học sáng kết thúc, tôi vội vã ăn cơm trưa, nhanh chóng trở về căn hộ nhỏ.

Trong căn hộ nhỏ trong có máy tính anh mua cho tôi, tôi tìm cách làm mấy món ăn, viết list nguyên liệu rồi đi siêu thị, về nhà bận rộn nấu nướng, thịt phải ướp trước, có vài món khá rắc rối.

Hôm đó, cả buổi chiều tôi đều ở trong bếp.

Ở bên ông chủ Trác mấy năm, tay nghề nấu nướng của tôi đột nhiên tăng mạnh, hồi trước ở nhà, mặc dù tôi cũng làm cơm, tay nghề cũng khá nhưng chỉ dừng lại ở những món đơn giản.

Sau khi ở bên ông chủ Trác, tôi dốc sức muốn làm anh vui, tin rằng việc níu giữ dạ dày của đàn ông rất quan trọng.

Mấy năm đó, tôi không chỉ học món Tứ Xuyên, món Quảng Đông, món Hồ Nam, còn học một chút về các món Đông Nam Á, ví dụ như món cơm dừa, anh nói tôi làm ngon hơn nhiều nhà hàng.

Viết đến đây, tôi cảm thấy khá tự hào.

Hôm đó, ông chủ Trác đương nhiên không lơ hện, sau khi về nhà, tôi kéo anh đến bên bàn ăn rồi nhanh chóng chạy vào phòng bếp bung hết thức ăn ra.

Anh nhìn thấy liền vui vẻ: "Em tự mình làm hả? Hay mua của nhà hàng?"

Tôi kêu ngao nói: "Đương nhiên là em tự làm!"

Anh cầm đũa nếm thử mỗi món một miếng, tôi chớp chớp mắt nhìn anh đầy chờ mong.

"Thế nào?" Tôi hỏi.

"Em hack hả? Lợi hại thế!" Anh cười khen, sờ sờ cằm, đánh giá tôi: "Anh chợt phát hiện mình rất lợi hại!"

"Em nấu ăn ngon liên quan gì tới anh?" Tôi vui rạo rức cầm đũa anh đã dùng, ăn mỗi món một miếng.

"Anh khai thác tốt đó!" Anh làm ra vẻ đương nhiên: "Không chỉ khai thác tốt cơ thể em, còn kèm theo cả kỹ năng nấu nướng!"

Nhìn xem, đây chính là tư duy của đàn ông, lúc nào cũng suy nghĩ đen tối.

"Sắc lang nhà anh, bộ anh đang chơi game sao?" Cái gì mà hack, cái gì mà kỹ năng.

"Con anh chơi." Anh nói: "Đúng rồi, vòng thi kế tiếp là khi nào?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Trăm sông đổ về một biển

Vòng thi kế tiếp là một tháng sau, địa điểm là một nhà hát lớn ở thành phố A.

Bởi vì đông người nên thời gian kéo dài ba ngày, ba buổi chiều.

Tôi chọn bài “Hồi thơ” của Thái Kiện Nhã, trong khoảng thời gian này, tôi nghe đi nghe lại cô ấy hát không dưới một trăm lần, còn nghe vô số lần nhạc đệm không lời, nhưng tôi chưa từng hát thử hoàn chỉnh, chỉ thỉnh thoảng ngâm nga hai ba câu.

Trưởng phòng nhắc nhiều lần tôi không để tâm đến việc này, tôi cơ bản chỉ cười cho qua, Phạm Huyền vẫn luôn giải thích thay tôi, nói mấy lần trước tôi cũng không luyện trong phòng nhưng vẫn vượt qua vòng thi.

Trưởng phòng lo lắng, nói lần đó là do may mắn, lần này cao thủ như mây, còn nói hy vọng tôi nghiêm túc hơn.

Tôi luôn nghĩ với tính cách của trưởng phòng, sau khi tốt nghiệp thích hợp làm chính trị, người chỉ đạo hoặc làm giáo viên, cô ấy có thể cảm nhận được sự quan trọng của bản thân.

Hoạt động đồng đội vẫn diễn ra, rất nhiều nam sinh hỏi tôi vì sao chỉ ăn cơm mà không tham gia hoạt động? Do sợ bọn họ là người xấu sao?

Mỗi lần như vậy tôi đều sẽ cười vui, cô gái như tôi sợ gì người xấu?

Dù bọn họ có xấu xa hơn nữa, có thể sánh ngang Trương Lập sao?

Ở trong mắt tôi, bọn họ chỉ là một đám tiểu nam sinh luôn cho rằng tôi ngây thơ trong sáng mới sợ bọn họ.

Đương nhiên, những lời như vậy cũng chỉ nghĩ trong lòng mà thôi, lý do đường hoàng là: Tôi muốn học tập thật giỏi, không muốn hoang phí bốn năm đại học. Năm thứ tư đại học phải thực tập, thời gian ở lại trường không còn nhiều nữa.

Bọn họ tin tưởng lý do này, thường có người đề nghị muốn cùng học buổi tối với tôi.

Tôi không chủ động, không cự tuyệt, ngược lại tôi cũng nói ra việc tôi có bạn trai. Phòng học là nơi để sinh viên đọc sách ôn bài, tôi không có quyền không cho phép người khác ngồi bên cạnh mình.

Trong thời gian này, điểm CET4 đã có, không thể không nói tôi may mắn, 62 điểm, khó khăn vượt ải này.

Việc kiểm tra này, đặc biệt là kiểm tra để đạt thi 60 điểm là muôn năm, nhiều hơn 1 điểm hay 10 điểm cũng chả có khác biệt gì.

Hôm có kết quả, ông chủ Trác gọi điện cho tôi, hỏi tôi có đạt không, tôi rất vui vẻ nói cho anh biết điều đó, thuận tiện hỏi thăm con anh, biết được con của anh cũng đã đạt CET6.

...

Thời gian cứ như vậy trôi qua.

Buổi tối sau khi tự học xong, tôi có đi ngang qua phòng học của khoa nghệ thuật, thỉnh thoảng thấy một cô gái đang luyện múa trước gương.

Cô gái đó có vóc dáng đẹp, khí chất tốt, thân thể rất mềm dẻo, đang nhảy điệu nhảy của Hàn Quốc, vừa hay tôi cũng thích xem nên tôi đứng ngoài cửa xem một lúc.

Khi xoay người, cô ấy nhìn thấy tôi, liền ngừng múa, cười với tôi.

"Khương Kha!" Cô ấy gọi một tiếng, đi ra khỏi phòng học.

Tôi không bắt ngờ khi cô ấy biết tôi, lần trước trong vòng thi thứ hai, tôi thật sự quá phách lối.

"Cậu nhảy rất đẹp!" Tôi thành thật nói, có chút ước ao, tôi chỉ biết các kiểu nhảy trên sàn nhảy.

"Tôi đang chuẩn bị đấu vòng loại, cậu chuẩn bị thế nào?" Cô hỏi, ánh mắt rơi vào cuốn sách tôi ôm trước ngực.

Lúc này tôi mới nhớ lần trước khi thi vòng hai, cô ấy vừa hát vừa nhảy trên sân khấu, phía sau có nhóm nhảy phụ họa, rất thu hút khán giả.

"Vẫn ổn..." Tôi nghĩ một đằng nói một nẻo.

Dù sao, so với cô gái của cô ấy, đối với vòng thi lần này tôi chỉ như đang chơi.

Cô cười cười, vỗ vỗ cánh tay của tôi: "Cố lên!"

"Ừm, cậu cũng cố lên." Tôi cười.

Khoảng thời gian đó, ở trong trường học, tôi cũng tình cờ gặp những người dự thi khác, thỉnh thoảng cũng sẽ chào hỏi. Tôi đặc biệt viết về người này là bởi tôi và cô ấy rất nhanh gặp lại, ở ngoài nơi thi đấu.

Cuối cùng, trăm sông cũng đổ về một biển.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Muốn làm loạn ở chỗ này sao

Mùa hè hằng năm kết thúc, vừa vào Thu, gió cũng mang theo chút lạnh lẽo.

Thời điểm thi lần hai, hằng ngày chúng tôi vẫn mặc áo thun quần jean, đến vòng sơ khảo chỉ sau đó một tháng, tất cả mọi người đã mặc thêm áo len và áo gió, người hơi sợ lạnh đã khoác áo dày.

Thí sinh khu chúng tôi được sắp xếp vào ngày thứ hai.

Biết mình biết người, ngày đầu tiên của vòng thi, chúng tôi xin nghỉ đến xem, nhiều nam sinh cũng đi cùng, nói là nghiên cứu cùng tôi.

Chúng tôi ngồi hàng cuối cùng trong nhà hát, nghe từ bài hát đầu tiên đến bài hát cuối cùng.

Bởi vì đông người, cuộc tranh tài kết thúc vào lúc 6 giờ, tỉ lệ loại là hai phần ba, lúc từ nhà hát đi ra, sắc mặt của mọi người cũng không tốt lắm.

Tôi quá rõ cảm giác này của bọn họ, đối thủ quá mạnh, tôi thấy thế nào cũng không liên quan đến tôi.

Kiểu trưởng phòng xông lên sân khấu tặng hoa thì càng giống một chuyện đùa rồi!

"Mọi người sao vậy?" Thấy vẻ mặt của bọn họ, tôi lại nở nụ cười.

"Cậu còn cười được?" Chu Tinh Văn liếc mắt nhìn tôi: "Cậu không cảm thấy nguy cơ từ phía sao? Sau khi kết thúc, tớ rất lo lắng! Khương Kha, cậu hãy thành thật nói cho chúng tớ biết, cậu có nắm chắc hay không?"

"Vấn đề này của cậu hơi khó trả lời nhỉ?" Tôi cười: "Nếu tớ nói tớ nắm chắc thì chẳng khác gì đang nói dối, nếu tớ nói không nắm chắc, tâm trạng của mọi người lại không tốt."

"Haiz, cậu có thể đừng cà lơ phất phơ như vậy được không?" Trưởng phòng nhíu mày: "Trong khoảng thời gian này cậu có luyện tập không đó? Tớ chưa từng thấy cậu luyện tập bao giờ! Cậu nhìn khoa nghệ thuật đi, chỉ cần là tham gia trận đấu, ai mà không dậy sớm luyện giọng?"

"Tớ lại không học khoa nghệ thuật." Tôi cười phản bác: "Hơn nữa, trận này cao thủ như mây, cho dù không qua cũng không phải rất bình thường sao?"

Theo sự hiểu biết của tôi đối với bản thân, đối với cuộc thi hát lần này, đối với đối thủ, tôi nên dừng bước tại đây.

Một người học khoa tiếng Trung chỉ biết hát ở mức karaoke như tôi sao có thể so với những người chuyên nghiệp chứ?

Người ta trải qua mấy năm rèn luyện chuyên nghiệp, có giảng viên chuyên nghiệp dạy, mỗi ngày đều luyện tập, có người còn hát chính trong đội văn nghệ, nếu một người tay ngang như tôi thật sự có thể loại những người chuyên nghiệp, họ làm sao chịu nổi?

"Có câu nói như này, một phần trăm hy vọng, trăm phần trăm nỗ lực, tớ thấy cậu quá tùy ý." Trưởng phòng nói, kéo tôi quay lại nhà hát lần nữa.

"Lão đại, cậu làm gì thế?" "Lão đại, cậu đi đâu vậy?"...

"Tớ đưa cậu ấy lên sân khấu luyện tập, tìm cảm giác." Lão đại nói.

Mọi người vừa nghe, chợt cảm thấy có lý, nhao nhao theo sau. Ở cửa nhà hát, tất cả mọi người đi ra ngoài, chỉ có mấy người chúng tôi đi vào bên trong, chen chen chúc chúc khiến người bên ngoài đều nhìn chúng tôi.

Khi chúng tôi chen vào, người trong nhà hát đã rất ít.

Ngoại trừ nhân viên, còn lại là những người có mục đích như chúng tôi, đến đây nghiên cứu, làm quen sân khấu.

Nhân viên cũng không ngăn, chỉ căn dặn một câu: Đừng động đến máy móc, rời đi trước 7 giờ.

Tôi đánh giá những thí sinh khác xung quanh, người ta đa số đi cùng một hai người bạn thân, chỉ có tôi hùng dũng hơn mười người xung quanh.

"Khương Kha, cậu đi tuần du hả? Hô hào cả nhóm người luôn." Có người đi tới phía tôi, là thí sinh của trường chúng tôi, nói chính xác hơn là người đạt hạng nhất thi lần hai.

Cô ta đánh giá người xung quanh tôi, châm chọc nói: "Lần trước náo động trong trường chưa đủ, còn muốn tới đây làm loạn sao?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Ai là kẻ phá hoại

"Mắc mớ gì tới cậu?" Trưởng phòng phản bác: "Cậu đồ kị à?"

"Tôi đồ kị cậu ta?" Cô ta cười, khinh miệt nhìn tôi: "Tôi đường đường là hạng nhất, sẽ đồ kị một người khó khăn lắm mới vào được vòng sau sao?"

Khí thế của trưởng phòng bỗng yếu xìu, thi ca hát quan trọng nhất vẫn là giọng hát, giọng hát của đối phương đúng là nghiền ép tôi.

"Vậy cậu tới làm gì?" Trưởng phòng vẫn không chịu thua.

"Đến xem kẻ phá hoại đó!" Người nọ cười khanh khách nhìn quanh, thấy ánh mắt mọi người đều đang chú ý tới bên này, tâm trạng càng tốt hơn: "Nể tình chúng ta chung trường, đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, nơi đây không phải hội trường của trường học, tốt nhất hãy thu lại mấy thủ đoạn vặt của cậu! Cậu chưa từng nghe qua câu trào cao té đầu à?"

Tôi nhìn thấy miệng trưởng phòng giật giật, các nam sinh xung quanh như muốn nhào vô đánh lộn.

"Sao nào? Muốn đánh tôi ư?" Cô ta không hề sợ hãi, vẫn hùng hổ khiêu khích: "Nếu mọi người dám động thủ ở chỗ này, sợ là sẽ bị loại bỏ tư cách dự thi ngày mai đó."

Mọi người nhìn tôi, đều cổ nhẩn nại, cũng đang chờ tôi tỏ thái độ.

"Tôi ở mức độ nào, tôi đương nhiên biết rõ, cũng biết cậu có mục đích gì." Tôi cười: "Cậu qua đây mượn có gây chuyện với tôi trước, lẽ nào chưa từng nghe qua một câu nói sao? Chân trần, không sợ mang giày. "

Sắc mặt của cô ta hơi thay đổi, nụ cười không còn kiêu ngạo như trước nữa.

Tôi cười lạnh một tiếng, căn bản rất tùy ý, cơ thể dựa vào ghế: "Hôm nay tôi đánh cậu thì sao? Chẳng qua là mất tư cách dự thi, cậu cho rằng cậu không có chút hao tổn nào à?"

Tôi dừng một chút: "Không tính đến mặt mũi cậu bầm dập, chưa biết ngày mai có thể tham gia cuộc thi hay không, mà tất cả mọi người ở đây đều có thể chứng minh cậu đến gây sự với tôi trước. Cậu cho rằng ban tổ chức sẽ thích loại người thích gây phiền toái như cậu hả?"

Sắc mặt của cô ta lại thay đổi, những nam sinh xung quanh tôi đang ở lứa tuổi nhiệt huyết sôi trào, nhìn dáng vẻ của bọn họ thật sự sắp ra tay, chỉ cần một câu nói của tôi mà thôi.

Không biết cô ta sợ bị đánh hay sợ tiền đồ bị ngăn cản, trong ánh mắt đã có ý sợ hãi rõ ràng.

Tôi nở nụ cười: "Mượn câu nói vừa nãy của cậu, nể tình chúng ta chung trường, tôi khuyên cậu một câu: Sinh ra cùng một gốc, sao nỡ đốt thiêu nhau?"

"Khương Kha, cậu chó đực ý quá sớm!" Cô ta nghe ra tôi sẽ không đánh cô ta, sức mạnh lại bùng lên: "Không phải chỉ biết ý vào gương mặt xinh đẹp, nguyên một đám nam sinh bảo vệ thôi sao? Tôi muốn xem xem, ngày mai cậu thất bại thảm hại thế nào!"

"Thì ra là cậu đồ kị A Kha nhà chúng tôi xinh đẹp hơn cậu!" Phạm Huyền cũng cười: "Lúc rảnh rồi tôi gây sự với chúng tôi, chỉ bằng đi hút mỡ, đập mặt xây lại, còn có thể giúp cậu thêm ít điểm đó."

Phụ nữ, bất luận xấu đẹp cũng rất khó tha thứ cho người khác nói mình xấu ngay trước mặt, sắc mặt cô ta khó coi tột đỉnh.

Chúng tôi chiếm ưu thế, hả hê nhìn chăm chăm đánh giá cô ta từ trên xuống dưới.

"Còn không đi?" Tôi lên tiếng lần nữa, ánh mắt nhìn qua người phía sau cô ta: "Cậu và bạn bè của cậu chỉ có ba người, chúng tôi có hơn mười người, cậu nói không thắng chúng tôi, đánh cũng không lại chúng tôi, hà tất phải đứng đây cho thêm xấu hổ?"

"Cút đi!" Trưởng phòng rất có khí chất lão đại phát phát tay.

"Cút đi!" "Mau cút!"...

Người đi rồi, ánh mắt mọi người xung quanh lập tức rơi vào người tôi, đặc biệt là những nam sinh trong đội, bọn họ chưa bao giờ thấy đáng vẻ lạnh lợi của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Mang thai rồi ư

"Khương Kha, cậu soái quá đi!" "Lúc cậu phan bác thực sự rất mạnh mẽ!"...

Các nam sinh nhao nhao nói, các bạn cùng phòng thì không nói gì, đại khái nhớ tới lần trước tôi uy hiếp họ, đặc biệt là trưởng phòng, sắc mặt cũng có chút mất tự nhiên.

Mấy ngày nay, cô lấy thân phận lão đại, dùng giọng ra lệnh với tôi không biết bao nhiêu lần.

Tôi làm bộ không phát hiện sự thay đổi của các bạn cùng phòng, nghe các nam sinh nói cũng kha khá rồi, lúc này mới nói: "Đâu có như mọi người nói khoa trương như vậy? Rõ ràng tớ lấy nhu thắng cương."

"Đúng, chính là lấy nhu thắng cương, vậy cũng rất lợi hại, mỗi một câu nói đều đâm vào trong lòng cậu ta." Nam sinh nói.

"Đúng rồi, Khương Kha, cậu có muốn đi lên luyện một chút hay không?" Có người hỏi.

"Đúng vậy, chúng tớ làm nhóm thính giả đầu tiên, cũng là người hâm mộ trung thành nhất của cậu, cậu hát để chúng tớ nghe trước đi!" Có người nói.

"Bỏ đi, tớ xấu hổ." Tôi nói: "Tớ lên nghiên cứu, xem xem mai đứng ở đâu thích hợp?"

"Có di chuyển không?" Phạm Huyền chột nói.

Tôi lắc đầu: "Ngày mai tớ không tính di chuyển, chỉ đứng hát một bài thôi."

"Lần trước cậu cũng nói đứng hát, nó cũng là biểu diễn." Phạm Huyền nói: "A Kha, cậu biết không, cậu ngồi trên hành lý cũng đẹp nữa! Cặp chân đó làm tớ muốn phạm tội."

"Cậu khoa trương quá đi!" Tôi cười.

"Được rồi, ngày mai cậu mặc gì?" Phạm Huyền hỏi lại.

"Váy đen." Tôi đáp.

Người trong nhà hát dần dần rời đi, đã sắp đến 7 giờ, tôi đi đi lại lại trên sân khấu không người, sau đó tìm một chỗ chính giữa trước một phần ba sân khấu.

Ngày mai, tôi sẽ đứng ở đây.

“Hoi thờ” của Thái Kiện Nhã.

Anh có đến không?

...

Đêm hôm đó, tôi không ở ký túc xá, mà trở về căn hộ nhỏ.

Váy đen của tôi, giày cao gót, dây chuyền, đồ trang điểm của tôi, tất cả đều ở trong căn hộ nhỏ.

Tôi không muốn sáng mai phải chạy tới chạy lui nên tôi nói với các cùng phòng rằng tôi quay về phòng trọ.

Từ lâu bọn họ đã quen với việc thỉnh thoảng tôi ở bên ngoài, chỉ dặn dò một câu ngày mai chớ tới trễ, chủ động giúp tôi điểm danh rồi trở lại trường.

Tôi không nói với ông chủ Trác là tôi trở về căn hộ nhỏ. Sau khi trở về, tôi mở điều hòa, thử trang phục rồi ăn mì gói.

Tôi không ngờ anh sẽ đến.

Lúc anh tới, tôi đang mặc váy đen, mang tai nghe, ngồi trên sofa nghe nhạc buồn.

Khi bóng người xuất hiện, lòng chợt giật mình, cả người tôi run một cái, quay đầu đã nhìn thấy anh.

"Sao em sợ vậy?" Anh khẽ nhủ mày, đi tới trước mặt tôi, nửa quỳ trên sofa, hôn tôi một cái.

"Sao anh lại tới đây?" Tôi đã sớm gỡ tai nghe ra, tim đập nhanh dần khỏi phục bình thường.

"Không chào đón anh sao?" Anh cười, giả bộ giận dỗi, lập tức đứng lên: "Trước khi anh mở cửa thì luôn gõ cửa, là em không nghe thấy thôi."

Gian phòng rất ấm, tôi nhìn anh cời vest, chỉ còn lại một chiếc áo trong.

So với anh mặc âu phục, tôi thích nhìn anh mặc áo trong hơn, cảm giác trẻ trung hơn, thân thiết hơn với tôi.

"Em ngóng trông anh mỗi ngày đó!" Tôi cười: "Tối nay đi sao?"

"Ừ." Anh không chút do dự, sau đó đi tới trước bàn ăn, ném phần mì tôi ăn dở vào sọt rác, nhủ mày: "Sao lại ăn thứ này?"

"Anh nhìn mì gói một cách khinh thường như thế là không đúng!" Tôi đề xuống cảm giác cô đơn trong lòng, dùng giọng vui vẻ nói.

"Nó không có dinh dưỡng." Tôi nghe thấy tiếng anh rửa tay trong bếp, lúc trở ra, anh hỏi tôi có muốn ra ngoài ăn chút gì không.

Tôi lắc đầu, không muốn di chuyển.

"Sao em lười thế?" Anh nói rồi đi tới trước mặt, sờ sờ trán tôi: "Không sốt, chẳng lẽ em mang thai à?"

"Anh mới mang thai đó!" Tôi liếc nhìn anh, nói thẳng: "Em vẫn uống thuốc tránh thai, chỉ là em không muốn anh đi!"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Anh thưởng cho em

"Ngốc à!" Anh vò vò đầu tôi: "Anh cũng không muốn đi, nhưng lại không muốn ngày mai em phát huy không tốt."

"Hử?" Tôi khó hiểu.

Anh nở nụ cười, trong đôi mắt hình như có hào quang vô hạn, tự tay vuốt ve khóe môi của tôi, giọng nói trầm thấp dịu dàng: "Lỡ hết to quá hư giọng thì phải làm sao?"

Trong nháy mắt đó, nội tâm như có hàng vạn con cừu đang lao nhanh qua.

Cặn bã! Mặt người dạ thú! Cả ngày suy nghĩ gì thế nhỉ?

"Không phải anh nói có thể không làm mà! Trước kia là ai nói, không nhất định mỗi lần gặp gỡ đều phải xx."

"Em cảm thấy anh nhìn được sao?" Anh hỏi lại, mang theo chút ý trách móc, cứ như tôi không hiểu anh vậy.

"Trước đây cảm thấy anh tự chủ tốt, tràn ngập mùi vị cấm dục, lần đầu tiên em làm bá vương trong ngành." Tôi cười, sự cô đơn giảm bớt rất nhiều.

Anh "ừ" một tiếng, lập tức cười nhẹ, ngón tay vuốt ve môi tôi: "Sau đó lại phát hiện em cực kỳ ngon miệng, ăn một lần hai lần là nghiện mất rồi."

"Đây chính là mùi vị ăn một lần nhớ mãi." Tôi nói.

Anh gạt đầu tán đồng: "Khiến anh bây giờ chỉ cần ôm em một cái, à không, chỉ vừa nhìn thấy em là không nhìn được." Anh vừa nói, sự ma sát trên môi tôi lại mạnh thêm vài phần, trong đôi mắt cũng có ham muốn rõ ràng.

"Có muốn không?" Tôi rất chủ động ôm anh, cụng trán tôi vào trán anh.

"Muốn." Cầm anh hơi nghiêng, đôi môi chạm vào môi tôi, chỉ chạm nhẹ một chút rồi buông. "Nhưng hôm nay không muốn. Nếu ngày mai em thể hiện tốt, anh thưởng cho em 7 lần."

Tôi bật cười: "Cái gì gọi là thưởng cho em? Rõ ràng là anh muốn mà?"

"Em dám nói em không muốn?" Anh hỏi.

Tôi chỉ có thể cam chịu, lại cò kè mặc cả: "Tại sao là 7 lần, không phải 10 lần?"

"10 lần? Tiểu cảm thú, có phải em tham quá rồi không?" Anh nheo nheo mắt tôi: "Anh nghe nói một đêm bảy lần đã rất lợi hại."

"Em cho phép anh chia làm hai buổi." Tôi lập tức nói.

Anh cười nữa, sau khi nói câu "tiểu cảm thú", anh đứng dậy đến chỗ cửa phân cách, cầm một chiếc túi nhỏ đưa cho tôi: "Tặng em."

"Là gì vậy?" Tôi nghi hoặc, cúi đầu thấy bên trong có hai chiếc hộp nhỏ.

"Cầm ra xem đi." Giọng nói của anh tràn ngập sự mời chào.

Tôi lấy hộp lớn ra trước, bên trong là một cặp bông tai hình tròn khá lớn, đường kính cỡ ngón cái và ngón trỏ, bên ngoài nạm đá quý, sáng lấp lánh dưới ánh đèn.

Tôi nghi hoặc nhìn anh, tuy bình thường tôi cũng mang bông tai, nhưng đều là bông tai đính, chưa từng mang bông tai chói mắt như vậy.

Anh không giải thích, chỉ bảo tôi mở hộp nhỏ, trong hộp nhỏ là một chiếc nhẫn.

Rất lớn, rất khoa trương, cũng rất chói mắt, rực rỡ hơn cả bông tai.

Tôi rất muốn hỏi như trong phim, anh đây là muốn cầu hôn em sao?

Nhưng nghĩ tới sự lạnh nhạt lần trước khi nhắc đến chủ đề này, tôi nhìn, vui vẻ lấy nhẫn đeo vào ngón vô danh.

Nhẫn rất lớn, ngón tay của tôi rất nhỏ, nhẫn dư một khoảng trống rộng.

Tôi mím môi, đưa tay trước mặt anh cho anh thấy.

Anh cười, tháo nhẫn từ ngón vô danh ra, đeo vào ngón trỏ.

To nhỏ vừa khít.

"Là ngón này." Anh nói: "Đeo vào cầm micro hát hẳn là rất đẹp."

Hóa ra là chuẩn bị cho tôi vào ngày mai...

"Bông tai cũng vậy sao?" Tôi hỏi.

Anh gạt đầu: "Em đeo thử đi, à, tháo dây chuyền ra." Ánh mắt anh nhìn vào cổ tôi.

Tôi luôn luôn nghe lời, tháo dây chuyền, mang bông tai.

Anh nhìn tôi, ngón tay vuốt mái tóc dài của tôi: "Sáng mai đến tiệm cắt tóc, cắt bớt tóc một chút, phía dưới xoắn nhẹ theo kiểu tùy ý."

"Được." Tôi lại gạt đầu, cũng không đi soi gương, anh nói thế nào là đẹp thì làm thế đó.

Phụ nữ luôn muốn xinh đẹp trong mắt người thương!

"Hôm nay anh đặc biệt tặng bông tai và nhẫn?" Tôi hỏi.

"Ừ." Anh cười.

"Sao anh biết hôm nay em ở nhà?" Cho tới bây giờ tôi vẫn chưa nói tôi sẽ về.

"Đoán." Anh nói.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Em ngóng trông anh tới

"Thần giao cách cảm?"

"Đại khái là vậy."

Đêm hôm đó, anh vẫn đi, đoạn đối thoại cuối cùng của tôi và anh là:

"Ngày mai anh có đến nghe em hát không?"

"Sẽ cố gắng tới." Anh dừng một chút, giải thích: "Chiều mai anh có một cuộc họp quan trọng."

"Không đến kịp cũng không sao, em nhờ bạn cùng phòng quay video cho anh xem." Tôi cười nói, trong lòng thoáng thất vọng.

...

Sáng hôm sau, tôi ngủ đủ giấc mới rời giường, chuyện đầu tiên chính là đến tiệm cắt tóc.

Tôi trực tiếp mặc váy đen, bên ngoài khoác áo rất dày.

Sở dĩ mặc như vậy chính là để nói cho thợ cắt tóc biết tôi muốn cắt hợp với trang phục. Thợ cắt tóc nhìn sơ, sau khi nghe tôi nói, lập tức hỏi tôi có phải sắp biểu diễn hay không, sau khi nhận được đáp án khẳng định, lập tức cắt tóc cho tôi.

Như ông chủ Trác nói, xoắn lớn, từ vành tai đến vai, rất tùy ý, có chút lười biếng.

"Cô rất hợp với tóc xoắn, sau khi diễn xong, cô có muốn qua đây uốn luôn không?" Thợ cắt tóc hỏi.

"Không muốn." Tôi cự tuyệt rất kiên quyết: "Bạn trai tôi thích tôi để tóc thẳng."

"Đó là do anh ấy chưa nhìn thấy cô khi tóc xoắn." Thợ cắt tóc nói: "Thế này nhé, tôi uốn giả cho cô rồi chụp hình cho cô, cô gửi cho anh ấy."

"Được." Tôi cười đáp, trong lòng nghĩ, cho dù chụp hình, e rằng cũng không tiện gửi cho anh, lỡ như bị người ta thấy sẽ không hay.

"Bạn trai cô có đi xem cô diễn không?" Trong ấn tượng của tôi, cảm giác thợ cắt tóc đều là người lăm lòi.

"Có." Chỉ ít, tôi hy vọng anh sẽ tới.

"Nếu anh ấy đến, tôi cũng không cần chụp hình cho cô. Hôm nay cô thay đổi kiểu tóc, nhất định sẽ khiến anh ấy mê đắm!" Thợ cắt tóc nói.

Tôi cười, lại nói: "Ừ".

Tôi đương nhiên có thể quyến rũ anh, tôi có đôi kiểu tóc hay không, có trang điểm hay không, có mặc quần áo hay không cũng có thể khiến anh hóa thành cảm thú...

Nghĩ đến hóa thân cảm thú, tôi lại lại nghĩ tới phần thưởng của anh, nhận không được cong khóe miệng lên.

"Tình cảm của cô và bạn trai khẳng định rất tốt." Thợ cắt tóc nói.

"Sao anh nhìn ra được?" Tôi hỏi.

"Cô cười rất vui vẻ." Anh thợ nói.

Tôi nhìn mình trong gương, khuôn mặt trẻ tuổi đó, nụ cười xán lạn đó.

Tôi của khi đó thực sự rất hạnh phúc! Mặc dù là tiểu tam.

Sau khi từ tiệm cắt tóc ra ngoài, tôi lại đến một chỗ chụp ảnh cưới để trang điểm.

Tuy trong lòng tôi, cuộc thi ca hát này, tôi tối đa chỉ có thể đi tới đầu vòng loại, nhưng tôi cũng không ngại toàn lực ứng phó.

Các bạn cùng phòng nói chưa thấy tôi luyện hát, chỉ là do các cô ấy không phát hiện, không nghe thấy mà thôi.

Mỗi lần trở về căn hộ nhỏ, tôi đều sẽ luyện thật lâu, cũng đi tìm studio giúp tôi thu âm rất nhiều lần, tôi nghe đi nghe lại, sửa tới sửa lui, thường ngày ở trong trường, tôi chọn một góc không có ai, tự hát tự nghe rất lâu.

...

Buổi trưa lúc đến nhà hát, còn hơn một tiếng mới bắt đầu, đối với tôi mà nói thì hơi sớm.

Các bạn cùng phòng và đồng đội nam sinh của tôi còn tới sớm hơn, nói là giành chỗ tốt, bọn họ cũng thực sự chiếm được vị trí tốt nhất trong khu vực trường chúng tôi.

Đạo cụ vẫn là đạo cụ trước kia, banner nhỏ, tấm áp-phích, chỉ có que phát sáng là mới mua.

"Khương Kha, hôm nay cậu thật xinh đẹp!" "Tóc xoắn rất hợp với cậu, quyến rũ hơn nhiều." "Bóng tai của cậu thật là sáng, mua ở đâu vậy?" "Váy cũng khít với cậu!" "Sau cuộc thi hôm nay, cậu không chỉ là hoa khôi của khoa mình mà nhất định sẽ trở thành hoa khôi giảng đường!"...

Một đám người vây quanh tôi đang nói, không riêng các bạn cùng phòng, còn có cả nam sinh.

Trong ánh sáng mờ mờ, tôi thấy cô bạn hôm trước nói chúng tôi là kẻ phá hoại đã tới.

Hôm nay người đi theo sau lưng cô ta nhiều hơn hôm qua, cô ta vừa vào cửa, ánh mắt liền rơi vào người của tôi.

Tôi quay đầu nhìn về phía cô ta, chớp mắt, mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Tớ đã nghe ngóng gia thế của cô ta

Tôi biết ánh mắt tôi cũng có chút lực sát thương, còn nhớ lúc các bạn tôi bàn luận, đã có người nói ánh mắt tôi thu hút.

Sau đó, tôi thường xuyên soi gương, phát hiện lúc mình chớp mắt đúng thật có chút thu hút, bèn nghiên cứu các kiểu ánh mắt thu hút, lên kế hoạch áp dụng với ông chủ Trắc.

Không ngờ, hôm nay lại dùng trên người một cô gái, còn là một cô gái chẳng xinh đẹp chút nào.

Dùng để khiêu khích, hay còn gọi là thị uy.

Tôi nhìn thấy cô ta tròn mắt nhìn tôi, khóe miệng nấp máy, đại khái nói là: Tiện nhân.

Tôi lại cười, xoay người lại, yên tĩnh đợi cuộc thi bắt đầu.

...

Cuộc tranh tài này tập trung ba trường cao đẳng, tổng cộng 50 thí sinh.

Lần lượt các thí sinh lên rút thăm, tất cả cùng rút, tôi rút được số 13.

Có chút thất vọng.

Tôi muốn số thứ tự của mình là 40, thậm chí là người cuối cùng số 50 cũng được, tôi muốn chờ anh tới.

Nhưng số 13, chừng một canh giờ là đến lượt tôi, khi đó, anh chắc còn họp, tôi nghĩ anh không đến kịp.

Tôi mở điện thoại lên, gửi tin nhắn cho anh.

[Chú Trác, em rút ngẫu nhiên số 13, khoảng 3 giờ là đến lượt em.]

[Ừ.]

Anh chỉ trả lời một chữ "ừ", tôi không biết "ừ" này là có ý gì, là tới hay không tới? Hoặc đơn thuần chỉ biểu thị anh đã biết.

Ngón tay của tôi nhấn bàn phím nhiều lần: "Ừ là có ý gì", "Anh có thể tới sao", "Em mong anh tới", mỗi một câu nói hiện ra lại xóa đi, không gửi lại một tin nào.

Cuối cùng, tôi chỉ có thể chờ dài một hơi.

"A Kha, cậu sao vậy?" Phạm Huyền lại gần hỏi tôi.

Tôi nhìn cô ấy, lại chờ dài một hơi.

"Có phải bạn trai không tới được?" Cô quan tâm hỏi.

Tôi gật đầu.

"Bạn trai cậu chẳng chu đáo gì cả!" Phạm Huyền bất bình thay tôi: "Cuộc thi này rất quan trọng, hấn lại không tới xem!"

"Đừng thế!" Vương Hiểu Yến lập tức tiếp lời: "Uổng công Khương Kha mặc đẹp như vậy, hấn không nhìn là thiệt thòi cho hấn! Ày da, Khương Kha, rốt cuộc cậu nhìn trúng hấn ở điểm nào? Đã lâu như vậy mà cũng không mời chúng tớ đi ăn! Có phải rất bận tú hay không? Có ảnh chụp không?"

"Rất đẹp trai." Tôi cố ý dừng lại, nhìn ánh mắt Vương Hiểu Yến lóe lên sự tò mò, tôi chỉ nói: "Nhưng không có ảnh chụp."

"Cậu đùa tớ!" Cô dùng sức vỗ chân của tôi.

Lúc nói chuyện, những thí sinh khác của trường cũng đã đến, cơ bản đều biết nhưng không quen, xã giao mà thôi.

Bởi vì sự việc hôm qua, tôi đặc biệt chú ý cô gái hạng nhất kia một chút, phát hiện nhân duyên của cô ta cũng không tốt lắm, mối quan hệ với các thí sinh khác không quá tốt đẹp.

Xung quanh cô ta ngoại trừ người cô ta đưa tới, rất nhiều vị trí đều trống, mãi đến khi nhóm tới trễ nhất không có chỗ ngồi, đành ngồi xung quanh cô ta.

Tôi vừa nhìn đã hiểu, người này tâm cao khí ngạo, bất chấp mọi người.

"Vương Hiểu Yến, chúng ta đổi vị trí đi, tôi có chuyện muốn nói với Khương Kha." Một nam sinh nhỏ giọng gọi, sắc mặt có vài phần nghiêm túc.

Vương Hiểu Yến lập tức đổi vị trí với cậu ta, nam sinh kia ngồi xuống bên cạnh tôi.

"Khương Kha, tớ nói cho cậu biết, hôm qua người mà chúng ta gây sự là An Thụy Đan, cậu biết chứ?" Cậu ta nói.

Tôi gật đầu, lần trước đạt hạng nhất thi lần hai, đương nhiên biết. Tôi rướn cổ lên lại gần thấy mấy người kia cũng gật đầu, biểu thị biết.

"Hôm qua trở về tớ đã nghe ngóng về cô ta, cô ta ở khoa đó rất kiêu ngạo, nghe nói là quan nhị đại." Cậu ta nói.

"Cái gì quan?" Trường phòng rất bình tĩnh.

"Không biết, hỏi nhiều người, cách nói không giống nhau, chỉ biết là quan chức ở tỉnh." Nam sinh nói.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Tớ cần được

Cậu ta vừa dứt lời, sắc mặt mấy người xung quanh tôi đều trở nên rất khó coi.

Người ta thường nói dân không đấu với quan, tuy An Thụy Đan không phải là quan, nhưng nhà cô ấy có người làm quan. Chúng tôi ai cũng có chút lo lắng.

“May mà tối qua không có ai ra tay, nếu không thì xong đời rồi!”

“Đúng vậy, bây giờ phải làm sao đây?”

“Có đi nhận lỗi với người ta không? Tớ thấy những người xung quanh cậu ta kiêu căng lắm.”

“Vốn dĩ tớ không thấy vậy nhưng cậu nói thế làm tớ cũng cảm thấy đúng là như thế...”

Tuy mấy người chúng tôi gia cảnh cũng không tồi, nhưng dân thường mà đi đấu với quan, đúng là kém nhau một trời một vực.

Trong lòng tôi vẫn mong lung, tôi đã lẫn lộn ở hộp đêm một quãng thời gian rất dài, đủ để hiểu rõ rằng tiền không thể so được với quyền lực.

Tôi cảm thấy mình vô cùng đen đui, sao lại vương vào cái mớ rắc rối to đùng này chứ? Tối qua sao lại cứng mồm thế chứ, cứ khẳng khẳng không chịu về, bị cô ta nói vài câu thì đã làm sao?

“Hay là các cậu giả vờ không quen tớ, đợi lát nữa lúc tớ hát, các cậu đừng cầm bảng cổ vũ, cũng đừng vẫy đèn huỳnh quang. Nếu cô ta không vui cũng chỉ nhắm vào một mình tớ thôi.”

Tôi chỉ còn có thể nghĩ ra được cách này, cùng lắm thì cũng chỉ bị tấn một trận.

Mọi người xung quanh đều im lặng, tôi biết có người đã dao động, tôi không trách bọn họ, tự bảo vệ mình chính là bản năng của con người. Tôi và bọn họ không thân không quen, bọn họ cũng đã bày kế cho tôi, tuy có mang đến chút phiền phức, nhưng đều là vì tôi.

“Sợ cóc gì chứ!” Một giọng nói bất chợt vang lên.

Mọi người xung quanh đều đang im lặng, giọng nói bất thình lình vang lên khiến mấy người chúng tôi đều quay sang nhìn cậu ta, cậu ta là một lão đại của ký túc xá kết nghĩa.

“Nhà cô ta làm quan thì có sao? Cô ta dám làm gì chúng ta? Chúng ta đều là học sinh, cũng không dưới quyền quản lý của bố mẹ cô ta.”

Vị trưởng phòng nói: “Dù cho bố mẹ cô ta là Bộ trưởng bộ Giáo dục cũng không thể nói với hiệu trưởng trường ta là không cho chúng ta tốt nghiệp.”

Sắc mặt của mọi người xung quanh yên tâm hơn rất nhiều.

Vị lão đại này lại nói tiếp: “Theo tôi thấy, cô ta cũng chỉ là cáo mượn oai hùm giương oai chút thôi. Nếu như cô ta thật sự muốn làm gì đó, chúng ta không thể phản kích lại à? Thời bây giờ, các quan chức ai mà chả sợ thanh danh bị vấy bẩn! Đến lúc đó, chúng ta cầm bảng biểu ngữ đến chỗ bố cô ta làm việc biểu tình, nói con gái ông ta cậy quyền bắt nạt người khác, xem ông ta làm thế nào?”

Lời nói của vị trưởng phòng này đã khiến tất cả mọi người thêm an lòng.

“Đừng, không sợ! Cũng chỉ là một con cọp giấy thôi!” Một người khác hòa theo.

Ngay sau đó, mọi người xung quanh tôi, ai cũng ngùn ngụt khí thế, đáng vẻ không sợ trời không sợ đất, muốn đấu tranh với thế lực hung ác đến cùng.

Tôi thậm trí còn thấy vài người ném cái nhìn khiêu khích về phía mấy người xung quanh An Thụy Đan.

“Đừng có nhìn người ta chằm chằm như thế, dù cho chúng ta không sợ, cũng không nên tự rước phiền phức vào người.” Tôi sợ, vậy nên tôi rất lo sẽ xảy ra xung đột.

“Khương Kha, đừng sợ! Chúng tớ là hậu thuẫn của cậu.” Một cậu con trai nói với vẻ đầy nghĩa khí.

“Đừng, chúng ta có một nhóm cơ mà.” Có người nói.

Tôi vội vàng gạt đầu, tỏ vẻ không sợ, đưa mắt nhìn lên sân khấu, chỉ nhìn thấy người dẫn chương trình đã bước lên.

“Bắt đầu rồi!” Tôi nói nhỏ nhắc nhở mọi người.

Lúc này tất cả mọi người xung quanh mới ngồi yên, không nói chuyện nữa, Vương Hiểu Yến quay về ngồi bên cạnh tôi.

Mức độ cạnh tranh của trận thi đấu ngày hôm nay không còn chỗ để nhường nhau như hôm qua nữa, tất cả đều là những học sinh xuất sắc của trường.

Số thứ tự của An Thụy Đan đứng trước tôi, cô ấy hát bài “Cao nguyên Thanh Tạng”, nốt cao vô cùng tốt, đằng sau còn có 12 người múa phụ họa, cả sân khấu được lấp đầy không hề để hở khoảng trống.

Tuy tôi không thích cô ta, nhưng không thể không thừa nhận cô ấy hát rất có kỹ thuật, âm vực cũng rất cao, tôi không thể sánh được.

“A Kha, sao tớ thấy mọi người đều có bạn nhảy sao chỉ có chúng ta là không có?” Phạm Huyền nói.

“Cậu biết nhảy à?” Tôi hỏi.

“Không biết.” Cậu ấy thành thật trả lời.

“Vậy thì đúng rồi, nếu như tớ muốn tìm bạn nhảy cũng chỉ có thể tìm mấy bạn cùng phòng. Các cậu đều không biết hoặc không muốn nhảy, vậy thì tớ không tìm được rồi.” Tôi nói với vẻ mặt đau khổ.

“Hay là lát nữa cậu đứng phía trước hát, bọn tớ ở đằng sau tùy tiện múa vài động tác?”

Phạm Huyền chắc cũng tưởng tượng ra cảnh đó, cô nàng ‘phì’ một tiếng bật cười. Tôi cũng cười theo, đưa tay nắm lấy tay cậu ấy, “Đừng lo, tớ cần được.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Hô hấp

Có thể cần được hay không, thật ra trong lòng tôi còn chưa biết rõ. Nhưng có một điều tôi biết rất rõ đó là lần thi hát này, tôi phải phát huy tốt hơn lần trước, dù cho không thể tỏa sáng thì đối với tôi mà nói cũng không còn gì tiếc nuối nữa rồi.

Chính vào lúc tôi và Phạm Huyền nói chuyện, An Thụy Đan cũng vừa hát xong, cả hội trường vỗ tay như sấm dậy.

Tiếng vỗ tay này không hề có chút liên quan đến nhân phẩm của cô ấy, chỉ là vì cô ấy hát hay mà thôi.

Tôi buông tay Phạm Huyền ra cũng theo đó mà vỗ tay.

Tôi thấy lão đại trừng mắt nhìn tôi một cái, rồi cũng vỗ tay theo, mọi người xung quanh đều tỏ vẻ ghen ghét thù địch, không hề động dậy.

Sau đó, An Thụy Đan lùi về phía sau cánh gà, lúc đi ngang qua, còn liếc xéo tôi một cái, đáng vẻ vô cùng khinh thường.

Có lẽ cảm thấy một cái nhìn còn chưa đủ, cô ta còn dứt khoát đưa ngón tay cái về phía tôi sau đó chỉ xuống dưới.

“Ấu trĩ!”

Tôi không nhịn được liền cười, không thèm nhìn cô ta nữa, chỉ thông thả lấy chiếc nhẫn mà ông chủ Trác đã chọn cho tôi từ trong túi ra đeo lên ngón trỏ tay phải.

Sau An Thụy Đan, còn có thêm ba đối thủ nữa thì đến lượt tôi, chắc cũng đến giờ đi đến phía sau cánh gà rồi.

“Huyền Huyền, lát nữa lúc tớ hát, phiền cậu quay lại giúp tớ nhé, được không?”

“Quay lại cho bạn trai cậu xem?”

“Ừ, anh ấy không đến được, tớ muốn quay lại cho anh ấy xem.”

“Dùng điện thoại cậu à?”

“Không, dùng điện thoại của cậu đi, rồi tôi gửi bluetooth qua cho tớ.”

“Được.”

Sau khi dọn đồ xong, tôi liền nhấc váy đứng dậy, đi đến phía sau cánh gà.

Mấy đối thủ hát trước tôi đều là vừa hát vừa múa, dù cho có đứng yên hát thì phía sau cũng có một đôi hoặc một người múa phụ họa. Có lẽ, trong vòng sơ khảo này, tôi là một trong số những người không nhiều lên sân khấu hát một mình.

Nhân viên hậu trường dán một số báo danh nhỏ màu đen vào eo váy tôi, tôi nhìn vào gương, chỉnh lại tóc một chút, bình phục lại tâm trạng đang căng thẳng.

Khoảng mười phút sau, đối thủ trước tôi đã lùi xuống sân khấu.

Tấm màn che sân khấu được kéo lên, tôi cởi áo khoác ngoài, đi theo người dẫn chương trình bước ra sân khấu, chỉ có điều, cô ấy đứng ở trước tấm

rèm, còn tôi đứng phía sau.

Tôi nghe thấy tên mình và tên bài hát mà mình chọn.

Khurong Kha.

Tôi nghe thấy dưới sân khấu, những người bạn thân đang ra sức gào hét tên tôi, bọn họ đều hô: “Khurong Kha, nhất định phải thắng!”

Khoảnh khắc đó, tôi rất muốn cười. Vậy là tôi liền bật cười, tôi cười trong một bài hát không hề có chút vui vẻ nào này.

Chiếc rèm sân khấu theo nhạc được kéo lên.

Tôi nhìn thấy ban giám khảo ngồi đầu hàng nhiều lần quay đầu lại nhìn về nơi đang hò hét tên tôi.

Nhạc dạo đầu của rất ngắn, tôi không dám cứ đắm chìm trong cảm xúc vui vẻ này lâu, nhanh chóng cúi đầu, nhắm mắt lại, chỉ nghe tiếng nhạc, điều chỉnh lại cảm xúc.

“Hít thở, em hít thở bầu không khí thiếu vắng bóng anh, màn đêm không hề khiến em trở nên mơ hồ, xa cách anh càng khiến em trở nên tỉnh táo hơn...”

Trong đầu tôi tự nhiên hiện lên hình ảnh Trác Ngụy, đã lớn như thế này rồi, anh ấy là người đàn ông đầu tiên khiến tôi rung động.

Bởi vì biết rõ rằng không thể bên nhau dài lâu, sớm muộn có ngày cũng phải chia xa, đem anh ấy vào trong cảm xúc của mình khiến tôi dễ hình dung hơn.

“Em nhẹ nhàng hít thở, hít thở bầu không khí lạnh lẽo này, ngày hôm qua lệ còn chảy dài nơi khóe mắt, đã từng cảm nhận được ấm áp. Em sẽ nhớ về anh...”

Bài hát của Thái Kiện Nhã đến câu này, ca từ đã nhẹ nhàng đi rất nhiều, nhưng tôi không giống cô ấy, từ đầu đến cuối, trong tôi vẫn mang một niềm bi thương nồng đậm.

Tôi nhớ đến Trác Ngụy mà buồn muốn bật khóc.

“Không thể nắm giữ tất cả, chỉ có thể nắm giữ lại những hồi ức, là nỗi khổ hay là một món quà đây....?”

“Nỗi nhớ thương khiến con người ta gần như nghẹt thở, em rơi vào đáy biển tối đen không một tiếng động...”

Nước mắt của tôi cuối cùng cũng rơi xuống, tôi không hề đưa tay lau nó đi, cứ thế đứng yên hát.

Tôi nghe thấy trong hội trường, ngoài tiếng nhạc và giọng hát của tôi ra không còn có âm thanh nào khác nữa.

Dưới sân khấu, một số chỗ đã hiện lên những ánh đèn sao lấp lánh, là ánh sáng của gậy huỳnh quang, tôi còn nhìn thấy có một vài người rơi nước mắt theo tôi.

Trong mỗi tình đầu của nam và nữ, sự tuyệt vọng trong tình yêu là thứ dễ dàng nhận được sự đồng cảm nhất.

“Ngày hôm qua lệ còn chảy dài nơi khóe mắt, đã từng cảm nhận được ấm áp. Em sẽ nhớ về anh...”

“Em và nỗi cô đơn càng ngày càng trở nên thân thiết, nụ cười nơi khóe môi lại là điều em nhớ tới nhiều nhất...”

Khi tôi hát xong bài hát này, cả hội trường tĩnh lặng không một tiếng động.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Hoa hồng của trác tiên sinh tặng

Tôi cười cười, tỏ ra tự giễu, khom lưng cúi chào.

Tôi nghĩ, có lẽ nhiều người đã cho rằng bài hát này tôi hát sai nhịp rồi, dù sao, cảm xúc của tôi khi hát bài này và bản gốc khác nhau rất nhiều, đúng là có một vài nốt bị lệch nhịp.

Tuy nhiên, khi tôi còn đang bận thu dọn lại cảm xúc của mình, dự định lùi xuống sân khấu thì một vài tiếng vỗ tay thưa thớt vang lên.

Tôi dừng lại, lại cúi người thêm một lần nữa vì những tiếng vỗ tay không nhiều này.

Chính vào lúc tôi khom lưng 90 độ, bỗng nhiên, sự nhiệt tình của cả hội trường như được đánh thức, tiếng vỗ tay như vang sấm dội.

Một chàng trai dường như dùng sức chạy với vận tốc 100 mét nước rút lao về phía tôi, đặt vào tay tôi một bó hoa hồng đỏ to. Hoa hồng còn rất tươi, trên cánh hoa và lá vẫn còn đọng lại vài giọt nước long lanh.

“Cô Khương, đây là hoa của Trác tiên sinh tặng.” Chàng trai dùng giọng cực nhỏ ghé vào tai tôi nói.

“Anh ấy đâu?” Tôi vô thức hỏi rồi hướng ánh mắt ra cửa hội trường tìm kiếm.

“Ngài ấy đặt qua điện thoại, nói tôi đợi ở đây đến khi cô hát xong.” Chàng trai nói.

Tôi cười nhạt, thì ra là người giao hoa, tôi nói một tiếng “Cảm ơn” rồi ôm bó hoa lui về sau sân khấu.

Khi đi qua cánh gà, tôi nhìn thấy mấy người giơ ngón tay cái về phía tôi, tôi không biết nói gì, chỉ mỉm cười cúi đầu đáp trả.

Tôi còn nghe người dẫn chương trình nói, cô ấy đứng ở trên sân khấu thấy rất nhiều người bật khóc theo, cô ấy cũng khóc, đáng ghét, làm nhòe lớp trang điểm của cô ấy.

Bó hoa hồng này rất to, đủ 199 bông, lúc tôi ôm nó đi về phía phòng chờ, thấy rất vương tầm mắt, có điều, bó hoa này của anh ấy khiến cho tâm trạng tôi cảm thấy được an ủi hơn rất nhiều.

Dù cho anh ấy không đến nhưng trong lòng anh ấy vẫn luôn nhớ đến tôi.

Lúc đó tôi không hề biết, thực ra anh ấy có đến nhưng lại ngồi ở hàng cuối cùng, hoa là anh ấy đặt trước.

Tôi không biết anh ấy dùng tâm trạng nào để nghe tôi hát bài hát này, trong lòng nghĩ gì, rất lâu về sau, anh ấy cũng không hề nhắc lại.

Cho đến giờ phút này, khi tôi đang viết ra những dòng này mới biết được, là bởi vì tôi và anh ấy cùng nhau đi đến cuối đường, anh ấy quay sang tôi nói lời từ biệt. Là rất nhiều tấm ảnh, trong đó có một bức, là bức chụp vòng sơ khảo hôm ấy.

Tôi ôm bó hoa hồng về chỗ ngồi, trên đường đi, tôi nghe thấy lũ bạn xung quanh ai cũng nhao nhao bảo với tôi: “Khương Kha, cậu hát hay lắm!”

“Hát hay lắm!”

“Nhất định có thể vào vòng trong.”

“Tớ thấy nhiều người khóc theo lắm.”

Sau khi ngồi xuống, Phạm Huyền ở bên cạnh đưa đoạn video mà cậu ấy quay lại cho tôi xem, tiện hỏi: “Cậu có biết là ai tặng hoa không? Bó hoa to thế này, nhất định là không rẻ.”

Tôi cong môi cười.

“Đặc biệt quá, cảm giác này giống như trong phim hay diễn ấy, người có tiền tặng hoa cho mình tình”. Vương Hiểu Yên nói: “Khương Kha, cậu khai thật ra mau, có phải có đại gia nào ngồi dưới sân khấu nhìn trúng cậu rồi không?”

“Nói linh tinh gì thế!” Phạm Huyền trừng mắt nhìn Vương Hiểu Yên, “Không nhìn thấy cậu ấy cười tươi rói thế kia à? Lúc mới lên sân khấu, anh ấy không đến, còn sắp khóc đến nơi, nhất định là một gã siêu bận nào đó tặng rồi.”

“Khương Kha, có phải không?” Vương Hiểu Yên lại hỏi.

Tôi mỉm cười gật đầu.

“Xong rồi, cậu hết thuốc chữa rồi! Có một bó hoa thôi mà cười ra thành bộ dạng này.” Vương Hiểu Yên nhìn tôi bằng ánh mắt vô cùng thương xót. “Cả đời này cậu bị hấn ta ăn sạch rồi!”

“Tớ luôn sẵn lòng.” Trong lòng vui mừng phấn khởi, móc điện thoại ra nhắn cho ông chủ Trác một tin.

“Hoa đẹp lắm, cảm ơn. Em rất thích.”

“Thích là tốt rồi.”

Chỉ đơn giản như vậy thôi? Đơn giản đến mức khi tôi đọc được còn cảm giác có chút lạnh nhạt.

Vẫn may còn có bó hoa này trong vòng tay, từng đợt hương hoa tỏa tỏa xông vào cánh mũi mới làm nhạt đi phần nào sự thất vọng trong lòng.

“A Kha, lúc nãy khi cậu hát, tớ nhìn thấy mặt của An Thụy Đan xanh mét.”

“Khoa trương đến vậy cơ à?”

“Đúng vậy” Phạm Huyền nói chắc như đinh đóng cột.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Đúng là loại là mì tôm

Có một phần ba tỉ lệ người lọt vào vòng trong, tôi rất may mắn vì lại được nằm trong số đó, vẫn chỉ là cao hơn điểm sàn một chút.

Tất cả chúng tôi đều rất vui vẻ.

Đương nhiên chất giọng tuyệt vời của An Thụy Đan kia cũng qua được vòng này, điểm số của cô ta còn vượt xa hơn tôi rất nhiều.

“Khương Kha, chúc mừng cô nha! Vận may tốt quá nhỉ, điểm số vẫn chỉ cao hơn mức sàn một chút.” Lúc cuộc thi kết thúc, cô ta liền đi tới hàng ghế phía sau tôi, từ đó ngược mắt nhìn xuống.

“Cũng chúc mừng cô, điểm số dẫn đầu vượt xa mọi người như vậy.” Tôi vờ như không nghe ra sự châm chọc trong lời kia của cô ta, “Chúc cô vào vòng sau cũng dành được kết quả tốt như vậy.”

“Tôi đương nhiên sẽ có thành tích cao, sẽ lọt vào trận chung kết!” cô ta vừa nói vừa nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới, “Cô thì khó mà biết trước được, về giọng hát thì cũng là loại bình thường thôi, dùng thủ đoạn mới vào được tận vòng này.”

“Đúng.” Tôi không phản bác, “Giọng hát của tôi chẳng bằng cô, cho nên chỉ có thể dựa vào may mắn và thủ đoạn.”

“Biết vậy là tốt, không ngờ cô cũng biết tự lượng sức mình.” Ánh mắt cô ta dừng lại bó hoa tôi đang ôm trong tay, “Tại sao lại có lắm kẻ mù người điếc thế nhỉ? Lại còn tặng hoa cho cô cơ à?”

“Lần sau lúc cô hát tôi mua cho cô một bó nhé?” Tôi hỏi, “Cô thích hoa gì? Hồng? Bách hợp? Thiên điều? Hay cẩm chướng?”

“Ai cần cô tặng hoa chứ?” Cô ta hung hăng trợn mắt nhìn tôi, “Nếu như tôi muốn hoa, ngoài kia còn bao nhiêu người muốn tặng tôi kia kia.”

“Đúng, mặc dù tôi ở khoa tiếng Trung, nhưng cũng nghe rằng không ít nam sinh theo đuổi cô.” Tôi cười, xốc lại quay cặp trên vai, “Tôi đi trước đây, lần sau gặp, bye bye.”

Tôi cùng lũ bạn thân đi ra ngoài, sau lưng còn nghe thấy đám người vây quanh An Thụy Đan xì xào:

“Chị Đan, cô ta dám cạnh khỏe chị!”

“Rõ ràng là cô ta đang cố tình mà! Lần trước lũ bạn của cô ta vừa la vừa hét, náo loạn hết cả khán phòng, hôm nay mọi người đều không ai được tặng hoa, chỉ mỗi mình cô ta có!”

“Không có thực lực chỉ biết dựa vào việc đi lấy lòng thiên hạ!”, “Chị Đan, vòng sau phải trừng trị cô ta mới được!”

“Đúng! Cô ta như vậy, chắc chắn không vào nổi chung kết!”

“Xem bên cạnh cô ta nhiều nam sinh thế kia, chắc chắn là mì tôm rồi!”

“Ha ha ha.”...

Mỗi câu kia đều lọt vào tai tôi rõ ràng tới từng chữ, ra khỏi khán phòng tôi mới hỏi: “Mì tôm là sao?”

“Chính là ăn mì tôm” Phạm Huyền đáp.

“Bọn họ nói tớ là mì tôm, nghĩa là gì?” Đây thật sự là lần đầu tiên tôi nghe người ta dùng mì tôm để chửi người khác.

“Nghĩa là ai cũng có thể tán cậu(1).” Vương Hiểu Yến giải thích.

Tôi “à” một tiếng: “Chúng ta đi thôi, ngày kia mời các cậu ăn tối nha, bọn mình ăn mừng một chút. Bạn trai tớ nói lần này anh ấy mời, cho nên các cậu đừng đòi chia tiền với tớ!”

Nghe tới bạn trai tôi mời, tất cả đều rất vui.

Còn về tại sao tôi lại hẹn tới ngày kia, là bởi vì...giám đốc Trác nói muốn thưởng cho tôi.

Lần thứ 7...

Tay ôm lấy mặt, tôi muốn mười lần, còn bảo anh ấy đến thêm hai tới nữa.

Lại lấy tay ôm mặt, tôi tại sao lại háo sắc thế này chứ?

“Khương Kha, bọn họ nói cậu là mì tôm, cậu không tức à?” Có người hỏi.

“Mòm nằm trên người bọn họ, nói thế nào là việc của họ, tôi tức giận thì có tác dụng gì chứ?” Tôi nói, “Đằng nào thì cũng không quay lại mắng hay đánh bọn họ một trận được.”

“Cậu kiểm chế tốt thật đấy!” Có người nói.

Tôi cười một cái, không phải là kiểm chế tốt, mà là có những chuyện dần sẽ quen.

Bị người khác chỉ trích sau lưng sẽ quen dần, bị người ta chửi sẽ quen, sẽ quen việc phải bỏ danh dự của mình xuống, quen với việc nhiều chuyện nghe thấy cũng phải vờ như không...

Tối hôm đó, giám đốc Trác tâm trạng không được tốt, hết lần này đến lần khác trong bóng tối lặng lẽ muốn tôi.

“Anh Trác, hôm nay anh sao thế?”

Tôi quần lấy cơ thể anh như một con bạch tuộc, tôi tưởng công việc của anh có gì bất trắc.

Chẳng ngờ anh lại ngược lại tôi: “Tiểu Như, em ở bên cạnh tôi có phải rất thiếu cảm giác an toàn không?”

Câu hỏi này tôi không biết phải trả lời sao cho đúng: tôi và anh sớm tối đều cùng nhau uống rượu, cùng nhau đều say.

Tôi im lặng, hôn anh.

Tối hôm đó, cũng không là biết tâm trạng của ai ảnh hưởng tới ai, chúng tôi mặc kệ, quần lấy nhau triền miên không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: So với bạn trai của cậu thì thế nào

Ngày hôm sau, tôi tỉnh dậy trong lòng anh, trời đã sáng từ lâu.

Tôi thấy anh tỉnh lại thì dịu dàng cười chào buổi sáng, anh liền cúi đầu hôn lên trán tôi.

“Chào buổi sáng, con tiểu yêu của tôi.”

Tôi và anh đều không nhắc đến nguyên nhân khiến tôi qua đêm cuồng như thế, tôi là nhân nổi ưu phiền kia mà muốn trút lòng, còn anh thì sao?

“Hôm nay có học không?” Anh hỏi, “Tôi đưa em đi.”

“Vâng.” Tôi cười, “Tối nay anh có đến không?”

“Vẫn muốn à?” Anh cười nhẹ, “Tại sao em cứ ăn không biết no thế này cơ chứ?”

“Nếu như anh ôm em thế này cả ngày, tới đến em sẽ tha cho anh.” Tôi vừa nói vừa leo lên nằm sấp trên người anh, dùng mũi mình cọ vào mũi anh, lưu luyến chẳng muốn rời.

“Muốn ôm một ngày? Hay là muốn làm cả một ngày?” Anh cười cười, dùng môi mân mê đôi môi tôi.

“Có gì khác nhau sao?” Tôi hỏi.

“Không khác.” Anh cười, “Tôi đâu phải Liễu Hạ Huệ (1), em lại là một người lòng tham không đáy. Ôm thế này cả ngày khác nào làm cả ngày chứ?”

Tôi cười, lại quần lấy anh chặt hơn một chút: “Thích anh mà!”

Bàn tay to lớn của anh vỗ về sau lưng tôi, chúng tôi lại làm một lần cuối. Sau đó anh ngồi nghiêng tựa vào thành giường, chầm một liều thuốc.

“Tiểu Như, tôi nay tôi có việc, không tới được rồi.” Anh nói.

“A? Hừ!” Tôi nhủ mày, giả vờ tức giận, ngoảnh đầu sang hướng khác.

“Ngaoan, đừng giận.” Anh ôm trộm lấy tôi. “Hôm khác đền cho em”

“Anh phải bồi thường!”

“Muốn cái gì nào?”

“Tạm thời chưa nghĩ ra, sau này nghĩ ra sẽ nói cho anh biết.”

“Được.”

Hai hôm sau, tôi và bạn trong kí túc cùng với mấy người bạn thân của họ đến một nhà hàng búp phê ở trung tâm thành phố.

Một người 120 nghìn, so với sinh viên như chúng tôi thì thế này đã là đắt rồi.

Bọn con gái trong kí túc ai ai cũng trang điểm một chút, tập hợp cùng các bạn nam trước cổng trường, thấy các nam sinh đột nhiên cũng rất ăn diện.

Có người thì làm đầu, tóc đều dựng hết lên, quần áo cũng là lượt cẩn thận, khuôn mặt lỗ rỗ về hào hứng; còn có người chải tóc kiểu Lưu Xuyên Phong, quần áo cũng gọn gàng chần chu, hất hất tóc, tự bản thân tôi cũng cảm thấy tâm trạng cực kỳ tốt...

“Khương Kha, cậu thấy chúng tôi thế nào?” Có bạn nam hỏi, còn hất tóc một cái, chỉ về phía một nam sinh trong đám.

“Cái gì thế nào?” Tôi hỏi.

“Đẹp trai không?”

“Đẹp trai.” Tôi gật đầu, loại câu hỏi kiểu này, có thể trả lời không à?

“Là dễ mền (xishuai, đồng âm với từ shuai: đẹp trai) à? Vương Hiểu Yến vui vẻ, một tay khoác lên vai tôi.

“Dễ mền cũng là đẹp trai à! *Bạn nam kia cũng không tức giận, tiếp tục hỏi, “So với bạn trai của cậu thì thế nào? Bọn tớ nhiều người thế này, không có ai đẹp trai bằng anh ấy à?”

“Nói chuyện nửa ngày, hóa ra các cậu muốn so sánh với bạn trai của Khương Kha à!” Vương Hiểu Yến bĩu môi, “Tôi nói cho các cậu biết, tất cả các cậu đều không có cơ hội đâu! Cho dù các cậu có đẹp hơn bạn trai của cậu ấy thì sao chứ? Khương Kha của chúng tớ đâu người chỉ nhìn mặt đâu.”

Tôi gật đầu, nhin không nói tiếp.

Tôi không chỉ nhìn mặt, còn nhìn dáng người, nhìn... ha ha ha.

Chúng tôi bắt taxi luôn ở cổng trường, mấy chiếc xe nối đuôi nhau đi vào nội thành.

Tôi phát hiện gần đây trường phòng của chúng tôi có chút thay đổi, không giống trước đây nữa, rất thích nghe lệnh của người khác, đặc biệt là không chỉ trỏ sau lưng tôi nữa.

Tôi không hỏi chị ấy, tôi thích cuộc sống như hiện tại.

Trên xe, các bạn nữ rất tự nhiên bàn luận xem ai mới là người ăn bạn đẹp trai nhất, tôi không biết phải nói sao, tôi với họ có khiếu thẩm mỹ khác nhau, bọn họ thích những chàng trai nghịch ngợm, cool ngầu; tôi lại thích kiểu đàn ông trưởng thành và tài trí.

“A Kha, bọn họ muốn so bì với bạn trai cậu đó!”

Tôi “À” một tiếng, sau đó liền cười, có chút khó nói: “Cho dù đẹp trai hơn bạn trai tớ thì sao chứ?” Đúng là không hiểu nổi mấy cậu nam sinh mới lớn này.

Phạm Huyền lập tức trợn trừng mắt, rất nghiêm túc hỏi tôi: “A Kha, cậu không phải không biết đó chứ? Trong số bọn họ phải đến mấy người thích cậu đó.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 96: Bạn trai cậu đâu

A?! Tôi...

Tôi thật sự không nghĩ tới, từ lần đầu tiên ăn com cùng bọn họ đã nói với họ rằng bản thân đã có bạn trai rồi mà!

Câu này của Phạm Huyền là có ý gì chứ? Bọn họ vẫn không chịu từ bỏ à?

Mấy cậu thanh niên này, nếu như biết tôi đã từng lăn lộn hai năm trong hộp đêm, liệu có còn như thế này nữa không? Đúng là một đám chỉ coi trọng vẻ bề ngoài!

Nhìn biểu cảm trên gương mặt tôi, Phạm Huyền còn giật mình hơn cả tôi.

“A Kha, cậu thật sự không biết tới mức thế cơ à? Lần trước ở vòng hai cuộc thi hát, bao nhiêu người hét rằng Khương Kha anh yêu em...”

Câu anh yêu em kiểu đó làm sao có thể coi như là thật được chứ? “Tớ...bọn họ đều biết tớ có bạn trai rồi mà!” tôi nói.

Phạm Huyền nhú mày, tôi thấy trưởng phòng cũng nhú mày, nhất định là không biết nói gì.

“Có bạn trai rồi thì sao chứ?” Vương Hiểu Yến nói, “Chỉ cần cầm cái cốc đủ sâu, có chân tường nào mà không đào được chứ? Khương Kha, cậu thật sự không có chút tình cảm nào với bọn họ sao?”

“Không phải khẩu vị của tớ.” tôi nói, “Tớ và bạn trai tình cảm rất tốt.”

Vương Hiểu Yến bĩu môi: “Theo tớ thấy, cậu đối với anh ta là yêu thật lòng, đến nỗi anh ta yêu cậu hay không thì chỉ có mình anh ta biết thôi! Vòng loại cuộc thi hát anh ta cũng không thèm tới!”

“Anh ấy bận.” tôi nói.

“Bận chỉ là cái cớ, cậu tự nghĩ thử xem, nếu như anh ta tham gia một cuộc thi quan trọng, cho dù bận thì cậu có tới hay không?” Vương Hiểu Yến hỏi.

“Hai cái này không giống nhau.”

“Có gì khác chứ?” Vương Hiểu Yến có vài phần hung hăng hỏi lại.

Tôi thờ dãi một hơi: “Vương Hiểu Yến, Tớ không muốn cãi nhau với cậu. Tớ với bạn trai có chia tay hay không, chẳng liên quan gì tới cậu cả!”

“Tôi quan tâm cậu thôi!” cô ấy lớn tiếng nói.

Tôi rất muốn nói rằng quan hệ giữa tôi và cậu, hình như không tốt tới mức đó mà?

Nhưng câu nói kiểu đó có vẻ hơi phá bầu không khí, tôi nhận.

Tôi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trưởng phòng ngồi ghế trước quay đầu lại, nhìn tôi rồi lại nhìn Vương Hiểu Yến, nói: “Hôm đó bạn trai em không tới, có mấy người điều hỏi bọn em có phải cãi nhau hay không!”

Tôi không nói gì, không muốn nói.

Trưởng phòng lại nói thêm: “Con bé Hiểu Yến nó mau nồm mau niêng, em đừng so đo với nó, nó thật sự quan tâm em, không muốn em phải chịu áp lực, hôm nay chúng ta vui vẻ ra ngoài ăn com, hai người các em đừng cãi nhau nữa!”

“Không cãi nhau!” “Bọn em không cãi nhau nữa rồi!” Tôi và Vương Hiểu Yến gần như cùng nhau nói.

“Vương Hiểu Yến, em đừng có kích động Khương Kha! Nó rất cưng chiều bạn trai!” Trưởng phòng nói.

Vương Hiểu Yến “ừ” một tiếng, không khí trên xe chúng tôi lại trầm xuống.

Chuyện tình cảm giữa tôi và ông chủ Trác vốn không thể để người ngoài biết, cho dù tình cảm tốt hay không tốt, đều không thể nói, càng không thể để người ngoài nhìn thấy. Cho dù anh ấy đến, cũng nhất định trốn trong đám người.

Trong thế giới của anh ấy, tôi nhìn không thấy ánh sáng.

Trong thế giới của tôi, anh ấy làm sao có thể ngang nhiên đi lại dưới ánh mặt trời?

Đến nơi, tôi đứng ngoài cửa thanh toán, mọi người còn lại thì đi vào tìm chỗ ngồi, bật bếp, lấy đồ ăn.

Lúc tôi lại chỗ mọi người, đồ ăn đã đầy đủ trên bàn, tôi phát hiện bọn họ để lại cho tôi hai ghế trống, tôi để túi xách sang ghế bên cạnh, sau đó kêu mọi người ăn cùng ăn.

“Khương Kha, bạn trai cậu khi nào tới?” Trương phòng hỏi.

“Em không nói là anh ấy sẽ tới mà!” Tôi mặt vô tội đáp lại.

Trương phòng biểu cảm rất phức tạp, bộ dạng không thể tin nổi: “Không phải anh ấy mời à?”

“Là anh ấy mời, anh ấy đưa tiền cho em.”

Tất cả mọi người ngồi đó biểu cảm đều rất phức tạp.

Trương phòng nhìn quanh, thở dài một hơi: “Em nói với mọi người trước đi, bạn trai em đến muộn, đợi một chút nữa sẽ đến!” Chị ấy chừng lại một chút, sợ tôi không hiểu, “Bọn họ vẫn còn đợi để xem họ với bạn trai em ai đẹp hơn nữa!”

(2): Liễu Hạ Huệ nổi tiếng với câu chuyện phụ nữ ngồi trong lòng cũng không dao động.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Chúng ta bốc thăm

Tụi con trai hiển nhiên là ngồi uống rượu, còn tôi cũng theo ý của Lão đại, nói với mọi người rằng lát nữa bạn trai sẽ đến.

Ban đầu mọi người ngồi đợi, cứ từ từ từ ăn uống, một lúc sau tôi nói bạn trai tôi phải tăng ca đi họp đột xuất, mọi người mới bắt đầu ăn uống thả cửa.

Đến lúc tàn cuộc, rất nhiều người đã bắt đầu ngà ngà say.

“Khương Kha, bạn trai cậu cũng chán quá! Đã nói là mời mọi người ăn cơm, vậy mà cuối cùng lại không đến!”

“Khương Kha, tớ khuyên cậu loại bạn trai này không cần phải giữ, lần trước cậu thi đấu anh ta cũng không đến, anh ta rốt cuộc có quan tâm đến cậu không vậy?”

“Khương Kha, tớ nói này, cái người này một ngày nào đó từ trường học bước ra xã hội thì sẽ thay đổi thôi, cảm dỗ ngoài kia nhiều lắm!”

“Khương Kha, hay là cậu cân nhắc anh em bọn tôi xem, tôi nhất định sẽ đối xử tốt, sẽ bảo vệ cậu.”

“Biến đi, Khương Kha rõ là do tôi tị được trước, có cân nhắc thì cũng phải là cân nhắc đến tôi trước. Khương Kha, cậu thấy anh em tôi thế nào?”

“Còn tôi!” “Còn tôi nữa!”...

“Tôi còn đang nói, mấy người láo nháo cái gì, hay là muốn bốc thăm?”

“Bốc thì bốc, sợ gì!”

“Khương Kha, bọn tôi bàn rồi, ai thắng thì cậu làm bạn gái người đó!”

Tôi nhẹ nhàng: “Các cậu quá chén rồi, tôi có bạn trai rồi mà, thôi chúng ta về trường đi!”

Tôi vừa nói, vừa nháy mắt ra hiệu với những người còn tỉnh táo, để còn đưa mấy con sâu rượu này về.

May là hội con gái đều không uống say, lại được cái vẫn còn có vài tên con trai còn tỉnh táo. Chúng tôi tóm lại là hết kéo, lôi, ừn mới đẩy được chừng ấy người vào thang máy rồi nhét vào taxi.

Trên đường về, tôi vẫn là cùng Lão đại, Phạm Huyền, Vương Hiểu Yên ngồi cùng một xe.

“Khương Kha, em thấy chưa?”- Lão đại thở hắt ra, hắt hắt cảm chỉ về đằng trước.

Tôi gật đầu.

Bởi vì chẳng mấy quan tâm chuyện ở trường, lại càng không để ý đến phòng ký túc kết nghĩaký túc xá kết nghĩa gì đó. Cho nên rất nhiều chi tiết rõ ràng tôi đều không nhận ra.

“Tốt nhất về sau em sẽ bớt tham gia mấy hoạt động của phòng ký túc kết nghĩaký túc xá đấy.”

“Bọn họ muốn em là chính.” Lão đại nói “Trước lúc em về chẳng có phòng nào đến tìm bọn chị cả.”

Chị ngập ngừng: “Cũng tại chị, ban đầu không nên đồng ý. Cũng chỉ nghĩ phòng mình nhiều người còn độc thân, bình thường cũng chẳng tụ tập chơi bởi gì, nên mới đồng ý với bọn họ.” “Lão đại, chị cũng là vì mọi người thôi mà” Tôi nói, “Sau này có vụ gì, em cũng không tham gia nữa là được”

Tôi chợt nhớ ra lúc ông chủ Trác mua nhà cho tôi, có đặc biệt dẫn dò, khi ở bên anh ấy không được quen bạn trai khác, thế nên ma xui quỷ khiến thế nào mà tôi lại bồi thêm câu: “Bạn trai em cũng không thích bên cạnh em có người con trai nào khác”

Lão đại há hốc mồm, cuối cùng nói với tôi: “Thôi tùy em! Sau này phòng ký túc kết nghĩaký túc xá kết nghĩa có tổ chức gì thì chị sẽ bảo, còn tham gia hay không tùy em quyết định, chị không ép.

“Được”- Tôi gật đầu.

Vừa lúc gật đầu thì có người cầu tay tôi một phát, là Phạm Huyền.

Tôi ngơ ngác nhìn cậu ấy, thì cậu ấy quay đầu về phía cửa, trông có vẻ như đang đắm chìm vào phong cảnh bên ngoài.

Mấy chiếc taxi lần lượt đậu trước cổng trường, hội nam sinh diu nhau đứng trước cổng, ngóng xe của chúng tôi. “Khương Kha, tôi vẫn có điều cần nói với cậu”- Có người lao đảo bước đến chỗ tôi, kéo tay áo, “Tên bạn trai đó của cậu, không ổn tí nào!”

“Đứng đây, bỏ sớm đi! » - Một người khác hòa theo, đứng trước mặt tôi có vẻ thương xót.

Lúc này ở cổng trường không ít học sinh ra vào, tôi thấy xung quanh nhiều người đang nhìn vào chúng tôi, thậm chí còn chỉ chỉ trỏ trỏ.

Tôi thấy lúng túng cực kỳ.

“Bọn mình về phòng trước đã, có chuyện gì để mai nói được không?”- Tôi nhỏ giọng đề nghị.

Tôi mà biết trước bữa cơm này gây ra những gì, thì có đánh chết tôi cũng không mời bọn họ ăn cơm.

Tối hôm đó, chặt vật mồi đưa được mấy tên đàn ông đó về tôi mới được yên tĩnh. Lúc trở về phòng, Phạm Huyền gọi tôi: “A Kha, tớ hơi căng bụng, tản bộ với tớ một lúc đi.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Bản lĩnh tìm người yêu

Tôi biết cậu ấy có chuyện muốn nói, nên không do dự mà đồng ý. Chúng tôi đi banh quanh sân tập.

Một vòng sân tập là 400 mét, chúng tôi cứ chậm chậm men theo đường chạy mà đi.

“Huyền Huyền, cậu muốn nói gì với tớ?”

“Trong lòng tớ thấy rất khó chịu.”

“Vi Triệu Doanh Doanh?” Triệu Doanh Doanh là tên của Lão đại.

“Đúng” – Sự căm phẫn tràn ngập trong ngữ khí của cậu ấy – “Ban đầu vì muốn khoe mẽ, thể hiện mình là một Lão đại có bản lĩnh, bày ra bao nhiêu cái phòng ký túc kết nghĩa, mang tiếng là nhiều nhất khoa. Giờ tự nhiên lại đổ tội lên đầu bọn tớ, nói phòng mình nhiều người độc thân, rồi cái gì mà giải quyết vấn đề độc thân, hừ.”

“Cái đại hội ca sĩ toàn trường đó cũng là cô ta chủ trương muốn cậu tham gia, lúc cậu không có ở đó, thì lỗi bọn mình đi đăng ký cho cậu.”

“Làm biểu ngữ, bảng KT cũng là ý của cô ta, bảo rằng muốn cho người ta thấy sự đoàn kết của phòng mình, còn xúi phòng ký túc kết nghĩa làm cùng nữa, kêu là đề nâng cậu lên hàng ngôi sao trong trường.”

“Giờ thì hay rồi, xuất hiện thêm một An Thụy Đan có máu mặt, chúng mình còn chưa rút, cô ta đã một mình rút rồi.”

“Cô ta biết cậu không thích tham gia mấy vụ ở phòng ký túc kết nghĩa, liền kêu cậu tự quyết, há chẳng phải là đang phân rõ giới hạn cho cậu sao?”

Phạm Huyền cứ một câu lại một câu tố cáo, những chuyện này ít nhiều tôi đều biết. Sự thích kiểm soát, thích thể hiện của Lão đại Triệu Doanh Doanh, vừa liếc qua đã thấy rõ.

Chỉ là, tôi trước đây vẫn luôn cho rằng, trong cái phòng này, trừ tôi ra, tất cả đều đoàn kết gắn bó. Chưa từng ngờ rằng, trước mặt thì quan hệ tốt, nhưng cũng chỉ là bề nổi mà thôi.

Phạm Huyền nói với tôi những lời này, thì hiển nhiên sự bất mãn của cậu ấy đối với Triệu Doanh Doanh đã tồn tại từ lâu, chỉ là mượn chuyện này để t ra hết.

“Chuyện của An Thụy Đan, đích thực nan giải” Tôi nói “Nói thật lòng, cho dù Triệu Doanh Doanh có không phân ranh giới ra với tớ, thì tớ cũng sẽ vứt bỏ mối quan hệ với các cậu. Trong lòng tớ không được tin tưởng lắm, ngộ nhờ An Thụy Đan thực sự có bản lĩnh không tầm thường, chỉ e lại liên lụy đến các cậu thì không tốt!”

“Cậu nói cái gì mà liên lụy với chả không liên lụy chứ?, nói trắng ra cậu tham gia cuộc thi này là vì bị bọn tớ ép. Cậu nói một câu chân thành xem, nếu chúng tớ không đăng ký cho cậu, thì cậu có tham gia không?” Phạm Huyền hỏi.

Tôi lắc đầu, tất nhiên là không rồi.

Kể cả cuộc thi đó, nếu không phải vì anh Trác kêu tôi cố gắng hết sức, có khi tôi cũng chẳng tận tâm tận lực đến vậy.

“Cũng không hẳn. Cho là chọc tức được An Thụy Đan đi, thì cũng là bọn này gây tai họa cho cậu. Mắc gì mà cậu phải gánh một mình.”

Tôi cười. Đây chẳng phải là một chuyện lực bất tòng tâm đấy sao?

Người An Thụy Đan ghét chỉ có mình tôi, những người khác chẳng qua là bị cô ta ghét lây, cũng là chuyện thường tình.

“An Thụy Đan ghét nhất chính là bị cậu giật mất hào quang. Cậu nghĩ mà xem, tại sao mà cậu lại đoạt được hào quang đó? Vì cậu hát hay hơn cô ta sao?” Cậu ấy ngập ngừng một lúc, rồi tự trả lời “Không phải, vì tại cuộc thi, người ta hô tên cậu nhiều hơn hô tên cô ta.”

“Tại sao cậu lại được gọi tên nhiều hơn cô ta? Là vì Triệu Doanh Doanh rất biết cách tổ chức” Phạm Huyền tiếp tục “Lúc cậu trên sân khấu, không nhìn thấy cô ta thể hiện, cô ta đứng lên ghế như thủ trường, lúc thì chỉ đạo phòng A hô, lúc thì chỉ đạo phòng B hô, lúc thì kêu bọn mình cùng hô, cô ta lại được thỏa mãn cái đam mê làm lãnh đạo của mình. Bọn tớ thì răm rắp nghe theo như lũ ngốc.”

“Vòng loại bọn tớ cũng thể chuẩn bị bao nhiêu là thứ, thế mà cuối cùng lại chẳng mang theo.” Phạm Huyền nói “Chính là vì cô ta sợ đắc tội với An Thụy Đan. Tớ đó cậu không ở phòng, cô ta trước thì ngồi phân tích lợi hại cho chúng tớ, sau thì gọi điện cho từng người một trong phòng ký túc kết nghĩa, bảo là hô bé thôi, tránh làm ảnh hưởng đến cậu. Hừ, đúng là cánh tay đắc lực của cơ quan.”

Tôi cứ trầm mặc lắng nghe, vốn dĩ từ đầu đối với Triệu Doanh Doanh cũng chẳng có cảm tình. Cô ta thích tính kế cũng được, lợi dụng cũng chẳng sao. Tôi nghe thì nghe vậy thôi, không bức tức, cũng chẳng thất vọng.

Thế nhưng tôi đối với Phạm Huyền lại có cảm tình hơn một chút so với những người khác trong phòng. Cậu ấy làm người nhiệt tình nhưng lại ít khôn ranh hơn những người khác.

Nhưng mà bạn xã giao là được rồi, không lên được bạn thân, càng không nói đến chị em tốt.

Tôi không có bạn thân, càng không có chị em tốt. Từ ngày bị mẹ vứt bỏ, trong cái thị trấn đó của chúng tôi, tôi chính là đối tượng mà các bậc phụ huynh bảo con họ phải tránh xa.

Dần dần, tôi dường như mất đi khả năng kết bạn.

Nhưng mà vẫn may là tôi có Trác tiên sinh.

Tôi có anh Trác là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Tình nhân trong mắt hóa tây thi

Phạm Huyền lại nói rất nhiều về chuyện trong phòng, căn bản là cô ấy không hài lòng với Triệu Doanh Doanh, từ đó cũng thêm nhiều nhận xét về những người khác.

Tôi chỉ nghe, thỉnh thoảng để thêm vài câu.

Để cô ấy nói ra hết cho thỏa, nói ra được lòng mình thì mới người ngoài được.

Cô ấy lại hỏi chuyện của bạn trai tôi, hỏi tôi có phải là gần đây tôi và người yêu có vấn đề đúng không, còn nhắc nhở tôi nên trông coi kỹ bạn trai mình, cô ấy còn nói rất lo lắng cho tình hình của tôi.

Tôi làm sao có thể nói thật cho cô ấy biết, chỉ biết cười cho qua chuyện, tôi và anh ấy không hề có vấn đề gì, tình cảm vẫn rất tốt, chỉ là anh ấy quá bận, mới vào công ty, phải học hỏi nhiều thứ, sự cạnh tranh quá lớn.

Phạm Huyền nghe đến cạnh tranh quá lớn, lập tức nói tôi nên chú ý, đàn ông trong giai đoạn này cần nhất là sự giúp đỡ của người phụ nữ.

Tôi gật đầu.

Lúc quay về phòng thì đèn đã tắt gần hết, Lão đại cũng không nghĩ nhiều về việc Phạm Huyền gọi tôi đi dạo. Thực sự thì giữa những người ở cùng một phòng không thể lúc nào cũng sống yên bình lặng, quan hệ tốt đẹp được.

Ví như Lão đại Triệu Doanh Doanh, cô ta và Vương Hiểu Yến quan hệ rất tốt, Châu Tịnh Văn, Phạm Huyền và Lý Tuyết quan hệ còn tốt hơn. Từ lúc trở về, quan hệ giữa tôi và Phạm Huyền cũng gần hơn một chút.

Trước giờ Lý Tuyết đối với tôi không nhiệt tình cũng chẳng xa cách, lúc cả phòng nói chuyện với nhau, chúng tôi cũng nói chuyện, nhưng khi trong phòng chỉ còn tôi và cô ấy thì nhất định không có gì để nói.

Tối hôm đó, cả phòng nói chuyện đêm, chủ đề lúc đầu là về ăn uống, nhưng rất nhanh sau đó đã trở thành những nam sinh uống say.

“Khương Kha, mình cảm thấy mấy tên kia đều không tồi, có tốt có xấu, hay là có cần chọn một tên làm dự phòng không?” Vương Hiểu Yến hỏi.

“Mình giống người bắt cá hai tay lắm à?” Tôi hỏi.

“Bọn tớ không biết là cậu đã chấm dứt hoàn toàn với bạn trai cũ đấy.” Vương Hiểu Yến trực tiếp đáp lại, “Trong ấn tượng của tớ, rất nhiều cô gái xinh đẹp đều dự bị bên mình mấy người. Một người là bạn trai chính thức, những người còn lại nếu không là bạn bè, thì cũng là anh em trên danh nghĩa, tùy lúc mà mập mờ.”

“Cái đó không phù hợp với tớ, tớ không có nhiều tình thương đến thế.” Tôi cười, “Tớ vẫn là thích tình yêu chung thủy hơn, cái chuyện chân đạp một lúc mấy cái thuyền, lỡ như bước vào rồi, chết như thế nào cũng không biết đâu.”

“Có phải bạn trai cậu quá nghiêm cậu quá rồi đúng không?” Châu Tịnh Văn cười hỏi.

“Phải.” Tôi đáp, “Tớ cảm thấy nếu như tớ quá gần gũi người con trai khác, thì giống như tình cảm của tớ và anh ấy đang bị phản bội vậy.”

“Thật ra...hai người học ở hai trường khác nhau, anh ấy hiện tại còn ở công ty thực tập, cứ cho là cậu ở trường có bạn trai mới, thì anh ấy cũng không biết được cơ mà.” Vương Hiểu Yến lại hỏi.

“Nói thì như thế, thế nhưng từ ngày tớ thích anh ấy, trái tim tớ không chứa nổi thêm một người nào khác”. Tôi đáp “Tớ nhìn bất cứ ai cũng thấy không bằng anh ấy. Cho dù anh ấy có lẫn trong biển người, tớ cũng sẽ tức khắc tìm ra. Các cậu có hiểu cảm giác đó không?”

“Hiểu chứ.” Người đáp lời tôi là Lý Tuyết “Khi thật lòng thích một người, thì trong lòng luôn thấy người đó đặc biệt nhất, mãi mãi mang hào quang rực rỡ nhất.”

“Chính xác!” Dù đang nằm trên giường tôi cũng phải gật đầu lia lịa, nghe qua là biết người từng trải.

“Nhưng mà...” Lý Tuyết ngập ngừng “Một khi cậu không còn thích người đó nữa, vầng hào quang của anh ta sẽ biến mất, anh ta sẽ trở nên bình thường như bao người, cậu thậm chí còn tự nghi ngờ con mắt nhìn trước kia của cậu.”

“Thật ư?” Tôi vô thức hỏi.

Trước giờ tôi chỉ thích anh Trác, thích cái mũi, đôi mắt, khuôn miệng của anh, thậm chí thích cả hình xăm bạc màu của anh ấy. Tôi không biết được có thể nào có một ngày tôi không còn thích anh nữa, cảm thấy anh thật bình thường, có lạc giữa đám đông cũng không nhận ra không...

“Thật” Lý Tuyết trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 100: Em cũng rất giỏi

Sau buổi tối say rượu tỏ tình hôm đó, đám nam sinh bên ký túc xá kết nghĩa cảm thấy ngại ngùng, mấy ngày rồi không liên lạc với phòng chúng tôi.

Tôi và Trác tiên sinh lại hẹn gặp một lần, anh dẫn tôi đến một nhà hàng ẩm thực Pháp, hai người ngồi trong căn phòng riêng lịch sự trang nhã.

"Tiểu Như, chúc mừng em." Anh nâng ly, rượu nho trắng trong ly trong suốt lỏng lách.

"Cảm ơn." Tôi bung ly cùng với anh ta một cái.

Hai chiếc ly va vào nhau vang lên tiếng "coong".

Sau khi mỗi người uống một ngụm, tôi lấy điện thoại ra: "Đúng rồi, anh còn chưa xem màn thể hiện của em chiều hôm nay nhỉ!"

Anh gờ tay, tôi lại không đưa điện thoại cho anh mà đứng dậy đi ra phía sau anh, cúi chỏ chống trên vai anh, hơi khom lưng mở video cho anh xem.

Phạm Huyền quay lại toàn bộ màn biểu diễn của tôi, từ câu hát đầu tiên đến câu cuối cùng.

Trác tiên sinh yên lặng nghe, yên lặng nhìn. Đầu anh cúi một góc 30 độ, tôi không nhìn thấy biểu cảm của anh nhưng lại cảm nhận rõ sự nghiêm túc ấy.

"Hát hay không?" Đợi bài hát kết thúc, tôi hỏi với vẻ cầu khen ngợi.

Cái bi thương của bài hát tôi đã thể hiện hết lúc hát vòng sơ khảo rồi, bây giờ chỉ nghe qua qua thôi, vẫn cảm thấy mình phát huy rất tốt.

"Rất hay." Anh nghiêng đầu nhìn tôi, hàng mày hơi nhăn lại: "Có phải hơi bi thương quá rồi hay không?"

"Bình thường mà." Tôi cười, rất có vẻ đắc chí: "Hôm đó lúc em hát nghe nói rất nhiều người nghe đều bật khóc, em thấy mình rất lợi hại, học ngành Văn mà có thể hát hay đến vậy."

"Em rất giỏi." Trác tiên sinh cũng cười: "Ngay cả 'Ly tao' mà cũng có thể học thuộc cả bài, sao lại không giỏi được?!"

"Anh đang chọc em đó à?" Tôi đầm nhẹ lên vai anh rồi đi về chỗ của mình.

Lần trước sau khi thi bù, giáo sư nghi ngờ tôi ăn gian nên bắt tôi đọc một đoạn trích trong Ly tao, kết quả tôi đọc thuộc lòng cả bài.

"Học kỳ này học hành thế nào? Có đảm nhiệm được đại biểu khoa không?"

Anh vừa hỏi vừa lấy một miếng chanh trên đĩa vắt nước vào con hàu sống, sau đó dùng thìa nhỏ xúc ăn.

Tôi tất nhiên là bắt chước theo, cúi đầu ăn hàu: "Rất tốt, anh rất có mắt nhìn."

"Ồ? Sao lại nói vậy?" Anh tò mò hỏi.

"Tiện tay nhặt một cô gái ở quán ăn đêm về lại là một sinh viên học giỏi đa tài, biết ca hát, biết nấu cơm, còn biết chơi nhạc cụ." Tôi nói rất nghiêm túc.

"Em biết chơi nhạc cụ?" Anh nhất thời không hiểu ý tôi, hỏi: "Trước đây không nghe em nói, biết thổi sáo hay là bật bông?"

Tôi cười: "Đều biết một chút, em còn tưởng là anh biết!"

"Em không nói mà, hôm nào mua cho em cây sáo." Anh nói rất tùy tiện.

Tôi cũng ừ ừ: "Không phải anh có rồi à? Sao phải mua?"

Anh sững sốt một giây, sau đó lắc đầu cười: "Nói em là tiểu cảm thú đúng là không sai mà!"

"Ồ? Ồ? Em vừa nói gì thế? Em chẳng biết gì cả!" Tôi giả nai, "Vừa nãy chắc chắn là em bị người Sao Hỏa nhập vào rồi, anh đừng tin!"

Đêm đó chúng tôi lại ở khách sạn.

Trác tiên sinh nói, không cần thiết lần nào cũng ở nhà, thi thoảng ở khách sạn có thể ngắm cảnh đêm thành phố với một vẻ khác.

Anh thích ở trên tầng cao nhất, lúc hứng thú sẽ tắt đèn ẩn tôi trên cửa sổ sát sàn, tiến vào từ phía sau.

Trong bóng đêm, tôi nhìn thấy những tấm biển quảng cáo lấp lánh khổng lồ, nhìn thấy vô số đèn đường kéo dài ra xa, nhìn thấy đèn xe qua lại không dứt hợp thành dải sáng bất diệt...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Khương Kha, em ở lại một lát

"Đã chọn bài hát cho vòng bán kết chưa?"

"Chưa"

"Tôi muốn tìm một giáo viên dạy nhạc cho em, lúc cần sẽ chọn bài thích hợp với chất giọng đặc sắc của em, em thấy sao?"

"Em chưa từng nghĩ sẽ đi con đường âm nhạc này."

"Bây giờ nghĩ cũng chưa muộn." Trác tiên sinh nói, "Đời nhiều có rất nhiều lựa chọn, học văn không có nghĩa là không thể hát, cũng không phải cứ là đi con đường này mới có thể tham gia cuộc thi. Tiểu Như, tôi hy vọng cuộc đời em sẽ đặc sắc hơn."

Tôi gật đầu, đề nghị của Trác tiên sinh bao giờ cũng đúng.

--

Mọi chuyện trên đời, con đường nhân sinh, vốn là do vô số sự trùng hợp tạo thành.

Ngay sau hôm Trác tiên sinh nói là muốn mời giáo viên dạy nhạc cho tôi, Ban tổ chức hội thi tiếng hát cấp trường gọi điện cho tôi, nói là tổ ủy viên chọn ra một nhóm tuyển thủ có tiềm năng, mở một cuộc họp lâm thời thảo luận con đường phát triển sau này.

Tôi hỏi địa điểm tổ chức cuộc họp, là trong phòng họp của một khách sạn năm sao, liền nhanh chóng chạy qua.

Trong phòng đã có hơn mười tuyển thủ đang ngồi, vừa nhìn lướt qua một vòng đã dễ dàng nhận ra tất cả đều là những người thu hút công chúng, hoặc là vừa nhảy vừa hát, hoặc là giá trị nhan sắc cao, hoặc vô cùng đặc biệt...

Mà chất giọng lại không phải là tiêu chuẩn quan trọng nhất.

Bởi vì tôi không nhìn thấy An Thụy Đan.

Tôi chọn ngồi vào một góc ít người chú ý, vừa chờ đợi vừa phỏng đoán.

Cuộc thi như thế này không phải công bằng là yếu tố hàng đầu hay sao? Tập trung một số tuyển thủ đến mở cuộc họp thế này là có ý gì? Định đi cửa sau tập thể à? Vậy thì đám người chúng tôi sẽ phải trả giá thể nào? Ban tổ chức muốn gì?

Đợi tầm hơn mười phút, cuộc họp chính thức bắt đầu.

Nhân viên Ban tổ chức tự giới thiệu qua rồi nói luôn vào vấn đề chính: "Chúng tôi có ba buổi biểu diễn thương mại, hy vọng các vị ngồi đây có thể ra sức ủng hộ."

"Để báo đáp lại, mỗi tuyển thủ tham gia sẽ được huấn luyện viên chuyên nghiệp chỉ đạo một - một."

"Không chỉ huấn luyện giọng hát mà còn huấn luyện cả bạn nhảy của mọi người."

"Mọi người suy nghĩ chút đi, hy vọng trong vòng nửa tiếng có thể cho tôi câu trả lời thuyết phục."

"Huấn luyện viên chuyên nghiệp của chúng tôi là ca sĩ và biên đạo nhảy của nhà hát nghệ thuật thành phố, mọi người cùng từng gặp rồi, chính là người ngồi ghế giám khảo."

Một câu "ngồi ghế giám khảo" đã khiến bầu không khí trong phòng họp đột nhiên thay đổi.

Như một giọt nước bắn vào chảo dầu đang sôi.

"Xin hỏi cô, huấn luyện viên chuyên nghiệp hướng dẫn chúng em sẽ là giám khảo của vòng bán kết sao?" Một tuyển thủ dừng cảm trực tiếp chất vấn.

Tôi thấy rất nhiều người sáng mắt lên, ánh nhìn đổ dồn vào nhân viên ban tổ chức.

"Danh sách giám khảo vòng bán kết còn chưa quyết định, tôi chỉ có thể nói, khả năng cao là vậy." Nhân viên ban tổ chức đáp.

Khả năng cao, lời này nói cũng như không.

Đối với các tuyển thủ, đây chính là đánh cược.

Nếu huấn luyện viên là giám khảo vòng bán kết, sẽ ít nhiều có tình cảm, nếu đôi bên ngang nhau chắc chắn sẽ thiên vị người khác; nếu huấn luyện viên không phải giám khảo vòng bán kết thì cũng là có cơ hội được chỉ đạo.

Mà việc chỉ đạo này, có thể là nửa tiếng, cũng có thể là năm phút...

Mà chúng tôi phải trả giá bằng ba buổi diễn thương mại, nói cách khác chính là làm không công, kiếm tiền cho ban tổ chức.

Được rồi, chúng tôi tham gia cuộc thi tiếng hát trung học toàn quốc "trà XX", ban tổ chức cũng không phải là trà XX, mà là một công ty quảng cáo có tiếng, "trà XX" chỉ là cái tên mà thôi.

"Xin hỏi cô, tổng cộng có mấy huấn luyện viên chuyên nghiệp chỉ đạo cho chúng em?"

"Bốn người."

"Xin hỏi cô, ba buổi diễn thương mại là vào lúc nào?"

"Gần nhất là buổi ngày mai, còn lại là vào chiều thứ bảy và chủ nhật tuần sau."

"Xin hỏi..."

"..."

Rất nhiều tuyển thủ đặt ra câu hỏi, trong đó cũng có không ít người xì xào bàn bạc. Nửa tiếng trôi qua rất nhanh, nhân viên ban tổ chức cố ý nhìn xuống đồng hồ đeo tay, nhắc nhở mọi người đã đến giờ.

"Cô ơi em tham gia!" Có tuyển thủ giờ tay.

"Em cũng muốn tham gia!" "Em cũng muốn tham gia."

"Ai muốn tham gia phiền giờ tay lên, báo tên theo thứ tự, tôi qua bên này ghi." Nhân viên ban tổ chức nói.

Tôi không giờ tay, càng không báo tên. Trong vòng nửa tiếng tôi đã gửi tin nhắn thông báo tình hình bên này cho Trác tiên sinh, Trác tiên sinh trả lời ba chữ đơn giản: "Không tham gia."

Cuộc họp nhanh chóng kết thúc, cả phòng chỉ có ba người không báo tên tham gia buổi diễn thương mại.

Tôi cứ tưởng thế là xong rồi, nhưng lúc tôi vừa đứng lên, nhân viên ban tổ chức lại gọi tên tôi: "Khương Kha, em ở lại một lát."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Không muốn vào chung kết à_

Câu nói của nhân viên ban tổ chức làm rất nhiều người quay qua nhìn tôi, đặc biệt là những người đăng ký tham gia buổi diễn thương mại, bọn họ nhìn tôi bằng ánh mắt phức tạp.

Vừa rồi có ba người không đăng ký, giờ lại bảo một người ở lại, bọn họ nghĩ có lẽ là nhân viên ban tổ chức muốn làm công tác tư tưởng cho tôi, bảo tôi tham gia.

Đãi ngộ đặc biệt thế này, phải chăng là ban tổ chức coi trọng tôi?

Tôi đi đến bên cạnh nhân viên ban tổ chức, cô ta đang cúi đầu nhìn danh sách. Tôi giả vờ nghịch điện thoại, mãi đến khi mọi người trong phòng đi hết rồi, chỉ còn mình tôi và cô nhân viên kia.

Cô nhân viên là một phụ nữ xinh đẹp ngoài 30 tuổi, khuôn mặt tiêu chuẩn, toàn thân trên dưới không chỗ nào không dùng hàng hiệu, vẻ mặt viết hai chữ khôn khéo.

Ít nhất cũng là một quản lý có cấp bậc.

“Vì sao không tham gia? Có huấn luyện viên chuyên nghiệp chỉ đạo không tốt sao?” Cô ta hỏi, “Tôi đã xem giới thiệu về em, em là học sinh khoa văn, vốn không được học chính thống, hai vòng trước điểm số cũng không cao, trong các thí sinh chuyên nghiệp em rất khó tiến vào chung kết.”

“Em biết.” Tôi nói, “Em cũng rất muốn được bồi dưỡng chuyên nghiệp, chắc hẳn sẽ rất có lợi. Nhưng tiếc là em không có thời gian cho ba buổi diễn thương mại.”

“Ba buổi cũng không được à?” Cô ta hỏi.

“Vâng.” Tôi gật đầu.

“Muốn vào chung kết không?”

“Muốn.”

“Đi theo tôi!” Cô ta gấp chiếc notebook, sai bước ra ngoài, “Cấp trên của chúng tôi muốn mời cô một cốc cà phê.”

Tôi hơi nghi ngờ, cấp trên của cô ta ít nhất cũng phải là cấp phó giám đốc công ty nhỉ? Mời tôi uống cà phê làm gì chứ?

“Cô ơi, cô có thể tiết lộ là chuyện gì không?” Tôi đi theo sau cô ta.

“Tất nhiên là chuyện tốt.” Cô ta cười, “Đợi lát nữa em sẽ biết.”

Đây là khách sạn, trên đường từ phòng họp đi ra, tôi cứ thấp thòm trong lòng.

Nếu cô ta dẫn tôi vào phòng khách nào đó trong khách sạn thì tôi phải làm sao?

May mà chuyện tôi lo lắng không xảy ra, sau khi chúng tôi vào thang máy, cô ta ấn xuống tầng một, quán cà phê chính là ở tầng một.

Tôi bình tĩnh lại, đi theo cô ta tiến và quán cà phê. Cô ta đến trước một băng ghế dài thì dừng lại.

“Giám đốc Hồ, Khương Kha đến rồi.” Cô ta hơi khom người, nói nhỏ nhẹ.

Tôi nhìn vào băng ghế, trên đó có ba người đang ngồi, một là người mà cô nhân viên gọi là giám đốc Hồ, đầu hơi hói, tay đeo chuỗi hạt, mặc áo khoác ngoài kiểu nhà Đường, vòng bụng hơi to.

Bên cạnh giám đốc Hồ là một cô gái.

Cô gái đó tôi cũng biết, chính là cô nàng nhảy nhạc Hàn mà tôi gặp ở phòng tập trên trường, hình như tên là Vân San San, người cao cao gầy gầy, rất xinh đẹp, cơ thể rất mềm dẻo.

Cô ta nhìn thấy tôi thì mỉm cười.

Tôi nhanh chóng nhớ lại, hình như trong phòng họp vừa rồi không hề có cô ta.

Thì ra, cô ta còn siêu hơn cả đám kia, đã trực tiếp bám luôn cấp cao trong ban tổ chức rồi.

Tôi cũng cười đáp lại.

“San San, em quen biết Khương Kha sao?” Tay giám đốc Hồ tự nhiên mà vòng qua eo Vân San San.

Vân San San cười dựa vào lòng giám đốc Hồ: “Đương nhiên là biết, cô ấy không những là đại mỹ nhân mà còn là nữ sinh tài năng của trường chúng em!”

Trông vẻ thân mật của hai người họ thì hẳn là quen nhau không chỉ một hai ngày, mức độ thân thiết khỏi nói cũng biết.

“Thì ra còn là nữ sinh tài năng! Khương Kha, ngồi xuống rồi nói.” Giám đốc Hồ cười, ông ta hơi hást cảm về hướng sô pha đối diện.

“Giám đốc Hồ, nếu không có chuyện gì khác thì tôi xin lui ra trước.” Cô nhân viên dẫn tôi vào nhẹ giọng nói.

Giám đốc Hồ gật đầu cao ngạo, ra về lãnh đạo.

Cô nhân viên vội vàng ra ngoài.

Ngồi đối diện giám đốc Hồ là một người đàn ông trung niên, tuổi ông ta không ít hơn giám đốc Hồ, tóc tai chải chuốt cẩn thận, hai chân bắt chéo nhau.

Một tay ông ta để lên tay vịn sofa, một tay đặt lên bàn.

Chiếc đồng hồ đeo trên cổ tay đơn giản mà quý phái.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Sẽ có triển vọng hơn theo trác nguyên

Từ khi tôi đến, ánh mắt ông ta vẫn luôn nhìn thẳng vào tôi.

Ông ta ngồi ở gần phía trong sofa, tuy không chiếm chỗ nhiều lắm nhưng ông ta ngồi nghiêng, một tay và đôi chân bắt chéo chiếm không ít vị trí.

Tôi do dự một chốc song vẫn đi qua, ngồi thẳng ở một góc sofa.

Qua khóe mắt, tôi thấy ông ta vẫn đang nhìn tôi.

“Khương Kha, giới thiệu cho cô, người ngồi cạnh cô là giám đốc Thời.” Giám đốc Hồ nói.

“Chào giám đốc Thời.” Tôi lập tức quay sang, hơi cúi mình.

Ông ta gật nhẹ coi như chào hỏi, nhưng không nói gì.

Nhân viên phục vụ đi đến đưa menu cho tôi, tôi lật lật, ánh mắt lại nhìn sang ba cốc đồ uống trên bàn, Vân San San uống cà phê, giám đốc Hồ và giám đốc Thời uống trà.

Tôi đóng menu lại, gọi một tách cà phê Ireland.

“Thanh niên các cô cứ thích uống cà phê, cà phê có gì tốt đâu, vừa ngọt vừa đắng, thua xa trà.” Giám đốc Hồ vừa cười nắc nẻ vừa nói với nhân viên phục vụ, “Mang thêm hai suất điểm tâm nữa.”

Nhân viên phục vụ đáp “vâng” rồi mang menu đi.

Tôi vẫn ngồi nghiêm chỉnh, mắt nhìn giám đốc Hồ, đợi ông ta lên tiếng.

“Ba buổi diễn thương mại đó, cô có đăng ký tham gia không?” Giám đốc Hồ tùy tiện hỏi.

“Giám đốc Hồ, thật có lỗi với ông. Tuy tôi rất muốn tham gia nhưng thời gian không cho phép.” Tôi giả bộ tiếc nuối áy náy, không hiểu vì sao ông ta đường đường là sếp tổng mà lại hỏi vấn đề này.

Giám đốc Hồ hươ tay, không tán thành: “Không tham gia thì thôi, đâu phải chuyện gì lớn.”

Tôi ngẩn ra, nếu không để ý thì hà tất phải cố tình gọi tôi đến hỏi?

“Khương Kha, tôi muốn hỏi, cô có hứng thú ký kết với công ty chúng tôi làm...”

Giám đốc Hồ còn chưa nói xong, giám đốc Thời ngồi bên cạnh tôi đã ngắt lời: “Muốn làm ca sĩ hay đi du học?”

Giám đốc Hồ lập tức im miệng, chỉ cười hề hề nhìn tôi, nụ cười vô cùng ôn hòa.

Hiển nhiên giữa hai người thì lời nói của giám đốc Thời có trọng lượng hơn.

Tôi kinh ngạc nhìn giám đốc Thời, không hiểu ông ta đang nói gì.

“Nếu muốn làm ca sĩ, tôi sẽ giúp cô vào chung kết, mời giáo viên chuyên nghiệp dạy cô hát, đảm bảo cho cô ba vị trí đầu, sau này sẽ giới thiệu cô cho công ty đĩa nhạc. Muốn đi du học thì càng đơn giản.” Ông ta nói.

“Vì sao?” Tôi vô thức hỏi.

Vừa hỏi ra miệng tôi đã lập tức đoán ra đáp án rồi.

Nhưng, nếu không có Trác tiên sinh, có lẽ tôi sẽ đồng ý.

Bất kể là tiến vào công ty đĩa nhạc hay đi du học thì đều là chuyện khiến người ta hăm mộ. Chuyện thế này bao nhiêu người cả đời cũng không thực hiện được, mà tôi thì chỉ cần bán thân là xong.

“Cô là cô gái thông minh, cô đoán xem là vì sao?” Ông ta hỏi, tư thế ngồi không suy chuyển, ung dung nhìn tôi.

Tôi đấu tranh một lát, nghĩ đến ánh mắt cứng chiều của Trác tiên sinh khi nhìn tôi, bèn cười nói với giám đốc Thời: “Điều kiện tốt như vậy, lẽ nào giám đốc Thời là...”

Tôi ngừng một lát, gắng gượng đổi hai chữ “người cha” thành: “người anh trai mà tôi thất lạc bao năm?”

Giám đốc Hồ và giám đốc Thời hiển nhiên không ngờ tôi lại trả lời như vậy, nụ cười trên mặt giám đốc Hồ cứng lại, ánh mắt Vân San San bên cạnh ông ta nhìn tôi có hơi kinh ngạc. Giám đốc Thời lại vẫn tươi cười, ánh mắt nhìn tôi với vẻ trầm ngâm.

“Lão Hồ, tôi không ngờ mình đã lớn tuổi thế này rồi mà vẫn còn bị người ta từ chối...” Ông ta cười, như thể gặp chuyện gì thú vị lắm.

Tôi không dám nói gì, những người này đều là kẻ tinh ranh, là nhân vật đứng trên đỉnh tháp ở thành thị.

Tôi không biết liệu ông ta có nổi giận không, cũng không biết điều gì đang chờ đợi mình phía sau, tôi rất muốn đứng dậy bỏ đi, nhưng lại sợ đắc tội với bọn họ.

“Khương Kha, tôi có thể biết nguyên nhân không?” Giọng giám đốc Thời thêm vài phần nghiêm túc, “Tôi đã xem màn biểu diễn của cô, rất cảm động.”

“Tôi có bạn trai rồi.” Tôi nói nhỏ.

Ông ta đã hỏi thẳng rồi, tôi cũng không cần thiết giả bộ nữa.

“Bạn trai à...” Ông ta lăm lăm, ánh mắt nhìn tôi với vẻ suy ngẫm.

Tôi thót tim.

Quả nhiên, giây sau, tôi nghe thấy ông ta nói: “Theo tôi, sẽ có triển vọng hơn theo Trác Ngụy.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Hiệu quả trong vòng một tháng

Trác Ngụy...

Tôi chợt ngẩng phắt lên, gần như hoảng loạn nhìn ông ta.

"Sao? Ngạc nhiên lắm à?" Ông ta dường như lại thêm phần hứng thú, ánh mắt liếc qua Vân San San, "Có bạn ở đây nên sợ bị người ta biết à?"

Đương nhiên không phải, chỉ riêng quan hệ của cô ta với giám đốc Hồ thì tôi với cô ta cùng lắm là ngang nhau. Chỉ cần không phải thâm cừu đại hận thì ai lại nói ra ngoài.

Tôi lo lắng là vì Trác Ngụy.

Nếu kẻ ngồi trước mắt đây đã biết thì người nhà của anh có phải cũng sẽ biết không? Tôi sợ sự tồn tại của tôi đem đến phiền phức cho anh, cũng sợ vợ anh tìm đến dạy dỗ tôi.

Tôi lắc đầu nhẹ, quay người ngồi thẳng, lại cúi xuống uống cà phê.

Động tác vừa nãy của tôi quả thực quá khoa trương, chỉ cần là người có mắt thì đều có thể nhìn đều nhìn ra câu nói kia có sức uy hiếp đối với tôi biết bao. Nếu ông ta dùng chuyện này ép buộc, khó đảm bảo tôi sẽ không đồng ý...

Giữa tôi và Trác Ngụy, tôi đơn phương thích anh nhiều hơn. Chúng ta không phải đôi uyên ương khổ mệnh, nếu sự tồn tại của tôi lại đem đến phiền phức cho anh, thì tôi chỉ có thể rời khỏi anh, cũng nhất định sẽ rời khỏi anh.

Giám đốc Thời không nói tiếp, chỉ nhìn về phía giám đốc Hồ và Vân San San ngồi đối diện. Giám đốc Hồ nhìn đồng hồ, xin lỗi: "Ông Thời, tôi còn có cuộc họp ngắn, sợ là phải đi một chút."

Giám đốc Thời gật nhẹ, giám đốc Hồ lại tiếp tục nói với Vân San San: "San San, em lên phòng tôi lấy giùm tôi chiếc laptop vào phòng họp."

Cuối cùng mới nói với tôi: "Khương Kha, có những cơ hội cả đời chỉ có một lần, ráng mà nắm lấy."

"Cảm ơn giám đốc Hồ chỉ bảo." Tôi nói.

Giám đốc Hồ và Vân San San nhanh chóng ra ngoài, trên băng ghế chỉ còn tôi và giám đốc Thời.

"Để cho tôi đoán một chút, xem cô coi trọng Trác Ngụy ở điểm gì." Giám đốc Hồ thông thả nói, "Tiền bạc? Cho cô một căn nhà nhỏ? Hay là... đẹp trai?"

Tôi im lặng.

Tôi coi trọng anh cái gì ư? Tôi coi trọng bản thân anh ấy!

Từ lần đầu tiên gặp anh tôi đã thích anh, không phải có câu "tiếng sét ái tình" đó sao? Anh phù hợp thẩm mỹ của tôi về đàn ông, mặt mũi điển trai, vóc dáng đẹp, nho nhã chín chắn.

Tôi thực sự yêu anh có lẽ là từ lần anh tìm người cứu tôi. Trương Lập làm khó tôi, anh tìm bạn bè ở đồn công an bảo lãnh tôi ra khỏi phòng giam.

Tôi không ngờ lại có người cứu mình. Giây phút đó trong mắt tôi, anh như một anh hùng đạp cầu vồng mà đến.

Sau đó, anh đối xử với tôi cũng khá thật lòng.

Hầu hết thời gian bên nhau, anh với tôi đều giống như hết thấy những gặp đôi bình thường trên thế gian này, chẳng có gì khác biệt.

"Cô theo tôi, những gì hần ta cho cô, tôi đều có thể cho cô." Ông ta nói, "Chỉ là một ngôi nhà nhỏ, cô theo tôi, tôi sẽ đưa căn biệt thự ở vị trí đẹp nhất trong Giang Nguyệt Hoa Đình cho cô làm quà gặp mặt."

Giang Nguyệt Hoa Đình!

Một trong những khu biệt thự nổi danh nhất thành phố A!

Người này rốt cuộc là ai? Vừa nhắc tay đã tặng biệt thự?

Giây phút đó, tôi thừa nhận tôi rất động lòng, nhưng cuối cùng tôi vẫn lắc đầu.

"Nhìn cô không giống kẻ tham lam..." Ông ta nhìn tôi với vẻ đánh giá, "Biệt thự, du học, làm ca sĩ đều không thể làm cô dao động. Rốt cuộc cô muốn gì?"

"Xin lỗi, giám đốc Thời, e là chúng ta không có duyên." Tôi nói.

Ông ta lắc đầu: "Tôi không tin trên đời này có thứ gì không mua được. Tạm thời cô chưa muốn rời xa hần, chẳng qua là vì lợi thế tôi cho cô chưa đủ để làm cô dao động. Cô muốn gì, cứ nói, tôi có thể làm được hết."

Tôi vẫn lắc đầu. Tôi không thể nói là tôi yêu Trác Ngụy, bởi vì có nói ra cũng sẽ bị người ta chê cười.

Làm kỹ nữ còn lập đền thờ trình tiết?

"Giám đốc Thời, nếu không còn chuyện gì khác thì tôi xin đi trước." Tôi chào tạm biệt.

"Đưa điện thoại di động của cô cho tôi." Ông ta duỗi tay, dáng vẻ rất đương nhiên.

Tôi ngoan ngoãn đưa điện thoại di động cho ông ta, ông ta ấn ấn một hồi rồi mới trả lại: "Đây là số điện thoại của tôi, khi nào cô nghĩ kỹ rồi có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào. Hãy nhớ, lời tôi vừa nói có hiệu quả trong vòng một tháng. Dù sao..."

Ông ta ngừng một chốc: "Bị Trác Ngụy dùng nhiều rồi, tôi cũng không muốn nữa."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Chỉ là món hàng hóa

Tất cả những gì lão giám đốc Thời đó nói đều chứng minh một điều rằng, trong mắt ông ta, tôi chỉ là một món hàng hóa.

Khurong Kha tôi chỉ là kẻ bán hàn, dù muốn đi với những kẻ có tiền nhưng cũng không muốn chủ động đến trước mặt họ để bị họ si nhục.

Một người, khi mà cô ấy không coi bản thân mình là con người, thì bất luận người khác có si nhục, chà đạp như thế nào đi chăng nữa, cô ấy cũng đều có thể chịu đựng, nhưng một khi cảm nhận được sự thương hại từ người khác thì cũng không muốn phải nhẫn nại thêm nữa.

Tôi chính là người như vậy, Trác Ngụy đem lại cho tôi rất nhiều thứ, trong đó có một thứ giống như là tình yêu, tôi không muốn đánh mất đi trải nghiệm ngọt ngào ấy.

Lúc tôi rời khỏi quán rượu, tâm trạng cảm thấy rất thoải mái.

Cơ hội có biệt thự, đi du học, làm ca sĩ, mỗi cái đều khiến người ta phải suy nghĩ, nhưng lúc phải ra quyết định thì không có gì để nuôi tiếc nữa.

Ông ta cho tôi thời gian một tháng, sau một tháng là diễn ra vòng bán kết của cuộc thi âm nhạc, tôi dự định bỏ thi.

Khi tôi nói cho Trác Ngụy về dự định không tham gia thi đấu của mình, lông mày anh ấy nhíu lại, dường như có chút bất ngờ, sau cùng cũng không hỏi thêm tôi điều gì, chỉ gật đầu nói: “Em chắc chắn chứ.”

Có cùng suy nghĩ giống nhau, tôi về nói với mọi người trong phòng một tiếng, suy cho cùng, từ lúc bắt đầu báo danh, đều là các bạn ấy lo lắng, quan tâm tôi nhiều nhất.

Phạm Huyền tròn trĩnh hai mắt: “A Kha, không phải cậu sợ An Thụy Đan đó chứ?”

An Thụy Đan...

Ừa, tôi bỏ quyền thi đấu có ảnh hưởng gì đến cậu ta, có điều, bọn họ đã cho rằng như vậy, thì cứ cho là thế đi.

Giám đốc Hồ, giám đốc Tổng gì đó, nói ra càng thêm rắc rối, cũng dễ làm người khác dị nghị.

“Vòng bán kết lần này, dù tớ không sợ cô ta thì cũng khó mà thắng nổi! Tớ không có thực lực, thà không đi còn đỡ bị mất mặt” Tôi vừa bóc quýt vừa cười nói.

“Đã không sợ cô ta, đương nhiên phải đi rồi! “ Phạm Huyền vội vàng đến ngồi cạnh bên tôi, “Có qua được hay không là một chuyện, không tham gia thi lại là một chuyện khác! Không tham gia chứng tỏ mình yếu thế, mọi người sẽ cho rằng chúng mình sợ cô ta!”

“Chúng ta cơ bản là sợ cô ta, hiểu rõ thời thế mới là người tài giỏi.” Tôi nói, “Mất mặt còn hơn là mất những thứ khác. Cậu nhìn những người học khoa nghệ thuật xem, học phí khoa đó đắt như vậy, làm gì có nhà nào không giàu, khoa nghệ thuật đều phải nhường cô ta, huống hồ là chúng ta?”

“Được rồi, xem như An Thụy Đan lợi hại, nhưng A Kha, cậu cũng đừng quên, cậu đến được tới vòng bán kết này không phải chuyện dễ dàng! Tuy rằng đây chỉ là vòng bán kết của giải thi đấu âm nhạc giữa các trường đại học trên toàn quốc nhưng lại là trận trung kết của trường đại học thành phố A mình “ Phạm Huyền rất thật thà, “Đó là một sân chơi để cậu có thể bộc lộ rõ khả năng của bản thân!”

Những lời này của Phạm Huyền thật sự là muốn tốt cho tôi.

“Tớ biết. “ Tôi nói, “Nhưng thể hiện như thế nào bây giờ, có câu treo cao thì ngã đau. Tớ cảm thấy bây giờ tớ nên rút lui mới phải.”

“Thật đáng tiếc! Những nỗ lực trước đây đều là vô ích rồi! “ Phạm Huyền nói.

Tôi đột nhiên cười nói: “Tớ không cảm thấy vô ích, dù không có kết quả gì, thì cũng đã được trải nghiệm, cũng là một vinh dự.” Trác tiên sinh nói, hi vọng cuộc đời của tôi có thêm nhiều sắc màu. Tôi cho rằng, không cần phải có kết quả mới gọi là đặc sắc.

Phạm Huyền không khuyên tôi nữa, tôi ở trong phòng này cũng rất lâu rồi, mọi người đều rất rõ, một khi tôi đã quyết định chuyện gì thì sẽ không bao giờ thay đổi.

Cô ấy xem qua những phòng khác, bọn họ không có hứng thú với việc này lắm.

“Thật là đáng tiếc.” Chu Tịnh Văn đẩy kính lên, “Nếu như cậu có thành tích nổi trội trong vòng bán kết lần này, cũng xem như nổi tiếng trong thành phố A, nói không chừng sau này còn có người về mời cậu đi hát nữa.”

“Tôi không cảm thấy đáng tiếc.” Trưởng phòng Triệu Doanh Doanh nói. “Ngược lại tớ cảm thấy quyết định này của Khurong Kha rất lý trí. Tuy rằng mất đi cơ hội cơ hội được thể hiện bản thân nhưng còn hơn là mang lại nhiều phiền phức rắc rối.

Phạm Huyền thăm bấu môi, tôi bấu lấy tay của Phạm Huyền, bảo cô ấy đừng để tâm những lời nói đó.

Khi tiến hành tổ chức hoạt động hữu nghị giữa các phòng, tôi cũng không tham gia, dần dần thì những hoạt động đó cũng nhạt đi, chỉ có một vài bạn nam mượn rượu để tỏ tình với tôi rồi hỏi tôi suy nghĩ về kết quả, tôi đều từ chối tất cả.

Ngược lại Vân San San lại đến tìm tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Câu được bao nhiêu người thì cứ câu

Lúc đó, vòng thi bán kết vẫn chưa diễn ra, cô ấy đi một mạch đến phòng chúng tôi hỏi, vừa mở miệng: “Cho hỏi Khương Kha....”, vẫn chưa nói xong thì đã nhìn thấy tôi rồi.

“Khương Kha tôi tìm cậu có chút việc, có thể ra ngoài nói chuyện một chút không?” Cô ấy đứng trước cửa nói.

Tôi gật đầu, đúng lúc cũng muốn ra ngoài, Phạm Huyền kéo áo tôi, nói nhỏ: “Khương Kha, cô ta tìm cậu có chuyện gì vậy? Không phải đến tranh giành bạn trai với cậu đó chứ? Cô ta gây sự với cậu hay cậu gây sự với cô ta? Có cần tớ đi cùng giúp cậu một tay không?”

Tôi bật cười, trên đời này ngoài tình cảm nam nữ ra còn rất nhiều chuyện khác phải làm mà, đúng không?

“Không cần đâu.” Tôi cười từ chối. “Giữa tớ và Vân San San không có những ân oán rắc rối đó đâu.” Nói xong tôi cảm thấy vì tiền đi ra ngoài.

Cô ấy không nói luôn vào chuyện chính, tôi cũng không hỏi gì, cả hai cùng đi ra khỏi kí túc xá nữ, rất hiểu ý nhau mà đi thẳng đến hồ sen.

Tầm này hoa sen cũng tàn hết rồi, lá sen cũng khô héo khá nhiều. Hồ sen sớm đã trở thành nơi vắng vẻ lạnh lẽo nhất trong trường học.

Tôi và cô ấy dừng lại ở đoạn giữa hồ, xung quanh không có ai, không cần lo lắng bị người khác nghe được.

“Cậu tìm tôi có việc gì?”

“Nghe nói cậu từ chối giám đốc Thời?”

“Đúng.”

“Tại sao?” Tôi rất ngạc nhiên khi cô ta hỏi tại sao, nếu như có cách nhìn đúng đắn thì không phải từ chối mới là đúng hay sao?

“Tôi không có hứng thú với ông ta.”

“Cho cậu vào vòng chung kết, cho cậu đi du học nước ngoài, sao cậu lại không có hứng thú?” Cô ấy hơi nhíu mày, rất thành thật nói với tôi: “Cậu có biết cơ hội như vậy rất khó để có được không? Quyền lực của giám đốc Thời mạnh như vậy, anh ấy đã nói sẽ cho cậu đạt ba vị trí đầu thì nhất định có thể làm được.”

“Nghề ca sĩ đối với tớ....”

“Đừng nói với tớ là cậu không có hứng thú!” Cô ta trực tiếp ngắt lời tôi, “Nếu như không có hứng thú, hai vòng trước cậu đã không thi đấu hết mình như vậy. Cậu không học khoa nghệ thuật, không được đào tạo bài bản mà có thể đi tới vòng này chắc chắn đã bỏ ra rất nhiều công sức!”

Tôi cười, gần như bắt lực xoa xoa thái dương: “Nói chuyện với con gái thông minh thật rắc rối, muốn nói dối cũng khó như vậy.”

“Tại sao? Nếu cậu bỏ lỡ giám đốc Thời, sau này chưa chắc đã có được cơ hội tốt như vậy đâu! Giám đốc Thời không chỉ có tiền có quyền, hơn nữa, nói thẳng ra là ngoại hình và tính cách đều khá.” Vân San San nói, “Người đàn ông như anh ấy, chỉ cần vẫy tay một cái đã không biết bao nhiêu phụ nữ muốn lao đến bên cạnh.”

“Còn cậu thì sao?” Tôi hứng thú hỏi.

“Tớ đương nhiên cũng muốn chứ.” Vân San San thẳng thắn, “Chỉ tiếc là anh ấy thích cậu, vừa nhìn thấy đã thích cậu mất rồi.”

“Cậu biết chuyện gì sao?” Tôi hỏi.

Cô ấy gật đầu: “Vốn dĩ giám đốc Hồ có việc muốn nhờ anh ấy, trong lúc chờ đợi, giám đốc Hồ xem lại video chúng ta thi vòng đầu tiên, anh ấy đúng lúc xem được đoạn của cậu, bèn hỏi tên và trường cậu đang học, sau đó bảo giám đốc Hồ sắp xếp cho gặp cậu.”

Cô ấy ngừng lại một chút: “Đúng rồi, để được gặp cậu, anh ấy còn bay từ Bắc Kinh qua đây. Nói thật, tớ rất đổ kị.”

Lần này đến lượt tôi kinh ngạc.

Tuy rằng tôi không xấu, cũng có chút nhan sắc, nhưng cũng đâu hẳn là tuyệt sắc giai nhân? Đâu đáng để một nhân vật có tiếng như ông ta bay từ Bắc Kinh đến đây chỉ vì muốn gặp tôi?

Hơn nữa, ông ta còn quen Trác Ngụy, biết Trác Ngụy mua cho tôi một căn nhà.

Ông ta đã điều tra về tôi.

“Sao cậu lại khuyên tớ theo ông ta?” Tôi hỏi lại.

“Rất đơn giản, nếu tớ có thể khuyên được cậu, thì anh ấy sẽ nợ tớ một ân tình. Nếu cậu đến với anh ấy, về sau cậu có thể một bước lên mây, tớ thường xuyên qua lại với cậu đương nhiên sẽ quen biết những người thuộc tầng lớp như giám đốc Thời rồi.” Cô ấy nói.

“Vậy cậu và giám đốc Hồ sẽ thế nào?” Tôi nghi hoặc.

“Cái gì sẽ thế nào?” Cô ấy nhếch miệng cười lạnh lùng, “Đến lúc đó, giám đốc Hồ đã sớm chán tớ rồi, tới qua, anh ta còn bảo tớ đi cùng với người đàn ông khác!”

“Vậy cậu...” Tôi chỉ nói được một nửa, chuyện này không hỏi thì tốt hơn.

“Khương Kha, cậu xinh đẹp, tớ khuyên cậu nhân lúc còn trẻ câu được bao nhiêu anh thì cứ câu. Nếu không, đến lúc chúng ta già rồi, gương mặt nhăn nhoe vàng vọt, sẽ chẳng còn gì cả.” Vân San San nói.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Không thể dựa dẫm vào tình yêu

Hôm đó, Vân San San còn nói rất nhiều điều.

Cô ấy nói, một người phụ nữ dù đẹp hay xấu, cuối cùng cũng phải lấy chồng.

Nhưng mình có thể dựa dẫm mãi vào đàn ông được không? Đương nhiên là không.

Khi người phụ nữ bắt đầu già đi, thì đàn ông vẫn còn rất phong độ, kết quả cuối cùng sẽ là gì đây?

Nhất định là đàn ông sẽ ngoại tình.

So với việc lúc ấy chúng ta khóc lóc thảm thiết hoặc tranh gia tài với người đàn ông đó, chi bằng bây giờ hãy kiếm thật nhiều tiền.

Cô ấy nói, chúng ta cưới người giàu có, có thật là chỉ vì tiền không?

Đương nhiên là không.

Không chỉ có tiền, mà còn có được nhiều kinh nghiệm từ họ, những kinh nghiệm này giúp chúng ta gặp ít khó khăn hơn, đồng thời bồi dưỡng được một phong cách sinh hoạt ở đẳng cấp cao.

Một người phụ nữ biết hưởng thụ cuộc sống mới càng trở nên quyến rũ, càng khiến đàn ông mê mết.

Cô ấy nói, đừng hi vọng một hoàng tử sẽ thích một Lọ Lem, đó chính là sự khác biệt.

Điều chúng ta cần làm chính là dựa vào tài sản của đàn ông để phát triển bản thân, từng bước hoàn thiện chính mình.

Nếu như may mắn, chúng ta sẽ cưới được người giàu có, nếu như không may mắn, sẽ chỉ lấy được những người đàn ông bình thường.

Nhưng, cho dù chỉ cưới được đàn ông bình thường cũng không sao, nếu đến cuối cùng đàn ông vẫn rời bỏ chúng ta, thì chúng ta còn có tiền.

Cô ấy còn nói, Khương Kha, cậu đừng ngây thơ như thế nữa!

Không thể dựa dẫm vào tình yêu được đâu! Chúng ta chỉ có thể dựa vào bản thân mình thôi!

- - -

Không thể dựa dẫm vào tình yêu, tôi hiểu chứ.

Cho nên, từ trước đến nay quan hệ giữa tôi và Trác tiên sinh không chỉ có tình yêu.

Thời hạn một tháng mà Thời tiên sinh cho tôi sắp kết thúc, tôi lịch sự gửi cho ông ta một tin nhắn.

[Giám đốc Thời, rất xin lỗi.]

Ông ta trả lời rất nhanh, cũng rất ngắn gọn.

[Không sao, chúc em may mắn.]

Tôi bật cười, xóa hết tin nhắn và số điện thoại của ông ta đi, chuyện này tôi không muốn để Trác Ngụy biết.

Vòng bán kết của cuộc thi âm nhạc sắp diễn ra rồi, nhưng tôi không đi.

Tôi không biết cuộc thi diễn ra như thế nào, nhưng sau khi thi đấu xong, Vân San San lại đến tìm tôi, còn là vừa tuyên bố kết thúc đã chạy đến chỗ tôi.

“Khương Kha! Sao cậu không tham gia vậy?” Trên mặt cô ấy vẫn còn lớp phấn trang điểm, đứng trước cửa phòng lớn tiếng hỏi.

Tôi đang đọc sách, ngẩng đầu nhìn cô ấy cười hỏi: “Cậu không biết chuyện tớ bị uy hiếp sao?”

“Cậu đang nói đến An Thụy Đan à? Cô ta là cái thá gì!” Cô ấy sốt ruột đến mức nói cả những lời thô bỉ, trực tiếp đến trước mặt kéo tay tôi đi ra ngoài.

Động tác của cô ấy hơi bạo lực, tôi đang ngồi bên cạnh bàn liền bị cô ấy kéo đến loạng choạng đứng không vững.

Cô ấy giật mình ngừng lại một chút, thấy tôi không sao mới tiếp tục kéo tay tôi đi ra ngoài.

Đi đến nơi vắng người, cô ấy hạ thấp giọng hỏi tôi: “Cậu thật sự sợ An Thụy Đan à? Chỉ là cái đứa xấu xí hay đi gây rối lại có thể khiến cho cậu sợ đến mức không dám tham gia thi đấu sao?”

“Đúng”. Tôi nói

“Sao cậu không hỏi tớ? Tớ học cùng khoa với cô ta, những điều tớ biết về cô ta chắc chắn nhiều hơn cậu!” Cô ấy nghiêng đầu lườm tôi, tất cả cũng chỉ là muốn tốt cho tôi.

“Phòng kí túc xá tớ bàn bạc xong cả rồi, cách tốt nhất để giải quyết chuyện này đó là nhượng bộ.” Tôi bình thản nói.

“Nhượng bộ cái quái gì!” Cô ấy lại chửi thề. “Con gái của một người không có chức quyền, cũng chính là không có người chống lưng mới liều mạng ăn nói hàm hồ như vậy. Tớ nói cho cậu biết, Khương Kha, nếu như hôm nay cậu đoạt giải nhất, cô ta cũng chỉ có thể im lặng!”

Đến lúc này, tôi lại có cảm tình hơn với Vân San San, tôi thích những cô gái nghĩ gì nói vậy.

“San San, cuộc thi đã kết thúc rồi.....” Tôi nhắc nhở.

“Tớ biết là cuộc thi đã kết thúc, nên mới đến nói với cậu, cậu có biết cậu đã bỏ lỡ điều gì không?” Cô ấy nói rất to làm cho những người xung quanh để ý.

Tôi và cô ấy đứng ở khu kí túc xá nữ sinh, xung quanh đều là những tòa nhà cao tầng, tôi bị cô ấy đẩy sát vào bờ tường.

Lưng tôi ép sát vào tường, tôi thấy cô ấy thẳng người dậy, ghé sát miệng vào tai tôi, nói rất nhỏ: “Tớ nghe thấy giám đốc Thời gọi điện cho giám đốc Hồ, để đảm bảo cho cậu vào vòng trong! Thế có nghĩa là, chỉ cần cậu tham gia thi đấu, hát tốt một chút, chắc chắn sẽ được vào!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 108: Lần cuối nhìn thấy an thủy đan

Tôi vừa nghe kinh ngạc thật sự.

“Không phải tớ từ chối ông ta rồi sao?” Tôi lúng túng nói.

“Ai biết xảy ra chuyện gì chứ, bọn đàn ông không biết tự trọng, càng không có được lại càng muốn chiếm.” Vân San San nói.

Tôi im lặng.

Không có được lại càng muốn chiếm, đây không phải bệnh chung của đàn ông mà còn của cả phụ nữ.

Tôi nhớ tin nhắn giám đốc Thời trả lời: "Không sao, chúc em may mắn."

Câu "chúc em may mắn" chắc chắn là có dụng ý gì đó, chỉ tiếc là tôi không hiểu được.

"Giờ thấy hối hận rồi chứ?" Vân San San khó chịu nói, "Cứ cho là cậu từ chối anh ấy nhưng cũng nên tham gia thi đấu chứ, đừng vứt bỏ tiền đồ như thế. Tổ này, địa vị của bố mẹ An Thụy Đan không cao như cậu nghĩ đâu. Đừng nói giám đốc Thời sợ họ, đến cả giám đốc Hồ cũng chưa chắc đã giữ thể diện cho."

"Bố mẹ An Thụy Đan làm chính trị, giám đốc Hồ làm kinh doanh..." Tôi chưa nói xong nhưng ý đã rất rõ ràng, trong suy nghĩ của tôi, kinh doanh lúc nào cũng phải nhường bên chính trị.

"Nói thì như thế, nhưng nếu làm kinh doanh đến một mức độ nào đó thì ai cũng có người chống lưng thôi. Giám đốc Thời làm gì thì tôi không biết, giám đốc Hồ nửa chữ cũng không chịu tiết lộ. Tôi chỉ biết anh ta từ Bắc Kinh đến, thế lực rất lớn. Nhưng tổng giám đốc Hồ là phó tổng nghiệp vụ của công ty họ, công ty tổng đặt tại Bắc Kinh. Tổng giám đốc Hồ quê ở thành phố A, nên ở thành phố A vài ngày. Công ty của Thời tổng là công ty quảng cáo 4A, địa vị rất cao..."

Tôi cũng coi như là hiểu, Vân San San muốn nói là: An Thụy Đan không là gì, tôi vì sợ An Thụy Đan từ bỏ cuộc thi thì tổn thất rất lớn.

"Thôi đi." Tôi nắm tay Vân San San, "Nói những lời này cũng vô ích rồi."

Tôi biết rõ mình đã không theo giám đốc Thời, cùng lắm thì ông ta cho mình đến chung kết. Đến chung kết tôi cũng không đấu nổi với ai...

Không xuất thân quyền thế, không phải dân chuyên nghiệp, thì cũng chỉ là cái lá làm nền.

Sau này có công ty giải trí nào coi trọng thì cũng là đi từ chức thấp nhất, cái giá phải trả chắc tôi không tưởng tượng nổi.

"Đúng là vô ích." Cô ấy thở dài, "Tớ thấy đáng tiếc, cơ hội mà bao nhiêu người mong ước, cậu lại từ bỏ dễ dàng như thế."

Cô ấy nói xong thì lùi về sau, định kết thúc chuyện này ở đây.

"Còn cậu? Vào bán kết chưa?" Tôi cùng cô ấy đi theo hướng phòng ngủ.

Cô ấy gật đầu: "Vốn muốn đi cùng cậu, nhưng không ngờ tớ vẫn phải bước tiếp một mình."

"Còn An Thụy Đan?" Tôi hỏi.

"Cũng được vào chung kết rồi, trường chúng ta thì có tố với cô ta là hai người được vào." Cô ấy dừng lại một chút, "Cô ta hát thật sự rất hay, nhưng năm nay thì thiếu gì người hát hay, cô ta không có khuôn mặt ưa nhìn, thân hình cũng không đẹp, lại còn không biết nhảy... Khán giả không ủng hộ thì cho dù sau này công ty có coi trọng cô ta thì câu cũng biết đấy, lãng xê cô ta còn khó gấp nhiều lần so với lãng xê cậu."

Tôi gật đầu, nói thêm mấy câu với Vân San San rồi cũng rời đi.

Sau khi đến phòng ngủ, tôi lại muốn gửi tin nhắn cảm ơn giám đốc Thời, chỉ tiếc là tôi đã xóa số điện thoại của ông ta rồi nên thôi.

Sau vòng bán kết, thí sinh vào chung kết sẽ phải rời trường học và tập luyện kín.

Trước khi bọn họ đi, tôi gặp An Thụy Đan ở khu giảng đường một lần.

Hôm đó, cô ta ngẩng cao đầu, giống như một công chúa kiêu ngạo, bên cạnh có bốn người đi cùng, tôi thì chỉ có một mình.

Cô ta như kiểu trên cao nhìn xuống, liếc mắt một cái, ngay cả mấy người đi bên cạnh cũng chỉ liếc mắt nhìn tôi.

Tôi nhớ lại lời Vân San San, không nhịn được cười.

Có những người tự cho rằng mình giỏi nhưng trên thực tế thì trong mắt người khác cô ta không là gì.

"Khương Kha!" An Thụy Đan gọi tôi, dẫn theo mấy người đằng đằng sát khí đi đến, "Cậu cười cái gì?"

"Trời đẹp, tâm trạng tốt thì cười thôi!" Tôi nghiêng đầu, ngắm nhìn mưa không ngớt bên ngoài cửa sổ, quay đầu lại cười nói, "Chúc mừng cậu lọt vào chung kết! Chúc cậu tiền đồ sáng lạn, cũng mong tôi sớm được nhìn thấy cậu trên tivi."

Tôi cố gắng nói một cách chân thành, An Thụy Đan đột nhiên nói câu xanh rờn, "Xem như cậu biết điều, không tham gia bán kết." Nói rồi dẫn đám người đó bỏ đi.

Tôi nhìn theo bóng lưng cô ta, chậm rãi nói: “Tham gia thì có sao, dù sao cậu cũng vào chung kết, đâu phải tôi.”

Tôi thấy cô ta hơi dừng lại, nhưng cuối cùng cũng quay đầu lại, cũng không nói lời nào.

Đây là lần cuối cùng tôi gặp An Thụy Đan

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Bé như hạt bụi

Cuộc sống năm ba đại học của tôi cứ thế trôi qua.

Nhờ phúc của phòng ký túc xá kết nghĩa, kì này phòng chúng tôi có hai cô bạn thoát kiếp độc thân, đối tượng thì đều là nam phòng ký túc xá kết nghĩa.

Lão đại vẫn độc thân, Phạm Huyền cũng vậy.

Lão đại là kiểu người ngoài mặt thì dễ nói chuyện nhưng trong lòng nghĩ gì thì không ai biết được. Phạm Huyền là người cởi mở, cậu ấy rất nhiệt tình, có thể xưng huynh đệ với rất nhiều bạn nam, nhưng khổ nỗi không nói chuyện được với người trong lòng.

Cậu ấy thường nói là: đàn ông lạnh lùng quá không với tới được.

Nam thần của cậu ấy là bạn học cùng lớp cấp ba, thành tích học tập của người ta cao hơn cậu ấy N lần, thi đỗ trường đại học tốt hơn. Tôi nghe nói, cậu ấy dốc sức hết bình sinh mới tìm được số điện thoại của nam thần, nhưng tiếc thay, ngoài một lần gọi điện để biết đầu dây bên kia là nam thần thì sau đó cũng không liên lạc nữa.

Mỗi lần Phạm Huyền nhắn tin cho nam thần, anh ta đều không bao giờ trả lời...

Tôi từng xem ảnh của nam thần, chỉ có thể nói: mắt thẩm mỹ của mỗi người khác nhau, thật lòng mà nói thì tôi không thấy có điểm nào tốt cả.

Cao bình thường, tướng mạo bình thường, khí chất cũng bình thường!

“Phạm Huyền, tớ không hiểu tại sao cậu cứ phải chung tình với tên đó? Tôi hỏi.

Phạm Huyền nhìn tôi bằng ánh mắt oán trách: “Khương Kha, Cậu không hiểu đâu, tớ yêu cậu ấy từ ánh nhìn đầu tiên, ngoài anh ấy chẳng còn ai thú vị...”

“Người ta đã không quan tâm, cậu làm thế có ý nghĩa gì không?” Tôi hỏi.

“Không” Cậu ấy đáp với vẻ mặt đau thương.

“Cậu thế này là không biết liêm sỉ!”

“Đừng nói khó nghe thế được không? Tớ đã hạ mình lắm rồi! Cậu đọc sách của Trương Ái Linh chưa?”

“Ây dà, tớ nói này, con trai xung quanh cậu nhiều mà, tìm đại một người còn tốt hơn hẳn!”

“Nói láo! Anh ấy rất giỏi, tớ rất thích anh ấy!”

“Cậu đây là không đạt được, nên mới muốn có được nó! Tớ nói cho cậu biết, nếu hai người thật sự bên nhau rồi, cậu nhất định sẽ không thích anh ta nữa. Cậu sẽ phát hiện ra nam thần cũng ngoáy mũi, xì hơi...”

“Khương Kha, cậu đừng độc ác thế được không? Trước sao tớ không phát hiện cậu mồm miệng độc địa thế.”

“Độc địa chỗ nào? Tớ chỉ nói sự thật thôi... Uì, cậu đừng cáu! Được rồi, nam thần nhà cậu đẹp trai nhất, giỏi nhất, nam thần nhà cậu từ trước đến nay không bao giờ ngoáy mũi, xì hơi, người đó không phải là nam thần, mà là thần tiên, thần kinh...”

Hết học kỳ là đến năm mới.

Theo lịch thì phải về quê, Trác tiên sinh muốn đưa tôi về, nói là muốn biết nơi tôi sinh ra, nhưng tôi đã từ chối.

Ăn tết xong là sang năm tư.

Tết... Năm tư...

Không đúng, sau tết phải là học kì hai của năm tư rồi! Tháng chín hàng năm khai giảng, tháng chín mới là năm học mới.

Viết đến đây, tôi mới biết đằng trước viết sai thời gian rồi.

Trước đó viết kì hai năm ba thức ra là kì một của năm thứ tư đại học.

Tôi già rồi, nhớ được mảy mảy việc vụn vặt nhưng lại nhớ nhầm thời gian.

Trước khi về nhà, Trác tiên sinh mua cho tôi một đồng áo mới, nói là tết phải mặc áo mới, nói là anh không ở bên cạnh, sợ tôi không biết chăm sóc bản thân.

Anh lại mua nhiều quà nữa, cho bố tôi, di Tổng và cậu em trai cùng cha khác mẹ của tôi.

Không phải quà đắt nhưng rất thiết thực.

“Cứ nói là tiền em đi làm thuê kiếm được, cũng không đắt nên họ không nghĩ gì đâu” Trác tiên sinh nói.

“Nếu họ hỏi em làm thêm ở đâu thì sao?” Tôi hỏi

“Thì cuối tuần làm việc ở công ty bất động sản, một tháng 8 ngày 2 triệu, cũng đủ trang trải cuộc sống, tiết kiệm cũng được một khoản.” Trác tiên sinh nói.

Tôi gật đầu, tay xách nách mang túi lớn túi bé lên tàu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Bố, con về rồi

Vì quê tôi ở dưới huyện nên tôi phải ngồi tàu hỏa từ thành phố A về đến thị trấn, rồi lại từ thị trấn bắt xe bus về nhà.

Thời tiết đã vào đông, chẳng mấy mà lại đến tết, nhưng cũng chưa đến xuân vận, vì thế mà người ngồi tàu về quê khá đông nhưng chưa đến mức phải chen lấn.

Lúc về đến thị trấn, những người cùng xuống tàu với tôi một phần ba số đó đều là sinh viên, còn gặp một vài người quen.

Sau khi chào hỏi xong, liền cùng nhau ra ngoài.

Rất nhanh đã ra đến cửa của ga tàu, những phụ huynh đang đứng chờ ở cửa, nhìn thấy con của mình liền nhanh chóng đến đón. Tôi cũng tạm biệt với mấy người quen, rồi tiếp tục đi đến trạm xe bus đối diện bắt xe về nhà.

Từ lúc nhập học hồi năm nhất, người nhà tôi chẳng có ai đưa tôi đi, vậy nên không có người đến đón cũng là điều đương nhiên.

Tôi chưa bao giờ mong rằng sẽ có người đến ga tàu đón mình, tất nhiên cũng sẽ không vì vậy mà thất vọng.

Đại học năm tư, và đây cũng là lần thứ tư tôi chờ về nhà.

Vẫn còn nhớ hồi năm nhất trở về, di Tổng với em trai luôn đề phòng tôi như phòng trộm, chỉ sợ tôi vào phòng của bố và bà ta.

Đến năm hai, bọn họ không còn đề phòng tôi như lần trước nữa, nhưng lại coi tôi như đứa ăn bám vậy.

Khi tôi học năm ba thì em trai tôi lên trung học, lúc đầu hai chị em ở chung một phòng, nhưng em trai đã lớn, nam nữ bất tiện, vì vậy tôi không được ở trong phòng đó nữa phải ngủ ở sô pha ngoài phòng khách.

Bây giờ đã là năm tư.

Có những lúc tôi còn nghĩ, sao mình vẫn cứ cố chấp về quê ăn tết chứ?

Nếu tôi không về có lẽ cũng không có ai hỏi đến, giống như từ trước tới nay, tôi mà không gọi điện về nhà thì cũng chẳng có ai gọi cho tôi.

Mà mỗi lần điện về, cũng không có gì để nói ngoài mấy câu như hỏi thăm sức khỏe bọn họ, hay em trai học hành thế nào? Những câu mà đã biết trước

câu trả lời.

Thình thoảng bố tôi có hỏi thêm về việc học hành của tôi, rồi bảo tôi cố gắng học.

Ngoài những chuyện đấy ra cũng không còn chuyện gì để nói.

Chưa bao giờ có người hỏi tôi có được ăn no, có được mặc ấm không...

“Tiểu Như, về đến nhà chưa?” Trác tiên sinh gửi tin nhắn đến.

“Đang ngồi trên xe bus, khoảng hai mươi phút nữa là về đến nhà.” Tôi trả lời.

...

Hai mươi phút sau, tôi đứng ở dưới nhà.

Nơi đây sớm đã không còn những ngôi nhà gian nữa, mà thay vào đó là một tòa chung cư năm tầng, mỗi phòng hơn tám mươi mét vuông, hai phòng ngủ, một phòng khách, một phòng bếp, một nhà vệ sinh, còn có một ban công.

Nhà tôi ở tầng bốn, tôi đứng dưới nhà có thể nhìn thấy quần áo đang phơi ở ngoài ban công, không biết có ai ở nhà không?

Tôi nhớ hai ngày trước đã điện về nhà, báo với họ thời gian tàu chạy, khoảng tầm nào sẽ về đến nhà, dì Tổng cũng đã “ừ” rồi, lúc đó tôi còn nhờ bà ta nói với bố tôi, nhưng bà ta cười kì quái nói: “Muốn về thì về, đừng mong sẽ có người đi đón cô!”

Tôi thở dài, xách túi to túi nhỏ leo từ tầng một lên tầng bốn.

Trong nhà có tiếng chơi mạt chược, tôi gõ cửa một lúc lâu mới có người ra mở cửa, là dì Tổng.

“Dì Tổng.”

Tôi chào một tiếng, sau đó nhìn thấy bàn mạt chược ở giữa phòng khách, bố tôi đang ngồi chơi, bên cạnh có một chiếc ghế trống, có lẽ là của dì Tổng.

Xung quanh còn có một người đàn ông và một người đàn bà, người đàn ông đang hút thuốc, cả phòng toàn mùi với khói thuốc.

“Bố, con về rồi!” Tôi chào một tiếng.

Ông chỉ “ừ” một câu, quay lại nhìn tôi rồi nói: “Về rồi thì đi ôn bài đi!”

“Lão Khương, ông hồ đồ rồi à, Khương Kha cũng đã học đại học năm tư rồi, còn ôn bài gì nữa?” Hiếm khi dì Tổng lại nhìn tôi có ý cười như vậy, “Khương Kha, lát nữa nhà có khách, mau mang đồ vào phòng em con đi, xong ra nấu cơm cùng đi.”

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Đây cũng là nhà tôi

Nấu cơm cùng với dì Tổng chẳng có gì vui vẻ, nhưng cũng không đến mức quá khó chịu.

“Khương Kha, trước đó không nghĩ con cũng ăn cơm ở nhà, nên chuẩn bị hơi ít đồ ăn, con chạy ra chợ xem có gì ăn không. Nếu muốn ăn vịt quay thì mua nửa con.” Dì Tổng dặn dò.

“Vâng.” Tôi đứng ở bếp chờ bà đưa tiền cho.

“Con còn nhìn đi làm gì? Không mau đi mua đi!” Dì Tổng thúc giục.

“Dì vẫn chưa đưa tiền cho con.” Tôi liền đưa tay ra đòi tiền.

“Ồ, bảo cô đi mua có ít thức ăn thôi mà cũng đòi tiền tôi ư!” Giọng dì Tổng đầy coi thường, người hơi tựa vào bồn rửa bát, “Mỗi năm cô đều về nhà ăn nhờ ở đậu, bây giờ bỏ tiền ra mua có chút đồ ăn cũng khó khăn à?”

“Dì Tổng, đây cũng là nhà tôi, dì nói ăn nhờ ở đậu mà nghe được à?” Tôi liếc bà ta.

“Sao lại không được? Cô cũng chả phải tôi sinh ra!” Bà ta nói, “Còn nữa, tôi với bố cô nuôi cô bao nhiêu năm, tiền học phí năm nhất cũng là tôi cho cô đấy!”

“Là một học kì, không phải một năm.” Tôi nói.

“Được, dù chỉ có một học kì, cô cũng nên biết ơn! Nếu không có tiền học phí tôi cho cô, thì cô làm sao có thể học được đại học!” Di Tổng gằn lên.

Tôi với bà ta không nói to, vì không muốn để người ngoài phòng khách nghe thấy rồi trở thành trò cười cho người ta.

“Khương Kha, tôi không ngờ cô học xong bốn năm đại học, lương tâm lại bị chó tha mất! Hôm nay tôi bảo cô đi mua ít đồ ăn cô cũng không bằng lòng đợi đến khi bố cô già rồi, có khi cô cũng không thêm chăm sóc đâu nhì?” Di Tổng nói.

“Không phải chỉ là mua chút đồ ăn sao? Di Tổng, đừng tức giận vậy chứ!” Tôi quay người ra khỏi phòng bếp, “Tôi đi mua là được chứ gì.”

Di Tổng lập tức cười tươi, lớn tiếng dặn dò: “Nhớ mua thêm một đùi thỏ, em con thích ăn cái đó.”

...

Tôi lấy túi tiền lẻ trong túi đồ ra, bên trong còn hơn ba trăm rưỡi.

Đang định lấy tiền đi ra ngoài, mà xui quýt khiến thế nào tôi lại lấy cả túi xách ra, vút ví tiền với túi tiền lẻ vào trong, ví tiền của tôi có hơn ba triệu.

Số tiền này vào thời buổi đó tuy không nhiều nhưng cũng chẳng phải ít.

Sinh hoạt phí của những sinh viên như phòng tôi một tháng không quá triệu rưỡi, hơn ba triệu cũng là cả hai tháng tiền sinh hoạt phí.

Thật may lúc đó tôi đã làm như vậy, bởi vì khoảng nửa tiếng sau khi tôi mua đồ ăn về, liền nhìn thấy thằng em tôi đang ngồi nghịch máy học ngoại ngữ.

Cái máy học ngoại ngữ đó là Trác tiền sinh mua cho em trai giúp tôi, dù gì cũng sẽ đưa cho nó, nhưng tôi vẫn chưa đưa mà?

Vậy mà đã ở trên tay của nó rồi, chỉ có thể là nó tự ý lục đồ của tôi.

“An An, sao còn chưa chào chị!” Di Tổng nhìn thấy tôi đứng ở phòng khách, tay vẫn cầm đồ ăn mà nhìn chăm chăm vào chiếc máy học ngoại ngữ đang ở trên tay Khương An.

Khương An quay đầu liếc tôi một cái, từ nhỏ đến lớn, nó nghe bố tôi với mẹ nó xoi mói tôi nhiều rồi, vì thế nên ở cái nhà này, tôi là người mà nó khinh thường nhất.

Nó chào một tiếng qua loa: “Chị.”

“Khương An, đồ trên tay em lấy ở đâu ra?” Tôi trầm giọng hỏi.

“Mẹ em cho em.” Nó không thèm quay đầu lại, quơ quơ máy ghi âm trong tay rồi cười khiêu khích, “Chị, không phải chị đang ghen tị chứ? Em có, chị không có.”

“Đúng, là chị ghen tị.” Tôi không những không giận mà còn cười, quay lại nhìn Di Tổng, “Di Tổng, thật không ngờ, chúng ta có mắt nhìn thật giống nhau! Ngay cả mua máy học ngoại ngữ cũng giống nhau từ nhãn mác đến kích cỡ.”

Mặt Di Tổng sắp nhịn không nổi nữa rồi, nếu như trong nhà không có người ngoài, bà ta đã nổi đóa lên, nhưng lúc này bà ta chỉ có thể cười làm lành.

“An An, con nói nhầm gì đó? Cái máy học ngoại ngữ này là của chị con đấy! Mẹ chỉ lấy cho con xem thôi, nếu con thích, hôm nào mẹ mua cho con!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Đừng gắt như vậy chứ

“À? Của chị ấy sao?” Hai lông mày của Khương An nhíu chặt.

Trong nháy mắt, chiếc máy trong tay giống như hòn than nóng bỏng, nó liền cảm thấy chán ghét mà vút xuống ghế sofa.

“Ủ, của chị.” Tôi gật đầu nhìn máy học ngoại ngữ bị vút một cách không thương tiếc, “Định mua về tặng em, nhưng nếu em không thích thì thôi, hôm nào

chị hỏi xung quanh có đứa bé nào cần thì cho nó vậy.”

Vừa nghe là mua cho Khương An, biểu cảm của hai mẹ con họ liền biến đổi.

“Đừng, đừng cho người khác! An An đương nhiên cần rồi.” Di Tổng vội nói.

“Chị tặng đồ cho em?” Khương An nghi ngờ hỏi, lại cầm lấy máy học ngoại ngữ, dùng ánh mắt soi mói, lật đi lật lại xem xét, “Chắc không phải là đồ cũ chứ?”

“Có phải cũ hay không, không phải hai người vừa mới bóc hộp ra sao?” Tôi vừa nói vừa đi vào bếp.

Di Tổng lờm Khương An một cái rồi bước nhanh theo tôi vào bếp.

“Khương Kha, cái máy đó cho em con thật sao?” Di Tổng hỏi dò.

Tôi “ừ” một tiếng, bỏ vệt quay với thò quay bày ra đĩa rồi để túi rau xuống sàn.

“Tôi sắp tốt nghiệp đại học rồi, tiếng anh cấp bốn cũng qua lâu rồi, máy học ngoại ngữ đối với tôi không có tác dụng. Đương nhiên là mua cho nó rồi. Giờ nó đang học cấp hai, nếu học tốt tiếng anh cơ bản, đến lúc thi lên cấp ba có thể đạt thành tích cao.”

“Khương Kha, con thay đổi rồi!” Đường như Di Tổng rất cảm động, đánh giá tôi từ trên xuống dưới.

“Tôi không hề thay đổi.” Tôi vừa nói, vừa bỏ bắp ngô từ trong túi ra, tách thành một hàng dọc, sau đó tách từng mảng lớn ra.

“Vậy thì chiếc áo thu đông mà con mang về là cho bố con sao? Còn có chiếc khăn quàng cổ màu đỏ...” Bà ta chỉ nói một nửa, dù đã biết nhưng vẫn cố hỏi.

“Không sai, chiếc áo thu đông là cho bố tôi, còn chiếc khăn mới đó là cho dì.” Tôi bỏ bắp ngô xuống, quay người nhìn bà ta, “Dì Tổng, mặc dù những thứ kia là tặng cho mọi người, nhưng dì thấy dì đi lục đồ của tôi như vậy có được không?”

“Con là con cái nhà này, dì chỉ xem con mang những gì về thôi mà!” Di Tổng không ngờ tôi lại nói bà ta, sắc mặt liền biến đổi, nói đầy lý lẽ.

“Trước khi đi bảo tôi đi mua đồ ăn, chẳng phải dì nói, tôi không phải đi sinh ra, nói mỗi năm tôi đều về ăn nhờ ở đậu sao!” Tôi không chịu thua.

“Yêu cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi thôi mà!” Di Tổng trở mặt rất nhanh, lúc nói còn mỉm cười, “Dì chỉ muốn con sớm có thể tự lập thôi! Còn vừa nãy động vào đồ của con, thực ra chỉ muốn giúp con thu xếp đồ đạc! Nếu con không thích thì sau này dì sẽ không động vào đồ của con nữa vậy.”

Ánh mắt bà ta chuyển sang túi đeo của tôi.

“Sao con về rồi mà vẫn chưa cất túi đi?”

“Chỉ nghĩ đến vào bếp nấu ăn nên quên mất!”

“Ra ngoài đi, ra ngoài đi!” Bà ta đứng vào chỗ của tôi, phẩy phẩy tay, “Con đã mua hai món ăn sẵn rồi, dì xào ít ngô, hâm nóng lại đồ ăn lúc trưa nữa là xong.”

Tôi gật đầu nói: “Dì vất vả rồi, nếu có gì cần giúp đỡ thì gọi tôi nhé.”

Sau khi ra khỏi bếp, tôi đi thẳng vào phòng của em trai.

Cũng không bắt ngờ khi thấy đồ đạc bị động vào, mặc dù đã cẩn thận xếp lại như lúc đầu, nhưng vừa nhìn qua là biết.

Tôi rút hơn ba triệu từ túi sách ra, kẹp thẻ ngân hàng vào bên trong, đút vào trong túi quần bò, rồi mới cầm điện thoại đi ra khỏi phòng.

“Chị, cái máy học ngoại ngữ này dùng thế nào vậy? Em mở mãi mà không được!” Khương An nhìn thấy tôi liền than thở.

“Sao chị biết được? Chị đã dùng bao giờ đâu. Em xem thử sách hướng dẫn ở trong hộp ý.” Tôi hất cằm, chỉ vào hộp vất trên ghế sofa.

“Khương Kha, em con hỏi, con dạy nó đi, đừng gắt như vậy chứ!” Bố tôi vừa lật bài xong liền quay lại nhìn tôi.

Tôi liền với cái hộp để trên sofa, lấy quyển hướng dẫn ra, đang xem xét cẩn thận thì Khương An lại nhìn thấy điện thoại của tôi.

“Chị! Điện thoại của chị hiện đại thế, cho em mượn chơi chút đi!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 113: Hừ hừ hừ

Tôi lại thấy bố tôi nhìn sang, ánh mắt ông tia cái điện thoại của tôi, mấy người bạn chơi bài của ông cũng quay sang nhìn theo.

“Con nít con nôi, chơi điện thoại cái gì?” Tôi giả vờ thân thiết xoa đầu Khương An, “Cứ nghiên cứu cái máy học ngoại ngữ này đi, thứ này tốt lắm đấy, vừa nghe được tiếng Anh vừa chỉnh lại được phát âm của em đấy. Đợi đến khi tiếng Anh của em khá lên rồi sau này có thể thi vào trường đại học tốt, tìm được việc làm tốt! Bây giờ học tiếng anh tốt là có lợi lắm đấy!”

Đối với học sinh cấp hai mà nói việc thi đại học vẫn còn quá xa xôi, nó bừa bộn, vẫn muốn đòi tôi cái điện thoại.

Tôi nghe thấy mấy người ngồi bên bàn bài bắt đầu bàn tán, “Lão Khương, con gái ông ngoan thật đấy! Còn biết mua máy học ngoại ngữ cho em, cái món này không rẻ đâu!”

“Đúng thế, Khương Kha là sinh viên sau này Khương An nhà ông chắc chắn cũng sẽ trở thành sinh viên.”

“Nhà ông có phúc thật đấy!”

Bố tôi cảm thấy rất mát mẻ mắt mặt, liền cười nói, “Đúng thế, Khương Kha luôn rất ngoan.”

“Nghe thấy chưa? Sau này em nhất định phải trở thành sinh viên đại học, không được phụ lòng cha mẹ.” Tôi ngồi trên sofa, Khương An ngồi bên cạnh, tôi đọc quyển hướng dẫn sử dụng cho nó nghe.

Khương An nghe xong liền lòi máy ra nghịch, tôi lại nhấn tin cho Trác tiên sinh.

“Anh đang làm gì đấy?”

“Xả giao.”

“Có phụ nữ không?”

“Có.”

“Hừ hừ hừ!”

“Những người khác có, tôi thì không.”

Tôi bật cười, trong đầu lại hiện lên vẻ cười khê của anh, nếu như có anh ở đây lúc này chắc chắn anh sẽ véo mũi tôi, cười chế giễu tôi là cái bình dấm.

“Vậy thì anh cứ làm việc đi!”

Tôi trả lời lại bằng một câu, sau đó bắt đầu chơi xếp hình trên điện thoại, Khương An thò đầu sang nhìn mấy lần.

“Bên trái bên trái... bên phải bên phải... nhanh... mau xoay lại đi...” Khương An dựa cả nửa người lên tôi, rõ ràng tôi mới là người đang chơi vậy mà nó còn sốt ruột hơn cả tôi nữa.

“Ông Khương, Khương Kha với Khương An nhà ông thân nhau thật đấy!” Tôi nghe thấy bạn bài của bố tôi nói: “Nhìn hai đứa chúng nó chơi vui chưa kìa.”

“Hai đứa này từ nhỏ đã thân thiết.” Bố tôi trợn mắt nói dối, “Mấy năm nay Khương Kha đi học xa, An An vẫn nhớ nó lắm.”

Tôi hơi ngẩng lên, kinh ngạc vì câu nói đó của bố tôi, từ trước đến giờ không biết bố tôi là người bốc phét như thế đấy!

Bốn năm đại học, tuy rằng vẫn chưa được bốn năm, nhưng số lần Khương An gọi điện cho tôi là bằng 0. Trước kia khi chưa vào đại học, tôi còn chưa bao giờ thấy nó thân thiết gọi tôi một tiếng chị đấy.

Trước giờ nó toàn ghét bỏ tôi, khinh tôi ăn của nó, dùng đồ của nó.

Tôi cũng chẳng phản bác, không nói gì, bởi có nói cũng chẳng được gì.

Gia đình này là chút tinh thần cuối cùng của tôi trên thế giới này, tôi không biết mẹ tôi đang ở đâu, có phải đã lập gia đình mới với người đàn ông khác, có thêm em trai hay em gái rồi không.

Mấy năm qua tôi đều cố chấp quay về nhà, về để gặp bố, cũng trông chờ một ngày nào đó mẹ tôi có thể quay về gặp tôi một lần.

6 giờ chiều, có người bảo phải về, ván bài cũng dừng ở đó.

Ông ta vừa dứt lời, lập tức có người nói: “Đánh thêm một ván nữa, thêm ván nữa đi...”

Cứ thế một ván tiếp một ván, mãi đến gần bảy giờ tối mới thôi.

Di Tổng giả vờ giả vịt mời khách ở lại, nói rằng mình đã chuẩn bị xong cơm rồi, đương nhiên mọi người sẽ không ở lại thật, từ chối rồi về luôn.

Tôi bận rộn thu dọn bàn bài với Di Tổng, sau đó bày bát đĩa ra bàn.

“An An, có món vịt muối và đùi thỏ con thích nhất này.” Di Tổng cười vẫy tay với Khương An.

“Oa, đều là món con thích!” Khương An bật dậy khỏi sô pha chạy đến bên bàn ăn, bốc một miếng vịt muối cho vào mồm.

Di Tổng cười đánh vào tay nó, “Đi rửa tay mau lên!”

Bàn ăn cơm chính là bàn đánh bài vừa rồi, bàn vuông bốn cạnh vừa vặn mỗi người một bên.

Tôi với bố tôi ngồi đối diện nhau.

Không thể không nói, so với cái dáng trông như xác chết biết đi lúc tôi còn nhỏ thì bây giờ ông đã khá hơn rất nhiều rồi, công của Di Tổng không thể bỏ qua được.

Ông đưa mắt đánh giá tôi từ trên xuống dưới một lượt, ánh nhìn dừng lại ở cái điện thoại của tôi, giọng ông đầy khó chịu: “Tiền ở đâu ra?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Con đều nhớ hết

“Kiếm được” Tôi lạnh nhạt trả lời.

“Kiếm thế nào?” Ông không động đũa, nhìn chằm chằm vào tôi.

“Đi làm thêm!” Tôi gấp một miếng thịt thỏ, cầm tay gặm “Bố quên rồi sao, năm nay con đã lên năm tư, bố chỉ cho con tiền học của kỳ đầu tiên năm nhất, còn tất cả các khoản phí còn lại đều là do con tự đi làm thêm kiếm tiền.”

“Học phí một năm cả chục triệu, tiền sinh hoạt một năm lại thêm cả chục triệu nữa, bố chưa từng hỏi con lấy đâu ra tiền. Bây giờ chẳng qua con đòi được cái điện thoại, mua cho Khương An cái máy học ngoại ngữ thôi mà bố lại nghi ngờ tiền của con là tiền không chính đáng?”

“Nếu như bố lo tiền của con là tiền không chính đáng tại sao bố không cho con một ít?”

“Ký túc xá của con có sáu đứa, chỉ mình con là cuối tuần với nghỉ hè nào cũng đi làm thêm. Cả lớp có 54 đứa, trừ những đứa đi làm chơi thì chỉ có một mình con là vừa học vừa làm. Cả khóa có hơn 500 đứa, cho dù là đứa nghèo nhất cũng chỉ phải kiếm một nửa, còn nửa kia được nhà cho.”

“Con còn nhớ năm con tốt nghiệp cấp ba, vì để kiếm đủ tiền sinh hoạt với tiền đi lại, mỗi ngày con phải sống thế nào, bố cũng phải biết mới phải. Nhà mình nghèo đến mức phải để con đi nhặt ve chai kiếm tiền sao? Bố?”

Tôi nói đến đó thì dừng, miếng thịt thỏ vẫn ở trên tay, ngoại trừ miếng đầu tiên thì tôi chẳng cắn thêm được miếng nào nữa.

Sống mũi cay cay, tôi cố gắng để nước mắt không trào ra.

Tôi đã từng thề mình sẽ không rơi thêm một giọt nước mắt nào vì cái nhà này nữa, nhưng tôi vẫn cứ cảm thấy buồn và ảm ức.

Con nhà người khác là con ruột, còn tôi chắc là được nhặt từ bãi rác về.

Bố tôi im lặng một lúc lâu mới nói, “Con đều nhớ hết à?”

Tôi bật cười, cười đến mức nước mắt cũng chảy ra.

“Lúc con lên đại học là đã mười chín tuổi, bố cảm thấy mười chín tuổi mà con vẫn còn không nhớ được gì à? Nếu như con không nhớ được thì thành

đưa thiếu năng rồi!” Tôi nói, “Con không chỉ nhớ những chuyện xảy ra năm mười chín tuổi, mà con còn nhớ cả những chuyện năm chín tuổi, tám tuổi nữa. Thậm chí ký ức từ hồi mẫu giáo vẫn còn.”

Bố tôi tiếp tục im lặng, di Tổng lập tức ra mặt cứu vãn tình thế.

“Ôi thôi nào, cái con bé này, khó khăn lắm mới được về nhà một lần mà toàn giờ chuyện cũ ra thế!”

“Năm đó bố con như thế nào con không biết sao! Hơn nữa chúng ta tuy nghèo nhưng cũng chẳng phải là nuôi được con lớn đó sao? Con không ốm không đau, không bị bắt cóc bán đi, còn trưởng thành xinh đẹp thế này, bây giờ còn biết kiếm tiền nữa!”

“Con người ta ấy à, tất cả đều là bị áp bức mà ra! Nếu như mấy năm nay con không vất vả như thế thì bây giờ liệu có ưu tú được như thế này không?”

Di Tổng nói liên tục, nghe thì cũng có vẻ rất có lý.

“Nói thế là tôi nên cảm kích, cảm ơn sao?” Tôi nghiêng đầu nhìn di Tổng.

“Đừng rồi đây! Con nghĩ được như thế chứng tỏ con đã thực sự trưởng thành rồi!” Di Tổng giả vờ như không nghe ra giọng điệu trong câu hỏi ngược của tôi, chỉ coi như là một câu trần thuật.

Tôi không kịp nói gì thì di Tổng đã nói tiếp, “Được rồi, ăn cơm ăn cơm nào! Bây giờ rồi đây! Ông cũng nói ít thôi, Khương Kha khó khăn lắm mới về được một lần, còn mua quà cho ông nữa! Tuy con bé nó nói vậy nhưng trong bụng vẫn thương ông lắm đây.”

Lời của di Tổng cũng có chút trọng lượng với bố tôi, bà ta vừa nói xong thì ông gật đầu, cầm đũa lên, “Ăn cơm trước đi, ăn xong lại nói.”

Bữa cơm này cũng chẳng vui về gì, tôi nhìn thấy trong ánh mắt bố nhìn tôi luôn ẩn chứa sự nghi ngờ và căm ghét.

Di Tổng không ngừng gấp thức ăn cho em trai tôi, cả nhà không nói câu nào.

Sau khi ăn cơm xong, tôi rất tự giác đứng dậy dọn dẹp rửa bát, sau đó mới vào phòng khách, lại nghe thấy di Tổng gọi: “Khương Kha, mau lấy cái áo len lông dê con tặng bố con ra đây.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Có phải là mày tìm đàn ông rồi không

Tôi ừ một tiếng rồi xách hành lý cùng bao lớn bao nhỏ ra ngoài.

Không chỉ có cái áo lông dê tặng bố, khăn quàng cổ tặng di Tổng, mà còn có một ít đặc sản của thành phố A như thịt bò khô...

Lấy những thứ này ra xong, trong vali tôi chỉ còn một bộ quần áo dùng để tắm giặt hằng ngày.

“Chị, sao chị không mua quần áo mới cho em?” Em tôi hỏi.

Tôi ngẩn ra một ra một lúc, “Chẳng phải đã mua cho em một cái máy học ngoại ngữ rồi còn gì?”

“Nhưng đó là đồ dùng học tập mà!” Nó nói, “Chị mua cho mẹ em khăn quàng, mua cho bố áo mới, tại sao không có của em? Tết em đã có quần áo mới đâu?”

Tôi buồn cười, đây là điển hình cho câu lòng tham không đáy mà!

“Muốn có quần áo mới hả?”

“Vâng!” Nó gật đầu lia lịa.

“Bảo bố mẹ mua cho!” Tôi nói, “Máy học ngoại ngữ đắt lắm rồi, chị phải cần răng mua cho em đây! Chị muốn em phải chăm chỉ học tập, học giỏi thì mới có tương lai!”

“Hừ, chị không quan tâm đến sức khỏe của em gì cả, nhờ đâu em mặc không đủ ấm thì làm thế nào?”

“Tìm bố mẹ ấy!” Tôi nói, “Lúc chị bằng tuổi em còn phải tự nấu cơm cơ! Quần áo còn phải mặc đồ thừa của người ta, chẳng có ai hỏi xem chị có mặc đủ ấm hay không cả.”

Tôi dùng một lát rồi nói tiếp, “An An, chị thấy dì Tổng nói cực kỳ đúng, chỉ có chịu khổ mới nên người!”

Em trai tôi bĩu môi, dúi đầu vào lòng dì Tổng.

Dì Tổng cười, vỗ nó, “Thằng nhóc này, chị con vừa mới về mà con đòi hết cái nợ đến cái kia, cẩn thận chị con không thích con nữa đấy, sau này không mua quà cho con nữa đâu!”

“Sao có thể thế được? Con là em của chị mà!” Khương An nói.

Trong bụng tôi cười lạnh, em ấy à...

Trong lòng tôi, thằng em trai này chẳng khác gì người ngoài cả!

“Những thứ này cũng tốn không ít tiền đúng không?” Bố tôi lạnh lùng nói, “Vừa nãy ăn cơm, dì Tổng ngăn không cho bố nói, bây giờ ăn cơm xong rồi, nói đi.”

Tôi gật đầu.

Cũng tốt, ông chịu hỏi cũng có nghĩa vẫn còn quan tâm đến tôi, dù sao vẫn tốt hơn là không hỏi đến.

“Mày là con gái vừa phải đóng tiền học vừa phải kiếm tiền sinh hoạt, còn mua bao nhiêu đồ về nữa, tao thấy cái điện thoại của mày cũng không rẻ, thế là thế nào? Có phải là mày tìm đàn ông rồi không?” Ông hỏi.

“Con đã nói rồi còn gì, con đi làm thêm.” Tôi nói, “Lúc các bạn khác dạo phố, đi ăn, hát karaoke, yêu đương thì con gái bố đi làm thêm. Con làm thu ngân ở siêu thị, đi phát tờ rơi, ngày hè nóng chết người mặc đồ dày bịch đứng ở trung tâm thương mại chào khách, con làm rất nhiều việc, việc kiếm được tiền nhiều nhất là bán đồ mỹ phẩm với làm nhân viên kinh doanh nhà đất.”

“Ai muốn nghe mày nói những cái đó, tao hỏi là có phải mày tìm đàn ông rồi đúng không?” Giọng bố tôi đột nhiên to lên, “Có phải mày cặp kè với mấy gã đàn ông có tiền đúng không?”

Tôi chợt hiểu ra, cái mà bố tôi thực sự quan tâm không phải là tôi kiếm tiền thế nào, đi làm thêm ra sao, mà là có phải tôi giống mẹ tôi, cũng đi cặp kè với đàn ông có tiền hay không.

Khoảnh khắc đó tôi rất muốn hỏi: cặp với đàn ông có tiền thì sao? Chẳng lẽ nhất định phải đi với những kẻ nghèo à? Chẳng lẽ chồng giàu không lấy mà phải lấy thằng nghèo?

Năm đó mẹ tôi lấy bố tôi chẳng phải cũng vì tình yêu à, cuối cùng thì sao? Vài ngày lại bị bố tôi đánh một lần...

“Bố, không phải.” Tôi nói, “Con vất vả lắm mới kiếm được tiền.”

Bố tôi lườm tôi một cái, nhìn tôi một lúc lâu mới nói, “Tốt nhất là không! Nếu như tao phát hiện ra mày cặp kè với đàn ông có tiền thì tao đánh gãy chân mày ra!”

“Nhờ... bố, con nói là nhờ, nhờ có người rất giàu theo đuổi con thì sao?” Tôi hỏi thử.

“Thế cũng không được!” Bố tôi lập tức phủ nhận, “Cái bọn giàu có đó không có thằng nào tốt cả! Tao thà cho mày lấy thằng nhặt rác cũng không cho mày lấy bọn nhà giàu!”

Tôi ngây ra như phỗng!

Tôi không ngờ trên đời này lại có người cha thà cho con đi lấy thằng nhặt rác cũng không cho phép nó lấy chồng giàu, thật quá "đặc biệt"!

Tôi ngồi ngây ra trên sofa, dì Tổng vỗ vào chân tôi, “Đừng nghe bố con nói, bố con có thành kiến với người giàu thôi! Nghe dì nói này, Khương Kha phải tìm một tấm chồng giàu có!”

Tối hôm đó, tôi vẫn ngủ ở sofa, nghe thấy trong phòng bố tôi và dì Tổng có tiếng cãi nhau nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Chị nợ mày

Ý nghĩ của dì Tổng rất đơn giản cũng rất hiện thực, bà ta mong tôi có thể lấy được chồng giàu. Lấy được chồng giàu rồi không những có thể giúp đỡ gia

đình mà còn có thể diu dặt được Khương An.

Nếu như có thể lấy được đại gia, nhà chúng tôi sẽ đổi đời hoàn toàn.

Mà suy nghĩ của bố tôi lại càng đơn giản, không được!

Nếu như tôi đi theo con đường của mẹ tôi chính là đang ép ông ấy chết.

Tôi nằm trên ghế sofa ngoài phòng khách suy đi nghĩ lại, làm sao mà mẹ tôi và tôi lại ép ông chết cho được?

Lúc ông say túy lúy thì người sắp bị ép chết rõ ràng là tôi với mẹ tôi mới đúng? Tuy mẹ tôi đã rời khỏi cái nhà này, vứt bỏ tôi nhưng từ trước đến nay tôi vẫn không cho rằng bà ấy rời khỏi bố tôi là sai.

Điều duy nhất tôi hận bà đó chính là tại sao bà không dắt tôi theo cùng?

Nếu như lịch sử lặp lại một lần nữa, tôi vẫn mong rằng bà ấy có thể rời khỏi đây.

Tôi muốn nhắn tin cho Trác tiên sinh, nhưng giờ đã quá muộn, tôi sợ điện thoại của anh bị người khác xem, chỉ đành nhẫn nhịn để đến sáng mai mới nói.

Đây chính là bi kịch của những kẻ làm tình nhân, vĩnh viễn không thể đường đường chính chính, những lúc yếu đuối muốn kẻ lẽ cũng phải chọn thời điểm.

Tối hôm đó, tôi nghe rất lâu, bố tôi và dì Tổng cũng chỉ nói đi nói lại những câu đó. Cuối cùng, tôi dứt khoát trùm chăn lên, cuộn cả người trong chăn.

Xung quanh đen đặc, tôi cảm thấy rất lạnh.

—

Đợt nghỉ đông năm ấy, tôi ở nhà tổng cộng 13 ngày.

Niềm vui thú lớn nhất mỗi ngày của dì Tổng đó chính là ngắm ngẫm nói cho tôi biết trong nhà thiếu cái gì, cần mua cái gì, có lúc là đồ dùng gia đình, có lúc lại là những thứ mà bố tôi và Khương An cần.

Bà ta cũng coi như là thông minh, biết tôi sẽ không bỏ tiền cho bà ta.

Mỗi ngày tôi đều dồn hết tinh lực để đối phó với bà ta, Khương An lại thắng thắn hơn nhiều: “Chị, chị mua cặp sách cho em đi!”, “Chị, chị mua cho em đôi giày trượt mới đi!”, “Chị, cho em 600 nghìn tiền mừng tuổi!”

“Sao em đòi hỏi nhiều thứ thế?” Tôi cau mày, “Chị mua cho em máy học ngoại ngữ đã là cố lắm rồi! Em coi chị là cái máy in tiền đấy à?”

“Chị là chị của em, chị phải mua cho em!” Nó nói.

“Chị nợ mày à?” Tôi hỏi nó.

“Đúng thế! Chị ở trong nhà em, ăn của nhà em bao nhiêu năm thế, cái này gọi là báo đáp ân tình, cũng nên mua cho em mới đúng!”

Sắc mặt tôi lại càng lạnh lùng, “Ai dạy mày nói như thế?”

Thằng nhóc đảo mắt mấy vòng, sau đó trả lời tôi: “Không ai dạy cả!”

Tôi hừ một tiếng, với cái gia giáo kiểu này thì sau này có lên được đại học cũng chẳng ra gì đâu.

Trong khoảng thời gian này, lúc dì Tổng nấu cơm với tôi đã từng nói bóng nói gió.

“Khương Kha này, có một vài chuyện con đừng nghe bố con! Ông ấy cổ lỗ sĩ, lại còn có thành kiến với một vài thứ.”

“Ừm.”

“Con cũng không còn nhỏ, mấy năm nữa là có thể lấy chồng được rồi, phải mở to mắt ra. Yêu hay không yêu đều không quan trọng, tiền tài mới là quan trọng nhất. Với nhan sắc của con sợ gì không lấy được chồng? Con có tám chồng tốt thì cả nhà cũng được nhờ, con hiểu không?”

“Việc này phải xem duyên số, mấy năm tới tôi phải chăm chỉ làm việc.”

“Con chăm chỉ làm việc thì có tác dụng gì chứ? Không bằng lấy được một thằng chồng giàu!”

“Dì Tổng, tôi có một vấn đề muốn hỏi dì, tại sao năm đó dì không lấy chồng giàu?”

“Năm đó dì quá trẻ, không biết gì.”

“Ồ...” Tôi dài giọng, như thể tóm được nhược điểm gì đó của bà ta.

Bà ta lại không để ý lắm, “Dì cũng chẳng sợ con nói với bố con, trước mặt ông ấy dì cũng sẽ nói vậy.”

“Biết là dì Tổng không sợ rồi, trong cái nhà này bố tôi nghe theo dì hết.”

Tối hôm ba mươi, cả nhà ăn cơm tất niên, lần thứ hai bố tôi chính thức nói chuyện với tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Một tháng cho nhà ba triệu

“Khương Kha, hết tết là con vào kỳ cuối của năm thứ tư rồi, con có dự định gì không?”

“Học tập thật tốt, cố gắng tìm việc.”

“Chuyên ngành của con là Văn học Trung Quốc, rất nhiều người ra trường xong đều làm giáo viên đúng không?”

“Vâng.”

“Bố ở đây cũng quen biết không ít, nhưng muốn sắp xếp công việc cho con trong trường trên thị trấn thì bố vẫn không đủ khả năng. Thế nên chuyện công việc con tự sắp xếp nhé.”

“Vâng, con biết rồi.”

“Năm đó bảo con học trường nghề, nếu con nghe theo thì có phải tốt biết mấy rồi không! Có khi bây giờ cũng đi làm được bốn năm rồi đấy! Nói không chừng còn lấy chồng rồi.”

“...”

“Chuyện công việc con có dự định gì không?”

“Một là đến thị trường nhân lực nộp sơ yếu lý lịch, hai là thi công chức, chí ít cũng phải làm nhân viên kinh doanh, tốt xấu gì cũng không chết đói được.”

Bố tôi gật đầu, “Nếu đã có kế hoạch vậy thì cứ làm theo. Có chuyện này bố phải nói với con, đến khi con tốt nghiệp tìm được công việc rồi, mỗi tháng gửi về nhà ba triệu. Để phụ dưỡng cha mẹ cũng được, hoặc để cho em con đi học cũng được, tóm lại là không thể ít hơn được.”

Tôi không lên tiếng ngay, chỉ nhìn sang dì Tổng, ý kiến này 80% là của bà ta.

“Bố, bây giờ sinh viên tốt nghiệp đại học có thể tìm được công việc một tháng sáu triệu đã là tốt lắm rồi. Hơn nữa, con vừa mới tìm được việc chắc chắn phải tiêu rất nhiều tiền. Tiền thuê nhà, tiền sinh hoạt, tiền mua máy tính, tất cả đều cần tiền mà!”

Bố tôi do dự một lát, dì Tổng lập tức tiếp lời ông, “Nói thì như thế nhưng Khương Kha à, con là người bình thường sao? Người bình thường có thể tự nuôi bản thân, tự kiếm học phí trong mấy năm học đại học à? Con không những có thể nuôi được bản thân mà còn có tiền để dành nữa! Đợi sau này đi làm rồi con hoàn toàn có thể vất vả thêm một chút, vừa làm hành chính vừa đi làm thêm. Tiền lương việc chính là để nuôi bản thân, lương làm thêm để gửi về cho gia đình!”

“Đúng thế.” Bố tôi nói, “Nhà ta nuôi con cũng không dễ dàng gì, con trưởng thành rồi cũng nên sớm chia sẻ gánh nặng cho gia đình. Ở nông thôn rất nhiều người làm chị ở cái tuổi này là có thể gánh vác cả gia đình rồi.”

Tôi không nói gì, không biết nên nói gì nữa.

Trong khoa tôi không ít người đến từ nông thôn, nhưng không ai đáng thương như tôi, từ bé đã sống trong cảnh bạo lực gia đình, sau khi mẹ bỏ đi ngoài việc đi học ra còn phải làm việc nhà, nấu cơm giặt quần áo. Sau đó bố tôi tái giá, không để gì mới bình thường được một chút, nhưng bọn họ nhìn thấy tôi là tức giận, tất cả mọi người trong nhà đều ghét bỏ tôi. Trong suốt thời gian học đại học, người nhà không một ai hỏi thăm, tiền học tiền sinh hoạt đều tự kiếm lấy.

Bây giờ tôi còn chưa tốt nghiệp đại học đã bắt đầu nhòm ngó đến tiền lương tương lai của tôi.

Tại sao tôi lại nhớ mẹ đến vậy, vì trong ký ức của tôi, những lúc tốt đẹp nhất đều có bà bên cạnh. Từ khi bà rời đi, những thứ tốt đẹp cũng dừng lại ở đó, bắt hạnh lại tăng lên.

“Bố, con có thật là con gái của bố không?” Tôi quay sang nhìn ông.

“Sao mày lại nói thế?!” Ông ta đập bộp cái đĩa xuống bàn, “Nếu mày không phải con tao, tao có thể đuổi mày ra ngoài ngay bây giờ!”

“Khương Kha, không phải tôi nói cô đâu nhưng mà cô nói câu này thật đúng là mất dạy đấy.” Di Tổng lên tiếng, “Cô ở trong cái nhà này, tuy chúng tôi không cho cô đầy đủ nhưng cũng không để cô đói rét, hơn nữa cô còn khỏe mạnh trưởng thành. Bây giờ nếu cô đã có khả năng nuôi sống bản thân thì cũng nên chia sẻ gánh nặng với gia đình. Em cô sau này còn phải học cấp ba, còn phải lên đại học. Tôi với ba cô cũng phải dưỡng lão.”

“Đúng.” Tâm trạng của tôi bình tĩnh lại, “Di tổng nói không sai, tôi lớn rồi biết kiếm tiền rồi nên phụng dưỡng hai người. Nhưng hai người đừng có vội vã như vậy được không, tôi còn chưa tốt nghiệp đại học đấy! Các người cũng nên đợi đến lúc tôi kiếm được tiền, có tiền để dành mới có thể đưa cho các người chứ?”

“Tiền để dành ai chả biết là chỉ cần tiết kiệm là có? Cô không muốn đưa đợi đến khi tôi và bố cô chết rồi cô cũng có thể nói là không có tiền! Tiền thuê nhà, yêu đương, tiền sau này mua nhà, kết hôn, cái nào mà chẳng cần tiền?” Di Tổng cười, “Khương Kha của chúng ta giỏi lắm, cho gia đình một ít thì chỉ cần động não chút là xong thôi!”

“Di Tổng, đi xem trọng tôi quá rồi! Mới tốt nghiệp đại học, một tháng kiếm được hai nghìn đã là không tồi rồi, bà bảo tôi đưa cho bà một nghìn, đây đâu phải là con số nhỏ! Tôi nhớ là năm tôi vừa vào đại học, bà bảo một tháng cho tôi ba trăm nghìn, nói cứ như là nhiều lắm ấy!”

“Ba trăm nghìn đối với tôi mà nói đúng là rất nhiều đấy, nhưng ba triệu đối với cô chưa chắc đã là nhiều. Cô có dám nói rằng bây giờ cô không lấy được ba triệu ra không?” Ánh mắt bà ta sáng rực.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Một câu thôi, ba trăm triệu

Khoảnh khắc đó, tôi chỉ có một cảm giác, bà ta biết tôi có tiền, hơn nữa còn biết tôi có ba triệu.

“Rất xin lỗi, tôi thật sự không có nhiều tiền thế.” Tôi nhìn bà ta, cố tỏ ra thần nhiên.

Nếu như bà ta đã lục hành lý của tôi thì khó bảo đảm trong lúc tôi ngủ bà ta không lục túi quần túi áo của tôi.

Tôi cá bà ta không dám nói bà ta lục quần áo của tôi, dù sao bà ta cũng là người lớn trong nhà, việc này mà nói ra xấu hổ vô cùng.

Nhưng đáng tiếc, tôi đã đánh giá cao bà ta.

“Không có? Vậy trong túi quần của cô đựng cái gì?” Bà ta cười rất đắc ý, “Tiền kia là cô mang về phải không? Hay là cô ăn trộm của nhà? Tôi thấy cô còn một cái thẻ nữa, sáng mai cô dám đi rút không, để tôi với bố cô xem xem rốt cuộc cô có bao nhiêu tiền để dành?”

“Di Tổng, đi đang nói cái gì? Sao tôi nghe không hiểu? Tôi làm gì có tiền gì hay thẻ gì?” Tôi nói, “Các người muốn sau khi tốt nghiệp tôi đưa cho các người ba triệu chứ gì, tôi đồng ý là được, sau này tôi sẽ cố gắng kiếm tiền, báo đáp công ơn nuôi dưỡng của các người.”

Cũng không biết có phải là do tôi đồng ý dứt khoát quá hay không, di Tổng vẫn chắc chắn rằng tôi có rất nhiều tiền, hoặc là bà ta muốn chứng minh rằng những gì bà ta vừa mới nói là đúng, bà ta đập tay lên bàn, “Đưa tiền với thẻ ra đây!”

“Tôi không có.” Tôi tiếp tục phủ nhận.

Ba triệu không phải chuyện to tát gì, nhưng tấm thẻ đó... đó chính là mạng của tôi!

Còn về phần tiền đó từ đâu ra, bất kể thế nào cũng không thể để cho bọn họ biết được, bằng không, bố tôi sẽ đánh gãy chân tôi, còn di Tổng sẽ lấy chuyện đó để uy hiếp tôi cả đời.

“Không có?” Bà ta cười lạnh, vẻ mặt hiền hòa giả vờ mấy ngày trước như một lớp mặt nạ, toách một tiếng nứt ra, bà ta vỗ bàn nói, “Khương Kha, cô đang trợn mắt nói dối đúng không?”

“Không có là không có!” Tôi chẳng chút sợ hãi lờm bà ta, “Di Tổng, đi định làm gì? Bây giờ đi còn ép tôi lấy tiền cho đi nữa sao! Tôi lấy đâu ra tiền? Tôi vẫn còn là sinh viên!”

“Cô không có tiền? Vậy để tôi lục xem!” Bà ta vừa nói vừa chộp lấy tôi.

May mà tôi nhanh nhẹn lùi về phía sau mấy bước mới không bị bà ta tóm được.

“Bố! Di Tổng quậy như vậy mà bố vẫn không quan tâm sao?” Tôi đứng bên cạnh bàn trà nhìn chăm chăm vào bố tôi.

Bố tôi nhìn di Tổng sau đó lại nhìn tôi: “Nếu như mày có tiền thật thì lấy một nửa ra đưa cho nhà!”

“Bố, bố có còn muốn con sống hay không đây? Con vẫn là sinh viên, vừa đi học vừa đi làm, con sống dễ lắm à? Nếu như bây giờ bố muốn con lấy tiền ra để trợ cấp cho gia đình thì ngày mai con lập tức đến tiệm gội đầu làm gái!” Tôi gần như là hét lên.

“Con ranh này mày to mồm thế làm gì? Mày không sợ hàng xóm láng giềng người ta nghe được hay sao?” Di Tổng lườm tôi quát nhỏ.

Coi như tôi cũng hiểu rồi, bà ta không sợ mất mặt với tôi, nhưng bà ta sợ mất mặt với người ngoài.

Tôi lập tức cười lạnh: “Bà còn không sợ mất mặt thì tôi sợ cái gì? Nếu hai người còn ép tôi lấy tiền ra nữa tôi lập tức nói cho cả làng cả xóm biết, mẹ kẻ bà ép tôi làm gái!”

Di Tổng bị tôi dọa cho sợ, đứng im tại chỗ không biết nên làm thế nào.

“Bố, chuyện ngày hôm nay bố cũng thấy rồi đấy. Mấy năm nay con vẫn luôn nhẫn nhịn, bởi vì bố là bố ruột của con. Nhưng mấy năm nay, con sống thế nào, cả nhà đối xử với con thế nào? Bố thử đặt tay lên ngực hỏi lương tâm mình xem, rốt cuộc có bao giờ coi con là con gái bố chưa?” Tôi vỗ ngực mình.

“Mỗi lần bố vừa mắng vừa đánh con, tim bố có đau không?”

“Bố thấy ngày nào con cũng phải đi làm thêm mấy việc cùng lúc, còn phải đi nhặt ve chai, tim bố có đau không? Nhà mình thực sự nghèo đói đến vậy sao?”

“Lúc bố nhìn người đàn bà này ức hiếp con, bố có từng hỏi con được câu nào không?”

“Bố, bố nói một cách lương tâm xem, rốt cuộc con nợ bố bao nhiêu ân nuôi dưỡng?”

“Từ sau khi mẹ con đi, ngày nào con cũng nấu cơm rửa bát, nói một câu khó nghe thì bố thuê ô sin còn mất tiền công, con chỉ ăn ba bữa mà quần áo của con, trừ đồ lót ra thì có cái nào là không mặc thừa của người ta?”

“Ngoại trừ những thứ đó ra thì chỉ có học phí, sáu năm tiểu học, ba năm cấp hai, chín năm giáo dục bắt buộc chỉ có một khoản phí linh tinh, học phí cấp ba được miễn một nửa, đại học chỉ cho con được một kỳ!”

Tôi nói liên tục, muốn kể sạch những ám ức mà mấy năm qua tôi phải chịu, nhưng tôi còn chưa nói xong, di Tổng đã lên tiếng: “Một câu thôi, ba trăm triệu!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Là tôi tự ảo tưởng mà thôi

Tôi không hiểu cái giá mà di Tổng nói, nhưng bà ta cũng không để tôi phải đoán già đoán non lâu nữa mà nói thẳng đáp án luôn.

"Cô đưa ba trăm triệu cho chúng tôi, từ nay về sau chúng ta đường ai nấy đi, không còn liên quan gì hết. Tôi và bố cô sẽ không đến đòi cô thêm một đồng nào nữa! Ba trăm triệu ấy đối với tôi và bố cô là con số khá khổng lồ, nhưng cô vẫn còn trẻ, lại còn học đại học, vất vả chút thôi, kiếm dễ như bỡn ấy mà! Thế nào?"

"Di Tổng đúng là khôn hết phần thiên hạ, mấy năm nay tiền tiêu của nhà này cũng không đến sáu mươi triệu đâu, di vừa mở lời đã hét giá ba trăm triệu rồi. Di tưởng tôi dễ được ra tiền đấy à?"

"Đồng tiền càng ngày càng mất giá, giờ tiền phòng cũng tăng chóng mặt như thế rồi, vậy thì số tiền cô đã tiêu xài của nhà này cũng phải tăng gấp bội ấy chứ?"

Tôi không đồng ý với bà ta ngay mà quay sang nhìn bố tôi, tôi chờ bố tỏ thái độ.

Nếu bố cũng muốn đòi tôi một trăm nghìn rồi đoạn tuyệt với tôi, tôi sẽ cho ông ấy toại nguyện. Còn nếu ông không đồng ý thì Tết hàng năm tôi vẫn sẽ về thăm ông, thi thoảng vẫn sẽ gọi điện cho ông.

Và đương nhiên, tôi cũng sẽ đưa tiền cho họ, dù sao tốt nghiệp rồi có việc làm ổn định, đưa tiền cũng không khiến ông cả nghĩ.

"Khuong Kha à..." Bố tôi nói bằng giọng chậm chậm, "Chuyện của mẹ con luôn là vết thương trong lòng bố, đó cũng là lý do mà mấy năm nay, bố

không muốn nhìn thấy con. Bố đối xử tệ bạc với con như vậy, hẳn con cũng hận bố lắm." Ông dừng một lát rồi tiếp, "Từ nay về sau, nếu con không muốn về thì không cần về đâu! Nếu con tìm được mẹ con thì cứ ở cùng bà ấy đi. Còn không tìm được thì con cứ sống một mình."

"Ba trăm triệu ấy cũng không phải đòi con ngay bây giờ phải lấy ra được ngay, bố nghĩ con cũng không có nhiều tiền như thế. Thôi thì bố cho con ba năm, năm đầu tiên con đưa cho nhà ta sáu mươi triệu, rồi năm thứ hai năm thứ ba mỗi năm một trăm hai mươi triệu, như vậy thì dễ hơn rồi đúng chứ?"

Ông nói rất chậm, chắc cũng đủ thời gian uốn lưỡi bảy lần, chuyện ba trăm triệu này ông đã xuôi theo rồi.

Giờ tôi mới hiểu, thì ra mỗi năm tôi cứ cố chấp về căn nhà này, chẳng qua là do tôi tự ảo tưởng mà thôi.

Người bố mà tôi tưởng vẫn còn chút tình thân, thì ra trong lòng ông đã không còn tồn tại thứ ấy nữa rồi. Giờ người nhà của ông chỉ có đi Tổng và em trai tôi thôi.

Ba trăm triệu à...

Năm đó, số tiền này có thể mua một căn nhà lớn một trăm tám mươi mét vuông ở thị trấn rồi.

Ông ta còn muốn tôi - một sinh viên còn chưa tốt nghiệp - phải kiếm bằng được số tiền ấy trong vòng ba năm nữa.

Tôi rất muốn hỏi ông ta câu này: Bố à, không phải bố không cho con qua lại với mấy kẻ lắm tiền sao? Nếu con không ngủ với họ thì đến bao giờ mới kiếm đủ số tiền này chứ?

"Con hiểu rồi." Tôi cảm thấy suy sụp vô cùng, "Giờ này cũng hết xe rồi, đêm nay con ở lại đây một đêm rồi sáng mai đi."

Sau đó, tôi bắt đầu thu dọn đồ đạc. Đồ của tôi rất ít, trừ quần áo tôi mang về thì gần như không còn gì khác, những thứ tôi từng có, sách giáo khoa hoặc đồ chơi hồi nhỏ đều đã bị vứt hết đi rồi.

Khi dọn đồ, tôi thấy đi Tổng liếc nhìn chiếc vali của tôi vài lần, hẳn là sợ tôi mang thứ gì trong nhà đi.

Tôi cũng không sợ bà ta soi mói.

Dọn xong đồ, tôi ngồi trên ghế salon, còn cả nhà họ thì ăn cơm.

Tôi ôm cái bụng đói chờ thời gian trôi qua, không biết có phải đi theo Trác tiên sinh lâu rồi hay không mà suy nghĩ của tôi cũng lấy chút tính toán của thương nhân như anh, chờ nhà họ ăn xong tôi mới nói, "Nếu chỉ cần ba trăm triệu là có thể đoạn tuyệt quan hệ thì chúng ta làm đơn đi. Khi tôi đưa tiền thì mấy người viết thêm cho tôi cái hóa đơn nữa."

Di Tổng hớn hờ đồng ý.

Đơn do bố tôi viết, ông viết rõ ràng rành mạch là ba trăm triệu này trả góp trong ba năm, từ nay về sau tôi và nhà họ không còn quan hệ gì nữa.

Tôi xem tờ đơn một cách chăm chú rồi cất kỹ nó đi.

Đêm đó, tôi thấy lạnh lắm, lạnh như ngày mà mẹ tôi bỏ đi vậy.

Đêm đó, từ lúc tôi rời khỏi bàn ăn đến khi mọi người đi ngủ, không ai quan tâm rằng tôi có đói hay không.

Đêm đó, di động của tôi nhận được rất nhiều tin nhắn, nội dung đều là chúc mừng năm mới, mà tôi thì không trả lời dù chỉ một tin...

Sớm hôm sau, tôi rời khỏi căn nhà ấy khi mặt trời còn chưa ló rạng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Tôi về bắc kinh rồi

Ngày mùng một Tết.

Mới sáng sớm, căn bản không có người bán đồ ăn, cả một năm bận rộn rồi thì ít nhất cũng phải ngủ nướng một giấc ngày ba mươi với ngày mùng một chứ.

Tôi kéo vali, trên đường lát phát mưa bay, đếm trạm chờ xe gần như không có bóng người.

Trạm xe buýt ở huyện khác với ở thị trấn, không có bến xe chuyên biệt mà chỉ là xe buýt đến chỗ dừng để đón khách, cũng chính là một góc đường hơi rộng một chút.

Tôi ngồi trên rương hành lý, tựa đầu và bả vai vào cột đèn đường. Đèn lúc này vẫn sáng, nhưng dưới màn sương mù dày chỉ thấy lơ mờ. Tôi vừa đói vừa lạnh vừa khát, ôm lấy hai cánh tay mình, nhắm mắt nghỉ ngơi. Đến khi trời hửng hừng sáng, tôi nghe thấy tiếng người chờ xe cũng nhiều hơn.

Ngày này mỗi năm, ở huyện có rất nhiều người muốn lên thị trấn, phần lớn là người trong huyện nên có khá nhiều người quen. Tôi không muốn trò chuyện với ai nên vẫn cứ nhắm mắt giả vờ đang ngủ. Song, trên đời này làm gì có chuyện theo ý muốn như thế?

Có người nhiệt tình, hoặc cũng có thể do họ hiếu kỳ, tóm lại là có người gọi: “Khương Kha, Khương Kha!” Không chỉ gọi mà đôi phương còn dùng tay vỗ vào bả vai tôi.

Giọng nói quen thuộc quá! Tôi mở mắt ra, thì ra là dì Trương hàng xóm lúc tôi còn ở nhà ngang.

“Ôi, dì Trương ạ.” Tôi vội vàng đứng dậy, niềm nở chào hỏi.

Bên cạnh là chồng và con trai dì, ba người họ đứng gần tôi nhất.

Nhắc mới nhớ, gia đình họ chính là ân nhân cứu mạng tôi thuở nào. Năm xưa, có một lần tôi bị bố đánh đến thoi thóp, may mà có họ xông vào nhà cứu tôi ra ngoài.

“Cháu chờ ở đây bao lâu rồi?” Dì Trương hỏi, nhìn tóc mái của tôi.

Theo tầm nhìn của dì, tôi cũng nhận ra tóc mái mình hơi ẩm.

“Khoảng một tiếng gì đó ạ.”

“Lạnh không? Hàm Hàm, mau rót cho chị Khương Kha một cốc nước nóng đi.” Dì Trương nói.

Một cốc nước ấm lập tức đưa đến trước mặt tôi, còn là dùng nắp của bình giữ nhiệt chứ cũng không phải là cốc gì cả.

Tôi cầm cốc nước nhỏ uống, bấy giờ cơ thể mới cảm thấy ấm áp đôi chút.

“Cháu kéo theo vali hành lý là phải đi rồi ư?”

“Vâng.”

“Hôm nay mới mùng một, sao không ở lại thêm vài ngày nữa?”

“Chỗ cháu làm thêm có việc nên gọi cháu đến tăng ca.”

“Mới mùng một thì tăng ca gì chứ? Công ty kiểu gì thế?” Nói xong câu này, dì Trương chợt nhớ tới điều gì đó, “Khương Kha, có phải bố và mẹ kế cháu không cho cháu ở nhà phải không?”

“Không phải, là công ty cháu có việc ạ!” Tôi uống nước xong, đưa cốc trả lại cho Hàm Hàm, “Cảm ơn mọi người.”

Dì Trương thờ dãi, đưa tay vuốt tóc trên đầu tôi.

Sau khi từ huyện đi đến thị trấn, qua đường chính là ga tàu hỏa.

Người đi vào ga thì ít mà đi ra thì nhiều, toàn là người tha hương cầu thực, sốt sắng mong được về nhà sớm.

Tôi mua được vé đến thành phố A khá thuận lợi, ở ga tàu ăn cháo với bánh bao, lúc này cả người mới như sống lại, cảm giác cuối cùng cũng có khí lực.

Phòng chờ tàu to thế mà chỉ lác đác có vài người. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy phòng chờ vắng vẻ như vậy. Tôi ngồi trên chiếc ghế nhựa bắt đầu xem tin nhắn rồi trả lời, chủ yếu là chuyển tiếp, hoặc chọn một đoạn hay hay rồi gửi cho tất cả mọi người.

Tin nhắn của Trác tiên sinh gửi cho tôi gần lạ thường, cũng vô cùng nổi bật.

“Tiểu Như, chúc mừng năm mới.”

Bây giờ tôi mới trả lời: “Trác tiên sinh, năm mới vui vẻ. Năm nay, Trác tiên sinh ăn Tết ở đâu vậy?”

Mới đầu tôi gọi anh là ông chủ, đến anh Trác rồi chú Trác, giờ là Trác tiên sinh, chưa bao giờ cố định.

“Tôi ở Bắc Kinh, vài ngày nữa sẽ về thành phố A. Khi nào em về?”

“Mùng mười em mới đến cơ. Trác tiên sinh ăn tết vui vẻ nhé, ra tết lại gặp.”

“Ừm.”

Lúc đến thành phố A thì đèn đường buổi tối đã bật sáng trưng. Dòng xe chạy trong thành phố ít hơn ngày thường ít nhất một nửa.

Tôi ngồi taxi về nhà, lấy hộp sưởi cầm tay ra rồi luộc mì cái ăn, không buồn rửa mặt cũng chẳng buồn súc miệng mà trèo lên giường ngủ thẳng cẳng.

Ban đêm, tôi nghe thấy tiếng điện thoại kêu, mơ mơ hồ hồ nghe điện thoại, vừa “ừm” một tiếng liền nghe thấy giọng của Trác tiên sinh.

“Tiểu Như?”

“Ừm, chú Trác...” Giọng tôi hơi khàn.

“Em đang làm gì thế?” Anh hỏi.

“Ngủ...”

“Sớm vậy à?”

Tôi chỉ “ừm” một tiếng, giờ điện thoại ra nhìn thời gian, mới hơn mười giờ tối thôi mà.

“Em buồn ngủ lắm” Tôi nhún nhún.

“Mấy ngày nay nghỉ ngơi không tốt hả?” Anh hỏi.

“Ừm.” Tôi vẫn nhắm mắt, không chỉ đau đầu, đau mắt mà đến xương cốt toàn thân đều đau nhức, “Chú Trác, em ngủ một giấc đã, mai gọi lại cho anh sau...”

Tôi nói xong liền muốn tắt điện thoại, lúc ngón cái chạm vào nút tắt, tôi nghe thấy anh nói rất rõ ràng: “Tiểu Như, em ở đâu?”

Em ở nhà... Trong lòng tôi nghĩ, chú Trác, em nhớ anh lắm... Thế rồi, thế giới của tôi bị bóng tối bao phủ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Thật sự sẽ không yêu tôi sao

Trong bóng tối, tất cả quá khứ dồn dập ập về.

Từng cái nối tiếp nhau hiện lên.

Sự lạnh nhạt của em trai, sự khắc nghiệt của dì Tổng, nắm đấm của bố, sự dịu dàng của mẹ tôi...

Tiếp đó là bao nhiêu con người tôi nhớ, rồi cả những người tôi không nhớ nữa, bọn họ người thì ánh mắt thờ ơ, người thì vẻ mặt cười trên nỗi đau của người khác...

Tôi bị người ta đẩy xuống hồ bơi giữa mùa đông giá rét, trong tầm mắt lướt qua cái cười của dì Tổng, sự chế nhạo của em trai, và cả sự lạnh nhạt của bố tôi.

Ba người họ rời đi rất nhanh, mặc tôi chìm ngập trong cái lạnh thấu xương.

Dưới chân là bùn lầy mềm nhũn, tôi thử đi lên bờ, nhưng cái chân bị rơi vào bùn lầy không cách nào rút ra được, tôi định hét lên kêu cứu nhưng căn bản không mở nổi miệng, tôi dùng hết sức lực toàn thân cũng không thể phát ra bất cứ âm thanh nào.

Tay tôi cũng thế không cách nào cựa quậy được, cơ thể này cứ như thể đang có một linh hồn khác đang trú ngụ vậy, không cho phép tôi cử động.

Mắt nhìn dòng nước lạnh buốt chảy qua ngực, qua cổ, qua miệng...

Sợ hãi đến tuyệt vọng...

Tôi nhắm mắt lại, tôi nghĩ, mình sắp chết rồi.

Tôi nhớ mẹ tôi.

Tôi không định phản kháng nữa.

Đợi đến lúc tôi tỉnh lại lần nữa, thì đập vào mắt là một cảnh tượng thật lạ lẫm.

Tường trắng như tuyết, thoang thoang mùi nước khử trùng.

Tôi nhìn thấy ông tiêm trên tay, bình tiếp nước treo cạnh giường, trông thấy Trác tiên sinh đang ngồi cạnh bên cạnh.

“Trác tiên sinh...”

Đột nhiên nước mắt tôi tuôn rơi, uất ức bao lâu nay dường như cuối cùng cũng tìm thấy lối ra.

Tôi hận không thể lập tức nhào vào lòng anh ấy.

Anh ấy thở ra một hơi, giờ tay sờ sờ trán tôi, rồi gọi y tá cầm kẹp nhiệt độ cho tôi.

“Anh về lúc nào vậy?” tôi vừa đo nhiệt độ cơ thể, vừa lưu luyến nhìn anh ấy.

Mẹ tôi đi rồi, bố tôi cũng chẳng cần tôi, tôi chỉ còn Trác tiên sinh thôi...

“Hôm qua gọi điện cho em, nghe giọng điệu hơi lạ nên về xem sao.” Giọng điệu anh ấy rất hơi hợt, rõ ràng là từ Bắc Kinh về thành phố A, nhưng cứ như chỉ là từ Thành Đông đến Thành Tây thôi.

“Em quả nhiên đang bị sốt, cứ nói linh tinh mãi.” Anh ấy vừa nói vừa rót nước sôi cho tôi, “Đói không? Đợi em đo nhiệt độ xong, tôi đi mua cháo cho em.”

Tôi gạt đầu, nước mắt lại càng tuôn ra dữ dội hơn.

“Đừng khóc.” Anh ấy đặt cốc nước trong tay xuống, vội vàng đưa tôi khăn giấy, “Em vừa khóc tôi liền không biết phải làm sao nữa.”

Tôi cầm lấy khăn giấy, ra sức lau nước mắt, bĩu môi: “Em cảm động ấy, không ngờ anh lại quay lại.”

“May mà tôi về, nếu không em ở nhà một mình, sốt đến ngỡ ngách rồi cũng không biết! Rõ ràng em nói với tôi mừng mừng mừng về mà.” Anh ấy xoa xoa đầu tôi, “Tôi không phải đã nói với em rồi sao? Có chuyện gì thì gọi điện cho tôi.”

Tôi gạt đầu, nhưng không nói gì.

Mùng một tết, phần đông các tiểu tam có chút đầu óc đều sẽ không gọi điện cho tình nhân đâu!

Trác tiên sinh lại thờ dài một cái, ánh mắt nhìn tôi toàn là sự quở trách.

Cũng hạ sốt rồi.

Bác sĩ trực ban đến xem qua cho tôi, rồi dặn dò mấy câu đại loại như uống thuốc đúng giờ, lại để lại một câu “quan sát thêm một ngày là có thể xuất viện rồi” rồi rời đi.

Trác tiên sinh ra ngoài mua cháo cho tôi, giữa lúc đó, y tá đến thay bình tiếp nước, tiện mồm kể về tình cảnh đêm qua tôi được Trác tiên sinh đưa đến bệnh viện.

Nghe nói, Trác tiên sinh ôm tôi, xông vào phòng cấp cứu kêu gào cứu mạng.

Y tá nói, thực ra chỉ là sốt thôi.

Tôi đột nhiên cười lên, nước mắt thuận theo nét cười chảy vào khoe miệng.

Tôi không thể tượng tượng ra một Trác tiên sinh luôn điềm tĩnh lại cũng có lúc hoảng hốt đến nỗi kêu cứu vậy cơ chứ?

Trác tiên sinh như vậy, thật sự sẽ không yêu tôi sao?

Y tá thấy tôi vừa khóc vừa cười, lại cười lên, “Anh ấy rất quan tâm chị đấy”...

Tôi gạt đầu.

Sự chênh lệch tuổi tác của tôi và Trác tiên sinh sờ sờ ra đấy, chúng tôi là kiểu quan hệ như thế nào, người khác chẳng lẽ không nhìn ra sao?

Nhưng mà, vậy thì sao chứ?

Thời khắc ấy, tôi chẳng muốn nghĩ thêm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Muốn tìm mẹ không

Lúc Trác tiên sinh mua cháo về, tôi không nhìn vào hộp cháo trên tay anh ấy mà nhìn vào dép anh ấy trước tiên.

Anh ấy đi dép lê, dép lê trong nhà chúng tôi.

Tối qua, trước khi vào nhà, anh ấy nhất định là có thói quen thay giày ra, vào phòng ngủ của tôi, liền phát hiện tôi bị sốt, trong lúc cấp bách, anh ấy ôm tôi, đến dép cũng không thay ra, liền lập tức xông ra ngoài rồi.

Tôi lại nhìn qua cạnh giường tôi, đặt một đôi dép lê mới màu hồng phấn, có lẽ là mua cùng với khăn giấy, gối... trên tủ trên đầu giường..

Anh ấy đặt cháo lên tủ trên đầu giường, rồi đỡ tôi ngồi dậy, nghiêng người dựa vào đầu giường, lót hai cái gối vào lưng tôi.

“Có cần anh dứt không?” anh ấy cười rồi hỏi.

Tôi lắc đầu: “Anh giúp em nâng giá đỡ ăn cơm kia lên, tay trái em phải truyền nước, tay phải rảnh nè! Và lại em cũng khỏe rồi, có thể xuống giường nhảy nhót được rồi ấy.”

Anh ấy cười cười, không khẳng định dứt cháo cho tôi nữa, chỉ cầm bát cháo rau đặt trước mặt tôi.

Cháo là cháo trắng bình thường, hầm đến cực dẻo, rau là dưa muối bình thường, tôi chúc từng thìa cho vào mồm, dần dần có lại thấy thèm ăn.

Anh ấy ngồi trên chiếc ghế cạnh giường, chỉ ngồi nhìn tôi ăn.

“Đêm qua em đã nói linh tinh những gì vậy?” Tôi giả vờ hỏi rất tùy ý.

Trong lòng tôi thực ra đã có đáp án, tôi nghĩ, nhất định là tôi đã gọi mẹ.

“Nói rất nhiều.” Anh ấy ngừng lại một lát, “Lúc thì em kêu mẹ em đừng đi, lúc thì kêu bố em đừng đánh em, còn kêu cứu...”

Trong lòng tôi hơi chán nản.

Chuyện gia đình tôi, tôi chỉ kể cho Trác tiên sinh nghe chuyện bố mẹ tôi li hôn, nói bố tôi cưới người khác, đẻ ra em trai tôi, không yêu thương tôi nữa.

Nhưng lại không ngờ, những lời trong giấc mơ, có thể tiết lộ ra nhiều như vậy.

“Em có gọi tên anh không?”, tôi hỏi.

“Không.” Anh nói, anh ấy cười, “Tôi còn thấy khó hiểu, em đã kêu cứu rồi, làm sao còn gọi tôi nữa chứ? Lẽ nào trong lòng em, tôi không phải cái người cười mây đến cứu em sao?”

“Anh xem ‘Đại thoại tây du’?” tôi ngạc nhiên. Trong lòng tôi, anh thwucj ra chính là người khoác trên mình hào quang bảy màu đến cứu tôi, anh ấy đã cứu tôi hai lần liền.

“Đứa bé gái này, trong lòng em tôi già đến nỗi đến phim cũng không xem sao?”, anh ấy giả vờ tức giận.

“Không phải đâu, em tưởng rằng phim của Châu Tinh Tinh chỉ có những người trẻ như em mới thích chứ!”

“Em còn dám nhắc đến người trẻ!”

“Ha ha ha, em không dám nữa! Thế tối nay, Trác tiên sinh xem cùng em một lần nha! Trong nhà em có đĩa phim đó.”

“Em còn chưa xuất viện mà! Tối nay còn phải ở lại bệnh viện quan sát nữa.”

“Không sao, em khỏe rồi! Tối nay chúng ta trốn về đi, sáng sớm mai sẽ quay lại trước khi kiểm tra phòng...”

Trác tiên sinh nói không lại tôi, đợi tiếp nước xong, liền đưa tôi về nhà.

Đương nhiên, không phải trốn về, mà là tìm y tá trưởng để xin phép.

Đêm đó, chúng tôi ngồi trên sofa xem “Đại thoại tây du”, rồi lại xem cả “Thanh xà”, đến khi đi ngủ cũng đã gần 12 giờ.

“Đáng lẽ không nên cùng em xem hai bộ liền, bị thương quá! Không có lợi cho việc dưỡng bệnh.”

“Em khỏi rồi mà, anh sờ thử đi, em không sốt nữa rồi, lúc đó là em mệt thôi.”

“Trong nhà xảy ra chuyện gì rồi? Có tiện nói ra không?”

Tôi đại khái kể một ít, không nhắc đến chuyện khoản tiền ba trăm triệu.

Anh ấy ôm tôi vào lòng: “Tiểu Như, có muốn tìm mẹ em không? Về mẹ em, em còn nhớ được bao nhiêu?”

Tôi lắc đầu: “Em đợi bà ấy nhiều năm nay, chỉ cần bà ấy chịu tìm em, chỉ cần về nhà cũ của em trên trấn, thì có thể dễ dàng tìm thấy em, bà ấy nhiều năm như thế không về, em nghĩ, bà ấy đúng thật là không cần em nữa rồi,. Cho dù em có đi tìm bà ấy, chẳng qua cũng chỉ là thêm một lần đau thôi, hà tất phải tự mình rước khổ vào người cơ chứ?”

Không còn sốt lại nữa, Trác tiên sinh ở cạnh tôi hai ngày, hôm mừng bốn tết liền rồi đi rồi.

Anh ấy nói, ở Bắc Kinh vẫn còn cả bằng nấy người trong gia đình, nếu như anh ấy không về, sau này sẽ rất phiền phức. Anh ấy kêu tôi ngày nào cũng phải uống thuốc đúng giờ, ngoan ngoãn ăn uống, ngoan ngoãn nghỉ ngơi.

Lúc đó, tôi không hề nghĩ nhiều về những thông tin ẩn giấu phía sau câu nói này của anh ấy, đương nhiên, anh ấy cũng là vô tình để lộ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Đến bộ phận kế hoạch

Sống một mình có hơi cô đơn.

Trường học vẫn chưa khai giảng, tôi lại không kiếm việc làm thêm, ngày nào cũng ở nhà lười nhác.

Đôi thì nấu chút đồ ăn nhanh, buồn ngủ thì đi ngủ, thời tiết không tốt thì ở lì trên sofa xem đĩa, lúc thời tiết đẹp thì ngồi ngoài ban công đọc sách.

Tôi nhớ năm đó đọc là truyện “Loạn thế giai nhân”.

Trác tiên sinh không ở lâu ở Bắc Kinh, mừng bảy tết đã quay lại rồi, sau khi quay lại, anh ấy tranh thủ thời gian đến kí túc xá thăm tôi, thấy tôi không gặp khó khăn gì, sau đó lại rời đi.

Sau đó, anh ấy dường như rất bận, rất lâu không liên lạc với tôi, cho đến sau khai giảng——

“Tiểu Như, nghĩ xong chuyện muốn đi thực tập hay không chưa? Đi đâu thực tập?”

“Phải đi thực tập, em không thể để anh nuôi cả đời được. Ngộ nhớ ngày nào đó, em như viên ngọc không còn giá trị, anh không cần em nữa thì em phải làm sao?”

“Ngốc à! Em muốn đến công ty như thế nào, làm công việc gì? Đến trường làm giáo viên? Hay là đến công ty làm thư ký?”

“Em muốn đến công ty anh, làm thư ký của anh ấy! Như vậy vừa có thể nhìn thấy anh, vừa có thể học hỏi được nhiều thứ, anh còn có thể tay cầm tay dạy em.”

“Em không sợ sẽ dạy em lên giường à?”

“Vậy thì đại chiến ba trăm hiệp.”

“Con thú nhỏ!” anh ấy dừng lại một lúc, “Em nghĩ kĩ đi, nghĩ kĩ rồi nói cho anh.”

Kỳ sau của năm tư ít môn đến nỗi hầu như là không có, chuyện quan trọng nhất của tất cả mọi người là đi thực tập.

Thầy cô nói, đơn vị thực tập cố gắng nên chọn là nơi sau khi tốt nghiệp sẽ đến làm.

Các bạn trong phòng, Triệu Doanh Doanh, Chu Tinh Văn và Phạm Huyền đều về trường học ở quê nhà, Vương Hiểu Yến làm thư ký ở một công ty ở thành phố A, Lý Tuyết định thi thạc sĩ, ở lại phòng để ôn tập.

Tôi nói với Trác tiên sinh, nói nghỉ ngơi rồi.

Người từng trải như tôi, không hợp để dạy dỗ người khác, sợ làm hại thế hệ sau.

Trác tiên sinh gật đầu ưng thuận, nói sẽ sắp xếp một chút, anh ấy nói: “Thư ký không thích hợp với em, đến bộ phận kế hoạch của công ty tôi, có thể học hỏi được nhiều hơn.”

Tôi nói, được.

Anh ấy đưa cho tôi một tấm danh thiếp: “Đây là số điện thoại giám đốc bộ phận kế hoạch, thứ hai tuần sau em trực tiếp đến tìm anh ta, báo tên em, không cần nhắc đến tôi.”

“Được, cảm ơn Trác tiên sinh.”

Anh ấy chưa từng nghe tôi gọi anh ấy là Trác tiên sinh, hơi ngớ người ra một lúc.

“Sau này chạm mặt tôi trong công ty, phải gọi là Trác tổng biết chưa?” anh ấy dặn dò.

Tôi nghiêng đầu: “Thực tập sinh có thể quen biết với Trác tổng?”

“Thực tập sinh thông minh sẽ quen thôi.” Anh ấy nói.

“Vâng, cảm ơn Trác tổng.” Tôi ngọt ngào nói, “phải rồi, Trác tổng, anh không để em làm thư ký của anh, thực sự không phải vì sợ bản thân không không chế nổi, thú tính bộc phát đấy chứ?”

Anh ấy cười: “Tôi sợ người thú tính bộc phát là em ấy.”

Tôi lườm anh ấy một cái: “Sao anh có thể như thế chứ? Nói thật lòng không phải ưu điểm!”

“Vậy nói đức chính là ưu điểm à?” Anh ấy hỏi.

“Đúng!” Tôi gật đầu rất quả quyết.

Công ty của Trác tiên sinh ở thành phố A không chỉ có một chi nhánh, nơi tôi thực tập tự nhiên cũng không phải bất kỳ một chi nhánh nào mà là tòa nhà làm việc trụ sở chính của họ.

Nằm trong một tòa nhà thương vụ, chiếm trọn hai tầng.

Báo cáo rất thuận lợi, tôi tìm đến giám đốc bộ phận kế hoạch trước, đó là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, ăn mặc rất thời thượng. Anh ta theo lệ hỏi tôi vài câu, ngành học ở đại học là gì, sao lại nghĩ đến thực tập ở công ty bất động sản.

Ngành học thì tôi nói thật, còn về nguyên nhân đến công ty bất động sản thực tập thì tôi nói là tôi thích làm kế hoạch, đây là một công việc rất có tính thách thức, kích thích linh cảm.

Anh ta cười cười, gọi cấp dưới dẫn tôi đến phòng nhân sự làm thủ tục, làm xong thủ tục rồi quay lại.

Tôi không biết anh ta có hài lòng với câu trả lời của tôi hay không, nhưng, tôi cực kì hài lòng với yêu cầu thực tập và mức lương bộ phận nhân sự đưa ra cho tôi.

Chỉ cần không có tòa nhà mới bắt đầu phiên giao dịch, chỉ cần công ty không có hoạt động, mỗi tuần đều được nghỉ hai ngày, lương cứng là 6 triệu mỗi tháng, tăng ca có trợ cấp tăng ca, dự án có thưởng dự án.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Chúng tôi quen nhau

Lần nữa quay lại bộ phận kế hoạch, trưởng phòng đích thân dẫn tôi đến phòng làm việc của bộ phận kế hoạch.

“Đây là Khương Kha, thực tập sinh mới của bộ phận chúng ta, ngành ngôn ngữ Trung Quốc, mọi người quan tâm nhiều một chút.” Anh ấy vừa nói, vừa chỉ vào một người, “Trung Giai, sau này cậu dẫn dắt cô ấy! Không được giấu điểm đâu đấy!”

“Vâng, em biết rồi.” Cô gái tên Chung Giai vào lúc trưởng phòng gọi tên cô, sớm đã giơ tay, đứng dậy cười với tôi.

Cô ấy cột tóc đuôi ngựa, nụ cười cởi mở, trên mặt trang điểm nhẹ. Bên trên mặc chiếc áo len màu đỏ tía, bên dưới mặc chiếc quần bò, đi giày cao gót, đường cong tuyệt đẹp chỉ cần liếc qua cũng có thể thấy được đường cong tuyệt đẹp của cô ấy.

“Chung Giai là một trong những nhân viên cốt cán của bộ phận chúng ta, lại còn trẻ, đoán là hai người có thể nói chuyện hợp đây.” Trưởng phòng nói với tôi, “Nếu cô có gì không hiểu, thì cứ hỏi cô ấy.”

“Được, cảm ơn trưởng phòng.” Tôi hơi cúi đầu về phía trưởng phòng, rồi lại kính cẩn nói với Chung Giai, “Chào cô Chung.”

“Đừng gọi tôi là cô Chung, gọi tôi chị Chung là được.” Cô ấy cười cười.

Trưởng phòng gật đầu, giới thiệu mọi người trong bộ phận với tôi, bộ phận này trừ trưởng phòng ra, tất cả có bảy người, ba nam bốn nữ, thêm tôi vào là thành ba nam năm nữ.

Trong tất cả mọi người, trưởng phòng lớn tuổi nhất, những người khác đều không quá 27, 28 tuổi.

“Ngành này của chúng ta, chỉ yêu những điều tươi mới, người trẻ tuổi nhiều ý tưởng.” Trưởng phòng nói, chỉ tay vào vị trí còn trống bên cạnh Chung Giai, “Khương Kha, đó là vị trí của cô. Tuần trước đã xin mấy tính cho cô rồi, người của bộ kỹ thuật sẽ đem đến cho cô.”

Tôi có hơi lo sợ vì được sùng, lại mau mai cảm ơn lần nữa.

“Chung Giai, cô dẫn Khương Kha làm quen một chút với các bộ phận cho quen mặt.” Trưởng phòng lại phân phó thêm.

Chung Giai cười vui vẻ đồng ý, dẫn tôi ra khỏi phòng làm việc.

Trước tiên chúng tôi đến phòng làm việc của tổng tài trước, cũng chính là phòng làm việc của Trác tiên sinh.

Không bước vào, Chung Giai đưa tôi đến trước cửa phòng, nhỏ tiếng nói: “Đây là phòng làm việc của Trác tổng.”

Tôi gật đầu.

“Trác tổng rất anh tuấn, hôm nay chị không dẫn em đến gặp anh ấy, lần sau nếu gặp anh ấy hợp với bộ phận chúng ta, em có thể gặp được anh ấy rồi.”

Tôi lại gật đầu.

Lúc đi ngang qua phòng làm việc của Trác tiên sinh, tôi thấy phòng làm việc của anh ấy phân ra làm trong với ngoài, phòng bên ngoài có hai bàn làm việc, có một nam một nữ ngồi ở đó.

“Ngồi phía ngoài kia là ai vậy?” Tôi hỏi.

“Thư ký ý.”

“Anh ấy có hai thư ký sao?”

“Phải, một thư ký trong công việc, một thư ký trong sinh hoạt.”

Tôi “ồ” lên một tiếng, mồm thì nói “rất có kiểu cách”, nhưng trong lòng lại nghĩ hừm, thư ký trong sinh hoạt, chắc chắn là cô gái kia, không biết có xinh không, chẳng trách không cần mình làm thư ký... .

“Trác tổng của chúng ta rất có bản lĩnh, cũng rất vất vả.” Chung Giai nói, lại chỉ cho tôi phòng làm việc của phó tổng, phòng làm việc của giám đốc tài vụ, tiếp theo chúng tôi đến các bộ phận khác.

Trong lúc các bộ phận giới thiệu, tôi cảm nhận hết ý được câu “Chung Giai là nhân viên cốt cán” của trưởng phòng kế hoạch nói, mọi người thấy cô ấy dẫn dắt tôi, ai nấy đều cư xử nghiêm túc.

Trong cả quá trình, có hai chi tiết đáng nhắc đến nhất:

Thứ nhất là ở bộ phận kế hoạch, khi Chung Giai bước vào phòng làm việc bộ phận quy hoạch, vỗ vỗ tay,

“Hello hello, giới thiệu với mọi người chút về thực tập sinh mới đến bộ phận kế hoạch chúng tôi”, cô ấy vừa dứt lời, đã có người gọi tên tôi lên.

“Khương Kha?”

Đó là một người đàn ông lạ hoắc tôi không quen biết, cao cao, gầy gầy, rất trẻ, cũng rất đẹp trai, chắc tầm tuổi tôi.

“Hai người quen nhau?” Chung Giai ngờ vực, nhìn người đàn ông trẻ tuổi đó, rồi lại nhìn sang tôi.

Tôi còn thấy ngờ vực hơn Chung Giai, bởi vì tôi chưa bao giờ gặp người đó.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Chúng ta là bạn cùng trường

“Có lẽ Khương Kha không biết tôi, chỉ có tôi biết cô ấy thôi.” Người đàn ông trẻ tuổi vừa nói vừa bước đến, “Tôi từng nghe cậu hát bài “Chiếc lá”, trong hội trường của trường, chúng ta là bạn cùng trường.”

“Ồ, Khương Kha hát hay không?” Chung Giai cười tươi hơn, một tay kéo vai tôi, rất thân mật, “Chị cũng thích hát, hôm nào mời em đi karaoke.”

Chung Giai vừa dứt lời, một đám người trong phòng làm việc hô lên “người nghe cũng có phần”, Chung Giai mỉm cười: “Chúng ta đi tìm trường phòng của các cô cậu và trường phòng của chúng tôi mời khách.”

“Được đó, được đó, câu này phải để chị Giai nói, chị nói thì hai trường phòng chắc chắn đồng ý.” Mọi người lại bắt đầu ồ lên.

“Tôi sẽ cố gắng hết sức.” Chung Giai đáp.

“Tôi tên Vu Hàng, cũng là sinh viên năm tư, mới đến thực tập.” người đàn ông trẻ nói rồi giơ tay ra trong trạng thái bắt tay chào hỏi chính thức.

“Chào cậu.” Tôi giơ tay ra bắt tay với cậu ấy, “Tôi học khoa Trung, sau này mong cậu quan tâm nhiều hơn.”

“Tôi cũng là người mới, vẫn chưa biết ai quan tâm ai cơ!” cậu ấy đột nhiên cười lên, ánh mắt trong veo.

“Cậu học ngành gì?”

“Công trình kiến trúc.” Cậu ấy đáp.

Tôi nghĩ, chắc tôi đã biết cậu ấy là ai rồi.

Trác tiên sinh có một cậu con trai, bằng tuổi, học cùng trường tôi, học công trình kiến trúc, cao cao gầy gầy, hơi cao hơn Trác tiên sinh một chút.

Hôm đó, tôi hát hết bài “Chiếc lá”, xông ra khỏi khỏi trường là bóng dáng của Trác tiên sinh và cậu ấy.

Cậu ấy từng nghe tôi hát bài đó cũng chẳng có gì lạ.

Tên thật của cậu ấy, có lẽ là Trác Hàng.

Tôi không tin Trác tiên sinh sinh ra cậu con trai ấy, con trai lại không cùng họ với anh ấy.

“Không ngờ công ty chúng ta năm nay có đúng hai thực tập sinh, lại còn có thể gặp được bạn cùng trường! Mượn cái cơ này, hai bộ phận bắt buộc phải đi hát karaoke.” Có người nói.

“Đúng vậy.” “đúng vậy.” những người khác phụ thêm.

Tôi cười, trong lòng rất ngượng ngùng.

Nếu như người này biết tôi là bồ nhí của bố cậu tam không biết còn làm ra trò gì.

Chả trách khi lần đầu tiên tôi đưa ra chủ ý muốn đến đây thực tập, Trác tiên sinh không đồng ý; chả trách anh ấy còn đặc biệt nhắc nhở tôi, ở công ty phải gọi anh ấy là Trác tổng...

Chi tiết thứ hai xảy ra ở bộ phận hậu cần.

Tôi vừa bước vào liền gặp thấy một người rất quen mặt, tài xế riêng của ông chủ Trác, tiểu Ngô.

Vì vậy vừa lướt qua đã nhìn thấy anh ta, hoàn toàn là lỗi của anh ta, anh ta vừa nhìn thấy tôi liền lập tức đứng dậy, còn đứng một cách ngay ngắn chỉnh tề nữa.

Thấy anh ta đứng với bộ dạng như vậy, mọi người xung quanh đều tập trung lên người anh ta, rồi lại căng thẳng nhìn ra bên ngoài.

“Anh Ngô, anh sao vậy?” Chung Giai hỏi.

Chung Giai tự nhiên hỏi anh ta anh Ngô! Lúc trước ở các bộ phận khác, Chung Giai cũng không phải không gọi người khác là anh, nhưng cảm giác này lại khác, cảm giác lúc này mang theo chút nịnh bợ.

Tiểu Ngô cũng ý thức được phản ứng thái quá rồi, thở ra một hơi, lập tức ngồi xuống: “Tôi hoa mắt, cứ tưởng ông chủ đến.”

Ánh mắt cậu ấy dừng lại trên người Chung Giai, cười đùa nói: “Em Chung, sao em lại đến đây?”

“Bộ phận em mới có thực tập sinh mới đến, em dẫn qua đây để mọi người làm quen chút, cô đây tên Khương Kha.” Chung Giai chỉ vào tôi, rồi lại cười hỏi tiểu Ngô, “Rất xinh đúng không?”

“Cô Khương đúng là rất xinh đẹp.” Tiểu Ngô cười.

“Ồ, bảo sao anh không gọi là em!” Chung Giai lại cười, giới thiệu hết một lượt với mọi người trong phòng làm việc.

Sau khi đi ra khỏi bộ phận hậu cần, lúc quay về bộ phận kế hoạch, Chung Giai tự nhiên hỏi: “Khương Kha, sao em lại đến công ty này vậy?”

“Chú em giúp em liên hệ, cũng không biết là nhờ ai, tối qua mới nói với em là đã liên hệ xong rồi, kêu em hôm nay trực tiếp qua đây.” Từ trước khi đến đây tôi đã nghĩ xong lí do này rồi.

“Cái anh Ngô vừa nãy, trước đây em có quen không?” chị ấy hỏi.

Tôi ngớ ngàng lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Tối cho em gặp

Trong ánh mắt Chung Giai lóe lên tia nghi hoặc, nhưng chị ấy cũng không hỏi thêm gì nữa.

Lúc về đến phòng làm việc, máy tính trên bàn làm việc của tôi đã lắp xong rồi, đã trong trạng thái mở khởi động rồi.

“Khương Kha, hôm nay là ngày đầu tiên em đến, làm quen với công ty chúng ta trước đã.” Chung Giai đem từ chiếc bàn ngoài cửa đến một quyển sổ tuyên truyền, chỉ vào địa chỉ trang web trên đó, “Đây là trang web chính thức, em làm quen trước đi, ba ngày sau, chị sẽ dẫn em đến tổ dự án, chính thwusc giao việc cho em.”

Tôi lập tức gật đầu: “Cảm ơn chị Giai.”

Nửa tiếng sau Trác tiên sinh gọi đến, lúc tôi nhìn thấy ba chữ “Trác tiên sinh” trên màn hình, chỉ có cảm giác tim đập trật nhịp, nghĩ đợi lát nữa phải đổi ngay ba cái chữ này đi.

Nếu không nhờ ai nhìn thấy, thì rắc rối to.

Tôi vê vê cái điện thoại, bước thật nhẹ ra khỏi phòng làm việc, đi ra hành lang, lúc đó mới nhận điện thoại.

“Chú.”

Tôi xưng hô với anh ấy cô đặc một chữ như vậy, xưng hô như vậy rất tốt, chẳng ai có thể nghe ra đó là ai.

Lập tức tôi nghe thấy tiếng anh ấy cười khê.

“Em đang trong phòng làm việc à?” anh ấy hỏi.

“Em đang ngoài hành lang.” tôi nói.

“Vẫn quen chứ? Máy tính đã lắp cho em chưa? Làm quen với các đồng nghiệp mới rồi chứ?”

“Lắp rồi ạ, các đồng nghiệp rất tốt, vừa dẫn em đến các bộ phận khác làm quen với mọi người nữa.”

“Ồ? Bộ phận nào cũng đi hả?”

“Phải, đến tất cả các bộ phận rồi.”

“Thế sao tôi không thấy em?” anh ấy cười rồi hỏi.

“Có đi ngang qua phòng làm việc của Trác tổng, nhưng chúng em không dám vào.” Tôi trả lời thành thật, người qua lại xung quanh đều là các đồng nghiệp trong công ty, “Nghe nói Trác tổng rất đẹp trai! Thật tiếc là em không được gặp.”

“Ừm, tối cho em gặp.” anh ấy nói, “Em không nói với bọn họ, em nhìn đến nỗi không muốn gặp nữa rồi chứ?”

“Làm gì có? Anh đang đùa vậy? Nói chuyện vậy có tiện không?” Tôi hỏi.

“Phòng làm việc, đóng cửa, bên ngoài không nghe thấy đâu.”

“Đúng rồi, hôm nay em gặp một người bạn cùng trường ở bộ phận quy hoạch. Cùng trường, còn là năm tư, ngành công trình kiến trúc, rất đẹp trai đó!”

“Được rồi, biết em nói gì rồi, định là giấu em, là con trai tôi, tên là Trác Hàng. Mẹ nó họ Vu, tạm thời không muốn ai biết thân phận nó, nên đành nói với bên ngoài nó là Vu Hàng.”

Tôi cười, câu “vốn định giấu em” của anh ấy khiến lòng tôi cảm thấy rất hạnh phúc.

“Phải rồi, chúng ta có hẹn tối nay sao?” tôi hỏi, anh ấy vừa bảo tối nay cho tôi gặp.

“Không phải vừa hẹn em đấy sao?” anh ấy trả lời, “Tan làm, em cứ về trước, anh tối mượn một chút mới qua.”

“Được,” tôi nói.

Tắt điện thoại, tôi lại đi bộ ngoài hành lang một đoạn, hồi tưởng lại mặt ngọt vừa nãy, rồi mới quay lại phòng làm việc.

“Khương Kha, QQ của em là bao nhiêu?” tôi vừa ngồi vào vị trí, liền nghe thấy Chung Giai hỏi.

Tôi báo một dãy số cho chị ấy.

“Chị thêm em trước, cho em vào nhóm của bộ phận chúng ta và nhóm của công ty.” Chung Giai cười rồi nói, “Vừa nãy đi một vòng quanh các bộ phận về, rất nhiều người đều hỏi thăm em, kêu chị thêm em vào nhóm.”

“Vâng ạ, cảm ơn chị Giai.” Tôi nói rồi tiện tay mở QQ ra.

Vài phút sau, lúc tôi đăng nhập QQ, liền thấy thông báo đang nháy, rất nhanh đồng ý lời mời kết bạn của Chung Giai, chỉ vài giây sau, tôi đã được thêm vào hai nhóm, một cái là nhóm của công ty, một cái là nhóm của bộ phận.

Nhóm bộ phận không ai nói gì, nhóm lớn của công ty lại báo tin nhắn liên tục.

Đầu tiên là “Người đẹp vào rồi”, tiếp đến là một loạt tin nhắn kiểu “chào mừng người đẹp”.

Tất cả mọi người đều là tên thật, tôi không vội trả lời ngay, mà vào xem quản trị viên trước.

Không ngoài dự liệu, trong số quản trị viên có tên Trác Ngụy.

Tôi lặng lẽ đổi tên của tôi trong nhóm thành “Khương Kha”, rồi mới viết tin nhắn lên nhóm, “Chào các tiền bối, em là Khương Kha, sau này mong mọi người chiếu cố nhiều hơn.”

“Khách sáo rồi, chiếu cố người đẹp là điều đương nhiên.” “Khương Kha có người yêu chưa?” “Có yêu cầu như thế nào, công ty chúng ta có nhiều nam, nội bộ chúng ta tiếp thu ha.”...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Quăng một miếng thịt vào chỗ bày sới

Các đồng nghiệp quá nhiệt tình, tôi có chút chịu không nổi.

Quan trọng hơn là, tôi không biết Trác tiên sinh người đang được ngăn cách sau dây mạng kia, rốt cuộc là có đang online, có nhìn thấy tin tức trong nhóm không.

Chung Giai nghiêng đầu nói: “Khương Kha, công ty chúng ta người độ thân rất nhiều, cậu đừng sợ, đừng để ý đến bọn họ là được.”

Tôi gật gật đầu, nghi hoặc nói: “Trong nhóm hình như có lãnh đạo, bọn họ không sợ sao?”

“Không sợ, mấy lãnh đạo lớn đều không có cách nào lên QQ, kể cả có lên, cũng không biết nói gì, trong nhóm cũng không phải là ngày nào cũng náo nhiệt như vậy. Thỉnh thoảng một hai lần, có thể bỏ qua được.”

Tôi “ờ ờ” hai tiếng, gõ lên hộp thoại: “Tôi có bạn trai rồi.”

Trong nhóm im lìm một lúc, tiếp ngay sau đó liền là “tiếc thật đấy”, “còn tưởng là có thể gần quan được ban lộc, tôi đi khóc một lúc đây” “Khương Kha tình cảm của cô và bạn trai như thế nào rồi?” “Cậu hỏi gì vậy? Đây chẳng phải là trực tiếp hỏi người ta hay là chia tay đi sao?” “Khương Kha, kể cả có bạn trai rồi, bình thường chúng ta cũng có thể giao lưu nhiều hơn, nói không chừng cô sẽ thấy có người đàn ông tốt hơn thì sao?”....

Trong nhóm cứ nhộn nhịp như vậy, xem mà lưng tôi túa ra một trận mồ hôi lạnh.

Các đồng nghiệp đáng thương của tôi, các cậu ấy đây là đang ở trước mặt lão đại của các anh, tranh giành bạn gái của lão đại các anh, như vậy thật sự được sao? Thực sự sẽ không trừ tiền lương của các anh, phạt các anh tăng ca chứ?

Đầu ngón tay tôi đặt trên bàn phím, đang muốn nói chuyện, liền nhìn thấy thông báo ở QQ, mở ra xem, có hai người kết bạn với tôi.

Lại phân biệt là Trác tiên sinh và con trai anh ấy.

Tôi vui mừng chấp nhận lời mời kết bạn của Trác tiên sinh, nhưng lại vô cùng phân vân nhìn lời mời kết bạn của Trác Hàng, thông tin xác nhận của cậu ta ghi là: Vu Hàng.

Tôi nghĩ một lúc, quả quyết quyết định vờ như không nhìn thấy, nhấn vào ô “x” của lời mời kết bạn.

Nhìn thấy avatar của Trác tiên sinh lấp lánh lên, tôi mở ra xem: “Đây là tôi đang tự lấy đá đập lên chân mình phải không?”

Tôi: “Cũng không hẳn, đặt ở trước mắt mà nhìn, dù sao cũng thấy không tốt bằng nhìn theo hướng xa xăm.”

Trác tiên sinh: “Nói cũng phải, trước đây sao tôi không phát hiện ra em cũng có là số đào hoa nhỉ?”

Tôi: “Bây giờ phát hiện ra cũng chưa phải là muộn, sau này anh phải giữ em cho thật chắc.”

Trác tiên sinh: “Được, tôi sẽ kêu người đến đặt camera giám sát mấy ngày này, sau này trên máy tính tôi sẽ luôn mở camera giám sát em.”

Tôi: “Sao anh có thể như vậy chứ? Đây chính là xâm phạm quyền riêng tư của người khác! Ngộ nhớ em làm hành động xấu, bị anh nhìn thấy thì phải làm sao?”

Trác tiên sinh: “Vậy thì vẫn là đáng yêu!”

Góc trái bên dưới của máy tính, biểu tượng thông báo lại nhấp nháy, tôi mở ra xem, lại là mấy lời mời kết bạn, trong đó có hai cái là của Trác Hàng, những cái khác là của những người trong công ty.

Tôi chấp nhận từng cái một, bao gồm Trác Hàng.

Một là, Trác Hàng gửi cho tôi tổng cộng 3 cái, tiếp tục vờ như không nhìn thấy thì sẽ biết ngay đó là giả; hai là, nếu như tôi chấp nhận những người khác, không chấp nhận anh ta, sẽ lộ ngay ra là cố ý, tự nhiên bị người khác hoài nghi.

Đoạn hội thoại trong nhóm chat công ty vẫn đang nhấp nháy từng tin từng tin, có người hỏi về trường học của tôi, người thì hỏi tôi khi nào thì tốt nghiệp, người thì hỏi tôi lúc rảnh rồi thích làm gì, người thì hỏi sao tôi không trả lời, lại còn có người âm ỉ nói rằng chắc chắn có người nhanh tay kết bạn với tôi, nói không chừng bây giờ đang nói chuyện riêng....”

“Xin lỗi, tôi rất ít dùng máy tính, gõ chữ chậm.” Tôi trả lời vào trong nhóm, ngay sau đó kể ra tình hình cơ bản của bản thân, trường học, chuyên ngành vv, về sở thích, tôi viết là đọc sách, sau đó lại lần nữa mong mọi người chỉ bảo nhiều hơn trong công việc.

“Cấp dưới của anh thực sự là khiến người ta chóng đờ không nổi mà.” Tôi gửi cho Trác tiên sinh.

“Quăng một miếng thịt vào chỗ bày sói, bày sói không ăn ỉ lên mới lạ.” Trác tiên sinh nói.

Tôi bĩu môi: “Một con sói xám lớn dẫn theo một đàn sói nhỏ, khẩu vị vậy mà lại đặc biệt giống nhau.”

Nhắc đến khẩu vị giống nhau, tôi đột nhiên nghĩ đến Trác Hàng, cậu ta kết bạn với tôi nhanh như vậy, không phải là có ý nghĩ gì chứ?

Chương 128: Không muốn đi làm nữa hả

Hôm đó, trong nhóm cũng không náo nhiệt quá lâu, không đến nửa tiếng, liền yên tĩnh trở lại.

“O, hiệu ứng của mỹ nữ này không giữ được lâu rồi!” Tôi gõ tin nhắn gửi cho Trác tiên sinh.

“Em còn muốn giữ lâu thế nào? Không muốn đi làm nữa hả?” Trác tiên sinh nói.

Tôi làm biểu cảm mím môi.

“Tôi gọi các bộ phận chuẩn bị họp, chiều nay báo cáo tình hình công việc.” Trác tiên sinh nói.

“Không thấy anh nói ở trong nhóm mà?” Tôi nói.

“Thư kí gọi điện thông báo.”

“Anh đây là lấy việc công làm việc tư, hay là anh hùng cứu mỹ nhân?”

Anh ấy gửi cho tôi cái biểu cảm “đắc ý”.

Tôi lập tức mím cười, cảm thấy cái quyết định vào công ty của anh ấy thực sự là vô cùng thông minh sáng suốt! Đúng là thoải mái gấp vạn lần so với việc trước đây cứ thấp thỏm do dự rất lâu mới dám gửi tin nhắn cho anh ấy.

Buổi họp chiều nay, tôi cũng tham gia.

Trác tiên sinh ngồi ở vị trí cao thượng nhất, còn tôi, là một thực tập sinh, ngồi ở nơi xó xỉnh nhất.

Trước khi họp, trưởng phòng chỉ về phía tôi: “Trác tổng, đây là thực tập sinh mới đến chỗ chúng tôi, tên là Khương Kha.”

Tôi vội vàng đứng lên, hướng về phía Trác tiên sinh cúi gập người xuống: “Chào Trác tổng.”

Không biết có phải là do động tác của tôi quá buồn cười hay không, Trác tiên sinh có chút phồng mắt lên, bất chợt thả lỏng ra, anh ấy “xì” bật cười ra thành tiếng.

Là tổng tài, anh ấy không cần thiết phải giải thích bất cứ điều gì, chỉ nói: “Ngồi xuống đi, đây không phải là trường học.”

Tôi gật đầu lia lịa, ngồi xuống.

Tôi thấy nữ thư kí ngồi phía bên tay trái của Trác tiên sinh nhìn tôi mấy lần, cô thư kí đó khoảng 30 tuổi, mặc đồ công sở, trang điểm tinh tế, đầu tóc vô cùng cẩn thận tỉ mỉ.

Tiếp sau đó, liền là trưởng phòng báo cáo công việc mà bộ phận đang thực hiện.

Bộ phận chúng tôi chủ yếu làm về ban hành, quảng cáo, tin thời sự hoặc là các hoạt động.

Trưởng phòng từ sớm đã kết nối máy tính xách tay với máy chiếu, lúc này mở PPT ra, bắt đầu thuyết trình, đầu tư cho quảng cáo, tin thời sự giai đoạn trước, thu về bao nhiêu, đầu tư bao nhiêu, doanh thu của công ty là bao nhiêu.

Bây giờ đang làm gì, kế hoạch làm trong giai đoạn tiếp theo là gì.

Tôi đây mới chỉ được xem là biết khái quát nội dung công việc của bộ phận chúng tôi, tôi bận rộn ghi chép lại, cảm thấy công ty và trường học khác biệt rất lớn.

Cả buổi họp, Trác tiên sinh ngoài câu nói nói với tôi lúc bắt đầu đó ra, liền không nói với tôi câu nào nữa, thỉnh thoảng có liếc mắt qua, cũng chỉ là thuận mắt thì nhìn thôi.

Mặt của anh ấy không có nét cười, lúc nghe trưởng phòng báo cáo công việc về mặt vô cùng chăm chú.

Tôi thì lại tự nhiên thoải mái nhìn anh ấy, đương nhiên cũng không phải là cứ mãi nhìn chăm chăm anh ấy, chỉ những lúc trưởng phòng nhìn ông, tôi sẽ theo đó mà nhìn qua.

Ừ, tương đối đẹp trai!

So với lúc bình thường nhìn thấy anh ấy đúng là hai kiểu phong cách, hai phong cách này của anh ấy đều khiến tôi say mê....

Sau khi buổi họp kết thúc, tất cả mọi người ở bộ phận của chúng tôi đều đứng lên, đi ra ngoài.

Trác tiên sinh vẫn ngồi ở vị trí đó, ánh mắt của anh ấy dừng lại ở chỗ những trang ngân sách mà trưởng phòng chúng tôi nói lúc trước, thư kí ngồi ở bên cạnh anh ấy, vốn không có ý định rời đi.

“Chị Giai, cuộc họp không phải đã kết thúc rồi sao? Trác tổng tại sao vẫn còn ở phòng họp?”

“Đang tính tiền đó!” Chung Giai quay đầu, cảm hứng về phía màn hình phản quang từ máy chiếu, “Bộ phận chúng ta chính là bộ phận tiêu tiền, hơn nữa mãi mãi cũng không biết số tiền được dùng đó rốt cuộc là có tác dụng hay không, không giống như bộ phận quy hoạch, dùng bao nhiêu tiền mua đất, bao nhiêu tiền sửa phòng, bán đi bao nhiêu tiền, lợi nhuận được bao nhiêu đều có thể liếc qua là thấy ngay.”

Tôi “ờ” một tiếng, ánh mắt lại nhìn về phía Trác tiên sinh.

Anh ấy ngồi cạnh bàn, một tay vòng trước ngực, một tay chống cằm, vẻ mặt của anh ấy vô cùng chăm chú, sống lưng thẳng tắp.

Trong nháy mắt, anh ấy bất ngờ nghiêng đầu, ánh mắt đặt lên trên người tôi.

Tìm tôi đập mạnh một cái, lập tức nhìn thấy anh ấy hơi hốt dòi ánh mắt đi chỗ khác, liền giống như từ trước đến nay không hề quen biết tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Bò bít tết cháy khét

Buổi tối, tôi và anh ấy người trước người sau trở về nhà.

Tôi rời công ty trước anh ấy, anh ấy lại về nhà trước tôi. Anh ấy lái xe, tôi chen chúc ở phương tiện công cộng.

Sau khi lấy chìa khóa mở cửa, điều đầu tiên truyền đến tai tôi, chính là âm thanh xì xèo phát ra từ miếng thịt đang được chiên trong dầu mỡ.

“Trác tiên sinh!” Tôi kêu lên một tiếng.

Hơi xoay người ở chỗ lối vào phòng khách, liền nhìn thấy anh ấy đang đeo tạp dề, đứng trước bếp lò.

Trên bếp lò là cái chảo, không biết trong chảo có cái gì.

Tôi đi qua đó, hai tay ôm lấy anh ấy từ đằng sau, mặt áp lên trên lưng anh ấy.

“Sao lại nghĩ đến việc nấu ăn vậy?” Ngày thường, mặc dù anh ấy phải rửa bát, thế nhưng việc nấu nướng đồ ăn vẫn là tôi.

“Buông tay ra nào, đừng để bị dầu bắn vào!” Anh ấy nói, một tay vỗ vỗ lên mu bàn tay tôi.

Tôi buông tay ra, rồi lại chui vào phía sau tạp dề, hai tay vẫn ôm lấy thắt lưng anh ấy như cũ, mặt vẫn áp lên lưng, động tác không có nửa phần thay đổi.

“Bình thường đều là em nấu cơm cho tôi ăn, hôm nay ở trên đường, tự nhiên muốn nấu cho em bữa cơm, thế là liền đi mua thịt bò và mỳ ý.” Trác tiên sinh nói.

Khóe môi tôi khẽ cong lên, có một loại hạnh phúc nhẹ nhàng.

Người đàn ông này, nếu như chưa có gia đình, em nhất định sẽ gả cho anh.

“Có phải hôm nay có rất nhiều người trêu ghẹo em? Làm anh có cảm giác nguy hiểm? Cho nên mau chóng trở về nhà nấu cơm, buộc chặt dạ dày của em lại?” Trong giọng điệu của tôi có một chút dắc ý.

Anh ấy cười: “Nếu em dễ dàng bị người ta lấy đi như vậy, thì đã không phải món ăn của tôi.”

Anh ấy dừng lại một lúc: “Bọn họ có đẹp trai bằng tôi không?”

“Bọn họ trẻ hơn anh!” Tôi nói ra cái điều đương nhiên.

“Thế nhưng em lại thích lão già như tôi, không phải sao?” Trong giọng nói của anh ấy một chút tức giận cũng không có.

“Chim không tước, tưởng ai cũng mê mình!” Tôi cười nói.

Từ sau người anh ấy nghiêng đầu ra một chút, nhìn hai miếng thịt bò trong chảo, thịt bò đã chín được một lúc, bề mặt của nó có rất nhiều những bọt khí nhỏ, nhìn qua cũng khá là thèm.

“Trác tiên sinh, nhìn không ra chú cũng biết nấu ăn đó! Ở nhà chú cũng nấu cơm sao?”

Tôi đứng là hành hạ bản thân, hỏi người ta cái gì vậy, vừa ra khỏi nhà liền thấy đau đốn trong lòng mà.

“Rất nhiều năm trước, lúc đến thành phố A lập nghiệp, để tiết kiệm tiền, vẫn thường xuyên nấu cơm.” Anh ấy nói, “Sau này lúc có một khoản tiền tiết kiệm nhất định rồi, không vào bếp nấu lần nào nữa.”

“Nói như vậy, em là trường hợp đặc biệt sao?” Trong lòng tôi vô cùng vui mừng.

“Phí lời! Nếu em không đặc biệt, tôi có thể cưng chiều em sao?” Trác tiên sinh cười, lấy ra hai cái đĩa từ trong tủ bát đĩa, đặt hai miếng bò bít tết lên, tiếp theo đặt phần mì ý đã nấu xong từ trước lên bên cạnh, rưới thêm nước tương lên bò bít tết.

“Tôi chiên thêm một quả trứng cho em, được không?” Trác tiên sinh hỏi, em lại từ lạnh lấy hai quả trứng gà ra đây.”

“Không cần, em muốn ôm anh thế này!” Tôi rút đầu về sau lưng anh ấy.

Anh ấy cười nuông chiều, dẫn tôi đến chỗ tủ lạnh.

Sau đó, đánh trứng, chiên trứng, liền một mạch hoàn thành.

“Trác Ngụy, chúng ta chỉ cần luôn vui vẻ như này là được rồi!” Tôi nói.

Anh ấy im lặng, rồi một tay bung lên một cái đĩa, đi ra khỏi nhà bếp, đặt lên trên bàn ăn.

“Mau đến đây! Thử tài nghệ của tôi đi.” Anh ấy cười.

Tôi ngoan ngoãn buông tay ra khỏi thất lưng của anh ấy, ngay ngắn ngồi lên ghế.

Anh ấy tháo tạp dề ra, cầm dao đĩa đưa cho tôi.

Đang chuẩn bị bắt đầu, anh ấy bất ngờ nói: “Tiếc thật, quên mua rượu vang rồi.”

“Không sao, lần sau trước khi anh vào bếp, em sẽ nhớ thay anh!” tôi hoàn toàn không để ý gì mà nói, tay không thể chờ đợi thêm nữa mà cắt một miếng thịt bò nhỏ, bỏ vào miệng.

Anh ấy thì lại không hề vội vã, chỉ vô cùng nhàn nhã nhìn tôi, đợi tôi nuốt miếng thịt bò xuống, anh ấy mới nói: “Em thấy thế nào?”

“Rất ngon!” Tôi nói, “Tài nghệ của Trác tiên sinh thật tốt!”

Lúc này anh ấy mới bắt đầu ăn, sau khi cắt một miếng bỏ vào trong miệng, vừa nhai một tí, lập tức chau mày, hỏi tôi: “Bình thường em ăn mấy phần chín?”

“Chín hết.” Tôi nói.

“Miếng bít tết này cháy khét luôn rồi thì được tính là chín mấy phần?” Anh ấy lại hỏi.

“Đương nhiên vẫn là chín hết.” Tôi hào hứng cắt thịt bò, “Anh không nhầm đấy chứ! Em thấy rất ngon mà, còn có một loại hương vị riêng!”

Buổi tối hôm đó, Trác tiên sinh cùng tôi ăn hết chỗ bò bít tết có hơi cháy khét đó.

“Trác tiên sinh, chú có cảm thấy uất ức? Em ép chú ăn bò bít tết cháy?”

“Bò bít tết là do tôi chiên, kể cả có uất ức, cũng là em uất ức.” Anh ấy dừng lại một lúc, “Cuộc sống của tôi không có đẹp đẽ như em nghĩ đâu, lúc tôi phải làm tăng ca cũng ăn cơm hộp ở quán cơm vỉa hè. Hôm nay là tôi nấu cơm, đến phiên em rửa bát.”

“Được.” Tôi xếp đĩa dao đĩa trên bàn lại, bước đến sau lưng anh ấy, cúi thấp người xuống áp lên lưng anh ấy nói khề khàng, “Em đi rửa bát trước, đợi một chút cùng nhau tắm.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 130: Chỉ cần là anh

Nói xong câu cùng nhau đi tắm, tôi thở ra một hơi, liếm một cái lên dáy tai anh ấy.

Ngắm đưa ra ám thị không cần nói cũng hiểu.

“Em đúng là kiểu ăn no dùng mỡ điển hình.” Anh ấy lắc đầu cười.

“Anh đã xuống bếp nấu cho em ăn, em không thể để anh đói.” Tôi khẽ cười, rồi lại hôn lên má anh ấy.

Tôi và Trác tiên sinh mặc dù số lần thăng thấn với nhau có rất nhiều, thế nhưng số lần tắm chung với nhau lại chưa có.

Một vài động tác nào đó khi đi tắm, tự mình phải kì cọ cơ thể, hay là lúc có người kì lưng hộ, đều cảm thấy vô cùng khó xử.

Nhà trọ của tôi không lớn, nhà tắm cũng không lớn, chỉ là tắm gội bình thường.

Sau khi tôi kéo anh ấy vào, mở đèn trùm lên liền bắt đầu cởi quần áo, khi tôi khom người xuống để cởi quần, anh ấy quả nhiên không thể kìm chế được.

Từ đằng sau tiến vào.

Tôi ham muốn anh ấy đã từ rất lâu, lúc kéo anh ấy vào nhà tắm, liền biết nhất định sẽ xảy ra chuyện gì, rất phối hợp để làm anh ấy thoải mái, hai người lại hôn nhau rất lâu, lúc này mới bắt đầu tắm.

Tiếp sau đó, tôi giúp anh ấy thoa sữa tắm, anh ấy giúp tôi thoa sữa tắm, hai người rất tự nhiên rồi lại ôm lấy nhau.

“Trác tiên sinh, cơ thể chú đẹp thật đấy.” Tôi sờ lên lưng của anh ấy, thớ thịt rắn chắc, cảm giác rất tuyệt, “Một chút mỡ thừa cũng không có.”

“Vận động nhiều.”

“Là vận động giữa em và anh sao?”

“Tiểu cảm thú, trong đầu của em ngoài cái đó ra, còn chứa đựng cái gì nữa không?”

“Vốn dĩ còn có rất nhiều cái khác nữa, nhưng vừa nhìn thấy anh, liền chỉ còn lại bản năng.” Tôi cầm lấy vôi hoa sen, xịt lên bong bóng sữa tắm ở trên người anh ấy.

Bong bóng chảy theo những đường vân của thớ thịt, tầng tầng lớp lớp trôi xuống.

“Trác tiên sinh, hôm nay lúc hợp anh thật sự rất đẹp trai, lần đầu tiên em nhìn thấy đáng vẻ nghiêm túc như vậy của anh! Chả trách mọi người nói đàn ông đẹp nhất là khi nghiêm túc.”

“Nói bừa!” Anh ấy cười, “Lúc tôi cùng em làm cũng rất nghiêm túc, sao em không phát hiện ra tôi đẹp?”

Anh ấy dừng lại một lúc: “Hôm nay lúc hợp, cách xa như vậy, tôi vẫn cảm nhận được hai mắt của em phát ra ánh nhìn cảm thú. Tôi đang nghĩ, nếu tôi gần em thêm chút nữa, khó mà đảm bảo được rằng em sẽ không lao vào ăn tôi đâu.”

“Có cần khoa trương vậy không?” Tôi cười, sau khi treo vôi hoa sen lên, nhón chân lên, chủ động đưa môi đến gần.

Hôn môi qua lại rất lâu, môi của anh ấy mới rời môi của tôi, giọng điệu mờ ám nói: “Còn dám nói em không phải là một tiểu cảm thú?”

Hai tay của tôi vòng qua cổ của anh ấy, hai gương mặt còn cách nhau chừng 40 cm, tôi nhìn anh ấy, trêu đùa hỏi: “em đang chờ đợi đại cảm thú ăn tiểu cảm thú, đại cảm thú muốn ăn chứ?”

“Ăn!” Hai tay anh ấy nâng tôi lên, hai chân của tôi quặp vào eo anh ấy, cúi đầu xuống hôn anh ấy.

Cơ thể hai người lại lần nữa hòa vào nhau, từ trước đến nay tôi chưa từng thử tư thế như thế này, vô cùng kích thích.

Chúng tôi chưa xả nước, anh ấy bế tôi, sau khi từ nhà tắm đi ra, đi thẳng đến phòng ngủ.

Động tác này rất thử thách thể lực của đàn ông, cảm giác kích thích đó cũng không hề mất đi.

Trong ý nghĩ của tôi, ngoài làm cùng anh ấy ra, cũng sẽ không có thêm người khác.

Không! Tôi nhớ đến một chuyện.

Trong giây phút ngắn ngủi, tôi nghĩ, giờ phút này, kể cả có kẻ dao lên cổ tôi, tôi cũng sẽ không dừng lại.

Lần đó vô cùng điên cuồng, tôi vui đến nỗi giống như sắp bay lên trời, không có nửa phần chịu đựng, kêu lên vô cùng hưng phấn, tiếng hét nhẹ của anh ấy giống như là sắp mất đi kiểm soát.

Sau khi kết thúc, chúng tôi ngã ra giường, anh ấy nhìn tôi cười.

“Trác tiên sinh, anh nói xem, vừa nãy chúng ta có phải quá lớn tiếng rồi không? Thêm chút nữa có khi nào sẽ có người đến gõ cửa phòng chúng ta?” Tôi chột dạ.

“Giả vờ như nhà không có ai?” Anh ấy cười, “Chính là không mở cửa.”

“Được.”

“Thích không?” Đầu ngón tay của anh ấy lướt qua má tôi.

“Thích, chỉ cần là anh, em đều thích.” Tôi cười nhìn anh ấy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Viết chủ quyền của trác nguyên

Có lúc, làm chuyện đó cũng là một loại nhu cầu của cơ thể, sau khi tôi và anh ấy thỏa mãn lẫn nhau, liền dừng lại.

Anh ấy ôm lấy tôi, nói.

“Hôm nay đã làm những gì ở công ty? Bộ phận sắp xếp cho em như thế nào? Có thể thích ứng chứ?”

Tôi trả lời từng câu một.

“Quen với công ty? Đã quen những gì rồi? Nói tôi nghe xem.”

Tôi đọc lần lượt ra một lượt những nội dung đã ghi nhớ, trong suốt quá trình đó anh ấy không ngắt lời tôi, chỉ nhắm mắt lắng nghe, ngón tay thì vẽ vòng tròn lên eo tôi.

Sau khi nghe tôi nói xong, anh ấy nhận xét nói: “Tiếp thu không có chọn lọc, rầu ông nọ cảm cảm bà kia.”

Ngay sau đó, anh ấy nói một lượt về mỗi tòa nhà của công ty, mỗi ý tưởng thiết kế của một tòa nhà, lí giải toàn bộ một lượt vì sao phải thiết kế như vậy. Có được một lần giải thích này của anh ấy, lúc tôi đến xem mỗi tòa nhà đó, liền giống như nhìn thấy từng người từng người một.

Mỗi tòa nhà được thành lập và phát triển vào những thời kì khác nhau, mỗi trường địa lý khác nhau, được giao phó những nhiệm vụ khác nhau.

“Công việc trọng điểm gần đây của bộ kế hoạch của chúng em là gì vậy?” Tôi hỏi.

Anh ấy chỉ vào cái tòa nhà mới nhất: “Cái này đang xây dựng, hai năm tới nó đều là trọng điểm, em cũng nên nghiên cứu nhiều hơn một chút. Bây giờ tôi không nói nhiều với em nữa, nếu không, cách nghĩ của tôi sẽ ảnh hưởng đến em.”

“Được.”

Chúng tôi nói xong việc chính, lại bắt đầu nói chuyện linh tinh.

“Hôm nay có bao nhiêu người tỏ tình với em?”

“Không có ai, chỉ có anh.” Tôi leo lên người anh ấy, “Những người khác em đều không để ý, trong nhóm, em cũng một lời cự tuyệt, em nói em có bạn trai rồi.”

“Em nói xem, em sao có thể khiến người ta không lo cho được cơ chứ? Lúc ở bar, Trương Lập lúng ta lúng túng với; lúc ở trường học, mấy chục nam sinh đứng trước mặt em gào lên nói yêu em; hôm nay vừa mới đến công ty chúng tôi, lại có một đám người hỏi em đã có bạn trai chưa?”

“Có lẽ.... do em trông quá xinh đẹp?” Tôi do dự nói, “Hay là, sau này em sẽ về lên mặt chữ thuộc quyền sở hữu của Trác Ngụy.”

“Viết vào đây.” Lòng bàn tay của anh ấy lướt xuống một đường, vuốt ve khắp nơi.

“Được, anh viết cho em.” Tôi nói, từ trên giường nhảy xuống, tìm một cái bút bình thường đưa cho anh ấy, lại rất hợp tác mà dạng chân ra.

Anh ấy vậy mà cũng đùa nghịch theo tôi, lại cũng nhận lấy bút, viết rất nghiêm túc.

“Viết đẹp một chút nha, lát nữa em sẽ xem!”

Lời của tôi còn chưa nói xong, một nụ hôn ướt át đã đặt vào vị trí đó.

Tôi giật mình một cái, vô cùng chấn động.

“Trác tiên sinh....” Tôi vô thức mà co chân lại.

Từ lần đầu tiên cho đến bây giờ, đều là tôi làm vậy với anh ấy, thế nhưng lại không ngờ....

“Đừng động.” Anh ấy nắm lấy chân tôi, lại hôn lần nữa lên đó, “Nghe nói rất thoải mái....”

Một từ “nghe nói”, rất dễ khiến anh ấy lần đầu tiên bộc phát ra như vậy với phụ nữ, đối với tôi mà nói, thoải mái hay không chính là lần thứ hai, quan trọng hơn là, anh ấy lại không kiêng nể gì....

Đến cuối cùng, “chủ quyền Trác Ngụy” bốn chữ này đương nhiên là tôi không nhìn thấy, sau trận kịch tính, lưu lại chính là một dòng dịch đặc...

Tuần tự như vậy mà đến công ty, rồi lại như vậy mà trở về nhà.

Trác tiên sinh không thể ngày nào cũng đến tìm tôi, phần lớn thời gian tôi đều chỉ có một mình.

Mỗi lúc nhớ đến anh ấy, trong lòng tôi có rất nhiều điều ngọt ngào, cũng có rất nhiều đổ kị.

Tôi đổ kị với mẹ của Trác Hàng.

Sau mỗi lần đổ kị, tôi đều thấy khinh thường bản thân, tôi chỉ là một đứa tiểu tam, dựa vào cái gì mà đi đổ kị với người vợ danh chính ngôn thuận của nhà người ta, vợ người ta đã không tát cho tôi một trận là đã may lắm rồi.

Ba ngày sau, đã hết thời hạn làm quen với công ty mà Chung Giai định ra cho tôi.

Cô ấy đứng ở chỗ của mình, tựa hông vào bàn, một tay cầm quyển sách tuyên truyền về công ty, vô cùng nghiêm túc kiểm tra tôi.

Cũng may mà Trác tiên sinh đã cho tôi một chút đãi ngộ nhỏ, sau đó tôi lại xem quyển sách tuyên truyền này, liền cảm thấy vô cùng dễ nhớ.

Chung Giai liên tiếp đưa ra một chuỗi các câu hỏi, vậy mà tôi lại không trả lời sai một câu nào.

Văn phòng vốn dĩ là chỉ có tôi và Chung Giai đang người hỏi người trả lời, thế rồi sau đó mọi người đều dồn hết sự chú ý về đây.

Lúc rảnh rỗi Chung Giai đưa ra câu hỏi, bọn họ cũng sẽ đưa ra câu hỏi.

Vấn đề sớm đã không giới hạn trong quyển sách tuyên truyền này nữa, rất nhiều câu chỉ có trang web chính thức của công ty mới có.

Có những cái có sẵn đáp án, tôi cơ bản có thể đối đáp trôi chảy, còn có rất nhiều câu không có sẵn đáp án, sau khi suy nghĩ tôi cũng có thể đưa ra câu trả lời.

“Khương Kha, nhìn không ra đó! Cô nhất định là sinh viên xuất chúng rồi!” “Đúng đó! Năm đó tôi vào công ty, đã phí không ít công sức để học thuộc tư liệu giới thiệu về công ty.”

Tôi cười, thâm nghĩ, sự khác biệt của tôi và mọi người, chỉ ở chỗ tôi có thêm một thầy giáo tốt.

“Chị Giai, Khương Kha thi qua rồi, chúng ta nói với hai vị trưởng phòng một tiếng, tối nay đi hát karaoke đi!”

Lúc này tôi mới biết, chuyện lần trước bộ kế hoạch và bộ quy hoạch nói đi tụ tập hát hò karaoke, lại vào hôm nay.

Cũng chính là nói, tôi lại phải đối mặt với con trai của Trác tiên sinh.

Hi vọng là tối hôm nay cậu ta sẽ có việc bận không đi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 132: Tranh thủ sau khi thực tập ở lại

Đúng là ghét của nào trời trao của nấy.

Các đồng nghiệp trong bộ phận đi hát karaoke, đương nhiên không chỉ có hát hò mà bỏ mặc chuyện cơm nước, sau khi tan làm, tôi đi cùng Chung Giai, vừa bước đến chỗ đậu xe, liền nhìn thấy Trác Hàng đã lên xe của trưởng phòng phòng quy hoạch.

Mà tôi và Chung Giai, thì lên xe trưởng phòng của chúng tôi.

Các đồng nghiệp khác, không có xe thì đi nhờ xe, 6,7 cái xe chạy thành một hàng. Thời đại đó và bây giờ không giống nhau, thời đó người có xe không nhiều, đều là tầng lớp tư sản.

“Khương Kha, nghe nói hôm nay cô đối đáp trôi chảy lắm!” Trưởng phòng của chúng tôi cười tươi nói, “Trước đây nghe nói cô học khoa tiếng Trung, trong lòng tôi thất vọng một lúc, sợ gặp phải một người không có đầu óc, con một sách. Biểu hiện ngày hôm nay, đúng là một phen kinh ngạc mà!”

Tôi có chút ngại ngùng nói: “Thực ra cũng là học thuộc thôi mà.”

“Ngoài những chỗ học thuộc đó ra, có người đã nói với tôi về những vấn đề khác, cô thực sự rất nỗ lực.” Trưởng phòng khẳng định nói: “Không chỉ có nghiêm túc, mà còn chịu suy nghĩ tìm tòi.”

Tôi cười, có chút ngại ngùng.

Trong những năm tháng trước đây, hình như trước khi chăm chỉ học thuộc “Ly Tao”, tôi từ trước đến nay đều chỉ hiểu biết có một nửa. Mất rất nhiều thời gian để đọc thuộc lòng, thế nhưng thường chẳng nhớ được gì cả, thành tích cũng rất bình thường.

Năm nhất năm hai thi khôai cần phải nói, để kiếm tiền, cơ bản đều là sao nhãng học hành, sau khi học thuộc “Ly Tao”, té bào nào thuộc về vấn đề đọc thuộc lòng dường như đều bắt đầu hoạt động, cả người được truyền trí tuệ làm cho tỉnh ngộ.

Còn đối với việc để tâm đến tình hình công ty như vậy, tôi nghĩ, quan trọng nhất chính là vì Trác tiên sinh.

Công ty là do một tay anh ấy sáng lập nên, tôi hiểu công ty nhiều thêm một phần, hình như càng gần gũi anh ấy thêm một phần.

“Cố gắng làm, tranh thủ sau thời gian thực tập mà ở lại!” Trưởng phòng nói.

Hai mắt của tôi sáng lên: “Thực sự có thể sao?” nếu như tôi có thể ở lại, vậy chẳng phải mỗi ngày đều có thể nhìn thấy Trác tiên sinh sao! Nếu như tôi đủ xuất sắc, có phải sẽ giúp được Trác tiên sinh?

Tôi không thể quên, cái lần đến thành phố D, mặc dù anh ấy có nói anh ấy muốn nó, thế nhưng cũng có sự bắt lực của anh ấy.

“Đương nhiên có thể, công ty chúng tôi sẽ không để mất bất kỳ một nhân tài xuất sắc nào.” Trưởng phòng cười, “Đoàn đội của chúng tôi rất trẻ, tôi tin là cô sẽ thích đoàn đội của chúng tôi.”

“Được, tôi sẽ cố gắng!” Hai tay tôi bám vào chỗ tựa lưng của ghế đằng trước, rất kích động.

Trưởng phòng cười cười, Chung Giai cũng cười.

Buổi tối hôm đó ăn lẩu, người của hai bộ phận ngồi lẫn lộn vào hai bàn.

Hai trưởng phòng thì ngồi cùng một bàn.

Cái cơ của lần tụ họp này là tôi và Trác Hàng là bạn cùng trường, hai người chúng tôi đương nhiên ở vị trí chủ trì.

Một bàn 9 người, tôi và cậu ta đều mới vào công ty, địa vị thấp nhất, rất tự giác ngồi ở vị trí hai đầu.

Hai bên là hai trưởng phòng.

Thức ăn dựa theo thực đơn, hầu như đều mang lên hết, hai bàn hoàn toàn như nhau, rượu thì lại là rượu bia, mỗi bên một két, một két 24 chai, đặt trực tiếp lên bên cạnh bàn.

Cốc rượu đầu tiên để tất cả mọi người chúc mừng liên hoan, đều cạn hết rồi.

Cốc thứ hai do hai trưởng phòng mời tất cả mọi người, cảm ơn công sức của mọi người.

Cốc thứ ba là hoan nghênh tôi và Trác Hàng hai người mới đến.

Sau cốc thứ ba, mỗi người đều ăn chút đồ, tiếp ngay sau đó, tôi nghe thấy Trác Hàng gọi tôi: “Khương Kha, chúng ta đi mời rượu.”

“Được.” Tôi lập tức nuốt thức ăn trong miệng xuống, uống thêm một ngụm trà, theo Trác Hàng cầm cốc lên đi đến trước mặt trưởng phòng, sau đó lần lượt mời từng người.

Mời rượu phải toàn tâm toàn ý, cốc thủy tinh rót đầy rượu, mỗi lần đều uống một cốc.

Tôi nghe thấy tất cả mọi người đều nói tôi và Trác Hàng tửu lượng tốt, tre già măng mọc.

Tôi cười khỏ, tửu lượng này của tôi luyện được ở trong quán bar, không biết Trác Hàng làm sao luyện được như vậy.

Trong chớp mắt tôi nhớ đến Trác Ngụy, tôi gặp anh ấy vài lần ở hộp đêm, địa vị của anh ấy cao, uống rượu không nhiều, không biết tửu lượng thật sự của anh ấy là bao nhiêu.

Hai bộ phận gần 20 người, đi hết một vòng này, đầu của tôi quay cuồng, dạ dày vô cùng khó chịu.

Tôi tranh thủ cơ hội, đặt cốc rượu xuống liền chạy ngay đến nhà vệ sinh.

“Khương Kha, hai người chúng ta cũng phải uống một cốc.” Trác Hàng ở sau lưng nói với theo.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Tôi rất kén ăn

Tôi “ừ” một tiếng, chạy như bay vào nhà vệ sinh.

Tửu lượng của tôi...

Tôi tự nhận là không tồi, trong đám ở kí túc xá mấy phòng gần sát nhau của tôi, tôi được xem là người giỏi nhất.

Bí quyết lớn nhất của tôi là kích thích gây nôn, một số người khi kích thích gây nôn đều phải cho tay móc sâu vào trong họng, ép mạnh lưỡi xuống. Tôi thì không cần, tôi chỉ cần vạch áo ép bụng vào là có thể làm cho rượu vừa mới uống vào nôn ra bằng sạch.

Nếu đã nôn ra rồi thì tất nhiên sẽ không sợ uống nữa.

Đám người ban nãy đều nói tửu lượng của tôi rất tốt.

Trong kí ức của tôi, người duy nhất nói tửu lượng của tôi kém chắc chỉ có mình Trác tiên sinh.

Lúc đó, anh ấy hỏi tôi, trong nhóm chúng tôi ở hộp đêm có phải tửu lượng của tôi là kém nhất không.

Tôi dường như không lúc nào là không nhớ tới anh ấy, tôi nghĩ, tôi nhất định đã trúng phải độc của anh ấy rồi.

Lại từ nhà vệ sinh bước ra, cả người tôi đã thoải mái hơn rất nhiều, dạ dày cũng không còn cảm giác khó chịu nữa, mà ngược lại đang trống rỗng, lại có thể tiếp tục uống rượu rồi.

Đầu óc cũng không còn choáng váng như lúc nãy nữa.

Lúc rửa tay, tôi tiện thể soi gương luôn, cũng may, không có hai bóng.

“Khương Kha, nhanh lên đi, Vu Hàng vẫn đang đợi để uống rượu cùng cô đây này”. Tôi vẫn còn chưa ngồi xuống thì bên cạnh đã có người gọi to.

Tôi nâng cốc rượu lên, đứng ngay bên cạnh Trác Hàng, vẫn chưa ăn uống gì mà cứ thế cụm li với anh ta, lại uống thêm cốc rượu đầy nữa.

“Tửu lượng tốt, không những xinh đẹp mà còn ngay thẳng!” trưởng phòng phòng kế hoạch khen ngợi, anh ta liếc nhìn trưởng phòng của chúng tôi “Một người có tài năng như thế này, tôi nhất định phải nghĩ cách giữ cô ấy ở lại.”

Trưởng phòng của chúng tôi gật đầu, ý vị sâu xa nhìn tôi, “Chỉ sợ là cô ấy chê cái miếu của chúng ta nhỏ thôi.”

“Sao có thể thế được? Em còn sợ đến lúc thực tập xong, trưởng phòng anh còn chê năng lực em kém cỏi, một chân đá em ra ngoài ấy chứ.” Tôi vừa nói vừa cầm li rượu đi đến chỗ trưởng phòng của chúng tôi, mời anh ấy một li, xin anh ấy đến lúc đấy nhất định phải nói lòng yêu cầu ra, để tôi có được một công việc.

Tiếp đó, tôi lại kính trưởng phòng kế hoạch một li, cảm ơn lời khen của anh, hi vọng anh ta sau này có nhiều lời nói có cánh hơn.

Hai vị trưởng phòng vui vẻ tiếp nhận, tôi trở về chỗ ngồi, gấp lên một miếng bánh bí ngô, nhét vào miệng để lấp đầy cái dạ dày.

“Khương Kha, không ngờ em lại khí thế đến vậy.” Chung Giai dựa vào tôi ghé sát tai tôi nói nhỏ.

Tôi cầm li rượu lên mời Chung Giai “Chị Giai, về sau em phải nhờ cả vào chị rồi! Em ngoài việc học ra thì không hiểu một cái gì đâu ạ.”

Chung Giai gật nhẹ đầu, cầm li rượu lên cụng li với tôi, giọng nhẹ nhàng, “Như vậy là được rồi, uống ít thôi. Đây mới chỉ là bắt đầu thôi, bây giờ uống nhiều này, thì lát nữa phải làm sao?”

“Cảm ơn chị Giai.” tôi thật lòng cảm ơn, chị ấy hình như cũng đoán ra được tôi vừa nôn xong.

“Chưa từng gặp ai liều như em đấy.” chị ấy liếc nhìn tôi một cái, chị ấy lắm bằm, cũng không biết nói cho tôi nghe hay nói cho chính chị ấy nghe nữa “Không phải nói có đèn LED hay?”

Tôi không trả lời, chỉ coi như không nghe thấy gì.

“Khương Kha, ăn nhiều lên.” Trác Hàng ngồi kế bên cũng mở miệng rồi “lót đầy cái dạ vào đi”.

Anh ta vừa nói vừa dùng muôi múc thức ăn vào đầy bát tôi.

Tôi gật đầu, cầm đầu vào ăn.

Đối với sự quan tâm của anh ta, tôi không có chút cảm giác nào.

Dẫn tôi đi uống một lượt, tôi không cảm thấy kì lạ gì, chung quy lại, hai chúng tôi đều là người mới, cùng nhau hành động là điều hết sức bình thường.

Lúc mời rượu, anh ta không hề nói câu nào như “Khương Kha là con gái, để cô ấy uống ít lại chút.” cũng rất bình thường, dẫu sao chúng ta cũng không thân không thiết mà.

Tôi không dễ dàng gì mới đi mời rượu hết hai bàn, anh muốn cùng tôi cụng li cũng không thành vấn đề, nhưng anh có thể quan tâm tôi một chút được không, tùy ý gọi tôi, dẫu sao, cho dù người khác không hay biết, anh và tôi đã uống cả hai bàn, anh đều tỏ ra hơi khó chịu, huống hồ là tôi.

Anh ta lại múc thức ăn cho tôi, vẫn là sự quan tâm bảo tôi lấp đầy cái dạ dày, thật sự là không cần thiết.

“Vu Hàng, tôi có thể tự gấp thức ăn mà.” tôi ngẩng đầu lên nói.

Tôi thấy khuôn mặt anh có hơi ngượng ngùng, lập tức nhận ra giọng điệu của mình cứng nhắc quá, liền vội vàng bổ sung thêm câu “Xin lỗi, tôi rất rảnh ăn, tự mình gấp thức ăn để tránh lãng phí.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Tôi chọn cho cô

Thấy tôi chủ động tìm lối thoát cho anh ta, sắc mặt anh ta mới đỡ hơn một chút.

Sau đó, lúc gấp thức ăn, tôi vô cùng cẩn thận chỉ gấp những món ăn mà anh ta chưa hề gấp cho tôi, để chứng minh mình là người rảnh ăn. Các đồng nghiệp khác đến mời rượu, lần lượt từng người một, tính ra, tôi còn phải uống hơn chục cốc nữa.

May là lúc mấy chị em cụng li với nhau, trong lòng đều hiểu rõ mà nhẹ tay với nhau, rắc rối nhất là đàn ông, đặc biệt là lúc những anh độc thân đến mời rượu, những người khác hò reo, làm như kiểu nếu tôi mà không một ngụm uống hết thì giống như xem thường họ vậy.

Được nửa chừng tôi lại nôn vài lần nữa.

Cái việc “uống rượu rồi nôn”, lần đầu tiên dạ dày có thể chứa nhiều như vậy, chịu đựng lâu như vậy, sau đấy là cảm giác khó chịu tăng dần, mỗi lúc một nhiều thêm.

Ăn mấy món lót dạ, hòa lẫn trong rượu, toàn bộ đều nôn ra ngoài.

Xung quanh có vài người đã bắt đầu đỏ mặt, có người thì lười to ra, một vài người thì bước đi loạng choạng. ... còn tôi thì chỉ hơi ngà ngà say thôi.

Nôn nhiều như vậy cơ mà! Men rượu hấp thụ vào cơ thể cũng ít.

“Khương Kha, tôi phát hiện ra là cô uống ngàn chén không say” Trác Hàng nhìn tôi.

“Không phải anh cũng ngàn chén không say đấy thôi?” Tôi nghiêng đầu, cười cười nhìn anh ta.

Cũng không biết là do góc độ, do ánh đèn hay là do uống nhiều quá, cũng có thể là do ảnh hưởng tâm lý, nói tóm lại, khoảnh khắc ấy, tôi cảm giác anh ta và Trác tiên sinh nhìn rất giống nhau.

Cũng chỉ là giống mà thôi.

Tôi cười ngây ra, đảo mắt, liền nghe thấy anh ta hỏi “Nếu thoải mái mà uống, thì cô có thể uống được bao nhiêu?”

“Tôi cũng không rõ, tầm một lốc gì đấy” tôi đáp.

“Cũng gần bằng tôi, để hôm khác, tôi gọi thêm mấy anh em, cô gọi thêm mấy người bạn, chúng ta cùng uống một bàn?” Anh ta mời.

Tôi có phần kinh ngạc nhìn anh ta, nếu anh ta không phải là con trai Trác tiên sinh, nếu không phải anh ta làm ở phòng kế hoạch, thì câu nói này của anh ta, tôi thật sự sẽ cho rằng tôi gặp phải tên biến thái.

Tôi liếc nhìn mắt anh ta, ánh mắt anh ta vẫn trong veo, chưa đựng nhiều kì vọng.

Tôi có phần nhìn không ra con người này.

Tôi lắc đầu: “Kí túc của nữ sinh chúng tôi thực ra không ở thành phố A.”

“Còn những người bạn khác của cô.” anh ta hỏi.

Tôi vẫn lắc đầu, tránh hết sức phải tiếp xúc với anh ta: “Tôi không có bạn nào khác, vẫn luôn một thân một mình.”

“Lần trước lúc cô hát, tôi nhìn thấy có rất nhiều người cổ vũ cho cô mà! Những người đó đều không phải bạn cô sao?”, anh ta ngưng một lúc, “Hay đều là những người theo đuổi cô?”

Tôi lắc đầu: “Là mấy phòng cạnh nhau, năng lực tổ chức của trưởng nhóm chúng tôi rất mạnh.”

“Không ngại thì tôi làm bạn cô được không?” anh ta nâng cốc lên cụng li với tôi “Cơ hội hợp tác giữa hai phòng chúng ta rất nhiều, hai chúng ta lại còn là người mới, phải đùm bọc lẫn nhau.”

Tôi gật đầu, liên quan đến công việc, tất nhiên phải lấy đại cục làm trọng rồi.

Anh ta vui mừng uống hết một cốc, còn tôi chỉ uống nửa cốc.

Ăn uống xong thì đi karaoke, đã đặt chỗ trước rồi, là một phòng sang trọng.

Trong phòng đã bày sẵn hai lốc bia, hai chai rượu vang, vô số nước ngọt, đang chờ mở nắp, đồ ăn vặt các loại được đựng trong cái đĩa, được bọc thêm một lớp màng bảo vệ, cũng được đặt trên bàn.

Một vài người bước đi liêu xiêu ngồi trên ghế sofa, có người thì chạy đi chọn bài hát, có người thì lại đòi mở rượu. ...

Tôi ngồi ở một chỗ hơi xa một chút.

Không phải tôi tự cho mình thanh cao gì đâu, mà theo tôi thấy, tôi chỉ là con tép riu nhỏ nhất trong hai phòng, tôi phải tự biết chừng mực.

Trước đó mời rượu, Chung Giai đã nói tôi có khí chất.

Khí chất ư, đây là một ưu điểm, nhưng còn phải tùy hoàn cảnh nữa. Đối với một người vừa mới đến như tôi, nếu mạnh mẽ quá, rất dễ bị người ta chèn ép.

“Muốn hát bài gì? Tôi đi chọn cho cô”

Một giọng nói phát ra, tôi nghiêng đầu liền nhìn thấy Trác Hàng, anh ta lại ngồi cạnh tôi.

“Chiếc lá? Còn gì nữa?” anh ta hỏi.

“Bài Chiếu là thôi!” tôi đáp.

“Cô ở vòng loại hát bài gì đây? Tôi nghe nói là làm kinh động tứ phương, được vào vòng 2, cô hát cho tôi nghe được không?” anh ta nói.

“Bài Hò hấp của Thái Kiện Nhã”

“Tôi đi chọn cho cô” nói xong anh ta liền đứng dậy, bước đến bục chọn bài hát.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Nghe nói cô rất lạnh lùng

Trong phòng lại bắt đầu uống rượu.

Có người ca hát, có người chơi xúc xắc, có người tựa vào ghế sofa ngủ.

Để tránh tiếp xúc với Trác Hàng, vừa có người gọi tôi chơi xúc xắc cái tôi lập tức đi luôn.

Đoán điểm số, người thua phải uống rượu.

Cocktail hoặc là bia, rượu vang uống 1/3 cốc, bia thì phải 1 cốc.

Tôi chọn rượu vang, thực sự tôi trướng bụng không uống nổi bia nữa rồi.

Trác Hàng đi lại xem tôi chơi xúc xắc.

Cái trò xúc xắc này, tôi mặc dù không dám nói mình là cao thủ, nhưng tuyệt đối không hề kém cỏi, năm đó lúc còn làm ở hộp đêm, đó chính là chút tài mọn để phục vụ khách.

Rất nhiều chị e đặc biệt đến hỏi tôi, làm sao mới có thể đánh thắng người khác, ngoài tính toán ra, còn phải có chiến thuật tâm lý.

Sau khi thắng liền 3 bàn, Trác Hàng liền ngồi xuống đối diện tôi.

Tôi liếc mắt nhìn anh ta một cái, nghe anh ta nói “Uống rượu thì chúng ta một chín một mười, thử cái này xem.” vừa nói anh ta liền bắt đầu lắc.

Tôi cầm cái hộp xúc xắc cũng lắc liên tục, dồn hết sức để lắc trên bàn mấy lần.

Tiếp đó, mỗi người sau khi xem điểm số của mình xong, rồi bắt đầu nói ra con số mà mình đoán.

Vấn đó tôi thua rồi.

Tôi uống xong li rượu vang liền đứng dậy nhường chỗ cho người khác.

“Thật không thể ngờ, công ty chúng ta năm nay đã tuyển được hai cao thủ!” “nhân tài các trường hiện nay đều giỏi như thế này sao? Không những học giỏi, uống rượu cũng giỏi, ngay đến chơi xúc xắc cũng lợi hại như nhau.”

“Em không bằng cậu ấy.” tôi nói.

“Mọi người chưa từng nghe Khương Kha hát đâu, đó mới gọi là hát hay! Lần trước ở trường chúng tôi, sau khi cô ấy hát xong một bài, tất cả hội trường đều sục sôi! Nam sinh trong trường đều hò hét nói yêu cô ấy” Trác Hàng thả lỏng mắt nói.

“Anh cũng khoa trương quá rồi” tôi đáp “Nếu thật sự là như vậy thì tôi sớm đã vào được vòng chung kết rồi.”

“Nghe nói là do cô tự bỏ quyền thi đấu.”

“Anh biết cũng không ít đâu nhỉ.”

“Nữ thần trong lòng nam sinh trong trường mà lại, tôi để ý nhiều một chút không phải rất bình thường sao?” anh ta bắt đầu dùng ánh mắt kiên định nhìn tôi.

“Thứ nhất, nếu tôi là nữ thần trong lòng nam sinh toàn trường, tôi sớm đã bị nữ sinh trong trường đánh cho một trận rồi! Thứ hai, Vu Hàng à, tôi đặc biệt

muốn hỏi anh, tôi với anh có thù oán với nhau không? Sao tôi cứ cảm thấy anh đang đối đầu với tôi” tôi cũng nhìn anh ta, hơi ngả người về phía trước.

“Tôi gấp thức ăn cho cô, chọn bài hát giúp cô, sao cô lại có thể cảm thấy tôi đang đối đầu với cô? Không biết chừng là cô đối đầu với tôi cũng nên!” ánh mắt anh ấy điềm tĩnh không một gợn sóng, như mặt hồ không gợn sóng nào luôn.

“Câu nói lúc nãy của anh chính là đang khiêu khích tôi.” tôi không hề nhượng bộ.

Trong lòng tôi có chút lo lắng, không biết về chuyện giữa tôi và bố anh ta, anh ta rốt cuộc có biết hay không, nếu tôi nhượng bộ quá nhiều ngược lại càng thể hiện mình chột dạ. Đặc biệt là câu nói cuối của anh ta, tôi không ngừng suy nghĩ, có lẽ, đúng là bản thân lộ liễu quá rồi.

“Tôi nói là “toàn bộ nam sinh trong trường đều la hét yêu cô” là câu này à?” anh ta hỏi.

Tôi gật đầu.

“Câu nói đó đúng là hơi khoa trương, nhưng lúc đó đúng là có rất nhiều nam sinh reo hò câu đó thật.”

“Là bạn cùng kí túc tạo khí thế cho tôi.”

Tôi không biết tại sao mình lại phải giải thích, tôi nhìn anh ta không hiểu sao lại cười.

“Hai người các cô làm sao vậy?” đồng nghiệp bên cạnh hỏi “Trước đây thấy quan hệ giữa hai người rất tốt mà, sao chớp mắt một cái đã đối đầu gay gắt rồi?”

“Tôi làm sao mà biết được anh ta có chuyện gì.” tôi học hẩn nói.

Trác Hàng lại cười rồi nói “Cô cứ coi như tôi đang say đi! Trước kia nghe có người nói cô rất lạnh lùng, nên không敢 được sự tò mò, chỉ muốn thử thôi.”

Tôi liếc anh ta một cái, trong lòng nghĩ thật là nhàm chán!

Sau đó đến lượt tôi hát, tôi cũng bình thường trở lại mà hát, tự thấy không thể so sánh với lúc đi thi, chỉ có thể so sánh với tiếng mèo kêu thì hay hơn nhiều thôi.

Lại tiếp tục có nhiều người cạ chén với tôi, lúc này, điện thoại của tôi reo lên.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Trác tiên sinh chú đối xử với cháu thật là tốt

Người gọi điện cho tôi rất ít, suy nghĩ đầu tiên của tôi là Trác tiên sinh.

Rút điện thoại ra xem, quả nhiên là như vậy.

Màn hình điện thoại cứ nổi lên nổi xuống vài chữ lớn: anh bạn khó tính.

Lần trước sau khi nghe máy của anh ấy ở hành lang công ty xong, tôi lập tức đổi tên anh ấy thành “cô bạn khó tính”, sau đó cảm thấy không ổn lại đổi thành “anh bạn khó tính”, cho dù có người nghe thấy giọng nói phát ra là của đàn ông đi chăng nữa thì cũng không đến nỗi quá nghi ngờ.

Tôi quay qua hai bên nói “xin phép”, sau đó đứng dậy đi ra ngoài nghe điện thoại.

Mặc dù cửa phòng hai bên đều đóng kín, nhưng vẫn có tiếng âm nhạc văng vẳng truyền đến.

“Chú” tôi gọi một tiếng.

“Đang ở bên ngoài à? Ở cùng với đồng nghiệp à?” anh ấy hỏi.

“Vâng” tôi đáp “Hôm nay hai phòng ăn liên hoan mà, bây giờ đang đi hát karaoke.”

“Bọn em với phòng kế hoạch à?” anh ấy tiếp tục hỏi.

“Sao chú biết?” tôi cười.

“Hai phòng này thường ngày hay hợp tác với nhau nhiều.” Anh ấy nói “Có uống rượu chứ?”

“Vâng”

“Uống ít lại chút, người trong hai phòng này đều là những người uống rượu giỏi! Em lại vừa mới đến, không tránh khỏi phải chuốc em say!” anh ấy ngập ngừng một lúc “Có cần tôi đến cứu em không?”

“Cháu có thể tự bảo vệ mình mà! Rượu lúc trước uống vào đều đã nôn ra rồi, bây giờ không say một chút nào.” Tôi cười trong veo hỏi “Nếu cứu cháu thì chú cứu kiểu gì?”

“Gọi tất cả mọi người về công ty tăng ca.” anh ấy lại nói không cần suy nghĩ.

Tôi cười hi hi: “Hay là thôi đi! Lần trước có người trong nhóm chọc cháu, chú lập tức triệu tập cuộc họp, hôm nay ra ngoài hát karaoke, nếu chú còn gọi mọi người về tăng ca thì há chẳng phải không đánh mà tự khai sao.”

Anh ấy ừ một tiếng: “Em phải tự kiểm chế chút, lát nữa tôi không tiện đón em, em tự mình về nhà nha.”

“Vâng, cháu biết rồi, nói nhiều quá.” miệng tôi mặc dù đang trách là lảm chuyện nhưng trong lòng lại đang cảm thấy ngọt ngào vô cùng.

Lúc trở về phòng, Trác Hàng đang hát, anh ta hát một bài tiếng anh.

Phát âm chuẩn, hát rất lưu loát.

Tối hôm đó, gần 11 giờ, tan hội. Chung Giai hỏi tôi sống ở đâu, chỉ tay vào một đồng nghiệp khác nói, chúng tôi cùng đường, kêu anh ấy đưa tôi về một đoạn.

Tôi không từ chối, nhà tôi nói so với nơi tôi thực sự sống cách nhau hai con đường nữa cơ! Quen với việc giấu mình rồi, và cũng quen với việc đề phòng nữa.

Nửa tiếng sau tôi nói đã đến nhà rồi, đồng nghiệp hỏi tôi có cần đưa lên nhà không? Tôi rồi rít cảm ơn nói không cần rồi xuống xe.

Cách nhau hai con đường, đi bộ thì cũng mất hơn 10 phút, tôi muốn đi bộ.

Cái thời tiết này, người đi lại trên đường vắng vẻ, xe trên đường cũng thưa thớt.

Tôi bị gió đêm thổi vào, hơi rượu cũng bay đi bớt, dạ dày càng khó chịu hơn, chỉ đành vội vàng bước nhanh về nhà.

Lúc còn cách khu nhà của chúng tôi tầm 500m nữa, tôi thật sự không chịu nổi nữa “a” lên một tiếng, liền nôn vào bụi cây.

Đồ ăn ăn cả buổi tối sớm đã nôn hết sạch, cái mà nôn ra, ngoài rượu ra thì là axit trong dạ dày.

Từ dạ dày lên đến họng, cái cảm giác nóng phừng phừng, tôi đưa tay lên vuốt vuốt cổ, hít thở sâu, ý định mượn gió lạnh đầu xuân để làm dịu đi sự nôn nao trong thực quản.

Một giọng nói nhẹ nhàng phát ra từ phía đằng sau, có người vỗ nhẹ vào lưng tôi.

Con người tôi không thích khóc thê lương nhưng lúc này đây, nước mắt tôi lại không kìm lại được.

Tôi biết người đó là ai, giọng nói nhẹ nhàng ấy không lừa được tôi, trên người anh ta còn có mùi hương thân thuộc của tôi, hooc môn của đàn ông hòa quyện cùng hương nước hoa.

“Không phải em nói sẽ tự bảo vệ mình sao? Sao lại uống ra nông nỗi này.” giọng nói của anh ấy vắng lại, đồng thời giọng chai nước khoáng ra “sớm biết thế này thì đã cương quyết đón em về rồi”

“Sao anh lại đến đây?” tôi cầm lấy chai nước khoáng uống ừng ực.

“Đề tôi xem xem con chim nhỏ của tôi có bị người ta chuốc say không.” anh ấy nói “Em sống một mình ngộ nhờ say quá lại không có ai ở bên chăm sóc...”

Tôi xoay người sà vào lòng anh ấy “Trác tiên sinh, anh tốt với em quá.”

Tôi rất muốn nói với anh ấy, con trai anh ấy cũng uống nhiều rồi, nhưng tôi thật ích kỉ muốn giữ anh ấy ở lại, nên không nói ra gì sất.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Người đàn ông bình thường trên thế gian

Về đến nhà, phát hiện nước sôi đã được đun sẵn rồi, được rót vào bình giữ nhiệt.

Trong nồi có bánh cảo đã được hấp chín.

“Anh làm lúc nào vậy? Vừa hay em đang đói.” tôi vừa hỏi vừa cầm thìa xúc bánh cảo ra.

“Vài phút trước” Trác tiên sinh nói “Đoán em sắp về đến nhà bèn hấp một nồi bánh cảo.”

“Em múc ra một tô, chúng ta cùng ăn nha?”

“Được.”

Sau đó chúng tôi cho vào bát, hai đầu chạm nhau, cùng nhau ăn.

Bánh cảo là món ăn phổ biến mà nước rất nhanh đông, nhân thịt lợn cái trắng, tôi không cho thêm gia vị, một tay cầm đũa, một tay cầm thìa, hai người ăn chung một cái.

Nói chung là đói quá nên tôi ăn như hổ đói vậy.

“Người thì trông nhả nhận thế kia mà khi ăn lại vô duyên thế kia cơ chứ” anh ấy cười.

“Anh thì ăn nhả nhận lắm” tôi phản kích “Anh nói xem, người nhả nhận như anh sao lại yêu phải cái con không ý tứ như em chứ?”

“Đại khái là... cần tìm một người bù trừ lẫn nhau” anh ấy vẫn cười “Nếu không có đứa vô duyên như em, thì làm sao làm nền cho cái nhả nhận của anh được chứ?”

“Hóa ra... em là lá xanh, anh là lá đỏ?”

“Không, tôi mới là lá xanh, còn em là bông hoa luôn nở.”

“Thế cũng được” tôi kiêu ngạo.

Ăn bánh cảo xong, lúc tôi chuẩn bị đi dọn dẹp, anh ấy đã kéo tôi xuống “Em uống chút nước nóng đi đã, anh đi rửa bát.”

Tôi là loại người nếu đàn ông muốn chiều chuộng thì tôi tuyệt đối sẽ không tự làm mệt mình, nghe câu nói đó của anh ấy, tôi không suy nghĩ mà cuộn tròn người lại, ngồi ngoan ngoãn trên ghế.

Nhà bếp mở nửa cánh cửa, tôi ngồi trên ghế vừa hay nhìn thấy anh ấy đang mặc tạp dề, tay áo xắn lên rửa bát.

Thực sự là không nhịn nổi, tôi cầm điện thoại lên chụp hình anh ấy lại.

“Trác tiên sinh, em thấy bây giờ anh trông rất đẹp trai!” tôi nghiêng đầu ngắm anh ấy.

“Có phải đang muốn nịnh nọt tôi để về sau làm việc nhà nhiều hơn không?” giọng nói đùa cợt của anh ấy hòa cùng tiếng nước chảy vọng vào.

“Trác tiên sinh, từ khi ở cạnh em, anh có cảm giác như từ trên trời rơi xuống nhân gian không?” tôi hỏi.

Trước đây, Trác tiên sinh mà tôi quen biết lúc đầu là đáng điệu cao ngạo, mang theo cái cổ cao cao, còn bây giờ, lại tình nguyện vì tôi mà xuống bếp, nấu cơm, rửa chén...

Bình dị như bao người đàn ông bình thường khác.

“Không có.” Anh ấy nói.

Chỉ có một cái bát, một cái nồi con con, hai đôi đũa, tôi nhìn anh ấy rửa xong, ngắm anh ấy tỉ mỉ rửa tay, ngắm anh ấy cời bỏ tạp dề xuống, ngắm anh ấy đi về phía tôi, ngồi trước mặt tôi.

“Trên đời này mỗi người con gái đều là một thiên sứ trên trời, họ vì một người nào đó mà bị mất đi đôi cánh lưu lạc xuống nhân gian” anh ấy chăm chú nhìn tôi: “Nỗi đau này chẳng nhẽ không đáng để tôi đối tốt với em chút sao?”

Tôi cảm động trong lòng, nữ sinh khoa trung như tôi đây, không chịu nổi nhất là những lời nói có cánh.

“Trác tiên sinh à, anh nhất định là tốt nghiệp khoa văn! Nên mới nói ra được những câu ấy?”

“Sinh viên khoa văn và khoa tự nhiên có gì khác nhau?” Trác tiên sinh hỏi.

“Sinh viên khoa văn đi trên con đường lá rụng, nghe được âm thanh đau lòng của lá rụng, còn sinh viên khoa tự nhiên đi trên con đường lá rụng, thì lại nghe thấy âm thanh “xào xạc”.” tôi nói.

Anh ấy cười cười, tay vò đầu tôi, tặng tôi hai chữ “đồ ngốc!”

Hôm sau, lúc tỉnh dậy, đầu óc có hơi choáng váng.

Tôi chuẩn bị ra khỏi giường thì bị Trác tiên sinh kéo vào lòng.

“Ngủ thêm một lúc nữa đi...”

“Em còn phải đi làm, kể cả anh là sếp thì cũng không được như vậy!”

“Tôi qua có hoạt động của phòng, hôm nay có thể đến muộn một tiếng.” anh ấy nói.

“Hôm qua làm gì có ai nói với em...” tôi vẫn nên đi làm đúng giờ.

“Bây giờ tôi nói cho em rồi đấy.” anh ra sức ôm tôi, nhắm nghiền hai mắt tiếp tục nói “Tối hôm qua, hai trưởng phòng xin phép tôi rồi, cả hai phòng đều 10h đi làm. Yên tâm, ngoan nào...”

Tôi “ừm” một tiếng, không có ý định ngủ thêm nữa, ngón tay vẽ vòng vòng trên ngực Trác tiên sinh, trong đầu hiện lên rất nhiều cảnh tượng đêm qua.

Tối hôm qua...

Nhất định là do men rượu gây ra, tôi...

Đó chắc chắn không phải là tôi! Bằng không, tôi sao lại giống lần trước như uống phải cái loại thuốc gì đấy, chủ động đến như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Vu hàng! Cậu dẫn theo cô ấy

Lúc đến công ty, cả văn phòng quả thực là chỉ mới đến có một nửa.

Tôi quan sát một lúc, không thấy sắc mặt ai mệt mỏi, ai nẩy tinh thần đều căng tràn, con trai mặc áo ghi lê quần âu, con gái thì trang điểm một cách tinh tế.

Chung Giai vẫn chưa đến, tôi tạm thời không có việc gì làm, liền lên mạng xem các căn hộ khác ở đây.

Đợi đến khi Chung Giai đến, quả nhiên bị tôi lôi vào một nhóm QQ, trong nhóm có ít người, tính cả tôi thì cũng không quá 9 người.

Trong đó phòng kế hoạch 3 người, phòng chiến lược 4 người và phòng kinh doanh 2 người.

Mà trong số 9 người này, không chỉ có tôi là người mới mà còn có Trác Hàng.

Lúc tôi tham gia vào thì cậu ấy đã trong nhóm rồi.

Hạng mục này của chúng tôi là lập kế hoạch quảng cáo giao dịch bán các căn nhà mới sau nửa năm, dự án do phòng tôi đảm nhiệm, phòng kế hoạch và phòng kinh doanh trợ giúp.

Mỗi một căn hộ, giai đoạn đầu là kế hoạch từ việc lấy đất đến kiểu hình, chủ yếu là giao phòng kế hoạch phụ trách, giai đoạn giữa là giai đoạn quảng cáo chủ yếu do phòng chiến lược đảm nhiệm, cuối cùng là giai đoạn kinh doanh thì do bên phòng kinh doanh đảm nhận.

Cả ba phòng tuy không phân chia rõ công việc nhưng lại giúp đỡ trợ giúp nhau.

Trác tiên sinh cho rằng, mỗi một khâu đều bắt buộc phải có người của phòng khác cùng tham gia, cuối cùng sản phẩm làm ra, thì mới được gọi là hoàn mỹ, tính công năng, tính sử dụng, phù hợp với thị trường là điều vô cùng cần thiết

Chung Giai giới thiệu sơ qua cho tôi về tình hình cơ bản của một số căn hộ, vị trí địa lý, số người đạt chỉ tiêu, ngay sau đó liền đưa tôi “đi đấy”.

“Vu Hàng, cậu dẫn Khương Kha đi quan sát thực tế những căn hộ nha.”

“Vâng chị Giai.” Trác Hàng nói.

“Còn nữa tôi còn nhớ không phải cậu phải đến phòng kinh doanh căn hộ sao?”

“Vâng, tuần sau em qua đấy.” Trác Hàng tiếp tục nói.

“Dẫn theo cả Khương Kha đi, tầm 1 tháng, hai cô cậu ở phòng kinh doanh chăm chỉ tôi luyện, nhớ kĩ, trọng điểm là yêu cầu của khách hàng, hi vọng một tháng sau, hai người có thể mang lại cho công ty một ngọn lửa mới.” Chung Giai nói.

“Vâng, em với Khương Kha sẽ cố gắng” Trác Hàng lại nói.

Trong lòng tôi có chút không bằng lòng, tôi vẫn chưa đồng ý đi mà, anh ta dựa vào đâu mà thay mặt cho tôi? Còn nói tôi sẽ cố gắng?

Tiếc rằng, không bằng lòng thì cũng mặc kệ.

Thứ nhất, tôi bây giờ chịu sự quản lí của Chung Giai, chị ấy là giáo viên hướng dẫn của tôi, tôi phải nghe lời chị ấy, thứ hai, tôi chỉ là một sinh viên đại học vẫn chưa ra trường, đối với việc đất đai để xây nhà, có thể nói là mù tịt; thứ 3, đối với căn hộ mới này, hiểu biết của tôi về nó chỉ dừng lại ở nội dung trong tài liệu, cho dù bây giờ có tham gia kế hoạch, thì cũng chỉ tìm vài quyển sách có sẵn, dùng phương án của người khác để làm vỏ bọc bên ngoài.

Sau khi suy nghĩ kĩ những điều này, trong lòng tôi than nhẹ một tiếng, trong lòng có một vụn cái không lẽ, lặng lẽ thu dọn đồ đạc.

“Khương Kha, em hình như có chút không bằng lòng? Là do không muốn chạy thị trường hay là có lí do khác?” Chung Giai nghiêng đầu nhìn tôi.

“Không phải là em không muốn chạy thị trường đâu.” tôi vẫn không thể nói cho chị ấy biết, là do tôi không nỡ rời xa Trác tiên sinh, vừa mới chuyển đến chỗ gần với Trác tiên sinh, ghế vẫn còn chưa ngồi nóng, thì đã phải đi rồi.

“Vậy có chuyện gì?” nét mặt truy hỏi kĩ càng sự việc.

Tôi chỉ hơi nhíu mày lại, lộ ra nét mặt ngượng ngùng nói nhỏ: “Em đến tháng, đau bụng.”

Cái lí do này, lúc ở nhà nghĩ tôi đã từng dùng qua rất nhiều lần để từ chối.

Chị ấy lưỡng lự một lát, rất nhanh “vô tình” đáp: “Vậy thì cố chịu một chút! Nếu thực sự không chịu nổi thì xin nghỉ phép, không xin nghỉ thì gắng chịu mà chăm chỉ làm việc! Làm con gái là như vậy đấy, không muốn bị người khác coi thường nên có một số việc vẫn phải cố gắng mà chịu đựng!”

Trong khoảnh khắc đấy, mặc dù chị ấy nói những lời không hợp tình người cho lắm nhưng cảm quan của tôi đối với chị ấy trong chốc lát đã thay đổi.

Trước kia lúc lần đầu tiên gặp chị ấy, tôi cho rằng chị ấy chẳng qua được trưởng phòng yêu mến, có một chút sắc đẹp, một chút thông minh, nhưng đến hôm nay tôi biết chị ấy không hề dễ dàng gì.

Để leo lên được vị trí như ngày hôm nay ở trong phòng chắc chắn phải bỏ ra nhiều công sức lắm.

Hơn mười phút sau, Trác Hàng có mặt ở phòng chúng tôi.

“Khương Kha, thu dọn xong chưa.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Chỉ là con chuột qua đường

“Thu dọn xong rồi.” Tôi đứng dậy, khoác lên vai xách đi.

Trác Hàng nhìn tôi một lượt từ đầu xuống chân, hơi nhíu mày, chê bai “sao lại ăn mặc như thế này?”

Ngày hôm đó tôi mặc chiếc áo len khoác ghi lên bên ngoài, ở dưới mặc chiếc váy ca rô ngắn, chân đi giày thể thao.

“Có vấn đề gì à?” Tôi hỏi.

“Cô cứ đi thì khác biệt.” anh ta đáp.

Sau khi đi xuống tầng dưới, anh tài xế xe con của công ty đã đợi dưới cửa, Trác Hàng ngồi ghế phụ đằng trước, còn tôi thì ngồi ghế đằng sau.

Anh ta ngồi như vậy làm tôi thở phào nhẹ nhõm.

Không sợ mấy người chê cười, tôi lúc đó sợ nhất là cái cảnh này, Trác Hàng có hứng thú với tôi.

Mấy lần tiếp xúc, tôi căn bản không thể hiểu nổi anh ta đang suy nghĩ gì.

Hôm đó lúc tôi tham gia vào nhóm QQ của công ty, anh ta và Trác tiên sinh là người thêm tôi vào sớm nhất, tiếp đó lúc đi hát anh ta lại ngồi ngay cạnh tôi, còn chủ động chọn bài cho tôi, chỉ hai điều này mà nói, tôi có chút lo lắng.

Thế nhưng, cùng lúc đó, anh ta lại làm khó tôi, trong câu nói ẩn chứa sự khiêu khích.

Mỗi lần tiếp xúc với anh ta, tôi đều cảm giác như ngồi trên đồng gai, vừa sợ anh ta có hứng thú với tôi, vừa lại sợ anh ta biết được mối quan hệ của tôi với Trác tiên sinh.

Thân phận này của tôi, về quan điểm mà nói thì là người xấu bị mọi người căm ghét.

“Đã ăn sáng chưa?” giọng nói của Trác Hàng đột nhiên vang lên.

Tôi đột nhiên giật mình, cũng không biết anh ta đang nói với ai, ánh mắt vốn đang nhìn ra ngoài cửa sổ lập tức nhìn vào khuôn mặt anh ta.

Anh ta cũng không gọi điện cho ai, cũng có thể nói rằng, anh ta có thể đang hỏi tôi, cũng có thể đang hỏi tài xế.

Tôi không đáp lại, cứ coi như anh ta đang hỏi tài xế là được rồi, từ lúc anh ta chê cách ăn mặc của tôi, anh ta có lẽ ghét tôi lắm.

Tôi thu ánh mắt lại, đang định quay đầu tiếp tục ngắm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, chỉ nghe thấy anh ta tiếp tục mở miệng nói: “Đang hỏi cô đấy.”

Tôi lần nữa ngạc nhiên, ánh mắt lại nhìn vào khuôn mặt anh ta, phát hiện anh ta đang nhìn vào gương chiếu hậu từ chỗ lái xe đến ghế sau, vị trí đó, anh ta có thể nhìn rõ được tôi.

“Cậu chưa ăn sáng à?” tôi hỏi.

“Không ăn được nhiều, muốn ăn thêm chút gì đó.” anh ta đáp “Tôi đi mua KFC, cô có ăn không? Muốn ăn cái gì?”

“Không cần đâu, cảm ơn, tôi ăn sáng xong mới đi làm.” tôi nói.

Tôi thực sự đã ăn sáng rồi, buổi sáng sau khi thức dậy, tôi làm bánh trôi nước cho mình và Trác tiên sinh, ăn xong mới đi làm.

Hơn nữa, tôi thật sự muốn giữ khoảng cách với anh ta.

Anh ấy “ừ” một tiếng, chỉ đường cho tài xế biết vị trí của quán KFC, đợi đến khi tài xế dừng xe ở rìa đường xong, liền xuống xe chạy như bay.

Lúc đó khách trong KFC không đông lắm, cũng chỉ tầm vài phút sau, anh ta đã quay lại rồi.

Mua hai cốc coca lạnh, một cốc sữa đậu lạnh nóng, các đồ ăn vặt khác mỗi thứ mua một ít.

Anh ta đưa cốc coca lạnh cho tài xế trước, rồi đưa cốc sữa đậu với một túi khác cho tôi.

“Tôi ăn sáng rồi” Tôi vẫn quyết từ chối.

“Cầm lấy!” anh ta đưa cái túi về phía tôi lần nữa, bộ mặt không dễ dàng từ chối được “khát thì uống sữa đậu, các thứ khác để dành lúc đói rồi ăn, một lát nữa đến chỗ công trường thì không có gì để ăn đâu.”

Tôi “ồ” một câu, sau khi nói câu cảm ơn xong liền cầm lấy.

Tài xe nói “Khương Kha, cô vẫn chưa đến công trường mới của chúng ta, chỗ đó là khu mới của thành phố A, thực sự vẫn chưa có đồ gì để ăn! Vu Hàng mua đồ như thế này, thì trưa nay chúng ta cũng không sợ phải nhịn đói rồi.” tài xế nói.

“Bên đó không phải có người đang làm việc sao?” tôi hỏi, hàm ý là, nếu đã có nhân viên làm việc thì những người đó cũng phải ăn chứ, làm sao mà lại không ăn cho được?

Trác Hàng từ gương chiếu hậu nhìn tôi một cái, cũng chẳng nói gì.

Thế nhưng anh lái xe lại thật tốt bụng, tiếp tục giải thích: “Bên đó mới bắt đầu sửa chữa không lâu, cũng chỉ có công nhân xây dựng và chủ thầu, buổi trưa đều ăn cơm hộp, 2 đồng rưỡi một suất như vậy, sợ rằng chúng em không ăn quen thôi.”

Chương 140: Đó là do anh có thành kiến

Loại cơm hộp ở các công trình xây dựng thì tôi đã thấy qua rồi, cơm ăn bao nhiêu cũng được, còn thức ăn sẽ có người múc cho riêng.

Hai chay một mặn, nồi cơm vô cùng lớn, canh nhiều dầu ít, thịt ít rau nhiều, kém xa so với quán cơm trong trường học.

Nhưng nếu bảo có ăn quen hay không thì họ chẳng cần lo cho tôi, nhớ hồi năm nhất, vì tiết kiệm tiền mà tôi chỉ chọn những món rẻ nhất trong quán cơm.

Nghĩ lại năm đó, tôi không tìm được mà mỉm cười, cứ có cảm giác được nhảy từ thùng rác sang thùng gạo vậy.

Quay đầu, ánh mắt cũng lại hướng về phía ngoài cửa sổ, ngoài đó đông nghịt, người người đi lại tấp nập.

Tôi cầm một cốc sữa đậu nành, dùng ống hút uống từng ngụm một.

Đến khu mới trong thành phố A đã là nửa tiếng sau, rồi lại đi đến chỗ khu căn hộ mới của công ty mất thêm 15 phút.

Quả nhiên đúng như lời anh tài xế, bên này hầu như chẳng có kinh doanh buôn bán gì, ngoại trừ mảnh đất lớn bị phía bất động sản vây lại thì cũng chỉ có căn nhà mấy tầng tự xây, thỉnh thoảng còn nhìn thấy mấy mảnh đất trồng rau.

Khu quy mô lớn thế này, chắc chắn rằng, chỉ vài năm nữa thôi, khi mà phòng ở được bán hết, các chủ hộ dọn đến ở, việc kinh doanh ở đây cũng bắt đầu mở rộng, chỗ này ắt hẳn sẽ trở nên sầm uất.

Tôi không nhịn được mà thán phục mắt nhìn của Trác tiên sinh.

Sau khi xuống xe, đồ ăn của KFC đã sớm bị tôi nhét vào trong túi, Trác Hàng cũng không vội đưa tôi vào công trường thi công, mà dẫn tôi đi dạo một vòng quanh chỗ khu chung cư mới đang xây này.

Diện tích công trường thi công rất lớn, đi có một vòng thôi mà chúng tôi đi mất tận hơn nửa tiếng đồng hồ.

“Thấy thế nào?” Trác Hàng hỏi.

“Rất rộng.” tôi nói.

“Đây là mảnh đất rộng nhất trong khu mới.” Anh ta nói một cách kiêu ngạo, “Mảnh này của chúng ta, còn to hơn cả AA, BB và CC!”

Anh ta nhắc đến tên mấy nhà bất động sản nổi tiếng.

“AA chủ yếu xây dựng các SOHO (Small Office, Home Office), vị trí của nó là tốt nhất, bên cạnh có trường cấp ba, là trường cấp ba tốt nhất của thành phố A. Chỉ cần mua nhà ở đó, dù sau đó bán đi hay cho thuê thì đều rất đắt giá.” Trác Hàng nói, “Khuong Kha, cô mà có tiền, sau này hãy mua mấy căn hộ ở đây, chắc chắn có lời.”

“Nhưng tôi không có tiền!” Tôi nói.

“BB thì giống chúng ta, đều là bán những căn hộ thương nghiệp bình thường, căn hộ nhỏ nhất tầm hơn 40 mét vuông, lớn nhất thì tầm hơn 200 mét vuông. Có điều khu của họ không rộng bằng khu của chúng ta, dù ý tưởng kinh doanh là gì thì đều không thể vượt mặt chúng ta.”

Anh ta hơi dừng lại rồi nói: “Đương nhiên, tiền đề là ý tưởng kinh doanh của chúng ta cũng không thể quá kém, điều này thì cần thử thách mọi người rồi!”

“Thiết kế của khu chung cư này không phải đã làm xong sao? Từ từng căn cho đến tổng thể.” Tôi hỏi.

“Bố cục của khu chung cư với các căn hộ đã thiết kế xong, nếu không thì làm sao mà khởi công được.” Anh ta nói, “Kể cả thiết kế về trang trí xung quanh cũng đã làm xong, nhưng ý tưởng kinh doanh thì trước mắt vẫn còn giữ bí mật, trong công ty ngoài các lãnh đạo cấp cao, cũng chỉ có vài người trong tổ dự án của chúng ta biết.”

Tôi gật gật đầu, cũng không cảm thấy kinh ngạc. Chỉ là...

Thân là thành viên của tổ dự án, ấy thế mà tôi chưa hề xem qua bản thiết kế của khu chung cư.

“CC chủ yếu tập trung vào các khu cao cấp trong thành phố, xây dựng những khu biệt thự, khu chung cư kia của họ chỉ nhỏ hơn chúng ta một chút, vị trí cũng rất tốt, bên cạnh là hồ nhân tạo lớn nhất khu mới, thảm thực vật tươi tốt, không khí trong lành.”

Sau khi Trác Hằng giới thiệu xong ba đối thủ cạnh tranh mạnh nhất, lại nói thêm về một số khu chung cư bất động sản khác.

Tôi vô cùng nghiêm túc lắng nghe, còn sợ không nhớ được, dứt khoát lấy bút và sổ ra để ghi chép lại một số điểm quan trọng.

“Không ngờ cô lại nghiêm túc thế!” Anh ta đột nhiên nói.

Lần này thì đến phiên tôi kinh ngạc, cũng chẳng hiểu lời này của anh ta là mỉa mai hay cảm khái: “Làm sao? Lẽ nào anh nghĩ tôi là một người không học vấn không chuyên môn hay sao?”

“Cũng không là mấy!” Anh ta xoay người đi về phía cổng khu chung cư của chúng tôi, “Trong ấn tượng của tôi, mấy cô gái xinh đẹp, đều chẳng hề thích học hành, ngày ngày chỉ biết trưng diện, yêu đương, được bao quanh bởi một đám đàn ông.”

“Đây là do anh có thành kiến!” Tôi vội đuổi theo anh ta, phản bác một câu, rồi không muốn tiếp tục chủ đề này nên hỏi: “Khu chung cư của chúng ta ngoài rộng ra còn có ưu điểm gì không?”

“Tôi thành kiến chỗ nào chứ?!” Anh ta đột nhiên dừng lại, quay người.

Tôi không ngờ đến anh ta sẽ hành động như vậy, liền đâm sầm vào người anh ta, khiến cả hai đều giật lùi một bước.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Có bệnh nên sớm đi khám

“Xin lỗi!” Tôi không suy nghĩ gì, nói, “Tôi không để ý.”

“Thế nào gọi là thành kiến chứ?” Anh ta nhìn tôi, hỏi lại lần nữa.

Tôi thấy trên khuôn mặt anh ta có vài phần cố chấp, chỉ đành nghiêm túc trả lời câu hỏi của anh ta.

“Tôi biết rất nhiều người phụ nữ tài giỏi, họ không chỉ đạt được nhiều thành tích trong lĩnh vực chuyên của mình, mà họ còn rất xinh đẹp.”

“Những trường hợp đấy rất ít.” Anh ta nói.

“Ở trường chúng ta cũng có rất nhiều cô gái có kết quả học tập rất tốt, mà còn rất xinh đẹp.” Tôi nói tiếp, “Anh không học ở khoa tiếng Trung, cũng không học ở khoa nghệ thuật, đương nhiên là quen ít người rồi.”

Một người học ở khoa công trình kiến trúc như anh ta, tỉ lệ nam nữ của cả khoa là 9:1.

Số lượng nữ sinh ít, người đẹp đương nhiên cũng ít theo.

Mà nổi bật ở trong trường thì thường chỉ có hoa khôi trường, hay hoa khôi khoa gì đó, mà được cái danh hiệu đó rồi, người theo đuổi chắc chắn là rất đông, cũng chính là cái mà anh ta gọi là thích trưng diện, rồi chỉ biết yêu đương.

“Thế cô thì sao?” Anh lại chuyển chủ đề.

Tôi chẳng hiểu nổi câu này của anh ta có ý gì, liền nghe anh ta nói tiếp: “Tôi nghe bảo trước cô trượt 2 môn, đấy không phải là không thích học hành còn gì?”

Tôi cạn lời.

“Mùa hè còn chưa đến mà đã mặc váy ngắn khoe đùi, đấy không phải là thích trưng diện à? Mà nói hơn nữa, thì chính là thích quyến rũ đàn ông!”

“Chưa tốt nghiệp đại học, mà đã có bạn trai, đây không là yêu đương thì là cái gì?”

“Lại còn thích nổi bật! Tham gia cuộc thi ca hát, lại còn cả đồng người hô yêu cô! Sau khi vào công ty, mới ngày đầu đi làm, liền không biết bao nhiêu người muốn làm người yêu cô, đấy không phải là một đám đàn ông vây quanh thì là gì?”

Anh ta ném ra cả đồng câu hỏi, tôi đơ cả người luôn.

“Sao? Không trả lời được đúng không?” Anh ta nhướn mày.

“Không phải là không trả lời được.” Tôi nói, “Tôi chỉ là thấy hơi kì, tôi có thích học hành hay không, có thích trưng diện hay không, có thích quyến rũ đàn ông hay không, có người yêu hay không, liên quan quái gì đến anh? Thế anh là bồ tôi hay mẹ tôi vậy?”

“Bạn trai tôi còn chưa ý kiến, anh dựa vào cái gì mà đòi ý kiến? Nói thật, lần đầu tiên tôi gặp kiểu không trâu bắt chó đi cày, thích xen vào chuyện của người khác như anh đây!” Tôi nói tiếp.

Anh ta nhất thời nghẹn lời.

Trong lòng tôi thấy đáng tiếc thay cho Trác tiên sinh: người đàn ông tài giỏi như anh ấy, sao trong nhà lại có thằng con kỳ cục như vậy? Quan trọng là anh ấy còn cảm thấy con trai mình rất tài giỏi!

“Bạn trai cô chắc chắn không biết cô ở bên ngoài dụ dỗ hết người này đến người khác!” Anh ta phản bác.

“Vu Hàng, tôi xin anh tích chút đức được không? Tôi trêu anh chọc anh hay sao? Anh thấy tôi dụ dỗ người khác khi nào?” Tôi đang vô cùng tức giận, hận không thể quay đầu bỏ đi, chẳng thêm để ý anh ta là con của Trác tiên sinh nữa.

“Ăn có thể ăn bậy, nhưng nói thì không thể nói bậy đâu!”

“Ngày đầu vào công ty, tôi cũng đã nói với mọi người là tôi có người yêu rồi! Anh có biết đấy là ý gì không? Đấy là từ chối! Ngay ngày đầu tiên tôi đã từ chối tất cả các khả năng rồi!”

“Anh có biết mấy cô mà thích chơi trò thả thính thì sẽ trả lời sao không? Cô ta sẽ bảo chưa có người yêu.”

“Lần trước tôi nói anh cố ý nhắm vào tôi, anh còn phủ nhận!”

Tôi dừng lại một lúc: “Lẽ nào trong đám đàn ông thích tôi có người yêu cũ của anh? Anh ta thích tôi nên đá anh phải không! Thế nên anh mới ghét cay ghét đắng tôi như thế?”

Anh ta không ngờ tôi lại suy đoán độc ác như thế, khuôn mặt điển trai đều nhăn nhó lại: “Cô nói bừa gì vậy? Tôi không thích đàn ông!”

“Thế thì người yêu cũ của anh chắc là một cô gái xinh đẹp rồi!” Tôi lườm anh ta một cái, “Sau khi anh bị đá, nên ghét tất cả những người phụ nữ xinh đẹp! Tôi khuyên anh một câu, có bệnh nên đi khám sớm chút! Cái bệnh này của anh, phải khám bác sĩ tâm lý!”

Ánh mắt anh ta lại có chút phức tạp, lần này lại không tranh luận với tôi nữa, chỉ nói: “Đi thôi, tôi dẫn cô vào trong xem xem.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Tiền mặt lưu thông

Nếu đã nói đến công việc, thì tôi cũng sẽ không xoắn xuýt mâu thuẫn với anh ta nữa.

Anh ta dường như cũng muốn làm dịu đi mối quan hệ với tôi, liền trả lời câu hỏi trước đó của tôi: “Nếu nói đến vị trí địa lý thì khu chung cư này của chúng ta cũng không có ưu thế lắm, thế nhưng nếu không có ưu thế về địa lý, thì chúng ta có thể tạo ra!”

“Tạo ra thế nào?” Tôi không hiểu.

Anh ta không trả lời thẳng câu hỏi của tôi, mà lại hỏi ngược lại tôi: “Nếu khu chung cư này của chúng ta tiếp giáp với khu thương mại lớn nhất của khu mới, có siêu thị, có cửa hàng, có đồ ăn ngon, có rạp chiếu phim, cô cảm thấy liệu giá cả có tăng cao không?”

Tôi bừng tỉnh: “Ý anh là... mảnh đất này sẽ trở thành trung tâm thương mại của khu mới?”

Từ trước đến nay, giá phòng của khu vực sầm uất náo nhiệt luôn cao hơn so với các nơi khác.

Trong một thành phố, một vài nơi mà giá phòng có thể dễ dàng tăng cao thì ngoài các phòng gần trung tâm thương mại, hay trường học, còn có những nơi có dịch vụ công cộng như công viên, bệnh viện, thì giá cả đều rất dễ dàng lên.

Trác Hàng “ừ” một tiếng: “Có thể trở thành hay không, còn phải xem chúng ta xây dựng thế nào, đưa vào hoạt động ra sao. Nếu như kêu gọi đầu tư gặp bất lợi, sợ là sẽ hỏng hết.”

Kêu gọi đầu tư? Tôi nhanh chóng nhận ra cụm từ mà Trác Hàng vừa nói.

Các phòng ốc bình thường đâu cần kêu gọi đầu tư vốn? Trực tiếp bán phòng là được.

“Ý của anh là, lần này công ty của chúng ta không chỉ xây dựng các khu nhà ở, tiệm kinh doanh mà còn xây cả trung tâm mua sắm?”

“Đúng vậy.” Trác Hàng gật đầu, “Mảnh đất này của chúng ta nếu nói về vị trí địa lý thì không so được với AA và CC, nhưng cũng vì vị trí không tốt, nên lúc mua mảnh đất này cũng rẻ hơn. Mua khu đất rộng thế này, không những vì xây khu chung cư cao cấp, mà còn để xây một khu bất động sản thương mại lớn.”

“Một khi khu bất động sản thương mại hoàn thành, giá các căn phòng xung quanh cũng có thể cao thêm vài phần.” Trác Hàng vô cùng hưng phấn.

Giá phòng xung quanh cũng có thể tăng lên?

Tôi có chút khó chịu nói: “Đây chẳng phải kiểu người đi trước trồng cây, người đời sau hưởng quả hay sao?”

“Thái độ này của cô là sao? Sợ tiền của cả thế giới này đều bị công ty chúng ta kiếm hết hay sao?” Trác Hàng mỉm cười có vẻ không vui, nhưng khuôn mặt thì lại cười tươi như hoa, “Tôi nói cho cô hay, bất động sản thì kiếm được tiền, nhưng làm bất động sản thương mại thì còn kiếm nhiều hơn nữa.”

“Nếu bất động sản thương mại kiếm được tiền, thế thì nhà khác cũng có thể nghĩ ra thôi.” Tôi nói.

“Cái này còn liên quan đến định vị của các công ty, ví dụ như CC, khu biệt thự của họ thì cũng chỉ đơn thuần là khu biệt thự, phải cách xa thương mại.” Trác Hàng nói, “Mà bên phía chúng ta có thể phát triển hay không, còn phải xem các công ty bất động sản xung quanh có muốn cùng tạo ra khu thương mại hay không...”

“Vậy theo anh biết thì kế hoạch của mấy công ty quanh đây là như thế nào?” Tôi hỏi.

“Không biết.” Trác Hàng nhún vai, cánh tay dài vạch ra một vòng lớn, “Cô xem mấy mảnh đất quanh chúng ta, dù đã bán đi được một nửa, nhưng cơ bản chỉ mới vẫy đất lại, chưa có dấu hiệu khởi công. Cái thứ bất động sản này, bán về có thể ngày sửa ba lần, chỉ cần ngày nào chưa đào móng, thì cũng chẳng thể nhìn ra được gì.”

“Ý của anh là, bọn họ đều đang quan sát?” Tôi hỏi.

“Một mặt là quan sát, tin tức chúng ta muốn xây dựng khu bất động sản thương mại đã sớm báo ra, bọn họ cũng nên xem xét, mặt khác, giá đất đang ngày một tăng, mảnh đất ấy cứ để đấy, dù cho có không xây phòng, cũng có thể kiếm được tiền.” Trác Hàng giải thích.

Tôi vẫn chau mày: “Sao tôi nghe làm sao, cũng thấy chúng ta đang chịu thiệt vậy? Nếu để đất cũng kiếm được tiền, thế sao không cứ để đấy? Đợi người khác trồng cây rồi thì chúng ta hái quả là được.”

“Giữ đất kiếm tiền nào kiếm được bằng việc xây phòng nhiều? Làm ăn thì đều chú ý đến việc lưu thông tiền mặt.” Trác Hàng nói, “Đất để đấy thì có vẻ là có lời, nhưng tiền cũng kẹt ở chỗ này, còn không bằng sớm xây phòng, thu hồi tiền về, rồi lại đi mua đất, kiếm càng nhiều tiền hơn.”

Tôi hiểu ra rồi: “Cũng có nghĩa là, mấy nhà bất động sản xung quanh đây, dù là quan sát nhưng cũng sẽ không mất quá nhiều thời gian, phải không?”

“Đúng vậy.” Trác Hàng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 143: Cô vẫn đang giận tôi đấy à

Công trường rất lớn, có chỗ thì đang đào móng, có chỗ thì đang dựng cốt thép, có chỗ thì đã bắt đầu xếp gạch, các loại xe đào đất đi đi lại lại, vô cùng bận rộn.

“Ê, hai đứa nhóc này tới đây làm gì?” Vừa bước vào công trường vài bước, liền có người chỉ vào chúng tôi kêu lên.

Trác Hàng lập tức lớn tiếng báo tên công ty, đồng thời cũng móc thẻ công tác từ trong túi ra.

Người vừa gọi chúng tôi liền vẫy tay kêu chúng tôi qua đó, từ trong cửa phòng lấy cho chúng ta hai cái mũ bảo hộ: “Nào, đội vào! Hai người đợi một lát, tôi tìm ai dẫn hai người đi, ở đây rất nguy hiểm, đừng có đi lung tung.”

Một lát sau có một người có vẻ là đốc công đi đến, nhìn chúng tôi một lượt rồi nói với Trác Hàng: “Lần trước cậu đến cùng tổ trưởng Trương nhĩ, đi thôi, để chúng tôi dẫn hai người đi quan sát. Sau này có ai khác đến nữa, nhớ tìm người dẫn đường cho mấy người.”

Chúng tôi cảm ơn ông ta, rồi liền mỗi người một bên đi theo bên cạnh ông ta.

Trác Hàng giới thiệu qua một chút với vị đốc công, nói chúng tôi là nhân viên mới của công ty, cần phải làm bản báo cáo kế hoạch, nên phải đến đây để tìm hiểu kĩ hơn về khu chung cư mới này.

Vị đốc công đó cũng không vì chúng tôi là người mới mà coi thường chúng tôi, ngược lại còn nghiêm túc giảng giải cho chúng tôi.

Chỗ nào là cửa hàng, chỗ nào là nhà ở, một tầng có bao nhiêu phòng, phòng thì có những loại hình nào...

Tôi thì rất muốn lấy bút vở ghi chép lại, nhưng tiếc là dưới chân bước thấp bước cao đều là bùn đất.

Rất nhiều chỗ do trời mưa, hay do phun nước mà đều biến thành bùn lầy, lúc đi đường tôi còn phải đề ý để tránh không dẫm vào các vũng nước.

Trác Hàng dường như hiểu được ý nghĩ của tôi: “Cô không cần phải ghi, đợi về công ty, tôi cho cô bản đồ.”

Lúc nói câu này xong thì anh ta đã đi đến cạnh tôi.

“Anh không sợ tôi tiết lộ bí mật hả?” Tôi hỏi.

“Nếu cô đã được chuyển đến tổ dự án của chúng tôi, thì có nghĩa cô là người có thể tin tưởng được, ba người tổ trưởng còn không sợ lộ bí mật, tôi sợ cái gì?” Anh ta trả lời.

“Anh nói cũng đúng.” Tôi gật đầu.

Quan hệ của tôi với Trác tiên sinh là gì chứ, tôi chỉ ước sao anh ấy có được những gì tốt nhất, sao có thể để lộ bí mật? Mà cho dù tôi có muốn tiết lộ bí mật, cũng không biết nói cho ai.

“Tôi cũng thấy hơi kỳ, một thực tập sinh mới đến như cô, làm sao mà lại vào được tổ dự án của chúng tôi? Tổ dự án của chúng tôi đều là các nhân viên lâu năm và trung thành với công ty.” Trác Hàng hỏi.

“Anh đây là đang hoài nghi độ trung thành của tôi đấy à?” Tôi hỏi lại, ánh mắt nhìn anh ta một cách lạnh lùng, “Mà nói gì đi chẳng nữa thì chẳng phải anh cũng là thực tập sinh hay sao? Thế anh làm sao mà vào được tổ dự án?”

“Tôi khác với cô!” Anh ta nói, “Tôi có cách riêng, sau khi tốt nghiệp tôi chắc chắn sẽ làm ở công ty này!”

“Hừm?” Tôi liếc anh ta một cái, cũng chẳng hề tò mò, chỉ thuận lời anh ta mà nói, “Thế thì tôi cũng có cách riêng thôi.”

“Cách gì?”

“Cách riêng.” Tôi nhấn mạnh chữ “riêng”, nghe như thể đang dùng lời của anh ta trả lời anh ta.

Anh ta quả nhiên không hỏi nữa.

Lại đi thêm một đoạn, “Giờ thì cô biết sao tôi nói bộ đồ cô mặc không hợp rồi chứ?”

Tôi cúi đầu, lại nhìn vào đôi giày của mình, mỗi giây với thân giày gần như chẳng nhìn ra được nữa rồi, trên tất cũng dính bao nhiêu bùn đất.

“Lúc đầu tôi không biết là phải đến công trường, sau này tôi sẽ chuẩn bị một đôi ủng đi mưa để sẵn ở công ty.” Tôi nói.

Đi một vòng quanh công trường, bởi vì thỉnh thoảng còn dừng lại nghe đốc công giới thiệu, nên đi còn lâu hơn lúc chúng tôi đi vòng quanh bên ngoài, đợi đến lúc chúng tôi trở ra, đã là hơn 1 tiếng rưỡi sau rồi, công nhân trên công trường cũng bắt đầu ăn cơm.

Dù tôi không chê cơm ở công trường, nhưng mà chuyện chủ động đi xin cơm thì tôi không làm được.

Đứng ở bên đường, dùng giấy lau sạch lớp bùn trên giày.

Mặc dù vẫn có vẻ bẩn, nhưng không đến nỗi cả giày đều là bùn.

KFC mua lúc sáng cũng không ăn được nữa, nơi rửa tay thì ở bên trong nơi đang thi công, giờ mà đi thêm lần nữa, ra lại phải lau giày.

“Anh có số điện thoại của tài xế không? Nhờ anh ta chở chúng ta đến mấy khu đất lớn xem đi?” Tôi hỏi.

Anh ta gật đầu, liền gọi điện thoại cho tài xế, hỏi tôi: “Cô vẫn đang giận tôi đấy à?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144: Anh đang trong phòng sách

“Không dám.” Tôi liếc mắt nhìn anh ta, đầu còn chưa nghĩ gì thì cơ thể đã phản xạ lùi xa anh ta một bước rồi.

“Cô rõ ràng vẫn còn đang giận!” Anh ta dừng lại rồi nói tiếp, “Thái độ trước đây của tôi với cô không tốt, tôi có thể xin lỗi.”

“Không cần.” Tôi nói, “Sau này anh bớt nhắm vào tôi, thì tôi đã tạ ơn trời đất lắm rồi.”

“Xin lỗi.” Anh ta đột nhiên nói.

Tôi cũng không nói không sao, tôi vốn chẳng phải người rộng lượng gì.

Chỉ 10 phút sau taxi đã đến rồi, tôi vẫn ngồi ghế sau như cũ, còn anh ta thì ngồi ghế phụ lái.

“Hai người chắc chưa ăn cơm nhỉ? Bây giờ tính đi đâu? Về công ty hay thế nào?” Taxi hỏi.

Trác Hàng chủ động nói kế hoạch của chúng tôi, taxi liền đề nghị chúng tôi đi xem các mảnh đất xung quanh trước, muộn một chút trên đường về công ty rồi đi ăn gì đó.

Tôi và Trác Hàng đều không có ý kiến.

Xe hơi đi một vòng quanh khu mới, taxi lái xe rất chậm, Trác Hàng cả đoạn đường đều giới thiệu cho tôi, quản lý Thành phố Fó kế hoạch gì với khu đất này, mảnh đất kia là do công ty bất động sản nào mua...

Cả đoạn đường, tôi lại càng thêm hiểu hơn về khu mới, cũng hiểu hơn về Trác Hàng.

Cậu nhóc nhà Trác tiên sinh, dù tính tình hơi kì quái, nhưng cũng không phải tệ lắm, ít nhất thì rất chú tâm đến công việc của bố mình.

Bữa trưa mãi tận 3 giờ mới ăn, quán taxi chọn là một quán bán các món ăn đựng trong bát lớn, ba người chúng tôi chỉ gọi một phần cá mè kho, một phần canh trứng cà chua là đủ ăn.

“Bữa này tôi mời, xem như quà xin lỗi với Khương Kha.” Trác Hàng nói.

“Chúng ta chia đều đi, hai chúng ta chia ra, còn anh taxi đã đưa chúng tôi đi vòng xa thế, cũng rất vất vả rồi.” Tôi nói, không muốn nợ ân tình của Trác Hàng.

“Tôi có thể tính tiền với công ty!” Câu nói của Trác Hàng đã chặn luôn đề nghị chia đều của tôi.

“Tổ trưởng của anh tốt với anh thật đấy!” Tôi vô cùng nghi ngờ tổ trưởng của anh ta biết thân phận của anh ta.

“Cô cũng đâu kém.” Anh ta nói.

Đến lúc về đến công ty, cũng đã gần đến giờ tan tầm.

Thật không ngờ rằng chúng tôi đã gặp Trác tiên sinh ở tầng một.

Khi anh ấy nhìn thấy tôi và Trác Hàng đi cùng nhau, thì trong mắt anh lóe lên chút kinh ngạc.

Tôi có nhớ lời anh ấy dặn, ở công ty phải gọi Trác tổng, thế nên tôi liền vô cùng cung kính mà chào một tiếng, “Trác tổng, chào ngài”, Trác Hàng cũng phản ứng y hệt tôi.

Trác tiên sinh dừng lại một chút, ánh mắt đảo qua trên người hai chúng tôi: “Cả hai vừa đến công trường?”

“Vâng.” Trác Hàng nói, “Hôm nay Khương Kha gia nhập vào tổ hạng mục của chúng tôi, chị Giai kêu tôi dẫn cô ấy đi xem công trường.”

Trác tiên sinh hơi gắt đầu: “Nên như thế, nếu không lỡ mà không hiểu biết về khu chung cư mới thì làm sao làm viết được kế hoạch?” Anh ấy dừng lại một lúc, nói thêm một câu “Cố gắng lên” liền rời đi.

Tôi thở phào một chút, nghĩ thầm, cả người bản thể này mà bị Trác tiên sinh nhìn thấy rồi, thiệt là mất hình tượng mà!

“Cô rất sợ ngài ấy?” Trác Hàng hỏi.

Tôi đương nhiên không sợ! Trác tiên sinh tốt với tôi vô cùng.

Nhưng mà, tôi đâu thể nói thế: “Đương nhiên sợ! Đó là sếp của sếp của sếp! Tôi lo chết đi được!”

“Sau này gặp nhiều thì sẽ không sợ nữa! Con người Trác tổng rất tốt.” Trác Hàng nói.

Tôi gật đầu.

Tối hôm đó, Trác tiên sinh không đến nhà trọ, mà chỉ gọi điện thoại cho tôi, hỏi thăm tình hình ban ngày đi đến công trường thế nào, có điều gì cần thỉnh giáo anh ấy không.

Tôi nói không có, trước mắt giai đoạn này, những vấn đề không hiểu, tôi thà lên mạng tìm tài liệu còn hơn.

Anh ấy cũng không hỏi tôi việc tôi và Trác Hằng quan hệ thế nào, tôi cũng chẳng muốn nhắc đến.

Hai người câu được câu không mà nói chuyện một lúc.

“Anh gọi cho em có tiện không vậy?” Tôi đột nhiên hỏi. Anh ấy giờ đang ở nhà, gọi cho tình nhân như tôi thế này có chút không ổn.

Anh ấy cười nhẹ: “Anh đang trong thư phòng.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Cả hai nhìn trúng nhau rồi

Hôm sau là thứ sáu.

Trác Hằng quả nhiên mang cho tôi một tập bản thiết kế, có bản vẽ kiến trúc, có bản thiết kế cấu trúc các phòng ở, bởi liên quan đến cơ mật nên anh ta kêu tôi vào trong phòng họp.

Hai người ngồi trước một cái bàn thủy tinh tròn, anh ta cẩn thận giảng giải cho tôi.

Phòng họp của chúng tôi, mặt tường hướng phía hành lang đều là các cửa sổ sát đất, dù là trong nhìn ra hay ngoài nhìn vào đều nhìn thấy rất rõ. Tôi cũng không thấy có vấn đề gì, càng không sợ người khác nhìn thấy, chỉ chăm chú lắng nghe.

Đôi lúc có chỗ không hiểu, sẽ hỏi lại một hai câu, cũng hỏi nguyên nhân phối hợp các loại phòng ở như thế.

Anh ta cũng rất kiên nhẫn giảng giải.

Cả ngày nay, gần cả nửa thời gian tôi đều ở cùng Trác Hằng.

Đợi đến khi giảng xong, tôi hỏi: “Mấy bản vẽ này có thể cầm đi không?”

“Không được.” Anh ta nói, “Mấy thứ này đều được cất trong các ngăn kéo khóa lại, nếu cô cần, lúc nào tìm tôi cũng được.”

“Được.” Tôi quay người rời đi, “Vậy thứ 2 tuần sau, chúng ta gặp nhau ở đâu?”

“Cứ đến khu công trường đi, tôi đợi cô ở đó.”

“Được.”

Trở lại văn phòng của tổ kế hoạch, việc đầu tiên tôi làm là mở khóa QQ, nhưng mà thật thất vọng vì Trác tiên sinh không hề tìm tôi.

Tôi bấm vào avatar của anh, nhấn cho anh một icon mặt cười.

Trác tiên sinh trả lời tôi rất nhanh: “Làm việc xong rồi sao?”

Tôi: “Ừm, nhớ anh rồi.”

Trác tiên sinh: “Đang giờ đi làm, không được nhớ bạn trai.”

Tôi: “Em không có nhớ bạn trai, em đang nhớ ông chủ của em mà, bao giờ thì anh mới thấy sự chăm chỉ của em, rồi tăng lương cho em đây.”

Trác tiên sinh: “Làm việc thật tốt, có thành tích thì sẽ tăng lương cho em.”

Tôi: “Nhà tư bản!”

Trác tiên sinh: “Tôi nay muốn ăn gì?”

Tôi liền cười, anh ấy đã hỏi thế, có nghĩa là muốn hẹn tôi, tôi này muốn ở bên tôi.

Tôi: “Bít tết, anh làm đó.”

Trác tiên sinh: “Buổi tối anh sẽ tặng ca một lúc, đợi anh cùng về.”

Tôi: “Được.”

Cùng lúc mà tôi nói chuyện với Trác tiên sinh, giọng nói của Chung Giai truyền đến: “Khương Kha, hai ngày nay em có thu hoạch gì không?”

“Có.” Tôi lập tức đứng dậy. Báo cáo ngay với Chung Giai, Vu Hàng đã đưa tôi đến chỗ công trường đang thi công, cũng nói cho tôi về bố cục từng tầng lầu trong khu chung cư mới, cũng nói về tình hình các đối thủ cạnh tranh trong khu mới.

Chung Giai gật đầu: “Đi với cậu ta học cho cẩn thận vào!”

“Vâng ạ.” Nói xong câu đó, giọng điệu của tôi bỗng nũng nịu hẳn đi, hai tay đặt trên tấm vách ngăn chỗ ngồi, chống tay lên cằm, “Chị Giai, chị cứ thế mà gửi em sang chỗ Vu Hàng sao?”

“Cậu nhóc đó được đó, hiểu về khu chung cư mới còn rõ hơn chị.” Chung Giai không hề che giấu mà khen ngợi, “Chị thấy là tổ trưởng bên đấy có ý muốn bồi dưỡng cậu ta trở thành người kế nhiệm, nghe báo khối đất xây chung cư mới này, lần đầu giá đợt trước, cậu ta cũng đi cùng đấy, cả kế hoạch khu chung cư mới này cậu ta đều tham gia từ đầu đến cuối.”

Khuôn mặt tôi lộ ra vẻ kinh ngạc, giống như việc hai ngày nay anh ta giảng giải cho tôi thì có thể thấy được anh ta tham gia rất sâu trong việc này, anh ta vốn là người thừa kế tương lai của công ty này cơ mà, nhưng trước mặt chị Giai thì tôi phải vờ như không biết.

“Oa, em còn tưởng cậu ta giống em đều là vừa vào công ty thực tập cơ! Còn than thở người với người sao khác nhau thế, em cái gì cũng không biết, còn cậu ta thì cái gì cũng biết.” Tôi nói.

Chung Giai liền phì cười: “Cậu ta lần này cũng chỉ đến sớm hơn em một tuần, lúc trước nghỉ hè hay nghỉ đông, hay khai trương khu nhà mới, hay là tổ chức các hoạt động, chỉ cần là việc quan trọng thì cậu ta đều đến cả.”

Chị ấy dừng lại một lúc rồi nói: “Vu Hàng không giống em, cậu ta trăm phần trăm là sẽ làm việc ở đây, mà sớm muộn gì cũng sẽ có chức vụ cao.”

“Em cũng sẽ cố để ở lại mà.” Tôi nói theo.

Chung Giai ngược mắt nhìn tôi: “Em không phải là nhìn trúng cậu ta rồi đấy chứ?”

“Sao lại thế được? Em không thích trẻ con đâu!” Tôi nói, “Mà em đã có bạn trai rồi, tình cảm của em với bạn trai tốt lắm luôn, sau này cũng sẽ kết hôn đó.”

Tôi cũng không sợ liệu lời nói dối này có bị vạch trần hay không, đợi ngày nào đó, tôi với Trác tiên sinh chia tay, thì tôi chắc chắn sẽ rời khỏi công ty này, đến lúc đấy, thì ai biết gì chứ...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 146: Đi thẳng xuống bãi đỗ xe

Nhắc đến tính nhân văn của công ty thì một trong số đó là: thứ sáu có thể tan làm trước nửa tiếng.

Nguyên nhân là vì người trẻ tuổi trong công ty khá nhiều, rất nhiều người trẻ tuổi thường có hẹn vào thứ sáu, tan làm sớm một là vì giúp mọi người tránh được giờ tan tầm cao điểm, hai là có thể có nhiều thời gian đi chơi hơn.

Tôi cũng không biết các công ty bất động sản khác có giống thế không, nhưng nhân viên trong công ty của Trác tiên sinh thì đều rất là hài lòng.

“Khương Kha, hôm nay có thể tan sớm chút, đi hẹn hò sớm hơn chút!” lúc Chung Giai đi về, cố ý nhắc tôi một câu.

“Vâng ạ, cảm ơn chị Giai!” Tôi cười, nói tạm biệt với chị ấy, rồi tiếp tục tìm kiếm tin tức về các nhà kinh doanh nhà đất, thị trường mà trước giờ họ tập trung vào, sau đó chép hết vào trong máy tính.

Cái này gọi là biết người biết ta.

Đến 6 giờ, tổ trưởng là người cuối cùng rời đi.

“Khương Kha, cô đang làm gì vậy?” Tổ trưởng đi đến trước mặt tôi, anh ta nhìn lướt qua mấy thứ tôi đang tra cứu, không nhìn được mà bật cười, “Sinh viên đại học bây giờ, so với chúng tôi ngày xưa, đúng là chăm chỉ hơn nhiều, còn nghĩ ra được nhiều phương pháp hơn.”

Tôi đã vội đứng dậy, dáng vẻ vô cùng cung kính.

“Sao cô còn chưa về?” Giọng điệu của anh ta cũng trở nên ôn hòa hơn.

“Em có hẹn ăn cơm lúc bảy giờ, mà hẹn ngay gần đây nên em ở lại công ty đợi luôn.” Tôi nói.

Tổ trưởng gật đầu bảo: “Cô có chìa khóa văn phòng rồi chứ?”

Tôi giật nảy mình, không ngờ lại quên chuyện quan trọng như thế!

“Xin lỗi tổ trưởng, xin tổ trưởng đợi em 2 phút ạ, em dọn đồ đạc rồi sẽ đi ngay!” Tôi vội vàng quay người, cũng không để ý thông báo khung chat bên dưới đang nhấp nháy, liền vội vàng tắt máy tính.

“Không cần tắt đâu, tôi sẽ để chìa khóa lại đây cho cô, thứ hai cô mang đến là được, mà tí nữa lúc về nhớ khóa cửa đấy.” Tổ trưởng nói.

Mặc dù thứ 2 tôi phải đi khu chung cư cũ bên kia bán phòng, mà phải đến công ty trả tổ trưởng chìa khóa thì có hơi phiền phức, nhưng tôi thà thêm chút phiền phức cũng muốn ở lại tặng ca cùng Trác tiên sinh, vì thế tôi vui vẻ mà nhận lấy chìa khóa, lại cảm ơn tổ trưởng lần nữa.

Tổ trưởng mỉm cười, cất bước rời đi.

Thấy bóng dáng anh ta đi khuất tầm mắt, tôi mới ngồi lại chỗ, vội mở khung chat QQ ra.

Trác tiên sinh cũng không có nhắn đến, dù trong lòng có chút buồn bã, nhưng rất nhanh lại thoải mái hơn.

Nếu đã tặng ca, thì sẽ không nhanh thế đâu.

Và lại, tôi với anh ấy cần phải tránh tai mắt của bao nhiêu người, giờ này thì vẫn còn sớm quá.

Mà còn nữa, anh ấy lúc này, chắc chắn đang rất bận rộn, làm gì có ai vừa làm việc vừa nói chuyện với người yêu đâu?

Đến 7 giờ tối, avatar của anh ấy mới sáng lên.

“Em đói chưa?”

“Chưa.”

“Đi thôi, anh đói rồi.”

Tôi mỉm cười, đồ đạc cũng đã sớm dọn xong, chỉ đợi anh ấy gọi là tôi sẽ tắt máy tính rồi đi thôi.

“Chúng ta gặp nhau ở đâu đây?”

“Đi thẳng xuống bãi đỗ xe.”

“Ừm.”

Tắt máy tính, khóa cửa, vào thang máy, cửa thang máy vừa mở ra không ngờ lại nhìn thấy Trác tiên sinh đang đứng bên trong.

Tôi cười rộ lên, dù trong thang máy không có ai, tôi vẫn cứ cung kính, hơi cúi mình nói: “Trác tổng, chào ngài.”

Anh ấy hơi gật đầu, tôi bước vào trong thang máy, cửa thang máy cũng dần đóng lại.

“Không có người khác mà vẫn gọi anh là Trác tổng hay sao?” Nụ cười của anh rất đẹp, bờ môi hơi cong lên, độ cong gọi cảm đến không tả nổi.

“Có camera.” Tôi vô cùng nghiêm trang nói, “Em phải chú ý lời nói và hành động.”

“Sao bây giờ em mới tan ca?” Anh ấy biết thừa còn hỏi.

“Là một người mới, mà còn không hiểu biết gì về công việc này, em phải cố gắng gấp đôi.”

“Vậy bây giờ đi đâu?”

“Về nhà.”

“Cần anh đưa em về không?”

“Đương nhiên...” vừa nói xong hai chữ, “là cần” hai chữ còn chưa nói thì đột nhiên nhớ ra bản thân đang diễn trò, vội cẩn thận nói, “Thế có làm phiền thời gian của Trác tổng không ạ?”

“Đi thôi!” Anh ấy ném chìa khóa lên cao rồi lại chụp lấy, “Đã đến tầng hầm rồi!”

Anh ấy đi ra khỏi thang máy, tôi cũng vội vàng theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Tôi đã từng phải trả giá

Thời gian này, bãi đỗ xe đã không còn nhiều xe nữa, tôi đánh mắt nhìn xung quanh, rất nhanh đã có thể tìm thấy xe.

“Bên kia! Bên kia!” Tôi vội vàng gọi, tay cũng chỉ về hướng đó.

Theo hướng chỉ tay của tôi, Trác tiên sinh sau khi nhìn về phía đó, bỗng nhiên không thể nhịn được mà cười phá lên: “Tôi lại quên rồi, ban sáng ra ngoài một lần, có thay đổi vị trí đỗ xe.”

Anh ấy nghiêng đầu nhìn tôi: “Xe của tôi, mà em còn nhớ hơn cả tôi.”

“Chà vậy!” Tôi đắc ý nói, trong lòng lại nghĩ: không chỉ là xe của anh, trên cơ thể anh chỗ nào nhạy cảm, chỗ nào không nhạy cảm, thích động tác nào tư thế nào, tôi còn rõ hơn anh!

“Muốn học lái xe không?” Anh bỗng nhiên hỏi.

“Muốn, anh dạy em à?” Tôi hỏi.

“Đến trường học lái xe mà học, giáo viên dạy lái xe chuyên nghiệp hơn tôi.” Anh nói.

“Vậy thì em không học nữa.” Tôi không hề do dự từ chối.

Anh nghiêng đầu nhìn tôi, ánh mắt có chút hơi dò.

“Em không biết gì về nghề bất động sản, đúng lúc cần nạp thêm kiến thức, nếu như đến trường dạy lái xe học lái xe, thời gian làm việc nhất định sẽ rất ít, em hi vọng làm việc thật tốt, còn đền đáp công ơn của Trác tổng.” Tôi nói.

Trác tiên sinh lại mỉm cười.

Trong thời gian nói chuyện, chúng tôi đã đi gần đến đường lớn, tôi không chút do dự đứng cạnh cửa xe phía sau.

“Ngồi ghế phụ phía trên đi.” Trác tiên sinh nói.

“Ngồi ghế trên dễ bị người ta nhìn thấy.” Tôi có chút lo lắng.

“Sợ gì chứ.” Trác tiên sinh nói, “Ngồi phía sau muốn che giấu thì càng lộ, ngồi phía trước chúng ta dễ nói chuyện.”

Tôi không cãi với anh ấy, kéo cánh cửa bên ghế phụ của xe, rồi ngồi vào trong.

Từ bãi đỗ xe đi ra, chúng tôi không gặp người quen nào.

“Trác Hằng thường ngày về nhà kiểu gì? Cậu ấy không ngồi xe anh sao?” Tôi hỏi.

“Nó đi xe buýt, rồi đi bộ một đoạn.” Trác tiên sinh nói.

“Vì muốn tránh? Sợ rằng người khác sẽ nhận ra.” Tôi hỏi.

“Cũng có nguyên nhân này, ngoài ra còn vì nó chê đợi tôi phiền phức, nó lại hay có hẹn.” Trác tiên sinh nói.

Tôi nhớ ra rằng Trác Hàng có thái độ không tốt đẹp gì với tôi, không thể không hỏi thêm một câu: “Hẹn bạn gái sao?”

“Tôi biết thằng bé ấy không có bạn gái.” Trác tiên sinh cười, mỗi lần nhắc đến con trai, trên khuôn mặt anh luôn vui vẻ đầm đìa, “Nhưng mà mỗi lần hẹn nó, đều là con trai.”

Con trai.....

Suy nghĩ đầu tiên của tôi vẫn là: chắc không phải suy đoán của tôi, anh ta thực sự thích con trai sao?

Trong lòng tôi thấy đồng cảm với Trác tiên sinh hơn.

Mặc dù tôi không phản cảm với việc đồng tính, nhưng tôi biết, rất nhiều bậc phụ huynh không thể nào chấp nhận được.

“Sao lại hỏi chuyện này?” Trác tiên sinh bỗng hỏi.

“Tò mò, muốn biết người con gái mà con anh để ý ưu tú đến nhường nào.” Tôi nói bừa.

Trác tiên sinh bật cười, đầm đìa nói: “Nó chắc là sẽ không xem nhẹ việc yêu đương đâu.”

“Tại sao?” Tôi thực sự tò mò.

“Bởi vì hôn nhân của nó có liên quan đến việc vinh nhục sau này của nhà họ Trác.” Trác tiên sinh nói, ánh mắt của anh ấy nhìn phía trước, “Quan hệ thông gia, để em xem, hoặc sẽ để người khác chê bai, hôn nhân đáng lẽ ra phải là sự tự do, nhưng trên thực tế, đến mức độ như chúng ta, sẽ để tất cả mọi việc trong cuộc sống biến thành lợi ích. Hôn nhân hợp tác vững mạnh, còn đem đến lợi ích hơn là cưới một cô gái sinh ra trong gia đình bình thường.”

Lời của Trác tiên sinh, tôi đều hiểu hết, nhưng mà, tôi không hiểu: “Như gia đình anh, trong thành phố A cũng coi như có tiếng rồi, lẽ nào ngay đến cả tự do trong hôn nhân cũng không thể có sao?”

“Đúng vậy.” Tôi nhìn thấy tia sáng trong con mắt của Trác tiên sinh, như những ngôi sao trên trời vậy, “Cái gọi là hôn nhân tự do, cần phải trả giá quá đắt, hơn nữa tính mạo hiểm cũng rất cao, tôi không nghĩ Trác Hàng lại có đủ dũng khí, đủ năng lực để trả cái giá đắt ấy.”

“Vậy anh thì sao?” Tôi không có hứng thú với Trác Hàng, mà tôi quan tâm đến Trác tiên sinh hơn.

“Tôi đã từng phải trả giá.” Trác tiên sinh nói.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Tôi chưa từng làm chuyện ấy với phụ nữ

Tôi rất muốn hỏi Trác tiên sinh đã phải trả giá những gì, nhưng Trác tiên sinh rõ ràng không muốn nói nhiều.

“Lúc nào em muốn học lái xe, nói với tôi một tiếng.” Trác tiên sinh nói, “Đợi biết lái rồi, tôi tặng cho em một chiếc xe.”

Tôi kinh ngạc: “Vừa rồi không phải muốn tặng em một căn nhà sao?”

“Cái đó không tính.” Anh ấy nói.

Tôi không hiểu, một căn nhà tại sao lại không tính là tặng.

Anh không để tôi kịp nghi ngờ, đã trả lời tôi: “Căn nhà đó tôi cần, nếu nói là quà tặng, thì không được chân thành lắm.”

Tôi cười: “Em thực sự may mắn, gần người có tiền như anh, tài giỏi khí chất đẹp trai.”

“Chữ khí nào vậy?” Anh ấy hỏi.

Tôi và anh ấy, bỗng nhiên hiểu ý của anh ấy, tôi cười, “chữ khí trong từ khí đại hoạt.”

Buổi tối không được ăn bít tết tự tay Trác tiên sinh làm, anh ấy đưa tôi đến quán ăn riêng, đầu bếp đứng cạnh bàn chúng tôi chế biến thức ăn cho chúng tôi.

“Thấy thế nào? Có phải ngon hơn tôi làm không?” Anh đưa cốc lên cụng ly với tôi.

Rượu vang nhẹ nhàng sóng sánh trong chiếc ly giống như dải lụa mềm mại.

“Đúng thế. Đầu bếp đúng là đầu bếp, cao cấp hơn anh và em n lần.” Tôi cười nói, nhắm một ngụm rượu, cầm dao tiếp tục cắt thịt, “Chỉ là tình cảm không giống nhau, em ăn một miếng anh làm, bất luận là làm có ngon hay không, đều giống như ăn các món ăn ngon nhất trên thế giới.”

Anh ấy cười: “Miệng em đúng là deo thật.”

Đêm hôm đó, thành phố mưa một trận rất to.

Tiếng sấm và những tia chớp dồn đến.

Tầng tôi ở vốn dĩ đã cao, đứng ngoài ban công, có thể nhìn thấy hết tầm rộng lớn của đất trời bị từng đợt ánh chớp rạch ngang, nghe âm thanh nổ vang của tiếng sấm, kí ức bỗng trở về hồi còn nhỏ.

Lúc ấy, mỗi lần đến mùa hè, những đứa trẻ khác đều sợ trời mưa sợ sấm, nhưng tôi lại thích.

Mỗi lần mưa có tiếng sấm, tôi đều đứng ở hành lang nhìn.

Mọi người xung quanh đều nói tôi gan dạ.

“Đang nghĩ gì thế?” Giọng nói của Trác tiên sinh ở bên cạnh vang lên, anh ấy đứng sau người tôi, hai tay vòng qua eo tôi.

Tôi để cơ thể mình dựa ra đằng sau, lưng tôi dựa vào ngực anh ấy.

“Anh có thấy đẹp không?” Tôi hỏi, không quay đầu lại.

“Đẹp.” Anh ấy nói, “Tất cả thứ xa xăm nhất, đều luôn có vẻ đẹp xa xăm của nó.”

“Em thấy rất đẹp.” Tôi nói.

“Rất nhiều cô gái sẽ cảm thấy sợ hãi.” Anh ấy nói.

“Đó là vì họ nhát gan.” Tôi nói, lúc còn nhỏ, tôi thấy những tia chớp chẳng bao giờ đáng sợ bằng nắm đấm của bố tôi.

“Xa như vậy, ngoài để chúng ta cảm thấy chân động ra thì cũng chẳng có gì đáng sợ cả,” Tôi ngừng lại một lát, “Nói đến chớp, chỉ có một loại mà em thấy sợ.”

“Tia chớp hình cầu sao?”

“Đúng vậy.” Tôi quay người lại, hai tay đan lại trên cổ của anh ấy, cười rồi hôn anh, “Anh cũng thật hiểu em!”

Cuối tuần đó, mưa liên tục hai ngày liền, Trác tiên sinh ở trong căn hộ nhỏ của tôi hai ngày.

Công việc không nhiều, nhưng mà chơi mệt chợp không ngừng, anh ấy cũng bị thúc dục rồi.

Tôi nghe thấy trong đó có một cuộc điện thoại, đầu dây bên kia hỏi: “Lúc nào mới ra mắt bà hai cho tôi xem đây?”

Trác tiên sinh ngắn gọn trả lời: “Không cho xem”

Lúc nói, anh ấy nhìn thấy tôi đang nhìn anh ấy, bỗng nhiên cười.

Sau đó, tôi hỏi: “Các anh thường xuyên chơi mệt chợp sao?”

“Đúng vậy.” Anh nói, “Các em không phải sẽ nghĩ rằng mỗi lần tôi đi xã giao đều đi hộp đêm đấy chứ?”

“Lúc trước thì có nghĩ như vậy, anh nói anh tục tằn không chừa, anh cũng thực sự chơi hết mình.” Tôi bịt miệng, bỗng nhiên chột dạ, người đàn ông này, không biết rằng đã lên giường với bao nhiêu người phụ nữ rồi.

Trác tiên sinh bỗng nhiên cười: “Nếu như em ghen vì chuyện này, vậy thì không đáng đâu!”

“Em vì chuyện này mà ghen!” Tôi tròn mắt nhìn anh ấy, dù sao anh ấy cũng chiều tôi, sẽ không tức với tôi đâu.

“Đều là chuyện ngày trước rồi, nếu như không có những chuyện ấy, thì sao anh có thể quen được em?” Anh ấy cười cười vỗ về.

“Vậy anh nói thật với em đi, bây giờ anh vẫn thường đến nơi đó sao?”

“Thỉnh thoảng có đi tiếp khách.” Anh ấy nói, “Nhưng mà từ lúc ở bên em, anh không làm chuyện ấy với người phụ nữ nào khác.”

“Oaaa?” Trong lòng tôi ngạc nhiên, vậy thì vợ anh ấy thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Bạn trai của cô đâu

Trác tiên sinh không hiểu ý nghĩ của tôi, không biết rằng tôi nghĩ đến vợ của anh ấy, chỉ nói: “Thỏa mãn một mình em, cũng đã tiêu hao hết sức lực của tôi rồi, nếu như có người khác, vậy thì chắc phải làm anh héo mòn mắt.”

“Vậy anh phải nộp bài tập thể nào đây?” Tôi trực tiếp hỏi. Tôi không tin vợ anh ấy không ham muốn gì chuyện x ấy, không tin vợ anh dối mặt với anh lại không có động tĩnh gì.

Ánh mắt của anh ấy sáng lên, nói: “Anh và cô ấy đã không làm chuyện ấy từ rất lâu rồi.”

Trái tim hay ghen và lạc lõng của tôi chỉ trong chốc lát đã cảm thấy viên mãn rồi.

Người đàn ông này, từ sau khi ở bên tôi, thực sự chỉ thuộc về một mình tôi. Chỉ là, tôi tội lỗi nặng nề, hại một người phụ nữ khác.

Tôi không phải là Thánh Mẫu, sự áy náy với người khác chẳng thể nào so với dục vọng trong lòng, không thể vì một người phụ nữ đáng thương nhưng không hề thân quen mà rời xa Trác tiên sinh.

Trác tiên sinh chẳng phải là vàng, nhưng là người mà tôi yêu.

Tôi yêu tất cả những gì thuộc về anh ấy.

Chìa khóa văn phòng của trường phòng chúng tôi, thứ hai tôi không phải đi trả.

Trác tiên sinh bảo tôi trực tiếp đi đến chỗ phòng kinh doanh cũ, anh ấy cầm chìa khóa đi, nói rằng sẽ giúp tôi trả lại, tôi không cần lo lắng.

Anh ấy trước giờ không lo lắng tôi và con anh ấy sẽ xảy ra chuyện gì, hai người đều cùng độ tuổi mà!

Sau đó một tháng, tôi ở phòng kinh doanh bán được một căn hộ.

Điều kì lạ là tôi và Trác Hàng rõ ràng không phải cạnh tranh, nhưng lại cạnh tranh, ai cũng không muốn đối phương sẽ bán được nhiều nhà hơn mình, một mực muốn hơn đối phương.

Mỗi lần có khách hàng đi vào phòng kinh doanh, tôi và anh ta lại xông ra.

Người bên trái người bên phải kẹp khách hàng ở giữa, còn về sau, khách hàng lựa chọn ai, là dựa vào thực lực.

Chúng tôi thường dành khách hàng, từ đó dẫn đến việc mấy người ở phòng kinh doanh không thích, trước tiên là phản ánh đến phòng tiếp thị, rồi lại phải ánh đến trường phòng tiếp thị, cuối cùng không biết thế nào, đến cả Trác tiên sinh cũng biết.

Trác tiên sinh chỉ gọi điện thoại riêng hỏi tôi, có phải có mâu thuẫn với Trác Hàng không?

Tôi nói không có, đây là sự cạnh tranh thông thường, nghe nói đi làm cũng giống như một đấu trường tàn khốc và vô tình như vậy.

Trác tiên sinh cười, không nói thêm gì.

Điều lạ lùng là, ngày thứ hai, Trác Hàng không thể hiện ra ngoài sự cạnh tranh với tôi, buổi trưa còn mời tôi ăn Pizza Hut. Đứng ở góc độ công việc, tôi cảm thấy Trác Hàng làm như vậy càng làm cho tôi sợ hơn.

Có phải là Trác tiên sinh đã nói gì với anh ta không?

“Sao anh lại đổi tính vậy?” Tôi hỏi.

“Đây gọi là đàn ông tốt không tranh với phụ nữ!” Anh ta lấy thìa lấy cho tôi một miếng Pizza, đặt vào đĩa của tôi, “Tranh với cấp dưới như cô, thấy không được ngẫu. Bố tôi nói rồi, phòng kinh doanh này, không nên là chiến trường của tôi!”

Bố anh ta.

Tôi bỗng bật cười, quả nhiên là Trác tiên sinh!

“Cô cười cái gì?” Anh ta hỏi.

“Tôi không nghĩ rằng anh lại biết nghe lời bố mình, tôi nghĩ rằng người con trai hiếu thắng như anh, sẽ không nghe ý kiến của ai.” Tôi nói.

“Bố của tôi rất giỏi! Đợi đến khi cô gặp anh ấy rồi sẽ biết.” Anh ta nói.

“Có giỏi bằng Trác tổng không?” Tôi cố ý hỏi.

“Cũng cỡ đó!” Anh ta cúi đầu ăn, sắc mặt có chút không tự nhiên.

Một lúc sau, anh ta hỏi: “Trong lòng cô, Trác tổng giỏi không?”

“Đương nhiên rồi.” Tôi nói, “Tôi phụ trách tài liệu của công ty, biết công ty chúng ta là anh ấy tự tay gây dựng, thực sự rất tài giỏi! Tôi nghe nói mỗi năm người mở công ty rất nhiều, có thể để công ty hoạt động 5 năm không bị phá sản, không đến một phần ba, có thể làm được đến trình độ như Trác tổng, thực sự càng hiếm.”

Tuy Trác Hàng cúi đầu ăn, anh ta cố gắng kìm chế cảm giác tự hào trên khuôn mặt, nhưng độ cong của hai môi cắn bản không thể kiềm chế, vênh cả lên.

“Đúng rồi, tôi với cô cũng ở phòng kinh doanh được một tháng rồi, sao trước giờ không thấy bạn trai đến đón cô? Không phải tình cảm rất tốt sao?” Trác Hàng bỗng nhiên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Cho tôi một cơ hội

Thực sự là phong thủy đã chuyển nghịch, chẳng bao lâu, cảm xúc của tôi và anh ta hoàn toàn lộn ngược.

Anh ta không hiền hậu như tôi.

Việc Trác tiên sinh là bố của anh ta, mặc dù tôi đã biết rất rõ, nhưng không nói ra, nhưng anh ta, hỏi đến bạn trai của tôi, cũng giống như chiến thắng đang trong tay vậy.

“Liên quan gì đến anh?” Tôi không vui cười nữa, lườm anh ta một cái.

Anh ta có vẻ như tâm trạng rất tốt: “Tôi quan sát cô một thời gian, không những trước giờ không thấy người yêu cô đến đón, mà cũng chẳng thấy cô gọi điện thoại cho người yêu.”

Trong lòng tôi nghĩ: Tôi gọi điện thoại cho bố anh, giấu anh còn không kịp! Sao có thể để cho anh biết được?!

Tôi im lặng, anh ta càng thêm đắc ý.

“Hơn nữa, bạn bè cô có vẻ rất ít. Tôi quen mấy người trẻ tuổi, vừa tan làm đã gọi bạn gọi bè, ăn cơm hát hò, cô không những ngày nào cũng ít điện thoại gọi đến đến là đáng thương, tan làm lại còn về luôn nhà nữa!”

Anh ta ngừng một lúc: “Tôi rút lại những lời trước kia đã là cô “quyến rũ đàn ông”, cô thực sự giữ mình trong sạch hơn trí tưởng tượng của tôi.”

Giữ mình trong sạch.....

Những từ này, tôi cảm thấy bị châm biếm vô cùng, và tôi có một cảm giác rất bất bình.

Nếu như anh ta biết tôi là người thứ ba xen vào giữa bố mẹ anh ta, anh ta sẽ thế nào?

“Cô đang nghĩ gì vậy?” Anh ta hỏi, vẫn đắc ý, “Hay là có bí mật đáng xấu hổ nào bị người ta phát hiện rồi?”

Anh ta giống như một thám tử vậy.

Tôi lắc đầu: “Tôi cảm thấy hơi vô vị! Tôi và bạn trai như nào, thói quen sống ra sao, chẳng liên quan gì đến anh! Anh phí sức làm gì? Ngày nào cũng không có việc gì để làm sao?”

“Nếu tôi là anh, tôi tình nguyện mỗi ngày đều tìm tài liệu, nghiên cứu về đối thủ cạnh tranh!” Tôi nói, “Không phải là cao thủ khoe khoang sao? Sau khi tốt nghiệp vẫn ở lại công ty, nếu như tôi có năng lực làm việc như anh, nói không chừng tôi đã sớm làm nên thành tựu rồi!”

Những lời này của tôi không hề khách khí, anh ta không những không nổi giận, mà còn quan tâm hỏi tôi: “Những lời tôi vừa nói, đập lên chiếc đuôi của cô rồi sao? Thế nên mới kích động như vậy sao?”

“Tôi kích động sao? Xin lỗi, chỉ là tôi ghét người khác thăm dò mình thôi.” Tôi nâng ly lên, uống một ngụm nước, thở dài, “Vu Hàng, tôi không muốn làm kẻ thù của anh, tôi không muốn suốt ngày cãi nhau với anh.”

“Tôi không cãi nhau với cô!” Mắt anh ta như viết lên hai chữ tổn thương.

“Chúng ta đều là người lớn rồi, chín chắn một chút có được không?” Tôi nói, “Mỗi người đều có cuộc sống của mình, họ không muốn người khác thăm dò, cảm giác như bị xâm phạm quyền riêng tư vậy. Anh xem tôi, quen anh lâu như vậy, nhưng tôi chưa hề hỏi chuyện của anh. Đó là sự tôn trọng lẫn nhau giữa người với người, tôi tôn trọng anh, làm phiền anh cũng tôn trọng tôi như thế.”

“Mỗi lần tôi tan làm liền về nhà, một là vì tôi mệt, hơn nữa không thích xã giao; hai là bởi vì muốn nhanh chóng nhìn thấy bạn trai, tôi quý trọng từng giây từng phút bên anh ấy!” Tôi nói.

“Quan hệ bạn bè của tôi thực sự rất hẹp, là bởi vì tôi cảm thấy, tôi có anh ấy là đủ rồi! Những người khác, hoặc là đồng nghiệp, hoặc là người qua đường.....” Tôi nói.

“Thật không?” Anh ta giọng trầm xuống hỏi.

Tôi gật đầu.

“Cô thực sự quan tâm bạn trai cô như vậy sao? Ngoài anh ta, những người khác đều chỉ là người qua đường thôi sao?” Anh ta lại hỏi.

Tôi lại gật đầu, bỗng nhiên tụt cảm xúc cảm thấy không vui.

Một lát sau, anh ta thở dài: “Được rồi, tôi hiểu rồi.”

Anh ta nâng ly, chủ động cụng vào ly của tôi: “Khương Kha, rất xin lỗi, vì những phiền toái mà trước kia tôi đã gây ra cho cô, tôi chân thành xin lỗi cô, sau này sẽ không như thế nữa.”

Tôi chấp nhận, trong lòng nhẹ nhõm: Tốt quá!

Ngay sau đó, tôi nghe anh ta tiếp tục: “Nếu như có một ngày, tôi nói là nếu như..... cô và bạn trai cô chia tay, hãy cho tôi một cơ hội.”

“Phù—” Ngụm nước mà tôi vừa mới uống, phụt ra một nửa.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Trắc hàng thất tình rồi

“Cô làm sao vậy?” Anh ta vội vàng đưa cho tôi tờ giấy, ngay lập tức, khuôn mặt anh ta tối sầm lại, “Khương Kha, những lời nói nói buồn cười đến thế sao? Cô không cần đến mức đó chứ?”

“Xin lỗi.” Hai tay tôi làm động tác đầu hàng, vội vàng nói, “Lỗi của tôi, anh dọa chết tôi mất! Tôi không ngờ rằng anh lại thay đổi như thế.”

Anh ta bày ra khuôn mặt bất lực.

“Thật đấy, chính là ấn tượng trước kia anh để lại cho tôi, anh ghét tôi như vậy, tôi không nghĩ rằng anh sẽ nói câu đó.” Tôi nói, “Nhưng mà, tôi và bạn trai chắc sẽ không chia tay đâu, chúng tôi sẽ kết hôn, hai bên bố mẹ đều đã gặp nhau rồi, cũng không có ý kiến gì cả.”

“Anh ta làm nghề gì? Đẹp trai hơn tôi hay có năng lực hơn tôi?” Anh ta hỏi.

“Không phải đã nói là sẽ không nghe ngóng chuyện của tôi sao?” Tôi hỏi, “Tôi gọi cho anh một miếng Pizza khác thì hơn?”

Miếng Pizza trước mặt chúng tôi, vừa bị tôi phụt nước vào.

Tôi vấy tay gọi phục vụ, gọi người mang phần bánh trên bàn đi, đổi thành một phần mới.

“Thức ăn vì tôi mà lãng phí, hôm nay tôi sẽ mời, anh đừng tranh với tôi.” Tôi nói.

“Là tôi đã dọa cô, không lí gì để cô gánh.” Anh ta nói, “Không phải tôi nghe ngóng chuyện của cô, mà là, tôi luôn muốn biết tôi đã thua ở chỗ nào?”

“Tình cảm không phải thắng thua, tôi biết anh ấy trước, bị trúng tiếng sét ái tình, anh ấy cũng thích tôi, thế nên chúng tôi đã bên nhau.” Tôi nói.

“Nếu như cô quen tôi trước thì sao?” Anh ta cố chấp hỏi.

“Không có nếu như, lịch sử không thể lật lại, anh không phải kiểu người mà tôi thích, mà tôi ngày trước, cũng không chắc đã là mẫu người anh thích. Cuộc sống do nhiều cái tình cờ mà thành, trước một giây, sau một giây đã không giống nhau rồi.” Tôi nói.

“Tôi không còn cơ hội nữa, phải không?” Anh ta không vui.

“Xin lỗi.” Tôi rất thành khẩn, lại một lần nữa từ chối.

Tôi đã gây ra tội lỗi gì, lại đi đụng phải con trai của Trác tiên sinh, tôi rõ ràng đã rất cố gắng giữ khoảng cách với anh ta.

Tôi nên trách móc số phận trêu chọc? Hay là xúc động khi kiểu mẫu của hai bố con anh ta giống nhau.

“Bỏ đi, cũng không phải lỗi của cô, có duyên không phận thôi!” Anh ta nói, “Hi vọng sau này chúng có thể làm bạn, bất cứ lúc nào cô cần giúp đỡ, có thể tìm tôi.”

Tôi lắc đầu, một yêu cầu làm bạn bình thường đơn giản như vậy, cả thế giới đều có thể, duy nhất anh ta Trác Hàng là không thể.

“Bạn trai tôi rất ích kỉ, ngoại trừ anh ấy ra, những người khác đều chỉ là người qua đường.” Tôi nói.

“Người đàn ông như thế có gì tốt chứ?” Trác Hàng chau mày, “Là cô chưa gặp được người đàn ông tốt chăng?”

“Tôi thấy núi Vu không phải mây.” Tôi cười.

Anh ta nhấc ly lên, uống một ngụm nước, sự tức giận trong lòng có lắng xuống một chút, lúc này mới tiếp tục: “Bỏ đi, người qua đường thì người qua đường! Nhưng mà tôi vẫn nói câu đó, nếu có khi nào cần giúp đỡ có thể mở lời. Mặc dù cô từ chối tôi, nhưng tôi không làm khó cô, đặc biệt là trong công việc.”

“Được rồi, cảm ơn.” Tôi chủ động nâng ly, cụm vào chiếc ly trống không của anh ta, uống một ngụm.

Thực sự mà nói, tôi không nghĩ đến chuyện Trác Hàng sẽ tỏ tình với tôi, tuy lúc mới vào công ty, vì một số việc làm tôi lo lắng, nhưng sau đó, việc anh ta làm khó tôi cũng không ít, tôi liền gạt bỏ suy đoán đó.

Lúc đó tôi vẫn chưa hiểu, những chàng trai trẻ, đặc biệt là những chàng trai chưa từng yêu đương, có thể sẽ dùng những chiêu khó bề tưởng tượng, thậm chí là dùng cách khiến người ta ghét để thu hút sự chú ý của đối phương.

Chuyện Trác Hàng thất tình, mấy ngày sau, Trác tiên sinh vô ý hỏi một câu.

“Tiểu Như, Trác Hàng thất tình rồi, em có biết không?”

“Không phải là anh nói không được xem nhẹ chuyện yêu đương, phải chờ thông gia gia tộc sao?”

Tôi không dám nói với Trác tiên sinh, Trác Hàng đã tỏ tình với tôi.

“Chuyện ngoài ý muốn!” Trác tiên sinh thờ dài lắc đầu, “Có một tối, nó uống say mềm trở về nhà, cứ nói mãi ‘Anh ta có gì tốt, tại sao không thích tôi’, tôi mới biết là nó thất tình.”

“Nghe có vẻ như tỏ tình không thành công hơn.”

“Ừm, có thể.”

“Hay là anh truyền cho cậu ta ít kinh nghiệm yêu đương đi?”

“Bọn trẻ bây giờ, không giống với chúng tôi hồi trước.”

“Vậy hai chúng ta thì sao?”

“Chúng ta là làm chuyện đó xong mới yêu nhau, hay là tôi nói với nó, sau này thích ai, phải làm chuyện đó đã.”

Tôi sợ hãi, trong lòng nghĩ: Cũng may anh không truyền kinh nghiệm cho con trai anh.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Đùng cẳng thẳng em làm được mà

Từ phòng kinh doanh lại trở về trụ sở công ty, nhìn thấy tôi đồng nghiệp liền nói một câu: “Khương Kha, nghe nói cô ở phòng kinh doanh một tháng, đã biến thành người bán hàng giỏi rồi!”

“Làm sao mà giỏi thế được?” Tôi cười, “Tôi và Vu Hằng còn giành khách hàng nữa!”

“Tôi nghe nói bên tiêu thụ oán thán khắp nơi, nói rằng hai người bọn cô giành hết khách rồi, làm mấy người bán cùng không đủ phần trăm!” Đồng nghiệp cười trên chọc.

“Chuyện đó phải trách tôi, lúc đó không nghĩ gì đến họ cả.” Tôi chủ động nhận sai, “Mọi người cũng biết, Tôi và Vu Hằng có bán được nhiều nhà hơn nữa, cũng chẳng được thêm đồng nào, chỉ là muốn thỏa mãn bản thân, muốn hiểu biết hơn chút về nhu cầu của khách hàng thôi.”

“Cô có biết việc hai người tranh giành khách hàng cuối cùng phải giải quyết như nào không?” Có người hỏi.

Tôi lắc đầu, tôi nhớ rằng lúc đó, Trác tiên sinh gọi điện thoại cho tôi, hỏi tôi và Trác Hằng có mâu thuẫn gì không, sau đó, Trác Hằng không tranh giành gì với tôi nữa, chuyện chúng tôi giành khách hàng, cũng không còn nữa.

“Theo phần trăm tiêu thụ, lấy căn nhà mà hai người bán được chia phần trăm, dựa vào tỉ lệ 3:3:4, chia cho phòng của hai người, phòng kế hoạch và phòng kinh doanh cũ sẽ làm thương.” Đồng nghiệp vừa nói vừa cười, “Vi vậy, tất cả mọi người trong phòng của chúng ta phải cảm ơn cô, đợi nhận được thưởng, chúng tôi sẽ thay nhau chủ chỉ, mời cô ăn cơm trưa.”

“Được thôi! Vậy thì cảm ơn nhiều nhá!” Tôi cười, như vậy thật tốt.

“Khương Kha, một tháng vừa qua cô đều được tiếp xúc với khách hàng, cô kết luận một chút về nhu cầu của khách hàng mà cô tiếp xúc đi, làm một PPT, ba ngày sau chúng ta thảo luận.” Chung Giai nói.

“Được, chị Giai.” Tôi vui vẻ trả lời, nhưng trong lòng tôi, thực sự thấp thòm

PPT.....

Trước giờ tôi chưa từng làm qua, cũng chính vào ngày họp phòng, tôi xem những gì chiếu trên màn hình, là PPT mà phòng trưởng từng tự mình giảng giải cho.

Cao cấp như vậy.

(Viết đến đây, tôi mới cười, PPT này, nếu như là bây giờ ai mà chả biết làm, nhưng vào lúc đó, thực sự cảm thấy cái này cao cấp lắm.)

Tôi vội vàng mở máy tính, tìm trên Baidu xem dùng phần mềm nào để làm PPT, lại mở ra nghiên cứu một chút, làm như nào để thêm hình ảnh, thêm chữ như thế nào, cảm thấy không đến mức phải nộp bài trắng, tôi mở bảng Excel ra, lấy ra một quyển sổ, ghi lại toàn bộ tình hình khách hàng trong một tháng qua.

Tôi phải thống kê lại thông tin cơ bản của khách hàng, sau đó phân tích nhu cầu của họ, cuối cùng lập biểu đồ cột, biểu đồ tròn...

Công việc này, nếu như bây giờ để tôi làm, một ngày đã có thể làm xong, nhưng mà lúc đó thì.....

Ba ngày đối với tôi mà nói, thực sự quá sức.

Trác tiên sinh nhắn tin trên QQ hỏi công việc mới mà bộ phận tôi sắp xếp cho tôi, sau khi tôi thành thật trả lời, Trác tiên sinh nói: “Làm cho tốt, báo cáo cho phòng xong, thì một mình báo cáo với tôi.”

“Được, Trác tổng.”

Những ngày đó, Trác tiên sinh không đến tìm tôi, nói rằng giành thời gian cho tôi tập trung làm việc, đồng thời gửi cho tôi một bản đồ họa, tất cả liên quan đến PPT.

Tôi rất cảm kích Trác tiên sinh, mặc dù anh ấy là nguồn tiền của tôi, nhưng trước giờ không bao giờ nghĩ sẽ nuôi tôi thành một “con chim khuyên”, anh ấy cho tôi không gian, đưa cho tôi đôi cánh và cổ vũ tôi bay.

Để làm thật tốt PPT, tôi đã bỏ ra rất nhiều công sức.

Đến chiều ngày hạn phải nộp, tôi gửi PPT cho Chung Giai trước, Chung Giai đọc lướt qua một lượt, nói một câu “rất tốt”, sau đó trực tiếp tập họp mọi người trong phòng giao dịch để họp, để tôi chia sẻ về nhu cầu của khách hàng sau khi nghiên cứu. Ngày hôm đó là lần đầu tiên tôi đứng trong phòng họp

chia sẻ với đồng nghiệp về cách nghĩ của mình, tôi vốn dĩ cũng hơi căng thẳng, nhưng không nghĩ rằng, sắp đến lúc họp, Chung Giai bỗng nhiên thông báo với tôi, đổi phòng họp rồi.

Từ phòng họp 10 người đổi thành phòng họp 30 người.

Không chỉ có đồng nghiệp trong bộ phận tôi, còn có bộ phận tiếp thị, booh phận kế hoạch và Trác Hàng cũng đến.

Tôi bỗng nhiên căng thẳng.

Nhưng mà bài của một thực tập sinh như tôi, có cần đến mức bọn họ phải làm thế không?

Cái này khác với hát hò cho mọi người nghe lúc trước, đứng trên sân khấu, khi ánh đèn bật lên, tôi không nhìn được mặt của những người ở dưới, nên không hồi hộp, còn bây giờ, đối diện với những tiền bối trong công ty, phần báo cáo tôi làm này, thực sự sẽ đưa ra sao?

Tôi cắm USB ra, ôm một tập sách, sau khi hít thở thật sâu, đi đến phòng họp như đi lên pháp trường vậy.

“Lát nữa thuyết trình cho tốt, Trác tổng cũng đến.”

Trác tiên sinh cũng đến? Không phải anh ấy nói rằng về nhà sẽ thuyết trình cho anh ấy sao?

Tôi suýt chút nữa thì ngất ra đấy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Trận chiến không thuốc súng

Phòng họp hình chữ nhật, diện tích khoảng hơn 100 mét vuông.

Vòng trong là một chiếc bàn hình bầu dục có thể ngồi đến 20 người, vòng ngoài đặt khoảng hơn 30 chiếc ghế dọc theo hai phía chân tường, cũng có thể nói rằng, phòng họp này nếu như ngồi kín, có thể ngồi hơn 50 người.

Tôi là người thuyết trình, người đầu tiên bước vào phòng họp, tự giác ngồi vào vị trí chiếc ghế trên chiếc bàn bầu dục gần màn hình máy chiếu.

Trước tiên là bật máy chiếu lên, cắm USB vào máy tính đã được kết nối với máy chiếu, lúc đó máy tính còn được gọi là máy tính xách tay.

Khi ánh sáng của máy chiếu sáng, nội dung trên màn hình máy tính đều có trên màn hình máy chiếu, tôi mở PPT ra, mở trang bìa chính ra.

Điều đáng chúc mừng là để làm bản PPT này, tôi không hề lười biếng, lúc còn làm, cũng đã nghĩ rằng khi họp sẽ nói như thế nào.

Lúc này, chỉ có một điều tôi có thể làm được, đó là làm thế nào để lúc thuyết trình được mạch lạc, chứ không phải dựa vào PPT mà đọc.

Tôi lật lại quyển sổ, nhân lúc mọi người vẫn chưa đến đông đủ, nhớ lại kinh nghiệm lúc trước bán nhà, những yêu cầu của khách hàng.

Đến 2:55 chiều, phòng của chúng tôi và phòng tiếp thị đều đã đến hết, phòng kế hoạch và Trác Hàng cũng đến rồi.

Tôi nhìn điện thoại, chỉ còn 5 phút nữa là bắt đầu cuộc họp.

Mọi người đều đang đợi.

“Khương Kha.” Trưởng phòng tiếp thị mở lời trước.

“Tôi đây.” Tôi vội vàng đáp, ngẩng đầu nhìn ông ta.

“Tháng trước biểu hiện của cô ở phòng kinh doanh rất tốt, có muốn đến phòng tiếp thị của chúng tôi làm việc không? Nếu như cô thích bán nhà, thì đến phòng kinh doanh, cô cũng biết, bán được nhà sẽ kiếm được nhiều tiền, nếu như không thích bán nhà, thì hãy ở lại công ty chính, huấn luyện cho mấy người bên tiêu thụ.” Trưởng phòng tiếp thị nói.

Tôi.....

Tôi không ngờ rằng ông ta lại hỏi tôi như vậy, cũng không biết ông ta nói là những lời thật lòng hay những lời trêu đùa, chỉ đưa ánh mắt cầu cứu đến trưởng phòng kế hoạch của tôi.

Trưởng phòng của tôi lập tức cười nói: “La Bô, anh như này là không hiểu đạo lý nha! Trước mặt tôi mà lại định đào góc tường lấy người phòng tôi, cần thận tôi lấy hết người phòng anh đấy!”

“Xin mời!” Trưởng phòng tiếp thị hai tay đan vào nhau, ánh mắt nhìn lướt qua mọi người ở phòng tiếp thị, “Tôi rất coi trọng, thường hay cổ vũ bọn họ, thường thức thêm nhiều điều mới lạ, đừng có mãi ở phòng tiếp thị! Thế giới rộng lớn, trải nghiệm nhiều hơn, cuộc đời mới nhiều màu sắc!”

Trưởng phòng chúng tôi cười một tràng dài, ánh mắt cũng lướt qua những người ở phòng tiếp thị, “Mọi người nghe rồi nhá! La tổng rất OPEN, nếu mọi người ai muốn thách thức công việc phòng kế hoạch, có thể tìm tôi nói chuyện.....”

Tôi vốn dĩ đang xem nội dung trên quyển sổ ghi chú, nghe hai trưởng phòng nói chuyện, nên đã tập trung lắng nghe.

Không nghe thì không hỏi hớp, vừa nghe đã nghĩ nhiều, bỗng phát hiện lời hai trưởng phòng nói có nhiều bí ẩn.

Câu nói của trưởng phòng tiếp thị “Thường thức thêm nhiều điều mới lạ, cuộc đời mới nhiều màu sắc”, theo mức độ mà nói, bị câu nói “Đào góc tường” của phòng trưởng chúng tôi đá ra hàng vạn dặm.

Câu nói ấy của trưởng phòng chúng tôi “Thách thức với công việc phòng kế hoạch”, cũng đã nâng cao vị thế của phòng kế hoạch lên n lần. Ý nghĩa của câu nói là, Khương Kha là thực tập sinh của phòng tôi, nhưng phòng các anh có thể thách thức công việc nghề nghiệp này, phải xem xem yêu cầu người tài của phòng chúng tôi cao như nào, người ở phòng tiếp thị các anh làm công việc phòng kế hoạch, chắc chắn là một thử thách.

Đoạn chà đập trong sự nhẹ nhàng này, tôi chợt nhận ra, tại sao lúc đầu mới vào công ty, lại liên kết phòng tôi và phòng quy hoạch, nguyên nhân không chỉ là có hai thực tập sinh là bạn cùng trường, mà quan trọng hơn là quan hệ của trưởng phòng kế hoạch và phòng quy hoạch vẫn tốt hơn.

Tôi cũng bỗng nhiên hiểu ra, hóa ra, công ty của Trác tiên sinh, không hề như tôi đã nghĩ, đoàn kết như một.

Trác tiên sinh đứng 2:59 bước vào trong phòng họp, lúc anh ấy bước vào phòng họp, mọi người đều đứng dậy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Anh chính là đang cố tình

Anh hôm nay mặc trên người chiếc áo sơ mi màu xám không chút nhấn nhúm cùng chiếc quần tây thẫm màu, trông rất mạnh mẽ rắn rỏi.

Vẫn như cũ theo sau anh chính là cô thư ký rất khéo léo, chuyên nghiệp và vô cùng thần thái.

Chỉ có điều thần thái này của cô khi đứng sau Trác tiên sinh bị lu mờ khá nhiều.

Cùng lúc tôi nhìn cô, thấy cô cũng đang nhìn tôi.

Tôi lập tức cúi thấp đầu.

Ở công ty này, cô ấy là cấp trên còn tôi chỉ là hạt cát nhỏ, mà hạt cát nhỏ lại dùng ánh mắt đó nhìn cấp trên thế không phải là tự mình đào hố chôn mình sao.

Trác tiên sinh ngồi đối diện với tôi, ngồi ở vị trí chính giữa của chiếc bàn họp hình e-lip.

Sau khi anh ngồi ổn định mọi người mới dám ngồi.

Tôi nhịn không được mà lần nữa nhìn trộm anh.

Cái tên.....xấu xa này!!

Anh ta rõ ràng là không bị cận vậy mà lại đeo chiếc kính xám màu.!

Anh ta như vậy chính là đang cố tình!

Bởi anh biết tôi thích bộ dạng đeo kính của anh, như vậy trông anh sẽ càng giống mặt người dạ thú.!

Anh không hề nhìn tôi nhưng tôi nghĩ anh ta chắc chắn biết tôi đang nhìn trộm anh.

Tôi thu lại tầm mắt, suy nghĩ về cuộc họp đầu tiên khi bước vào công ty, sau cuộc họp anh nói tôi háo sắc nhìn anh, nếu không phải ở xa thì tôi sớm đã nhảy lên cho anh một bài học rồi!

Tôi cố gắng hết sức không nhìn anh, bởi trong cái phòng họp này vẫn còn sự tồn tại của cơn trai anh. Nếu Trắc Hàng phát hiện bạn trai tôi là bố của hắn thì chắc chắn rằng casii thế giới này sẽ bị nổ tung.

Trưởng phòng của chúng tôi nói về chủ đề của cuộc họp lần này, đặc biệt nhấn mạnh đây chỉ là thảo luận nội bộ trong phòng kế hoạch, không ngờ trưởng phòng bộ phận thị trường sau khi nhìn thấy PPT = Powerpoint của chúng tôi liền đề xuất cùng “cạnh tranh”.

Tôi nghe cảm thấy có gì đó sai sai, cái từ “cạnh tranh” dùng rất hay nha.!

Rõ ràng ngụ ý của nửa câu trước chính là không mời bộ phận thị trường, bọn họ nhìn thấy PTT của chúng tôi liền muốn học hỏi, “cạnh tranh” chính là đề giải quyết được ý nghĩ của việc học rồi trở thành thảo luận.

Trưởng phòng bộ phận thị trường không thể bác bỏ câu nói này chỉ đành ngậm ngùi chịu thiệt.

“Các bộ phận nên hợp tác với nhau nhiều hơn, thảo luận nhiều hơn”. Trắc tiên sinh nhẹ nhàng nói ra một câu.

“Vậy thì bắt đầu đi?” trưởng phòng của chúng tôi xin ý kiến.

Trắc tiên sinh khẽ gật đầu, ánh mắt dừng trên màn hình hình máy chiếu.

Tôi đứng dậy, đứng giữa màn hình máy chiếu, hỏi thăm vài câu đơn giản rồi trực tiếp thuyết trình nội dung PPT.

Đầu tiên là tổng hợp về thời gian thực tập tại phòng kinh doanh, bộ phận kinh doanh tiếp nhận bao nhiêu khách hàng, lượng tiêu thụ là bao nhiêu và doanh thu đạt được là bao nhiêu.

Sau đó là tình hình tiếp đón khách hàng.

Vấn đề này tôi đi rất chi tiết, từ tuổi tác, giới tính để phân tích yêu cầu mua nhà của khách hàng, sau đó nhanh chóng tư vấn những vấn đề họ quan tâm nhất, tình hình bất động sản, đánh trúng tâm lý họ và cuối cùng là đưa ra những yếu tố thuyết phục họ mua nhà.

Mỗi một phần thuyết trình đều có những con số cụ thể chứng minh, trong việc đánh đúng tâm lý khách hàng, tôi đã lấy vài cái ví dụ cụ thể để giải thích.

Thuyết trình cả bài PTT không quá nửa giờ đồng hồ.

Tôi không biết dưới góc độ của người nghe tôi thuyết trình có rõ không nữa nhưng ở dưới đã có người đặt câu hỏi.

Mọi người không nói gì, ánh mắt chuyển hướng nhìn về phía Trắc tiên sinh.

Trong phòng họp này anh là to nhất, anh chưa nói gì thì ai dám nói đây?

Tôi theo ánh mắt của mọi người cũng nhìn về phía Trắc tiên sinh.

Anh nói: “Vu Hàng, cậu và Khương Kha cùng làm việc tại bộ phận kinh doanh, cậu có bổ sung thêm gì không?”

“Ý kiến thì tôi không có, kết luận của tôi cũng giống cô ấy, chỉ có điều tôi đang suy nghĩ về vấn đề phân tích nguyên nhân giới tính nhiều hơn. Giống như việc chi tiền để mua một căn nhà thì yêu cầu phải bỏ vốn rất nhiều, người quyết định cuối cùng thông thường chính là đàn ông và cũng là người nắm quyền chi tiêu trong gia đình.” Vu Hàng nói.

Trắc tiên sinh hơi gật đầu biểu thị đồng tình, tiếp tục chuyển hướng nhìn về hướng tôi: “Khương Kha, bài PowerPoint của cô chỉ là phân tích yêu cầu khách hàng đơn giản, cô cho rằng trong điểm bán hàng cốt lõi của kinh doanh mới chúng ta nên bắt đầu từ khía cạnh nào?”

“Thứ nhất dựa vào tính thực dụng của không gian, không lãng phí một m² nào, thứ hai là môi trường của khu đô thị, mua nhà chính là mua tình trạng cuộc sống trong tương lai.”. Tôi nói.

Hai vấn đề này là khi làm PowerPoint tôi đã suy đi nghĩ lại rất nhiều lần.

Ánh mắt tôi nhìn qua mọi người trong bộ phận, ánh mắt mọi người thật bình thản không một gợn sóng, từng người từng người đều không có chút biểu cảm nào, trong lòng tôi nháy nháy đã không nghĩ được gì.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Cô thư ký nào

Lúc này, Trác tiên sinh cười: “Mọi người tiếp tục thảo luận, tiếp theo đây tôi sẽ không tham dự.”

Nói xong liền đứng dậy cùng cô thư ký rời đi.

Tôi nhìn thấy cô thư ký của anh nhìn tôi lần nữa, ánh mắt có sự dò xét.

Như vậy là có ý gì?

Con người này rốt cuộc có biết đó là tôi?

Nếu biết vậy cô đang dò xét cái gì? Còn nếu không biết, cô phát hiện như thế nào? Hoặc đã phát hiện ra điều gì?

Tôi cùng Trác tiên sinh đi thành phố D chính là thư ký của Trác tiên sinh đặt vé máy bay cho, tiền sinh hoạt hàng tháng của tôi cũng là thư ký của Trác tiên sinh đưa.

Nhưng ông có hai thư ký, thì ra cô thư ký này là thư ký công việc còn anh thư ký kia là thư ký cuộc sống?

Cũng có thể nói liên quan mọi thứ đến tôi chính là anh thư ký nam kia sắp đặt?

“Khương Kha, cô về chỗ trước đi.” Trưởng phòng của chúng tôi nói.

Tôi “ạ” một tiếng, như được đại xá trở về chỗ ngồi của mình.

Trở về vị trí liền nhỏ giọng hỏi người bên cạnh chính là Chung Giai: “Chị Giai, có phải em vừa trả lời sai câu hỏi của Trác tổng?”

“Không sai đâu.” Chung Giai trả lời, “Chỉ có điều, em nói một câu vô dụng mà tất cả những người kinh doanh bất động sản ai cũng hiểu rõ.”

“Tiêu đời rồi, Trác tổng nhất định sẽ cảm thấy em là một đứa vô dụng! Em làm mất mặt bộ phận em rồi.....” Tôi nhỏ giọng nói.

“Không sao, những vấn đề trước của em đều rất thực tế, đã cứu lại câu nói vô dụng cuối cùng của em.” Chung Giai nói, “Hơn nữa, em cũng chỉ là người mới, có thể nghĩ tới những chuyện đó đã là rất tốt rồi.”

Chỉ là không tôi còn sự ưu tú mà tôi mong muốn thì cách rất xa.

Tôi cười khổ: “Cảm ơn chị Giai.”

Sau đó, tôi vốn tưởng rằng trưởng phòng của tôi và trưởng phòng thị trường sẽ tiếp tục đấu võ mồm, thật không ngờ, họ thật sự đã cùng người trong bộ phận bắt đầu thảo luận.

Ngược lại trưởng phòng kế hoạch và Trác Hàng lại nói rất ít.

Từ cuộc thảo luận của họ tôi đã học được rất nhiều, trong cái lĩnh vực bất động sản này, thứ tôi suy nghĩ từ đầu đến cuối vẫn là quá ít.

Cuộc họp kết thúc, tôi trở về phòng làm việc mở QQ lên.

“Trác tiên sinh?”

“Tôi đây.”

“Không phải đã nói là muốn một mình nghe em thuyết trình sao? Vậy mà thế nào lại đột nhiên nghĩ đến đi phòng họp?”

“So với việc một mình nghe em thuyết trình thì tôi càng nguyện ý muốn nghe một mình em gọi.”

Vội lời lẽ sến súa này dù da tôi có dày đến mấy cũng phải “giật” một cái rồi bắt đầu nóng lên.

“Trác tiên sinh, bây giờ đang là thời gian làm việc!”

“Xấu hổ rồi?”

“Hôm nay có phải tôi đã làm anh thất vọng?” Tôi thấp thòm không yên.

“Không có, tôi thấy PowerPoint em làm rất ok. Bất luận là phân tích tổng kết hay là thiết kế font chữ đều tốt hơn so với tưởng tượng của tôi.”

“Tất nhiên trong lòng anh, tôi nên lấy một thứ gì đó không tốt ra.”

“Xem em kìa, khen em hai câu mà em vẫn không vui!”

“Đúng rồi, anh thế nào mà lại nhìn thấy bài PowerPoint của tôi?”

“Thư ký gửi cho tôi, trưởng phòng của các em cảm thấy bài thuyết trình đó rất tốt nên gửi cho thư ký của tôi. Cô vào công ty trên danh nghĩa chính là thông qua thư ký đó.”

“Thư ký nào? Thư ký nam hay thư ký nữ vậy?” Tôi hỏi

“Em đúng là cái hũ giấm! Không phải ghen rồi chứ?”

“Hừ, cô thư ký đó của anh đẹp như vậy, vừa nhìn đã biết chính là món ăn của anh, cô ấy hôm nay còn nhìn em với ánh mắt kỳ quái sao sao ý!”

Nói xong câu nói này tôi liền giật mình, bên gối phảng phất làn gió, rõ ràng chỉ là một truyện con con vậy mà trong chốc lát đã nói ra trở thành một truyện nguy hiểm.

“Cô ấy họ Đinh, thật sự rất chăm chỉ, năng lực quan sát cũng rất nhạy bén, có điều không phải món ăn của tôi.” “Cô vào công ty là thông qua thư ký Mạc, trưởng phòng của em gửi bài PPT cũng là gửi cho thư ký Mạc, mọi việc của em đều là do thư ký Mạc sắp xếp.”

Hai câu giải thích này của Trác tiên sinh, tôi lập tức hiểu rõ suy đoán của tôi là đúng.

Nữ thư ký Đinh là thư ký công việc của anh còn thư ký nam thư ký Mạc mới là thư ký cuộc sống.

Có điều cũng đúng, Mạc tiên sinh thỉnh thoảng có đến những nơi nhạy cảm, thư ký nữ đi theo có điều không tiện, thư ký nam đi theo mới là phải đạo.

Chỉ là, Trác tiên sinh không có cảm tình với thư ký Đinh, nhưng thư ký Đinh đối với Trác tiên sinh có ý gì không?”

Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén.

Trong lòng tôi nghĩ như vậy, đôi tay không tự ý thức được mà viết tin nhắn hỏi: “Cô ấy đối với anh thì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Ba cái trụ cột

“Em thật sự ghen rồi sao?”

Hai từ “thật sự” làm bại lộ câu nói trước kia của anh chỉ là câu nói đùa.

“Nói thừa! Bên cạnh người đàn ông của em có một người phụ nữ xuất chúng như vậy, em không ghen mới lạ!” tôi nói điều đương nhiên.

“Trong công việc, tôi rất coi trọng khả năng làm việc của cô ta, còn những cái khác tôi không quan tâm.” Trác tiên sinh nói.

Câu nói này ẩn chứa biết bao hàm ý a.

Lần đầu tiên tôi có cảm giác khủng hoảng, Trác tiên sinh có vợ tôi không thể để ý bởi đó là vợ chính thức của anh, người phải từ bỏ nên là tôi, nhưng tôi hi vọng ngoài vợ ông thì tôi chính là cái khác đó, là người phụ nữ ngoại lệ duy nhất.

Đây chính là sự chiếm hữu trong tình yêu.

Tôi nghĩ, ở lại trong công ty anh là sự lựa chọn sáng suốt biết bao, có thể đuổi được bọn ruồi nhặng muốn dụ dỗ anh.

Sau đó tôi đặc biệt chú ý đến Trác tiên sinh và nữ thư ký của anh nhưng không phát hiện ra bất cứ điều gì. Mọi nhu cầu cuộc sống của Trác tiên sinh trong công ty đều là do thư ký Tổng sắp xếp.

Trác tiên sinh nhìn tôi cười mấy lần: “Sao em giống một chú chó săn đến vậy? Thư ký Đinh người ta có chồng có con cả rồi, gia đình người ta rất hòa thuận!”

Tôi bĩu môi: “Hòa thuận hay không em không cần biết, em chỉ biết người đàn ông của em anh tú như vậy, chỉ cần là người phụ nữ bình thường cũng dễ dàng phải lòng người đàn ông của em”

Trác tiên sinh đối với năm từ “người đàn ông của em” rất dễ chịu, anh lại cười: “Em chính là tình nhất trong mắt.....Phan An?”

“Hừ, Phan An làm sao so được với anh! Em đối với Phan An một chút động lòng cũng không có.” Tôi nói.

“Em đúng là cái đồ dẻo miệng, ngọt hơn cả mật, nhanh nhanh lại đây cho anh nếm thử nào.” Anh nói.

Tôi cọ cọ vào người anh, ngồi trên đùi anh, tặng anh một nụ hôn nóng bỏng.

Trái qua vài nụ hôn nóng bỏng, hai người đều thở hổn hển.

“Có ngon không?” “Ngon...ngon lắm”

“Có ngọt không?” “Ngọt”.

“Vậy anh thích ăn cái miệng nhỏ nào hơn?” “Cô bé của em!”

Tôi và Trác tiên sinh sau khi sinh nhật ở cùng nhau thì tình cảm luôn sâu đậm.

Hồi đầu một tháng anh ngủ cùng tôi một đến hai ngày, sau này mỗi tuần đều phải ngủ một, hai ngày, lúc anh không sống ở trung cư của tôi chúng tôi vẫn thường xuyên gọi video call với nhau.

Tôi hỏi qua vài lần: “Anh không sợ bị vợ anh phát hiện ra sao?”

Câu trả lời của anh là “Cô ấy không biết.”

Làm sao có thể không biết được? Tôi và anh ở bên cạnh nhau cuồng nhiệt như vậy lẽ nào về nhà thật sự không phục vụ vợ nữa sao.?

Chỉ cần hai người nằm cạnh nhau, tôi không tin vợ anh không biết.

Lần trước anh nói, anh và vợ anh không làm chuyện đó đã từ rất lâu rồi.

Lẽ nào anh với vợ ở riêng? Riêng phòng? Riêng giường?

Vấn đề này tôi đặc gặng hỏi vài lần, nhưng mỗi lần định nói lại rất trùng hợp bị anh lãng quên, tôi nghi chính là anh cố ý.

Anh không muốn nói nhưng tôi lại muốn biết, cách duy nhất tôi có thể nghĩ ra chính là moi thông tin từ Trác Hàng.

Nhưng.....Trác Hàng.....

Từ lần trước sau khi từ chối anh, chúng tôi hầu như không nói chuyện lại với nhau.

Không trở thành người yêu của nhau cũng không thể làm bạn bè bình thường, chỉ là trong sinh mệnh của chúng ta đã định sẵn có sự xuất hiện của 1 người lạ nhưng rồi cũng rất nhanh rời đi.

Tôi có chút hối hận khi lần trước đã quá tuyệt tình từ chối, bây giờ nghĩ lại có chút không còn gì để lợi dụng hẳn.

Tiếp tục là hai đường thẳng song song vậy, tôi sợ mãi mãi cũng không biết được tình trạng của Trác tiên sinh và vợ anh, nhưng nếu tôi chủ động tiếp cận tôi lại sợ anh hiểu nhầm, trong lòng lo lắng.

Bộ phận kế hoạch liên quan đến công việc giao dịch mới, không phải tôi rời đi mới bắt đầu mà là đã chuẩn bị từ rất lâu rồi.

Kỳ đầu tiên của bắt đầu phiên giao dịch, cáo cầu chính sửa lại hai ba lần.

Từ việc nhấn mạnh ban đầu vào sơ đồ mặt bằng đến việc nhấn mạnh môi trường khu đô thị, cuối cùng Trác tiên sinh trực tiếp quyết định cáo cầu chính được đặt ở khu kinh doanh lớn nhất gần quận mới.

Trác tiên sinh nói, cáo cầu chính của AA và CC không chút hồi hộp, thời gian bắt đầu phiên giao dịch của chúng ta và bọn họ là liền kề, nên đưa ra giải pháp dự phòng, tốt nhất là trực tiếp nói ra khu kinh doanh gần quận mới.

Như vậy chỉ ít trên định vị, mô hình của bất động sản khu mới gần như là cố định.

Khu học chánh, gần công viên, khu khoanh tròn kinh doanh.

Ba cái trụ cột.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Vẽ mắt lập tức biến sắc trắng bạch

Thứ phải làm bây giờ chính là toàn bộ các công việc xoay quanh thiết kế VI, cáo cầu chính, lập kế hoạch, quảng cáo mô hình.

Bộ phận chúng tôi mỗi người một việc, các hình thức quảng cáo đích thân trưởng phòng làm, mảng thiết kế VI đều có đồng nghiệp chuyên môn phụ trách sau đó cả bộ phận cùng thảo luận bàn bạc, Chung Giai và hai hai đồng nghiệp khác phụ trách hoạt động kế hoạch còn tôi phụ giúp họ.

Nghĩ ý tưởng, soạn thảo phương án kế hoạch.

Đến cuối kỳ sau khi phương án kế hoạch được xác định và đi vào giai đoạn thực hiện thì tôi chủ yếu cùng nhân viên bên công ty dịch vụ làm những công việc nối tiếp nhau chính là sắp xếp công việc quảng cáo.

Xem lại nội dung của chúng tôi rồi kiểm tra lại mô hình.

Tôi thường xuyên chạy đến công ty quảng cáo hoặc nhà máy in để xem các loại màu sắc, có lúc những thứ nhỏ nhưng quan trọng thì công ty quảng cáo cũng lấy mẫu đến công ty chúng tôi.

Thông thường đều là tôi xem chỉ thì thoáng Chung Giai mới lướt nhìn qua.

Những việc đó đang trong giai đoạn cuối thực hiện, điều quan trọng nhất là không có những hàm lượng kỹ thuật nên điều phải làm chỉ có thể là tỉ mỉ, tỉ mỉ từng tý một.

Là một người mới cũng là người làm trái ngành, tôi không muốn làm Trác tiên sinh thất vọng nên tôi luôn rất nghiêm túc, rất cố gắng.

Tôi thì, mỗi lần cần tài liệu gì đó tôi đều rất nghiêm túc xem kỹ chúng.

Xem từng từ, từng từ một.

Nhưng thật không ngờ đến cuối cùng cũng xảy ra vấn đề.

Trước giờ bắt đầu phiên giao dịch một ngày, tất cả nhân viên bộ phận tôi đều đến nơi diễn ra giao dịch.

Tòa nhà trung tâm kinh doanh đơn độc sớm đã mọc lên, tòa nhà ba tầng, xây dựng sửa chữa rất đẹp mắt.

Chiếc ghế sofa màu xám họa tiết nghệ thuật trông thật tao nhã, bàn trà pha lê màu nâu cùng màu trắng của tường kết hợp các đường màu xám có độ tinh tế khác nhau được trang trí trên tường, nhìn đơn giản nhưng vô cùng bắt mắt.

Màu xám chính là màu Trác tiên sinh rất thích, trong nháy mắt tôi nghĩ trường phòng thị truwonfga ắt hẳn đã dự tính cả rồi.

Khi mở phiên giao dịch, tất cả đều là tông màu lạnh đương nhiên không đẹp cho nên ông cho trang trí thêm vô số bóng bay đủ màu sắc trước tòa nhà trung tâm kinh doanh.

Trong đại sảnh, những chùm bóng được tạo hình bởi những hình ảnh con vật kahsc nhau như những chú gấu trúc ngộ nghĩnh, chú mèo con tinh nghịch, những nhân vật hoạt hình nổi tiếng, bọ biển trên nền biển xanh, con cá xấu xí.....v.v..

Cửa đại sảnh bóng bay được xếp thành hình vòm, một vòm cung lung linh màu sắc, bên trên chính là hình ảnh biển quảng cáo tòa nhà của chúng tôi.

Bộ phận của chúng tôi ngồi hai chiếc xe đến đó, trên đường đầu đầu cũng là băng giôn, poster quảng cáo của chúng tôi.

Cả khu đô thị mới, băng giôn quảng cáo cũng chỉ có ba công ty là AA, CC và công ty chúng tôi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Trác tiên sinh, cáo cầu chính của AA không hưởng danh là dòng dõi trong nghề, hàng xóm của họ là trung tâm cao sang nhất của thành phố, cáo cầu chính của CC lại rất thiên nhiên, bên cạnh là cái hồ và những hàng cây nhỏ!

Chỗ đất của chúng tôi thì sầm uất, nằm gọn trong vùng kinh doanh lớn nhất của thành phố.

“Bản cáo cầu chính này của chúng ta làm rất tốt, không chỉ nâng giá nhà đất, mà cả nhà đất thương nghiệp cũng tăng theo đặc biệt là hai từ “lớn nhá”t đã được nhấn mạnh.” Trưởng phòng của chúng tôi hết lời khen ngợi.

Trong lòng tôi có chút tự hào, đây có lẽ là Trác tiên sinh đã chọn luajq từ ngữ từ vài bài chuẩn bị mẫu, trong chớp mắt đã chọn đúng từ.

“Khương Kha, sao cô cười vui vậy?” Chung Giai hỏi.

“Tôi cũng cảm thấy cáo cầu chính rất ok, tòa chung cư của chúng ta nhất định sẽ bán rất tốt.” Tôi nói.

Trưởng phòng nhìn tôi cười nghiêng đầu.

“Bên kia có treo băng giôn quảng cáo, chúng ta đi xem xem”, có đồng nghiệp chỉ tay không xa ra bên ngoài.

Nhìn các nhân viên của công ty quảng cáo đang treo chiếc băng giôn khổng lồ, cái poster này từ phòng kinh doanh của chúng tôi nhìn xuống thấy rất rõ, đó cũng chính là hình ảnh của tòa nhà chung cư chúng tôi.

Tất cả mọi người chúng tôi đều đứng dưới lầu, cười vui vẻ nhìn đại diện thương hiệu của mình được bày trí.

“Soạt” một tiếng, khi chiếc băng giôn poster quảng cáo được mở ra trước mắt, vẻ mặt tôi tức khắc biến sắc trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158: Chuyện này không thể hoàn toàn trách Khương Kha

Chưa nói đến những chữ nhỏ trên poster, chỉ là hàng chữ to nhất kia cũng đã có lỗi sai.

Từ “bao quanh” trong từ “toạ lạc bao quanh” đã bị viết thành “vây quanh”.

Nổi bật rõ ràng như vậy chẳng khác nào có một bàn tay khổng lồ tạt thẳng vào mặt tôi.

Thời khắc đó, đầu óc tôi trống rỗng, làm sao lại có thể xảy ra sơ xuất được? những hình ảnh được đưa qua đều làm như nhau mà, cho dù đằng sau có được định dạng chỉnh sửa cũng không thể xảy ra lỗi sai.

Và lại những hình ảnh sau khi sửa, điều chỉnh tôi cũng đều kiểm tra rất kỹ.

Không thể xảy ra truyện sai chữ câu thả như vậy được!

“Chuyện gì vậy?” ánh mắt của trưởng phòng dừng trên người Chung Giai, sắc mặt rất lạnh lùng.

Chung Giai không chút lưỡng lự gì mà nói hai từ “Khương Kha” với giọng hơi nhẹ chất đầy sự dò xét, cũng cùng ánh mắt lạnh lùng đó mà nhìn tôi.

Ánh mắt của người khác cũng dần dần chuyển hướng về tôi.

Khuôn mặt tôi ban đầu lạnh buốt nhưng ngay sau đó trở nên nóng rực.

“Tôi....tôi không có biết....tôi rõ ràng là đã kiểm tra qua rồi mà.....” tôi gần như không nói thành lời..

Lời của tôi vẫn chưa nói xong, Chung Giai đã nhanh chóng ngắt lời: “tôi cho người lập tức đi sửa làm lại từ đầu, mấy biển quảng cáo này mà treo trên khắp nơi sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ. hôm nay cho dù phải thức cả đêm làm lại cũng phải làm cho bằng được.”

Cô vừa nói vừa vẫy tay ra hiệu cho nhân viên công ty quảng cáo nhanh chóng dừng việc treo biển quảng cáo, sau đó gọi điện cho người quản lý bên công ty quảng cáo yêu cầu họ sửa lại từ đầu theo tiêu chuẩn thiết kế VI của chúng tôi, từng chữ từng nét phải thật chính xác.

Cuối cùng, Chung Giai còn đặc biệt dặn dò một câu: Trước khi phun màu cô ấy sẽ đích thân kiểm tra.

Cả quá trình tôi dường như đã trở thành một người thừa.

Ánh mắt vô cùng phức tạp lướt qua mặt tôi.

“Chị Già, em xin lỗi ạ!” trong lòng xấu hổ không nguôi.

Truyện này bất luận là sai sót ở giai đoạn nào nhưng người chịu trách nhiệm cuối cùng vẫn là tôi, bởi vì tôi là người phụ trách kết nối.

“Em không có lỗi với chị” giọng của Chung Giai dường như có chút than thở, cô bước nhanh về phía trưởng phòng nói đỡ cho tôi “trưởng phòng, truyện này không thể đổ lỗi hoàn toàn cho Khương Kha, tôi cũng phải chịu một phần trách nhiệm, tôi không nên dồn hết công việc chỉnh sửa cuối cùng đổ lên đầu em ý.”

Trưởng phòng không phê bình gì tôi chỉ nhìn với ánh mắt sâu thẳm, nói với Chung Giai “tối nay vất vả một chút, cố gắng hoàn thành ngày mai sáng sớm có biển quảng cáo hoàn chỉnh để treo.”

Anh ngưng lại một lúc: “ngoài chữ “bao quanh” kia viết sai thì những chữ nhỏ cô cũng cần phải kiểm tra cẩn thận, đừng để xảy ra sai sót lần nữa.”

“Vâng.” Chung Gia cúi đầu hơi cười, quay sang nói với tôi “Khương Kha, em đợi chị lát chị em mình cùng đi công ty quảng cáo.”

“Dạ vâng, cảm ơn chị Giai.”

Lúc đó trong lòng tôi thật sự thấy biết ơn chị Giai, tôi làm sai truyện chị còn nói đỡ giúp tôi.

Hôm đó, vì chiếc băng giôn mà hai người chúng tôi xem đi xem lại từng chữ không biết bao nhiêu lần, rồi trực tiếp mang nó đến máy phun mới an tâm chộp mắt trên chiếc sofa cạnh đó.

Nửa đêm, khi băng giôn, biển quảng cáo được hoàn thành, ngời của công ty quảng cáo định sáng mai mới treo nó lên., Chung Giai nhất quyết không chịu:

“Không được! băng giôn biển quảng cáo mới mùi sơn vẫn còn rất nồng nặc, bây giờ chúng ta đi treo đợi ngày mai bắt đầu phiên giao dịch thì mùi đã bị bay đi rất nhiều rồi.”

“Được, bây giờ chúng ta đi.” Nhân viên quảng cáo nói, “Chị Giai, chị và Tiểu Khương cứ về trước đi! Chúng tôi đảm bảo sẽ hoàn thành nhiệm vụ, treo xong sẽ chụp lại gửi chị. Đợi chị về nhà tắm gội sạch sẽ đã thấy tin nhắn bọn em gửi đến rồi.”

“Không cần đâu, mọi người đều vất vả cả rồi, tôi và mọi người cùng đi, để xảy ra sơ xuất lớn như vậy tôi phải tận mắt nhìn thấy kết quả mới yên tâm.” Chung Giai nói.

Gần một giờ đồng hồ sau, biển quảng cáo đã được treo lên chính giữa tòa nhà kinh doanh, Chung Giai bật lên hai chiếc đèn phát sáng.

Ánh sáng lớn nhất được chiếu rọi trên biển quảng cáo, từng chữ rõ ràng, hình ảnh hài hòa.

Trong nháy mắt tôi bỗng dưng có cảm giác muốn khóc vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Có người bắt nạt em

Lúc trở về chung cư trời đã rạng sáng rồi.

Tôi thật sự rất mệt, bước vào cửa mà không hề phát hiện trước cửa có đôi giày da của đàn ông.

Tôi ném chiếc túi sách lên sofa, cầm theo chiếc điện thoại sớm đã hết pin vào phòng ngủ.

Rèm cửa sổ phòng ngủ đã bị đóng lại, không một tia sáng.

Tôi không hề bật đèn, nhòm qua giường với dây sạc sạc điện thoại rồi cả người nằm gọn trên giường.

Trên giường...

Có thứ gì đó gồ ghề như đang ngồi trên ngọn núi nhỏ vậy.

Núi nhỏ đó còn biết lay chuyển.

Tôi bị ngã xuống trong chớp mắt, ngọn núi nhỏ động đậy một lúc, tôi đang lúc định hét lên thì nghe thấy giọng trầm ồm của người đàn ông, mang theo tia giọng khàn đặc.

“Tiểu Như...”

“Chú Trác, sao chú lại đến đây?” con buồn ngủ của tôi đã gần như không còn vội vàng đưa tay bật đèn.

Anh đưa tay ôm tôi: “đừng bật đèn, đừng nói gì cả, ngủ đi.”

Bàn tay không an phận của anh đang lần mò trên người tôi: “sao còn chưa cởi quần áo?”

“Em chưa tắm.” Tôi giữ chặt tay anh. “Em đi tắm đây.”

“Vậy không cần tắm nữa.” Anh khéo chắn ôm trọn tôi vào người. “trời cũng sắp sáng rồi, tranh thủ chộp mắt lúc đi.”

Tôi “ừm” một tiếng, rất nhanh sau đó chìm vào giấc ngủ sâu.

Giấc ngủ đó rất ngắn, tôi dường như vừa mới đặt lưng không lâu liền bị chuông báo thức làm tỉnh giấc.

“Em ngủ thêm chút nữa đi, anh đi nấu ít chè trôi nước.” Trác tiên sinh khẽ cầm trên trán tôi dịu dàng mà nói.

Tôi “ừm” một tiếng, nhắm mắt nói: “Anh đi tắm trước đi, lát em phải tắm gội hôm nay là ngày bắt đầu phiên giao dịch mà!”

Trác tiên sinh gật đầu cười: “Cún con, em còn căng thẳng hơn anh.”

Trong lúc tôi tắm rửa Trác tiên sinh vẫn đang miệt mài nấu chè.

Nhà chung cư nhỏ này của tôi, mỗi phòng đều rất chật hẹp, phòng tắm và nhà bếp cách nhau một cái ban công, phải mở cửa phòng tắm đến cửa của ban công mới có thể tự do nói chuyện cùng với người đang trong nhà bếp.

“Chú Trác, sao đêm qua chú lại ở đây?” Tôi hỏi, “Trước khi đến sao không nói với cháu một câu.”

“Vốn dĩ không có ý định đến nhưng gọi em em tắt máy liền đến đây xem sao.” Trác tiên sinh nói.

“Sau đó thì sao? Anh có biết hôm qua em đã phạm phải lỗi lớn không?” tôi hỏi

“Biết chứ.” Trác tiên sinh nói, Eem không về anh liền cho thư ký đi hỏi, nghe nói biển quảng cáo có chút vấn đề, em đã ở công ty quảng cáo cả đêm để sửa.”

“Vâng ạ! Đó là vấn đề rất lớn, chữ trong biển quảng cáo có từ sai.”

“Sai từ nào?”

““bao quanh” trong từ “tọa lạc bao quanh.”

“Ngoài vấn đề biển quảng cáo ra những chỗ khác thì sao? Quảng cáo báo chí, quảng cáo cột mốc, còn có quảng cáo catono, tờ rơi?”

“Đều đã kiểm tra qua rồi không có chút sai sót nào.”

Trác tiên sinh lặng im một lúc: “.....Ý của em là, tất cả các phương tiện quảng cáo chỉ có biển quảng cáo là có vấn đề?”

“Vâng, em rõ ràng đã kiểm tra qua.” Tôi buồn rầu: “Cũng không biết là đã có chuyện gì....”

“May em vẫn là học sinh trung học!” anh cười chế giễu, “Tắm nhanh lên chút, chè trôi nước sắp được rồi.”

Tôi “ừ” một tiếng rồi tăng tốc tắm nhanh, dùng khăn khô quần lấy tóc và chiếc khăn tắm quần thân đi đến bàn ăn.

Bát của tôi có 6 miếng bánh trôi to tròn lóng lánh còn bát anh là 10 miếng.

“Anh không trách móc em câu nào sao?” Tôi hỏi.

“Có gì đáng trách móc chứ?” anh cười rồi hỏi ngược lại, “Xét về công, nhân viên phạm lỗi là chuyện khó tránh khỏi, đây gọi là làm nhiều sai nhiều, có một thứ mà không phải phạm sai lầm chút nào chính là không làm, xét về tư thì em là con gái, anh bao dung, chiều chuộng em còn không hết thì lơ lửng nào mà trách em chứ?”

“Quả nhiên là phong độ của sếp lớn!” tôi cười tán thành, nỗi sợ hãi của hôm qua phút chốc đã tan biến, tôi cúi đầu ăn chè trôi nước.

“Sao thế? Hôm qua có người bắt nạt em?”. Anh tiện miệng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Em vô tội

“Không có.” Tôi lập tức trả lời, “Đồng nghiệp đều rất tốt, nhiệt tình giúp em nghĩ cách giải quyết vấn đề!”

Anh nhìn tôi, ánh mắt không rõ là có ý gì, qua một lúc mới nói: “Cho dù có người bắt nạt em cũng là chuyện bình thường, người mới vừa bước vào xã hội, ai mà không chịu uất ức chứ?”

“Vâng” Tôi nói, “Em có một người bá đạo, giỏi giang, độ lượng như anh đã là may mắn hơn rất nhiều so với 90% người trên thế giới này rồi.” ^-^

Trác tiên sinh cười: “Biết thế là tốt.”

Hạng mục phiên giao dịch này là chiến trường chính của bộ phận thị trường, bộ phận chúng tôi cũng không cần thiết sáng sớm phải có mặt tại tòa nhà kinh doanh trung tâm.

Tôi ngồi xe của Trác tiên sinh đến công ty, đến đoạn cách công ty vẫn còn một trạm bus tôi bảo anh cho tôi xuống.

Anh nói không sao, nói là trên đường gặp tôi rồi để tôi chọn mất một lúc trên xe.

Mặc dù tôi có cảm giác có chút nguy hiểm nhưng anh đã nói vậy tôi cũng không cần thiết phải từ chối, dù sao trong lòng tôi mọi thứ anh nói đều đúng cả.

Sau khi đến công ty, lúc đi qua bộ phận thị trường quả nhiên cả bộ phận đó không một bóng người.

Lại đi đến văn phòng làm việc của chúng tôi, ngoài Chung Giai chưa đến thì mọi người đều đã có mặt đầy đủ.

“Khương Kha, đêm qua hai người làm đến mấy giờ vậy?” có người hỏi.

“Biển quảng cáo được treo lên xong đã là 3:50 rồi, về đến nhà cũng tầm 4 giờ hơn.” Tôi nói.

“Sau này chú ý một chút nhé! Những chuyện này lãng phí tiền cũng chỉ là chuyện nhỏ, nhưng ngộ nhỡ làm gián đoạn chuyện ngày hôm nay thì phải làm sao?” một đồng nghiệp nói.

Nói vậy tôi mới nghĩ ra, làm lại từ đầu một biển quảng cáo như vậy chính là phải cần tiền.

Vậy tiền có thể trực tiếp trừ từ tiền lương của tôi.

May mà trong công việc thực tập này lương cao hơn so với dự tính của tôi rất nhiều nếu không tôi sẽ thật sự đau lòng.

Nhanh chóng mở máy tính tìm tài liệu mấy ngày qua cùng công ty quảng cáo làm việc, tất cả vẫn được lưu thành một file trong máy.

Tôi trong lòng có chút nghi hoặc, mở file tài liệu và rất nhanh tìm thấy hình ảnh của tệp có tên “biển quảng cáo.”

Mở tiếp.....

Ánh mắt dừng lại trên dòng chữ “bao quanh”.

Cái từ đó không hề sai!

Là từ “bao” trong từ “bao bọc”

Điều đó cũng có nghĩa là bản thảo cuối cùng quyết định phía bên tôi là đúng!

Nếu phía bên tôi là đúng vậy nhất định là do bên công ty quảng cáo nhầm lẫn!

Nếu đã là công ty quảng cáo làm sai vậy tại sao còn bắt công ty chúng tôi chịu trách nhiệm?

Là một người nhân viên hết lòng vì công ty, yêu công ty, tôi không thể nhịn.

Sau đó tôi mở QQ của trưởng phòng báo cáo cho anh về tình trạng này cũng đã tải hình ảnh về cho anh xem làm bằng chứng.

Trưởng phòng nói: “Cô nói với Chung Giai một tiếng, để cô ấy tiếp tục theo sát.”

Tôi nói “vâng” sau đó ngồi đợi Chung Giai đến công ty.

Lúc đó tôi vui mừng nói chuyện này với Trác tiên sinh, Trác tiên sinh nói vậy thì tốt, nếu đã không phải là lỗi của em thì em cũng đừng áy náy nữa.

Chung Giai gần 11 giờ mới đến công ty chắc hẳn là do hôm qua đã thức trắng 1 đêm.

Dưới mắt cô hiện rõ hai quầng mắt thâm, cả người nhìn rất tiêu tụy không còn chút tinh thần nào.

“Chị Giai.” Tôi gọi to một tiếng

Chị gạt đầu, tôi do dự một lúc rồi gọi chị đến bàn làm việc của tôi để chị tự xem tài liệu trên đó và nói khái quát tình hình.

Chị cau mày: “Chuyện này..., ngày mai tôi sẽ tìm họ nói chuyện, nếu đã là lỗi của bên đó vậy mình nhất định sẽ trừ đi một ít tiền trong phí dịch vụ.”

Tôi gặt đầu lia lịa, thăm nghĩ chị Giai thật sự rất giỏi.

Hôm qua xảy ra chuyện lớn như vậy nhưng việc đầu tiên chị nghĩ đến chính là khoản bồi thường còn tôi thì đầu óc trống rỗng, hôm nay tôi vừa nói chuyện này chị liền nghĩ ngay đến chuyện trừ khoản phí dịch vụ.

Quả thực là người quyết đoán mạnh mẽ.

Tôi hi vọng sau này khi chính thức làm việc có thể dần trở thành một người hội tụ đủ phẩm chất lãnh đạo, là người nòng cốt của công ty và cũng được tinh anh mạnh mẽ như chị.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 161: Em là nữ thần may mắn của tôi

Số lượng bán ra trong ngày hôm nay rất tốt.

Bộ phận chúng tôi ăn cơm trưa xong mới đi, lấy cớ là đến để giúp đỡ, nhưng thực tế là đến để xem xét tình hình.

Mỗi bộ phận trong công ty đều có một nhiệm vụ riêng, chúng tôi đi cũng chẳng giúp được việc gì.

Giữa trưa, theo lý mà nói thì thời gian này là lúc vắng khách nhất, nhưng toàn bộ cửa hàng đều chật kín người.

Bàn tiếp khách, đều ngồi kín người, nhân viên bán hàng có lúc phải một mình tiếp hai khách hàng, bận tới mắt tới mũi.

Trưởng phòng kinh doanh tất nhiên là cũng ở đây, nhìn thấy chúng tôi, nói vội mấy câu với người bên cạnh xong, liền lập tức bước lại phía chúng tôi.

“Hôm nay khá đấy.” Trưởng phòng của chúng tôi nhìn xung quanh bốn phía.

“Đúng là đông thật.” Trưởng phòng kinh doanh khẽ gật đầu, “ Phải cảm ơn bộ phận các anh giai đoạn trước đã mở rộng, phát triển. Hôm nay, khách hàng đến rất đông, lượng mua cũng khá tốt.

Ánh mắt anh ta lướt nhìn xung quanh, trong lời nói tràn đầy vẻ tự hào: “Những nhân viên bán hàng kia đều là từ những người phiên giao dịch trước điều động qua đây, nếu không thì căn bản là không kham được. ”

“Anh dự đoán trong ngày hôm nay có thể bán được bao nhiêu? ” Trưởng phòng của chúng tôi hỏi.

“Toàn bộ 10% có thể sẽ được bán hết vào ngay trong tuần đầu tiên. ” Trưởng phòng kinh doanh nói “Tôi dự đoán 3 ngày trước khi phát hành đĩa, có thể bán được 30 - 40%. Bởi vì trong ba ngày này, bắt đầu phiên giao dịch thuận lợi, nên doanh số bán hàng sẽ là cao nhất.

“Bất động sản thương mại thì sao? ” Trưởng phòng của chúng tôi hỏi.

“Bất động sản thương mại còn khá thấp, chỉ mới bán được hai cửa hàng mặt tiền.” Trưởng phòng kinh doanh nói.

“Hai cửa hàng. . . nghe có vẻ không ổn.”. Trưởng phòng của chúng tôi cười khẽ, “Chúng tôi có thể bán được hơn chục cửa hàng. Toàn bộ khu mua sắm sẽ được vận hành bởi chính nó.”

Trưởng phòng kinh doanh tiếp tục cười.

“Trác tổng hôm nay có đến không? ” Trưởng phòng chúng tôi hỏi.

Trưởng phòng kinh doanh lắc đầu: “Không đến, có lẽ cũng không có ý định đến, ngài ấy chỉ đợi nghe số liệu vào buổi chiều là được rồi. Tôi nghe thư ký Tổng nói, chiều nay ngài ấy hẹn người đi chơi golf. ”

“Có lẽ là vì miếng đất tiếp theo. ” Trưởng phòng của chúng tôi nói “Dù sao, cửa hàng của cậu ở đây, việc thu hút khách hàng sớm muộn cũng đến. ”

“Ai mà biết được. ” Trưởng phòng kinh doanh nói: “Quanh năm suốt tháng, mối quan hệ nào cũng cần phải chú trọng. . . ”

Mấy người chúng tôi đi ngay sau trưởng phòng, nghe lãnh đạo nhắc đến Trác tổng, sợ nghe thấy những điều không nên nghe, liền lảng đi ra chỗ khác, một vài người đến xem mô hình, một vài người đi nghe nhân viên tiếp thị giới thiệu sản phẩm, vài người còn lại ra cửa lớn giúp phát tờ rơi.

Tuy tôi có kinh nghiệm về bất động sản, nhưng chủ quản của trung tâm buôn bán bất động sản này không quen biết tôi, chưa chắc đã yên tâm để tôi bán giúp, và lại, tôi cũng không biết trưởng phòng chúng tôi lúc nào sẽ đưa chúng tôi về. Để bán một căn nhà thì cần phải có thời gian, ngộ nhờ tôi đang giải

thích được một nửa...”

Lỡ đâu cách tôi giúp họ bán nhà lại khiến lãnh đạo của tôi hiểu lầm là tôi muốn chuyển đến bộ phận kinh doanh thì sao?

Vậy nên tôi cũng chọn ra ngoài cửa phát tờ rơi giống như những người khác.

Tối hôm đó, tôi ở căn hộ nhỏ lướt web, nhìn thấy trong nhóm chat của công ty, trưởng phòng kinh doanh công bố doanh số bán nhà trong ngày đầu tiên, tiền chuyển khoản là bao nhiêu, tiền đặt cọc là bao nhiêu, hai loại này cộng lại chiếm 13% tổng số nhà trong tuần đầu tiên, có thể coi đây là một sự khởi đầu thuận lợi.

Sau đó, mọi người đồng loạt gửi icon vỗ tay. Khoảng 10 phút sau, tôi nhìn thấy Trác tiên sinh trong nhóm chat, nói: “Thời gian này mọi người vất vả rồi, cuối tháng này sẽ phát tiền thưởng cho mọi người.”

Sau đó, trong nhóm chat lại đồng loạt reo hò: “Cảm ơn Trác tổng, Trác tổng muôn năm...!”

Tôi mỉm cười nhìn phản ứng của mọi người, chẳng nói lời nào.

Một lát sau, ảnh đại diện của Trác tiên sinh lóe lên.

“Có ở đây không?”

“Có.”

“Tôi phát tiền thưởng riêng cho em, được không?”

“Tại sao? Em có công gì đâu mà được thưởng?”

“Bổn lí do: thứ nhất, lúc em còn ở trung tâm buôn bán bất động sản biểu hiện rất tốt, số lượng nhà bán được rất khả quan; thứ hai, quãng thời gian em ở phòng kế hoạch cũng rất cần cù chăm chỉ; thứ ba, để an ủi cho việc tồi qua; thứ tư, thân là nữ thần may mắn của tôi, bắt đầu phiên giao dịch mới thuận lợi, dù sao thì cũng phải thưởng lớn cho em, em nói xem?”

“Nói hay lắm, nhất là lí do cuối cùng, tuyệt vời!”

Ánh mắt của tôi dừng ở câu nói cuối cùng trên màn hình, lòng bỗng vui mừng khôn xiết.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Khương kha, cô có biết xấu hổ không hả

Buổi chiều hôm sau, tôi vừa tới công ty không lâu thì ba người của công ty quảng cáo cũng tới.

Trong đó có giám đốc công ty quảng cáo cùng với người phụ trách hạng mục nhà đất và một cô bé bình thường chuyên nhận chỉnh sửa ảnh giúp tôi.

Sở dĩ tôi nói là một cô bé, bởi vì cô ấy đúng là nhỏ tuổi hơn tôi.

Sau khi tốt nghiệp trung cấp xong liền xin vào công ty quảng cáo, làm nghề thiết kế cũng được mấy năm rồi.

Trên khuôn mặt ở tuổi dậy thì nổi đầy mụn mang theo vẻ tức giận, vừa bước vào cửa đã nhìn tôi bằng ánh mắt phẫn nộ.

“Lý tổng, sao ngài lại đích thân mang người đến đây?” Chung Giai mỉm cười đứng dậy, liếc qua cô bé kia một cái.

Bên Lý tổng lập tức quát khê: “Đường Châu Đốc, cô chung ra bộ mặt đấy cho ai xem đây.”

Đường Châu Đốc còn cảm phần liếc tôi thêm một cái nữa rồi mới cúi đầu xuống.

“Giám đốc Chung, tôi đây không phải là đã mang người đến nhận lỗi hay sao? Lần này là do lỗi của chúng tôi, cô có thể cho chúng tôi thêm một cơ hội nữa được không?” Lý tổng nhìn Chung Giai, lúc này đã thay bằng bộ mặt tươi cười.

“Xin lỗi thì có ích gì? Nếu không phải chúng tôi phát hiện ra lỗi sai kịp thời và nhanh chóng điều chỉnh, làm chậm trễ mất việc bắt đầu phiên giao dịch ngày hôm qua ngày hôm qua, các người ai gánh nổi trách nhiệm đây?” Chung Giai tiếp tục lớn tiếng kết tội, cô liếc Lý tổng một cái, mặt lạnh tanh nói: “Chúng ta đến phòng họp nói tiếp.”

Lý tổng gật đầu cười vâng vâng dạ dạ.

Chung Giai nghiêng đầu nhìn tôi: “Khương Kha, cô cũng qua đây đi.”

Tôi vâng một tiếng rồi đi theo sau bọn họ.

Trong phòng họp chỉ bày một bàn trà nhỏ và bốn cái ghế.

Chung Giai và Lý tổng ngồi đối diện nhau, tôi đứng ngay sau Chung Giai, Đường Châu Đốc và người phụ trách hạng mục đứng phía sau Lý tổng.

“Giám đốc Chung, là lỗi của chúng tôi, chúng tôi nhận sai.” Lý tổng mở miệng trước. “Trước khi tôi đến đã nói với bộ phận tài vụ rồi, không những không lấy tiền tám bảng quảng cáo kia mà lần này còn giảm giá 30% tất cả các vật liệu, chúng tôi không lấy lãi, chỉ lấy giá gốc thôi, cô thấy thế nào?”

“Phạm lỗi lớn như thế, sớm đã vượt quá phạm vi tha thứ của tôi rồi, hợp đồng của chúng ta kết thúc ở đây.” Nét mặt Chung Giai lạnh nhạt, bộ dạng không thể đàm phán thêm được nữa.

“Giám đốc Chung, cô đây không phải là muốn bức chúng tôi đến nước phá sản chứ? Cô biết khách hàng lớn nhất của công ty chúng tôi là công ty các cô mà, nếu như công ty các cô đối đối tác kinh doanh thì chúng tôi sẽ lâm vào bước đường cùng mất!” Lý tổng cắn răng “Chúng tôi giảm 50%, xem như là đền bù. Giám đốc Chung, cầu xin cô đừng chối bỏ chúng tôi, đầu năm nay việc kinh doanh đã không được tốt cho lắm.”

“Làm ăn có tốt hay không là việc của các cô, của các người.” Chung Giai nghiêng đầu “Khương Kha, rót cho tôi cốc nước.”

Trong phòng họp có bình nước, tôi bước nhanh đến rót hai cốc nước, cho Chung Giai và Lý tổng mỗi người một cốc, sau đó lại rót thêm hai cốc nữa, đặt bên cạnh cốc của Lý tổng, biểu thị là cho hai người đứng sau ông ta.

Chung Giai uống một ngụm rồi tiếp tục: “Ông đừng nói đùa nữa, công ty quảng cáo của các ông, khách hàng đông như thế, thiếu công ty của chúng tôi, chúng ta không hợp tác, các ông vẫn còn rất nhiều đối tác lớn khác. Vốn dĩ chỉ định thông báo với ông một tiếng, không ngờ ông lại đích thân đến tận đây!”

“Tôi có thể không đến ư? Công ty của chúng tôi vẫn luôn là trụ thủ đắc lực của công ty cô! Chúng ta đã hợp tác bao nhiêu năm nay mà Chung Giai cô vẫn không hiểu cách chúng tôi làm việc ư? Chúng tôi trước nay vẫn luôn thận trọng, lần này xảy ra sơ suất, đúng thật là ngoài ý muốn.” Lý tổng nói.

Ông ta dừng lại một lúc: “Nếu như giám đốc Chung vẫn chưa hả giận, tôi chỉ còn có thể đuổi việc Đường Châu Đốc thôi, chuyện lần này tất cả đều là lỗi của cô ta! Việc thiết kế ảnh trước nay vẫn là nhiệm vụ của cô ta, cô Khương và cô ta vẫn luôn trao đổi với nhau, nhất định là ở công đoạn nào đó đã xảy ra sai sót mới dẫn đến vấn đề nghiêm trọng này.”

Đường Châu Đốc vừa nghe thấy muốn đuổi việc cô ta thì đôi mắt vốn đã chẳng to tròn trũng lên, khuôn mặt đầy mụn càng thêm đỏ.

Cô ta vẫn luôn nhẫn nhịn nhưng đến giờ phút này thì không thể nhịn được nữa rồi, dường như trong nháy mắt nhảy dựng lên: “Lý tổng, chuyện này tuyệt đối không phải là lỗi của tôi! Tôi thề tài liệu đó Khương Kha đã kiểm tra qua rồi.”

Cô ta giờ ngón trỏ chỉ thẳng vào mặt tôi, mắt đầy giận giữ, sự căm phẫn tăng thêm vài phần, dường như đang gầm lên với tôi: “Khương Kha, cô có biết xấu hổ không hả? Tài liệu nào tôi cũng giao cho cô kiểm tra, sau khi cô xác nhận tôi mới đem đi in.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 163: Người ta đều đồng tình với kẻ yếu

“Tôi thật sự là đã xác nhận lại rồi”, tôi nói. “Tài liệu tôi đã xác nhận vẫn còn đang lưu trên màn hình máy tính của tôi. Tài liệu đó tuyệt đối không có sai sót.”

Tôi rất tức giận, chỉ tay về hướng văn phòng làm việc.

“Tôi đi xem xem!” Đường Châu Đốc về mặt không phục nói.

“Có cái gì mà xem chứ?” Người bên cạnh Đường Châu Đốc lên tiếng, “cô Khương đã nói không có sai sót thì chắc chắn là không có sai sót rồi.”

Đường Châu Đốc làm ra vẻ mặt “bỗng nhiên tỉnh ngộ”, nói:

- Đúng rồi, cô hoàn toàn có thể sửa lại, thay bản sai thành bản đúng.

Đường Châu Đốc vừa nói xong, tôi đột nhiên cảm thấy có vài ánh mắt đang nhìn tôi.

Trong đó có Chung Giai.

Tâm trạng của tôi lúc này rất phức tạp, đây hoàn toàn là đảo lộn tình tiết kịch bản, mà nó lại trực tiếp “trôi” trúng người tôi.

Bây giờ, tôi thật sự là vô cùng khinh thường Đường Châu Đốc.

Thường ngày, quan hệ giữa tôi và cô ta cũng được coi như là không tệ, vậy mà không ngờ tới cô ta lại quay lại “cấn” tôi một nhát.

“Đường Châu Đốc! Thật không ngờ cô là loại người như vậy.” Tôi cười lạnh, nói: “Bản thân sai còn không chịu thừa nhận đẳng này còn đi đổ lỗi cho người khác.”

“Cô nói cái gì cơ? Rốt cuộc ai là người làm điều trái với lương tâm tôi e cô là người rõ hơn ai hết.” Đường Châu Đốc không hề sợ hãi đáp lại.

“Được rồi! Đường Châu Đốc!” Lý tổng nói, “Tôi đã nói với cô bao nhiêu lần! Chuyện này là lỗi của chúng ta. Trước cô đem đi in, tại sao không kiểm tra lại thêm lần nữa. Nếu như cô kiểm tra lại lần nữa thì chuyện như thế này có thể xảy ra không?”

“Lý tổng, bản thảo cuối cùng đều dựa theo sự xác nhận của bên A là chính.” Đường Châu Đốc phản bác lại.

Lý tổng cười lạnh: “Cô cũng biết người ta là bên A?”

Đường Châu Đốc không nói gì nữa, trong phòng im ắng một lúc, cuối cùng Chung Giai là người lên tiếng trước, cô ung dung hỏi lại: “Lý tổng, theo ý của anh thì bên A chúng tôi là đang ức hiếp người khác?”

“Không, không. Tôi không có ý đó. “ Lý tổng thay đổi nét mặt nói: “Ý của tôi là mặc dù chúng tôi là bên B, cũng không thể chỉ làm công cụ mà cũng phải có đầu óc để suy nghĩ.”

“Đường Châu Đốc, cô cùng với Khương Kha đi xem tập tài liệu để trên bàn cô ấy xem sao.” Chung Giai nói.

Đường Châu Đốc biết cô không thể đắc tội với Chung Giai chỉ còn cách cùng tôi ra khỏi phòng họp, vào phòng làm việc của chúng tôi.

“Khương Kha, cô làm vậy là có ý gì? Cũng không phải vì một bản in đi. Cứ cho là tôi sai, cô cũng không nên đuổi cùng giết tận, cô là muốn sếp đuổi việc tôi đúng không?” Đường Châu Đốc nói.

“Thứ nhất, không phải là coi như cô sai mà đó chính là lỗi của cô. Tài liệu mà tôi đã xác nhận là đúng. Thứ hai, tôi từ trước tới nay chưa từng yêu cầu sếp cô đuổi việc cô, tôi cũng không có tư cách đó. Trên thực tế, hôm nay là lần đầu tiên tôi gặp anh ta.” Tôi trả lời lại.

“Hừ, rõ ràng là cô không chịu nhận sai mới cố ý đổ lỗi lên người tôi, uống công trước kia tôi coi cô là người tốt, hóa ra đều là giả.” Cô ta nói.

Tôi thở dài: “Đường Châu Đốc, tôi hỏi cô, bản vẽ tiêu chuẩn VI mà tôi đưa cho cô trước đó là đúng hai sai?”

“Tất nhiên là đúng, nếu không thì những tập quảng cáo đó các trang khác sẽ không sai theo.”

“Thì đúng rồi, bản vẽ tiêu chuẩn tôi đưa cho cô là đúng vậy thì tại sao khi đi in ra lại xảy ra sai sót? Kích cỡ là cô thay đổi hay là tôi thay đổi? Tại sao khi thay đổi kích cỡ thì lại sai?” Tôi đứng trước chỗ ngồi của mình, không nhanh không chậm nói.

Tôi thấy rất nhiều người trong phòng làm việc đều đang nhìn tôi, có người thì biểu tình phức tạp, có người thì muốn nói lại thôi, còn ánh mắt của họ nhìn Đường Châu Đốc thì rõ ràng là sự thương hại.

Người ta đều đồng tình với kẻ yếu, khi đứng cạnh tôi thì Đường Châu Đốc rõ ràng là kẻ yếu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 164: Nước nóng hắt vào mặt tôi

Tôi là bên A, cô ta là bên B.

Tôi vẫn còn nguyên vẹn đứng ở đây còn cô ta thì sắp bị sa thải.

Dáng người tôi cao hơn cô ta, trang điểm cũng tinh tế hơn, còn cô ta thì lại mặc quần áo rộng thùng thình, cũ rích, trên mặt toàn là mụn...

Ngay lúc này, khi tôi nhìn thấy ánh mắt của mọi người, thậm chí tôi còn nghi ngờ chính mình liệu có quá đáng quá hay không? Lại đi hiếp kẻ yếu?

Nếu như tôi thấy cô ta nhận sai thì có phải là cô ta sẽ không bị sa thải nữa không?

Suy cho cùng thì năm nay tìm được việc làm cũng không dễ dàng.

Trong lúc đang do dự, tôi lại nghe thấy Đường Châu Đốc giục: “Mau tìm tài liệu đi! Không phải là cô sợ rồi đó chứ.”

Giọng điệu khó chịu khiến một chút đồng tình của tôi với cô ta đều biến mất, làm tôi lý trí trở lại.

Chuyện này tôi không thể nhận.

Nếu như là tôi hôm qua thì trước khi nói với trưởng bộ phận, tôi sẽ quyết định thay cô ta nhận tội, nói rằng trong lúc kiểm tra tôi không chú ý, cùng lắm thì tôi cũng chỉ bị mắng một trận rồi trừ ít tiền.

Còn hôm nay thì...

Sự việc làm ảm ỉ đến mức này, nếu như tôi thay cô ta nhận tội, thì chỉ còn cách nói là tôi sợ bị phạt nên đã thay người sửa lại tài liệu, thay bản sai bằng bản đúng.

Nếu nói như vậy thì nhân cách của tôi tất cả đều sẽ bị hủy hoại.

Tôi cũng không phải là thánh mẫu, không thể hi sinh bản thân mình vì người khác được. Tôi cúi người nhấp chuột vào thư mục trên màn hình mở ra tập tài liệu đó.

Lúc này, Đường Châu Đốc liền thay đổi sắc mặt, ngay tức khắc đứng dậy, cao giọng nói: “Chắc chắn là cô đã thay tài liệu khác rồi.”

“Vừa nãy tôi cũng đã nói rồi, về cơ bản là tôi không thể photoshop!”, tôi đáp, “cô xem trên màn hình của tôi có phần mềm tạo ảnh nào không? Tài liệu mỗi lần cô gửi cho tôi, tôi đều yêu cầu là JPG, từ trước tới nay đều không hỏi cô tài liệu gốc. Cô nói xem, ngay cả tài liệu gốc tôi cũng không có thì làm sao mà sửa chữ? Chẳng lẽ tự móc mấy chữ đó ra sao?”

“Phòng làm việc không có chẳng lẽ nhà cô cũng không có? Cô có ảnh VI, lại có kích cỡ bản in thì sửa một bức ảnh thì có khó gì?”

Đường Châu Đốc cau mày, căm ghét nhìn tôi.

“Đường Châu Đốc, cô cũng đánh giá cao tôi quá rồi đấy.” Tôi nói lớn, “Cái gọi là khác nghề như cách núi, đối với cô mà nói thì dễ như trở bàn tay, còn với tôi còn khó hơn là học thuộc bài “Ly Tao”. Tôi không biết Photoshop, càng không có chuyện trộm sửa tài liệu, nhân cách của tôi không có thấp kém đến mức ấy. Nếu thật sự là vấn đề do tôi gây ra, tôi nhất định sẽ nhận.”

“Hừ! Nói còn hay hơn hát. Tôi cũng muốn hỏi cô, chúng ta không thù không oán, tại sao cô lại muốn hại tôi?” Đường Châu Đốc hét to.

“Đường Châu Đốc, cô cần hiểu rõ, bất cứ chuyện gì không phải cứ ăn to nói lớn là sẽ có lý, phân đoạn quảng cáo của công ty các cô xảy ra sai sót, các cô nên tự tìm ra vấn đề chứ không phải là đẩy trách nhiệm lên người bên A chúng tôi.” Tôi cố gắng bình tĩnh hết mức có thể nói.

“Bên A, hay cho cái từ bên A. Bây giờ cô lấy danh nghĩa bên A ra để ép tôi đúng không?” Đường Châu Đốc kích động, nói đến nổi nước miếng bắn tung tóe.

“Cô quá kích động rồi, bây giờ tôi không tranh cãi cùng với cô nữa, đợi cô bình tĩnh lại rồi nói tiếp.” Nói rồi, tôi làm động tác “bình tĩnh đừng nóng.”

Đường Châu Đốc cúi đầu lấy cốc nước của tôi, tôi tưởng cô ta muốn uống nước, bèn nói: “Đây là cốc của tôi, cô muốn uống nước thì sang bên kia mà mượn.”

Cô ta căm hận nhìn tôi, sau đó quay người đi về phía bình uống nước.

Tôi thở dài bất lực, tự nghĩ vận mệnh mình không tốt nên mới gặp chuyện rắc rối thế này.

Tôi nghĩ, có thể nào tài liệu mà Đường Châu Đốc đưa ra cũng không sai, mà là trước khi in, khi điều chỉnh lại màu không cẩn thận mà xóa mất chữ đó, sau đó gõ lên mới xảy ra sai sót.

Nghĩ như vậy, ánh mắt cũng dõi theo Đường Châu Đốc, cô ta rót ra hơn nửa cốc nước, đi đến trước mặt tôi.

Tay phải nhấc lên, toàn bộ nước nóng đều hắt hết lên mặt tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 165: Bị bỏng

Theo phản xạ tự nhiên tôi liền giơ tay che mặt mà tránh né.

Trên tay truyền đến từng trận đau rát, sườn mặt cũng bị nước nóng hắt phải, đau như bị lửa thiêu.

Tôi kêu lên thảm thiết.

Giơ tay lên xem thì thấy một mảng đỏ hồng.

Nhiều người trong văn phòng từ đầu đến cuối đều nhìn chúng tôi, ngay lúc đó lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Khương Kha, mau đi xối nước lạnh đi.” Có người hét lớn.

Lúc đó tôi như muốn giết người, tiện tay cầm lấy cốc nước của tôi ném mạnh về phía cô ta rồi ngay lập tức chạy vào nhà vệ sinh.

Nước trong cốc của tôi vốn dĩ là nước ấm, sớm đã nguội ngắt rồi, vậy mà cô ta vẫn kêu lên một tiếng “ây da”.

Tiếng kêu của tôi đã thu hút nhiều người đến xem, trưởng bộ phận cũng từ phòng làm việc đi ra, Chung Giai và người làm quảng cáo cũng đến, tiếp theo đó bộ phận kế bên cũng chạy lại xem.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Trưởng phòng hỏi.

Có người nhanh miệng kể lại toàn bộ sự việc một lượt, tôi nghe thấy tiếng trưởng phòng nhanh chóng phân phó: “Tôi đi lấy xe, các cô tìm ít đá, đợi sau khi Khương Kha xả nước lạnh xong thì dùng đá chườm lên chỗ bị bỏng, sau đó mau chóng diu cô ấy xuống tầng một, tôi đưa cô ấy đi bệnh viện. Ngoài ra....”

“Máy tính của cô ấy, từ giờ trở đi không ai được động vào, đợi sau khi thư ký Tổng đến thì thông báo cho bộ phận kỹ thuật. Vốn dĩ chỉ là chuyện nhỏ vậy mà lại thành ra có người bị thương, vậy thì đành phải kiểm tra cẩn kẽ, giải quyết triệt để vấn đề vậy.”

“Lý tổng, phiền anh ở lại đây quản lý cho tốt người của anh, tôi không muốn sau khi tôi quay lại, chỗ tôi lại có người bị thương nữa đâu.”

Âm thanh của anh ấy rất sắc bén, mặc dù tôi cách rất xa nhưng vẫn nghe thấy rõ mồn một.

Nếu nói không cảm động thì là nói dối.

Từ trước tới nay tôi không hề biết rằng hóa ra trưởng phòng lại bảo vệ chúng tôi như vậy.

Sau khi chỗ bị bỏng được chườm qua đá lạnh thì đau rát cũng giảm đi rất nhiều, thế nhưng vừa mới xả nước lạnh thì lại đau như lửa thiêu, dường như thịt dưới da toàn bộ như muốn nhừ ra.

Tay bị thương, mặt cũng bị thương.

Tôi vừa lấy nước lạnh ngâm tay vừa lấy nước lạnh chườm mặt.

Tôi nghĩ, bộ dạng của tôi bây giờ chắc là nhếch nhác không chịu nổi.

Trên mặt, tóc, cổ áo, quần áo đều là nước.

Công ty tôi không chỉ có tủ lạnh mà còn có một tủ đá to, vì thế rất nhanh các đồng nghiệp đã lấy từ trong tủ lạnh ra một chai nước đá.

Chai nước này đã để trong tủ lạnh ít nhất là phải nửa năm, chắc là mùa hè ai đó để vào nhưng quên mất.

Các đồng nghiệp tìm một chiếc khăn bông, ngâm nước, sau đó mới bọc lấy chai nước đá rồi đưa cho tôi.

Tay phải tôi cầm lấy chai nước chườm lên mặt và mu bàn tay trái.

“Khương Khả, mau lên! Trưởng phòng đang đợi cô ở tầng hầm.” Đồng nghiệp vừa giục vừa diu tôi ra thang máy. Thang máy sớm đã dừng ở tầng chúng tôi.

Tôi vừa bước vào thì nhìn thấy Trác tiên sinh dẫn theo thư ký Tổng nhanh chóng từ bước ra từ lối đi thang bộ.

Khoảnh khắc này, nước mắt của tôi bỗng chốc tuôn rơi.

Tôi không quên nơi này là công ty vì thế không dám bỏ nhào về phía anh, chỉ có thể không chân chò bước vào thang máy.

Cửa thang máy đóng lại đồng thời cũng chặn lại tầm mắt của Trác tiên sinh.

Chuyện này làm àm ỹ đến nước này e là không thể tốt đẹp được nữa. Trong đầu tôi lóe lên Lý tổng của công ty quảng cáo. Người này gặp Chung Giai thì nịnh nọt nọt nọt, gặp trưởng bộ phận chúng tôi thì ngay cả rắm cũng không dám đánh, hôm nay Trác tiên sinh đích thân xuống đây...

Còn có Đường Châu Đốc, cô ta hà tất phải xúc động như vậy? Làm đến mức không có đường để quay đầu.

Thật may, thang máy từ công ty chúng tôi xuống tầng hầm chỉ dừng có hai lần, khi ra khỏi thang máy, tôi nhìn thấy xe của trưởng bộ phận đã dừng ở trước cửa thang máy.

Tôi mau chóng lên xe, đồng nghiệp ngồi bên cạnh tôi.

“Khương Kha, cô cảm thấy thế nào rồi?” Trưởng phòng hỏi.

“Dùng đá lạnh chườm tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn trưởng bộ phận đã quan tâm.” Tôi nói.

“Tại sao lại thành ra như này? Không phải chỉ là bản in có chút vấn đề thôi sao?” Trưởng phòng hỏi. “Trừ tiền in bản thiết kế đó là được, tại sao cô gái làm bản vẽ lại kích động đến mức ấy? Cô nói gì làm cô ấy kích động à?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 166: Có để lại sẹo không

Tôi nói gì làm cho cô ta kích động?

Rõ ràng là tôi không nói gì cả. Cô ta vừa vào văn phòng thì đã nhắm ngay vào tôi.

“Hình như là Lý tổng muốn đuổi việc cô ta, nên cô ta tưởng tôi là cố ý nhắm vào cô ta.” Tôi nói.

“Trước đây, cô với cô ta đã cãi nhau bao giờ chưa?” Trưởng phòng hỏi.

“Chưa từng.” Tôi trả lời, “cô ta hôm nay cũng nói là trước đây cứ tưởng tôi là người dễ kết giao, không ngờ rằng lại đi hãm hại cô ta.”

Trưởng phòng trầm mặc một lúc nói: “Vụ in lần này nếu như chúng ta không phát hiện sớm, thì nhất định ngày bắt đầu phiên giao dịch sẽ thành trò cười cho thiên hạ, đây thực sự là sự cố, nhưng nếu đã phát hiện ra rồi, cũng đền bù rồi, Lý sẽ không đến nỗi là đuổi việc cô ta chứ?”

“Công ty nhỏ như họ, khối lượng công việc rất lớn nhưng lương lại không cao, cũng không dễ gì mà tuyển được người. Cô gái hôm nay hắt nước vào người cô tôi đã gặp cô ấy vài lần, ở lại công ty họ cũng khá lâu, nếu như không phải là chuyện gì to tát, Lý tổng sẽ không dễ dàng mà sa thải cô ta.” Trưởng phòng nói.

“Đối với Lý tổng thì đây là chuyện lớn rồi.” Tôi đáp. “Chị Giai nói hôm nay phạm phải sai lầm đã chạm đến giới hạn của chị ấy, muốn đòi bên cung cấp dịch vụ khác.”

Trưởng phòng chỉ “ừ” một tiếng, cũng không nói gì thêm nữa, tôi cũng không biết anh ấy nghĩ thế nào.

Tôi nghĩ, Chung Giai cũng bất mãn với nhà này lâu rồi, muốn tìm một lý do để đổi người, chuyện này chỉ là cái cớ mà thôi.

Sau khi tới bệnh viện, tôi được đưa ngay đến phòng cấp cứu.

Bởi vì là ban ngày nên phòng cấp cứu rất ít bệnh nhân, bác sĩ xem xét vết thương cho tôi.

Câu đầu tiên chính là: “Xử lý vết thương rất tốt, đã dùng đá chườm lên, da cũng không bị hư hại.”

Tiếp đó liền hỏi nguyên do vì sao bị thương, khi nghe là do nước sôi từ bình uống nước gây ra, bác sĩ nói: “Cũng may là bình uống nước, vì nước nóng không tới 100 độ C, chắc hơn 80 độ, nếu là nước sôi trong ấm e rằng gương mặt của cô đã bị hủy rồi.”

Nghe thấy “gương mặt bị hủy” tôi sợ hết hồn.

Cũng may văn phòng không có ấm đun nước.

Sau đó bác sĩ kê đơn, toàn là thuốc bôi.

“Sau khi đến nhà thuốc lấy thuốc thì bôi lên miệng vết thương, cố gắng dùng đá chườm, mấy ngày này đừng đi làm, nghỉ ngơi cho tốt. Vết thương trên tay

nặng hơn ở mặt, trên tay có mụn nước, không được nặn, cũng không để da bị rách, tránh bị nhiễm trùng, hiểu chưa?”

Tôi nói: “Vâng, tôi hiểu rồi! Bác sĩ cho tôi hỏi vết thương trên mặt có để lại gì không?”

Những người sống nhờ vào gương mặt như tôi rất sợ bị người khác ghét bỏ.

“Không nghiêm trọng, mặc dù chỗ vết thương đều đỏ lên, hồi phục rồi sẽ trở lại bình thường.” Bác sĩ trả lời.

Tôi vội vàng cảm ơn bác sĩ lần nữa.

“Khương Kha, cô sống ở đâu? Tiện đường tôi đưa cô về.” Trưởng bộ phận hỏi.

“Trưởng phòng, tôi không thể về nhà được, chìa khóa tôi còn để trong túi xách, mà túi xách thì vẫn còn ở văn phòng.” Tôi trả lời.

Trưởng phòng cười, nói: “Vậy thì quay lại văn phòng lấy túi xách rồi tôi sẽ kêu người đưa cô về.”

“Cũng chẳng phải là bệnh gì to tát, tôi tự bắt taxi về là được rồi.”

“Vậy thì tùy cô.” Trưởng phòng tỏ vẻ không quan tâm, một lúc sau bèn nói: “Tôi e lát nữa sẽ có nhiều người tranh nhau đưa cô về.”

Tôi ngây người.

Đồng nghiệp bên cạnh cười, lắc lắc chiếc điện thoại của anh ta: “Từ lúc tôi ra khỏi văn phòng đến bây giờ cũng không tới 40 phút, vậy mà tôi đã nhận được hơn mười tin nhắn, tất cả đều hỏi về tình trạng của cô, tôi đếm xem có bao nhiêu anh nào, một, hai, ba, bốn...”

“Đồng nghiệp ở công ty tốt quá, thật khiến người ta cảm động”. Tôi nói.

Anh ta vội nói: “Đây là vì cô thôi. Nếu hôm nay người bị thương là tôi thì e rằng chẳng có ai thèm nhắn tin hỏi thăm đâu.”

Tôi ngay lập tức gờ hai tay lên, nói: “Tôi nhất định sẽ hỏi thăm.”

Hai, ba giây sau, vết thương lại bắt đầu thấy đau rất.

Tôi “xì” một tiếng, rồi vội dùng đá chườm lên vết thương.

“Đau lắm à?”

“Đau lắm, không thể tách rời đá lạnh.”

Trong lúc nói chuyện thì chuông điện thoại của trưởng phòng reo lên, tôi nghe thấy câu đầu tiên anh ấy nói khi nghe máy chính là: “Thư ký Tổng.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 167: Túi của tôi đâu

Thư ký Tổng có cuộc gọi tới, người ở đầu dây bên kia chắc chắn là Trác tiên sinh.

Lỗi tai của tôi lập tức dựng đứng lên nghe ngóng.

Đồng nghiệp bên cạnh nói tôi đã không nghe được gì nữa, chỉ nghe được âm thanh của trưởng phòng.

Tôi nghe được ông ta đang cẩn thận báo cáo lại tình huống hiện giờ của tôi, bao gồm cả những câu nói của bác sĩ, sau khi nói xong, hần dè đặt hỏi: "Thư ký Tổng, ngài đang mở loa ngoài sao?"

"Đúng vậy." Thư ký Tổng trả lời rất dứt khoát: "Trác tổng muốn nghe một chút, dù sao chuyện này cũng xảy ra ở công ty chúng tôi, lại là một cô gái trẻ nữa, truyền ra ngoài sợ rằng không tốt cho lắm."

Trưởng phòng "vâng vâng" hai tiếng.

Thư ký Tổng lại hỏi lại: "Bác sĩ có dặn cần phải kiêng gì không?"

Trong đầu tôi "ầm" một tiếng, vấn đề này có phải là có chút thân thiết rồi không? Đồng nghiệp bình thường căn bản sẽ không hỏi như vậy.

Tuy tôi biết là Trác tiên sinh đang hỏi nhưng trong khoảnh khắc này, tôi cho rằng anh không nên hỏi điều gì cả.

"Không có." Trưởng phòng không chút do dự nói: "Chỉ nói rằng không được để bị xước da, không được để bị nhiễm bệnh."

Thư ký Tống "ừ" một tiếng: "Vất cho anh rồi."

Trưởng phòng nhìn liếc qua tôi một cái, trong mắt là vẻ tìm tòi, hẳn không mở miệng ngay lúc đó, cho đến khi trên đường về công ty, rốt cục ông ta mới không nhịn được hỏi: "Khương Kha, thư ký Tống thật là quan tâm đến em đấy! Nhà em có quan hệ gì đến anh ta không? Không phải em là bạn gái anh ta đấy chứ?"

"Không phải, trước kia em còn chưa từng gặp anh ta." Tôi nói: "Bởi vì em muốn đi thực tập, em nhờ chú của em giới thiệu cho một công việc, có lẽ là chú của em đã nhờ thư ký Tống."

Lời này của tôi không tính là nói dối, Trác tiên sinh không phải chú của tôi sao? Không phải là anh bảo thư ký Tống sắp xếp cho tôi sao?

"Chú em làm nghề gì?" Trưởng phòng không chút để ý hỏi.

"Cũng làm ở một công ty bất động sản." Tôi rất nhanh bổ sung thêm: "Nhưng mà, chú ấy không ở thành phố A, chú ấy ở nơi khác!"

Trưởng phòng lộ ra biểu cảm "thì ra là như vậy".

Một lát sau, "Sao em không tới công ty của chú em làm việc?" Trưởng phòng lại hỏi.

"Bạn trai của em ở thành phố A." Tôi nói: "Em muốn ở bên cạnh anh ấy."

Trưởng phòng lập tức nở nụ cười: "Khi nào thì anh được uống rượu mừng đây?"

"Em còn chưa tốt nghiệp mà! Chỉ có thể chờ thôi." Tôi nói.

"Đến lúc đó nhớ gửi thiệp mời cho anh." Trưởng phòng nói.

"Còn có tôi nữa." Đồng nghiệp đi theo nói.

"Được ạ." Tôi cười, gật đầu nói.

Tôi và Trác tiên sinh...

Haizz, chỉ sợ rằng cả đời này cũng không có ngày đó...

Quân sinh ta chưa sinh, ta sinh quân đã lão... Tôi gặp anh ở thời điểm tôi đẹp nhất nhưng anh đã là chồng người ta rồi.

Nghĩ đến đây, trong lòng tôi vô cùng buồn bã.

Cảm xúc đột nhiên tụt dốc, tôi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cả đời này, tôi và anh...

Sẽ luôn như vậy sao? Hay là từ cắt nhau một lần rồi vĩnh viễn chia ly, ngăn cách ở hai thế giới khác nhau?

Ngoài cửa sổ, dòng người náo nhiệt, đoàn xe tấp nập, giống như một thế giới khác đầy mộng ảo.

Lúc quay trở lại công ty, mấy người ở công ty quảng cáo đã đi rồi.

Máy tính của tôi cũng đã tắt.

"Khương Kha, em sao rồi?" "Bác sĩ nói thế nào? "Người phụ nữ Đường Châu Đốc này cũng thật không có chừng mực! Một cốc nước sôi này có thể hủy dung đó!" "Thật sự là người xấu thì hay làm việc ác!"

Nghe những lời quan tâm của đồng nghiệp, tôi lập tức hiểu ra, sau cốc nước đó, tôi đã chuyển từ nhóm người mạnh mẽ sang nhóm người yếu đuối rồi!

"Em không sao, bác sĩ bảo mấy ngày này chú ý một chút thì tốt rồi, chườm đá nhiều thêm một chút nữa." Tôi nói: "Đúng rồi, sau khi bộ phận kỹ thuật kiểm tra máy tính của em đã nói sao rồi?"

"Đã điều tra được nguồn gốc của tập tài liệu đó rồi, đã là rất nhiều ngày trước, hơn nữa quả thực là do Đường Châu Đốc đưa cho em." Một đồng nghiệp nói.

"Quả nhiên là do quá trình của bên bọn họ có nhầm lẫn, lại còn muốn lấp liếm, thật sự là quá trơ tráo rồi!" Một đồng nghiệp khác nói.

"Trước kia nghe nói muốn đuổi Đường Châu Đốc, tôi còn cảm thấy tội nghiệp tôi ta, bây giờ cảm giác tội nghiệp này không còn một phần." Đồng nghiệp kia nói.

Lần này bọn họ đã hiểu ra, tôi lại không có nhiều cảm giác vui vẻ lắm, nếu như không có một cốc nước nóng kia của Đường Châu Đốc, nếu như hôm nay Đường Châu Đốc thật sự bị đuổi, bọn họ còn có thể nói những câu như vậy sao?

"Khương Kha, mặt của em sao rồi?"

Một giọng nói truyền tới từ phía sau, tôi xoay người lại liền nhìn thấy Trác Hằng.

"Em không sao, cảm ơn đã quan tâm." Tôi cười nói: "Bác sĩ nói sẽ không bị hủy hoại dung nhan, cũng sẽ không để lại sẹo, chỉ là đau vài ngày thôi."

Hắn gật đầu: "Bây giờ em về nhà à?"

"Đúng vậy!" Tôi nghiêng đầu nhìn lên bàn, vẫn không nhìn thấy túi của mình: "Túi của em đâu?"

"A, đúng rồi, thư ký Tổng đem đến văn phòng của anh ấy rồi, nói rằng sau khi tan tầm sẽ mang xuống cho em." Chung Giai nói.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 168: Phiên cô chịu ảm ức một chút

Tôi "a" lên một tiếng, sau khi nói câu: "Cảm ơn chị Giai" mới quay lại tiếp tục nói với Trác Hằng: "Trác Hằng, em đi lên lấy túi, lúc khác chúng ta nói chuyện tiếp nhé!"

"Được thôi!" Cậu sáng khoái đồng ý: "Hôm nào cậu đi làm, tôi sẽ mời cậu ăn cơm, coi như là lời an ủi với cậu."

"Được, cứ quyết định vậy nhé!"

Tôi cũng rất vui vẻ, mấy ngày trước còn đang nghĩ làm thế nào để nói chuyện với Trác Hằng để tìm hiểu chuyện giữa Trác tiên sinh và vợ của anh, bây giờ đã có một cơ hội cực tốt đặt ra ngay trước mắt rồi.

Tôi đi bộ lên tầng, nhanh chóng đến cửa văn phòng của ông chủ Trác.

Phòng làm việc của anh là một phòng kép, phòng lớn là của anh còn phòng nhỏ là của hai thư ký.

Tôi thấp thỏm gõ cánh cửa.

Thư ký Đinh và thư ký Tổng gần như là ngẩng đầu cùng một lúc.

Hai vị thư ký đều đang cười, tôi cảm thấy thư ký Tổng cười chân thành hơn một chút còn thư ký Đinh cười như đang đeo mặt nạ.

Không riêng gì nụ cười mặt nạ, tôi còn nhìn thấy cô ấy nhú mày một chút.

"Thư ký Tổng, xin hỏi túi của tôi có phải ở đây không?" Tôi đứng ngoài cửa, nhỏ giọng nói.

"Vâng." Thư ký Tổng nói, anh ta đứng lên lấy ra túi của tôi trên chiếc kệ nhỏ, vừa đi về phía tôi vừa hỏi: "Vết thương của cô thế nào rồi?"

"Không vấn đề gì, cảm ơn thư ký Tổng." Tôi nói rồi vươn tay ra.

Nhưng tay anh ta lại thụt lại, tính cả túi của tôi.

"Tay trái của cô Khương bị thương, tay phải đang băng bó, tôi đưa cô xuống dưới, thuận tiện mang túi của cô xuống luôn." Thư ký Tổng nói.

Anh ta là thư ký của Trác tiên sinh, tôi nào dám nhận trọng đãi này, vội vàng nói cảm ơn nhưng không cần phải thế.

"Cần chứ, cô chờ một chút, tôi nói với Trác tổng một tiếng, tránh cho chút nữa ngài ấy không tìm thấy tôi." Anh ta nói xong, thuận tay đặt túi của tôi lên bàn, sau đó đi vào trong văn phòng.

Không đến một phút, anh ta đã đi ra rồi.

Trong khoảng thời gian đó, tôi không hề nghe thấy anh ta nói gì với Trác tổng.

"Đi thôi, tôi đưa cô xuống." Thư ký Tổng làm một động tác "mời", một tay cầm theo túi của tôi, đi ra ngoài.

Trong lòng tôi không yên, lại vừa sợ hãi.

Không biết sau hôm nay, những người khác lại đoán thân phận của tôi như thế nào.

Cũng may là tầng này là tầng cấp cao của công ty, từ văn phòng của Trác tổng tới thang máy cũng không quá xa.

Sau khi vào thang máy, thư ký Tổng trực tiếp bấm xuống tầng hầm 1.

Tôi kinh ngạc nhìn anh ta, anh ta đưa tôi xuống hẳn là nên xuống tầng 1 chứ, tầng một thì có thể bắt xe còn tầng hầm 1 thì chỉ có bãi đỗ xe dưới đất mà thôi.

Thư ký Tổng cười cười, tay không cầm túi thò vào túi quần lấy ra một chiếc chìa khóa xe, đặt trong lòng bàn tay: "Trác tiên sinh nhấn cô vào trong xe đợi ngài ấy một lát, một lát nữa ngài ấy sẽ xuống."

Mặc dù tôi đã sớm biết thư ký Tổng biết chuyện giữa tôi và Trác tiên sinh nhưng giờ phút này, tôi vẫn có một chút ngượng ngùng, không riêng gì tình cảm nam nữ mà còn vì phí sinh hoạt nữa.

Phí sinh hoạt hàng tháng mà Trác tiên sinh gửi cho tôi đều thông qua thư ký Tổng, nói cách khác, thư ký Tổng rất rõ ràng, tôi chính là người phụ nữ được kim chủ bao nuôi.

Khi thang máy đi được một nửa, có một người đi vào, đến tầng 1 lại đi ra, trong thang máy nhanh chóng chỉ còn lại tôi và thư ký Tổng.

"Trác tổng thật sự rất lo lắng cho cô, vốn dĩ tối nay có một cuộc gặp quan trọng, ngày ấy cũng bảo tôi hoãn lại." Thư ký Tổng nói.

Tôi không biết vì sao thư ký Tổng lại nói với tôi những lời này, tôi chỉ có thể mở miệng nói lời cảm ơn: "Cảm ơn anh đã nói với tôi."

Thư ký Tổng cười gật đầu.

Đến chiếc xe Land Rover của Trác tiên sinh, thư ký Tổng tự mình mở cửa xe cho tôi.

"Cô Khương, mời." Thư ký Tổng nói: "Hôm nay khác với bình thường, phiền cô chịu uất ức một chút."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Điểm cuối của chuỗi thức ăn

Ở cùng với Trác tiên sinh, tôi chưa bao giờ cảm thấy bị uất ức.

Thân phận của tôi như vậy, lần trước ngồi xe anh từ công ty, tôi đã nghĩ đến việc ngồi ghế sau.

Tôi cười nói cảm ơn với thư ký Tổng, nhận lấy chìa khóa xe từ tay anh ta, chờ thư ký Tổng đi được một đoạn, tôi liền bấm nút khóa cửa xe.

Ngay sau đó, tôi thấy thư ký Tổng quay đầu lại cười với tôi.

Kính cửa sổ của chiếc xe này là loại nhìn từ trong ra thì được còn ở ngoài thì tuyệt đối không nhìn thấy bên trong, anh ta hẳn là không nhìn thấy tôi, chỉ hướng về vị trí của tôi mà cười.

Tôi nghĩ rằng anh ta hẳn là đang khen ngợi hành động của tôi.

Trong khoảnh khắc khóa xe lại, tôi sẽ không còn cảm thấy khó chịu nữa, ngăn được một ít nguy hiểm, ví dụ như kẻ trộm, ví dụ như con trai của Trác tiên sinh bỗng nhiên mở cửa xe...

Thư ký Tổng đi rồi, tôi liền ngồi một mình ở đằng sau.

Mặc dù rất cô đơn nhưng lại có cảm giác an toàn.

Một tay tôi cầm túi chườm đá đặt lên mu bàn tay kia, mắt nhìn về phía thang máy.

Trác tiên sinh không để tôi phải đợi lâu, chỉ qua 7,8 phút, anh đã đến cạnh cửa xe.

Tôi ấn nút mở khóa, anh mở cửa xe tiến vào trong.

Việc đầu tiên anh làm đó là mở quạt thông gió, thuận miệng hỏi tôi một câu: "Có thấy khó chịu không?" rồi sau đó quay lại nhìn tôi.

"Cho tôi xem." Tay anh định nắm lấy túi chườm đá trên tay tôi.

Tôi nhôm dậy một chút, lộ ra vết thương trên mặt tôi, đưa mua bàn tay bị thương cho anh xem.

Anh nhìn khuôn mặt tôi, lại cẩn thận nhìn tay tôi.

"Có chút hồng." Trong mắt anh hiện lên vẻ đau lòng: "Sao lại không cẩn thận như thế? May là không phải quá nghiêm trọng, tôi đưa em về trước."

"Được."

Ô tô từ từ chuyển động.

"Lúc cốc nước kia hắt qua, sao em lại không tránh."

"Em cho là cô ta chỉ cầm cốc uống nước! Ai ngờ cô ta lại hắt lên mặt em."

"Chuyện này, em thấy thế nào?"

"Cái gì thế nào cơ?"

"Người liên quan đến việc này, em cảm thấy bọn họ sắm vai nhân vật gì?"

Một câu này của Trác tiên sinh lập tức khiến tôi nhớ đến hai từ "nghịch trường"

Trước kia nghe người ta nói, nghịch trường như chiến trường, nghịch trường như cung đấu, tôi còn không cảm thấy vậy. Nhưng hôm nay, nghe được câu hỏi này của anh, tôi bắt đầu suy nghĩ.

Chẳng lẽ một chuyện nhỏ như này, thật sự có âm mưu gì sao?

Người đầu tiên xuất hiện trong suy nghĩ của tôi là Đường Châu Đốc.

Sự phẫn nộ của cô ta không hề giống như đang giả vờ, cô ta cũng thật sự hận tôi cho nên mới hắt cốc nước kia lại, nếu là giả thì đã trù tính từ trước, nhiều lắm thì chỉ hắt cốc nước lạnh mà thôi!

Dù sao thì chuyện chỉ như hạt vừng hạt đậu, bị mang tội có ý làm bị thương người khác thì thật sự vô cùng phiền toái rồi.

"Nhược Băng Xuyên Hạ thật sự rất mưu mô, Đường Châu Đốc hẳn là cũng như em, đều vô tội." Tôi nói: "Cô ta chỉ là điểm cuối của chuỗi thức ăn mà thôi."

Trác tiên sinh "ừ" một tiếng, tôi thấy khóe môi của anh hơi giương lên.

Trời biết tôi cực kỳ yêu biểu cảm như vậy của anh.

Một thoáng ngẩn người mà nhìn anh.

"Tiếp tục đi." Anh không biết tôi ngẩn người, nếu không thì chắc chắn sẽ chế nhạo tôi rồi.

"Đương nhiên, em cũng là điểm cuối của chuỗi thức ăn." Tôi cười nói: "Nhưng mà em may mắn hơn cô ta, trong chuỗi thức ăn này, sự tử đứng đầu lại là người đàn ông của em, anh sẽ che chở cho em. Cho nên, lúc hai người đứng cuối chuỗi thức ăn một mất một còn, em sống còn cô ta thì lại gặp phiền phức."

Trác tiên sinh nở một nụ cười.

Tôi cũng cười, sau đó tiếp tục nói: "Ví như em và cô ta đều vô tội, cô ta toan tính em hẳn là không sai, em trả ngược lại cũng không sai, thì chắc chắn sẽ sai ở một bước nào sau đó rồi."

Nói tới đây, tôi lại không biết nói gì, nếu như đã có lỗi ở một bước nào khác thì tôi đây đang phân tích gì chứ? Tôi cũng không biết nó gồm những bước nào.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Chỉ là mượn chuyện để nói việc mình

Qua một lúc lâu, Trác tiên sinh không thấy tôi nói gì nữa, liền mở miệng nói: "Còn những người khác thì sao? Em không định phân tích một chút à?"

Những người khác...

Lúc này tôi mới chậm rãi mở miệng: "Bên phía Lý tổng... Nếu theo lời nói của hắn ta, công ty của bọn họ phụ thuộc vào sự sống còn của công ty chúng ta, lúc hắn ta nghe Chung Giai nói muốn đổi bên hợp tác, ắt phải sốt ruột."

"Buổi sáng, hắn ta luôn nói sẽ nhường một chút lợi ích, trước khi hắn ta tới nhất định là phải nghĩ xong nhường lại bao nhiêu, vì một khách hàng lớn như vậy, công ty có thể bị tổn thất tới mức độ nào chứ, trước khi xuất phát, hắn ta cũng nhất định đã mắng Đường Châu Đốc, nói rằng sẽ phạt cô ta bao nhiêu, thậm chí sẽ đuổi việc cô ta, cho nên Đường Châu Đốc mới hận em như vậy. Trong trường hợp bị gây sức ép như vậy, Đường Châu Đốc ghét em thật ra cũng là điều bình thường."

Trác tiên sinh gật đầu, ý bảo tôi tiếp tục.

"Sau đó là quản lý hạng mục của công ty đối phương, buổi sáng hôm nay, cô ấy không nói lời nào cả, em tò mò không biết cô ấy đang nghĩ gì." Tôi nói.

"Trước kia em đã tiếp xúc với cô ta chưa?" Trác tiên sinh hỏi.

"Chỉ gặp thôi, công việc em đều trao đổi cùng với Đường Châu Đốc." Tôi nói: "Vị Lý tổng kia của bọn họ lại càng là lần đầu tiên."

Tôi dừng một chút: "Còn về phần chị Giai... Em cảm thấy chị ấy..."

Mấy chữ "một lòng vì công ty" còn chưa nói ra, trong lòng tôi giật mình, nhớ tới sáng nay khi ngồi trong xe trường phòng, sự trầm mặc của anh ta khi tôi nhắc tới Chung Giai khiến cho tôi chợt nảy ra ý khác."

Trác tiên sinh liếc mắt nhìn tôi qua kính chiếu hậu, cũng không thúc giục.

Tôi từ từ mở miệng, vừa vuốt tóc suy nghĩ, vừa nói: "Cho đến nay, em rất biết ơn chị Giai. Sau khi vào công ty, chị ấy luôn giúp đỡ em, tuy rằng không dạy cho em từng tí một nhưng chị ấy quả thực đã coi em như nhân viên chính thức vậy."

"Đặc biệt là ngày phát hiện ra lọ phun màu có vấn đề, lúc em còn đang ngẩn ngơ, chị ấy đã gọi điện nhờ giúp đỡ, gọi người xử lý lọ phun màu kia rồi lại khẩn cấp phun lại lần nữa, phản ứng vô cùng nhanh, vô cùng lưu loát! Lúc đó em đã nghĩ, hi vọng bản thân mình sau này làm việc chính thức cũng có thể trở thành người giống như chị ấy."

Trác tiên sinh gật đầu: "Phản ứng khẩn cấp, đủ tư cách trở thành nhân viên chuyên nghiệp, mọi người đều nên như cô ấy vậy. Khi thời gian làm việc của em đủ dài, em cũng có thể như vậy, không cần phải hâm mộ."

Tôi gật đầu.

"Sau đó thì sao?" Anh hỏi.

"Sau đó..." Tôi nói: "Em cảm thấy có phải chị ấy giải quyết chuyện với công ty quảng cáo có phải là hơi quá hay không? Dù sao là lọ phun màu có vấn đề, chúng em phát hiện ra cũng đã được bù lại."

Tôi dừng lại một chút: "Chuyện này, rõ ràng có thể xử lý theo khả năng, cũng có thể nhẹ tay một chút, vì sao chị ấy lại mạnh tay như vậy? Nghe Lý tổng của công ty đối tác nói, hai công ty đã hợp tác nhiều năm rồi, theo lý thuyết hẳn là quan hệ phải rất tốt mới đúng chứ."

Tôi đem vấn đề này vớt cho Trác tiên sinh.

Trác tiên sinh nhìn tôi qua chiếc kính chiếu hậu, từ từ nói: "Chuyện này có vài khả năng, đầu tiên là khả năng lớn nhất, bức ảnh sai lầm này hoặc là đã sai từ khi Đường Châu Đốc gửi tập tài liệu rồi, hoặc là trước khi tiến hành phun màu vẽ đã bị người khác làm hỏng, những việc này đều không quan trọng, quan trọng là vì sao Chung Giai phải nắm lấy chuyện này không buông? Rõ ràng là việc nhỏ, hoàn toàn có thể giải quyết trên thương mại được, nếu quan hệ tốt, phía bên kia sẽ không thu tiền lọ phun màu này, mời mọi người ăn một bữa cơm là ok, nếu quan hệ bình thường thì để công ty đối tác thêm một chút lợi ích, hoàn toàn có thể bỏ qua nhưng Chung Giai lại muốn đổi bên hợp tác, làm cho đối phương cắt bớt người..."

Anh dừng lại một chút, nhìn về mùi thơm của tôi, liền trực tiếp nói ra đáp án: "Rất có thể Chung Giai đợi cơ hội này đã lâu rồi, cô ấy muốn đổi phía hợp tác, có công ty quan hệ tốt hơn đang chờ đợi, cô ấy chẳng qua là mượn chuyện để nói việc mình mà thôi."

Tôi gật đầu, phỏng đoán về sự trầm mặc của trường phòng ở trên xe, có lẽ chính là như vậy.

"Vậy khả năng tiếp theo thì sao?" Tôi hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 171: Em đang cản đường của ai

“Những khả năng có thể sẽ phức tạp hơn một chút.” Trác tiên sinh ngừng giây lát, “Có người muốn một mũi tên trúng hai con chim. Một là đòi bên đối tác, hai là đuổi em đi, ít nhất cũng khiến em không thể ở lại được nữa.”

Tôi “ồ” một tiếng, lên giọng với ngữ khí ngờ vực không tin.

“Những lời nói đó, những tài liệu bị sai sót kia cũng không phải do công ty quảng cáo gây nên, mà là có người không có cách nào đòi được tài liệu.” Trác tiên sinh nói, “Em thử nghĩ xem, nếu như hôm đó không phải do chúng ta may mắn, đúng lúc trông thấy tấm biển quảng cáo bị lỗi, thì sẽ xảy ra chuyện gì?”

“Tấm biển quảng cáo bị lỗi đó sẽ được treo đến tận ngày hôm sau, sẽ làm xấu hình ảnh công ty, cho đến khi bị phát hiện mới gấp rút đi tháo xuống.” Tôi đáp.

“Không sai, bắt đầu phiên giao dịch của ngày hôm đó, công ty chúng ta sẽ trở thành trò cười, tôi tất nhiên sẽ nổi giận với trưởng phòng của các em, em nghĩ xem, chuyện như vậy, cuối cùng người phải chịu oan ức sẽ là ai?” Trác tiên sinh hỏi.

“Là em”. Tôi đáp

“Đúng nhất định là em.” Trác tiên sinh nói, “Thứ nhất em đang phụ trách là cầu nối với công ty quảng cáo; Thứ hai em là thực tập sinh, tôi không thể nào trút giận lên đầu em được; Thứ ba em vào công ty thông qua thư kí Tổng, không ai biết người chống lưng đằng sau em là ai, họ sẽ nghĩ rằng, có thể, em sẽ không sao cả.”

“Nhưng trên thực tế, em thực sự sẽ không gặp chuyện gì sao?” Trác tiên sinh hỏi.

“Em không biết.” Tôi đáp, “Chắc họ sẽ trừ tiền của em?”

“Trừ tiền của em không quan trọng.” Trác tiên sinh nói, “Điều quan trọng là, chuyện này sẽ trở thành một vết đen trong thời gian em làm thực tập sinh, sau này nếu em còn muốn tiếp tục ở lại, chắc sẽ có người phản đối.”

“Nhưng anh sẽ bảo vệ em mà! Công ty đều là của anh.” Tôi nói.

“Thế nếu tôi vì chuyện này mà ghét bỏ em thì sao?” Trác tiên sinh đáp, “Em làm công ty mất mặt như vậy, sao tôi lại có thể không tức giận được?”

Anh lại ngừng lại một chút: “Không chỉ mỗi tôi, cả trưởng phòng của em, ông ấy sẽ cho rằng em xúc phạm, làm việc không đáng tin cậy. Em nghĩ mà xem, ở trong công ty, nếu nhận được lời đánh giá như thế từ lãnh đạo, con đường tương lai của em liệu có thể bước đi một cách dễ dàng được không?”

Tôi lo sợ: “Hình như cũng có lý! Nhưng mà...Em chắc là chưa đắc tội ai đâu nhỉ?”

“Đây là nơi làm việc, em không cần đắc tội ai cả.” Trác tiên sinh nói, “Em chỉ cần nghĩ rằng, em đã cản đường ai rồi?”

“Em là một thực tập sinh, có thể cản đường ai được chứ?” Tôi thờ phỉ phỉ nói, lòng đầy sầu não.

Trác tiên sinh cười cười.

Tôi ngay lập tức a: Trác tổng, có phải anh nghĩ ra điều gì rồi không?”

“Em gọi tôi là gì cơ?”

“Chú Trác...” tôi kéo dài giọng.

“Ngoan.” Anh cười cười, “Chuyện này, tôi cũng chỉ là suy đoán vô căn cứ, khả năng lớn nhất là Chung Giai mượn chuyện này để làm lớn chuyện lên, có rắp tâm hãm hại, nếu làm thì quả phiền phức, hơn nữa phải có sự phối hợp của người bên công ty đối phương, khả năng này không lớn.

Tôi “vâng vâng” hai tiếng, để người dựa thoải mái vào lưng ghế.

“Buồn ngủ rồi hả?”

“Hơi hơi.”

“Từ giờ về đến nhà vẫn còn 10 phút nữa, em chọn mất chút đi, đến nơi tôi sẽ gọi.”

Tôi “vâng” một tiếng, sau khi nhắm mắt lại, cơn buồn ngủ nặng trĩu kéo tới.

Tôi nằm nghiêng một bên trên chiếc ghế, để đá đặt trên mặt, mu bàn tay bị thương cũng dính chặt lên trên.

Cũng không biết đã ngủ được bao lâu, khi tôi tỉnh dậy lần nữa, tôi đã nằm trên giường trong nhà. Rèm cửa khép lại, chỉ có một vài tia sáng lọt vào, tôi nghe thấy bên ngoài có tiếng xào thức ăn.

Trong lòng thấy ấm áp vô cùng.

Ngay tức thì, từ vết thương truyền đến cảm giác đau rất như thiêu đốt, tôi trở mình ngồi dậy, “loảng xoảng” một tiếng, rốt cuộc là đâm vào rổ hoa quỳ trên chiếc ghế ở bên cạnh, phía trong rổ đang đựng một túi chườm nước đá được bọc trong chiếc khăn mặt.

Túi chườm dẹt dẹt, hữu dụng hơn nhiều so với dùng đá làm từ nước khoáng, tôi không nghĩ ngợi gì áp túi chườm đang bọc trong chiếc khăn lên mặt.

Trác tiên sinh bước vào.

“Vẫn còn đau lắm á?” Anh hỏi.

“Hơi một chút.” Tôi gật đầu.

“Tôi nay ngủ một giấc thật ngon, ngày mai sẽ đỡ hơn nhiều.” Anh vừa nói, vừa giúp tôi kéo rèm cửa ra.

Bên ngoài trời đã xẩm tối.

Bữa tối là do anh đích thân xuống bếp làm, lần này là món ăn Trung Quốc: Rau xào, tôm nõn xào, canh cá quả.

Anh giúp tôi xới cơm, múc canh, còn giúp tôi lau lớp thuốc giảm bôi trên mặt, hỏi tôi: “Em tự ăn? Hay anh đút cho em ăn?”

“Em đâu phải gãy chân gãy tay gì đâu, đương nhiên là em tự ăn rồi.” Tôi đáp.

“Được”

Đêm đó, lúc đi ngủ, vết thương bên ngoài của tôi vẫn liên tục đau nhức. Anh vẫn cầm túi đã chườm cho tôi, cho đến tận khi tôi chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 172: Vậy anh ngủ bên em nhiều một chút

Ở bên Trác tiên sinh lâu ngày, có lúc, tôi có cảm giác như vợ chồng.

Qua ấm áp, cũng sẽ thấy lo sợ.

Chúng tôi bắt đầu bằng một tình cảm mãnh liệt, nên tôi lo sợ chúng tôi sẽ kết thúc trong vô vị.

Nghe nói rất nhiều cuộc hôn nhân đi với nhau tới cuối cùng, chính là vì không còn những xúc cảm mãnh liệt nữa, tình cảm vợ chồng trở về sự vô vị.

Tôi sẽ hết sức mình tìm những cách kích thích một chút.

Thị giác, đạo cụ, trang điểm khác nhau. Sở thích khác nhau, địa điểm khác nhau...

Thình thoảng anh sẽ cảm thán mà thốt lên: “Vẫn là người trẻ tuổi thú vị!”

“Anh không phải là chẳng hề kiêng rề gì sao? Không phải chơi rất vui sao?” Tôi hỏi.

“Thế là, tôi khiến em thất vọng sao?” Tay của anh trượt qua eo tôi, xoa xoa nhẹ.

“Đâu có, em yêu anh cũng như yêu đôi mắt em vậy.” Tôi hôn anh.

Khoảng thời gian dưỡng thương này, tôi nghỉ ba ngày, Trác tiên sinh qua đây hai ngày, chính là hai ngày mà tôi cần có sự chăm sóc nhất.

Đến buổi tối ngày thứ hai, về cơ bản là có thể ngủ mà không cần dùng băng chườm lên.

“Anh ở bên em như thế này, có phải sẽ không hay không?” Tôi nằm sấp bên trên anh, ngón tay vẽ vẽ vòng tròn trên ngực anh, chung quy vẫn là lo lắng cho mối quan hệ của hai chúng tôi

“Không đâu.” Anh nói

“Tại sao trước đây, anh chỉ muốn em một tháng chỉ ở bên anh hai ngày, bây giờ lại thường xuyên tới đây?”

“Trước đây em phải đi học.” Anh nói, lại cười một cái, “Em lúc đó, đến hôn cũng không biết, nhưng cái miệng nhỏ xinh khiến người ta thấy dễ chịu, đâu có giống như bây giờ, giống yêu tinh! Một ngày không ngủ cạnh em, đều cảm thấy thiếu thiếu gì đó.

Tôi rất vui, cọ cọ cơ thể vào bộ phận nhạy cảm trên người anh, mở miệng ngậm lấy yết hầu của anh: “Vậy anh ngủ bên em nhiều một chút!”

“Yêu tinh!” Anh nghiêng răng nghiêng lợi, lại lật ngời lên đè tôi xuống.

Tôi thích việc mỗi đêm ở bên cạnh Trác tiên sinh, như con thuyền dập dềnh miên man mãi, chỉ còn lại tiếng rên rì...

Lúc đến công ty đã là tuần sau đó.

Văn phòng có vẻ như chẳng thay đổi điều gì, vị trí bên cạnh tôi vẫn là Chung Giai.

Bởi vì những suy đoán và cuộc đối thoại trước đó với Trác tiên sinh, trong lòng tôi đã có sự ngăn cách với cô ta.

Tôi không hỏi cô ta bất cứ cái gì, mà đăng nhập QQ hỏi những đồng nghiệp khác.

“Chị Hoa, chị có biết chuyện đó sau này thế nào rồi không?”

“Đường Châu Đốc làm bao nhiêu là chuyện xấu xa như thế, công ty đó sao còn dám cần cô ta nữa, sau khi bộ kỹ thuật kiểm tra máy tính của em, đưa cho bọn họ xem chứng cứ, Lý tổng ngay tại chỗ đó nói từ nay về sau không cần cô ta nữa.

“Thực ra, cũng có khả năng điều cô ta truyền ra ngoài là thật, biển quảng cáo bên đó có vấn đề.”

“Cứ cho là biển quảng cáo bên đó vấn đề, còn công ty nào dám cần loại người như cô ta nữa, hắt nước sôi vào mặt công nhân công ty đối tác! Lần này là em, ngộ nhờ lần sau cô ta hắt nước sôi vào những người đứng đầu thì phải làm thế nào

“Cũng phải...” Em không tương tượng nổi, bộ trưởng của chúng ta, hoặc là Trác tiên sinh bị người ta hắt nước sôi, vậy còn công ty kia thì sao? Sau này chúng ta còn hợp tác không?”

“Còn hợp tác cái khi gì nữa! Trác tổng đích thân tuyên bố, nói chọn đối tác, còn phải chú ý đến tổ chất! Chú ý tổ chất là ý gì, hiển nhiên là nói công ty Lý Tổng không có tổ chất!”

“Trác tổng uy vũ!”

Tôi nói như vậy, nhưng trong lòng lại nghĩ, Trác tiên sinh không phải nói là, chuyện này rất có thể là do Chung Giai muốn đổi bên phục vụ, mới làm to chuyện lên sao?

Nếu đã như vậy, tại sao anh ấy lại toại theo ý nguyện của Chung Giai?

Không phải anh ấy và Chung Giai...

Nghĩ đến đây, tôi lập tức ngăn mình lại, nghi ngờ về người yêu của mình như vậy là không đúng.

Trác tổng sẽ không ăn đám cỏ ngay cạnh chân mình, tôi đã trở thành “cỏ” của anh ấy trước, đi vào trong ổ của anh.

“Chị Hoa, chị biết công ty quảng cáo mới hợp tác mới định là ai không?”

“Không biết, Chung Giai nói phải khảo sát thật kĩ, chọn một công ty có tổ chất tốt.”

Tôi và Trác Hằng hẹn nhau ăn cơm vào buổi trưa thứ tư, một nhà hàng bít-tết cách công ty tôi không xa

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 173: Có liên quan đến em

Buổi trưa hôm đó, vẫn trưa đến giờ ăn cơm, Trác Hàng trên QQ giục tôi mau xuất phát, nói đi sớm một chút, sẽ không bị ai phát hiện.

Tôi không biết sao cậu ấy lại sốt sắng như vậy, nhưng bị cậu ta giục mãi, tôi bèn nghe theo.

Mới 11:30, đã từ văn phòng lên ra ngoài

Cậu ấy đứng đợi tôi ở tầng 1, thấy tôi đi xuống, liền dẫn tôi ra quán bít-tết

“Cậu vội thế để làm gì?” Tôi hỏi

“Quán đó đắt khách lắm, tôi sợ tới muộn, thì chẳng còn chỗ nữa!” Cậu đáp

Lý do này cũng coi như đủ, chỉ là——

“Cậu mời tôi ăn cơm, lẽ nào không biết đặt trước chỗ?” Tôi hỏi.

“Con gái ăn lâu, chúng ta tới sớm một chút, cậu có thể từ từ ăn.” Anh nói.

Được thôi, lý do này, cũng có thể chấp nhận được

Sau khi đến quán bít-tết, trong tiệm chỉ có lèo tèo vài người khách

Nhân viên phục vụ thấy có khách bước vào, lập tức ra chào đón.

“Một cô gái họ Đinh đặt bàn.” Trác Hàng nói.

Trong lòng tôi vô cùng kinh ngạc, nhân viên phục vụ dẫn chúng tôi đến một bàn cạnh cửa sổ.

Nhà hàng này, một dãy bàn xung quanh, ngăn cách các bàn chỉ bằng một tấm bình phong, mỗi chiếc bàn cửa bên ngoài đều có rèm che, nếu không muốn bị người khác nhìn, chỉ cần kéo rèm vào là được

Đến chỗ mà nhân viên phục vụ chỉ, nhưng Trác Hàng lại không ngồi xuống, mà chọn bàn sát bên cạnh, nói với người phục vụ: “Chúng tôi ngồi bàn bên cạnh.”

Trác Hàng vô cùng ngạc nhiên nhìn Trác Hàng

Trác Hàng mặt không đổi sắc không lo lắng: “Bàn bên cạnh là chị tôi, lớn tuổi rồi còn chưa kết hôn, nói với bố tôi là hôm nay sẽ ra mắt, bố tôi gọi tôi đến nhìn trộm một chút, sợ có người lừa gạt.”

Nhân viên phục vụ lộ rõ vẻ mặt, Trác Hàng lại bổ sung thêm: “Cậu một lúc nữa đừng nói với chị ấy tôi đang ở bên cạnh, nếu không chị ấy lại muốn cãi nhau với tôi!”

Người phục vụ lại gật đầu, đưa menu cho chúng tôi.

Trác Hàng không thèm nhìn, gọi một phần bít-tết thần ngoại, tôi gọi một phần bít-tết phi lê bò, đều chọn cấp độ thịt chín, những đồ uống và điểm tâm đều là đi kèm.

Nhân viên phục vụ lấy lại menu, cẩn thận hỏi thêm: “Anh có cần tôi giúp anh hạ rèm xong không ạ?”

“Được thôi, cảm ơn.” Trác Hàng đáp.

Vị trí này cạnh cửa sổ, tấm kính trong suốt rất lớn, ngẩng mặt lên là sẽ trông thấy bầu trời xanh, cuối đầu xuống là dòng xe cộ đi trên đường.

Cho dù hạ rèm xuống, thì ánh sáng cũng vừa đủ.

“Cậu còn có chị gái sao?” Tôi mở lời trước.

Điều tôi bất ngờ nhất là nghe anh nói “Cô Đinh”, nếu như là con gái Trác tiên sinh, thì phải là họ Trác, nếu không thì họ “Vu”, tại sao lại có thể là họ “Đinh”.

Lẽ nào, trước mẹ của Trác Hàng, Trác tiên sinh còn có một cuộc hôn nhân khác, và cô con gái theo họ mẹ?

“Bố mẹ tôi chỉ có một đứa con trai là tôi.” Trác Hàng lập tức đáp lời, “Họ Đinh không phải chị tôi, là thư ký Đinh!”

“Cậu...” Tôi tròn tròn mắt, đầy kinh hãi nhìn Trác Hàng, “Cậu đến nhìn trộm thư ký Đinh!”

“Đừng nói khó nghe thế, sao có thể gọi là nhìn trộm được? Vị trí này của chúng ta, có nhìn được nửa phần của cô ta không? Nhiều nhất là lén nghe được lời nói của cô ta.” Cậu nói.

Tôi nghĩ đến quan hệ của anh ta và Trác tiên sinh, nghĩ tới chức vụ của thư ký Đinh ở công ty, phản ứng đầu tiên là: “Cậu định tóm cô ta đang tiết lộ chuyện cơ mật công ty?”

Thời khắc đó, nói thật, trong lòng tôi có chú hưng phấn.

Chuyện tiết lộ cơ mật công ty, từ trước tới nay tôi chỉ nhìn thấy trên TV, đột nhiên lại xuất hiện trong cuộc sống hiện tại, rất bất ngờ.

“Cậu nghĩ nhiều rồi.” Trác Hàng nói, “Nếu thực sự là tiết lộ bí mật công ty, thì không đến lượt tôi hỏi.”

Cậu ngừng lại một chút, tiếp tục nói: “Chuyện này của cô ta, có liên quan đến cậu.”

Tôi đang định hỏi cậu rốt cuộc là có chuyện gì, thì bàn bên cạnh truyền tới tiếng sột xoạt.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 174: Em làm việc cầu thả quá

Tôi lập tức ngậm miệng lại.

Bàn mà chúng tôi muốn nghe lén ở phía sau lưng cậu ấy, cậu ấy ngồi ngay phía mép ngoài của sofa, ngón tay chỉ chỉ vào vị trí ngồi ở phía trong, tôi hiểu ý cậu ấy, bảo tôi sang bên đó ngồi.

Tôi hơi do dự một chút, cuối cùng vì tò mò, tôi nhắc người dậy qua bên đó ngồi.

Ngồi xuống không lâu sau, tôi thấy ánh mắt cậu nhìn lên cổ tôi, có hơi chút ngẩn ra.

Cổ tôi thì có gì đẹp để chứ, điều duy nhất có thể giải thích chính là những dấu hôn.

Vị trí đó, nhất định là do Trác tiên sinh mút tạo nên những dấu hôn, anh ấy ý mà, thỉnh thoảng cũng sẽ không kiềm chế nổi mình.

Cũng hay, Trác Hàng vốn dĩ cũng đã biết tôi có bạn trai, hôm nay trông thấy dấu hôn, càng chứng tỏ quan hệ thân mật giữa tôi và bạn trai, cậu ấy bớt suy nghĩ lại, tốt cho cả hai bên.

Tôi giả vờ như không chú ý tới tiêu điểm ánh nhìn của cậu ấy, sau khi quay ra phía sau, dựa vào lưng ghế sofa.

Bàn bên cạnh đang gọi món, đầu tiên là giọng nói hơi xa vời, là thư ký Đinh, lại một giọng nói ở gần hơn, giọng nói ấy tôi nghe vô cùng quen thuộc, là Chung Giai!

Trong lòng tôi vô cùng kinh ngạc, lập tức đoán được ban này Trác Hàng nói có liên quan đến tôi là có ý gì.

Nhất định có liên quan tới “Tầm biến quảng cáo bị làm lỗi”!

Tôi sững sờ nhìn Trác Hàng, anh nhìn tôi gật đầu nhẹ, truyền đạt ánh mắt “không được nôn nóng”

Bít-tết mà chúng tôi gọi rất nhanh đã được bung lên, bàn bên cạnh vừa gọi món, giờ đang nói chuyện.

Tôi làm gì còn tâm trạng mà ăn uống, còn phải vênh tai lên nghe bàn bên cạnh nói chuyện!

Trác Hàng cũng không vội ăn ngay, cậu ấy mở chức năng ghi âm trên điện thoại ra trước, đặt chiếc điện thoại trên thành ghế sofa của chúng tôi, lúc này mới chậm rãi cắt nhỏ miếng bít-tết.

Động tác cắt của cậu ấy rất nho nhã, huyết mạch tương liên với bố cậu.

“Chung Giai, chuyện này, cô làm cầu thả quá!” Giọng nói của thư ký Đinh truyền tới, giọng điệu có đôi chút chán ghét, “những chi tiết đó, em đều chưa từng nghĩ qua sao?”

Trầm mặc mất vài giây.

Giọng nói của Chung Giai mới cất lên: “Chị Đinh, lời nói này của chị hơi hà khắc rồi. Cho dù tất cả những chi tiết đó em đều nghĩ qua, chỉ cần phòng kĩ thuật nhúng tay vào, vẫn cứ là không thể lãnh nổi! Nói không chừng đến cuối cùng còn lỗi em vào theo.”

Cô ta ngừng lại một lát rồi nói: “Chuyện này chị không thể trách em được, điều này căn bản là nằm ngoài dự tính của chúng ta! Ai cũng không thể ngờ con ranh Đường Châu Đốc ấy sẽ đi hắt nước sôi! Làm ầm ĩ tới mức khiến trưởng phòng tức giận đến vậy, cuối cùng ngay cả Trác tổng cũng bị làm cho kinh động!”

“Theo lý mà nói, gây họa lớn như thế, thì nên bị đuổi đi rồi, tại sao tuần này vẫn tiếp tục đi làm rồi?” Chung Giai tiếp lời, “Là em xem thường Khương Kha, bị người ta tạt nước sôi, mà vẫn dám ở lại công ty, nếu em là cô ta, hôm đó bắt công ty bồi thường, cầm tiền rồi ra đi!”

Thư ký Đinh cười nhạt một cái: “Em nghĩ ai cũng có suy nghĩ hạn hẹp thế sao, Khương Kha này, mong muốn không chỉ đơn giản là công việc này đâu!”

“Chị Đinh, thế rốt cuộc lai lịch của cô ta là gì?” Chung Giai hỏi, “Em nói bóng gió mấy lần, chẳng hỏi được gì, chỉ biết rằng cô ta vào công ty nhờ mối quan hệ với thư ký Tổng.”

“Quan hệ gì?” Thư ký Đinh lại cười nhạt: “Vẫn là mối quan hệ bất chính chứ gì!”

Trong nháy mắt, không chỉ có chán tới, ngay cả sống lưng, cũng toát từng con mồ hôi lạnh, chỉ sợ cô ta nói tôi là tình nhân của Trác tiên sinh, phải biết là, người ngồi bên cạnh tôi chính là Trác Hàng!

Tôi cơ hồ ý thức được đồ ăn trên bàn, hai phần bít-tết, hai cốc nước ngọt, hai phần điểm tâm.

Nếu đợi chút nữa Trác Hàng không không chế nổi, tất cả những thứ ấy sẽ đổ ập hết lên đầu tôi, còn chửi ầm lên mấy câu, thì thể diện của tôi coi như xong!

May sao, sau khi Thư ký Đinh nói “Là mối quan hệ bất chính chứ gì”, thì không nói thêm gì nữa.

Trác Hàng ngồi bên cạnh tôi ngược lại chỉ liếc nhìn tôi một cái, trong đôi mắt đầy sự nghi hoặc, biểu thị ý không biết cô ta đang nói cái gì.

“Chị Đinh, bây giờ chúng ta phải làm thế nào?” Chung Giai lại mở miệng nói.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 175: Xin lỗi làm cho cậu hoảng sợ rồi

“Cái gì mà làm thế nào?” thư ký Đinh ngữ khí không vui, “Lần này nhất định là không được rồi! Chỉ có thể đợi thêm cơ hội, chị không tin không xử lý được con bé tiện nhân ấy!”

Mấy từ cuối cùng, mặc dù tôi ở cách xa cô ta, nhưng vẫn nghe tiếng nghiến răng nghiến lợi trong lời nói của cô ta.

Tôi có vài phần bất lực đành chịu, tôi không thể đùa được với cô ta đâu!

Không chỉ có tôi nghĩ như vậy, Chung Giai cũng nghĩ không ra, cô ta giúp tôi hỏi ra vấn đề đó: “Chị Đinh, em ghét cô ta thì còn nói được, cô ta là sự uy hiếp lớn với em! Còn chị sao lại ghét cô ta như thế? Cô ta không phải là quyến rũ chồng chị chứ?”

Trong lòng tôi cũng cạn lời, lập tức nghe thư ký Đinh đáp: “Hừ, cô ta nếu dám quyến rũ chồng chị, xem chị có đánh gãy chân cô ta không!”

“Thế thì tại sao?” Chung Giai lại hỏi tiếp.

“Bỏ đi.” Ngữ khí của thư ký Đinh lạnh nhạt đi nhiều, “Đều là cchút ân oán cá nhân, không cần cho người khác biết!”

Chung Giai ở trước mặt thư ký Đinh, vốn dĩ đã hơn nửa năm, bây giờ nghe thấy thư ký Đinh không muốn nói, tất nhiên sẽ không hỏi rõ ngọn ngành nữa, chỉ hỏi: “Lần sau chúng ta lại bắt tay với nhau tiếp?”

Thư ký Đinh “ừ” một tiếng: “Lần sau lên kế hoạch cho tốt, nghĩ tất cả những chi tiết có thể xảy ra! Con hồ ly này có chín cái đuôi, đơn giản dễ dàng quá thì không chết được.”

“Vâng.” Chung Giai đáp, “Em không chỉ làm cho cô ta phải chết, còn bắt cô ta chịu tổn thất một nửa.”

Sau khi hai người bọn họ thương lượng xong, bít-tết của bọn họ cũng được bưng lên, chủ đề của bọn họ bắt đầu thoải mái hơn, đều là tám chuyện quần áo giày dép túi xách, một mặt đều là Chung Giai khen thư ký Đinh có thẩm mỹ cao thế nào, có khí chất ra sao.

Tôi nghe thấy nhàm chán, nhấc gối ngồi nhích lên phía trước, chuẩn bị ăn.

Phần bít-tết trước mặt tôi đã làm nóng, tôi vừa nghe cuộc đối thoại của hai người bàn bên cạnh, vừa cầm dao chậm rãi cắt, nhai miếng nhỏ.

“Sao cậu lại đắc tội với thư ký Đinh vậy?”

Hơi nóng ở bên tai tôi, giọng nói rất nhỏ.

Tôi toàn thân run rẩy, trong giây lát toàn bộ khuôn mặt đỏ ửng, Trác Hàng này, môi cậu ta đã chạm gần tai tôi từ lúc nào rồi?

Tôi cân bản là không dám động đây, chỉ sợ khẽ động một cái, tai hoặc là má tôi sẽ chạm vào môi cậu ta.

“Ồ.” Một tiếng cười khê, hơi nóng lại truyền tới một lần nữa, “mặt cậu đỏ rồi kia...”

Đầu cậu ta vẫn không chịu rời khỏi, tiếp tục: “Tai cũng đỏ rồi...”

Đây...rõ ràng là chòng ghẹo!

Tôi rất bối rối, tim đập thình thình.

Trước kia, lúc ở vũ trường, bởi vì biết là giả, bởi vì đều là tôi chui vào lòng người khác để làm họ vui, da mặt cũng dày, bây giờ, rời khỏi nơi đó, sống trong sạch, thứ tình cảm tốt đẹp và thuần túy này, liền đem lại cho con người ta cảm giác tim đập nhanh hơn.

Cho dù, tôi không hề yêu cậu ấy.

Chỉ là, lúc con gái chủ động tiếp cận người con trai, phản ứng sinh lý tâm lý rất tự nhiên.

Tôi không nhúc nhích một hồi lâu, cậu ta mới từ từ rời ra một chút, vẫn nói giọng nhỏ như trước: “Dáng vẻ xấu hổ của cậu rất xinh.”

Cùng với hơi thở của cậu ấy dần dần lùi ra xa, tôi mới cảm thấy bầu không khí bắt đầu tự do chuyển động trở lại, không kìm nổi hít một hơi thật dài

“Lúc cậu và bạn trai ở bên nhau, cũng ngại ngùng như vậy sao? Tôi thật sự rất hoài nghi lúc anh ta hôn cậu, cậu đến cả thở cũng không dám...”

Lúc nói chuyện, toàn thân tôi lại run rẩy một lần nữa.

Ngón tay lạnh ngắt chạm vào cổ tôi, chính là chỗ Trác tiên sinh nút cổ tôi tạo ra dấu hôn.

Tôi vô cùng hối hận, tại sao tôi nhất định phải ngồi bên cạnh cậu ấy chứ, tại sao lại cùng cậu ấy ra ngoài ăn cơm?

Tôi hoang mang, trốn vào phía trong cùng của chiếc ghế sofa, lại quay đầu, tức giận nhìn cậu ta.

Ngược lại cậu ta rất nhanh đã trấn tĩnh lại: “Xin lỗi, làm cho cậu hoảng sợ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Cây cao vượt rừng gió sẽ dập

Tôi đã đứng dậy, vì “bức vách có tai”, không dám dùng âm lượng bình thường để nói chuyện, chỉ có thể chỉ chỉ vào phía đối diện, ý tứ rất rõ ràng: Tôi vẫn sẽ ngồi phía đối diện thì hơn.

Trác Hàng nhấc hai tay lên, tỏ ý đầu hàng, mở miệng, không phát ra âm thanh nói: “Tôi đảm bảo sẽ không đụng vào cậu.”

Sau đó làm một động tác tay ra hiệu “Mời”, vẫn chỉ vào chỗ bên cạnh cậu ấy.

Ý tứ rất rõ ràng, bảo tôi tiếp tục ngồi bên cạnh cậu.

Tôi do dự một hồi, muốn ngồi ở đối diện thì bên cạnh nói gì sẽ không nghe rõ, thế là lại tiếp tục ngồi sang bên đó.

Trước khi ngồi xuống, tôi nhìn cậu ta một cái cảnh báo, cậu ta lập tức gật đầu

Lúc đó, bít-tết của Trác Hàng đã ăn hết, rất thoải mái ngồi dựa vào lưng ghế, một tay cầm cốc đồ uống.

Tôi nghĩ cậu ta nhất định đang nhìn tôi, nếu không, sao tôi lại cảm thấy đằng sau lưng mình nóng bừng?

Bữa cơm này, không chỉ là một phần bít-tết, từ miếng đầu tiên đưa vào trong miệng, đến miếng cuối cùng nuốt xuống, cũng chỉ mất 20 phút, nhưng sao tôi lại cảm thấy như nó dài hơn mười nghìn năm.

Không dễ dàng mới đợi tôi ăn xong, bàn bên cạnh cũng đã ăn xong, đang gọi thanh toán.

“Đúng rồi, chị Đinh, chuyện mấy hôm trước, thư ký Tống sẽ không truy cứu đến cùng chứ?” Chung Giai lo lắng hỏi.

“Anh ta có gì mà phải truy cứu, cũng không phải người phụ nữ của anh ta.” Thư ký Đinh lạnh nhạt nói, “Hôm đó không kêu người của bộ kỹ thuật tới kiểm tra công ty quảng cáo, chuyện này coi như đã xong. Hơn nữa, chị không tin mấy ngày này em lại không mua chuộc người của công ty quảng cáo.”

“Em cũng chỉ lo phòng kỹ thuật quá lợi hại sao?” Chung Giai đứng dậy, lại bổ sung thêm một câu, “Em đã sắp xếp người làm cho máy tính bên đó nhiễm virus, lắp đặt lại hệ thống.”

“Thế em sợ cái khi gì? Bộ phận kỹ thuật của công ty chúng ta, có thể lợi hại đến đâu, nếu thực sự lợi hại, thì sớm đã đi làm cho cơ quan nhà chủ chốt rồi.” Thư ký Đinh đáp

Tiếp ngay sau đó, bàn bên cạnh không còn bất kỳ âm thanh nào, một lúc sau, chúng tôi nghe thấy nhân viên phục vụ đến dọn bàn.

Lén nghe xong đoạn hội thoại vừa kết thúc, tôi thở dài một cái.

“Cậu vẫn chưa nói cho tôi biết, làm gì mà lại đắc tội với thư ký Đinh vậy?” Trác Hàng vô cùng hào hứng.

“Làm sao tôi biết được?” Tôi không vui đáp, “Cô ta nói là ân oán cá nhân, nhưng tôi thề, trước khi tôi vào công ty, căn bản là chưa từng gặp cô ta!”

“Nếu là trước khi vào công ty chưa từng gặp, thế thì là sau khi vào công ty đắc tội với vô ta rồi.” Trác Hàng nghĩ ngợi một lát, “Cậu và cô ta không hề tiếp xúc, chắc không phải là chồng cô ta thực sự thích cậu rồi chứ?”

“Chồng cô ta cũng ở công ty sao?” Tôi hỏi.

Trác Hàng lập tức hỏi lại: “Công ty có rất nhiều người tỏ tình với cậu sao?”

“Cái này thì không có.” Tôi nói, “Chỉ có cậu.”

Trác Hàng cười cười, đùa nói: “Ngay đến cả người đàn ông ưu tú như tôi còn bị cậu từ chối, chắc hẳn cho dù người khác tỏ tình với cậu, cũng chỉ đem lại kết quả giống nhau.”

“Tôi có bạn trai rồi, thì sẽ không có mối quan hệ mờ ám với người đàn ông khác.” Tôi nói, “Chồng cô ta chắc không ở công ty đâu, tôi chưa từng gặp.”

“Không cùng một công ty, nhưng không thể bảo đảm rằng lần nào đó đi đón cô ta tan làm, đúng lúc trông thấy cô, liền nhìn cô thêm mấy cái. Cậu biết đấy, lòng đồ kỵ của phụ nữ rất lớn, hơn nữa bình thường cũng không có cách nào lí giải nổi.” Cậu nói.

“Cậu nói sau của cậu hơi có phần cực đoan rồi.” Tôi nói.

Loại khả năng mà Trác Hàng nói, trong mắt tôi, xác suất bằng 0.

Tôi càng tin hơn vào trực giác của bản thân, thư ký Đinh có ý với Trác tiên sinh, còn cô ta từ trong những manh mối mập mờ kia, phát hiện ra quan hệ giữa tôi và Trác tiên sinh.

Có ý đối địch với tôi.

“Ngay cả lý do Chung Giai nói ghét tôi là chuyện đương nhiên tôi cũng không nghĩ ra được.” Tôi nói.

“Quả nhiên là gà mờ mới bước chân vào nơi công sở.” Trác Hàng cười, “Lại có thể không biết đạo lý ‘Cây cao vượt rừng gió sẽ dập’ mà cũng không hiểu.”

“Cây cao vượt rừng gió sẽ dập”

Đạo lý này đương nhiên là tôi hiểu, chỉ là, trước mặt Chung Giai, tôi chỉ là con gà nhỏ, sao cô ta lại cảm thấy có nguy cơ? Còn muốn dùng thủ đoạn bí ối để loại bỏ tôi?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 177: Cây cao vượt rừng gió sẽ dập (tiếp)

Hình như nhìn ra được sự nghi hoặc của tôi, Trác Hàng cười một cái: “Điều này cũng không hiểu sao?” Một người lão làng trong công việc như thế tại sao lại đổ kị một người mới như cậu, còn không tiếc lập mưu để loại bỏ cậu? Nếu tôi nhớ không nhầm thì, sau khi vào công ty, cô ta còn là sư phụ của cậu?”

“Phải.” Tôi gật đầu, “Tôi vẫn luôn rất khâm phục cô ta, còn muốn sau khi trải qua vài năm tôi luyện, sẽ trở thành người giống như cô ta, chuẩn xác và chuyên nghiệp.”

Trác Hàng lại cười nói: “Cậu nghĩ thử mà xem, sau khi cậu vào công ty, cậu đã làm nhưng việc gì?”

“Làm quen công ty, học thuộc phần giới thiệu công ty, lịch trình, sau đó...”

Lời của tôi còn chưa nói hết, chỉ nghe thấy Trác Hàng hét lên một tiếng: “Dừng lại!”

Tôi ngừng lại, đã nghe thấy Trác Hàng tiếp lời: “Cậu còn nhớ sau khi học thuộc phần giới thiệu công ty, người của bộ phận các cậu có kiểm tra cậu không?”

Tôi gật đầu: “Nhớ.”

“Tôi còn nhớ lần đó kiểm tra, cậu làm tất cả mọi người kinh ngạc.” Trác Hàng nói, “Không chỉ có Chung Giai kiểm tra, còn có những người khác ở bộ phận của cậu, chỉ đáng tiếc, tất cả mọi người đều không kiểm tra cậu!”

“Tôi học thuộc rất chăm chỉ mà!” còn có một thầy giáo giỏi. Tôi nói nửa vế trước, vế sau giấu trong lòng.”

“Đúng là cậu học rất chăm chỉ, cũng có thể đã bỏ ra 20.000 phần tâm huyết, nhưng, ai sẽ trông thấy điều đó? Họ chỉ trông thấy cậu rất lợi hại, rất cầu tiến, nhìn thấy cậu nhất định sẽ được giữ lại, sự ưu tú của cậu che lấp tất cả mọi người.” Trác Hàng nói.

Tôi nghĩ một lát: “Tôi thừa nhận, là có khả năng này, nhưng, người có suy nghĩ này nhất định là số ít.”

“Không sai, trong khoảng thời gian đó người có cách nghĩ ấy chắc chắn nằm trong số ít, nhưng sau này thì sao?” Trác Hàng hỏi, “Học thuộc phần giới thiệu xong, cậu còn làm gì nữa?”

“Hai bộ phận chúng tôi tụ tập ăn uống đó!”

Tôi nghĩ buổi tụ tập đó chắc chắn không có vấn đề gì, nhưng không ngờ rằng, Trác Hàng lại một lần nữa ngắt lời tôi——

“Từ đây tôi rút ra một điều, cậu cảm thấy Giai Chung có xinh không?”

“Cũng khác xinh đó.” Tôi nói, “Trẻ trung, sành điệu, giỏi giang, chắc chắn có rất nhiều người theo đuổi đúng không?”

“Cậu nói đúng, người theo đuổi cô ta rất nhiều.” Trác Hàng đáp, “Tôi nghe nói giữa con gái với nhau, lòng đổ kị thường thông thường rất lớn, đặc biệt là những cô gái xinh đẹp, là như thế đúng không?”

“Tôi không biết.” Lời tôi nói là sự thật

Bạn bè tôi cực kì ít, cơ hồ có thể dùng “đếm trên đầu ngón tay” để hình dung, bạn xinh đẹp thì càng không có.

“Tôi nghe nói là.” Trác Hàng ngừng lại một chút, “Trước khi cậu vào công ty, dùng “vô số vệ tinh bao quanh” cũng không hề quá đáng. Cô ta là đóa hoa xinh đẹp nhất trong công ty chúng ta. Cô nhớ lại mà xem, sau khi cậu vào công ty, có phải rất nhiều người quan tâm đến cậu, những người trong nhóm thích tìm cậu nói chuyện, có phải nhiều hơn so với những người tìm cô ta không?”

Tôi biết những lời Trác Hàng nói là sự thật, nhưng vẫn không nhịn nổi mà chau mày: “Tôi từng nói trong nhóm, tôi có bạn trai rồi.”

“Việc này không liên quan đến việc cậu có bạn trai hay không, ai cũng yêu thích cái đẹp, đàn ông thích phụ nữ đẹp, đây là bản tính.” Trác Hàng nói, “Cậu vô tình cướp mất đi sự chú ý mà vốn dĩ lúc đầu là thuộc về cô ta, đây là sự thật. Cô ta không phục, cũng rất bình thường, không phải sao?”

Tôi chỉ đành gật đầu, thờ dãi một cái, lờ Trác Hàng nói, có lý.

“Sau đó, hai chúng ta đến trung tâm buôn bán nhà đất, cậu với tôi tranh giành thành tích, lúc bán nhà dốc sức hơn bất kì ai khác, cậu có thừa nhận không?”

Tôi rất muốn phủ nhận việc tôi và cậu ấy tranh giành công trạng, nhưng, sự thật bày ngay trước mặt rồi, lúc đó tôi không chấp nhận chịu thua, muốn giỏi hơn cậu ấy.

“Chúng ta giành được của phòng môi giới nhà đất thành tích rất lớn, làm cho họ thấy rất không phục, chuyện này ầm ĩ đến tận phòng thị trường, đến cả Trác tổng cũng phải hành động rồi, cậu nói xem, đây không phải là “Cây cao vượt rừng”?” Cậu hỏi.

“Chuyện đó là hai chúng ta làm mà.” Tôi nhấn mạnh.

“Chuyện đó là hai chúng ta làm, nhưng cậu là người đứng đầu ngọn gió hứng chịu.” Cậu nói, “Sau khi làm PPT, những người quan trọng trong ông ty đều tới, cậu thừa nhận chứ? Tôi ở công ty lâu thế rồi, vẫn là lần đầu nghe nói Trác tổng sẽ đích thân đến nghe báo cáo của một thực tập sinh.”

Lần đầu tiên nghe báo cáo của một thực tập sinh.”

Chuyện này tôi căn bản cũng không đoán được, nhưng đoán được và nghe người khác nói, tất nhiên là hai chuyện khác nhau

Tôi nghĩ lại... chính là lần đó, sau khi tôi nhìn thấy thư ký Đinh, lơ mơ cảm thấy có gì đó không hợp lý,, tôi còn hỏi Trác tiên sinh, thư ký Đinh có phải là thích anh ấy không...

“Lúc trước khi cậu mới đến công ty, tình hình thế nào?” Tôi hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 178: Chung giai từ chức rồi

Về Trác Hàng, tôi nhớ trước đây có người từng nói với tôi, lần này thực tập, Tuy Trác Hàng vào công ty sớm hơn tôi, nhưng mức độ thành thực với công ty, cao hơn tôi rất nhiều.

Không thể chỉ coi cậu ấy là một thực tập sinh.

Trước đây, từ sớm lúc học năm nhất năm hai năm ba, mỗi năm kì nghỉ đông nghỉ hè, cậu ấy đều đến công ty thực tập.

Lần đầu tiên tôi đến, là năm tôi tốt nghiệp trung học, lúc đó, tôi chỉ là một cậu bé vẫn chưa lớn, cho dù là không hiểu chuyện, mọi người cũng sẽ không so đo.” Trác Hàng nói, “Sau đó, mỗi năm tôi đến, bộ phận nào cũng từng làm ở lại, đặc biệt là phòng thị trường và phòng quy hoạch, hơn nữa đều là trưởng phòng đích thân dẫn dắt. Rất nhiều người nhìn ra, tôi có gốc gác gì đó với công ty này, sẽ càng không làm khó tôi.” “Nếu cậu bằng lòng, cậu cũng có thể mà!” Cậu thuận miệng nói.

“Cậu che chở cho tôi sao?” Tôi hỏi.

“Được chứ!”

“Thôi bỏ đi, tôi lo càng có người che chở cho tôi, tôi càng khổ hơn.”

“Cũng chưa chắc.” Trác Hàng nói, “cứ lấy chuyện lần này ra, nếu cậu không có sự che chở của thư ký Tổng, nói không chừng cốc nước đó bị hát lên người, trưởng phòng của các cậu cũng chỉ hỏi mấy câu, không có người đứng ra giải quyết công bằng.”

Cậu ấy ngừng lại một lát: “Mới bước chân vào làm việc, ai mà chẳng gặp vài chuyện ảm ức.”

Tôi trầm mặc.

Không sai, nếu như Chung Giai lo lắng về xuất thân của tôi, hoặc nếu như cô ta nhân tiện muốn đòi công ty quảng cáo, rất có khả năng trực tiếp liên kết với công ty quảng cáo, nói tôi có vấn đề, nói tôi làm việc thiếu trách nhiệm, nhưng sau khi xảy ra vấn đề, chối bỏ trách nhiệm

Đây chính là vấn đề nhân phẩm, cô ta là người hướng dẫn cho tôi, trong giai đoạn mới bắt đầu làm việc, có quyền phát ngôn rất cao.

“Đúng rồi, thứ này, cậu định làm thế nào?” Trác Hàng khua khua chiếc điện thoại đang cầm trong tay, “Chúng ta kết nối bluetooth đi, tôi bắn cho cậu.”

Tôi nói “được” một tiếng, rất nhanh đã nhận được tệp rồi.

Còn về việc dùng nó thế nào, tôi không biết.

Trác tiên sinh từng nói, thư ký Đinh rất giỏi, trong công việc, cô ấy chắc chắn là cánh tay phải đắc lực, tôi không muốn vì chuyện nhỏ này mà gây chuyện thị phi.

Còn về Chung Giai, đó cũng là người tài giỏi, không chỉ năng lực công việc rất tốt, năng lực hài hòa trong công việc cũng rất mạnh, trong ngày đầu tiên, cô ta dẫn tôi đi làm quen các phòng ban, tôi đã nhận ra điều đó.

Hai người tài giỏi, vì ức hiếp tình nhân của ông chủ, mà bị ông chủ đuổi việc, chuyện này tôi nghĩ đi nghĩ lại đều thấy không hay.

“Cậu định đưa cho ai?” Trác Hàng lại hỏi lần nữa.

“Tôi không định đưa nó cho ai cả, cứ giữ lại trước đã!” Tôi nói, “Nếu lần sau bọn họ lại định hãm hại tôi, tôi sẽ lấy thứ này ra uy hiếp bọn họ.”

Trác Hàng cười cười, không nói điều gì.

Nhưng tôi lại đang nghĩ vấn đề này: Cây cao vượt rừng, gió sẽ dập, vậy một cây non như tôi sau này biết phải làm sao? Là phải ẩn mình, trốn ở nơi người khác không nhìn thấy, từ từ trưởng thành? Hay là vun mìn một cách ngang tàng.

Sau khi về đến công ty, tôi giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, không biết gì hết, nhưng trong lòng rốt cuộc đã thay đổi rồi.

Tôi vẫn khâm phục Chung Giai, cô ta làm chuyện đó với tôi, vẫn có thể mặt mày rạng rỡ tươi cười với tôi, hỏi han ân cần, chỉ bảo tận tình...

Tôi nghĩ, đây chính là ý chí thép trong truyền thuyết!

Người phụ nữ như vậy, nếu sống trong tam cung lục viện thùoi cổ đại, chắc là sẽ sống rất tốt.

Một tuần sau, công ty quảng cáo mới được lựa chọn, chính alf công ty được Chung Giai tiến cử mạnh mẽ.

Bắt đầu phiên giao dịch mới không ầu, nghiệp vụ rất nhiều, sau hôm đó, tất cả nghiệp vụ mưởi giao lại hết cho đối tác mới.

Tôi có chút thắc mắc, nếu bộ trưởng đã đoán được chuyện lần trước là do Chung Giai chuyện bé xé ra to, vậy tại sao còn làm theo ý muốn của cô ta?

Nhưng một tháng sau, có một chuyện khác khiến tôi kinh ngạc——

Chung Giai từ chức rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 179: Tôi bảo cô ta rút đi

Ở bộ phận của tôi, Chung Giai được xem như là cốt cán.

Ngày cô ấy từ chức, có rất nhiều người hỏi cô tại sao, cô ấy chỉ cười mà nói với chúng tôi rằng cô ấy muốn đổi nơi khác, có một công ty đang mời cô ấy về làm, trả lương cao gấp đôi.

Cô còn nói, nếu ngày sau chúng tôi muốn nhảy việc thì có thể đến tìm cô ấy.

Mọi người đều cười, nói: “Cô nhớ lấy lời cô vừa nói nhé, sau này chúng tôi đến tìm cô cô lại nói là không quen đó nha.”

Ngày cô ấy rời đi, không khí vui mừng, rộn ràng, nhưng tôi nhìn rất rõ cô ấy rũ mi mắt. Phấn trang điểm dày cộm cũng không thể che đi được. Tôi nghĩ những người khác cũng thấy như vậy.

Cô ấy rời đi, nói là từ chức không bằng nói là bị sa thải.

Cô từ chức trước đó mấy ngày, trưởng phòng có gọi cô ấy lại nói chuyện, cô cũng tìm gặp trưởng phòng mấy lần.

Nói là từ chức, chẳng qua là cho cô ấy chút thể diện.

Ngày đó, tôi nghe thấy tiếng gõ lạch cạch bàn phím máy tính, nhất định là có người đang lén lút nói chuyện riêng, không ai chủ động đến tìm tôi, tôi đành đi tìm Trác tiên sinh.

“Báo cáo sếp, Chung Giai đã nghỉ việc rồi.”

“Tôi biết rồi!”

“Vừa mới nghỉ việc, anh làm sao biết được?”

“Đơn từ chức đã đưa đến mấy ngày rồi, tôi làm sao lại không biết. Công ty có người nghỉ việc, tôi đây còn phải ký đơn.”

“Vậy thì... anh có biết nguyên nhân thực sự là vì sao không?”

“Biết!”

Trác tiên sinh nói 1 chữ “biết”, tôi đợi rất lâu nhưng vẫn không nói gì thêm, chỉ có thể mặt dày hỏi thêm: “Là vì sao?”

“Tôi bảo cô ta cắt.”

Tôi bảo cô ta cắt...tôi bảo cô ta cắt...tôi bảo cô ta cắt...

Mấy từ này giống như máy ghi âm được bật đi bật lại, vang lên trong đầu tôi.

“Tại vì sao?”

Một lúc lâu sau tôi mới lên tiếng hỏi, trong lòng dường như đã có câu trả lời, cần nhanh chóng chứng thực lại.

“Em thật sự không biết?” Anh hỏi.

“Em không biết đáp án liệu có giống như em đang nghĩ tới hay không?” Tôi trả lời.

“Giống.” Anh ấy đáp lại.

Trong lòng tôi nghĩ rằng, anh ấy biết tôi bị Chung Giai và thư ký Đinh hãm hại nên mới đuổi việc cô ấy.

Còn sự thực liệu có đúng như thế không?

“Trác tiên sinh...” Tôi phát ra ba từ này.

“Được.” Anh ấy đáp.

Tôi ngồi trước máy tính, nhìn chữ “được” mà anh ấy vừa mới trả lời, suy nghĩ rất lâu, anh ấy thực sự hiểu được ý của tôi sao?

“Anh có biết em muốn nói gì không?” Tôi hỏi lại.

“Không phải là muốn mời tôi “ăn” em sao?” Anh đáp lại.

Hai mặt tôi nóng bừng, liền giơ tay lên sờ mặt, quả nhiên rất nóng, rất nóng...

Tôi lặng lẽ tắt QQ, đang trong giờ làm việc mà nói chuyện yêu đương, lại còn nói những lời đen tối như vậy thật là quá kích thích rồi.

Buổi chiều tan làm, anh ấy cũng không có kêu tôi đợi mà bảo về trước.

Mỗi lần anh ấy đến chỗ tôi, tôi đều vui như Tết, tôi liền đi ra cửa hàng, mua một bộ váy ngủ màu đen xuyên thấu, rồi đi siêu thị mua ít nguyên liệu làm sushi.

Sau khi về nhà, tôi cắt cơm, rửa nguyên liệu làm sushi sau đó bước vào phòng tắm, tắm rửa một lượt.

Nấu ăn đối với tôi mà nói thì chỉ có món sushi là món chính, còn đối với Trác tiên sinh, món chính chính là tôi.

Viết đến đây, tôi thấy mình già đời quá rồi.

Đối với tôi, sushi chỉ là món phụ, còn Trác tiên sinh mới là món chính.

Sau khi tắm gội xong, tôi xịt một chút nước hoa mà Trác tiên sinh thích, mỗi lần xịt loại nước hoa này, thú tính của anh ấy lại nhiều thêm.

Sau đó, tôi thay bộ váy vừa mới mua.

Làn da trắng tuyết, đường cong hoàn mỹ như ẩn như hiện sau làn váy, tôi cười nghĩ đợi một lúc nữa chắc anh ấy sẽ lại nói tôi là yêu tinh mất.

Tôi thích dáng vẻ mát kiêu của anh ấy.

Tôi thích anh ấy vừa nghiêng răng nghiêng lợi nói tôi là yêu tinh vừa đòi tôi.

Tôi thích mọi thứ của anh ấy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 180: Nhớ anh rồi

Sau khi rời khỏi phòng tắm, việc tôi làm chuyện đầu tiên là kéo rèm cửa sổ, sau đó bật đèn.

Tôi không muốn sau khi Trác tiên sinh đi vào lại nhìn thấy một màn đen tối, càng không muốn lúc chúng tôi làm chuyện đó bị người khác nhìn thấy.

Làm sushi cũng không khó, nhất là loại sushi cơ bản cho gia đình này, lại càng đơn giản.

Trứng ốp lết, cắt thành miếng dài đều, chân giò hun khói và rau xà lách cắt thành khúc, cá viên càng cua cho vào nước sôi nấu chín, trộn cơm đã nấu chín sau đó cho thêm vào đó một chút dấm táo chua, rắc muối, sau đó trải tấm rong biển ra sau đó cuộn chắc tay liền hoàn thành thành phẩm rồi.

Lúc Trác tiên sinh mở cửa rồi đóng cửa, tôi vừa mới trộn cơm xong, đang đổ dấm táo vào.

"Tiểu Như, em về rồi à?" Tôi nghe thấy giọng nói của anh truyền tới: "Sao không kéo rèm cửa lên?"

"Em về rồi!" Tôi khoan khoái nói: "Em vừa tắm rửa nên đóng rèm cửa lại!"

Tôi nghe thấy anh cười nhẹ: "Không phải là em đang khóa thân chứ?"

Tôi không xoay người, không nhìn anh nhưng cảm nhận vô cùng rõ ràng rằng ánh mắt của anh đang dừng ở trên lưng tôi, khiến cho tấm lưng của tôi nóng bỏng lên, hô hấp của tôi liền bắt đầu dồn dập.

"Nào có?" Tôi cúi đầu, dùng đũa trộn cơm, làm như vẫn thờ ơ: "Rõ ràng là em đang mặc quần áo."

"Em mặc như vậy, khác gì không mặc đâu?" Giọng của anh thật trầm, mang theo sự khàn khàn đặc trưng, vang lên từ sát phía sau lưng tôi.

Đôi môi của anh ngậm chặt thùy tai của tôi, hơi thở nóng rực phả vào cổ, hai tay vòng lên từ phía sau ôm trọn eo tôi, phủ ở trên nơi mềm mại.

Hơi thở của tôi lập tức ngừng lại.

Người đàn ông này, bất luận là tôi thân mật với anh bao nhiêu lần, anh vẫn luôn dễ dàng làm tôi động tình như vậy.

"Nhớ anh rồi sao?" Anh hỏi.

Nụ hôn ấm nóng trượt từ vành tai của tôi đến cổ, trần trọc mát.

Tôi cảm giác được cơ thể phía sau lưng tôi biến hóa, nghe được âm thanh của anh, ngửi được mùi của anh, cảm thấy cơ thể của mình mềm ra, tay đang trộn cơm cảm thấy không có sức.

Tôi "a" lên một tiếng, vốn chỉ nghĩ rằng sẽ biểu đạt cảm xúc nhớ nhung bình thường nhưng một chữ này thoát ra khỏi miệng, ngay cả bản thân tôi cũng không chịu nổi âm thanh ngọt ngào ấy.

Đối với khát vọng của anh, cơ thể tôi lại thành thật tới như vậy.

Anh xoay người tôi lại, tôi liếc mắt liền nhìn thấy ánh lửa trong mắt anh, ngay sau đó là một trận mưa hôn.

Anh đặt tôi lên bàn bếp, một tay nâng giữa lưng tôi, cả người ép xuống.

Nụ hôn triền miên, gấp gáp chiếm lấy.

Phía sau lưng tôi là gạch men sứ lạnh lẽo, phía trước lại nóng như lửa đốt.

Ở giữa băng và lửa, tôi như một con thuyền nhỏ, lần lượt nâng cao lên rồi lại hạ xuống thấp, triền miên trong gió bão.

Tôi muốn người đàn ông này, tất cả cả anh.

Cơ thể anh, linh hồn của anh.

Tôi nghĩ rằng, cả đời này, ngoại trừ anh, có lẽ sẽ không có người đàn ông nào khác có thể cho tôi sự thỏa mãn này.

Sau một hồi vui vẻ, thất lưng và bụng của tôi đều là mồ hôi.

Anh không thoát ra, đầu chúng tôi vẫn kề bên nhau, cơ thể gắn với cơ thể, trần trọc hôn môi, hưởng thụ dư vị cuối cùng.

"Tiểu yêu tinh này, còn chưa thỏa mãn sao?" Anh cười nhẹ với tôi.

Đùi tôi vòng ngang hông anh, tuyệt không để anh rời đi.

Tôi cúi đầu "um" một tiếng: "Muốn luôn luôn như vậy."

Anh lại cười, liếc mắt sang phía bên cạnh tôi: "Mau buông tôi ra, tôi còn chờ ăn sushi em làm!"

"Anh về sớm vài phút." Tôi cau mày.

"Sao lại thế?" Anh hỏi.

"Nếu anh về chậm một chút nữa, em đã làm xong sushi rồi, chúng ta có thể cứ như vậy, em đút cho anh ăn. Chờ đến lúc ăn xong, anh lại có sức rồi." Tôi nói, tiếc nuối nhìn chỗ cơm còn chưa trộn xong bên cạnh.

"Tiểu cảm thú này, sao trong đầu em lại đen tối như vậy?" Cầm anh nhắc lên, hôn lên môi tôi.

"Anh mới là cảm thú ấy, anh nhìn xem, quần áo của anh cũng chưa cởi liền đã không nhìn được rồi!" Tôi cười, người đàn ông này, nửa người trên y phục hoàn chỉnh, nửa người dưới sợi dây cũng chẳng có.

"Vừa nãy là ai quyến rũ ai?" Lòng bàn tay đặt trên áo ngủ lướt qua sống lưng của tôi.

"Đương nhiên là anh quyến rũ em, em cái gì cũng chưa làm." Tôi cười, cánh tay đặt trên cổ anh lại càng siết chặt.

"Không muốn xuống thật sao?" Anh hỏi.

"Vâng." Tôi tội nghiệp gật đầu.

"Vậy em ôm chặt tôi." Anh nói.

Tôi sung sướng ôm anh càng chặt.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Người nó thích là em

Ở phương diện khác, Trác tiên sinh luôn luôn dung túng tôi.

Anh ấy chịu sức nặng của tôi, đầu tiên là nâng tôi lên, bước sang bên cạnh vài bước, cẩn thận rửa tay rồi mới đi đến bàn bếp bên cạnh, tiếp đó cầm lấy phần cơm vừa mới trộn xong một nửa của tôi.

"Còn muốn thêm cái gì nữa?" Anh ấy dùng chiếc đũa trộn cơm lên.

"Một chút muối và thật nhiều tình yêu." Tôi treo mình trên người anh, thơm vào cổ anh.

Anh ấy cười, đưa tay lấy lọ muối, múc ra nửa thìa nhỏ.

"Thật muốn cắn anh một cái." Tôi dùng đầu ngón tay chạm vào cổ anh, "Mút ra một vết hôn thật lớn, để cho cả thế giới biết anh là người đàn ông của em."

"Nói vậy, cả thế giới đều biết Trác Ngụy thương yêu một người phụ nữ, còn để cho phụ nữ để lại một cái dấu ở chỗ như vậy." Anh cười dịu dàng.

"Như vậy, được chứ?" Tôi biết rõ không thể, nhưng tính tình cậy sùng mà kiêu này lại nổi lên.

"Tùy em." Không ngờ, anh ấy không từ chối mà nói một câu như chẳng hề quan tâm.

Tôi ngay ra chốc lát, cúi đầu cắn một cái trên vai anh.

Anh xuyt xoa vào một hơi, lập tức lại cười: "Sao lại biến thành cún con rồi?"

"Em thích." Tôi buồn bực nói.

Anh ấy bắt đầu trải cơm ra trên tấm rong biển, rải thức ăn lên.

"Trác tiên sinh, em thích anh." Tôi nhỏ giọng ghé vào tai anh.

Động tác của anh có hơi khựng lại, tôi cảm giác một cách rõ ràng rằng cơ thể anh có biến hóa, ngay sau đó anh lập tức khẽ nói: "Đừng lộn xộn!"

Trong lòng tôi cực kỳ khó chịu, tôi và anh ở bên nhau lâu như vậy, anh ấy vì tôi mà làm nhiều chuyện như vậy, tôi không tin anh không có tình cảm với tôi, tôi không tin anh hoàn toàn không thích tôi!

"Em không lộn xộn!" Tôi nhỏ giọng ầm ức.

"Em động đậy đó." Trác tiên sinh nói.

"Em đâu có."

"Bên trong em đang." Như sợ tôi không hiểu nghĩa những lời này, anh còn cố ý đặt tôi trên bàn bếp, từ từ ra, từ từ vào, "Em còn nghịch ngợm như vậy, tối hôm nay chúng ta đành phải đối bụng rồi!"

Tôi cúi đầu, nhìn nơi gắn kết của đôi bên, tôi nghe thấy mình nuốt nước bọt, tôi nghe thấy mình thở hổn hển, tôi nghe tôi nói rằng: "Em chỉ muốn ăn anh..."

Vì vậy, món sushi của chúng tôi lại lần nữa bị bỏ qua, tôi và Trác tiên sinh lại làm một lần nữa.

Từ phòng bếp ra phòng khách, từ bộ bếp đến sofa...

Đến khi thật sự ăn được sushi vào buổi tối, thì đã gần 9 giờ.

Cũng may món này không cần ăn nóng, tôi và anh ấy đang trong tình nồng mật ý, anh cho tôi một miếng, tôi cho anh một miếng, mùi vị vô cùng ngọt ngào.

Sau khi ăn xong, tôi dọn dẹp chén bát, anh thì đi tắm.

Sau đó, chúng tôi vui mình trên ghế sofa mà xem TV, tôi nằm trong lòng anh, anh vòng tay qua lưng tôi, nhẹ nhẹ vuốt ve hông tôi.

Trong TV đang chiếu một bộ phim nghệ thuật, nội dung tình tiết nhạt nhẽo, có rất nhiều lời thoại.

Tôi và anh câu được câu chăng mà nói chuyện với nhau.

"Chung Giai là do anh đuổi đi sao?"

"Ừ."

"Em đâu thấy anh tìm cô ấy nói chuyện! Tội tình gì mà anh bảo cô ấy đi?"

"Chỉ là một nhân viên quen thôi. Tôi nói với trưởng phòng của các em một tiếng là không muốn nhìn thấy cô ấy nữa, chuyện sau đó đều là do trưởng phòng của các em xử lý." Trác tiên sinh dừng lại một chốc, "Nghe nói, công ty quảng cáo bị đối vào này có cổ phần của cô ấy, đây là chuyện công ty không cho phép."

Tôi chợt hiểu ra.

"Trưởng phòng của các em niệm tình cô ấy có cống hiến với bộ phận mình, cho nên để lại mặt mũi cho cô ấy, không công bố chuyện này ra ngoài."

Tôi gật đầu, nhanh chóng trở mình, ngồi trên người anh: "Chú Trác à, anh thành thật nói đi, anh đuổi cô ấy đi, có phải là muốn em hết giận hay không?"

"Không chỉ riêng chuyện để cho em hết giận, công ty dùng người, "tài" dĩ nhiên là quan trọng, nhưng "đức" cũng không thể thiếu." Trác tiên sinh nhìn tôi, vẻ mặt càng ngày càng công chính, anh ấy thông thả hỏi: "Em không hỏi tôi làm sao tôi biết sao?"

"Đương nhiên là con trai anh nói rồi, cũng là cậu ấy nói cho em đó." Tôi nói, hoàn toàn không để ý gì.

Trác tiên sinh vẫn vậy, chăm chú nhìn tôi, chậm chậm hỏi: "Cho nên, người Trác Hàng thích là em?"

Trong lòng tôi như có một luồng sấm sét bổ xuống.

Trác tiên sinh tiếp tục: "Người từ chối nó là em? Nó uống say khướt cũng là vì em?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Chia tay ư?

Con người tôi chợt co rụt lại, tôi kinh ngạc nhìn anh, không nói nên câu nào.

Giờ phút này, tôi sợ hãi đến thế.

Trác Hàng thích tôi, Trác tiên sinh sẽ nghĩ thế nào?

Anh ấy sẽ cho rằng tôi quyến rũ con trai mình ư? Sẽ vì Trác Hàng mà chia tay tôi sao?

Tôi chưa bao giờ ảo tưởng rằng, trong lòng anh, tôi sẽ quan trọng hơn người thân của anh.

"Sao không nói nữa?" Giọng nói của anh vẫn dịu dàng như thế.

"Em.. em không biết phải nói gì." Tôi muốn giải thích, cũng thử giải thích cho anh, "Em, em trước kia cũng không nhận ra cậu ấy. Ngày bước vào công ty, em mới lần đầu tiên gặp cậu ấy."

"Em không có chủ động nói chuyện với cậu ấy, không chủ động hẹn cậu ấy. Em không phải kẻ một chân đạp hai thuyền đâu! Huống chi, hai người còn là cha con."

"Anh tin em đi, em trốn người nhà anh còn không kịp!"

"Cũng chính là lúc đi làm phiên dự án mới, cậu ấy dẫn theo em, sau đó bọn em lại cùng được phân đến phòng mua bán."

"Em không biết vì sao cậu ấy bỗng nhiên thổ lộ, trước kia em thật không có giao du gì với cậu ấy cả!"

"Lúc em mới vừa vào công ty, em cho rằng cậu ấy ghét em, cậu ấy toàn là châm chọc bộ dạng của em.."

Tôi cảm thấy mình nói năng lộn xộn hết cả lên, cũng không biết đã nói rõ hay chưa. Trác tiên sinh vẫn mỉm cười nhìn tôi suốt, đợi tôi nói xong, anh mới lên tiếng: "Tôi có trách em sao?"

"Em cho là anh sẽ không vui." Tôi khe khẽ đáp.

"Tôi quả thật không vui, con trai lại thích người phụ nữ của cha nó, người bình thường cũng sẽ không hài lòng." Anh nói, "Nhưng mà, chuyện này không thể trách em, cũng không thể trách nó. Đúng không?"

Anh dừng lại một chút, bàn tay vuốt ve lên xuống sau lưng tôi: "Nó đâu biết em là người phụ nữ của tôi, em cũng đã từ chối nó ngay từ đầu."

Tôi vội vàng gạt đầu, lập tức thấy anh mỉm cười: "Cảm xúc duy nhất chính là, thằng nhãi Trác Hàng này, lại có cùng một thẩm mỹ với ông già nhà nó!"

Tâm trạng căng thẳng của tôi lập tức vui bớt.

Nếu Trác tiên sinh không trách tôi, vậy thì anh cũng sẽ không chia tay tôi đâu nhỉ?

Tôi đã rất sợ anh không muốn tôi nữa.

"Anh sẽ không vì nguyên nhân này mà không quan tâm em nữa chứ?" Tôi cần lời hứa hẹn của anh, có vậy tôi mới không còn nom nớp lo sợ.

"Em nói xem?" Anh mỉm cười nhìn tôi, khóe môi hơi nhếch lên.

Tôi bỗng bỏ nhào vào lòng anh, hai tay ôm lấy cổ anh: "Đương nhiên là không rồi." Đôi môi tôi kề vào tai anh, triền miên hôn lên cổ anh, những bộ phận khác của cơ thể thì cọ vào người anh, "Anh đã nói, em là người thích hợp nhất, không phải sao?"

Động tác của tôi tuy là to gan lẫm, nhưng trong lòng cũng rất căng thẳng, rất sợ anh ấy sẽ nói ra tiếng "không".

Anh hưởng thụ nụ hôn của tôi, trong cổ họng phát ra âm thanh khó thể kìm nén, đôi tay mơn trớn tại miền hi hoan.

"Anh nói đi mà! Anh nói đi!" Tôi có hơi sốt ruột, rồi môi khời cổ anh, đầu tiên là nhìn anh đầy trông mong, sau đó lại nhanh chóng biến thành đáng vẻ kiêu căng, "Nếu anh lại không nói, em sẽ đem anh..."

Tôi dừng lại một chút, nghiêng người ghé vào tai anh: "Cưỡng bức!"

Ý cười trên môi anh càng đậm: "Tôi chính là thích dáng điệu này của em, tôi cho em cơ hội này, tự mình ngồi lên nào..."

Tôi bấu môi, sướng vui cam chịu số phận.

Sau đó, trong lúc anh đang vui vẻ, tôi lần lượt hỏi ra: "Chia tay hay không chia tay? Chia tay hay không chia tay?"

Anh mãi vẫn chưa cho tôi đáp án, mãi đến khi chúng tôi mệt lử, lăn lộn trên giường, anh áp lên tôi, nhìn vào mắt tôi, bấy giờ mới nói: "Bé ngốc! Tôi mà muốn thật sự chia tay với em thì cũng sẽ không vì em mà đuổi Chung Giai đi!"

Trái tim tôi bỗng chốc thấy ngọt ngào, chuyện của Chung Giai, anh ấy quả thật là vì tôi...

"Vậy Trác Hằng..." Tôi do dự mà mở miệng, "Có cần em đổi công ty thực tập không? Em sợ cậu ấy sớm muộn gì cũng phát hiện ra."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Đừng hỏi

"Không cần." Đây là đáp án của Trác tiên sinh.

"Học kỳ này của các em đã qua một nửa, không lâu sau sẽ tốt nghiệp." Trác tiên sinh nói, "Có lẽ nó không nói cho em nghe, sau khi tốt nghiệp đại học, nó phải đi nước ngoài hai năm tu nghiệp ngành kiến trúc."

Anh nói xong thì xoay người nằm dài trên giường, lại đặt tôi lên người anh.

Hai năm...

Trái tim tôi chột thất lại, ước định ban đầu giữa tôi và anh chính là hai năm, trong thời gian hai năm của tôi cùng với anh, tôi không thể lên giường với người đàn ông khác.

Lúc này, khi anh nói đến Trác Hằng xuất ngoại hai năm, điều thứ nhất tôi liên tưởng đến chính là giao ước của tôi và anh.

Sau hai năm, chúng tôi sẽ thế nào?

"Chú Trác à, em muốn theo anh cả đời, không danh không phận cũng được, không thể đường hoàng ra ngoài ánh sáng cũng được, em muốn bên anh cả đời." Tôi nhìn anh.

"Bé ngốc!" Anh giơ tay lên, ngón tay luồn vào mái tóc dài của tôi, "Em còn trẻ, mai sau cuối cùng phải kết hôn sinh con, không cần phải phí phạm với một lão già như tôi!"

"Nhưng em..." Mũi tôi chua xót, nước mắt ngân ngấn.

Tôi thích anh, tôi nói bao nhiêu lần, có lẽ anh vờ như không nghe thấy, có lẽ căn bản là không tin, không để tâm...

Tôi không muốn anh nhìn thấy nước mắt của mình, chỉ sụt sịt mũi, tựa đầu vào vai anh.

"Chờ anh già rồi, em cũng đã lú tuổi. Em có thể dìu anh, cùng anh đi tản bộ, em có thể đọc báo cho anh, nấu cơm cho anh, nếu như anh ngã bệnh, em có thể chăm sóc anh..."

Cuối cùng tôi vẫn thật đáng thất vọng mà bật khóc.

Có chút nước nóng ẩm rơi xuống tóc mai tôi, tôi gạt mình, vội vàng ngẩng đầu lên, muốn nhìn vào mắt anh nhưng anh lại lấy tay đè ót tôi xuống.

"Đừng hỏi." Anh nói.

Giọng nói có hơi khàn khàn.

Nước mắt tôi càng rơi như mưa, quân sinh ta chưa sinh, ta sinh quân đã lão...

Trác tiên sinh của tôi, nhất định anh ấy cũng yêu tôi, giống như tôi đã yêu anh vậy...

Trác tiên sinh vẫn luôn rất thích tặng quà cho tôi.

Tủ quần áo trong nhà thường hay chẳng hiểu sao lại có thêm một cái váy, một cái áo khoác dài; trong hộp đựng trang sức cũng thường xuyên sẽ bỗng nhiên có thêm một sợi dây chuyền, một đôi hoa tai...

Nhưng, từ ngày ấy trở đi, sở thích tặng quà của Trác tiên sinh bắt đầu thay đổi.

Anh đổi thành tặng sách.

Từ "Kinh tế học vĩ mô", "Kinh tế học vi mô" đến "Marketing thương mại", "Định vị", "Khủng hoảng quan hệ xã hội"...

Từ "thống kê học", đến "tâm lý học", rồi đến "phân tích hành vi", rồi đến "xem bảng báo cáo tài vụ thế nào"...

Còn có rất nhiều sách tham khảo, chủ yếu là loại sách làm PPT và bảng EXCEL.

"Anh là muốn rèn luyện em thành nữ cường nhân hay sao?" Tôi hỏi.

"Không tốt sao?" Anh cười hỏi lại.

"Không tốt, em muốn cả đời làm chú chim nhỏ nép vào lòng người ta."

"Bé ngốc!" Anh cười, nhéo mũi tôi, "Đời người, không ai đáng tin cậy, chỉ có bản thân mới đáng tin. Nhờ đâu có một ngày, tôi mất rồi, em làm sao bây giờ?"

"Nói đến cái đề tài đáng thương cảm như vậy để làm gì? Em không thích đâu!" Tôi bĩu môi.

"Được rồi, vậy đổi đề tài khác." Anh cười, nói ra một câu, "Không phải là em muốn thành thư kí của tôi sao?"

Mất tôi sáng rõ, tôi từng nói muốn làm thư kí của anh, bị anh cự tuyệt, bây giờ...

"Anh đổi ý rồi?" Tôi rất vui vẻ, "Em làm thư kí sinh hoạt hay là thư ký nghiệp vụ?"

"Thư ký sinh hoạt của tôi cũng không cần biết những thứ này" Ánh mắt của anh đưa sang những quyển sách trên bàn.

Vậy chính là thư ký nghiệp vụ rồi!

"Nhưng mà, không phải là anh có thư kí Đình rồi hay sao? Anh từng nói cô ấy rất có năng lực." Tôi khó hiểu, lẽ nào, anh ấy cần đến hai thư ký nghiệp vụ?

"Tôi cũng đã từng nói, yêu cầu của tôi với nhân viên là tài đức vẹn toàn, một người chỉ có tài mà không có đức không xứng đáng ở lại công ty của chúng ta." Trác tiên sinh nói.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 184: Sợ rồi sao

Tôi nhớ câu nói đó của anh ấy là nói khi Chung Giai rời đi, vốn cho rằng anh ấy chỉ đuổi Chung Giai đi thôi, không ngờ thư ký Đình cũng sắp bị đuổi đi theo.

Nhất định là hậu quả của chuyện bọn họ hãm hại tôi.

"Em sẽ cố gắng." Tôi siêu nghiêm túc, nói như là đang cam đoan với anh, ngay sau đó, tôi lại bổ sung thêm một câu, "Nhưng mà, anh phải dạy cho em cơ."

Anh mỉm cười gật đầu: "Chuyện này không gấp được, em không thể nào trong một đêm mà vượt qua thư ký Đình. Cô ấy có thể làm được như ngày hôm nay cũng là đã trải qua rất nhiều chuyện, tôi sẽ chờ đến khi em tốt nghiệp."

Đến khi tôi tốt nghiệp...

Vậy chính là còn hai tháng nữa!

Tôi nhìn một chồng sách bên kia, trong lòng rầu rĩ, tôi cần ở trong vòng hai tháng, chẳng những đọc hết chỗ sách này, mà còn phải hiểu hết, hiểu một cách thấu đáo. Tôi cảm thấy thách thức này không phải khó bình thường thôi đâu, tôi rất nghi ngờ mình có thể làm được hay không.

"Sao hả? Sợ rồi?" Khóe môi Trác tiên sinh cùng nhếch lên theo giọng nói, ánh mắt nhìn vào tôi mang theo vẻ như đang khiêu khích.

Tôi rất muốn nói một cách lểnh lểnh là "ai sợ ai", nhưng lời vừa đến miệng thì đã yếu thế xuống thành: "Có một chút."

Tôi không phải học bá, cũng không cho là mình có thể làm được.

"Một người có thể học thuộc lòng hết "Ly Tao" mà sợ đọc thêm mấy cuốn sách sao?" Trác tiên sinh mỉm cười.

Tôi cười gượng: "Khác nghề như cách núi, em là người học ngành Trung văn. Anh xem thử đi, mấy quyển sách mà anh chọn cho em, có về kinh tế học, có về thương hiệu, có tâm lý học, có thống kê học, còn có sách khảo cứu... Muốn tiêu hóa hết mấy thứ này, làm thế nào cũng phải tám đến mười năm!"

"Và lại, em đoán chừng, những cái này vẫn là căn bản nhất. Ít lâu nữa, e là anh còn muốn em học chính sách vĩ mô, học công trình dân dụng. Bằng không, cho dù là làm thư ký cho anh thì em cũng nghe không hiểu, xem không hiểu cái gì, đúng không?" Tôi hỏi.

Trác tiên sinh vậy mà lại gật đầu: "Đúng vậy, có giác ngộ này, biết chính sách rất quan trọng, cũng biết công trình dân dụng rất quan trọng. Theo tôi thấy, em sớm muộn gì cũng có thể trưởng thành. Mười năm tám năm không dám chắc là được, nhưng ba năm rưỡi một mình phụ trách một mặt công tác cũng không thành vấn đề gì."

"Vậy thì mượn lời chúc tốt lành của anh đây!" Tôi nói, "Nhưng mà, em phải nói trước, cho dù em đọc hết toàn bộ chồng sách này, học được cũng chỉ là lý luận suông, không chắc có thể hiểu thấu đáo và kết hợp toàn diện mọi mặt được. Đúng như lời anh nói, thư ký Đình có thể như ngày hôm nay là đã trải qua rất nhiều chuyện, tích lũy kinh nghiệm thực chiến. Trong vòng một hai năm, em chắc chắn không vượt qua cô ấy được!"

"Sợ cái gì? Em có tôi đây mà!" Trác tiên sinh cười, "Tôi cũng không có cầm tay tự chỉ dạy cô ấy."

"Nói cũng phải." Tôi nghiêng đầu, "Như vậy, thầy Trác à, xin hỏi sau này thầy định dạy dỗ em mỗi ngày hay sao? Đến chỗ em ư?"

Tôi lấy ngón tay chỉ chỉ chỗ dưới chân.

Trác tiên sinh càng thêm vui vẻ, đưa tay捏 mũi tôi: "Tự em soi gương nhìn xem, cả gương mặt của em đều viết không thuần khiết đây này! Em có dám nói, em muốn tôi đến còn không phải là treo cờ hiệu học tập, chứ thực ra là muốn ngủ với tôi không?"

"Em đương nhiên là... không phải rồi!" Tôi cố gắng giả vờ ra dáng vẻ đứng đắn, nhưng vẫn tiếp tục cười cười, "Mục đích thứ nhất của em là học tập, mục đích thứ hai mới là ngủ với anh cơ!"

"Nhưng mà tôi sợ em vừa nhìn thấy tôi, một giây sau là biến thành cầm thú ngay!" Anh cười cự tuyệt.

Anh cự tuyệt như vậy, tôi sớm đã không lạ gì, vốn cũng chẳng có bao nhiêu hi vọng, bây giờ cũng không thất vọng.

Anh ấy không chỉ có một mình tôi, anh ấy còn có một gia đình.

Mỗi một phút mỗi một giây của tôi và anh ấy, đều là trộm được.

Sự ra đi của Chung Giai cũng không gây ra ảnh hưởng quá lớn đến phòng ban của chúng tôi.

Cho dù...

Cô ta là nhân viên nòng cốt.

Cho dù...

Cho dù dự án của chúng tôi mới vừa bắt đầu phiên giao dịch không lâu, chính là thời điểm phát triển mạnh nhất.

Từ trong chuyện này, tôi hoàn toàn hiểu ra một điều: trái đất sẽ không vì bất cứ ai mà ngừng chuyển động, công ty cũng là như thế.

Một công ty, chỉ cần người rời khỏi không phải là linh hồn của công ty ấy, thì ai cũng có thể thiếu.

Như công ty chúng tôi, linh hồn ấy chính là Trác tiên sinh.

Tôi tin rằng chỉ cần anh còn tại, những người khác đều là người đến người đi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 185: Ngài ấy bảo tôi đến bồi dưỡng cô cho tốt

Cũng giống như việc rời đi của Chung Giai, tôi phát hiện trưởng phòng của chúng tôi dường như đối xử với tôi tốt hơn một chút.

Cái kiểu tốt này, không phải hỏi han ân cần về mặt sinh hoạt, mà là ông ấy bắt đầu tự mình dẫn dắt tôi.

Mỗi lần bộ phận cấp cao của công ty họp, ông ấy đều dẫn theo tôi; phòng tôi và phía phục vụ đàm phán, ông ấy cũng sẽ kêu tôi lên; thậm chí có một lần, ông ấy tự mình quyết định mời mấy người chủ biên của các ấn bản bất động sản lớn, giới thiệu tôi cho họ...

Tôi còn nhớ một lần ấy, mấy vị chủ biên vừa nhìn thấy tôi, ánh mắt có vài phần ngả ngớn, lời nói cũng khiến người ta rất khó chịu, nghiêm nhiên là cho rằng tôi là gái tiếp đãi mà trưởng phòng mang đến.

Kết quả, vừa mới nói mấy câu, trưởng phòng của chúng tôi lập tức ngắt lời họ, nói ra một cách thẳng thừng nhất: "Khương Kha quả thực rất đẹp, tuy rằng cô ấy còn đang trong giai đoạn thực tập nhưng tôi sẽ tự mình dẫn dắt cô ấy. Cái cô Chung Giai trước kia, các vị đều biết rồi đấy, cô ấy đã rời đi rồi."

Nói đến đây, tất nhiên là có người hỏi vì sao Chung Giai rời đi.

Trưởng phòng liếc mắt nhìn qua tôi: "Không có mắt, làm chuyện không nên làm, đắc tội với người không nên đắc tội."

Ánh mắt mọi người nhìn vào tôi lập tức thay đổi.

Cái kiểu xâm phạm một cách trắng trợn trước đó chẳng thấy đâu nữa, mà trở nên tôn trọng vài phần.

Ngụ ý của trưởng phòng rất rõ ràng, Chung Giai làm chuyện không nên làm, đắc tội tôi.

"Ngày hôm nay tôi dẫn theo Khương Kha đi gặp mọi người chủ yếu là để cho cô ấy quen biết mọi người một chút, sau này giao tiếp với truyền thông, quảng cáo cũng được, văn bản mềm cũng được, tôi sẽ từng bước giao cho cô ấy." Trưởng phòng nói.

Những lời này nói ra, ánh mắt mọi người nhìn tôi liền không còn chỉ là tôn trọng nữa, có vài vị thậm chí còn mang theo hơi chút lấy lòng.

Ở thời đại này, bất động sản là nghề nghiệp kiếm tiền cực nhiều, cũng là ông lớn trong việc tài trợ quảng cáo.

Trưởng phòng nói muốn giao các mặt giao tiếp truyền thông và quảng cáo cho tôi, vậy tôi chính là thần tài của bọn họ, bọn họ có mấy lá gan mà dám cợt nhả tôi?

Thế nhưng...

Tôi rất bất ngờ.

Trước bữa tiệc này, trước khi trưởng phòng dẫn dắt tôi, ông ấy không tiết lộ ra một chữ nào, hoàn toàn không nói gì về chuyện muốn giao việc truyền thông cho tôi.

Tôi không thể hỏi ngay trong trường hợp này, đành phải giả vờ xác nhận.

Sau khi ăn cơm xong, tôi cầm ly rượu, lần lượt mời rượu bọn họ, mong rằng sau này bọn họ chiếu cố một chút đến công ty chúng tôi, phải kí giả đến đưa tin nhiều hơn; bọn họ cũng biểu thị hy vọng chúng tôi ủng hộ công tác của họ, đưa lên thêm nhiều quảng cáo nữa,...vv.

Tôi vốn ôm quyết tâm, nghĩ đằng nào cũng say thôi, mỗi lần uống đều cạn một ly rượu trắng. Nhưng nào ngờ mới vừa uống ba ly, trưởng phòng của chúng tôi đã nói: "Khương Kha, cô là một cô gái, dạ dày không tốt, có lòng uống một chút là tốt rồi."

Trong lúc nói chuyện, ông ấy đã dặn dò nhân viên phục vụ lấy cho tôi sữa chua.

Sau đó, cả quá trình tôi đều uống sữa chua, mỗi lần uống một hóp nhỏ, những người khác thì là một hơi nốc hết một ly rượu trắng.

Đến khi bữa cơm kết thúc, trưởng phòng lái xe đưa tôi về nhà, lúc này tôi mới hỏi ra nghi vấn trong lòng.

"Trưởng phòng, ngài có thể nói cho tôi tại sao không? Tại sao tôi lại bỗng nhiên trở thành đối tượng được ngài bồi dưỡng trọng điểm thế này?"

"Đương nhiên là có người dặn dò rồi."

"Thư kí Tổng?" Tôi hỏi.

Trưởng phòng liếc nhìn tôi: "Là chủ tịch Trác, ngài ấy bảo tôi cố gắng bồi dưỡng cô."

Quả nhiên là Trác tiên sinh, nhưng mà, không biết anh ấy nói với trưởng phòng thế nào. Tôi kiểm chế xung động muốn hỏi ra của mình, không thắc mắc thêm câu nào nữa.

"Những người đó chỉ là chủ biên báo bất động sản, ở một mức độ nào đó mà nói, chúng ta mới là cha mẹ nuôi cơm của bọn họ." Trưởng phòng nói, "Giữ mối quan hệ tốt với những người này, công ty sẽ có được một vài lời tuyên truyền từ bên ngoài, cơ bản đó chính là văn bản mềm."

Tôi đáp một tiếp: "Vâng."

"Ngoài bọn họ, biên tập và phóng viên xã hội cũng quan trọng" Trưởng phòng nói, "Mỗi một công ty, mỗi một bất động sản, ít nhiều đều có chỗ không khiến người ta vừa ý, có vài nội dung hoàn toàn không thể đăng báo. Giai đoạn cuối cùng, tôi còn có thể dẫn cô đi gặp mặt một vài tổng biên tập truyền thông của thành phố A, chỉ cần một câu nói của một họ thì một bản thảo sẽ được đưa lên hoặc là rút xuống."

"Vâng ạ, cảm ơn trưởng phòng."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 186: Sau này cô còn phải cẩn thận

Trưởng phòng nhìn qua tôi với vẻ sâu xa: "Làm tốt lắm, chủ tịch Trác rất coi trọng cô!"

Tôi hé miệng: "Vâng."

Chỗ này phải nói thêm một câu, sau khi Chung Giai rời đi, công việc của cô ấy ở phòng ban của chúng tôi cũng không giao cho tôi tiếp nhận mà là để lại cho những đồng nghiệp khác trong phòng.

Công ty quảng cáo được chọn hợp tác tất nhiên là đổi lại, lần nữa kêu gọi đấu thầu, trưởng phòng tự mình giám sát.

Khoảng thời gian thích ứng với nhau, hai bên đều rất cực khổ, cũng may tất cả mọi người có chuẩn bị tâm lý, cũng không có than phiền gì.

Trác Hàng bảo tôi mời cậu ta ăn cơm, mượn cớ rất đầy đủ, cũng chính là vì Chung Giai.

Cậu ta nói, nếu không có cậu ta, Chung Giai chắc chắn là vẫn ở công ty, sau này tôi nhất định còn phải mặc cho cô ta gây khó dễ.

Tôi không lập tức trả lời, mà là do dự.

Theo lý thuyết, cậu ta giúp tôi hai lần như thế, tôi hẳn là phải mời cậu ta ăn cơm một bữa để tỏ lòng biết ơn, nhưng mà...

Tôi nghĩ đến Trác tiên sinh.

Trác tiên sinh đã biết Trác Hàng thích tôi, nếu tôi đi ăn cơm cùng với Trác Hàng, sợ là anh ấy sẽ hiểu lầm.

Tôi muốn từ chối, thế nhưng, người ta giúp tôi, bây giờ còn chủ động bảo tôi mời ăn cơm, nếu tôi từ chối thì sẽ có vẻ rất không biết điều.

"Được, cậu muốn ăn cái gì?" Tôi gõ chữ.

"Cô thì sao?" Cậu ta trả lời lại rất nhanh.

"Ăn lẩu được không?" Tôi hỏi.

Suy tính của tôi là: ăn lẩu tốt nhất là nhiều người ăn, tôi có thể nhân tiện lại gọi thêm mấy người đồng nghiệp nữa.

"Cũng được." Cậu ta lại gõ tiếp, "Nhưng mà tôi phải nói trước, cô mời khách, lại là cảm ơn tôi giúp cô, bất kể là ăn cái gì, tốt nhất chỉ có hai người chúng ta. Nếu không, ngay cả lời cảm ơn cô cũng không nói cho ra hồn."

Cậu ta dùng một câu là lấp hết đường lui của tôi.

Tôi do dự một hồi: "Chúng tôi vẫn cứ đi nhà hàng đi! Đi ngay buổi trưa hôm nay được không?"

Hai người ngồi trong phòng ăn lẩu có hơi kỳ dị, nhưng nếu ngồi trong quán ăn, xung quanh quá ồn, nếu chẳng may, xung quanh có người chơi đồ uống rượu, chúng tôi nói chuyện thì cần nói lớn tiếng, bằng không sẽ phải cúi đầu kẻ sát vào nhau.

Nhà hàng thì đỡ hơn một chút, tương đối yên tĩnh.

Hơn nữa, chọn vào buổi trưa, thời gian cũng không dài lắm, thật sự chỉ là đủ ăn một bữa cơm thôi.

"Được rồi, cô muốn là được!" Trác Hàng nói.

"Vậy cứ quyết định thế đi." Tôi gửi sang một hàng mặt cười.

Ngày hôm nay không có "nhiệm vụ đặc thù", tôi và Trác Hàng chỉ nghỉ sớm 10 phút trước khi hết giờ làm việc, cùng nhau đi đến nhà hàng.

Ba phòng ban lớn nhất trong công ty đều biết tôi và cậu ta là bạn học, còn cùng nhau làm cộng sự chung ở bộ phận giao dịch một tháng, cũng không bắt ngờ chuyện chúng tôi hẹn nhau ăn cơm, càng không đồn đại bịa đặt gì.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, tôi và cậu ta đều chọn món.

Nhân viên phục vụ đưa nước chanh lên.

Tôi hai tay nâng ly: "Vu Hàng, cảm ơn cậu! Tôi mời cậu!"

Cậu ta cười, nâng ly với tôi: "Tôi vốn nghĩ là chờ cô tự mình xử lý, đợi mấy ngày thấy cô vẫn không có phản ứng, tôi đành tự ý quyết định, vạch trần chuyện này đến chỗ chủ tịch Trác. Hi vọng cô đừng trách tôi xen vào chuyện của người khác!"

"Làm sao tôi trách cậu được? Tôi hẳn là phải cảm ơn cậu mới đúng." Tôi uống một hớp nước, "Vụ việc đó, nếu như chờ tôi xử lý chỉ e là vĩnh viễn bị vút vào đâu đó rồi! Tôi cũng không có bản lĩnh cáo trạng đến chỗ chủ tịch Trác đâu."

Trác Hàng bỗng nở nụ cười: "Tôi vốn chỉ là muốn tìm trường phòng của các cô, nhưng nghĩ lại, nếu chỉ tìm ông ta, rất có thể cuối cùng cũng không đến nơi đến chốn mà bị bỏ qua. Chung Giai là nhân viên cốt cán trong phòng ban của các cô, trưởng phòng của các cô chắc gì đã bỏ cô ta. Cô ta mà không đi, sau này cô sẽ càng ngày càng có nhiều phiền phức. Không bằng cứ trực tiếp ra đồn sát thủ."

Tôi cười khen cậu ta lợi hại.

"Nhưng mà thật đáng tiếc, không có cách nào giải quyết luôn cả thư ký Đinh cho cô. Thư ký Đinh là phụ tá đắc lực của chủ tịch Trác, chủ tịch Trác sẽ không vì chuyện nhỏ này mà đuổi cô ta đi." Trác Hàng nhún vai, "Cho nên, sau này cô còn phải cẩn thận."

"Được rồi, tôi đã biết, tôi sẽ cố gắng làm tốt công việc của mình."

"Đôi khi, không phải cứ làm tốt công việc là được, có cách nói gọi là ám tiễn khó phòng!"

Trác Hàng căn dặn, tôi mỉm cười tiếp nhận.

Thì ra, cậu ta còn không biết thư ký Đinh cũng sắp phải rời khỏi rồi.

Bữa cơm đó, nội dung cậu ta nói chuyện với tôi không liên quan đến tình yêu, đầu tiên là nói về những chuyện và người ở công ty, tiếp theo thì nói đến luận văn tốt nghiệp trong trường.

Khoa của chúng tôi và khoa của các cậu ta đều là về trường bảo vệ luận văn vào tháng sau, luận văn của cậu ta đã viết xong, chỉ còn chờ bảo vệ, còn tôi thì một chữ cũng chưa viết.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Gần đây có cái gì không hiểu

Đề tài luận văn tốt nghiệp của tôi là "Bàn về khoảng cách tâm lý trong việc thưởng thức văn nghệ".

Vì luận văn này, tôi tìm trên mạng hơn mười phần tư liệu tham khảo. Internet thời đó không bằng bây giờ, hơn mười phần tư liệu tham khảo này tôi thật là phải dùng hết sức lực mới có được, Baidu, Google đều sử dụng cả.

Sau khi xem xong mười phần tư liệu này, tôi sao chép phần hữu dụng ra ngoài.

Sau đó tôi đến hiệu sách vở vét một phen, quét sạch hết toàn bộ sách chuyên ngành liên quan đến phương diện này.

Bây giờ tôi không thiếu tiền, mua mấy quyển sách cũng không đau lòng.

Sau khi về đến nhà, tôi vừa đọc sách vừa cấu tứ dàn ý bài luận văn của mình.

Tôi sống ở một căn hộ nhỏ, nói ra cũng thật thoải mái, không có ràng buộc gia đình, một mình muốn làm gì thì làm.

Lúc rảnh rỗi xem TV cũng được, cầm cùi đọc sách cũng được, đều rất tiện.

Lúc Trác tiên sinh không đến, thời gian cả buổi tối tôi đều có thể dùng để đọc sách, viết luận văn.

Khoảng thời gian đó, Trác tiên sinh rất ít khi gọi điện cho tôi vào buổi tối, tôi ngẩng lên từ luận văn thì thường là đã qua 12 giờ.

Tần suất ngủ cùng nhau giữa tôi và anh ấy lại khôi phục về tình hình lúc tôi còn ở trường học.

Nếu không phải trong phòng thỉnh thoảng sẽ có thêm mấy bộ quần áo, mấy thứ trang sức, mấy cuốn sách; nếu không có lúc anh ấy đi làm sẽ bớt chút thời gian QQ cho tôi vài câu, tôi sẽ nghi ngờ anh đã thay lòng rồi.

Nhưng mà, cái kiểu thỉnh thoảng mới ngủ với nhau này làm cho mỗi lần chúng tôi đều có cảm giác xa nhau ít lâu còn hơn cả tân hôn.

Mỗi lần gặp mặt, tôi đều vô cùng kích động, hận không thể phơi bày ra mọi thứ tốt nhất cho anh xem.

"Gần đây có cái gì không hiểu, Nói ra, tôi sẽ giảng giải cho em." Anh ôm lấy tôi bằng một tay, ngón tay lướt lên tấm lưng trần mượt mà của tôi.

"Không có, em rất cố gắng, thực ra anh có thể thường xuyên đến mà." Tôi ngước mặt, nhìn đường cằm đẹp đẽ của anh.

Anh cúi đầu, nhàn nhạt liếc nhìn tôi, trách cứ một cách không lời.

Tôi hơi chột dạ một chút, khe khẽ nói: "Gần đây em đang viết luận văn, ngoại trừ sách tham khảo viết luận văn, mấy thứ em xem cơ bản toàn là tâm lý học."

"Ồ? Đề tài luận văn là gì?" Anh bỗng nổi hứng, "Mới bắt đầu viết sao?"

"Đánh máy được đề cương, viết thì mới bắt đầu." Tôi nói, "Em sẽ cố gắng viết xong luận văn trong một tuần lễ, sau đó sẽ xem sách anh đưa cho em."

"Lấy máy tính xách tay đến đây, tôi xem thử nào." Tay anh khẽ néo vào lưng tôi.

Tôi đứng dậy, trong lúc đưa máy tính đến thì một tay cầm nó, một tay thì khởi động máy, mở văn bản đang làm ra.

Anh dựa vào đầu giường, nhận lấy máy tính, sau đó thì nhìn chăm chú, tôi lại lần nữa nằm xuống bên cạnh, say sưa ngắm nhìn anh.

Trác tiên sinh chắc chắn là đẹp rồi. Nhưng trong lòng tôi, khoảnh khắc mà anh ấy đẹp nhất, một là khi cùng tôi ân ái, lúc say tình, Trác tiên sinh khi đó gọi cảm không gì sánh nổi. Một lúc khác thì chính là khi anh ấy chuyên chú làm việc, nhìn vào máy tính xách tay của tôi cũng được, xem văn kiện cũng được, vẻ mặt một lòng chuyên chú như thế, luôn khiến tôi mê muội.

"Sao em cứ thích ngắm tôi thế?" Giọng nói của anh vang lên trước màn hình máy tính.

"Anh đẹp." Tôi nói.

"Một gã đàn ông già, có gì hay mà nhìn?" Anh mỉm cười lắc đầu, ngước mắt nhìn tôi một cái.

"Em thích." Tôi nói.

"Cái đoạn dài này, em định viết nội dung gì?" Anh chỉ vào màn hình vi tính, hỏi về một đoạn văn trong đề cương của tôi.

Tôi vội vàng quay đầu nhìn sang máy tính, lại nói ra một lượt lời suy nghĩ của mình.

Anh lắng nghe rất nghiêm túc, sau đó gật đầu, lại thảo luận với tôi một hồi rồi mới đặt máy vi tính xuống.

Một chân tôi đặt lên người anh, hơi dùng sức một chút, cả người nằm nhoài lên người anh.

"Chú Trác à, em cảm thấy anh rất là thạo mấy thứ trong ngành của em, trước đây anh học Trung văn sao?" Vấn đề này, tôi đã từng hỏi qua.

"Tôi học ngành về khoa học và kỹ thuật, chỉ là cảm thấy hứng thú với rất nhiều thứ." Anh cười, "Lại chờ thêm mấy năm nữa em sẽ biết, bất kể là làm ngành nghề gì, hiểu biết nhiều một chút sẽ dễ dàng hiểu ra bản chất sự việc hơn, lúc xử lý công việc cũng sẽ chuẩn xác hơn."

Tôi gật đầu, nhưng không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 188: Cần giúp một tay không

Thời gian bảo vệ luận văn tốt nghiệp trong trường học tập trung trong vòng nửa tháng, các khoa căn cứ vào tình hình thực tế mà điều chỉnh trong vòng một tuần lễ hay vẫn là kéo dài trong nửa tháng.

"Khương Kha, đồ đạc của cô có nhiều hay không? Cần giúp đỡ một tay chứ?" Trác Hàng hỏi trên QQ.

"Không cần, tôi chỉ có một rương hành lý thôi." Tôi nói.

"Tôi muốn hỏi là, sau khi tốt nghiệp, ra trường rồi, người nhà của cô sẽ đến giúp cô sao?" Cậu ta hỏi lại.

Tôi sững sốt một chút: "Cậu không phải là biết cái gì rồi chứ?"

"Tôi đâu biết cái gì, chỉ là nghe nói hàng năm nghỉ hè cô đều không về, đến tết mới trở về. Tôi đoán chừng người nhà cô bận bịu, không ai giúp cô mang hành lý." Cậu ta nói.

"Phải, bọn họ bận bịu nhiều việc." Tôi nói, "Tôi cũng không có hành lý gì, sớm đã có công ty vận chuyển dọn ra cả rồi, chỗ còn lại, phần lớn là không cần."

Những thứ trong phòng ngủ của tôi, đệm chần trên giường, mấy bộ quần áo giá rẻ trong tủ, hộp đựng com, ly nước trong ngăn kéo, nếu như là ngày trước, tôi nhất định không nỡ bỏ, nhưng bây giờ...

Cho dù hao tổn tâm sức đưa chúng nó đến chỗ căn hộ, e là cũng không dùng được nữa.

Trong phòng ngủ kì cục xí là giường nhỏ, trong căn hộ là giường lớn, cho dù đưa đệm chần đến cũng không sử dụng được.

Mấy bộ quần áo học sinh kia cũng như vậy, giá cả năm đó để mua chúng nó chỉ là số lẻ của bất cứ bộ quần áo nào bây giờ. Cô sinh viên trong cùng phòng ban, ánh mắt thật tinh tướng, chỉ nhìn một cái là có thể nhìn ra quần áo xịn hay đều, nếu tôi mặc quần áo ngày trước, e là bọn họ sẽ quăn quýt tôi hồi lâu, hồi có phải là nhà tôi phá sản hay không.

Hộp com càng không dùng được, ly nước thì là không cần...

"Sau khi tốt nghiệp thì cô sẽ làm việc tại công ty chúng ta, cái này đã quyết định rồi phải không?" Cậu ta hỏi.

"Phải, đã liên hệ với phòng nhân sự rồi." Tôi nói, "Còn cậu thì sao?"

"Tôi chắc chắn là ở công ty này, về sau chúng ta cũng là đồng nghiệp rồi!" Cậu ta nói, "Đến lúc đó, chờ chính thức nhận chức, chúng ta lại chúc mừng một chút."

"Được." Tôi nói.

"Sau này tôi sẽ bảo vệ cho cô." Cậu ta nói.

Tôi gõ một dấu "?", người này, nói lỗ miệng à!

Nếu cậu ta không phải là con trai của Trác tiên sinh, nếu cậu ta không phải là người thừa kế tương lai của công ty, cậu ta và tôi như nhau, chẳng qua là nhân viên quen, cậu ta dựa vào cái gì mà bảo vệ tôi?

"Hiểu biết của tôi về công ty, về mọi người từ trên xuống dưới trong công ty quen thuộc hơn cô, đương nhiên là tôi bảo vệ cô rồi! Chuyện Chung Giai lần trước, nếu không có tôi, cô cho là cô có thể thuận lợi ở lại công ty tiếp sao, ngay cả công việc sau khi tốt nghiệp cũng chuẩn bị xong? Còn trở thành đối tượng mà trưởng phòng của các cô ra sức bồi dưỡng nữa!" Cậu ta gõ ra một đoạn chữ dài.

"Phải, tôi phải cảm ơn cậu, nói không chừng tôi có thể ở lại công ty suôn sẻ cũng là có công lao của cậu!" Tôi cười.

"Điều này thì thật sự không có." Bất ngờ là cậu ta không kể công, "Về cơ bản, khi trưởng phòng của các cô quyết định bồi dưỡng cô, chuyện cô ở lại cũng đã chắc chắn rồi."

"Vậy cũng phải cảm ơn cậu chứ! Nếu Chung Giai không đi, trưởng phòng cũng sẽ không bồi dưỡng tôi."

"Vậy thì mời tôi ăn com là được rồi." Cậu ta cũng không khách sáo, "Tôi nghe nói con gái các cô đều thích ăn lẩu tào phớ, cô mời tôi ăn đi, tôi còn chưa từng ăn."

Lại là mời cậu ta ăn com?!

"Cậu rút cuộc có biết ngại hay không? Lần trước tôi đã cảm ơn cậu rồi." Tôi thật không nên cảm ơn cậu ta.

"Vậy tôi mời cô ăn com nhé, chúc mừng sau này chúng ta vẫn là đồng nghiệp." Cậu ta nói.

Tôi đang do dự từ chối thế nào, tin nhắn tiếp theo của cậu ta đã gửi đến: "Cũng kêu các chị em cùng phòng với cô đi luôn, tôi cũng sẽ gọi theo mấy người anh em cùng phòng."

Nếu không phải là ăn riêng hai người, trong lòng tôi cảm thấy bài xích ít đi rất nhiều, cho nên tôi nhanh chóng đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 189: Đối xử với mình cho tốt

Trong vài ngày đó, tôi bắt đầu liên hệ với mấy bạn nữ cùng phòng nhiều hơn một chút, tôi hỏi Phạm Huyền lúc nào những người khác trở về trường, cũng tập hợp tất cả vào một cuối tuần.

Tôi chọn một buổi chiều chủ nhật mà quay về. Những người khác trong phòng đều đã trở lại, mấy thứ giường chiếu cũng đã trải xong xuôi. Có người thì đi ra ngoài dạo, có người thì tẩy rửa đồ đạc trong phòng ngủ.

Tôi nhanh tay nhanh chân đổi đồ dùng trên giường, lại lấy mấy đồ dùng sinh hoạt hàng ngày như ly nước, hộp cơm, thau chậu ra tẩy rửa.

"Khương Kha, nghe nói cậu thực tập ở công ty bất động sản sao?" Vương Hiểu Yến hỏi.

"Đúng vậy." Tôi nghiêng đầu, nở nụ cười.

Wương Hiểu Yến đánh giá tôi từ trên xuống dưới: "Bộ quần áo này rất đắt tiền đúng không? Mình nghe nói mấy cô làm nghề bán địa ốc kiếm tiền rất nhiều, chỉ cần bán một căn hộ thì tiền trích phần trăm đã đủ để chúng ta sống một tháng!"

"Mình ở phòng kế hoạch, chủ yếu là làm quảng cáo, căn bản là tiền lương cố định, cũng chỉ có lúc làm hạng mục mới có chút tiền thưởng." Tôi đáp.

"Vậy cũng không nhiều tiền." Cô đang nói thì bỗng nhiên lại hình như phát hiện ra một chuyện không thể nào, "Lúc cậu thực tập có tiền lương sao?!"

"Đúng vậy!" Tôi nói.

"Chẳng trách!" Cô lớn tiếng nói, "Mình đã nói là bộ quần áo của cậu vừa nhìn là biết rất đắt! Thì ra là kiếm được tiền rồi, cậu phải mời khách!"

Lại là mời khách...

Tôi đây là dạng sinh ra để mời khách sao?

Nhìn thấy tôi chần chờ, Vương Hiểu Yến nói thêm: "Phòng chúng ta có sáu người, thực tập ở trường học, một đồng tiền lương cũng không có! Có trường học hào phóng một chút, sẽ cho một tấm thẻ miễn phí ở nhà ăn, còn như trường học mà mình thực tập đó, ngay cả ăn cơm cũng phải tự bỏ tiền!"

Cái gọi là có so sánh mới biết tốt xấu, nghe Vương Hiểu Yến nói một phen, tôi cảm giác mình thật may mắn, Trác tiên sinh thật là hào phóng với sinh viên thực tập chúng tôi.

"Mình chờ cậu mời tụi này ăn một bữa ngon rồi nhé!" Vương Hiểu Yến lại nói.

Tôi cười gật đầu: "Đúng lúc, có người muốn mời cả phòng chúng ta đi ăn, chờ mọi người về rồi chúng ta hẹn thời gian. Ăn lẩu tào phớ thế nào?"

"Được, mình ở nhà cứ lăm bằm nhấc lẩu tào phớ bên ngoài trường học mãi đây này! Chỗ của mình chỉ có cá nấu tào phớ, không có lẩu tào phớ." Vương Hiểu Yến nói.

Lúc đêm buông, mấy cô gái trong phòng đều trở về. Chúng tôi ăn cơm ở nhà ăn, lại lấy ra đồ ăn mang theo từ nhà đến, đúng là một bữa tối thịnh soạn.

Thông thường mà nói, trong thời điểm thế này, tôi không cống hiến được chút gì.

Trong mấy thứ đám bạn cùng phòng mang đến, có vịt muối đặc sản quê nhà, có lap xường thịt khô nhà mình làm, có mấy món hầm ướp, thịt viên chiên mẹ làm, tôi chỉ là đưa ăn ké thôi.

"Khương Kha, trước giờ cậu còn chưa nói cho tụi mình nghe về gia đình cậu đó. Nói một chút đi, dù sao cũng sắp tốt nghiệp rồi! Tụi mình cũng không nói lung tung đâu." Có người đề xuất.

Ánh mắt mọi người đều nhìn tôi, có người còn mang theo chút thương hại.

Tôi cười, câu nói đầu tiên là: "Nhà của mình không nghèo."

Trong lòng bọn họ, bốn năm đại học, tôi có hai năm rưỡi không đi học mà là đi làm, học phí và tiền sinh hoạt đều phải dựa vào chính mình, nhất định là trong nhà nghèo khó lắm.

Ánh mắt của bọn họ nhìn tôi quả nhiên có hơi kinh ngạc, một gia đình không nghèo lại đối xử với con cái như vậy sao?

"Mẹ mình ra đi từ sớm, cha mình lấy vợ mới, có em trai, bọn họ không lo cho mình lắm." Tôi nói ngắn gọn, "Mình học đại học cũng là do tự mình nói hết lời, thề không để cho bọn họ nuôi, bây giờ mới đổi lấy được."

Trong phòng đầu tiên là trầm mặc một hồi, sau đó lập tức bắt đầu thảo luận sôi nổi, người thì chửi mắng ba tôi, người thì nói mẹ kế ác độc, người thì nói tôi lựa chọn chính xác.

Đến cuối cùng, kết quả thảo luận của mọi người là: sau này kết hôn, nhất định phải đối xử với mình thật tốt, làm thế nào cũng phải giữ gìn sức khỏe, không thể chà đạp bản thân vì gia đình.

Nếu không, một khi mình mất rồi sẽ không ai thương con mình! Con của mình còn chẳng bằng đồ phế thải nhặt được!

Tôi nhớ đến cha tôi và di Tổng đòi tôi ba mươi triệu.

Ra giá một hồi, ba mươi triệu.

Bán đứt tình thân cha con, từ đó, sinh lão bệnh tử của bọn họ không còn liên quan đến tôi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190: Cậu ta họ Trác không phải họ Vu

Buổi sáng chủ nhật, cả lớp học ba tiết.

Nói là đi học không bằng nói là họp lớp, cũng chính là thông báo một số chuyện.

Bảo vệ tốt nghiệp, thời gian và địa điểm tổ chức, thời gian chụp ảnh tốt nghiệp, thời gian họp lớp, cũng chính là tiệc chia tay mà người ta hay nói.

Buổi bảo vệ tốt nghiệp của tôi diễn ra vào sáng thứ tư, chụp ảnh tốt nghiệp là buổi chiều thứ ba, mà tiệc chia tay là buổi tối thứ sáu.

Những thời gian khác tự do sắp xếp.

Tôi nhìn chúng bạn học xung quanh, vốn cho là có vài bạn vì phải thực tập mà không trở về, lại phát hiện lớp chúng tôi chỉ vắng họp một bạn.

Trợ giảng nói, bạn ấy đang trên đường trở về, xế chiều ngày hôm nay là đến.

Buổi chiều ngày hôm đó, phòng chúng tôi và phòng của Trác Hàng cùng nhau ăn lẩu tào phớ.

Có lẽ ngày thường nhìn thấy Trác tiên sinh nhiều rồi, từ trước đến nay tôi không cảm thấy Trác Hàng đẹp trai bao nhiêu, mãi đến tối hôm đó, mấy bạn cùng phòng từ xa đã len lén nói với tôi, anh bạn này thật là đẹp trai, không ngờ học viện kiến trúc còn có nam sinh đẹp trai như vậy.

Tôi mới giật mình cảm thấy Trác Hàng quả nhiên di truyền gen của cha mình.

Ngày hôm nay, cậu ta mặc một cái áo T-shirt, bên dưới là quần jeans, giày thể thao. Đứng dàn hàng cạnh những nam sinh khác cùng phòng ở cửa quán lẩu, cậu ta nổi bật nhất.

Chiều cao rất tốt, thêm mười điểm.

Dáng người cao gầy, thêm mười điểm.

Khí chất xuất chúng, lại thêm mười điểm.

"Khương Kha, chẳng lẽ cậu lại đổi bạn trai rồi?" Có người khẽ hỏi.

"Không phải mà! Chỉ là bạn bình thường, bạn học cộng thêm là đồng nghiệp." Tôi nói.

"Theo mình thấy, cậu này không tệ, dáng dấp đẹp trai, lại hào phóng, lần đầu đến là mời hết mọi người chúng ta ăn cơm." Có người tiếp lời, "Tốt hơn bạn trai trước kia của cậu nhiều, người đó từ đầu đến cuối đều không lộ mặt."

"Bạn trai mình bạn mà!" Tôi không thích có người nói xấu Trác tiên sinh.

"Bạn không bạn còn chả phải là một câu thôi sao, chủ yếu là có để cậu trong lòng hay không thôi." Có người nói, "Mình thấy anh chàng này chắc chắn là có ý với cậu, cậu trước tiên cứ để đó đi, không thích hợp thì lại nói."

Tôi quả thực nghi ngờ đám người này sớm bị Trác Hàng mua chuộc rồi! Ai nấy còn chưa ăn cơm mà đã bắt đầu ghép đôi loạn xạ.

"Đúng rồi, cậu ta quả thực không có bạn gái, nếu các cậu ai có hứng thú, cứ việc tới đi! Bỏ qua cơ hội là chẳng còn đâu nữa nhé!" Tôi cười nói.

Hai nhóm người nhanh chóng tụ họp lại với nhau.

Trác Hàng dẫn đầu giới thiệu tôi cho nam sinh trong phòng của cậu ta, ngay sau đó giới thiệu tên bạn cùng phòng của mình, người ở đâu, và hiện giờ đang thực tập ở nơi nào.

Ngay sau đó là đến tôi giới thiệu, người đầu tiên tôi muốn giới thiệu chính là Trác Hàng, giới thiệu cậu ta cho bạn cùng phòng của tôi. Phút chốc, tôi bỗng nhiên nhớ ra, từ lần đầu tiên nhìn thấy cậu ta ở công ty, tôi là nghe thấy cái tên "Vu Hàng".

"Cậu ấy là Vu Hàng, khoa kiến..."

Tôi còn chưa dứt lời thì nghe xung quanh Trác Hàng toàn là tiếng xuýt xoa.

Tôi biết điều ngậm miệng, vờ như không hiểu mà nhìn bọn họ.

"Trác Hàng, cậu bị gì thế?!"

"Cho dù không theo đuổi được cũng không đến mức tệ hại như vậy chứ, người ta ngay cả tên của cậu còn nhớ lầm rồi kìa?!"

"Khương Kha, cô phải tự phạt ba lý rồi, cậu ta họ Trác không phải họ Vu!"

Tôi dời ánh mắt sang người Trác Hàng, không nói nhiều, chỉ nhìn cậu ta.

"Hiểu lầm hiểu lầm!" Trác Hàng cười giải thích, "Khương Kha quả thực không biết tôi họ Trác, tôi vẫn luôn nói cho cô ấy tôi họ Vu."

"Thì ra là thằng nhãi nhà cậu không thành thật! Thảo nào không theo đuổi được con gái người ta, thế này phải uống chín ly!" Bạn cùng phòng của cậu ta nói.

Tôi vẫn nhìn cậu ta như trước, vốn cho rằng phải đến khi cậu ta rời khỏi Trung quốc, ra ngoài tu nghiệp, lúc đó cậu ta mới có thể nói cho tôi; hoặc là chờ khi cậu ta trở về, nếu có duyên gặp lại, cậu ta mới có thể cho tôi hay, thật không ngờ lại là trong một hoàn cảnh như ngày hôm nay.

"Xin lỗi." Cậu ta cười hơi ngại ngùng, nhìn tôi mà nói, "Tôi họ Trác, tên gọi trên thẻ căn cước là Trác Hàng, mẹ tôi họ Vu, cho nên mới nói với cô tôi tên là Vu Hàng, xin cô thứ lỗi."

Tôi nhạy cảm nhận biết được đây là một cơ hội, lập tức hỏi: "Quan hệ giữa cậu và cha mình không tốt sao?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 191: Phạt thì phải phạt

"Không, tôi rất kính trọng ba mình." Trác Hàng nói.

"Thế tại sao cậu bảo mình họ Vu? Bình thường không quan hệ với ba không tốt, mà thân với mẹ nhiều hơn mới theo họ mẹ." Tôi bảo.

"Tôi có hoàn cảnh đặc biệt. Sau này sẽ nói cho cô biết." Trác Hàng nói xong thì làm động tác "mời", mời chúng tôi vào quán.

Quán lẩu ngoài trường nào có phòng riêng, chỉ có một đại sảnh.

Chúng tôi ghép hai bàn lại nên mười hai người ngồi cũng không chật lắm.

Sau đó thì con trai gọi bia, con gái lại uống sữa đậu nành.

Tôi với Trác Hàng cùng lúc ngồi xuống hai chỗ, rui rui thế nào tôi và cậu ấy lại ngồi vào vị trí chính giữa bàn.

Trác Hàng đưa thực đơn cho tôi xem, nói con trai thường ít ăn mấy cái này nên không biết gì cả, để tôi chọn.

Tôi cũng không khách khí thêm nữa mà bắt đầu gọi thức ăn. Cũng bởi vì có nhiều người nên món nào cũng có thể ăn cả, cho dù A không thích được thì B lại có thể ăn được.

Lúc tôi đang gọi thức ăn thì bồi bàn đã bung bìa đến khay ra.

"Trác Hàng, cậu đừng có quên cậu còn chín ly rượu đấy!" Bạn cùng phòng của Trác Hàng có người nói: "Bây giờ cậu uống hay đồ ăn lên rồi mới uống?"

"Bây giờ uống luôn." Trác Hàng nói xong thì lấy thẳng một chai rượu ra rồi rót vào ly mình.

Cậu vừa rót rượu vừa áp sát lại gần tôi: "Khương Kha, cô cảm thấy chín ly rượu này của tôi có oan uổng không?"

"Không oan uổng!" Tôi thuận tay đưa thực đơn đã gọi xong rồi đưa cho nhân viên phục vụ: "Chín ly rượu này là anh em của cậu muốn cậu uống, lát nữa tôi còn muốn tự mình phạt cậu một ly nữa! Chúng ta quen biết bao lâu rồi chứ, ngay cả tên thật của cậu tôi còn không biết."

Cậu ngậy ra một chốc rồi lại bật cười bảo: "Phạt! Nên phạt!"

Cậu nâng một ly rượu lên nốc một hơi hết sạch, xong rồi còn đưa ly không đến trước mặt tôi: "Tôi uống rượu phạt của cô trước, cô rót cho tôi một ly đi!"

Những lời này là nói với tôi, ánh mắt của cậu rất bình tĩnh nhìn tôi, nhưng tôi lại cảm thấy có chút mờ ám.

Tôi chỉ có thể làm bộ như nhìn không hiểu, đưa tay cầm lấy chai rượu rót cho cậu một ly. Cậu nâng ly lên lần nữa uống một hơi cạn sạch.

Mấy tên con trai xung quanh lại đùa giỡn: "Khương Kha, cô phạt nó một ly có phải nhẹ quá không?" "Đúng đấy! Nếu tôi mà là cô thì chỉ ít cũng phải phạt nó ba ly!" "Khương Kha, cô không biết rồi, Trác Hàng nổi danh trong phòng ngủ tụi tôi là ngàn ly không say đấy, nghe theo tôi, cô nên phạt nó một trăm ly!" "Cuộc đời bọn tôi có thấy được nó say hay không thì phải nhờ vào cô rồi!"...

"Một trăm ly có ác quá không?" Tôi cười bảo: "Cậu ấy say rồi thì lát nữa không ai trả tiền đâu!"

Tôi dùng một lát rồi nghĩ đến chốc nữa còn phải hỏi Trác Hàng vài thứ nên khẽ hát cầm lên, chỉ chỉ chai bia ở trên bàn: "Theo tôi thấy thì chỗ này còn dư vài ly đấy, cứ để cậu ấy từ từ uống đi, để tránh chốc nữa lại đau dạ dày."

Trác Hàng lần thứ hai quay đầu lại nhìn tôi, ánh mắt rất thâm sâu.

Lòng tôi chẳng còn cách nào: "Không phải cậu thấy cảm động đó chứ? Tôi chỉ là sợ cậu uống đến nổi mất tỉnh táo thì phải nhọc tụi tôi vác cậu đến bệnh viện thôi."

Cậu cười khẽ, không tiếp câu nói này của tôi.

Nhưng cậu không tiếp không có nghĩa là người khác không tiếp: "Anh Hàng, không phải anh bảo Khương Kha không chấp nhận anh à? Em thấy Khương Kha rất quan tâm anh đó!"

"Nói xàm gì đấy, đây chỉ là sự quan tâm giống như tình bạn, xuất phát từ tình cảm bạn học, đồng nghiệp bình thường mà thôi." Trác Hàng lần thứ hai nghiêng đầu, nhìn tôi một lát rồi nói với mấy người khác: "Các cậu đừng có mà nói hươu nói vượn, Khương Kha người ta có bạn trai rồi!"

"Không phải có cậu chỉ có cuộc đào chưa sâu, không có góc tường đào mãi không đổ sao?" Lần này mở lời lại là cô bạn cùng phòng ngủ với tôi.

Rốt cuộc tôi cũng rõ, mấy người cùng phòng với Trác Hàng đến đây là để tác hợp tôi với cậu ấy, ngay cả bạn cùng phòng với tôi cũng thế, đây chính là điển hình cho "ăn của ai thì phải làm việc cho người ấy". Thêm nữa trước đây vẫn chưa ai thấy cái gọi là "bạn trai" của tôi nên bây giờ thiện cảm với Trác Hàng tự nhiên cũng tăng lên nhiều.

"Thật ư?" Lời này của Trác Hàng là nói với mấy cô gái cùng phòng với tôi: "Các cậu cảm thấy có thể đào được sao?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 192: Tôi có lời muốn nói với cô

Bị hỏi một câu như thế thì dù là ai cũng không dám nói "không thể" được.

Vì thế mấy cô gái chung phòng với tôi một là gật đầu nói "Có thể", một là nâng ly lên chúc Trác Hàng may mắn, mã đáo thành công.

Trác Hàng rất vui nên lại uống thêm mấy ly nữa, rồi cậu bỗng quay đầu lại hỏi tôi: "Khương Kha, cô cảm thấy thế nào?"

Tôi đang định lắc đầu thì cậu bỗng nhắm mắt lại: "Đừng nói nữa, tôi biết đáp án rồi."

Nhìn thấy vẻ mặt này thì tôi tựa hồ cũng cảm nhận được nỗi đau thương của cậu, trái tim tôi tựa như bị người ta bóp một cái, bỗng có chút đau nhói, cũng có chút tự trách.

Đối với Trác Hàng thì tôi không nên nói chuyện cùng cậu, cũng không nên ăn com với cậu!

"Xin lỗi." Tôi nhẹ giọng nói.

"Không sao, là tôi đến chậm." Cậu rầu rĩ uống nửa ly rượu.

Bầu không khí của một bàn lớn chúng tôi bỗng lạnh đi rất nhiều.

Tuy giọng của tôi rất nhỏ, tiếng của cậu cũng không lớn nhưng dù là ai cũng từ hành động của cậu mà đoán ra rằng, cậu lại lần nữa bị tôi từ chối.

Cũng may Trác Hàng không phải loại người buồn rồi thì không vui lên nổi kia, sau khi cậu uống xong một ly rượu thì lập tức thay đổi đề tài, những người ngồi trong bàn cũng muốn thay đổi bầu không khí nên đề tài nóng lên rất nhanh.

Mọi người ai cũng hàn thuyên về chuyện lý thú trong lúc thực tập, trao đổi QQ với nhau, bảo rằng có gì sau này liên lạc nhiều hơn.

Trác Hàng thì kể kinh nghiệm phiên giao dịch ở khu trung tâm cùng tôi, kể rằng bọn tôi cướp khách hàng thế nào, cạnh tranh ra sao, tôi giỏi đến thế nào.

"Khương Kha, không phải cậu bảo đang làm trong bộ phận kế hoạch sao?" Vương Hiểu Yên đột nhiên nói.

"Cô ấy ở trong phòng kế hoạch đó, tôi còn ở trong phòng quy hoạch đây này! Chúng tôi là người mới, vừa vào công ty nên phải tham khảo thị trường, tiếp xúc gần gũi với khách hàng để biết được nhu cầu của bọn họ, thế thì mới làm việc tốt được." Trác Hàng tiếp lời.

"Nghe nói phòng kinh doanh kiếm lời nhiều lắm hả?" Vương Hiểu Yên vẫn cảm thấy rất hứng thú với vấn đề này.

"Lời gì mà lời chứ? Tôi với Khương Kha thuộc bộ phận thực thi, cho dù nhà có bán nhiều hơn nữa cũng không liên quan gì đến bọn tôi cả! Một phần tiền hoa hồng cũng không lấy được." Trác Hàng lại bảo.

"Vậy các cậu chịu lỗ quá!" Vương Hiểu Yên nói.

"Đâu còn cách nào đâu! Cũng đâu thể vì không lấy được chút hoa hồng mà không chăm chỉ làm việc chứ." Trác Hàng nói: "Tôi với cô ấy nếu không chăm chỉ làm việc thì nói không chừng còn bị đuổi việc."

"Cũng đúng." Vương Hiểu Yên dăm chiêu.

Lần ăn com này kéo dài hơn hai tiếng, sau khi ăn xong thì đám con trai đưa bọn tôi về nhà.

Đi tới dưới lầu ký túc xá thì tôi với bạn cùng phòng đi vào trong, Trác Hàng lại bỗng gọi tôi lại: "Khương Kha, tôi có lời muốn nói với cô!"

Tôi do dự.

"Chúng ta đến bãi tập một chút được không?" Cậu mời: "Không phải cô tò mò tại sao tôi lấy tên Vu Hàng khi ở trong công ty sao?"

Câu nói này thành công đã động đến tôi, bạn cùng phòng cũng thay nhau nói: "Cậu đi đi, coi như để tiêu com vậy, bọn mình sẽ mở nước giúp cậu."

Tôi gật đầu đi theo Trác Hàng đến bãi tập.

Bốn trăm mét đường chạy.

Trên bãi tập có người đang chạy đêm, cũng có người đang tản bộ.

Sau khi tôi với Trác Hàng đến bãi tập thì cũng tự nhiên đi men theo đường chạy.

Nơi này mặc dù có nhiều người tản bộ nhưng phần lớn là con gái với nhau, các cặp tình nhân sẽ không lựa chọn đến đây.

Tôi với Trác Hàng kẻ vai đi song song đến phía trước, cả hai vẫn cách nhau một khoảng.

Thành thật mà nói, tôi cảm thấy cậu ấy bây giờ rất khác so với lần đầu gặp mặt.

Cậu ấy khi đó như một con nhím xù gai vậy, nhưng bây giờ cậu đã thu gai toàn thân lại, trở nên ôn hoà, trong lúc phất tay còn tình cờ bắt gặp được bóng dáng của Trác tiên sinh nữa.

"Xin lỗi, tôi không cố ý giấu cô." Cậu chậm rãi mở lời.

Tôi "Ừ" một tiếng: "Tôi tin cậu có nỗi khổ tâm riêng, là có quan hệ đến bối cảnh của cậu à?"

"Cô đoán được rồi sao?" Cậu nghiêng đầu, giọng nói hơi cao lên.

"Khó đoán lắm ư?" Tôi cười hỏi.

"Ừ, không khó đoán lắm." Cậu cười, rồi lại hỏi: "Khương Kha, cô biết tôi thấy cô lần đầu là khi nào không?"

Bạn đang đọc truyện *Chờ Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 193: Tôi muốn hôn cô

Nếu đã hỏi như thế thì vô cùng hiển nhiên rằng lần đầu tiên tôi và cậu gặp mặt chắc hẳn không phải ở công ty.

Tôi lắc đầu.

"Là ở trường." Cậu chỉ chỉ đất ở dưới chân mình: "Ngay tại ngôi trường này của chúng ta."

Cậu dừng lại: "Là ở hội trường."

Hội trường.. Nếu nói là hội trường thì tôi đã biết cậu nói đến lúc nào rồi.

Cuộc thi ca hát cấp trường.. Hôm đó là ngày Trác tiên sinh đến, cũng là ngày đầu tiên tôi gặp Trác Hàng. Lúc ấy chỉ nhìn thoáng qua bóng lưng thôi, xem bộ cậu và Trác tiên sinh rất thân mật, tôi còn hơi ăn dấm chút nữa, cứ cho rằng nam nữ Trác tiên sinh đều thích. Cũng là ngày hôm đó Trác tiên sinh nói cho tôi biết, đây là con trai của anh. "Hôm đây ba đến trường đón tôi, chúng tôi còn cùng nhau ăn tối nữa. Lúc rời đi có đi ngang qua hội trường, ông ấy thấy hoạt động của ca hát vườn trường thì cảm thấy có chút hứng thú thế nên tôi với ông cùng vào xem sao, có thấy màn biểu diễn của cô, lúc đó cô còn hay nhìn về hướng tôi đứng nữa." Nói đến đây thì cậu bật cười: "Tôi còn tưởng cô nhìn tôi đây chứ! Sau đó chúng ta gặp nhau ở công ty, tôi thấy nét mặt của cô như thế thì biết ngay rằng lúc đó cô vốn chẳng thấy tôi. Uống công tôi tưởng bỏ lâu đến như vậy!" Trong nháy mắt, lòng tôi pha tạp đủ mùi vị.

Đây là duyên phận khiến người ta phải xoắn xuýt đến bao nhiêu chứ! Lúc đấy tôi quả thật có nhìn về phía cậu ấy, nhưng đích đến tôi muốn thấy là Trác tiên sinh. Hơn nữa ngày hôm ấy nếu tôi đoán không nhầm thì không phải Trác tiên sinh chủ động đến trường đón Trác Hàng ăn cơm rồi nhân tiện đến xem cuộc thi ca hát ở trường, rồi trùng hợp nghe tôi hát, mà là--- Để nghe tôi hát nên chủ động tìm cái cớ đến trường của chúng tôi, nhưng anh sợ bị con trai mình gặp được nên gọi cậu ấy cùng đi ăn cơm luôn, còn vừa khéo nghe tôi hát... Tôi còn nhớ rõ đêm đó Trác tiên sinh đứng ở dưới bóng râm của cây cổ thụ ngoài ký túc xá nữ, tôi mang dép lê chạy ra ngoài, chúng tôi ngóng nhìn nhau qua một cánh cổng, tựa như là xa cách thời không. Tôi nhớ Trác tiên sinh.

"Khương Kha.." Trác Hàng hô lên: "Rốt cuộc cô có đang nghe tôi nói không đấy?" "Có nghe chứ! Tôi nghe mà!" Tôi nói: "Cửa hội trường có nhiều người đứng như thế, căn bản không thấy ai ra ai được mà."

"Sao cô biết tôi đứng ở cửa hội trường?" Cậu hỏi.

"Không phải cậu vừa nói rồi à, các cậu ăn cơm tối xong rồi mới đến, lúc đó đã chẳng còn chỗ vào rồi, không đứng ở cửa thì đứng ở đâu?" Tôi cũng coi như là nhanh trí. Cậu cười khế nói: "Không ngờ năng lực quan sát phân tích của cô tốt như vậy đấy! Cho dù không làm ở phòng kế hoạch thì cũng có thể làm trinh thám đấy!" Tôi cười vang, rồi lập tức nghe cậu hỏi: "Đứng rồi, sao lúc đó cô nhìn đâu không nhìn, lại chăm chú nhìn về phía cửa thế?"

"Chờ một người đấy!" Tôi bảo.

"Bạn trai cô à?" Cậu hỏi. "Ừ, anh ấy không rảnh để đến, nhưng tôi vẫn ngóng người ấy xuất hiện." Tôi cười bảo.

"Tình cảm của cô với anh ta thật tốt... Không, phải nói là tình cảm của cô đối với anh ta sâu đậm thật." Cậu nói: "Nếu như tôi là anh ta thì cho dù bận rộn đi nữa cũng chắc chắn sẽ đẹp qua mọi chuyện để đến bên cô." "Anh ấy đối xử với tôi rất tốt." Tôi nói.

"Sau đó thì sao? Anh ta có tới không?" Cậu hỏi.

"Tới chứ."

“Tiếc thật, không gặp được anh ta.”

“Cho dù cậu có thấy thì cậu cũng đâu chắc có thể nhận ra được!” Tôi phì cười. “Muốn xem thử tôi thua dưới tay người nào, có thể khiến cô yêu sâu đậm như thế thì chắc hẳn là một người đàn anh ưu tú.”

“Đúng thế, anh ấy rất ưu tú.” Lúc nói câu này thì chân mày khóe miệng của tôi đều cong cong lên.

“Cô cười tươi thế, không để lại cho tôi chút mặt mũi nào sao?”

“Nếu anh ấy biết tôi với bạn nam khác tán bộ ở bãi tập thì chắc chắn sẽ ghen đấy.” Tôi nói. Ngay sau đó là một khoảng thinh lặng.

Một lát sau cậu lại mở miệng lần nữa, nhưng giọng nói lại nhẹ tênh: “Khương Kha...”

“Ừ?” Tôi ngẩng đầu. Vì trong đầu đang nghĩ tới Trác tiên sinh nên trong tôi tràn ngập ngọt ngào.

“Tôi muốn hôn cô.” Cậu bảo.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 194: Xin lỗi

Trong mắt tôi là khuôn mặt của Trác Hàng đang phóng to lên, làm tôi sợ đến nỗi lùi lại vài bước.

Tôi trượt qua môi cậu, hơi thở của cậu phả lên mặt tôi..

Tôi có nằm mơ cũng không ngờ cậu sẽ làm như vậy, trái tim tôi trong một khắc này tựa như đã ngừng đập, sau đó lại nhảy thình thịch lên.

Tôi nhìn cậu, trong lòng phần nộ liền quay người đi.

"Xin lỗi!" Giọng nói của cậu truyền đến từ phía sau.

Tôi nửa câu cũng chẳng muốn nói, chân không những dừng lại mà còn tăng tốc chạy nhanh hơn.

"Khương Kha, Trác Ngụy là cha tôi!" Cậu bước nhanh theo bắt lấy được cổ tay của tôi.

Đồng tử của tôi nở ra, chỉ lo câu tiếp theo của cậu sẽ mắng tôi là kẻ thứ ba.

"Nếu em làm bạn gái của anh thì dù là tiền đồ hay tương lai đều sẽ hơn hiện tại gấp trăm lần!" Cậu có chút nóng vội.

"Nếu tôi không đồng ý thì sao?" Tôi nghiêng đầu nhìn cậu rồi cười lạnh bảo: "Có phải cậu sẽ tìm cha mình rồi đuổi thẳng tôi đi luôn đúng không?"

"Không, không đâu!" Cậu có chút gấp gáp.

"Uổng công tôi tưởng cậu đã thay đổi, đã hết tính trẻ con rồi!" Tôi vùng ra khỏi tay cậu, lui về sau một bước: "Đợi khi nào cậu không còn ý vào thế lực của cha mình, trở thành một cá thể độc lập thì hãy quay lại nói chuyện với tôi!"

"Anh xin thề, vừa rồi chỉ là do anh không kiềm lòng được mà thôi, anh cam đoan chuyện vừa rồi sẽ không bao giờ xảy ra nữa." Cậu giơ ba ngón tay lên.

Tôi không quan tâm, vẫn xoay người rồi đi.

"Tháng sau anh đi Anh rồi! Phải hai năm sau mới trở về!"

Tôi nghe cậu gọi với ở phía sau nhưng không dừng lại.

"Nếu anh muốn em đến tiễn thì chắc em không từ chối đâu nhỉ?"

Câu này cậu nói có hơi nhỏ hơn so với câu trước, tôi vẫn nghe rất rõ nhưng cũng không quay lại, chỉ nói một tiếng: "Ừ."

“Tôi với Trác Hàng, trước khi cậu xuất ngoại thì đây là lần cuối tôi gặp cậu.

Cậu của khi đó tuy rằng ấu trĩ nhưng vẫn tốt đẹp đơn thuần như thế.

Tôi của khi đó nằm mơ cũng không ngờ rằng hai năm sau khi cậu trở về lại thành một chuỗi ác mộng của tôi.

Một đời này của tôi vì gặp được Trác tiên sinh mà như một con sâu bướm, dưới sự dẫn dắt của anh mà không ngừng nỗ lực để phá kén thành bướm. Thế nhưng bởi vì có Trác Hàng mà tôi đã rơi từ thiên đường xuống địa ngục, đừng nói là phá kén thành bướm, suýt nữa đã vạn kiếp bất phục.

Tất nhiên, đó là chuyện của sau này.”

Luận văn bảo vệ rất thuận lợi.

Rất nhiều người nói rằng sinh viên hệ chính quy như chúng tôi mà bắt viết luận văn thì sẽ gặp có chút khó khăn.

Nhưng trên thực tế, dưới cái nhìn của tôi thì tuy rằng nó khó, tuy rằng nhận thức của chúng tôi còn rất nông cạn nhưng quá trình này cũng rất quan trọng.

Nghiên cứu thử, thảo luận thử...

Trong khoảng thời gian này tôi vô tình gặp được Vân San San.

Là cô gái cao gầy nhảy theo phong cách Hàn Quốc cũng tham gia cuộc thi ca sĩ cấp trường kia.

Cô ấy đi theo giám đốc Hồ làm chủ biên nghiệp vụ quảng cáo của công ty. Lúc đó giám đốc Hồ còn giới thiệu cho tôi một vị giám đốc Thời tới từ Bắc Kinh, vung tay là một căn biệt thự, bảo tôi nếu muốn làm ca sĩ thì phải ra nước ngoài du học, tôi từ chối.

Cũng như cắt đứt luôn con đường ca sĩ cấp trường của tôi.

"Khương Kha!"

Đang đi trên hành lang thì tôi nghe có người gọi mình, quay đầu lại thì thấy là Vân San San. Xung quay cô ấy còn có vài cô gái khác, hình như đang nịnh nọt với nhau vậy.

So với tôi trước kia, cô ấy lúc nào trông cũng thật xinh đẹp, hiển nhiên giờ đã là ngôi sao trên TV rồi.

"Vân San San?"

"Tớ đây!" Cô ấy cao giọng đáp rồi lại nói nhỏ với mấy cô gái xung quanh mình vài câu, sau đó liền một mình đi đến chỗ tôi: "Lúc tớ trở về còn nghĩ liệu có thể gặp cậu không, không ngờ giờ lại gặp rồi! Nhanh nhanh, trước hết cho tớ lưu số cậu với, tránh cho sau này không tìm được cậu."

Cô ấy kéo lấy tay tôi đi xuống lầu.

"Còn mấy cô bạn kia của cậu thì sao?" Tôi ngoái ra sau nhìn, mấy cô gái lúc nãy vây quanh cô ấy vẫn còn đứng đó!

"Kệ đi." Cô ấy nhỏ giọng nói: "Đều muốn tìm cơ hội từ tớ thôi, tớ chẳng thèm tiếp, chỉ muốn cậu thôi. Nếu hôm nay không gặp được cậu thì tớ còn định đến phòng ngủ tìm cậu đây!"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195: Ai sạch hơn ai

Có lẽ do trời sinh tôi vốn lạnh nhạt, trước giờ tôi không nghĩ quan hệ của mình với cô ấy tốt được bao nhiêu, tình bạn thân thiết đến nhường nào. Vì thế mới chẳng thể ngờ rằng cô ấy lại dùng giọng điệu quan tâm như thế mà nói chuyện với tôi.

"Gần đây cậu thế nào rồi." Cô ấy hỏi: "Tốt nghiệp xong đã tìm được việc chưa?"

Tôi gật đầu.

"Ở đâu thế? Vẫn ở thành phố A sao?" Cô ấy hỏi.

"Một công ty bất động sản ở thành phố A."

Cô ấy do dự hỏi: "Là công ty của vị kia nhà cậu hả?"

Tôi hơi ngạc nhiên nhưng vẫn gật đầu.

"Lần trước ở quán cà phê, giám đốc Thời luôn miệng nhắc đến tên vị kia nhà cậu nên tớ cũng để ý." Cô ấy thuận miệng giải thích một câu.

Là người có lòng, nhưng người có thân phận như tôi thì sợ nhất là người có lòng như cô ấy.

Tức thì tôi quay sang nhìn cô ấy một cái.

"Đừng dùng ánh mắt đó nhìn tớ chứ!" Cô ấy huých cùi chỏ một cái rồi oán trách nói: "Hai chúng ta ai sạch hơn ai chứ?"

Tôi nghĩ lại thì cũng đúng.

Cô ấy biết chuyện của tôi với Trác Ngụy thì sao tôi lại không biết chuyện của cô ấy với giám đốc Hồ chứ.

Lấy quan hệ của cô ấy với giám đốc Hồ thì cô ấy vào được chung kết có gian lận hay không cũng không biết nữa.

"Cậu thì sao?" Tôi hỏi: "Cuộc thi ca sĩ lần trước sau đó thế nào nữa? Tớ không để ý lắm."

"Cậu đúng là vô tư mà." Cô ấy quờ trách nhìn tôi: "Nếu tớ mà là cậu thì dù có không tham gia cũng phải xem tiếp phần sau chứ. Là cậu tự bỏ lỡ cơ hội."

"Nếu đã bỏ qua rồi thì xem làm gì nữa? Phải xem người ta sống tốt thế nào, còn mình thì lại từ bỏ cơ hội tự tìm phiền phức vào thân à?" Tôi bảo: "Trường chúng ta có cậu với An Thụy Đan vào chung kết, sau này cậu đứng thứ mấy vậy? Tớ xem bộ dạng bây giờ của cậu thì chẳng khác gì so với ngôi sao cả đấy."

"Tớ đứng thứ bảy, cậu ấy thứ mười ba."

Tôi hơi ngạc nhiên, chất giọng của An Thụy Đan tốt hơn tôi rất nhiều, cũng tốt hơn Vân San San luôn, sao lại xếp sau Vân San San chứ?

"Đừng có làm vẻ kinh ngạc thế chứ, còn để người ta tưởng cậu là một bé gái ngây thơ đấy." Cô ấy bảo: "Ngay ngày giám đốc Thời chấp thuận cậu thì cậu phải nên rõ ràng rồi chứ, bối cảnh mới là thứ quan trọng nhất."

Tôi im lặng.

Tất nhiên tôi biết, nhưng biết là một chuyện, thực tế lại là một chuyện khác.

"Hạng bảy là do tớ đã dốc toàn lực lấy được thứ hạng cao nhất rồi, cái này bao gồm cả năng lực chuyên nghiệp của tớ, cũng bao gồm những hoạt động ở các mặt khác." Vân San San tiếp tục nói: "Sau khi bọn tớ đấu xong bán kết vào được chung kết thì phải được huấn luyện mọi mặt bao gồm chất giọng, vũ đạo, diễn xuất."

"An Thụy Đan ngoài chất giọng tốt ra thì còn cái gì chứ?" Vân San San nói: "Loại tuyển chọn thế này cũng phải để khán giả vui tai vui mắt mới được, hiện tại là thời đại của giới giải trí, công ty bỏ sức nâng đỡ một người là muốn cô ấy phải kiếm tiền. Còn nhớ lúc đó tớ từng nói với cậu không, nâng đỡ một An Thụy Đan còn khó hơn mười người như tớ và cậu đấy."

Tôi gật đầu, ngày đó Vân San San đúng là đã nói lời tương tự vậy.

"Vậy bây giờ sao rồi?" Tôi hỏi.

"Tớ với cô ấy đều ký hợp đồng với công ty âm nhạc, hơn nữa còn cùng một nhà. Công ty sẽ sắp xếp cho bọn tớ tham gia một ít chương trình giải trí cùng một vài buổi dạ hội, cũng sẽ có thương lượng diễn xuất." Cô ấy dừng một lát: "Cô ấy có lẽ đến hạn thì sẽ bị hủy hợp đồng."

"Sao vậy?" Tôi lại giật mình lần nữa.

"Cô ấy... Nói sao nhỉ? Có chút không biết vận dụng cơ hội, quan hệ trong giới cũng rất tệ. Cô ấy thích được người khác nâng đỡ, có lẽ cậu nghĩ trong công ty âm nhạc thì ai mà chẳng có lượng lớn tài nguyên trên tay, nhưng đúng là không ai xem cô ấy là của quý cả! Với cả cô ấy có nhiều thứ không hợp ý cô lắm, cô ấy cảm thấy những người khác không đáng để vào mắt, ai cũng đều dựa vào cạnh tranh bất chính mà trèo lên cao, chỉ có cô ấy là thuần khiết... Thế nên..." Vân San San nhún vai một cái.

Tôi gần như có thể tưởng tượng ra.

Một cô gái tự cho mình là đoá sen thuần khiết, đáng vẻ cũng không phải quá xinh đẹp nhưng mọc lên ở trong bùn, xung quanh còn toàn là những con người duyên dáng yêu kiều, mùi vị ấy đúng là không hề dễ chịu.

Nếu cô ấy không chịu đựng được sự cô quạnh, khổ luyện kỹ thuật, móc nối quan hệ tốt với những người chung quanh rồi chờ đợi thời cơ, nếu không rút ra kinh nghiệm xương máu, sửa lại nhan sắc, học chút diễn xuất, luyện chút vũ đạo, thì sẽ như nước chảy bèo trôi với người khác...

"Đúng rồi, cậu với giám đốc Hồ sao rồi? Vẫn đang ở chung chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hồ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Kim ốc tàng kiều[1]

"Chia tay lâu rồi." Vân San San nói.

Không đợi tôi hỏi cô ấy đã nói tiếp: "Nhớ lúc đó còn đang đấu bán kết thì gã ta đã chơi chán rồi! Người như gã thay người tình như thay áo vậy!"

Nói xong thì cô ấy lại cười: "Ồ trong mắt gã, tớ chẳng khác gì một món hàng cả. Lúc thích thì chơi đùa một chút, lúc hết thích thì tặng cho người ta chơi. Trong vòng tròn kia của họ thì việc đẩy qua đẩy lại phụ nữ như chúng ta là rất bình thường. Vừa ném được mùi vị mới, vừa củng cố tình bạn bè, không phải quá tốt à?"

"Cậu cũng không từ chối sao?"

"Sao tớ từ chối được đây? Tớ có thể từ chối ư?" Cô ấy hỏi ngược lại: "Một khi tớ từ chối thì e rằng sẽ bị cái vòng tròn kia đá ra ngoài mất! Vốn đã không sạch sẽ rồi, làm đàn bà thủ trinh để làm gì? Còn nữa, dù sao tài nguyên của một người cũng có hạn, nếu tớ có thể khiến cho mười gã đàn ông hài lòng thì chẳng phải sẽ có tới mười người giúp tớ sao? Có câu nói thế này: Đàn ông dựa vào chinh phục thế giới để chinh phục đàn bà, đàn bà lại dựa vào chinh phục đàn ông mà chinh phục thế giới."

Tôi lại gật đầu, trong lòng nghĩ: May mà Trác tiên sinh của tôi không nằm trong cái vòng tròn kia, may mà anh chưa đưa tôi cho ai cả.

"Vậy cậu hiện tại..." Tôi hỏi.

Trong mắt cô ấy xuất hiện một tia mê man, ngay sau đó lại thành chẳng thêm quan tâm.

"Nói dễ nghe một chút thì gọi là ngôi sao nhỏ." Cô ấy tự giấu nụ cười rồi sát môi lại đến bên tai tôi: "Nói khó nghe một chút thì chẳng khác mấy so với gái điểm cao cấp."

Lòng tôi thất lại, tôi nghiêng đầu nhìn cô ấy một chút, tôi rất muốn hỏi cô ấy: Cậu cảm thấy hạnh phúc không?

Lời đến bên miệng rồi nhưng tôi lại chẳng nói ra chữ nào.

Cô ấy nói với tôi những điều này cũng rõ ràng nói rằng trong lòng cô ấy rất khốn khổ, tôi hà tất phải đâm thêm một nhát vào người cô ấy?

"Sao lại dùng ánh mắt thương hại nhìn tớ chứ?" Cô ấy rầu rĩ: "Khương Kha, chẳng lẽ vị kia của cậu chưa từng đưa cậu cho ai hết hả?"

Tôi lắc đầu: "Tớ chưa thấy bất kỳ bạn bè nào của anh cả."

"Kim ốc tàng kiều?" Lần này thì đến lượt Vân San San bất ngờ.

Tôi gật đầu: "Cũng có thể xem là thế."

"Thế thì rõ ràng ông ta có vài phần thất lòng với cậu, chí ít không muốn xem những người khác chà đạp cậu." Cô ấy nói.

"Anh đối xử với tớ rất tốt." Tôi nói.

Vân San San lộ ra vẻ mặt muốn nói nhưng lại thôi, nhưng vẫn không nhịn được mà nhắc nhở tôi: "Thừa dịp cậu còn trẻ, ông ta lại thích cậu, cậu phải suy xét vì bản thân nhiều hơn nữa đấy! Hiểu chưa?"

Tôi gật đầu.

Vân San San lại tiếp tục: "Cậu với tớ không ở cùng một vòng quan hệ, nhưng lại có một đạo lý như nhau: Năm chắc tiền. Chỉ có năm tiền trên tay mới là tốt. Chờ chúng ta già rồi, mất đi cung chiều thì tiền mới là bảo bối quan trọng nhất của chúng ta."

Tôi lại gật đầu, trong lòng nghĩ: Đúng thế, con gái như chúng ta thì năm chắc tiền mới là quan trọng nhất, nhưng tớ lại tham lam quá, luôn muốn có được tình yêu của anh.

Vân San San chỉ ở lại trường học hai ba ngày là đã rời đi, nghe bảo có công ty tư nhân mời cô ấy làm hoạt động, cô ấy lại chạy xô tới đấy.

Tôi vẫn tiếp tục ở lại trường.

Bằng tốt nghiệp, bằng học vị đều lần lượt nắm được vào tay, các bạn cùng lớp mặc đồ cử nhân chụp ảnh tốt nghiệp rồi cùng nhau ăn bữa com chia tay.

Rất nhiều người uống say khướt, không nhớ từ biệt cuộc sống đại học đơn thuần này.

Tôi không uống rượu, cảm tình của tôi với bọn họ không sâu lắm, không thể nói cái gì mà không nhớ được.

Trên đời này thứ duy nhất tôi không nhớ, e rằng chỉ có Trác tiên sinh.

Tôi với bạn cùng gặp nhau thêm lần nữa thì liền kéo chút hành lý của mình đi.

Sau khi trở lại căn hộ nhỏ thì tôi nhắn tin cho cha mình: “Cha, con tốt nghiệp rồi.”

Cha tôi trả lời: “Tìm được việc chưa?”

Tôi: “Tìm được rồi.”

Cha tôi: “Nhớ ba trăm triệu đấy, Tết năm nay cho nhà sáu mươi triệu đi.”

“Con nhớ rồi.” Tôi nói.

(*) Kim ốc tàng kiều: Xây lầu cao chứa người đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 197: Em muốn đi ra ngoài một chút

Ngắt điện thoại ba xong thì tôi nở nụ cười, ngã cả người xuống sofa.

Tôi không muốn khóc, thế nhưng nước mắt lại nhịn không được mà chảy dài xuống.

Gửi cho ba tin nhắn kia chỉ muốn đơn giản thông báo cho ông biết rằng tôi tốt nghiệp rồi. Nhưng không ngờ rằng thứ ông ấy để ý lại là ba trăm triệu.

Từ trước đến nay ông ấy không đối xử tốt với tôi thì tôi nghĩ có lẽ vì ông ấy quá quan tâm mẹ tôi mà thôi, mẹ tôi rồi đi đã mang đến cho ông ấy đã kích quá nặng nề.

Sau đây ông ấy lại cùng đi Tống đưa ra con số ba trăm triệu, tôi lại nghĩ bởi vì ông ấy không lay chuyển được đi Tống mà thôi vì trong cái nhà này thì đi Tống có tiếng nói rất lớn sau ba tôi.

Bây giờ, chỉ là một tin điện thoại, ba tôi..

Ai, trong lòng ba tôi còn quan trọng hơn cả tôi nữa!

Chuyện trở về căn hộ nhỏ tôi chưa nói cho Trác tiên sinh nghe.

Sau khi ngắt điện thoại của ba tôi thì hình như qua hơn một tiếng tôi mới gửi một tin nhắn cho anh.

“Chú Trác.”

Không có lời thừa thãi nào.

Mấy phút sau điện thoại tôi đổ chuông.

Nhìn hai chữ "Dương cả" thì thoáng chốc tôi lại nở nụ cười.

Lúc thực tập ở công ty của anh, do sợ người khác phát hiện ra mối quan hệ của tôi với anh nên đã sửa tên thành "Dương cả", không biết tên tôi trong danh bạ của anh là gì nữa.

"Alo?" Tôi nhận điện thoại.

"Có chuyện gì tốt à, sao vui thế?" Giọng của Trác tiên sinh truyền đến từ bên kia điện thoại.

Trong lòng tôi cả kinh, thì ra trong thế giới của tôi, dù ba tôi thái độ khắc nghiệt với tôi thì căn bản cũng không đuổi kịp được một chi tiết nhỏ nào của tôi với Trác tiên sinh.

"Chú Trác, em tốt nghiệp rồi."

"Biết em tốt nghiệp mà, em về nhà rồi à?"

Tôi "vâng" một tiếng, đúng lúc này thì đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng xào bài mạt chược, giọng của mấy người đàn ông khác, còn pha thêm tiếng trêu chọc của phụ nữ nữa.

Lòng tôi thất lại, trong đầu nháy mắt đã xuất hiện một cảnh tượng thế này: Một căn phòng tràn ngập sương mù, có bốn người đàn ông ngồi ở bốn cạnh bàn vuông, phía sau mỗi người còn có thêm một phụ nữ xinh đẹp rực rỡ.

Các cô ấy một là dựa vào mấy người đàn ông, hai là tựa đầu lên vai của mấy gã, và ba là đút những miếng trái cây đã được gọt kỹ cho mấy tên đàn ông kia ăn...

Trong chớp mắt này tôi rất muốn hỏi: Chú Trác, anh ở đâu thế? Chú Trác, anh đang ở với ai? Chú Trác, bên cạnh anh có phụ nữ ư?...

Lời đã đến bên miệng nhưng làm sao cũng không thốt ra được.

"Nhớ tôi rồi?" Giọng nói của Trác tiên sinh lại truyền đến.

Tôi rầu rĩ "ạ" một tiếng thì lập tức nghe được Trác tiên sinh nhỏ giọng nói với người bên cạnh rằng: "Đánh giúp tôi vài ván."

"Được." Giọng nói của một người phụ nữ vang lên hoàn toàn khớp với trong tưởng tượng, rất trẻ trung.

"Tiểu Như, sao thế?" Lúc giọng Trác tiên sinh vang lên lần nữa thì đã xung quanh đã không còn mấy tiếng âm ĩ nữa. Tất nhiên, anh đã ra khỏi căn phòng kia rồi.

"Em ghen!" Có lẽ bởi vì không còn ai ở bên cạnh anh nữa nên tôi nói thẳng ra

Cảm xúc của con người rất kỳ lạ, và cảm giác giữa người với người cũng rất kỳ lạ. Tôi với Trác tiên sinh rõ ràng cách một cái điện thoại không nhìn thấy nhau, cách cả không gian nhưng tôi vẫn như cũ có thể cảm giác được anh đang rất vui.

Ông chắc chắn đang cười, khoé môi hơi nhếch lên, đường hằn má nhàn nhạt gợi cảm đến chết đi được.

"Đồ bình dân nhỏ!"

Quả nhiên lúc giọng nói của anh vang lên thì còn mang theo ý cười.

Anh không giải thích, nhưng tôi nhớ lúc trước anh từng nói rằng kể từ khi quen tôi thì anh không còn ngủ với người khác nữa.

Ghen tuông chưa chất bùng giảm bớt đi, vì nỗi ưu tư vừa rồi mà tôi cảm thấy buồn cười.

"Em có sắp xếp gì chưa?" Trác tiên sinh hỏi: "Đến công ty làm luôn hay là xả hơi một thời gian đã?"

"Em muốn đi ra ngoài một chút." Tôi nói xong rồi dừng một lát: "Một mình."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 198: Đùng tiếc tiền

Ý nghĩ một mình đi ra ngoài một chút bắt nguồn đầu tiên từ lúc hát bài hát kia.

《Chiếc lá》của A Tang.

"Cô đơn, là sự hoan lạc của một người; Hoan lạc, là sự cô đơn của nhiều người..."

"Tôi một mình ăn cơm, đi du lịch cũng một mình. Vừa đi vừa nghĩ muôn nơi..."

"Tình yêu vốn dĩ bắt đầu từ sự bầu bạn. Nhưng lâu dần tôi cũng quên mất, lúc đầu làm sao để có người kề bên..."

Tôi muốn một mình đi một đoạn đường.

Không có xô bồ, không có ái tình, không có bài vở, không có đi làm kiếm tiền. Trong hồng trần vời vọi này tôi chỉ muốn làm một người qua đường không có gì ràng buộc...

"Định đi đâu?" Trác tiên sinh hỏi.

"Thành phố F." Tôi nói.

"Thành phố F cách đây không xa." Trác tiên sinh dừng một chút: "Tôi có thể dành thời gian lái xe đưa em đi, tôi rất quen thuộc nơi đó."

Cùng đi với Trác tiên sinh...

Đúng vậy, tôi rất động lòng.

Nhưng mà lần du lịch này chỉ thuộc về một mình tôi, là một người vừa tốt nghiệp như tôi, thế nên tôi kiên quyết từ chối.

"Dự định khi nào đi?" Anh hỏi.

"Sáng sớm ngày mai." Tôi đáp.

"Lúc nào về?"

"Nửa tháng sau."

"Đủ tiền không?"

"Đủ, tiền anh cho em chưa từng dùng."

"Ra ngoài thì mang theo nhiều tiền một chút, đừng tiếc tiền." Anh nói: "Trong ngăn kéo bên phải tủ đầu giường ở nhà có tiền mặt đấy, hình như trước giờ em không biết thì phải, tự mình lấy dùng đi."

"Hôm nay anh không đến sao?" Tôi không muốn nói đến tiền bạc, mỗi lần nói đến tiền thì tôi sẽ không tự chủ được mà nghĩ đến quan hệ của tôi với anh.

"Hôm nay tôi đánh muộn lắm." anh nói.

Tôi "vâng" một tiếng rồi cúp điện thoại, trong lòng thấy trống rỗng.

Căn hộ nhỏ này rõ ràng không lớn, nhưng tôi vẫn thấy hìu quạnh. Nhà, cho dù có lớn thế nào hay là nhỏ bao nhiêu thì đều cần hai người ở. Hai người, mới là nhà.

Tôi bắt đầu sắp xếp hành lý.

May mà đang hè nên quần áo rất giản dị. Vali của tôi không lớn nhưng cũng xếp đủ bảy, tám bộ quần áo.

Tôi còn mang theo một quyển sách.

Không phải là những quyển sách tham khảo mà Trác tiên sinh mua cho tôi kia, cũng không phải những quyển mà người ta thích mang theo như 《Thánh kinh》hay kinh Phật mà là 《Tình nhân》của Đỗ Lạp Tư.

Trong ngăn tủ đầy sách ấy, tôi chỉ thích mỗi cuốn này.

Ban đêm, Trác tiên sinh đến.

Đang lúc mơ màng thì tôi ngửi được một mùi hương quen thuộc, đường vân da dẻ của anh lướt qua lòng bàn tay tôi.

Tôi nhắm mắt lại hôn môi với anh, cảm thụ sự nóng bỏng khi anh tiến vào bên trong tôi.

"Không phải bảo không đến sao?" Hai tay hai chân của tôi như bạch tuộc mà quấn lấy người anh.

"Chỉ nói là đánh đến khuya thôi mà." Anh đỡ tôi, động tác rất chậm rãi, ra sức ma sát: "Vốn đang lái xe về nhà nhưng nhớ đến em phải nửa tháng sau mới trở lại nên tôi đến đây."

"Đồ sói đói!" Tôi cười nói, thân thể cũng chủ động phối hợp với anh.

Anh hôn tôi, tôi cũng hiểu rõ anh, biết làm sao để anh thoải mái hơn nữa...

Đêm ấy chúng tôi cũng không làm quá mãnh liệt, trước sau đều dùng một tốc độ chậm rãi, mỗi một động tác đều vào rất sâu, vô cùng dễ chịu, phảng phất như linh hồn cũng có thể bay lên.

Đến sáng hôm sau khi tôi tỉnh lại, mở mắt ra đã thấy anh.

Về mặt người đàn ông ngủ say xem ra chẳng hề phòng bị gì, khiến tôi sa vào mê hoặc. Tôi cười, vô cùng nhẹ nhàng đặt xuống môi anh một nụ hôn.

Như hoa tuyết rơi xuống cánh hoa.

Đang định rồi đi thì eo tôi bị kéo lại, cả người ngã vào trong lòng của anh.

Anh ôm lấy eo tôi, hôn hôn lên trán tôi: "Đi ô tô hay tàu lửa? Tôi đưa em đi."

"Không muốn." Hai tay tôi chống hai bên người anh: "Đã nói du lịch một người thì tất nhiên từ đầu đến cuối đều là một người hết chứ, em muốn tự mình đến nhà ga."

Anh cũng không cố chấp, chỉ gật gật đầu, bàn tay lớn mon tron lần tóc dài của tôi, trong đôi mắt lộ ra một tia luyến lưu: "Nhớ về sớm một chút."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 199: Ngủ ngon trác tiên sinh

Thành phố F nổi tiếng toàn nước là phố núi, núi cao thấp đan xen, trên núi xây chằng chịt những ngôi nhà ...

Không phải là nhà trệt, mà là nhà cao tầng.

Có lúc cũng phải cảm khái trí tuệ của nhân loại, thế mà có thể xây nhà cao tầng trên núi cao! Còn xây đường ray nữa.

Lúc chạng vạng, khi tôi xuôi theo dòng người ra khỏi sân ga thì rơi vào trong mắt là ánh đèn rực rỡ của thành thị.

Tôi bắt taxi đến động Hoàng Như nổi danh nhất ở Thành phố F này. Phản chiếu vào trong mắt là nhà sàn đèn đóm sáng choang, tòa nhà mười một tầng được xây nằm dựa vào lưng núi, một nửa tòa nhà nằm trên đất, một nửa còn lại lơ lửng giữa không, chỉ dựa vào một cây cột để chống đỡ.

Tầng tầng lớp lớp, rất đồ sộ.

Bên cạnh nó có sông Tràng Giai cùng Giang Lương đổ vào, nước sông cuộn cuộn.

Tôi ở khách sạn ngay cạnh động Hoàng Như, mô hình thương vụ của khách sạn hình như là “House In” hoặc “Hàn Đình”.

Bây giờ có rất nhiều người thấy “House In” và “Hương Đặng” đã kém đi rồi, nhưng ở đây vẫn rất đắt, không phải Trác tiên sinh nói rồi sao, bảo tôi không nên tiết kiệm tiền.

Tôi phải có trách nhiệm với an toàn của bản thân, cũng là có trách nhiệm với an toàn của bảo bối trong lòng Trác tiên sinh.

Sau khi thả hành lý xuống thì tôi lại xách túi trên vai ra ngoài tìm đồ ăn, cũng thuận tiện dạo phố luôn.

Trước khi biết Trác tiên sinh thì có một khoảng thời gian rất lâu tôi chỉ sống một mình, một mình ăn cơm, một mình thay quần áo. Bây giờ du lịch thế này cũng không cho rằng việc một mình ra ngoài ăn cơm dạo phố là chuyện gì khó khăn lắm.

Tôi ngắn ngủi ở Thành phố F này tròn một tuần, mỗi ngày đều ngủ đến lúc tự tỉnh thì thôi, sau đó lại xách balo lên đi dạo khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Ngõ nhỏ quanh co, bậc thang không nhìn thấy được điểm cuối, tốc độ nói nhanh như gió của người địa phương. Tôi thấy mấy cô gái bản địa mang giày cao gót mà chạy như bay trên thềm đá thì có cảm giác rằng các cô ấy đang bật phần mềm hack.

Ở thành phố này đáng người của hầu hết các cô gái đều rất chuẩn, có lẽ là vì leo nhiều bậc thang quá đúng không!

Thành phố F có rất nhiều địa điểm du lịch, đa số đều liên quan đến thời cách mạng, tôi đi không sót một nơi nào cả.

Có lúc tôi nghĩ nếu tôi sống ở niên đại đó thì chắc chắn sẽ là Hán gian, vì tôi không có ý chí kiên cường, tôi ham ăn biếng làm, chỉ muốn hưởng thụ mà thôi.

Tôi nghĩ nếu không có Trác tiên sinh thì giờ tôi sẽ ra sao?

Mỗi buổi tối tôi đều nói chuyện điện thoại với Trác tiên sinh, đều là do anh gọi đến, thường khoảng chín giờ tối.

Vẫn như thường, bên kia rất tĩnh lặng, chỉ nghe thôi cũng biết là đang ở trong phòng sách.

“Hôm nay không chơi mạt chược à?”

“Sao ngày nào cũng đánh được? Lỡ thua sạch thì lấy gì nuôi chú chim nhỏ của chúng ta chứ?”

“Cũng không đi ăn khuya à?”

“Em không có ở đây thì tôi còn đi đâu được chứ?”

“Vậy anh nhớ em không?”

“Tôi không nhớ thì điện em làm gì?” Anh nói, cũng rất nhanh bỏ sung thêm: “Chơi vui không?”

“Vui thì vui nhưng không có ai ngủ cùng hết.”

“Muốn tôi đến chỗ em không?” Anh hỏi.

“Sao thế, sợ em ăn vụng à?” Tôi hỏi lại.

“Em có can đảm đó không?”

“Nói không chừng cũng có đấy?”

Anh cười: “Trừ tôi ra thì còn người khác thỏa mãn được em, hiểu rõ được em sao?”

Tôi bĩu môi: “Em lại đi một nơi nữa, đến rồi em gọi lại.”

“Ừ, khi nào về thì nói tôi biết một tiếng, đến đó tôi đi đón em.”

“Được.”

Tôi đã kiên trì muốn du lịch một mình thì nhất định phải một mình ra ngoài, rồi một mình về nhà. Tôi nhớ ông.

Đối với tôi mà nói anh không chỉ là người yêu, mà còn là người nhà.

Đêm đến, tôi còn chưa buồn ngủ thì thấy điện thoại vang lên một tiếng “nhỏ”, tôi cầm điện thoại thì thấy là tin nhắn của Trác tiên sinh.

“Tiểu Như, tôi nhớ em.”

“Em cũng nhớ Trác tiên sinh lắm, em sẽ về sớm.”

Chưa đầy một lát thì điện thoại lại báo có tin nhắn đến, chỉ đơn giản hai chữ: “Ngủ ngon.”

Ngủ ngon, Trác tiên sinh.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 200: Khẩn phật

Tôi đến một thị trấn ở cuối Thành phố F, nơi đó vừa khai trương một công viên khắc đá, là khắc chữ viết cùng tượng Phật thời kỳ Đường Tống lên vách núi.

Lấy đề tài Phật giáo làm chủ, Nho gia cùng Đạo gia cũng được khắc một vài chỗ.

Có lẽ vì tôi học trung văn nên đối với nội dung của mấy bức khắc này rất có hứng thú, trước khi đến Thành phố F đã muốn đến đó rồi.

Thị trấn này rất cũ nát, gần như chỉ tốt hơn quê nhà của tôi một chút mà thôi.

Khắc đá cũng không còn nổi tiếng nữa, cũng không phát triển thành ngành du lịch được.

Tôi bước xuống từ xe buýt cũ nát, tìm một nhà nghỉ để ở lại. Nhà nghỉ ở đối diện công viên khắc đá, đứng trước cửa sổ phòng thì có thể thấy được núi xanh phía đối diện.

Mặc dù điều kiện của nhà nghỉ không tốt nhưng chỉ cần đứng trước cửa sổ là thấy được cảnh đẹp, thì vẫn khiến người ta xiêu lòng.

Nơi này thích hợp để vẽ vời, thích hợp để chụp ảnh, thích hợp để đọc sách, cũng thích hợp để mấy cô tiểu thư đến làm vài kỉ niệm đáng nhớ với bạn bè, nhưng tôi không phải là tiểu thư, tôi chỉ là một hành khách.

Tôi ăn cơm tối ở nhà nghỉ, chủ trọ là một người phụ nữ trung niên.

Bác ấy chia cho tôi một ít đồ ăn của nhà bác rồi lấy tôi ba mươi ngàn làm tiền cơm tối.

“Em gái, đến xem XX khắc đá hả?”

“Đúng đấy ạ! Nghe nói rất rung động lòng người!”

“Rung động gì đâu? Chỉ là khắc lên vách đá mấy bức họa thôi! Còn không nhìn rõ nữa!”

“Nghe nói là chạm khắc từ thời kỳ Đường Tống, bảo tồn được đến giờ không dễ dàng đâu. Di ơi, di không tin Phật ư?”

“Di tin Phật làm gì? Nếu như có thần Phật thật thì sao không phù hộ nơi đây hương khói hưng thịnh đi? Con xem bây giờ thế nào?” Bác chủ cười bảo: “Ài, em gái à, di nói cho con biết, mai con đi dạo thì đừng để người trong đó lừa đấy!”

“Lừa ạ?” Tôi có chút hiếu kỳ: “Sao lại nói thế ạ?”

“Con đi rồi biết!” Bác chủ rõ ràng không muốn nói nhiều.

Tôi “vâng” một tiếng, vui vẻ nói cảm ơn bác chủ.

Sáng sớm hôm sau, tôi dậy từ rất sớm.

Không ăn cơm ở nhà nghỉ mà tôi thị trấn “phồn thịnh” nhất, chọn một quán mỳ nhỏ làm ăn khá khá nhất mà vào ăn một bát mì.

Mì sợi của Thành phố F nổi tiếng khắp cả nước, sắc hương vị đều đầy đủ. Tôi ở Thành phố F vào ngày này, mỗi ngày đều ăn một bát mì từ sáng sớm, bây giờ đến huyện nhỏ này tôi cũng chọn ăn mì.

May mà dù thị trấn cũ nát nhưng mùi vị của mì lại không hề tệ.

Tôi ngồi suy đoán gia vị trong bát mì, sau này trở về phải làm cho Trác tiên sinh ăn mới được, tôi nghĩ anh chắc hẳn sẽ thích lắm.

Ăn bữa sáng xong thì tôi mua vé vào công viên khắc đá rồi vào.

Giờ còn sớm nên trong công viên rất hiu quạnh, tôi đứng ở đây bằng nhìn về phía núi cao, chỉ thấy giữa núi đang lơ lửng quần quanh sương mù trắng trắng, tượng đá to nhỏ như ẩn như hiện.

Sau khi tôi nghiên cứu đường đi xong thì liền dọc theo một đường núi nhỏ ở bên trái cửa chính để bước về phía trước.

Tượng Phật nhỏ thì chỉ bằng một hòn đá, có rất ít nét bút, nhưng đã phác họa ra đang vẽ sinh động của một Phật tổ mặt mũi hiền lành.

Tượng Phật lớn thì lại to đến không lồ, mặt mày rõ ràng, dải tai dày rủ xuống, vừa tinh tế lại hùng vĩ. Tôi thậm chí còn nghĩ thứ tôi thấy rốt cuộc là tài nghệ điêu luyện của thiên nhiên hay là kết tinh lao động tay chân của các tín đồ thành kính nhất từ ngàn vạn năm về trước?

Điều khắc đã trải qua ngàn năm, bàn tay vận mệnh đã đẩy ra cánh cửa lịch sử, để nó hiện ra trước mắt tôi.

Không cần ai nhắc nhở tôi đã tự chấp tay trước ngực, quỳ hai gối xuống đất rồi nằm rạp ở trên núi.

Thần Phật khắp trời, cầu xin các người hãy thương hại cho đoạn trần duyên của con với Trác tiên sinh một chút...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 201: Xin lỗi, chuyện tình cảm của tôi rất tốt

Từ chân núi thẳng lên, trên đỉnh núi có một tòa miếu ngói đỏ tường vàng.

Ngôi miếu này không lớn, hương khói cũng không vượng, chỉ lưa thưa mấy nén nhang lập lờ trong gió núi.

Tôi đi vào, không gian u ám. Tôi nhìn thấy tượng phật trên cao, ngài hạ mắt nhìn xuống chúng sinh, mặt mày hiền hậu.

Chuyện gì các ngài cũng biết sao?

Đúng vậy, chuyện gì các ngài cũng biết.

Vậy bọn họ có biết tôi yêu anh hay không?

Tôi nhớ tới đoạn hội thoại trong phim “Thất Nguyệt và An Sinh”, chuyện gì các ngài cũng biết. Vậy chắc hẳn các ngài cũng biết tôi vô cùng, vô cùng yêu anh Trác.

Tôi cảm thấy hổ thẹn, nhưng vẫn ích kỷ cầu xin một chút tình cảm không thuộc về mình kia.

Các ngài sẽ tha thứ cho chúng tôi sao?

Phật viết: Hết thầy thiện ác đều có thể nhìn thấu. Phật viết: Phổ độ chúng sinh...

Chúng sinh có tôi hay không?

“Thí chủ muốn dâng hương hay chăng?” Có giọng nói từ bên cạnh truyền tới.

Tôi quay đầu, nhìn thấy bóng người mặc trang phục tiểu hòa thượng đi ra.

“Vâng.” Tôi đáp.

Nếu cũng cầu Phật tổ phù hộ, tự nhiên muốn dâng hương.

“Thí chủ muốn dâng hương gì?” Tiểu hòa thượng hỏi. “Thí chủ có thể qua đây xem, chỗ chúng tôi ở đây có rất nhiều loại hương khác nhau.”

Tôi nhìn khắp một lượt những cây hương dài ngắn trên bàn.

“Xin hỏi, những thứ này cũng cần lưu tâm sao?”

“Có chứ, hương càng cao càng to, càng dễ hoàn thành tâm nguyện.”

Tôi nhướng mi nhìn cậu ta, tiểu hòa thượng nói tiếp: “Đối với Phật tổ mà nói, nhất định là chúng sinh ngang hàng, nhưng mà cô nghĩ xem, mỗi một ngày người tới thắp hương bái phật nhiều như vậy...”

Cậu ta dừng một chút, ý tứ rất rõ ràng: Mỗi ngày người thắp hương bái phật nhiều như vậy, Phật tổ cũng không giúp được.

"Chẳng qua là người tới đây cầu phật nhiều, đạt được ước nguyện cũng nhiều, cảm giác những người bằng lòng bỏ tiền dâng hương lớn đều có thể dễ dàng đạt thành nguyện vọng hơn. Thí chủ có thể căn cứ nguyện vọng trong lòng lớn nhỏ thế nào mà chọn hương cho phù hợp." Tiểu hòa thượng nói.

Từ phương diện lý trí mà nói, tuy rằng tôi không tán thành lắm lời nói của cậu ta, nhưng cũng không thể phủ nhận lời của cậu ta đã tác động đến tôi.

Dâng hương lớn sẽ dễ dàng đạt thành nguyện vọng, như vậy, nếu tôi dâng nén hương lớn nhất nơi này, có phải liền có thể bên anh Trác cả đời hay không?

Quả thực quá mức tốt đẹp, tôi không nhịn được nở nụ cười.

"Thí chủ, quyết định thế nào?" Tiểu hòa thượng chỉ chỉ hương trên bàn, ra giá theo thứ tự từ to đến nhỏ: "4 triệu 9, 3 triệu 9, 2 triệu 9, 1 triệu 9, 9 trăm 99 nghìn, 9 nghìn."

Tôi cảm nên nén nhang ở giữa, loại một triệu 9.

"Thì ra, nguyện vọng của thí chủ nằm ở tầm trung nhỉ!" Tiểu hòa thượng thì thầm.

Tôi cười khò. Trong lòng tôi, ở bên Trác tiên sinh dĩ nhiên là nguyện vọng hạng nhất, chỉ là thứ tiểu tam như tôi lại còn dám cầu nguyện như vậy, liệu có thể sẽ bị thiên lôi đánh?

Thủ tục tiếp theo rất đơn giản, dâng hương, quỳ lạy.

Tiểu hòa thượng gõ vang chiếc chuông lớn treo bên cạnh.

"Thí chủ, cô có muốn thắp đèn Trường Minh?"

"Có."

Thấp hai ngọn đèn Trường Minh, lần lượt viết tên anh Trác và tên tôi.

Trác Ngụy, Khương Kha.

Khi nhìn thấy tên của tôi và anh đặt chung một chỗ, tôi bỗng nhiên cảm thấy hạnh phúc, giống như chúng tôi đời đời kiếp kiếp cũng có thể ở chung một chỗ vậy.

"Thí chủ, ở đây có thùng công đức." Tiểu hòa thượng nhắc nhở.

Vậy, tôi lại quỳn ba triệu...

Lúc xuống núi, tôi đã tiêu hơn 30 triệu trong ngôi miếu này.

Sau khi ra khỏi núi, trên đường ra công viên, rất nhiều người ăn mặc giống cư dân địa phương cầm hương, cầm thẻ đồng, kéo du khách lại hỏi có muốn mua hương hoặc xem bói không?

Trong đó, có một người đàn bà tốc độ vô cùng nhanh, chạy đến trước mặt tôi câu đầu tiên nói là: "Cô gái, tôi nhìn cô tuy có đáng đẹp, nhưng đường tình duyên lại không được thuận lợi cho lắm, có muốn tôi làm pháp sự cho hay không? Bấy trăm, bảo đảm cô và người cô yêu sau này hết thấy đều êm đẹp."

"Xin lỗi, chuyện tình cảm của tôi rất tốt." Tôi đáp.

Người đàn bà nhìn tôi vẻ không tin, tôi nhún nhún vai với bà ta, rất nhanh liền rời đi.

Những cô gái trẻ tuổi giống tôi, một thân một mình đi cầu thần bái phật, phần lớn là vì chuyện tình cảm đi? Lại nói, chuyện tình cảm này, cái gọi là thuận hay không thuận chẳng qua cũng chỉ là do cách người ta nhìn nhận thế nào mà thôi.

Giống như tôi và anh Trác, rõ ràng chuyện tình cảm rất tốt, có thể nói thuận, nhưng cũng có thể nói không thuận.

Người đàn bà kia chỉ là nắm trúng tâm lý đại đa số người, muốn lừa gạt ít tiền mà thôi!

Từ công viên Thạch Khắc trở lại, tôi quay về khách sạn trả phòng, rồi đến trạm chờ xe trở lại thành phố F, đoàn xe lửa ban đêm lao vun vút về thành phố A.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 202: Chào mừng em về nhà

Ngồi trên xe lửa, lòng tôi nôn nóng sốt ruột như tên bắn, muốn nhào vào ngực anh, muốn hung hăng hôn anh.

Tôi không kiềm lại được nỗi nhớ, kích động đến mức ngay cả gửi tin nhắn cũng lười, trực tiếp gọi điện thoại cho anh.

"Tiểu Như." Giọng của anh truyền tới, vẫn nhu hòa như vậy.

Nghe giọng anh giống như đang trên đường.

"Anh Trác, em đang trên xe lửa, mấy tiếng nữa sẽ về đến nhà." Tôi thấp giọng nói.

Tôi nghe thấy anh cười khẽ, sau đó lại hỏi tôi: "Mấy giờ, tôi tới đón em."

Tôi nhanh chóng tính thời gian một chút, buồn buồn nói: "Hơn năm giờ sáng một chút. Thôi bỏ đi, quá sớm, lúc đó em sẽ đón xe về nhà, anh không cần tới đón em đâu."

Anh "ừm" một tiếng: "Xem thế nào đã."

"Anh mau ngủ sớm đi, ngày mai còn công việc mà!" Tôi nói. "Sau khi về nhà em sẽ ngủ bù, nếu tối mai cả hai có thời gian thì cùng nhau ăn cơm."

"Được." Anh cười, lại dặn dò thêm. "Trên đường nhớ chú ý an toàn". Dứt lời liền cúp điện thoại.

Trước lúc anh tắt máy, tôi lại nghe thấy giọng Trác Hàng: "Ba, Tiểu Như là ai..."

Sau khi tắt điện thoại, trái tim tôi đập "pung pung" một lúc lâu. Tôi quên mất bên cạnh anh Trác còn có Trác Hàng – quả bom hẹn giờ kia, sao tôi có thể

quên được kia chứ? Nếu cậu biết Tiểu Như là tôi, nhà họ Trác có phải sẽ chấn động hay không?

Đêm hôm đó, trăng rất sáng, rất tròn.

Tôi ngồi trên giường, ngắm ánh trăng hồi lâu, giấc ngủ cũng mang theo hương vị ngọt ngào.

Sau đó, tiếng đồng hồ báo thức vang lên, ai đó cũng bật radio trong buồng xe, lúc này tôi mới vội vàng thức dậy, kéo rương hành lý xuống, đứng ở cạnh cửa xe, chuẩn bị xuống xe.

Thành phố dường như mới tỉnh dậy từ giấc mộng, nắng ban mai mỏng lung bao phủ khắp mọi nơi.

Nơi này có đường phố tôi quen thuộc, có người đàn ông tôi yêu nhất, có nhà tôi. Một khắc kia, tôi cảm thấy mọi thứ vô cùng tốt đẹp.

Tôi lấy điện thoại ra, trước khi xe lửa dừng hẳn, gửi cho anh Trác một tin nhắn: anh Trác, em về rồi.

Không có ai trả lời, tôi cũng không thất vọng.

Lúc này vẫn còn sớm, anh chắc hẳn vẫn đang ngủ say.

Vậy nhưng, khi tôi theo dòng người kéo hành lý ra trạm đợi xe, tôi lại nhìn thấy chiếc xe màu đen quen thuộc của anh Trác.

Anh mặc áo sơ mi màu xám tro, dựa người vào cửa xe, cầm điện thoại di động trên tay nhìn tôi cười.

Tôi nằm mơ cũng không nghĩ tới, giờ khắc này tôi có thể nhìn thấy anh.

Không phải anh nói để xem xét sao? Không phải không trả lời tin nhắn sao?

Tôi đứng tại chỗ, bình tĩnh nhìn anh.

Thời gian dường như vào lúc này cũng dừng lại.

Một lúc sau, tôi chợt bỏ lại hành lý, liều mạng chạy về phía anh.

Anh hơi bước về trước một bước, mỉm cười giang rộng hai cánh tay, ôm chặt tôi vào lòng.

"Anh Trác, em về rồi!" Hai tay tôi vòng qua ngang eo anh.

"Chào mừng em trở về." Anh xoa xoa tóc tôi.

Chúng tôi ôm nhau hồi lâu, lúc này anh mới buông tôi ra, bảo tôi lên xe, mình thì đi về phía hành lý tôi ném lại trên đường, xách về bỏ vào cốp xe.

"Không phải nói xem tình hình rồi mới đón em sao?" Tôi mừng không kể xiết.

"Tình hình là nhớ em không chịu nổi, đành phải chịu một mõi đi một chuyến." Anh ngó tôi một cái, giọng nói có vẻ bất đắc dĩ, tiếp đó thuận thực nổ máy, kéo cần gạt số, đánh tay lái phóng xe đi.

"Chỗ nào nhớ em chứ?" Tôi nghiêng đầu nhìn anh, dung mạo anh tuần đó, nhìn cả đời cũng không chán.

"Chỗ này." Anh chỉ vào tim mình.

"Hay là ở đây?" Tôi háng giọng, ánh mắt đầu tiên liếc qua khuôn mặt anh, sau đó lại chậm rãi dời xuống, đến vị trí nào đó thì dừng lại.

Lặng lặng chờ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 203: Em muốn đi làm

Anh Trác chỉ cười nhẹ, đôi mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, giống như chẳng có phản ứng gì.

Tôi cũng không vội, chỉ yên lặng nhìn anh.

Cuối cùng vẫn là tôi thắng anh một nước, nhìn nơi nào đó của anh dần dần có phản ứng, tôi đắc ý cười một tiếng, nhướn mày nhìn lên gương mặt anh.

"Tiểu cảm thú..." Anh thân nhiên mở miệng, ý cười trên mặt càng đậm hơn, giọng nói mang theo chút trách móc: "Cũng không nhìn xem đang ở đâu, càng ngày càng lớn mặt rồi!"

"Đâu có?" Tôi chu miệng. "Rõ ràng chuyện lớn mặt cũng làm qua rồi!"

Tôi ám chỉ lần đó ở trên xe, tôi cúi đầu trên đùi anh...

Anh hiển nhiên cũng nhớ tới lần đó, cục xương trên cổ họng chuyển động một cái, hiển nhiên đã động tình.

"Muốn sao?" Tôi liếm môi một cái, hai mắt sáng quắc nhìn anh. "Hay là, em làm thêm cho anh lần nữa?"

"Tôi không muốn xảy ra tai nạn xe cộ." Anh liếc tôi một cái. "Em có muốn hơn nữa cũng phải nhịn cho tôi!"

Tôi "ồ" một tiếng, trong giọng nói đều là thất vọng: "Chuyện đó rõ ràng là thỏa mãn anh, em thì cái gì cũng không được. Càng muốn càng không được."

Anh lại nhìn tôi một cái, chột đánh tay lái, xe phanh gấp dừng lại ở ven đường.

Tôi chưa kịp kêu lên, nụ hôn như cuồng phong vùn vù đã rơi xuống trên môi tôi.

Nụ hôn của anh luôn luôn dịu dàng, nhưng hôm nay lại đặc biệt cay mạnh. Anh dùng sức, dường như muốn nuốt luôn tôi vào bụng.

Hô hấp nóng bỏng, nhiệt tình vô hạn, tôi cảm nhận sự tồn tại của anh, hai tay vát trên cổ của anh, cũng nhiệt liệt đáp lại như vậy. Trong cơ thể như có hàng ngàn hàng vạn con kiến đang bò, đang gặm nhấm.

Đóm lửa dưới bụng kia càng đốt càng vượng, tôi điên cuồng tìm tòi hơi thở của anh, bàn tay lại vô cùng thành thực một đường tuột xuống, nắm lấy bảo bối của tôi.

Thân thể anh bỗng cứng đờ, bảo bối càng nóng càng lớn hơn rất nhiều.

"Anh Trác..." Tôi thở hổn hển, khát vọng nhìn anh.

Trên chiếc xe này, chúng tôi không phải chưa làm qua, chỉ cần anh vượt qua một bước, hoặc là tôi vượt qua một bước...

Vậy nhưng anh cố nén, dần dần rời khỏi đôi môi tôi.

"Anh Trác?" Tôi không hiểu, anh rõ ràng cũng muốn.

"Về nhà trước đã." Trong đồng tử của anh là những đốm lửa nhỏ, anh cúi người lần nữa, hung hăng mút một hơi trên môi tôi, ngay sau đó buông ra. "Đồ tiểu yêu tinh nhà em, nơi này là đường cái."

Tôi chỉ đành gật đầu.

Người khác thú không chỉ riêng ở chỗ người biết sử dụng công cụ, hơn nữa, người còn có thể khống chế được dục vọng. Nhưng chỉ cần được ở bên anh Trác, tôi cảm thấy mình chính là một con thú mẹ, giống như đang động đực gì đó.

Xe đi thẳng về phía trước, lúc ngang qua tiệm KFC, anh hỏi tôi: "Muốn ăn chút gì không? Tôi đi mua cho em."

"Ừ anh, những thứ khác đều không muốn ăn." Tôi trả lời dứt khoát.

Anh hơi lắc đầu một cái, nhưng vẫn dừng xe trước tiệm KFC, mua bữa sáng cho tôi.

"Ăn nhiều một chút, lát nữa khỏi mất sức." Anh ám chỉ.

Tôi cười: "Người vận động không phải là anh sao? Em chủ hưởng thụ là được rồi."

"Cũng đúng." Anh vô cùng đồng ý, nhìn qua bữa sáng trên tay tôi. "Vậy em đút cho tôi một miếng."

"Được." Tôi đưa miếng bánh khoai chiên lên miệng anh.

Anh há miệng, cắn một miếng lớn, đầu lưỡi thật nhanh liếm một chút ở ngón tay tôi, thỏa mãn nói: "Rất ngon."

"Ăn nhanh đi! Về nhà còn có tiệc lớn đó." Tôi cười, thỏa mãn ăn.

Tôi nhìn thấy hết thảy trong mắt anh đều là nụ cười ấm áp, biểu cảm cưng chiều nhìn thấy không bỏ sót chút nào.

Về đến nhà, trong nháy mắt đóng cửa lại, hai tay tôi đã vùi vào trên cổ anh, rất chủ động đẩy anh vào tường...

Sau đó là một màn ngón ngang, quần áo vút xuống đất, chúng tôi vừa ôm hôn vừa đi vào phòng tắm, bất chợt, anh không nhìn được mà gác tôi trên tường...

Cả ngày hôm đó anh không đi làm, chúng tôi một mực lẩn lộn ở trên giường...

"Anh Trác, em muốn đi làm."

"Được, lúc nào báo cáo?"

"Ngày mai."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 204: Thật muốn như vậy cả đời

Ngày kế tiếp, hơn bảy giờ tôi đã thức dậy.

Nghĩ đến việc mình sắp đi làm, tôi không nhìn được hưng phấn trong lòng, đặc biệt nấu một nồi bánh trôi, ngụ ý công việc của mình sau này có thể mỹ mãn, thuận lợi.

Anh Trác còn ở trên giường, sau khi tôi trở lại phòng ngủ, cúi người mở xuống môi anh một cái, nhỏ giọng: "Anh Trác, dậy đi, em nấu bánh trôi rồi."

Anh "ừm" một tiếng, mắt vẫn nhắm như cũ, hai tay đã vòng qua eo tôi, cảm hơi nhấc lên một chút, nụ hôn càng sâu càng triền miên.

Tôi tùy anh, nhắm mắt lại hưởng thụ.

Qua một lúc lâu, lúc này anh mới buông tôi ra, tôi nghe anh nói nhỏ, giọng tiếc nuối: "Thật muốn như vậy cả đời."

Trong lòng tôi bỗng nhiên đau xót, sau khi bò dậy từ trên giường, chọn một bộ màu trắng áo sơ mi, váy ngắn màu đen.

"Đẹp không?"

Trong gương, tôi thấy anh đã mở mắt, đang ngắm tôi qua gương.

"Đẹp, nhưng không muốn để người khác nhìn thấy."

Giọng nói của anh truyền tới, sau đó ngồi dậy từ trên giường, xoay mình một cái, người đã đến cuối giường, tay anh ôm eo tôi, đầu nhẹ nhàng để trên bả vai của tôi.

Tôi cười, bắt đầu từ lúc nào, ý muốn chiếm hữu của người đàn ông này càng trở nên mạnh như vậy!

Tôi cảm nhận hơi thở của anh, hô hấp nóng bỏng phả vào vành tai tôi, trên cổ. Ngay sau đó là nụ hôn ướt hôn, lưỡi anh bắt đầu hoạt động trên thùy tai tôi.

"Đừng làm rộn!" Trên cổ rất buồn, tôi nín cười, mở miệng ngăn cản anh.

"Tiểu Như..." Giọng nói trầm thấp, mang theo hơi thở nhiễm dục vọng tôi quen thuộc.

Anh giá rõ ràng đang muốn. Một bàn tay từ ngang hông tôi chuyển lên ngực, cách lớp áo mạnh mẽ xoa.

"Đừng làm rộn mà, em còn phải đi làm nữa đó!" Giọng tôi mềm nhũn ra, trước anh, tôi luôn luôn là bại tướng dưới tay.

"Hôm nay không đi làm." Nụ hôn của anh càng nóng bỏng thêm mấy phần.

Tôi vừa nghe thấy không đi làm, trong lòng "lộp bộp" một tiếng, quay đầu lại nhìn anh, không đi làm là ý gì?

"Hôm nay chỉ báo cáo, không đi làm, đi muộn chút cũng không sao." Anh cười khê, chính xác hôn xuống đôi môi tôi, đè tôi xuống giường.

Quần áo mới vừa mặc vào không lâu lần nữa bị lột ra...

"Đồ háo sắc nhà anh, hôm qua muốn cả một ngày rồi còn chưa đủ..." Sau khi kết thúc, tôi nhẹ trở vào ngực anh.

"Em không biết đàn ông vào buổi sáng đều có phản ứng sao?" Trong giọng nói của anh đều là thỏa mãn, anh nắm eo tôi, ép tôi tựa vào người anh.

Tôi cười, giục anh dậy nhanh lên một chút, lại lần nữa mặc quần áo.

"Ghét thật, quần áo nhăn nhúm hết cả rồi!" Tôi kéo ra bộ quần áo bị dè ở trên giường.

"Đổi bộ khác." Anh Trác nói, "Sau này cũng không cho phép mặc như vậy."

"Tại sao?" Tôi không hiểu.

"Ngực quá căng quá tròn, tôi nhìn thấy sẽ có phản ứng."

"Anh nhìn em mặc cái gì mới không có phản ứng?" Tôi tức giận cãi lại.

"Ừ, sợ những người khác có phản ứng." Anh vừa nói, vừa trần truồng từ trên giường đứng lên, hôn xuống môi tôi một cái liền đi thẳng vào phòng tắm.

Lúc đến công ty đã là hơn mười giờ sáng.

Tôi tới phòng nhận sự làm thủ tục nhận chức nhân viên chính thức, vẫn ở phòng kế hoạch như cũ. Tiền lương so với lúc thực tập chỉ nhiều hơn năm trăm, nhưng có thêm bảo hiểm.

Ở thời đại này, bảo hiểm đối với người đi làm mà nói rất quan trọng, đây là một loại bảo đảm cho cuộc sống.

Ra khỏi phòng nhân sự, lúc vào phòng kế hoạch làm việc, bọn họ cũng không biết chân tướng Chung Giai rồi đi, vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt giống ngày thường.

Tôi nhìn chỗ ngồi vốn là của Chung Giai, nơi đó bây giờ trống không, tâm tình bỗng có chút phức tạp. Đến cửa phòng làm việc của trưởng phòng nhìn một chút, thấy anh đang gọi điện thoại, liền trở về chỗ mình ngồi ngồi xuống.

"Khuong Kha, nghe nói cô đã tốt nghiệp được một thời gian, sao bây giờ mới đến báo cáo? Hôm qua chúng tôi còn đang nói chuyện với nhau, tưởng cô có thể có thể tìm được đơn vị khác tốt hơn."

"Làm sao có thể chứ? Tôi thích nơi này mà! Chỉ có ông chủ hoặc trưởng phòng không cần tôi, chứ làm gì có chuyện tôi không đến."

Trong lúc nói chuyện, tôi vẫn luôn chú ý động tĩnh trong phòng làm việc của trưởng phòng bên kia, thấy anh cúp điện thoại, tôi lập tức đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 205: Chào mừng cô trở lại

Gõ cửa.

Thấy anh ngẩng đầu, tôi lập tức tươi cười, ngọt ngào gọi một tiếng:

"Trưởng phòng, tôi tới báo cáo!"

"Được, hoan nghênh cô trở lại!"

Trưởng phòng phòng kế hoạch là một người rất khôn khéo linh hoạt, thấy tôi đi vào, lập tức từ chỗ ngồi đứng dậy.

Trưởng phòng trước kia đối với tôi không tệ, hơn nữa Thư ký Tổng đã truyền đạt ý của ông chủ Trác, bảo anh đào tạo tôi thật tốt, thái độ của anh đối với tôi càng không giống bình thường.

"Sao bây giờ mới đến? Trước kia nhìn cô muốn có được công việc này như vậy, tôi còn cho rằng cô tốt nghiệp đại học một cái lập tức sẽ đến." Trưởng phòng tựa vào bên cạnh bàn, một đôi chân vô cùng thon dài.

"Trước kia chưa từng một mình đi ra ngoài, lần này tốt nghiệp, muốn một mình đi du lịch một phen." Tôi đáp.

"Cảm giác thế nào?" Anh hỏi.

"Thoải mái!" Tôi cười nói.

"Làm ngành này của chúng ta, cần phải có đầu óc nhạy bén, ra ngoài nhiều một chút cũng tốt." Anh dừng một chút, cảm hơi hắt về phía ngoài cửa: "Bọn họ cũng rất nhớ cô, nhắc đến cô rất nhiều. Buổi tối tôi chủ trì, mọi người tụ tập một hôm, chúc mừng cô trở lại?"

Tôi vừa nghe trưởng phòng chủ trì, lập tức cảm thấy không ổn. Tôi chỉ là hạng nhân viên tép riu, mà mới mới vừa vào cửa, sao dám để trưởng phòng tiêu tiền mời khách?

Hơn nữa, ai biết được Chung Giai bắt đầu có bất mãn với tôi là từ lúc nào, nói không chừng chính là đêm tụ họp đó cũng nên!

Tôi đoạt gió của cô ta, cô ta muốn đá tôi ra khỏi phòng kế hoạch. Tôi không muốn chuyện như vậy lại phát sinh lần nữa.

Cái gọi là "Súng bắn lòi đầu chim", ai biết được nếu tụ tập một lần nữa, tôi sẽ lại vô tình đắc tội ai.

"Cảm ơn trưởng phòng!" Tôi đầu tiên ngọt ngào nói cảm ơn, sau đó đổi ngay đề tài: "Chỉ có điều, tôi trở lại đương nhiên là nên để tôi mời, lát nữa tôi mời mọi người uống cà phê đi! Đợi tôi nhận được tiền lương, lại mời mọi người đi ăn lẩu!"

Trưởng phòng không hề o ép, chỉ cười một tiếng: "Được."

Anh đứng dậy, vòng qua bàn, trở lại ghế ngồi xuống: "Từ nay trở về sau cô sẽ phụ trách môi giới, không thành vấn đề chứ?"

"Không thành vấn đề, cảm ơn trưởng phòng." Tôi hơi cúi người.

Trưởng phòng gật đầu một cái: "Được rồi, chờ ngày mai cô chính thức đi làm, tôi sẽ triệu tập hội nghị tuyên bố, đồng thời sắp xếp nhiệm vụ trong thời gian sắp tới."

"Được ạ." Tôi thấy trưởng phòng không có ý tiếp tục nói nữa. "Trưởng phòng, nếu không còn chuyện gì khác, tôi xin phép ra ngoài trước."

Trưởng phòng hơi gật đầu một cái, tôi nhẹ nhàng ra khỏi phòng làm việc của anh.

Lần nữa ngồi vào trước bàn làm việc, tôi hỏi đồng nghiệp số điện thoại tiệm cà phê dưới lầu, một cú điện thoại đi, mời bọn họ đưa tám ly cà phê đến.

"Ôi! Khương Kha, cô mời chúng tôi cà phê ư?" Có đồng nghiệp lớn tiếng.

"Đúng vậy đúng vậy! Hôm nay tôi vừa mới được nhậm chức, mời mọi người uống cà phê ạ. Mong các vị tiền bối sau này sẽ chỉ điểm chiều cô." Tôi đứng ở cạnh bàn, cúi người với mọi người.

"Được rồi được rồi, sau này mọi người học hỏi lẫn nhau, cô bây giờ chính là học trò của trưởng phòng, nói không chừng sau này là cô chiêu cố chúng tôi ấy chứ!" Mọi người cười cười nói nói.

Tôi lại trò chuyện với bọn họ mấy câu, đều là những lời khiêm tốn.

Cà phê rất nhanh được đưa lên, tôi đem một ly trong đó đến phòng làm việc của trưởng phòng, sau đó liền trở lại chỗ ngồi, mở máy vi tính ra.

Công ty vẫn sôi nổi như cũ, chỉ khác trước là không có ai nghị luận tôi, mọi người đều chuyên tâm chuyện làm ăn.

Rất tốt.

Tôi vốn cũng không thích làm trắng giữa trời sao.

Tôi theo bản năng đi tìm zalo của anh Trác, thấy zalo của anh không sáng, cũng không biết là đang off hay để ản.

Tôi gửi ảnh cốc "cà phê" đi.

Làm xong thủ tục rồi sao? Avatar của anh sáng lên, ngay sau đó nhấp nháy, "muốn uống cà phê sao?"

"Đang uống, ông chủ Trác muốn uống không?"

"Có thể uống cái khác không?"

"Cũng được, em mời mà! Muốn uống gì?"

Anh Trác nửa ngày không trả lời, tôi lại phải gửi đi một dấu hỏi chấm.

Nào ngờ, anh rất nhanh trả lời, nội dung là: chăm chỉ làm việc đi, buổi tối nói cho em.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 206: Gia nhập hình mẫu mẹ kế

Không phải đang nói chuyện đồ uống sao? Bỗng nhiên lại biến thành chăm chỉ làm việc rồi? Tôi có chút không hiểu.

Có điều, nếu anh muốn buổi tối nói cho tôi, vậy có nghĩa buổi tối anh sẽ đến chỗ tôi, thế thì tôi vui rồi!

“Ngày mai em mới chính thức đi làm, chờ lát nữa uống xong ly cà phê này sẽ trở về nấu cơm cho anh, hầm canh cho anh được không?”

“Được.”

Tôi ngồi ở chỗ ngồi, xem zalo của công ty, cuộn xuống từng hàng từng hàng tin tức, cái nào cũng có thể nhìn ra bọn họ đang đang bận rộn, tôi nhanh chóng xem tới phần điểm chính của các phòng ban gần đây.

Anh Trác định nâng đỡ tôi lên vị trí thư ký của anh, đến được chức vị đó, tuyệt đối là cánh tay phải cánh tay trái của anh. Lúc đó, tôi phải khéo léo, phải hiểu chuyện, không riêng gì sắp xếp công việc các phòng ban, còn có những ngành khác của công ty, cùng các ngành khác liên kết hợp tác.

Thật tốt, từ nay về sau tôi có thể sớm chiều bên anh. Thật tốt, từ nay về sau tôi có thể mang hết toàn lực giúp anh...

Hy vọng tôi có thể làm tốt giống như thư ký Đinh.

Ngồi ở phòng làm việc gần nửa tiếng, trừ việc xem các đồng nghiệp nói chuyện phiếm, tôi còn xem một chút zalo của Trác Hàng, avatar của cậu cũng không sáng, hẳn là không online.

Sau khi rời khỏi công ty, tôi đi qua phòng quy hoạch của bọn họ, cố ý nhìn chỗ ngồi của cậu, cậu quả nhiên không đi làm.

Có lẽ, bởi vì sắp xuất ngoại rồi, rất nhiều chuyện phải làm. Tôi nghĩ.

Buổi tối dùng củ tử hầm canh gà, sau khi nấu xong xuôi, tôi dùng muống gặt bóp dầu trên bề mặt.

Vóc người anh cao lớn như vậy, tôi cũng không muốn bị lấp vầng mờ trong bát canh gà yêu thương của tôi làm hỏng.

Trong thời gian này, tôi rất chăm chỉ tận dụng thời gian rảnh đọc sách.

“Vi mô kinh tế học”.

Nói thật, đối với tôi một kẻ mới tốt nghiệp đại học ngành tiếng Trung, chưa trải qua quá trình làm ăn trên thực tiễn mà nói, sách này là tôi tầm không thể nghĩ ngờ gì.

Tôi xem rất chậm, rất lâu mới đọc xong một đoạn.

May là anh Trác mua cho tôi phiên bản này có rất nhiều ví dụ, nếu không có đánh vỡ đầu tôi, tôi cũng không hiểu được.

Sáu rưỡi thì anh đến, tôi đang đang xào thức ăn.

Anh ôm tôi từ phía sau, nghiêng đầu dựa vào bên tai và cổ tôi một hồi, ngay sau đó liền nhìn thấy quyển sách đặt ở trên giá bát.

"Nghiêm túc như vậy sao?" Anh cười, đưa tay cầm lấy quyển sách, nhìn xem tôi đọc tới đâu. "Tôi biết em học thuộc rất giỏi, nhưng đọc hiểu so với đọc thuộc còn quan trọng hơn."

"Em biết, em chính là sợ mình học tập quá chậm, không thể nào đảm nhiệm được chức thư ký của anh." Tôi nói.

"Không sao, không có ai học tập chỉ một chốc là giỏi." Anh lại hôn một cái bên má tôi. "Không biết thì hỏi tôi, tôi sẽ dạy em."

"Được." Tôi đáp. "Em sẽ tận lực tìm hiểu trước, nếu thật sự không hiểu được, lúc đó sẽ hỏi anh."

Anh gật đầu: "Tối nay cho tôi ăn gì?"

"Củ từ hầm gà, tôm xào, rau trộn thập cẩm." Tôi nói.

"Còn gì nữa không?" Anh cười thật thấp.

Tôi cười liếc anh một cái: "Còn có em nữa."

Anh cũng cười, đây mới là câu trả lời anh mong muốn.

"Đúng rồi, buổi chiều anh nói anh muốn uống gì?" Tôi lơ đãng hỏi.

Anh cười khẽ một tiếng: "Từ lúc nào trở nên thuần khiết như vậy rồi?"

Tôi lập tức kịp phản ứng, mặt nóng ran, thấp giọng trả lời anh: "Tên háo sắc".

"Tên háo sắc em cũng thích đúng không?" Anh hỏi.

Tôi không biết đáp lại như thế nào, đành phải đổi đề tài: "Mấy ngày nay ở chỗ em, người nhà sẽ không nói gì sao?"

"Tiểu Hằng mấy hôm nay tụ tập với bạn học, ngày nào cũng rất khuya mới về. Cho dù tôi ở nhà, cũng không nhất định sẽ gặp thẳng nhóc." Anh Trác nói.

"Khi nào cậu ấy đi?" Tôi hỏi.

"Cuối tuần sau."

"Thời gian không còn nhiều, anh là cha, nên ở bên cậu ấy nhiều mới được." Tôi không biết tôi thế này có phải là bù đắp trong lòng hay không.

Anh Trác cười, trêu chọc tôi: "Em đây là gia nhập kiểu mẫu mẹ kế sao? Quan tâm văn bối?"

Tôi cười.

Mẹ kế... Từ này nghe thật hay.

Tôi nghĩ cả đời tôi cũng chẳng có cơ hội này.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 207: Nhân tiện chào mừng

Ngày hôm sau, tôi chính thức đi làm.

Không dám mặc sơ mi trắng váy đen khiến anh Trác "không nhận được", đổi thành váy liền thân công sở.

Váy này mặc trên người thật thùng thình, ngực không bị siết quá chặt, ít nhất, sẽ không giống như anh Trác nói, nhìn thấy liền có phản ứng.

"Anh Trác, có đẹp không?"

Tôi thay quần áo xong đi đến phòng khách, anh đã nấu xong sủi cảo để đông, đang bung đến bàn ăn.

Tôi yêu hết thảy mọi thứ của người đàn ông này, sự tinh anh của anh, tháo vát việc nhà của anh, sự háo sắc của anh.

"Đẹp." Anh mỉm cười gật đầu.

"Chỉ có váy đẹp thôi sao?" Tôi đi tới trước mặt anh, hai tay vòng qua cổ anh, nghiêng đầu hỏi.

"Bên trong váy càng đẹp mắt." Ánh mắt anh hơi dời xuống bên dưới.

Tôi lập tức cười lên, thu lại hai cánh tay, hôn chụt xuống môi anh một cái, ngay sau đó khinh bỉ nói: "Mới sáng ra trong đầu đã chứa toàn cặn bã rồi!"

"Trong đầu chứa đầy cặn bã càng nói rõ em đối với tôi có sức hấp dẫn còn gì!" Anh cũng cười. "Những người đàn bà khác có còi sạch đứng ở trước mặt tôi, tôi cũng chẳng có suy nghĩ gì."

Tôi bĩu môi: "Em còn nhớ, lúc em mới quen anh, anh phong lưu thế nào."

"Đó là lý lịch đen, không tính." Anh nói.

Tôi cười, đúng là lý lịch đen, không riêng gì anh, cũng bao gồm cả tôi.

Anh trêu ghẹo bướm hoa, phiến lá không dính người, công việc của tôi ở hộp đêm, cùng bao người đàn ông uống rượu nói chuyện phiếm..

Ngồi xe anh đến công ty, trực tiếp lái đến vị trí dành riêng cho anh ở bãi đậu xe, tôi nhanh chóng nhảy xuống xe, giống kẻ gian vậy chạy vọt vào thang máy.

Bởi vì muốn một trước một sau, giống như không phải là hai người cùng đi.

Thế nhưng tôi vừa bước vào thang máy, anh liền chen đi vào.

Tôi nhìn chăm chăm anh, không tiếng động khiến trách anh không phối hợp, anh lại nói: "Nhìn bộ dáng kia của em, hoàn toàn là muốn giấu đầu hở đuôi. Tôi nhớ lần trước tôi đã nói với em, nhất định phải khi thế bùng bùng. Chỉ có trấn áp đối phương, đối phương mới không dám suy nghĩ bậy bạ."

Tôi không nói lại anh, đứng im không nói gì.

8 giờ 55, tôi vào phòng kế hoạch.

9 giờ 10, trưởng phòng từ trong phòng làm việc của anh đi ra, nhìn chung quanh một vòng, thấy mọi người đã đến đông đủ liền vỗ tay một cái: "Mười phút sau ở phòng họp C3 có cuộc họp ngắn."

Mọi người gật đầu, ai chưa ăn sáng xong thì nhòm nhoàm ăn, ai muốn giải quyết việc riêng thì vội vàng đi nhà cầu.

Mười phút sau, mọi người chúng tôi đã ngồi trong phòng họp.

Trưởng phòng cuối cùng cũng đi vào, câu đầu tiên anh nói là: "Ngày hôm qua ai chưa uống cà phê Khương Kha mời giờ tay."

Không có ai giờ tay, anh liền cười: "Nếu đã uống, chúng ta liền vỗ tay cảm ơn một chút, nhân tiện chào mừng cô chính thức trở thành thành viên trong phòng kế hoạch của chúng ta."

Tiếng vỗ tay vang lên, tôi nhìn thấy tất cả mọi người đều cười.

Nụ cười rất thân thiện.

Có người hỏi: "Khương Kha, cô ngày hôm tới qua báo cáo, hôm nay chính thức nhậm chức, hôm nay lại mời cà phê sao?"

"Không mời nữa đâu, tôi còn chưa nhận được tiền lương mà!" Tôi từ chối không có chút áp lực nào.

Mọi người lại cười, trêu chọc thêm mấy câu. Trưởng phòng ho nhẹ một tiếng, phòng họp lập tức yên tĩnh lại, đây là muốn nói chính sự rồi.

"Lúc trước Chung Giai đi, bây giờ Khương Kha đến, tuy là số người vẫn như vậy, nhưng mỗi người không giống nhau. Khương Kha là lính mới, rất nhiều chuyện vẫn cần mọi người trợ giúp, hy vọng trong thời gian này, tất cả mọi người phòng kế hoạch chúng ta đồng tâm đồng lực." Trưởng phòng nói.

Mọi người gật đầu, trưởng phòng tiếp tục: "Chung cư mới đã bắt đầu ra mắt, phòng thị trường cũng đã nổ tiếng pháo đầu tiên rất thành công, nhưng công tác quảng bá vẫn còn phải tiếp tục. Một là củng cố đẳng cấp của chúng ta, hai là trợ giúp phòng thị trường sớm ngày bán hết được chung cư mới."

"Chung cư cũ đã sắp bán hết, quảng bá có thể chấm dứt ở đây. Tất cả nhân viên các phòng ban đều tập trung vào chung cư mới, nhất định phải toàn lực ứng phó." Trưởng phòng nói.

"Các hoạt động trước kia do Chung Giai phụ trách, tôi đã giao cho Nhuế Tuyền, Khương Kha tốt nghiệp ngành tiếng Trung, từ hôm nay chính thức phụ trách đối tiếp môi giới, quan trọng nhất chính là giao tiếp khéo léo. Nhuế Tuyền, cậu và Khương Kha kết hợp một chút, nội dung công việc những người khác không thay đổi, có vấn đề gì không?"

"Không có vấn đề gì." Mọi người đồng loạt đáp.

Lúc trước Chung Giai còn ở đây, Nhuế Tuyền chính là phụ trách đối tiếp môi giới, hôm nay anh đổi lấy công việc của Chung Giai, tôi đổi lấy công việc của anh.

Cuộc họp nhanh chóng kết thúc, tôi còn chưa kịp đứng lên, trưởng phòng đã đi tới bên cạnh, dặn dò: "Khương Kha, làm rất tốt! Chỗ nào không hiểu hỏi Nhuế Tuyền, cậu ta rất có kinh nghiệm."

"Vâng, cảm ơn trưởng phòng."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 208: Chỗ nào của tôi em chưa rõ

Sau khi trở lại phòng làm việc, tôi rất chủ động đi tìm Nhuế Tuyền.

Tôi là người mới, lại là mới nhận công việc mới, không thể chờ người khác chủ động tới tìm tôi.

Nào ngờ, tôi vừa mới đi tới chỗ ngồi bên cạnh anh, anh đã đứng lên, đầu tiên là đưa cho tôi hai túi văn kiện: "Khương Kha, đây là hợp đồng mấy năm nay phòng kế hoạch của chúng ta đã ký, không riêng gì tôi phụ trách, còn có người tiền nhiệm tôi phụ trách, tất cả đều ở đây."

"Phần văn kiện dày này là đã thi công xong, phần văn kiện mỏng kia là đang thi công, vẫn chưa thi công xong. Tiến độ thi công tôi có làm bảng biểu, lát nữa sẽ gửi qua hòm thư cho cô."

"Vâng ạ, cảm ơn anh Nhuế." Tôi gật đầu, nhận lấy túi văn kiện.

"Cái này cô cũng cầm đi, photo ra một phần sau đó trả lại cho tôi." Nhuế Tuyền trực tiếp đưa một quyển danh thiếp cho tôi. "Là tôi mấy năm nay làm môi giới liên thu thập lại phương thức liên lạc, cô sau này có thể thiết lập mối quan hệ với họ, trên đó tôi cũng đã chú thích thêm zalo, cô add họ là được."

Tôi có chút cảm động. Những thứ này đều là tài nguyên, phải tốn rất nhiều thời gian cùng sức lực mới thu thập được, rất nhiều người sẽ không đồng ý cho.

"Ngoài ra, mấy chồng trên bàn này, cô có thể bê toàn bộ đến chỗ của cô, đều là hợp đồng thi hành chính sách." Nhuế Tuyền vừa nói, vừa tiện tay mở ra tập sổ lớn trên bàn.

Chỉ thấy mỗi một trang trong tập sổ đều là dán báo trên giấy trắng hoặc là tạp chí đan xen, phía dưới dùng bút chú thích thời gian và trang bìa phát hành.

"Cô sau này cũng phải như vậy, một là thống kê ra các chương trình tài vụ, hai là lập án tra." Nhuế Tuyền nói.

Tôi vội vàng gật đầu, nhìn một chồng tài liệu này, chau mày nghĩ thầm trong đầu: Nhiều thật đấy, thế này phải xem đến năm nào tháng nào mới xong?

Nhuế Tuyền lập tức nở nụ cười, rất chủ động trợ giúp: "Hơi nhiều thật, tôi giúp cô bê qua đó."

Tôi gật đầu nói cảm ơn, ôm văn kiện và danh thiếp đi tới chỗ ngồi của tôi.

"Những thứ này, cô xem đại khái thôi cũng được, nhìn tựa đề, tìm hiểu một chút nội dung mà công ty chúng ta truyền bá qua các thời kỳ, không cần đọc quá nghiêm túc." Nhuế Tuyền nói.

"Vâng, cảm ơn Anh Nhuế." Tôi lần nữa nói nói cảm ơn.

Dọn xong đồng đồ đạc, tôi ngồi xuống ghế, không vội đi xem bây giờ đang thi công có những văn kiện nào, mà lật xem tập sổ thi công từ trước.

Dựa theo thứ tự thời gian, bắt đầu xem từ nội dung thi hành gần đây, lại xem cách đây lâu hơn một chút.

Qua vài năm gần đây, đối với trang bìa mà nói, càng gần đây trang bìa càng lớn, càng lâu đời, trang bìa càng nhỏ. Đối với tần số bài báo mà nói, bây giờ có thể nói là ừn ừn kéo đến, cơ hồ bao hàm tất cả truyền thông thành phố A, mà trước kia, chỉ có mỗi nhật báo buổi chiều. Đối với nội dung mà nói, bây giờ chủ yếu lấy giới thiệu chung cư làm chủ, trước kia đều là tuyên bố tin tức, cùng một vài người tiêu biểu lên báo.

Mà nhân vật này, đương nhiên là anh Trác.

Tôi ngồi ở trên ghế, bởi vì người trên báo là anh, ngược lại xem những bài báo về công ty trước kia càng kỹ hơn.

Chỉ định ngồi xem một lúc, lại xem hết một ngày, khi đến giờ tan việc, tất cả mọi người đều đi, tôi vẫn còn ngồi ở chỗ cũ.

"Còn không đi?" Có giọng nói ở cửa vang lên.

Tôi "ừm" một tiếng. "Xem xong sẽ đi ngay". Đang lúc nói chuyện, tôi ngẩng đầu lại nhìn thấy anh Trác.

Trong lòng dâng lên ngọt ngào, nhưng không dám quên ở công ty cần tuân thủ quy tắc.

"Chào giám đốc Trác!" Tôi vội vàng đứng dậy, vô cùng cung kính.

Tôi nhìn thấy khoe miệng anh hiện lên nụ cười nhàn nhạt, anh đi tới phía tôi, ánh mắt rơi vào bài báo tôi đang xem nhiệt tình, tờ báo ngày đó viết về câu chuyện của anh, dùng cả nửa trang bìa.

"Đang xem tin tức cũ?" Mi mắt anh khẽ nhếch.

"Vâng." Tôi đáp, vẫn cung kính như cũ.

"Hình như là viết về tôi?" Anh biết còn hỏi.

"Đúng vậy, tổng giám đốc Trác, mỗi nhân viên chúng tôi đều nên hiểu rõ về ông chủ của mình." Tôi trả lời đầu ra đầy.

Ánh mắt anh nhìn lướt qua trên mặt tôi, thấp giọng: "Chỗ nào của tôi mà em chưa rõ? Hừm?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 209: Đúng lúc tìm người đàn bà khác

Tôi đứng là đầu óc căng bả mà, tư tưởng trong nháy mắt cũng không thuần khiết nữa, trên mặt như có lửa đốt nóng ran.

Tôi cùng anh, tuy những chuyện ngọt ngào cũng đã làm nhiều lần, thế nhưng ở trường hợp công cộng thế này, còn là nơi làm việc, anh lại ở chỗ này tán tỉnh!

Tôi hốt hoảng ngẩng đầu, đầu tiên nhìn chung quanh một chút, lại lập tức thấy biểu cảm ranh mãnh của anh.

"Anh cũng không sợ bị người ta nghe thấy sao?" Tôi nhỏ giọng trách cứ.

"Giờ tan tầm đã qua lâu rồi, hai tầng lầu vào lúc này, trừ em cũng chỉ có tôi."

"Vạn nhất còn có những người khác thì sao? Hoặc là có người quên đồ trở lại lấy, bắt gặp thì thế nào?" Trong lòng tôi vô cùng bất mãn. "Anh đây là chỉ cho phép châu quan phóng hỏa không cho phép trăm họ đốt đèn sao! Tổng giám đốc Trác!"

"Được rồi." Anh Trác cười vẻ cung chiêu. "Đã không còn sớm nữa, về nhà thôi, tôi cũng không phát tiền làm thêm giờ cho em."

Tôi gạt đầu một cái, nhìn điện thoại di động, không ngờ đã 8 giờ tối.

"Bây giờ mới xem đồng hồ sao? Còn chưa ăn cơm phải không, mau đi ăn cơm thôi!" Cầm anh hát ra phía ngoài cửa.

Tôi lại gạt đầu lần nữa, nhanh chóng thu thập đồ đạc, anh Trác đứng ở bên cạnh tôi đợi.

"Những ông chủ khác đều thích nhân viên làm thêm giờ, ông chủ như anh thật khác biệt nha."

"Đó là những nhân viên thông thương, nhưng em không giống vậy. Em là người phụ nữ của tôi, nếu như khiến em mệt là đi, vậy tôi làm thế nào?"

"Đúng lúc tìm những đàn bà khác thôi!" Tôi thuận miệng trả lời.

Tôi nghe anh cười khê, nhưng không lên tiếng.

"Đúng rồi, tối nay anh?" Trong lòng tôi mong đợi anh nói cùng tôi về nhà, thế nhưng tôi biết điều đó không thực tế chút nào, anh đã mấy ngày nay không về nhà rồi.

"Buổi tối tôi có việc, hôm nay không đến cùng em được." Anh nói.

Trong lòng biết rõ câu trả lời, trong lòng tôi vẫn cảm thấy mất mát, nhưng chỉ có thể giả vờ như không thêm để ý, buột miệng: "Vậy anh chờ ở đây làm gì?"

"Chờ em tan việc, đưa em về nhà." Giọng nói anh vô cùng bình tĩnh.

Tôi "Hừm hừm" hai tiếng, thu thập đồ đạc xong xuôi, tắt đèn đóng cửa, đi theo anh xuống hầm đậu xe.

Trên xe, tôi không nói câu nào, đôi mắt thẳng tắp nhìn phương xa, không thoải mái cũng không khó chịu!

Tôi biết tôi kiêu cách, tham lam, đi quá giới hạn, thế nhưng tôi chính là không nhịn được.

Tôi khó chịu... Nghĩ đến anh ở bên cạnh những người đàn bà khác, trong lòng tôi giống như bị mèo cào.

Anh không nói lời nào, chỉ thỉnh thoảng nhìn tôi một cái, mỗi lần anh nhìn tôi, tôi liền "hừ" một tiếng.

Cho đến khi chỉ còn chừng trăm thước là đến tiểu khu của chúng tôi, lúc này anh mới lên tiếng, trong lời nói mang theo ý cười: "Bình giấm chua!"

"Chính là ghen đấy!" Tôi nghiêng răng.

Xe hơi yên lặng dừng lại, tôi tháo đai an toàn ra, anh nghiêng người tới, đặt trên trán tôi một nụ hôn: "Ngoan, trước tiên tìm một quán dưới lầu ăn cơm đi, buổi tối nhớ ngủ sớm một chút."

Nụ hôn của anh làm dịu đi rất nhiều bất mãn của tôi. Tôi "ừm" một tiếng, bụng đầy chua xót: "Em có phải rất đáng ghét đúng không?"

"Sao có thể?" Anh cười hỏi ngược lại. "Em ghen là bởi vì em quan tâm tôi, tôi vui còn chẳng kịp."

Tôi khẽ khàng thở dài một hơi, biết thì đã sao, hiểu thì đã sao, yêu anh sâu nặng thì đã sao? Quan hệ của tôi và anh đã sớm định trước...

"Tôi nay tôi hẹn người ta tối bàn công việc." Có lẽ thấy tôi quá buồn bã, anh vẫn là không nhận được mà giải thích một câu.

Tôi không biết những lời này là thật hay giả, buồn rầu "ừm" một tiếng, sau đó xuống xe rời đi.

Ban đêm, anh quả nhiên không tới, ngược lại là lúc 11 giờ, anh gọi điện thoại cho tôi.

"Anh đang ở đâu? Về nhà chưa?"

"Về rồi, em đang làm gì?"

"Em đang đọc sách."

"Nghỉ ngơi sớm một chút."

Sau khi cúp điện thoại, tôi mất ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 210: Cô không phải chưa chuẩn bị chứ

Công việc bộn bề, tôi trong công việc này tận lực 120 phần trăm cố gắng.

Lọc những hợp đồng hợp tác còn đang thi công ra, lần lượt liên hệ với đối phương, hẹn định thời gian gửi bài lần sau, trang bìa và chủ đề.

Ngay sau đó, tôi mở quyền danh thiếp Nhuế Tuyền đưa cho tôi, add hết tất cả những ai có zalo, biểu đạt hy vọng có cơ hội hợp tác.

Những công ty như chúng tôi rõ ràng rất đáng vùng tiền vào, trong toàn bộ quá trình, không có bất kỳ ai từ chối tôi "hy vọng có cơ hội hợp tác", có người nói có bản thảo sẽ lập tức gửi qua, sẽ tận lực sắp xếp giúp một tay, có người nói sẽ tìm đến công ty chúng tôi tìm hiểu một chút, vừa vặn cũng muốn hợp tác...

Tôi đột nhiên cảm thấy, công việc này quá đã! Bên hợp tác hoan nghênh tôi như vậy kia mà.

"Khương Kha, ngày mốt phát bản thảo, cô còn chưa gửi bản thảo cho tôi sao?" Có người làm truyền thông chợt tìm được tôi.

Tôi cả kinh: "Bản thảo gì cơ?"

"Nội dung ngày kia muốn đăng báo chứ còn gì nữa! Cô không phải chưa chuẩn bị đấy chứ?" Đối phương nói.

Tôi vừa giãn vừa sợ: "Viết báo không phải là chuyện của các người sao? Làm sao lại hỏi tôi đòi bản thảo? Tôi còn cảm thấy lạ các người sao còn chưa tới phỏng vấn đó!"

Đối phương gõ một hàng biểu cảm hoảng sợ: "Trước kia anh Nhuế đều là trực tiếp gửi bản thảo cho chúng tôi, oan ức thật..."

Tôi vừa nghe lời này, lập tức liền nóng nảy, như vậy là nói vấn đề ở tôi sao?

Giống như trên mông có lửa đốt, tôi chạy đến bên cạnh bàn Nhuế Tuyền: "Anh Nhuế, văn kiện chúng ta gửi đi đều là tin tức muốn đăng báo sao?"

"Có lúc là như vậy, có lúc cũng không phải." Anh ngẩng đầu. "Sao thế, có người làm khó cô?"

Tôi lập tức kể lại chuyện vừa xảy ra, anh cười: "Đừng vội, hôm nay, ngày mai, vẫn còn những hai ngày, chuẩn bị một bản thảo thừa sức."

Anh dừng một chút: "Đổi tiếp với cô là ai?"

Tôi vội vàng đọc tên, liền thấy anh nhấc điện thoại trên bàn, bấm số.

"Tiểu Vương à, tôi là Nhuế Tuyền... Ngày mốt có chúng tôi bài đăng?... Tôi nghe Khương Kha nói, cậu hỏi cô ấy bản thảo... Bản thảo cái gì chứ, tiểu tử cậu lâu rồi không tới đó! Góc độ của chúng tôi và các cậu sao có thể giống nhau?... Tối phỏng vấn đi, Khương Kha sẽ sắp xếp cho cậu phỏng vấn cấp cao... Hai ta thuận tiện uống chút rượu..."

Anh cúp điện thoại, cười nói với tôi: "Xong rồi, tên tiểu tử đó ba giờ chiều sẽ tới."

"Anh Nhuế, anh vừa nói sắp xếp phỏng vấn cấp cao, tôi đi mời ai ạ?" Trong đầu tôi chỉ có thể nghĩ tới anh Trác.

"Cô hỏi trưởng phòng một chút xem? Xem phỏng vấn anh ấy hay là phỏng vấn trưởng phòng phòng thị trường. Nếu anh ấy nói phỏng vấn trưởng phòng phòng thị trường, mà trưởng phòng phòng thị trường không đồng ý, thì nhờ trưởng phòng phỏng vấn sắp xếp người tiếp nhận phỏng vấn." Nhuế Tuyền nói.

Tôi vội vàng gật đầu. Quả nhiên tất cả mọi chuyện, nhất định phải tự làm, mới biết có khó không.

Rất nhiều chuyện nhìn người khác làm tưởng chừng đơn giản, vậy nhưng phải tự làm, mới biết không hề đơn giản như mình nghĩ.

"Ngoài ra, sau khi gửi bản thảo ra ngoài, nhất định phải dặn đối phương đưa cho cô khảo hạch, bản thảo chưa được khảo hạch qua tuyệt đối không thể công bố." Nhuế Tuyền nói. "Chủ yếu là một vài phương pháp và số liệu. Nếu phương pháp cô cảm thấy chưa chuẩn, có thể tới hỏi tôi, cũng có thể đến hỏi trưởng phòng, về phần số liệu, cô mới vừa nhận công việc này, số liệu nhất định phải cẩn thận, tận lực đến hỏi trưởng phòng."

Anh dừng một chút: "Có một vài số liệu là bí mật thương nghiệp, không thể truyền ra ngoài."

Tôi một bộ dạng nghiêm chỉnh tiếp thu, Nhuế Tuyền cười, tiếp đó khẽ lắc đầu.

Trong lòng tôi nháy mắt lạnh như băng: Minh quả nhiên là người mới, vấn đề đơn giản dễ hiểu như vậy mà một chút cũng không hiểu.

"Cám ơn Anh Nhuế." Tôi nặn ra nụ cười, liền nghe Nhuế Tuyền nói: "Mỗi một người đều từng là người mới, không hiểu thì hỏi nhiều, rất nhanh sẽ có thể quen tay."

"Cám ơn Anh Nhuế." Tôi rất cung kính gật người 30 độ.

Trở lại chỗ ngồi, tôi dùng vài phút đồng hồ điều chỉnh tâm trạng, sau đó bày ra toàn bộ bản thảo phương hướng mấy ngày trước cùng bên môi giới thảo luận, sau đó bắt đầu viết đề cương, đại khái viết ra những nội dung kia, muốn phỏng vấn ai, dẫn bọn họ đi thăm cái gì, hiện trường hay nơi mô phỏng?

Suốt cả buổi sáng, tôi ngồi đây viết những thứ này, một hộp nước cũng không uống, cũng không đi nhà vệ sinh.

Đến giờ ăn cơm buổi trưa, tôi nhìn một chút giấy trắng đặt trên bàn, không ngờ vẽ vẽ viết viết cũng đã kín mười tờ giấy trắng.

"Khương Kha, buổi trưa cùng ăn cơm nhé? Tôi mời cô." Giọng nói của Nhuế Tuyền truyền tới.

"Không không, để tôi mời anh đi! Tôi còn rất nhiều điều không biết, đúng lúc còn phải nhờ anh Nhuế truyền thụ một chút." Tôi nói.

Nhuế Tuyền gật đầu, vui vẻ đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 211: Khoác lác quan trọng thế nào

Nơi ăn trưa là một quán cơm nhỏ, chúng tôi hai người gọi ba món ăn một món canh.

"Uống chút rượu không?" Nhuế Tuyền đề nghị.

"Anh uống đi, buổi chiều còn có phóng viên tới, tôi sợ vắng đầu."

"Phóng viên bất động sản, cũng chỉ là mấy tay gà mờ. Không phải từ lượng cô rất khá sao? Một mình tôi uống có nghĩa lý gì, uống cùng tôi một ly." Anh nói.

Tôi do dự, công việc này của tôi, từ nay về sau những lúc muốn thỉnh giáo anh còn nhiều hơn, tôi muốn thiết lập quan hệ tốt với anh.

Anh đã gọi ông chủ một trai rượu trắng, rót cho tôi nửa ly: "Cô tùy ý là được."

Lời đã đến nước này, tôi không thể từ chối nữa, nhanh nhẹn nhấc ly rượu lên, chủ động mời rượu anh.

Tôi uống nửa ly, anh một ly.

Tôi hỏi anh nên cư xử thế nào với đám truyền thông, anh tiếc chữ như vàng chỉ nói bốn từ: Giả bộ đại gia.

"Mấy năm này địa ốc bốc như mặt trời lên cao, công ty địa ốc nào cũng đều có tiền, cô lật báo xem, có phải địa ốc quảng cáo nhiều nhất hay không?"

"Những thứ quảng cáo này tiêu thụ vì bán trang bìa, ai mà không vúi lấy các công ty địa ốc?"

"Một trang bản thảo mà thôi, nếu anh ta không viết, cô hoàn toàn có thể tìm những trang truyền thông khác viết."

"Mấy trang bản thảo này, bình thường chúng tôi cũng sẽ viết, nhưng chủ yếu là hoạt động, đưa tin tức lên trang bìa. Mà mấy trang bìa đó, tin tức của chúng ta gửi đến cũng không được quá lớn, chính là miếng đậu hũ mà thôi..."

Chỉ qua một bữa cơm, ích lợi tôi đạt được không nhỏ, hận không thể tôn Nhuế Tuyền thành sư phụ.

Buổi chiều, tôi dẫn vị phóng viên đã hẹn ban sáng kia đầu tiên là đến thăm khu trưng bày sản phẩm mới, đại khái thuật lại cho anh ta một lần, điểm chính là chung cư chúng tôi nằm ở khu vực thương mại phồn hoa nhất.

Ngay sau đó, tôi dẫn anh ta đến phòng họp nhỏ, sau đó mời trưởng phòng chúng tôi.

Trưởng phòng của chúng tôi nói vào hai điểm chính, thứ nhất, tình hình tiêu thụ trước mắt của chúng tôi, thứ hai, khu vực thương nghiệp lớn nhất chúng tôi mới tạo ra.

Tuy là trưởng phòng nói chuyện với phóng viên, tôi vẫn luôn bận rộn ghi ghi chép chép, mỗi một câu nói của trưởng phòng cũng có thể trở thành nội dung từ nay về sau tôi trao đổi với truyền thông.

Lần đầu tiên tôi biết, ở trước mặt truyền thông, khoác lác quan trọng như thế nào.

Từ trong miệng trưởng phòng, tôi nghe được rất nhiều các thương hiệu quốc tế, những siêu thị nổi danh khắp cả nước, nghe thấy rạp chiếu phim tốt nhất, dường như bọn họ cũng có thể đi vào.

Trong đầu tôi nghĩ, nếu những nơi này thương gia cũng có thể đi vào, đừng nói là khu thương nghiệp mới phồn hoa nhất, tôi tin rằng nơi đó sẽ trở thành khu thương nghiệp cao cấp nhất của thành phố A.

"Oa! Thật lợi hại!" Trên mặt tay phóng viên lộ vẻ rung động. "Thật may hôm nay tôi tới đây! Không nghĩ tới có thể khai thác được những tài liệu như vậy!"

"Đang chuẩn bị mấy ngày nữa sẽ tuyên bố, không nghĩ tới Tiểu Kha lại hẹn anh tới phỏng vấn." Trưởng phòng cười kín đáo, tựa như hết thầy đều là chuyện trùng hợp.

"Trưởng phòng, xin hỏi tôi có thể sử dụng tình hình thương nghiệp của chúng ta làm tựa đề hay không?" Phóng viên hỏi.

"Dĩ nhiên không thành vấn đề." Trưởng phòng ra vẻ không sao cả. "Bản thảo viết xong phải gửi cho Khương Kha xem qua một chút."

"Dạ, đây vẫn là quy củ từ xưa đến nay." Phóng viên nói.

Sau khi tôi dẫn vị phóng viên đó rời đi, trở lại phòng làm việc, mở máy vi tính ra, đã nhìn thấy zalo có tin nhắn đến, là Trưởng phòng nhắn cho tôi: "Sau khi cô nhận được bản thảo người phóng viên kia gửi đến, đổi tên tôi thành 'Người phụ trách có liên quan'."

Tôi lập tức phì cười, trưởng phòng đây là cảm thấy bản thân nể lớn quá, sợ sau này không thu nổi miệng sao?

"Vâng." Tôi nhanh chóng trả lời. "Trưởng phòng, tôi nên nói lý do như thế nào?"

"Tất cả tin tức ở công ty chúng tôi, trừ tổng giám đốc Trác ra, tên những người khác đều không được đăng báo." Trưởng phòng trả lời lại.

Tôi mặc niệm vì anh Trác, hình tượng tổng tài bá đạo thế nào chứ! Chẳng phù hợp anh chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 212: Trác hàng rời đi

Liên tục một tuần, tôi cơ bản đều là đối tiếp phỏng vấn truyền thông, ngày nào cũng mang giày cao gót tiếp khách đến tiễn khách về, mệt mỏi không ra hình người.

Phạm là thời gian được ngồi xuống, nếu không phải sửa bản thảo bên truyền thông gửi tới thì cũng là bỏ sung sáng tác tin tức mới.

Anh Trác rất lâu không tới tìm tôi, tôi cũng không thúc giục anh.

Trác Hàng sắp xuất ngoại rồi, anh làm ba, dù sao cũng nên dành chút thời gian cho con trai.

Trác Hàng lần nữa liên lạc với tôi, là trước đêm cậu rời đi.

Khurong Kha, ngày mai tôi sẽ đi.

Tôi rất nhớ cô.

Chuyện hôm đó, tôi rất xin lỗi.

Cô là cô gái đầu tiên tôi yêu, chuyện yêu đương tôi cũng không giỏi, làm cô sợ, thật xin lỗi.

Chúng ta còn có thể làm bạn không? Kiểu quan hệ bình thường nhất đó. Tôi thề sau này sẽ không bao giờ đi quá giới hạn.

Chuỗi tin nhắn liên tiếp được gửi tới, điện thoại di động tôi "ting ting ting" vang lên.

Tôi không biết nên trả lời như thế nào, quan hệ giữa cậu và tôi quả thực quá phức tạp.

Nếu cậu chỉ là một chàng trai bình thường, có lẽ tôi sẽ bằng lòng làm người bạn bình thường, thế nhưng... Cậu lại là con trai anh Trác.

Chưa kể đến chuyện cậu thích tôi, cho dù chỉ là bạn bình thường, sợ rằng cũng không thể nào dễ dàng tha thứ việc tôi là tình nhân của ba cậu.

Tôi thờ dãi một hồi, để điện thoại di động xuống, tiện tay rút ra quyển "Tình nhân" của Đỗ Lạp Tư. Tôi phát hiện, mỗi lần tôi tâm phiền ý loạn, cũng sẽ thích đọc quyển sách này, tùy ý lật một trang là có thể tiếp tục đọc đi.

Tiếng tin nhắn thỉnh thoảng lại vang lên, tôi làm bộ như không nghe thấy, sau đó bỏ đi tắm...

Đến khi tắm xong, tôi mở di động ra, lại thấy ba tin nhắn đến.

Trong lòng có chút phiền muộn, sau khi mở tin nhắn ra đọc lại phát hiện, trong đó có một cái là anh Trác gửi tới.

Tiểu Như, Tiểu Hàng gửi tin nhắn cho em sao?

Tôi không vội trả lời, chỉ mở xem hai tin nhắn Trác Hàng gửi đến: Có lẽ cô sẽ không tha thứ cho tôi, đúng như lúc đầu cô đã nói, tôi chẳng qua chỉ là người đi đường. Khurong Kha, một thỉnh cầu cuối cùng, đừng đổi số zalo, đừng đổi số di động, đừng chặn tôi, ít nhất để tôi biết cô vẫn còn ở đó.

Tôi thờ dãi một hồi, sau đó nhắn tin cho anh Trác: Xin lỗi, vừa rồi em đi tắm, bây giờ mới nhìn thấy tin nhắn của anh. Trác Hàng nói ngày mai cậu ấy đi.

Anh Trác: Em sẽ đến tiễn nó sao?

Tôi: Em chưa trả lời tin nhắn, cũng sẽ không đi tiễn cậu ấy.

Anh Trác: Được, đã biết.

Đặt điện thoại di động xuống, tôi chợt nghĩ, nếu tôi đồng ý đi tiễn Trác Hàng, không phải có thể gặp được mẹ cậu ấy hay sao? Nếu cô ấy nhìn thấy tôi, có thể đoán ra tôi là tình nhân của anh Trác chăng? Tôi và anh Trác gặp mặt trong tình huống đó, có thể không lộ tẩy hay sao?...

Phải biết rằng, hai người một nam một nữ, có quan hệ và không có quan hệ, chỉ một chút ngôn ngữ cơ thể nho nhỏ, một vài động tác tay chân cũng có thể nhìn ra.

Dĩ nhiên, những chuyện này đều chỉ là suy nghĩ mà thôi.

Tôi còn chưa đến nỗi rảnh rang đi gây sự làm chuyện xấu...

Dĩ nhiên, rất nhiều năm sau hôm nay, tôi cũng nghĩ, nếu như lúc ấy tôi đến sân bay, đi tiễn Trác Hàng, kết cục của tôi và Anh Trác có thể giống nhau hay không...

Ngày hôm sau, tôi lại nhận được tin nhắn của Trác Hàng: Khurong Kha, tôi sắp phải lên máy bay rồi, thật buồn cô không tới. Khurong Kha, chúc cô hạnh

phúc...

Đọc tất cả tin nhắn cậu gửi cho tôi từ đêm qua tới giờ, tôi chợt cảm thấy tâm địa mình rất sắt đá.

Cuối cùng, tôi nhắn cho cậu một tin: Lên đường bình an, tiền đồ như gấm.

Trác Hàng: cảm ơn.

Đêm Trác Hàng rời đi, anh Trác nằm trên giường tôi.

Có khi trong nháy mắt, tôi thậm chí còn suy nghĩ: Tôi rốt cuộc là tiểu tam của anh Trác và vợ anh, hay là tiểu tam của anh Trác và con trai anh?

Người khác là vợ xuất ngoại, chồng tìm tình nhân, tại sao đến lượt anh Trác lại trở thành con trai xuất ngoại, cha tìm tình nhân?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 213: Anh còn không biết xấu hổ nói mình già

Ban đêm, anh Trác đặc biệt hung bạo, như loài mãnh thú vậy.

Tôi đầu tiên vẫn yên lặng chịu đựng, sau đó đỉnh núi truyền tới cảm giác vô cùng mãnh liệt.

Chúng tôi làm nhiều lần liên tiếp, cho đến anh không muốn nữa, lúc này tôi mới mềm nằm trong ngực anh.

"Hôm nay thế nào?" Tôi hỏi, đầu ngón tay vẽ vòng vòng ở ngực anh.

"Giảm." Anh nói.

"Tại sao?" Tôi và Trác Hàng căn bản không có gì, hơn nữa anh cũng biết là không có gì.

"Có người theo đuổi em, trong lòng tôi không thoải mái."

Tôi lập tức phì cười: "Lão đại, thứ nhất, đó là con trai anh, thứ hai, em và cậu ấy trong sạch. Từ nay về sau, cậu ấy là người đi đường qua em, em cũng chỉ là người đi đường ngang qua cậu ấy mà thôi."

Anh Trác lắc đầu: "Trước kia chưa từng nghĩ nhìn thấy có người theo đuổi em, trong lòng sẽ khó chịu như vậy, nếu không phải nó là con trai tôi, nói không chừng trong buổi họp hôm trước tôi đã nện cho nó một trận rồi."

Trong lòng tôi lập tức liền ngọt ngào, khóe môi vênh lên, đầu tựa vào cổ anh.

"Thấy tôi ghen, em vui vẻ như vậy sao?" Tôi nghe anh cười khẽ.

"Đúng vậy! Bình thường muốn hỏi anh một câu có thích em hay không khó như lên giời ấy, hôm nay thấy anh ghen, trong lòng em tự nhiên vui vẻ, giống như nghe chính miệng anh bày tỏ vậy." Tôi cười, hôn thật kêu hai cái lên cổ anh.

"Đồ ngốc!" Anh cười nói, trong giọng nói đều là cưng chiều.

"Em chính là đồ ngốc, chỉ làm đồ ngốc của anh thôi." Tôi hứa theo lời anh.

Bàn tay anh vuốt ve sống lưng tôi, một lát sau mới nghe anh lên tiếng: "Tôi có chút lo lắng cho Tiểu Hàng."

"Sao? Sợ cậu ấy thủy thổ không quen? Hay là không thích ứng được bên kia?" Tôi hỏi.

"Đều không phải." Anh nói. "Nó dường như rất thích em, nếu tôi không đoán sai, em cũng là cô gái đầu tiên mà nó thích."

Tôi nhớ tới tin nhắn Trác Hàng gửi cho tôi cũng nói như vậy, liền nhồm nửa người dậy, nhìn anh, rất nghiêm túc hỏi: "Lần đầu tiên thích một cô gái thì sao?"

"Lần đầu tiên thích một cô gái, vậy chính là mối tình đầu của nó, mối tình đầu khó quên, tôi sợ nó không quên được em, đây là một. Hai là, lần đầu tiên nó thích một cô gái, lại bị từ chối, tôi sợ nó sẽ có bóng ma trong lòng." Anh Trác nhắm mắt lại, một tay xoa xoa chân mày, đáng vẻ rất mệt mỏi.

Tôi đưa tay, thay tay anh xoa xoa.

"Sẽ không nghiêm trọng như vậy chứ?" Tôi từ từ thả nằm trên người anh, đổi thành ngồi trên người anh.

"Tôi chỉ là lo lắng." Anh Trác nói. "Cũng may thời gian có hai năm, hy vọng nó có thể thoát ra."

Tôi "ừm" một tiếng, chợt có hứng thú, nói đùa: "Nếu không, anh nhường em cho cậu ấy, cậu ấy sẽ không có bóng ma tâm lý nữa?"

Anh Trác đột nhiên mở mắt ra, sau khi nhìn thấy nụ cười trên mặt tôi, cũng nở nụ cười, ấn tôi vào trong ngực: "Không cho, em là của tôi."

"Ừm, em là của anh. Miễn là anh cần em, cả đời này của em đều là của anh. Anh Trác, em còn muốn..." Tôi nắm thân thể.

"Trước kia là ai nói không cần?" Anh Trác cười, hai tay đi xuống, anh nghiêng đầu, nhắm hai mắt hôn tôi: "Muốn thì tự mình làm, tôi tuổi tác đã cao, không động được."

"Xi, anh còn không biết xấu hổ nói mình già rồi sao?" Tôi hôn cằm anh, một đường tuốt xuống.

Rất nhanh, tôi nghe tiếng anh động tình...

Mãi một lúc sau, tôi mới lại nằm trên người anh: "Thích không?"

"Thích." Anh hôn trán tôi. "Tiểu cảm thú, tôi rất lo sau này tôi già rồi, không thỏa mãn được em thì làm thế nào?"

"Anh Trác làm sao sẽ già chứ? Cho dù là già rồi, em nằm ở bên cạnh anh, cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 214: Chôn lựu đạn

Những chung cư chúng tôi đang quảng bá đều lần lượt được đăng báo

Bởi vì toàn bộ đều là phóng viên hoặc biên tập phỏng vấn viết, bản thảo đọc không thấy quá già, càng giống như tin tức trên bài báo truyền thông.

Trưởng phòng rất hài lòng, trong cuộc họp mỗi tuần như thường lệ, đặc biệt tuyên dương tôi.

Tôi không dám giành công, vội vàng nói là nhờ anh Nhuế điều dắt tôi, trưởng phòng gật đầu một cái với Nhuế Tuyền, khen ngợi: "Rất tốt, giữa đồng nghiệp nên trợ giúp lẫn nhau."

Sau đợt quảng bá này, có hai nhà môi giới hợp tác đến kỳ hạn, đối phương rất tích cực gửi báo cáo tổng kết tới, hóa đơn cũng gửi tới.

Tôi cầm hóa đơn lại đến tìm Nhuế Tuyền.

"Anh Nhuế, cái này xử lý thế nào?"

"Tôi cũng biết cô sẽ tới tìm tôi." Nhuế Tuyền cười. "Tôi chỉ cô làm báo cáo kế toán."

Anh vừa nói, vừa lấy ra mẫu báo cáo từ trong ngăn kéo, chỉ cho tôi điền như thế nào, chuẩn bị những tài liệu gì, lại đích thân dẫn tôi đến phòng tài vụ.

"Anh Nhuế, đây không phải là trả tiền sau khi ký hợp đồng sao? Chờ khi phát hành xong mới trả tiền, truyền thông không sợ xí nghiệp không trả tiền ư?"

"Dĩ nhiên không sợ, chúng ta ở thành phố A cũng không phải loại công ty nhỏ vô danh, làm sao dám làm chuyện không trả tiền? Lại nói, trừ những công ty không biết xấu hổ không cần tên tuổi, ai lại dám đắc tội truyền thông?" Nhuế Tuyền cười. "Nếu thật sự có nguy cơ gì, nếu truyền thông không chịu hỗ trợ, tốn nhiều tiền hơn nữa cũng thành công cốc."

Anh dừng một chút: "Quan hệ giữa chúng ta và truyền thông giống như đi trên chiếc cầu thăng bằng*, ai cũng không thể rời bỏ đối phương."

(*) Môn thể thao dùng ván gỗ đặt thăng bằng trên một điểm tựa.

Tôi gật đầu, thật sâu xa triết lý.

"Ngoại trừ chuyện này, phát hành trước trả tiền sau còn có một ưu điểm, không sợ truyền thông báo cáo qua loa." Nhuế Tuyền nói. "Nếu bọn họ làm ăn không đến nơi đến chốn, chúng ta hoàn toàn có lý do khẫu trừ chi phí."

Tôi lại gật đầu, cảm thấy chí lý vô cùng!

Nhanh chóng giải quyết xong thủ tục thống kê chi phí, Nhuế Tuyền cười, thuận miệng nói: "Không nhìn ra, độ trung thành của cô với công ty cũng rất cao nha! Lúc tôi nói có thể khấu trừ chi phí, ánh mắt cô cũng cười híp lại."

"Đâu có!" Trong giọng nói lộ ra đắc ý.

Đây chính là công ty của anh Trác, yêu công ty chính là yêu Anh Trác, tôi dĩ nhiên trung thành cao rồi!

"Đúng rồi, anh Nhuế, các công ty có hợp đồng đã đến kỳ, mấy hôm nay đều giục tôi ký hợp đồng mới! Chuyện này làm thế nào? Có ký hay không ạ?" Tôi hỏi.

"Ký chứ, đều là hợp tác truyền thông lâu dài, quyết định cơ cấu hợp tác, sau khi phục vụ kết thúc mới trả tiền." Nhuế Tuyền nói. "Cô có thể căn cứ vào nội dung thực tế cần tăng thêm hay giảm bớt các hợp đồng, cũng có thể thay đổi đơn vị truyền thông. Đến lúc xuất hợp đồng ra ngoài, gửi cho đồng nghiệp bên công ty phụ trách pháp vụ xem qua một chút. Ngoài ra, trước khi ký hợp đồng phải báo cáo, tiêu phí cho hợp đồng nếu vượt quá 200 triệu, phải sao in, gửi cho tổng giám đốc Trác và kế toán thanh tra, bọn họ cũng phải ký tên."

Tôi ghi nhớ lời của Nhuế Tuyền.

"Báo cáo cũng có mẫu sao?"

"Tôi cho cô tôi báo cáo trước kia tôi đánh sẵn, cô sửa đi một chút là có thể dùng được."

"Anh Nhuế, anh thật là người tốt!"

"Trưởng phòng không phải nói rồi sao, giúp đỡ người mới là trách nhiệm của mỗi người mà."

Bản chuyện hợp đồng với truyền thông dài dằng dặc.

Theo lý thuyết, loại hợp đồng này, trực tiếp lấy nội dung lần đầu hợp tác chụp xuống là xong, thế nhưng không ngờ tới chính là, đối phương đòi lên giá, muốn tăng thêm 20%.

Vốn là hợp đồng hơn một tỷ, bây giờ biến thành một tỷ hai.

Sự khác biệt giữa hai trăm triệu, đừng nói là ký, ngay đến dùng khí để báo cáo tôi cũng không có, không có lý gì trên tay Nhuế Tuyền là một tỷ, sang tay tôi lại là một tỷ hai.

Tôi vẫn luôn khẳng định giá tiền này, tìm vô số lý do để ép giá, thậm chí ngay cả những lời như không xuống giá không hợp tác nữa cũng nói hết ra, nhưng đối phương nhất định một phần tiền cũng không chịu giảm.

Tôi đành phải mặt dày nhờ Nhuế Tuyền giúp đỡ lần nữa.

Nhuế Tuyền nói: "Giới truyền thông giỏi nhất chuyện thổi phồng, cô lật xem những hợp đồng trước kia của chúng tôi liền dễ dàng phát hiện ra. 20 % tăng lên vẫn có thể chấp nhận, nhưng cô có thể đòi hỏi thêm ở những phương diện khác, ví dụ như muốn nhiều phục vụ hơn một ít. Một tỷ hai là 12 cái nửa bản, cô có thể bảo anh ta tặng thêm 2-3 cái một phần tư bản nữa."

Tôi sáng tỏ thông suốt, lại bản bạc cùng bên truyền thông kia hồi lâu, cuối cùng đi đến quyết định chi tiết.

Tôi rất vui vẻ, cho rằng bản thân rốt cuộc có thể tự mình phụ trách một phía, thế nhưng thời khắc này tôi làm sao cũng không nghĩ tới, bắt đầu từ lần đầu tiên nói chuyện hợp tác ký hợp đồng liền chôn xuống một quả lựu đạn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 215: Không mặc gì đẹp nhất

Hợp tác truyền thông là loại hợp tác lâu dài hạng nhất, khi hợp đồng cũ lần lượt tới kỳ hạn, phía bên tôi lại bắt đầu ký tiếp từng cái hợp đồng mới.

Cùng một thành phố, chuyện tăng giá ở giới truyền thông vĩnh viễn sẽ không là hành động đơn độc của một nhà truyền thông nào, chỉ hai tháng ngắn ngủi, năm phần hợp đồng tiếp theo qua tay tôi đều không ngoại lệ mà treo một cái giá lơ lửng.

Ngoài ra, tôi còn tự mình ký hai phần hợp đồng tạp chí tuần san, đây chỉ là hợp tác một kỳ. Tôi nói muốn xem hiệu quả một chút, giá cả ngược lại không cao, đều chỉ hơn trăm triệu, nội dung được quảng bá trên ba trang bìa.

Tạp chí tuần san trước nay luôn dựa vào tài liệu thực tế, chủ yếu lấy phái nữ làm chủ, nội dung căn bản xoay quanh chuyện ăn mặc ở.

Chủ đề của của tạp chí tuần san tôi hợp tác là trang phục thời thượng và sức khỏe cuộc sống, thời gian phỏng vấn định cùng một ngày.

Đã thống nhất cùng với biên tập, trong tất cả hình ảnh đều có tên của công ty chúng tôi, mỗi đồ dùng biểu diễn hay tài liệu khi nhân vật xuất hiện cũng có tên của công ty, trên mỗi trang giấy đều có một đoạn đơn giản giới thiệu công ty chúng tôi và biểu tượng của công ty.

Hình thức đồng nhất như vậy, trường phòng rất đồng ý.

Trước thời hạn ba ngày tôi vào zalo của công ty thông báo cho tất cả mọi người, thời gian bên tạp chí tới phỏng vấn chụp hình, hy vọng mọi người chú ý trang phục một chút. Về phần người được phỏng vấn, do biên tập của đối phương sau khi đến hiện trường công ty mới quyết định.

Trên zalo, tất cả mọi người đều vui vẻ, nhất trí bày tỏ ủng hộ, ngay cả anh Trác luôn luôn lặn xuống nước không nói lời nào cũng lên tiếng.

"Đề nghị mặc trang phục công sở hay là mặc trang phục tự do?"

Một câu anh nói ra, toàn bộ công ty nhất thời sôi trào!

"Là tổng giám đốc Trác, tôi không nhìn lầm đấy chứ!" "Thì ra tổng giám đốc Trác vẫn luôn lặn xuống nước!" "Tổng giám đốc Trác, chúng tôi nhìn thấy anh rồi nhé!"

"Khương Kha, cô mau chóng thông báo một tiếng với biên tập bên tạp chí, tổng giám đốc Trác của chúng ta bằng lòng phối hợp phỏng vấn!"

"Tổng giám đốc Trác chính là đệ nhất soái ca của công ty chúng ta, muốn anh lên tạp chí, phải dành một mặt bìa để ảnh nhân vật đó!"

"@Khương Kha, mau mau liên lạc biên tập bên tạp chí đi! Kêu bọn họ mời nhiếp ảnh gia và chuyên viên ánh sáng tốt nhất tới đây." Đây là Trường phòng nói.

Mọi người đua nhau gõ bình luận rào rào.

"Đạ, vậy thì tôi sẽ đi liên lạc, nếu tổng giám đốc Trác đồng ý lên mặt bìa, lượng tiêu thụ của tạp chí khẳng định sẽ tăng lên vùn vụt!" Tôi nói.

"Khương Kha, tổng giám đốc Trác của chúng ta cũng đồng ý bán đi nhan sắc rồi, cô mau nói một tiếng với bọn họ, kêu bọn họ miễn tiền quảng cáo cho chúng ta luôn đi." Thư ký Đinh cũng hiếm khi mới ngoi lên bình luận.

"Được, tôi sẽ đi liên lạc với bọn họ." Tôi trả lời rất nhanh.

Thư ký Đinh là người có địch ý với tôi, tôi phải vạn phần cẩn thận, tích cực ứng đối.

"Mấy người này, các người trọn mắt nói mò! Nếu tôi là đệ nhất soái ca, vậy những nam giới khác trong công ty các người quảng đi đâu?" Anh Trác nói.

Qua vài hàng chữ, tôi nhận ra tâm trạng anh đang rất vui.

Trong nhóm lại sôi lên một màn tăng bốc, cái gì mà người đàn ông thành thực quyến rũ, anh tuấn nhiều tiền, nếu như chưa lập gia đình, nhất định sẽ phóng ngựa đuổi theo...!

Tôi nhìn màn ảnh cười ngây ngô, trong đầu nghĩ: Hừ hừ hừ, người đàn ông tốt như vậy, đã bị tôi bắt lại!

"Nhiều mỹ từ ca ngợi mình như vậy, sao tôi lại vẫn thích nhất 'cầm thú mặc áo mũ, bại hoại vờ lịch sự' vậy nhỉ?" Anh nhắn tin cho tôi.

"Bởi vì quan hệ của chúng ta không giống họ chứ sao! Nếu những người khác dùng hai từ cầm thú hình dung anh, sợ rằng anh sẽ sống chết một trận với họ ấy chứ!" Tôi nói.

"Cũng đúng. Vậy em cảm thấy tôi mặc gì đẹp nhất?"

"Đương nhiên là không mặc gì rồi." Tôi không chút nghĩ ngợi liền gõ chữ gửi đi, trong đầu xuất hiện hình ảnh không thuần khiết.

Anh Trác như vậy, thật khiến người ta mê mẩn mà!

"Tôi đang hỏi nghiêm túc đó, lúc họ phỏng vấn ấy."

"Đó là tạp chí thời trang, lấy phái nữ làm chủ, dĩ nhiên phải mặc thứ phái nữ thích nhất rồi."

"Ý em là mặc thứ em thích nhất chứ gì?"

"Em thích nhất anh không mặc gì cơ..."

"Buổi tối không mặc cho em xem..."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 216: Sự các cô sẽ hét chói tai

Vào ngày phỏng vấn, anh Trác từ nhà trọ nhỏ của tôi đến công ty, quả nhiên anh mặc chiếc áo sơ mi xám kẻ ca rô mà tôi thích nhất, cùng với quần âu màu xám và đeo một cặp mắt kính.

Tôi thì mặc một chiếc váy ngắn màu đen, đây là chiếc váy mà anh Trác đã chọn cho tôi.

Anh ấy nói, vì phải chụp ảnh nên chắc là hầu hết người trong công ty sẽ mặc màu sáng, hơn nữa tôi còn trẻ, da lại trắng, mặc đồ đen sẽ càng nổi bật.

"Không cần phải chụp em đâu! Cứ chụp những người khác là được rồi." Tôi nói.

"Vậy sao được? Em là người đẹp nhất của công ty chúng ta mà." Anh Trác nói.

"Ủa? Anh cũng là người đẹp trai nhất trong công ty chúng ta, hai ta đứng chung một chỗ, không phải là trai tài gái sắc hay sao?" Tôi đẩy anh vào cạnh bàn ăn, đưa tay lên cời hai cúc áo trên cùng của anh ra, ngón tay vuốt ve yết hầu anh.

"Em không muốn đi làm à?" Anh hỏi, giọng hơi khàn, yết hầu chuyển động lên xuống, trong ánh mắt dấy lên chút lửa.

"Muốn." Tôi lùi về phía sau một bước, ngón tay cũng rời khỏi cơ thể anh, nhìn anh với ánh mắt thuần túy của một người phụ nữ nhìn đàn ông: "Em cảm thấy như vậy càng gọi cảm hơn đó! Lát nữa nếu nhiếp ảnh gia đề nghị như vậy, anh có đồng ý không?"

"Tất nhiên là không." Anh tiến lên một bước, hé miệng, ngậm lấy môi tôi mút một hồi rồi mới chịu tách ra. "Chỉ có em mới được chiêm ngưỡng sự gọi cảm của tôi thôi, nếu như tạp chí xuất bản thì sẽ bị người khác thấy."

Anh vừa nói, vừa cài lại cúc áo: "Trước mặt người khác, tôi phải kín đáo chút chứ."

"Ngoan." Tôi thưởng cho anh một nụ hôn.

"Nếu tôi không ngoan, em không cho tôi ăn thì làm thế nào?" Anh cười, ánh mắt quét xuống phía dưới, như đang ám chỉ.

Tôi cũng cười, lúc này không thể tiếp tục trêu anh nữa, nếu không, với bản tính của "động vật ăn thịt", anh có thể đè tôi xuống giường cả ngày mất.

Sau khi đến công ty, tôi nhìn xung quanh thì thấy ai nấy đều trang điểm rất lộng lẫy.

Không riêng gì những nam nữ đồng nghiệp ngồi trong khoang làm việc có vách ngăn, mà ngay cả các di phụ trách quét dọn vệ sinh cũng mặc áo sơ mi hoa phong cách Hawaii, còn đặc biệt làm tóc nữa.

Rất đẹp, trong rất hợp thời.

Tôi cảm thấy mình như con quạ đen lạc giữa rừng hoa.

Nhưng như vậy thì đã sao? Tôi không có ý định cùng ai khoe sắc, cứ làm một chiếc lá xanh là được rồi.

Đúng 9 giờ 20 phút, hai biên tập của tạp chí thời trang đến công ty chúng tôi, tôi xuống dưới tiếp đón, dẫn họ vào công ty sau đó đưa họ lên tầng hai đi dạo một vòng.

Sau khi mọi người hiểu rõ, chúng tôi mở một cuộc họp ngắn khoảng 10 phút.

Hai nhiếp ảnh gia của tạp chí tự mình chọn người, tự mình chụp ảnh, cả phỏng vấn cũng vậy, ngoại trừ các nhân vật cấp cao.

Còn như anh Trác, phó tổng giám đốc, hay thư ký Đinh thì do biên tập viên của hai tạp chí cùng nhau phỏng vấn, dù sao thì cả hai tạp chí của bọn họ đều cần một số thông tin cơ bản, nếu để những nhân viên bình thường đến phỏng vấn thì sẽ dễ xảy ra sai sót.

Khi tôi hỏi bọn họ có yêu cầu gì đối với người phỏng vấn, thì bọn họ không hẹn mà cùng trả hai chữ: Phải đẹp.

Tôi ghen lời, đúng là một thế giới coi trọng bề ngoài.

"Khuong Kha, tôi sẽ để dành trang bìa cho cô!" Biên tập tạp chí A nói.

"Tôi cũng giữ lại trang bìa cho cô!" Biên tập tạp chí B lập tức nói: "Trước khi gặp mặt thì chỉ nghĩ chắc cô cũng xinh đẹp, nhưng không ngờ cô lại đẹp tới như vậy!"

"Công ty chúng tôi còn có rất nhiều người đẹp, các chàng trai cũng xuất sắc lắm nha!" Tòì vội vàng nói.

"Yên tâm đi, sẽ chụp cho các cô thật đẹp." Biên tập tạp chí A vỗ vỗ vai tôi nói: "Hiện tại người làm tôi lo lắng nhất là tổng giám đốc Trác của các cô, lỡ anh ấy không đẹp trai như cô nói thì phải làm sao?"

"Cho dù không đẹp trai cũng không thành vấn đề, điều tôi lo lắng chính là khí chất." Biên tập tạp chí B nói.

Tòì cười: "Với mắt nhìn người của tôi, mọi người còn lo gì chứ?"

"Nói cũng đúng!" Hai biên tập viên cùng cười "Đội lát nữa gặp người thật sẽ biết, cho dù không đẹp trai, khí chất hơi kém cũng không sao cả, nhiếp ảnh gia của chúng tôi sẽ tìm góc độ đẹp nhất để chụp."

Tòì "ừ" một tiếng rồi nói một câu bí hiểm: "Tôi chỉ sợ lúc các cô nhìn thấy anh ấy sẽ hét chói tai thôi."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 217: Hừ! Tuyệt đối không cho các cô thấy

"Hét chói tai?" Biên tập tạp chí A bĩu môi, khoác tay lên vai tôi "Khương Kha, cô đang nghi ngờ tiêu chuẩn của chúng tôi sao?"

Cô ta hát cảm về phía biên tập tạp chí B: "Tôi và cô ấy tuy phòng vẫn chưa đến 1000 nhưng cũng phải mấy trăm người đàn ông rồi, nói thật, không có nhiều người có thể khiến cho chúng tôi hú hét âm ỉ đâu! Hơn nữa tôi còn nghe nói tổng giám đốc Trác của các cô cũng không còn trẻ nữa."

Biên tập tạp chí B gật đầu phụ họa: "Đàn ông trung niên, kể cả vòm ngực có hấp dẫn thì vòng eo cũng..." Vừa nói cô ta vừa lắc đầu "Có thể khiến tôi hét chói tai thì không những phải có một gương mặt đẹp trai, mà ít nhất còn phải có thêm cơ bụng 8 múi, hai đường nhân ngư tuyệt đẹp."

* Đường nhân ngư là hai đường chéo từ hai bên hông kéo dài xuống bẹn tạo thành hình chữ V.

Cơ bụng 8 múi, hai đường nhân ngư tuyệt đẹp, xin lỗi, anh Trác nhà tôi có đủ cả!

Nhưng tôi sẽ để cho các cô thấy sao?

Dù tôi có cho các cô nhìn, thì anh Trác nhà tôi cũng không đồng ý. Hừ!

Tòì nhún mày, không lên tiếng.

Hai biên tập viên thấy phản ứng của tôi thì cho rằng tôi thực sự đã nói quá, sau đó họ cũng không nói thêm gì nữa, chỉ đi theo tôi tới phòng làm việc của anh Trác.

Bên ngoài phòng làm việc của anh Trác là phòng làm việc của thư ký, tôi hỏi thư ký Đinh về việc phỏng vấn và chụp ảnh trước, cô ta kiêu ngạo ngẩng đầu, liếc qua tôi rồi nói phải vào trong xin phép.

Tòì đứng đợi bên cạnh bàn làm việc, hôm nay cô ta vẫn mặc áo sơ mi trắng, váy ngắn và giày cao gót màu đen như mọi hôm.

Hình như tóc của cô ta đã được chăm sóc kỹ, trên cổ còn đeo một chiếc vòng tinh xảo, gương mặt trang điểm tỉ mỉ.

Đây là người mà tôi đã dặn dò riêng với hai biên tập viên, hi vọng bọn họ quan tâm đến cô ấy nhiều hơn một chút, nhất định phải phỏng vấn, phải chụp ảnh để đăng bài.

Có hai nguyên nhân, một là thư ký Đinh thật sự giỏi, thông minh và chuyên nghiệp; hai là cô ta không thích tôi, tôi muốn cô ta ghét tôi một chút.

Chỉ vài giây sau, thư ký Đinh đã rời khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc Trác: "Khương Kha, tổng giám đốc Trác mời các cô vào."

"Vâng, cảm ơn thư ký Đinh." Tòì gật nhẹ đầu, sau khi rời khỏi phòng làm việc của thư ký, tôi vẫy tay với hai biên tập viên, dẫn bọn họ vào trong.

Đây là lần đầu tiên tôi vào phòng làm việc của anh Trác.

Chỉ cảm thấy đó là một căn phòng lớn, phía ngoài là một bộ ghế sofa nhỏ, tạo thành một phòng họp thu gọn, bên trong là anh Trác đang ngồi sau chiếc

bàn làm việc màu đen của tổng giám đốc, thấy chúng tôi đi vào, anh đứng dậy đầy phong độ.

"Hoan nghênh hoan nghênh." Anh Trác nói rồi liếc qua tôi, sau đó giơ tay về phía ghế sofa ra hiệu: "Mời".

Tôi lập tức giới thiệu mọi người với nhau, bao gồm tên của hai nhà truyền thông, tên của biên tập viên cùng chủ đề của buổi chụp ảnh và phỏng vấn lần này.

Anh Trác gật đầu nhẹ, bày tỏ sẽ hết sức phối hợp.

Tôi trộm nhìn hai biên tập viên thì thấy mắt họ cũng sắp biến thành hình trái tim rồi, cả đám người nhìn anh Trác với ánh mắt hâm mộ.

Tôi cảm thấy rất đặc ý, đây là người đàn ông mà tôi thích, cũng là người đàn ông của tôi.

"Tổng giám đốc Trác thật xuất chúng, đáng người chuẩn, mắt thẩm mỹ lại tốt, thừa sức làm nhân vật trang bìa của chúng tôi." Biên tập A cười nói.

"Cũng rất thích hợp làm nhân vật trang bìa của chúng tôi!" Biên tập B không chịu thua kém. "Chủ đề kỳ này của chúng tôi là cuộc sống lành mạnh, tổng giám đốc Trác có thể giữ được dáng người chuẩn như vậy nhất định là thường xuyên tập thể dục rồi!"

Anh Trác cười: "Tập thể dục là việc mà ngày nào tôi cũng làm."

Lúc này trong lòng tôi tràn ngập sự khinh bỉ, không ngờ anh Trác và trưởng phòng của chúng tôi đều giống nhau, có thể khoác lác như vậy, làm gì có chuyện anh tập thể dục hàng ngày, chỉ ít là những ngày sống tại phòng trọ nhỏ của tôi, anh không hề tập thể dục.

Buổi phỏng vấn nhanh chóng được bắt đầu, biên tập A và biên tập B mỗi người lấy ra một quyển sổ nhỏ, ngồi ở hai ghế sofa bên cạnh anh Trác, nhiếp ảnh gia đi xung quanh tìm góc độ, chụp lia lịa.

Tôi thì ngồi trên sofa đối diện với anh Trác, đường đường chính chính quan sát người đàn ông tôi yêu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 218: Vợ tôi không đồng ý

Được rồi, tôi thừa nhận là tôi không tập trung.

Tôi không nghe thấy những gì biên tập A và biên tập B nói, nhưng kì lạ ở chỗ tôi nghe rõ từng câu từng chữ của anh Trác.

Anh nói, quần áo của anh không nhiều lắm, mà anh cũng không quan tâm nhãn hiệu mình đang mặc là gì, chỉ cần thoải mái là được.

Anh nói, anh thích vận động, mỗi ngày đều tập thể dục và ăn uống thanh đạm.

Anh nói, anh thích đọc sách, thích âm nhạc, thích xem phim và đi du lịch...

Ngoài mặt thì tôi không biểu hiện ra nhưng các tế bào não trong đầu lúc này đang hoạt động hết công suất.

Lúc anh bảo anh không quan tâm mình mặc đồ của nhãn hiệu nào, tôi lập tức nhớ tới số quần áo có trong tủ của anh, anh thật sự không quan tâm đến nhãn hiệu, nhưng những nhãn hiệu mà anh mặc đều là nhãn hiệu nổi tiếng.

Lúc anh nói anh thích vận động, hàng ngày đều tập thể dục, tôi nghĩ chắc hẳn anh cho rằng vận động trên giường cũng là tập thể dục.

Lúc anh nói anh thích đọc sách, nghe nhạc, xem phim, tôi kinh ngạc nhận ra, hình như những điều anh đang nói là sở thích của tôi thì phải?

Ánh mắt nóng bỏng của tôi dường như đã dán chặt trên người anh ấy, khóe môi anh khẽ nhếch lên cười rồi ngay sau đó lại biến mất, tiếp tục trò chuyện cùng biên tập viên.

Cuộc phỏng vấn kéo dài 40 phút, sau 40 phút, hai biên tập viên cùng làm một việc, đó là bảo trợ lý ra ngoài phỏng vấn những người khác còn bọn họ thì ở lại phòng làm việc của anh Trác để quan sát nhiếp ảnh gia chụp hình cho anh.

Tôi cũng muốn ở lại, nhưng tôi cần phải đi sắp xếp những cuộc phỏng vấn khác nữa.

Tôi khó chịu đi ra ngoài, trong lòng thầm nghĩ, nhất định là hai biên tập viên này thấy anh Trác quá mê người nên không muốn rời đi.

Vì muốn nhanh chóng quay lại phòng làm việc của anh, tôi phối hợp sắp xếp ổn thỏa 4 cuộc phỏng vấn với tốc độ tên lửa, sau khi xác định thứ tự xong

xuôi, tôi “từ từ” đi lên lầu, giả bộ nghiêm trang bước vào.

Anh Trác quay lại trước bàn làm việc, lúc tựa vào cạnh bàn, lúc đứng bên cửa sổ, còn nhiếp ảnh gia thì chụp lia lịa.

“Tổng giám đốc Trác, có thể phiền anh cởi hai cúc áo phía trên ra không?” Biên tập tạp chí B làm ra vẻ nghiêm túc, đi tới trước mặt anh Trác, chuẩn bị cởi cúc áo của anh ra.

Không phải sáng nay mình vừa mới làm động tác này với anh Trác sao? Tim tôi đập “thình thịch” vì căng thẳng. Tôi nhớ lúc gặp anh ở hộp đêm, anh nói anh không kiêng ăn mặn, anh hỏi tôi đã từng làm chuyện đó trên xe chưa, nhất định là từng có rất nhiều phụ nữ qua tay anh, anh sẽ từ chối một người phụ nữ chủ động nhào vào lòng sao?

"Không được." Tiếng anh Trác vang lên, tôi thấy anh lách người sang bên cạnh, vừa khéo tránh khỏi cánh tay của biên tập tạp chí B.

Cô ta hơi lúng túng, nhưng cũng nhanh chóng bỏ tay xuống, tươi cười giải thích: "Tổng giám đốc Trác có dáng người đẹp như vậy, nếu cởi thêm hai cúc áo, đảm bảo sẽ có rất nhiều cô chảy nước miếng đấy!"

Anh Trác cười nói: "Xin lỗi, tôi đã hứa với vợ, không được cho người phụ nữ nào nhìn thấy cơ thể của tôi từ chiếc cúc áo thứ hai trở xuống."

Bị từ chối thẳng thừng như thế, biên tập tạp chí B đành lui về sau một bước, nở nụ cười chuyên nghiệp: "Không ngờ tổng giám đốc Trác lại yêu vợ như vậy."

"Yêu vợ là nghĩa vụ số một của mỗi người đàn ông." Anh Trác không ngần ngại nói luôn rồi tiện tay đưa đồng hồ lên nhìn một chút "Thời gian cũng không còn nhiều nữa, vừa rồi cũng chụp được không ít, chúng ta dừng ở đây chứ?"

Biên tập của tạp chí A và tạp chí B nhìn nhau, trong con mắt đều ánh lên sự thất vọng.

Biên tập tạp chí B biết hành động vừa rồi của mình đã làm anh Trác không vui nên lúc này không dám có thêm yêu cầu gì khác, chỉ đi tới trước mặt nhiếp ảnh gia, cúi đầu nhìn mấy tấm hình mà anh ấy vừa chụp.

"Tôi thấy rất đẹp." Nhiếp ảnh gia thấp giọng.

Tôi thấy biên tập tạp chí B gật đầu nhẹ, tâm trạng tôi mới bình tĩnh trở lại, tôi lại nhìn sang biên tập tạp chí A, thì thấy cô ta cũng nhìn tôi gật đầu nhẹ, tôi biết khâu chọn ảnh không còn vấn đề gì nữa mới vội vàng nói bình thường công việc của tổng giám đốc Trác rất bận, hy vọng mọi người có thể thông cảm.

Hai biên tập viên mặc dù tiếc nuối vì không thể tiếp tục ở lại phòng làm việc của anh Trác nhưng cũng chỉ có thể quay sang nói lời cảm ơn với anh rồi rời đi.

CHƯƠNG 219: CẢ NGƯỜI TÔI ĐỀU XAY XẮM

Sau khi rời khỏi phòng làm việc của anh Trác, tôi vội hỏi lại hai vị biên tập: "Ảnh chụp thế nào? Có thể dùng được không?"

Biên tập tạp chí A mỉm cười gật đầu, đánh mắt ra hiệu cho nhiếp ảnh gia mở máy lên, rồi nói: "Cô tự xem đi."

Tôi vội vàng tiến đến gần nhiếp ảnh gia, trên màn hình, vẻ đẹp trai, nho nhã, tuấn tú của anh Trác khiến tôi rụng rời tay chân.

"Đẹp quá!" Tôi nói.

"Đúng vậy! Quả nhiên là người đẹp, chụp kiểu gì cũng đẹp." Biên tập tạp chí A cười, "Tổng giám đốc Trác của các cô là một trong những doanh nhân đẹp trai nhất mà tôi từng gặp đấy."

Cô ta ngập ngừng: "Chỉ tiếc là anh ấy đã kết hôn rồi, nếu không... Kiểu gì tôi cũng phải của anh ấy cho bằng được!"

Tôi cười: "Tổng giám đốc Trác rất yêu vợ."

"Tôi biết rồi" biên tập tạp chí A nói, "Tôi nhất định phải thêm chi tiết cuối cùng đó vào bài, để tất cả đàn ông và phụ nữ ngoài kia đều biết một người đàn ông càng thành đạt thì sẽ càng yêu vợ."

Tiếp sau đó, tôi đưa nhóm người của bọn họ đi phỏng vấn thêm những người khác. Vừa đi tôi vừa nghĩ đến ý tứ trong câu nói lúc nãy của anh Trác. Rõ ràng là sáng nay anh nói câu đó cho tôi nghe, sao bây giờ lại biến thành nói cho vợ anh rồi?

Đáng lẽ khi thấy tôi đứng đó anh phải biết là không có lý do gì tôi lại không nghe được câu đó chứ.

Anh muốn âm thầm nói cho tôi biết, địa vị của tôi trong lòng anh không thua kém vợ anh hay sao? Không phải, không phải, không phải, nhất định không phải như vậy, anh nói bừa như vậy để tìm cớ từ chối biên tập tạp chí B mà thôi.

Nghĩ đến đó trong lòng tôi thấy hơi thất vọng.

Giờ cơm trưa, tôi đi ăn cùng nhân viên của hai tạp chí kia, trong bữa ăn, chúng tôi lại trò chuyện về nội dung bài báo, sau khi phỏng vấn cả một buổi sáng, biên tập viên đã có ý tưởng cho bài báo của mình, tôi còn góp ý thêm một vài thông tin mà tôi biết về những nhân viên được phỏng vấn.

"Đúng rồi, Khương Kha, cô từng gặp vợ của tổng giám đốc Trác chưa?" Biên tập tạp chí B vẫn còn chưa thỏa mãn.

Tôi lắc đầu: "Chưa gặp."

"Nhất định là một người rất đẹp, nếu không, làm sao có thể khóa chặt trái tim của tổng giám đốc Trác như vậy?" Biên tập tạp chí B nói.

Tôi gật đầu: "Mặc dù tôi chưa từng gặp qua vợ của anh ấy nhưng đã gặp con trai anh ấy rồi..."

Tôi còn chưa kịp dứt lời, mọi người đã vây xung quanh tôi hỏi: "Thế nào thế nào?"

"Đương nhiên là rất đẹp trai rồi." Tôi cười nói, "Con trai của anh ấy đẹp trai không kém gì anh ấy, tôi nghĩ gen của vợ tổng giám đốc Trác cũng rất mạnh."

"Cũng đúng, một người nổi bật như tổng giám đốc Trác, chắc chắn khi lấy vợ cũng phải lựa chọn kỹ càng, không phải người đẹp nghiêng nước nghiêng thành, thì cũng là con nhà quan chức hoặc là con cháu nhà giàu." Biên tập tạp chí B vẫn còn tiếc nuối.

Tôi không nói gì thêm, hình như anh Trác giấu vợ mình rất kỹ, ngay cả tôi cũng không biết.

Thỉnh thoảng vào buổi tối, khi tôi nói chuyện điện thoại với anh, cũng từng nghe thấy giọng của Trác Hằng, nhưng lại chưa từng nghe thấy giọng bà Trác.

"Đừng suy nghĩ nữa, ở công ty của chúng tôi, tổng giám đốc Trác nổi tiếng là người chồng tốt có một không hai đấy, tôi nghe người ta nói, tổng giám đốc Trác còn biết nấu cơm nữa! Thỉnh thoảng còn chạy về nhà để nấu bữa cơm tình yêu cho vợ nữa cơ." Tôi bịa chuyện nhân tiện đuổi mấy cô nàng lớn vốn muốn đến gần.

Những người xung quanh lại thêm một lần cảm thán.

Tôi lo thay cho mấy cô nàng độc thân ngồi cạnh, nếu sau này các cô lấy anh Trác ra làm tiêu chuẩn chọn chồng thì tôi sợ là các cô sẽ ở vậy đến già mất.

Hơn 3 giờ chiều mới kết thúc phỏng vấn, tôi cũng chụp một bức ảnh tập thể, tôi còn đặc biệt dặn dò họ, phiên họ gửi cho tôi một bản thảo sau khi làm xong nội dung, sau khi kiểm tra không có gì sai sót mới cho xuất bản.

Hai nhà truyền thông đều vui vẻ đồng ý.

Ba ngày sau, bản thảo được đưa đến đúng hẹn.

Tôi phân phát tất cả bản thảo cho những người có trong bài, để bọn họ xem xem có chỗ nào viết sai hay không. Nếu có, thì dù là một điểm nhỏ cũng sẽ sửa lại.

Anh Trác trả lời rất đơn giản: Phần của tôi, em giúp tôi xem là được.

Có người không sửa một chữ nào cả, cũng có người sửa lại rất nhiều, trong đó, người sửa nhiều nhất là thư ký Đinh.

Khi tôi nhìn thấy vết bút chỉnh sửa đỏ đỏ xanh xanh trên WORD, cả người tôi đều xây xẩm.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 220: Nhiệm vụ không thể hoàn thành

Khi kéo xuống bên dưới đọc tiếp, phản ứng đầu tiên của tôi là: Đây đúng là một người phụ nữ cuồng công việc!

Rõ ràng đây là một bài văn rất giàu cảm xúc, nhưng cô ta lại chỉnh sửa gần giống như một bản báo cáo vậy, sợ người khác không biết cô ta trâu bò đến thế nào sao.

Tôi rất khó xử, nếu là những người khác chắc chắn tôi đã trả về không duyệt rồi, sẽ nói cho người đó biết sửa thành thể này nghe không hay, nhưng đây là thư ký Đinh, người đứng sau quyết định tất cả mọi việc.

Tôi sợ đắc tội cô ta, sợ cô ta gây khó dễ cho tôi.

Sau khi do dự một lúc lâu, tôi mới hỏi: "Thư ký Đinh, bản thảo này của chị quá cứng nhắc, có thể cho mềm mại hơn một chút không?"

"Cái gì mà cứng với mềm? Khương Kha, sao một sinh viên đại học như cô lại nói chuyện đen tối như vậy?" Tuy chỉ là những con chữ trên Zalo, nhưng đọc thôi cũng thấy rõ được sự khinh thường trong đó.

"Thư ký Đình, đây có nghĩa là giọng văn mềm và giọng văn cứng... Ý của tôi đây là tạp chí thời trang, chủ đề về cuộc sống, không nên nói quá nhiều chuyện công việc như vậy..."

"Công việc của tôi cũng là thời trang!" Cô ta dừng một lát, lại gõ thêm một câu: "Từ ngữ có thể chỉnh lại một chút, nhưng đừng cắt xén nội dung tôi thêm vào, sau khi sửa lại thì gửi tôi xem qua."

"Tôi sẽ thảo luận lại với biên tập tạp chí."

"Ừ."

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với thư ký Đình, tôi lập tức tìm biên tập tạp chí A, gửi cho cô ta bản thảo mà thư ký Đình vừa sửa lại.

Không đến 30 giây sau, biên tập gửi cho tôi một chuỗi dài biểu tượng "sợ hãi".

"Ai sửa vậy?"

"Thư ký Đình tự sửa."

"Đừng nói với tôi là tất cả những bản thảo khác đều sửa thành như vậy nhé?"

"Không đâu, còn chưa thu hết của những người khác, nhưng tôi đã đọc qua những bản nhận được thì có thay đổi rất ít. Bài này của thư ký Đình, bên cô đọc qua xem, tìm vị cao thủ nào đó trau chuốt lại, nếu không thì cũng quá."

"Đâu chỉ cứng không thôi, mà còn không thu hút người đọc chút nào! Khương Kha, cô liên lạc lại lần nữa xem có thể dùng bản cũ được không, bản đó viết không tệ."

"Tôi đã nói rồi." Tôi vừa nói, vừa gửi cho biên tập ảnh chụp màn hình cuộc trò chuyện giữa tôi và thư ký Đình.

Biên tập lại gửi sang một chuỗi biểu tượng "mồ hôi lạnh": "Cô thư ký Đình này, chuyện đó có gì không thỏa mãn sao? Bản thảo quá cứng cũng có thể liên tưởng đến chuyện đen tối, theo tôi thấy, cô ta mới đen!"

"Chuyện đó của người ta nghe nói rất bình thường!" Tôi nhớ anh Trác từng nói, gia đình thư ký Đình rất êm ấm hòa thuận.

"Có bình thường hay không ai biết được chứ? Cô chưa nghe 'qua ba mươi là sói bốn mươi là hổ sao', nói không chừng cô ta đang kiếm chuyện không đâu đó!"

"Được rồi, chúng ta quay về chuyện bản thảo. Bên cô tìm người sửa một chút đi!"

"OK."

Sau một tiếng, biên tập gửi bản thảo đã sửa xong cho tôi.

"Khương Kha, mau gửi cho vị kia nhìn xem, dựa vào nội dung cô ta đưa, thế này đã là giới hạn cuối cùng rồi đấy, mấy thứ cô ta thêm vào thật sự vào chuyên ngành quá sâu."

Tôi mở văn bản ra, bên trong là nội dung hoàn toàn mới, dựa hết vào tài liệu mà thư ký Đình cung cấp để viết lại một bản từ đầu đến cuối.

Tôi nhanh chóng gửi cho thư ký Đình.

Nửa giờ sau, bản thảo vẫn bị trả lại, vẫn sửa nhiều như trước, cả trang giấy xanh xanh đỏ đỏ.

Nói thật, bản này còn không bằng bản vô cùng cứng vừa nãy nữa.

Tuy bản trước đó thêm vào một số kinh nghiệm quá lợi hại, đề cập đến lĩnh vực chuyên ngành, ảnh hưởng đến cảm xúc người đọc, nhưng dù sao câu văn cũng trôi chảy, còn bản này...

Thư ký Đình có lẽ cảm thấy mấy từ ca ngợi còn chưa đủ, lại tăng thêm lượng lớn tính từ, khiến câu nào cũng dài lê thê.

"Khương Kha, sao rồi? Gửi bản thảo chưa?" Biên tập hỏi.

"Tôi không muốn sống nữa." Tôi gửi đi một chuỗi mặt khóc.

"Vẫn không chịu duyệt?" Biên tập gửi thêm mặt hoảng sợ: "Gửi tôi xem xem."

Tôi gửi bản thảo cho cô ta.

Một lát sau, biên tập nói: "Tôi chết chung với cô."

Tôi im lặng, zalo của biên tập lại sáng lên lần nữa: "Khương Kha, cô thật đáng thương."

"Chúng ta lại sửa lần nữa được không?"

"Cô có chắc sửa lại là qua được ải không?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 221: Có lẽ là trúng độc của anh

"Không thể." Tôi nói.

"Với kinh nghiệm của tôi, bình thường khi gặp phải loại người này, cho dù cô có sửa cả trăm lần cũng không qua được đâu."

"Các cô thường làm thế nào?"

"Thứ nhất, nói với cô ta bản thảo bị tổng biên tập gạch bỏ; thứ hai, không cho cô ta xem, gửi thẳng bản của chúng tôi; thứ ba, dùng cái mớ rác của cô ta."

"Thứ nhất không làm được, chúng tôi bỏ tiền để mua bài viết, tổng biên tập sẽ không gạch bỏ; thứ hai, cô muốn thấy tôi bị sa thải à? Thứ ba, ảnh hưởng quá lớn đến hình ảnh công ty tôi, tạp chí cũng phải chịu dư luận không tốt."

"Nói thật, tôi cũng không thêm đề ý đến điều thứ ba, viết như thế, người đọc cũng không ngu, ai mà chẳng nhìn ra là dùng tiền mua chứ."

"Nhưng ảnh hưởng đến hình ảnh công ty chúng tôi, dù sao tôi cũng không thể bỏ tiền thuê người đánh giá cao cho công ty mình được!" Tôi nói: "Thôi bỏ đi, để tôi sửa lại."

"Được, chúc cô may mắn! Sau khi sửa xong thì gửi lại cho tôi." Biên tập nhanh chóng gửi một chuỗi biểu tượng hoa hồng cho tôi.

Vì vậy, tôi bắt đầu chăm chú sửa bài.

Tôi phải viết lại hoàn toàn, loại câu rườm rà hoa mỹ này chẳng những đọc lên không có chút cảm xúc nào, lại còn ảnh hưởng đến hứng thú của người đọc.

Vì vậy, bản thảo của thư ký Đinh nhanh chóng có thêm trang thứ ba, thứ tư, thứ năm..

Thư ký Đinh ngồi ở văn phòng thư ký, không ngừng đặt ra yêu cầu mới, tôi thì ngồi ở văn phòng chúng tôi, không ngừng sửa bài.

Sáu giờ chiều, đã quá giờ tan tầm nửa tiếng.

Ảnh đại diện Zalo của anh Trác sáng lên, không ngừng nhấp nháy.

Tôi mở ra đọc: "Vẫn đang sửa bản thảo của thư ký Đinh?"

"Đúng vậy! Cô ta yêu cầu quá cao."

"Em tự sửa?"

"Bên tạp chí viết hai bản, cô ta đều không hài lòng."

"Không tệ quá là được, về sớm một chút, tôi đói rồi."

Anh Trác đói bụng... trong thế giới của tôi, anh Trác mới là điều quan trọng nhất.

Tôi lập tức vớt bản thảo qua một bên: "Muốn ăn gì? Ăn bên ngoài hay là về nhà ăn? Em nấu cho anh nhé?"

"Ăn ngoài đi, em vất vả cả ngày rồi, bồi bổ cho em." Anh nói: "Tôi đợi em ở bãi để xe dưới tầng hầm, em mau xuống dưới đi."

"Vâng." Tôi nhìn bản thảo trên màn hình, đã sửa đến phần cuối rồi: "Mười phút, em gửi bản chỉnh sửa này cho thư ký Đinh đã, nếu cô ta không hài lòng, ngày mai em sẽ sửa tiếp."

"Ừ, em nhanh lên."

Có sự thúc giục của anh Trác làm động lực, cả người như có thêm sức, tôi sửa xong văn bản với tốc độ vô cùng nhanh, sau đó vội gửi sang khung chat với thư ký Đinh.

"Thư ký Đinh, chị xem trước một chút, có ý kiến gì phiền chị nhắn lại, ngày mai tôi sẽ sửa. Ngoài ra, công ty chúng ta tổng cộng chỉ có ba trang, mỗi người chỉ được viết khoảng 500 đến 800 từ, mong chị hiểu cho."

Gõ xong những câu này, tôi nhanh chóng tắt máy vì tính, thu dọn túi xách.

Ít phút sau, tôi đã ngồi trên xe của anh Trác.

Anh nhìn đồng hồ trên tay: "Mới hơn tám phút, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng đợi em nửa tiếng."

"Sao em nỡ để anh đợi chứ?" Tôi cười, kéo dây an toàn bên cạnh ra.

Anh nghiêng người tới, kéo dây an toàn trên tay tôi, cắm vào khe chốt.

Hơi thở của anh lướt qua mặt tôi, tim tôi đập nhanh hơn một chút, thỉnh thoảng như chú nai con.

Hình như anh nghe được tiếng thở hỗn loạn của tôi, anh nghiêng đầu nhìn tôi một cái, buồn cười nói: "Đã ở bên nhau lâu như vậy mà em vẫn còn ngại à? Mặt đỏ đến mức này."

Thì ra không phải nhিপ tim bán đứng tôi, mà là gương mặt.

Tôi đưa tay sờ lên một bên má, quả thật rất nóng.

"Chắc là em trúng độc của anh rồi..." Tôi rầu rĩ: "Anh vừa đến gần, độc trong người em sẽ phát tác."

Anh cười khê: "Sửa bản thảo cả một ngày, nói chuyện cũng vẫn về theo luôn hả?"

Anh ngừng một lát: "Sao bản thảo của thư ký Đinh lại như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 222: Tôi nay không làm phiền em

"Ban đầu vốn nội dung chỉ khoảng 500-800 chữ, mà cô ta hạn không thể viết mình thành một nhân vật truyền kỳ, viết vào đó toàn bộ chiến tích vĩ đại bao năm qua của mình." Tôi buồn phiền, "Không chỉ có chiến tích vĩ đại mà còn phải có các câu ca ngợi nữa."

"Vậy em nói với cô ta, bài chỉ giới hạn trong vòng 500 từ không phải là được rồi sao?"

"Em nói rồi! Cô ta yêu cầu 500 chữ này đoạn đầu là mô tả, đoạn giữa là một đoạn tư liệu về bản thân mình, còn phần cuối là ca ngợi. Em nói đây là tạp chí thời trang không thể làm vậy thì cô ta liên tục gọi điện cho em đòi thay đổi, đổi tới đổi lui vẫn không hài lòng."

"Vậy cứ để xem cô ta phản ứng ra sao về bản sửa mới nhất này, nếu vẫn không được, em phải báo tình huống này cho trưởng phòng, để anh ấy còn nghĩ cách ứng phó."

"Vâng." Tôi gật đầu, "Nói đi cũng phải nói lại, thư ký Đinh coi trọng đợt tuyên truyền này như vậy, có phải là vì công ty đã đưa ra tin tức, chỉ cần là tin liên quan đến người, thì chỉ có thể là anh, vậy nên, cô ta mới bất thường như vậy?"

"Công ty nói bài báo chỉ có anh có thể xuất hiện sao?" Anh Trác cười hỏi, "Sao anh lại không biết việc này?"

"Lần trước trưởng phòng nói, sau khi anh ấy nhận phỏng vấn, khi nào bản thảo của phóng viên được đưa ra, thì em hãy đổi tên anh ấy thành người phụ trách liên quan." Tôi nói.

"Trưởng phòng của các em quả nhiên!" Ý cười trên mặt anh Trác càng rõ hơn. "Trưởng phòng của các em đúng là một con hồ ly tinh, rất ranh ma! Nội dung mà anh ấy cho truyền thông nói ra chắc chắn đều là khoác lác!? Nên sợ sau này nếu không thực hiện được thì danh tiếng của anh ấy sẽ mất."

Anh Trác nghiêng đầu, ánh mắt lướt qua mặt tôi: "Bây giờ tuổi em vẫn còn rất trẻ, có nhiều chuyện em vẫn chưa hiểu được, phải học tập anh ấy nhiều một chút."

"Vâng."

Chúng tôi ăn cơm ở ngoài, sau khi về đến nhà, tôi luôn nghĩ đến bản thảo của thư ký Đinh, nên quên luôn cả chuyện quan trọng nhất là hôn anh Trác, việc đầu tiên là tôi mở máy tính.

Quả nhiên, lại là một chuỗi dài những ý kiến không hài lòng.

Nếu làm theo yêu cầu của cô ta, vậy thì sẽ chỉ có thể viết được một loại văn bản, chính là viết hồ sơ.

Tôi xoa xoa mày.

"Sao vậy, vẫn còn buồn phiền sao?" Anh Trác tỳ cằm lên đầu tôi.

Tôi gật đầu: "Thành thật mà nói, em không muốn sửa thêm nữa, nếu còn sửa nữa, chính em sẽ tự nghi ngờ cuộc sống này mất."

Anh cười cười: "Vậy em định sửa hay không sửa?"

"Sửa." Tôi cắn răng nói.

Trong mắt tôi, "sửa" thì mới là phong cách chuyên nghiệp, cũng là việc làm có trách nhiệm lớn nhất đối với công ty.

"Vậy em sửa trước đi, anh đi tắm đã rồi sẽ lên giường chờ em." Anh vừa nói, vừa hôn lên mặt tôi một cái.

Tôi gật đầu, dùng một tay ôm lấy đầu anh, nghiêng đầu tìm môi anh.

Hương vị ngọt ngào, giống như độc của cây thuốc phiện, tôi sợ hôn lâu sẽ bị chìm đắm vào đó nên chỉ dám lướt qua một cái.

Anh cười, khen ngợi: "Tốt lắm, có tiến bộ, đã biết kiềm chế dục vọng của bản thân rồi."

"Cảm ơn anh đã khen." Tôi mở văn bản bị bôi mực rờ sắc màu, "Tổng giám đốc Trác, anh thân là một tổng giám đốc, còn em chỉ là một cấp dưới, không phải là anh nên tuyên dương sự cống hiến của em sao?"

"Thân là người đàn ông của em, tôi càng mong em có thể chuyên nghiệp hơn ở những lĩnh vực khác, không làm phiền em nữa, làm xong sớm còn nghỉ sớm."

Sau đó, tôi tiếp tục ngồi sửa bản thảo, ngoài ý muốn là nick Zalo của thư ký Đinh cũng đang sáng, tôi trực tiếp gửi bản thảo đã sửa lần nữa cho cô ta.

Có thể cô ta cũng đã mệt mỏi rồi, tất nhiên, bản thân tôi cũng đã phải nhượng bộ rất nhiều, đêm hôm ấy, vào khoảng một giờ sáng, cuối cùng thì cô ta cũng đồng ý.

Toàn bộ quá trình này, anh Trác không hề đến giục tôi đi ngủ, tôi vốn tưởng là anh đã ngủ rồi, vậy mà khi tôi tắt máy tính đi đến phòng vệ sinh, tôi lại thấy đèn phòng ngủ vẫn sáng.

Tôi đi vào nhìn, vậy mà anh lại nghiêng đầu dựa vào giường, trên tay còn đang cầm một quyển sách.

Cuốn "Người yêu" của Duras.

"Anh vẫn chờ em hả?"

"Ừ."

"Xin lỗi, em không để ý thời gian."

"Giữa anh và em, không cần phải nói xin lỗi... mau đi rửa mặt đi, tối nay tôi không làm phiền em nữa."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 223: Em dùng cách ngu ngốc nhất

Anh Trác quả thật là không làm phiền tôi.

Thế nhưng nếu cứ thế đi ngủ, tôi lại thấy bị thiệt thòi.

Bởi vì chúng tôi không phải là vợ chồng bình thường, thời gian chúng tôi ở chung có hạn, tôi muốn dùng khoảng thời gian ít ỏi này làm gì đó nhiều hơn một chút. Vì vậy, tôi làm phiền anh...

Anh luôn chiều theo tôi, loại yêu cầu này, anh chưa bao giờ từ chối cả.

Làm xong một lần, đã hơn hai giờ đêm.

"Con thú nhỏ, hay là mai tôi cho em nghỉ phép nửa ngày nhé?"

"Không cần đâu, tất cả mọi người đều sẽ làm tình, chẳng lẽ người nào làm chuyện này đến nửa đêm đều có thể xin nghỉ sao? Loại đặc quyền này, em không cần."

"Vậy thì mau nhắm mắt lại! Ngày mai còn phải dậy sớm nữa."

Tôi "Dạ" một tiếng, sau đó giống như bạch tuộc ôm lấy anh Trác, anh cười, ôm lấy tôi.

Đêm đó, trong mơ, tôi mơ thấy mình và anh Trác tổ chức đám cưới, tuy rằng trong đám cưới này chỉ có hai người là tôi và anh, nhưng tôi vẫn cảm thấy ngọt ngào đến mức muốn nổ tung, vậy nên đến sáng ngày thứ hai tỉnh dậy tôi vẫn còn cười.

"Mơ thấy gì sao, vui như vậy?"

"Mơ thấy anh cho em rất nhiều sô cô la, còn có rất nhiều hoa hồng."

"Không phải em sợ béo sao?"

"Nhưng là do anh tặng mà! Hơn nữa bây giờ em đã có người muốn rồi, có béo cũng không sợ."

"Đúng là trẻ con." Anh hôn lên trán tôi.

Sau khi đến công ty, tôi đưa bản thảo mà thư ký Đinh đã duyệt gộp chung với bản thảo của những người khác tạo thành một tệp văn bản lớn, sau đó gửi chúng đến cho biên tập của tạp chí A.

"Cô đã làm xong việc với vị thư ký khó tính kia rồi sao?"

"Ừ, cuối cùng cũng xong rồi."

"Tổng cộng sửa lại bao nhiêu bản vậy?"

"Tính cả hai bản mà cô viết trước đó, tất cả là 13 bản."

"Trời ơi!" Tiếp đó là một chuỗi biểu tượng hoảng sợ, "Khương Kha, tôi thật sự phục cô."

"Đừng vội phục tôi, cô xem bản thảo trước đi đã, tôi đã cố gắng hết sức để làm rồi, nếu cô còn không hài lòng, vậy thì sau đó cô có thể cùng làm."

"Ha ha ha ha, sao tôi lại không hài lòng chứ? Nếu cô thấy ổn, thì bản thảo sẽ được sửa chữa, tôi ở bên này sẽ kiểm tra lại ba lần, nếu không có vấn đề gì thì sẽ cho người mang đi in, tôi rất mong đến lần hợp tác tiếp theo của chúng ta."

"Được, nhớ phải làm cho tổng giám đốc Trác của bọn tôi trông đẹp trai một chút nha."

"OK"

Sau khi tạp chí A chấp nhận bản thảo, tôi bắt đầu chuyển sang chỉnh sửa bản thảo cho tạp chí B.

Có kinh nghiệm từ lần trước, hoặc cũng có thể do đã trải qua những việc này rồi, đồng nghiệp ở tạp chí B cũng đã bót so đo rất nhiều, thậm chí là thư ký Đinh, cũng không làm khó nhiều nữa.

Rất nhanh bản thảo được phê duyệt xong, thuận lợi đưa đi in ấn.

Sau khi anh Trác biết tôi đã làm xong việc, nói là muốn chúc mừng tôi, nên hai người chúng tôi lại đến gặp nhau.

"Sao bản thảo cho tạp chí thứ hai này lại thuận lợi như vậy?" Lúc chúng tôi ăn cơm, anh Trác hỏi tôi, "Bản thảo cho tạp chí B viết tốt hơn sao?"

Tôi lắc đầu: "Nếu là về chất lượng bản thảo, thì bản cho tạp chí A tốt hơn một chút, còn việc ở tạp chí B thuận lợi hơn là vì biên tập cho em hạn nộp bản thảo sau tạp chí A. Sau khi mọi người cùng sửa lại bản thảo một lần, phát hiện ra cũng chỉ như vậy, nên yêu cầu cũng ít đi nhiều."

Anh Trác gật đầu: "Về vụ việc sửa đổi bản thảo của thư ký Đinh lần trước anh có mấy câu muốn nói với em."

Tôi vội vàng ngồi nghiêm chỉnh lại, trông rất có dáng vẻ chăm chú tiếp thu.

Anh cười một cái: "Tập trung làm việc đương nhiên là rất tốt, nhưng chúng ta phải biết học cách làm việc thông minh."

Tôi nhìn anh, không hiểu lắm.

"Dựa vào việc thư ký Đinh đòi sửa bản thảo mà nói, em căn bản là đã dùng cách ngu ngốc nhất" Anh Trác nói, "Nếu cô ta vẫn muốn hạnh học em, vậy có phải em vẫn định tiếp tục sửa không?"

"Em không biết nữa." Tôi thành thật trả lời, từ lúc sửa bản thảo, tôi đã có rất nhiều lần muốn bỏ cuộc, muốn mắng người, "Nếu như anh là em, thì anh sẽ làm như thế nào?"

"Tôi sẽ cố gắng thỏa thuận với cô ta." Anh Trác nói.

"Khó lắm! Cô ta ghét em." Tôi vừa bắt lặc vừa cam chịu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 224: Sau này anh sẽ cố gắng hết sức để giảm bớt

"Cô ta ghét em là một chuyện, nhưng sửa bản thảo là chuyện khác." Anh Trác nói, "Đây không chỉ là việc công mà còn là việc của chính cô ta, liên quan đến hình ảnh của cô ta, cô ta sẽ không vì ghét em hay vì muốn gây khó khăn cho em mà dùng chuyện như thế này để làm trò đùa."

Tôi nghĩ một hồi thì thấy anh Trác nói cũng đúng.

"Có tài văn chương là một loại tài năng trời phú, em tốt nghiệp ngành Trung văn, xung quanh cũng đều là những người có tài văn chương, cho nên em có sự nể cảm tự nhiên với từ ngữ, nhưng em phải biết rằng dù sao trong đám đông, người có loại thiên phú này luôn là số ít." Anh Trác nói tiếp.

"Thường ngày thư ký Đinh tiếp xúc với tài liệu và báo cáo là nhiều nhất, đều là những thứ khó nhằn, trong thế giới của cô ta, những thứ rõ ràng đầu ra đầu mới là tốt, do đó lúc này em cần phải nói cho cô ta biết bản thảo tạp chí nên là như thế nào. Người đọc đọc những gì cô ta viết với đọc được những gì nhà báo biên tập viết có gì khác nhau?" Anh Trác nói.

"Người khác sẽ không muốn đọc những gì cô ta viết vì chúng quá khô khan, chẳng khác gì tài liệu với hồ sơ lý lịch cả, nhưng những gì nhà báo biên tập viết ra lại có rất nhiều yếu tố cảm tính, từ góc độ thứ ba mà viết thì sẽ càng khách quan, càng đa chiều." Tôi nói.

Anh Trác gật đầu: "Nếu em nói mấy lời này cho cô ta sớm hơn hay là bảo cô ta tự xem tạp chí, thì có lẽ em và biên tập kia đã không phải sửa đến nhưc đầu như vậy."

"Em... Có lẽ... đã quá kiêu kỳ cô ta, hoặc có thể là sợ cô ta." Tôi cân nhắc lựa chọn từ ngữ cho phù hợp, "Bởi vì e sợ cô ta, cho nên em không dám nói ra ý kiến của mình, chỉ muốn khiến cô ta hài lòng, từ đó giảm bớt mâu thuẫn giữa hai người."

Anh Trác lắc đầu: "Ồ chón công sở, rất nhiều người cho rằng lấy lòng cấp trên là quan trọng nhất nhưng thật ra không phải như vậy. Chón công sở là một con đường dài đằng đẵng, lấy lòng cấp trên và đồng nghiệp chỉ là hành vi ngắn hạn, khiến người khác thấy em hiểu chuyện mà thôi! Thứ khiến người ta thật sự có chỗ đứng ở nơi làm việc vẫn là năng lực chuyên môn. Chỉ khi em có năng lực chuyên môn vượt trội thì cấp trên mới có thể yên tâm giao việc cho em, mới có thể khiến cho đồng nghiệp tin nhiệm em, yên tâm hợp tác với em, sau khi em thăng chức, mới có thể trở thành cấp dưới hỗ trợ cho em."

Tôi lại gật đầu: "Cho nên, hiện tại chuyện quan trọng nhất em cần làm vẫn là nâng cao năng lực chuyên môn của mình?"

"Bỗng nhiên phát hiện ra nhiệm vụ nặng nề của mình rồi sao!" Anh Trác cười. "Việc bây giờ em đang làm thuộc về ngành truyền thông, nhưng em chỉ tốt nghiệp ngành Trung văn, coi như là làm việc trái ngành rồi!"

"Đúng vậy, em tốt nghiệp ngành Trung văn mà bây giờ ngày nào cũng nghiên cứu xem viết bản thảo như thế nào, tiếp xúc với truyền thông ra sao, độ sáng bao nhiêu, thẩm mỹ thế nào, vậy mà anh còn muốn em học nào là kinh doanh, kinh tế học, tâm lý học,..." Tôi chống hai tay dưới cằm, làm bộ đáng thương nhìn anh Trác: "Anh nói thật đi, có phải anh nghĩ em là người đa dụng không?"

Anh Trác chỉ cười không nói.

Tôi tiếp tục: "Người ta nói, làm việc ở công ty nước ngoài áp lực công việc rất lớn, phụ nữ làm việc như đàn ông, đàn ông làm việc như trâu bò, em thì thấy làm người tình của anh mới là áp lực lớn! Vừa phải cùng anh lên giường, vừa phải cố gắng làm việc, lại còn cho em một đồng sách để đọc nữa."

Anh ấy cười, đưa tay ra trước mặt tôi.

Tôi biết anh ấy làm như vậy là có ý gì, cho nên ngoan ngoãn đặt tay vào bàn tay anh. Anh thu tay lại, kéo cả tôi đến bên cạnh, để cho tôi ngồi trên đùi còn hai tay thì ôm eo tôi.

"Thật sự cảm thấy mệt sao?" Anh ấy dịu dàng hỏi, trong ánh mắt còn có vẻ đau lòng.

"Có một chút." Tôi chính là muốn làm anh thương tiếc, vòng đôi tay ôm lấy cổ anh.

"Vậy thì sau này anh sẽ cố gắng hết sức để giảm bớt? Cho em đỡ mệt nhé?" Anh trêu ghẹo.

"Không muốn!" Tôi trả lời mà không cần suy nghĩ, đôi tay lại càng ôm anh chặt hơn, như thể anh ấy có đôi cánh lớn, sợ anh sẽ bay đi bất cứ lúc nào.

"Vậy sau này không học nữa? Làm một chức vụ nhân nhả trong công ty, anh sẽ nói với trưởng phòng một tiếng, cho em làm biếng, sau này chỉ cần làm chút việc đơn giản thôi có được không?" Anh hỏi lại.

Tôi vẫn lắc đầu, đó không phải là cuộc sống mà tôi mong muốn.

Mặc dù tôi không muốn làm một người phụ nữ mạnh mẽ, nhưng cũng không muốn sống bám vào người khác.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 225: Trong tình yêu cần thể lực tương đương

"Như vậy, giữ nguyên tình trạng như hiện nay, em tiếp tục làm ở bộ phận truyền thông nhé? Kinh tế học, kinh doanh học, tâm lý học, thống kê học, kiến trúc gỗ đều tạm thời ngừng lại? Chúc thư ký của em tạm thời cũng không làm nữa. Vậy có được không?"

"Không được." Tôi dựa trán vào trán anh, "Em muốn ngày nào cũng được gặp anh!."

"Muốn gặp tôi có rất nhiều cách, làm cô gái chuyên pha trà hoặc làm cô lao công cũng được." Anh ấy vẫn cười như trước nhưng trong mắt đã không còn ý cười nữa.

"Không được." Tôi thở dài một hơi, "Tình yêu thực sự cần nền tảng tương đương, mặc dù bây giờ giữa chúng ra còn chênh lệch rất lớn, nhưng em vẫn còn trẻ, có tiềm lực vô hạn, có thể làm được rất nhiều thứ. Bởi vì em căn bản không chịu thua, em muốn mạnh mẽ."

"Một khi em ngừng cố gắng thì có khác nào hồng nhan thành xương trắng." Tôi nói: "Nếu em là người như vậy thì không đáng để anh thích, dạng người như vậy dù có ở bên cạnh anh cũng có khác gì búp bê đâu? Năm nào cũng có nhiều sinh viên đến đây, thiếu gì người trẻ tuổi xinh đẹp, anh hoàn toàn có thể tìm được người tốt hơn em."

"Em đã nói rất nhiều lần, em thích anh, bất kể anh có tin hay không, nhưng em thật sự thích anh." Tôi nói: "Để có thể ở lại bên cạnh anh, e sẵn sàng dùng hết sức lực mà mình có."

Tôi tiếp tục: "Em cũng hiểu rằng, anh buộc em phải trưởng thành là vì muốn tốt cho em, anh không muốn em chỉ đơn giản làm một con chim hoàng yến sống trong lồng vàng mà không có tự do."

"Xem ra em còn nhìn nhận mọi chuyện rõ ràng hơn cả trong tưởng tượng của tôi." Tay anh lướt qua mặt tôi, "Những lời em vừa nói có những thứ anh thậm chí còn không nghĩ tới. Khương Kha, em rất thông minh, em xứng đáng có được tương lai tốt đẹp hơn, tôi hy vọng em có cuộc sống càng đặc sắc hơn nữa."

Anh Trác rất ít khi gọi tôi là Khương Kha, anh ấy thường chỉ gọi là tiểu Như, cho nên khi tôi nghe thấy mấy lời này thì tỏ vẻ cực kỳ nghiêm túc.

Mặc dù thời điểm tạp chí A và tạp chí B gửi bản thảo cho chúng tôi khác nhau, nhưng thời điểm phát hành lại giống nhau.

Cùng lên kệ vào một ngày, cùng một ngày anh Trác cũng lên trang bìa hai tờ tạp chí.

Trên tạp chí A, anh ấy đứng trước cửa sổ, trong tay cầm một ly cà phê, ánh mặt trời từ bên ngoài khung cửa sổ thủy tinh chiếu vào, khiến cho toàn bộ đường nét của anh đều trở nên mềm mại, toàn thân toát lên vẻ vô cùng ấm áp.

Có cảm giác như năm trăm tình.

Trên tạp chí B, anh đứng tựa vào bàn làm việc, hai chân thon dài, cằm hơi hất lên, ánh mắt sắc sảo, vừa nhìn là thấy được đây là một tình anh chôn

thương trường.

Hai tờ tạp chí mang đến hai loại cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Tôi chạy xuống quầy báo dưới lầu, báo số lượng tạp chí công ty mua rồi cùng chủ quầy ôm chỗ tạp chí lên lầu.

Đang đem tạp chí đặt lên bàn cho từng người thì tôi chợt nghe thấy một trận la hét.

"Ôi! Tổng giám đốc Trác thật sự quá đẹp trai rồi!"

"Đường nét thật đẹp! Trông thật ấm áp! Đúng là nhìn thôi cũng đủ khiến người ta phải chảy nước miếng!"

"Bình thường lúc nào Tổng giám đốc Trác cũng nghiêm mặt, không ngờ ngài ấy còn có những lúc dịu dàng như vậy!"

"Hai trang bìa này hoàn toàn ăn đứt những người nổi tiếng kia trong nháy mắt! Ngày mai không chừng sẽ có một tá các cô gái trẻ chạy tới công ty chúng ta tỏ tình cũng nên? Chúng ta có cần tăng cường an ninh không nhỉ?"

"Tôi muốn làm cận vệ của Tổng giám đốc Trác!"

"Xi! Chỉ với thân hình nhỏ bé của cô, nếu thật sự xảy ra chuyện thì Tổng giám đốc Trác phải bảo vệ cô thì có! Cô tính giỏi quá rồi đó!"

"Chân Tổng giám đốc Trác thật dài! Hay là bộ phận chúng ta tổ chức họp rồi mời Tổng giám đốc Trác đến tham gia! Tôi muốn ngắm đôi chân của anh ấy thật kỹ"...

Tôi nhanh chóng đem tạp chí phát hết cho mọi người từ tầng chúng tôi đến tầng của anh Trác, về tạp chí của anh Trác thì tất nhiên là đưa cho thư ký Đình.

Tôi nhìn thấy khi ánh mắt của thư ký Đình rơi đến trên trang bìa, vẻ kinh ngạc cùng mẩn mọ chợt lóe lên.

Tôi sẽ không nhìn lầm đâu.

Khi quay trở về chỗ ngồi ở bộ phận của mình, tôi bắt đầu thưởng thức tạp chí, không chỉ trang bìa mà còn có những nội dung chuyên đề bên trong.

Tuy tôi đã xem qua bản thảo của hai chuyên đề này nhưng dù sao cũng chỉ là bản điện tử, bây giờ cầm bản in trên tay, cảm giác hoàn toàn khác. "Có phải rất đẹp trai không? Có phải nhìn đã muốn chảy nước miếng không?" Zalo của anh Trác sáng lên.

"Có, em sắp ngập trong nước miếng của các thiếu nữ mơ mộng trong phòng làm việc rồi, bọn họ còn đoán không chừng ngày mai sẽ có rất nhiều cô gái trẻ tràn vào công ty chúng ta." Tôi trả lời.

"Được hoan nghênh đến vậy sao?"

"Đúng thế, em thấy ghen rồi đó!"

"Vậy em nhớ phải bảo vệ anh cho tốt, đừng để cô gái khác cướp đoạt."

"Tại sao em lại thấy sau khi tạp chí này được phát hành, vị trí của hai chúng ta bị thay đổi nhỉ? Đúng rồi, vừa rồi khi em ở trong thang máy, có mấy người đàn ông muốn xin số điện thoại của em đó."

"Không được cho họ!" Một chuỗi biểu tượng giận dữ.

Tôi cười ha ha khiến các đồng nghiệp đều quay sang nhìn với ánh mắt khó hiểu, đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên, tôi thuận tay nhận điện thoại: "Alo, xin chào."

"Khương Kha, cô tới phòng làm việc của tôi một chút." Đầu bên kia vang lên giọng của thư ký Đình.

Tôi bị dọa giật cả mình, nhưng vẫn lập tức đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 226: Cô xong rồi!

Dựa vào giọng nói của thư ký Đình thì chắc chắn không phải là chuyện tốt lành gì.

Tôi dùng tốc độ nhanh nhất để suy đoán xem có đặc tội với cô ta ở chỗ nào không.

Không có, tuyệt đối không có! "Khuong Kha, có chuyện gì vậy?" Đồng nghiệp bên cạnh hỏi.

Tôi lắc đầu, mờ mịt, sợ hãi trả lời: "Không biết, thư ký Đinh gọi tôi vào phòng." Tôi chỉ chỉ lên tầng trên.

Khẩu hình miệng của đồng nghiệp nói ba chữ: "Cô xong rồi!"

Đã là thư ký Đinh gọi vào thì không ngoài hai trường hợp: Một là bài đăng của anh Trác xảy ra vấn đề. Hai là bài đăng của cô ta có vấn đề.

Anh Trác thì đang nói chuyện phiếm với tôi đây rồi, tôi đoán anh ấy đã nhìn thoáng qua hai lần, khả năng lớn nhất là thư ký Đinh không hài lòng về bài đăng của cô ta.

Nhưng bài của cô ta đã được tôi sửa lại hai ba lượt, cuối cùng được cô ta xác nhận rồi mới đăng mà.

Tôi nhanh chóng lật xem phần mình đã duyệt.

Không sai, cô ta là người duyệt cuối cùng không có bất cứ thay đổi nào.

Thầm nhớ lại bản thảo tôi mới chạy lên lầu. Nhưng mỗi một bước đi tôi đều có cảm giác tới gần với Thần Chết.

"Thư ký Đinh." Tôi đứng ở cửa, nhỏ giọng gọi.

"Mời vào." Thư ký Đinh lên tiếng, sau đó hỏi: "Sao bây giờ mới đến?"

"Xin lỗi, vừa nãy tôi đang nói chuyện với đồng nghiệp, bàn giao xong mới đi lên." Tôi trả lời.

"Chuyện gì đây?" Cô ta quăng quyển tạp chí tới trước mặt tôi, cũng không nói có chuyện gì.

Tôi đành nhắm mắt hỏi: "Xin hỏi có chỗ nào không ổn ạ?"

"Tự cô không thấy à?" Giọng cô ta cực kỳ bức mình.

"Tôi đã xem rồi." Tôi nhỏ giọng trả lời.

"Vì sao bài này của tôi không giống với những người khác?" Cô ta lật thẳng tới trang bìa của mình, ngón tay đâm mạnh lên trên mặt tạp chí. "Cô tự mình nhìn đi, phong cách trong bài này của tôi hoàn toàn khác với mọi người! Giống như chấp vá vậy!"

"Là do cô yêu cầu đổi mà!" Trong lòng tôi vừa buồn bực vừa oan ức.

Cho dù là tạp chí A hay là tạp chí B, lúc bản thảo đầu tiên đưa tới thì bài của cô ta không hề kém hơn bất kỳ một người nào, bởi vì tôi đã đặc biệt dặn dò bài của cô ta phải viết cho thật tốt.

Nhưng hết lần này tới lần khác, cô ta lại không muốn dựa theo ý kiến của tôi mà thêm thắt đủ thứ, cuối cùng mới trở thành một mớ hỗn loạn như thế này.

"Tôi nói sửa là sửa sao? Vậy công ty cần cô để làm gì? Cô phải biết rằng, công ty tuyển cô là coi trọng kiến thức chuyên ngành của cô, nếu một chút chuyên nghiệp cô cũng không biết thì còn ngồi ở vị trí đó làm gì nữa?" Thư ký Đinh nói: "Nếu yêu cầu của tôi không đúng thì cô nên dùng kiến thức chuyên ngành của cô thuyết phục tôi, làm cho tôi biết cô đúng chứ!"

Lần này cô ta già mồm át lễ phải, quả thực giống như anh Trác đã nói với tôi.

Đây là công việc, lại liên quan đến chính mình, tôi không nên đón ý hùa theo cô ta.

Nhưng giờ tôi mới hiểu ra thì còn ý nghĩa gì nữa? Mặc dù tôi oan ức nhưng lúc này cũng chỉ có thể yên lặng không lên tiếng.

"Bây giờ làm thế nào?" Cô ta "ném" ra một câu.

Làm sao bây giờ... Còn có thể làm gì?

Thứ nhất, số lượng phát hành của tạp chí A và tạp chí B đều rất lớn tôi không có khả năng thu hồi, cũng không đáng để thu hồi. Thứ hai, bài của công ty chúng ta là phải bỏ tiền ra mua, trước khi gửi bài đi cũng phải qua xét duyệt chuyên môn nên hai tạp chí đều không phải gánh chịu bất kỳ một hậu quả nào khi thư ký Đinh nổi bão.

Người yên lặng gánh "bão" chỉ có tôi.

Tôi tiếp tục im lặng, nhưng thư ký Đinh sẽ không buông tha cho tôi chỉ vì tôi im lặng.

"Khương Kha, rốt cuộc cô xử lý sao, tôi chờ đáp án của cô hơi lâu rồi đấy!" Trong giọng nói của thư ký Đình đã bớt đi tức giận mà thêm chút lạnh lùng. Cô ta cúi đầu tiếp tục làm việc, miệng vẫn nói không ngừng: "Nơi này là công ty, không phải trường học mà có một đám người nuông chiều cô. Ở đây cô làm được thì làm, không làm được thì..."

Chữ "cút" còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, thư ký Tổng ngồi cách thư ký Đình một lối đi nhỏ thực sự không nghe nổi nữa: "Thư ký Đình..!"

Cùng lúc đó tôi nghe thấy tiếng anh Trác từ trong phòng truyền ra: "Đình Vũ Thượng, cô vào đây một chút."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 227: Vào phòng làm việc của tôi

Đình Vũ Thượng là tên của thư ký Đình.

Tôi biết anh Trác nghe thấy âm thanh bên ngoài, nhưng không biết anh ấy có cảm nhận như thế nào khi thấy tôi phải đứng nghe mắng lâu như vậy.

Sau đó anh ấy sẽ tức giận với thư ký Đình? Hay là anh ấy sẽ nói thẳng quan hệ giữa tôi và anh ấy? Hoặc là nói khéo rằng tôi có "núi dựa" bảo cô ta khách khí hơn với tôi?

Nhưng mọi chuyện tôi đoán đều không hề xảy ra, bởi vì sau khi thư ký Đình đi vào tôi không nghe thấy bất kỳ một âm thanh nào.

Anh Trác không lên tiếng, thư ký Đình cũng không nói gì.

Tôi không dám đi tới cửa nghe lén bên nhìn về phía thư ký Tổng. Thư ký Tổng là người biết mối quan hệ giữa tôi và anh Trác, thấy tôi nhìn qua bên cho tôi một ánh mắt ý bảo "bình tĩnh đừng lo".

Tôi đành phải đứng yên tại chỗ đợi, đợi một mạch tới hơn một tiếng đồng hồ.

Trong phòng làm việc của anh Trác lặng yên không một tiếng động, không biết sẽ còn im lặng bao lâu nữa.

"Cô Khương, cô cứ đi xuống đi!" Thư ký Tổng nhỏ giọng bảo: "Nếu có chuyện gì tôi sẽ điện thoại cho cô!"

Tôi vội vàng gật đầu nói "cảm ơn" rồi rón rén đi ra ngoài.

Trở lại phòng làm việc của phòng Kế Hoạch, mấy đồng nghiệp hỏi tôi: "Sao rồi?" "Thế nào, thư ký Đình không làm khó cô chứ?"

"Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?"

Tôi lắc đầu: "Cô ta không hài lòng về bài đăng của cô ta, nói là bài đó viết không hay lắm."

"Không phải ngày đó cô ta yêu cầu đổi sao?" Có đồng nghiệp nhỏ giọng hỏi.

Tôi nhún vai: "Cô ta nói tôi không có tính chuyên nghiệp, không ngăn cản cô ta sửa bài."

Người chung quanh đồng loạt bày ra vẻ mặt "cạn lời", nhìn tôi với đủ loại ánh mắt thương hại.

"Vậy làm sao giờ?"

"Không biết, cô ta chưa có yêu cầu gì!"

"Cô ta còn chưa nghĩ ra cách gì để xử lý cô hả?"

Tôi "ừ" một tiếng ngồi xuống chỗ của mình, đưa mắt nhìn về phía máy tính. Trên màn hình, phần tin nhắn chờ trên Zalo có của anh Trác, còn có cả Trưởng phòng của tôi.

Tôi mở tin nhắn của anh Trác ra trước, trọng tâm câu chuyện vẫn còn là chủ đề lúc trước anh Trác hỏi tôi muốn ăn gì vào buổi tối, sau đó hỏi vì sao tôi không nói chuyện, tiếp đó thì không nói thêm gì nữa. Rồi tôi mở tin nhắn của Trưởng phòng thì chỉ có một câu: "Sau khi về thì vào phòng làm việc của tôi một chút."

Hiển nhiên là Trưởng phòng đã biết chuyện tôi bị thư ký Đình gọi lên, chỉ là không biết Trưởng phòng tìm tôi có chuyện gì?

Là muốn học theo thư ký Đình mắng tôi sao? Nói tôi không xử lý tốt nội dung bài đăng?

Tôi thấp thỏm đi về phía phòng làm việc của Trưởng phòng. Sau khi tới cửa, tôi dè dặt gõ cửa, nhỏ giọng hỏi: "Trưởng phòng, anh tìm tôi sao?"

Trưởng phòng đang duyệt tài liệu, nghe thấy giọng tôi thì khẽ gật đầu: "Vào đi", sau đó đặt bút ký tên.

"Thư ký Đinh không làm khó gì cô chứ?" Anh ấy ngẩng đầu nhìn tôi.

Trong nháy mắt đó có một loại cảm giác tên là cảm động chạy thẳng lên não tôi, mũi hơi cay, tôi lắc đầu.

"Ngồi đi." Anh ấy khẽ hất cằm nhìn về phía cái ghế bên cạnh. "Thư ký Đinh tìm cô làm gì vậy?"

Tôi kể lại đầu đuôi câu chuyện, chỉ là đoạn cuối cùng khi anh Trác tìm thư ký Đinh thì bị tôi chỉnh sửa một chút.

"Chuyện này tôi sẽ tìm cô ta nói chuyện, nếu sau này cô ta còn gây khó dễ cho cô thì cô cứ nói cho tôi biết." Trưởng phòng dặn dò.

Tôi vội vàng nói lời cảm ơn, sau đó hỏi: "Trưởng phòng, chuyện này anh không trách tôi sao?"

"Trách cô làm gì?" Trưởng phòng cười: "Cấp trên bảo cô đi hướng đông thì sao cô dám đi hướng tây?"

Anh ấy dừng một chút: "Trong chuyện này điểm duy nhất cô không xử lý tốt chính là lúc đầu chưa nói rõ ràng, đây là vấn đề kinh nghiệm cô cứ làm việc thêm một thời gian nữa thì sẽ tốt hơn nhiều."

Anh ấy lại dừng một chút rồi nói: "Nói tóm lại, trong khoảng thời gian cô ở bộ phận này có biểu hiện vô cùng tốt. Bất kể là nhóm bài đăng trên báo lẫn trước, hay là bài đăng trên tạp chí tuần lẫn này đều cho tôi thấy cô rất chăm chỉ, hơn nữa còn dám đột phá."

Cách đối xử ở đây hoàn toàn khác với trong phòng làm việc của thư ký Đinh vừa rồi, lúc tôi nói lời cảm ơn cũng cực kỳ chân thành.

"Khuong Kha, tổng giám đốc Trác rất coi trọng cô, tôi hy vọng cô không làm cho anh ấy thất vọng." Trong phòng làm việc, Trưởng phòng chân thành nói.

Tôi trả lời: "Tôi sẽ cố gắng."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 228: Đánh giá thực tập

Thư ký Đinh cũng không qua tìm tôi nữa, tôi lên Zalo tìm anh Trác hỏi thăm.

"Cám ơn anh Trác, anh có thể cho em biết anh giải quyết chuyện kia như thế nào không?"

"Cũng không cần giải quyết gì." Anh Trác trả lời: "Gọi cô ta vào để cô ta đứng im đó một giờ, cũng không nói lý do gì, sau đó bảo cô ta đi ra ngoài."

"Vậy mà cũng được à?" Tôi nghi ngờ hỏi.

"Sao lại không được?" Anh Trác hỏi lại.

"Chẳng lẽ không phải sẽ xuất hiện vài tình tiết giống như trong mấy cuốn tiểu thuyết hay viết ấy, nữ chính bị người khác bắt nạt, sau đó nam chính xuất hiện nói với đám kẻ xấu rằng đây là người phụ nữ của tôi, không phải à?" Tôi cười gở tin nhắn.

"Có phải em xem nhiều tiểu thuyết quá rồi không? Có vài chuyện không cần phải nói ra. Cô ta là thư ký, thì cũng phải tự hiểu chứ." Anh Trác nói: "Mà này, gần đây em vẫn còn thời gian đọc tiểu thuyết à?"

"Không có, lúc học đại học có nghe các bạn học ngồi kể với nhau." Tôi vội vàng giải thích.

"Tối hôm nay anh sẽ hỏi em vài câu vậy."

"Có thể cho em biết giới hạn đề tài được không?" Tôi rụt rè hỏi.

"Được... Vậy thì là tâm lý học." Anh Trác nói.

Tôi vội lên mạng mở trang web về tâm lý học ra ngay lập tức, chuyện nước đến chân mới nhảy thế này, cứ làm còn tốt hơn ngồi không.

...

Đêm đó, quả nhiên, anh Trác kiểm tra về vấn đề tâm lý học.

Chỉ là, anh lại hỏi về áp dụng thực tiễn của tâm lý học, toàn bộ quá trình đều bảo tôi đoán, đoán xem anh muốn gì, đang suy nghĩ về tư thế nào, cực kỳ đen tối.

Sau đó, tôi vượt qua một cách xuất sắc.

Bởi vì so với anh thì tôi còn đen tối hơn.

...

Mấy ngày sau, tôi gặp thư ký Đinh, cô ta vẫn dùng loại ánh mắt bẻ trên trịch thượng nhìn tôi đầy khinh miệt.

Tôi nghĩ chắc hẳn cô ta đã đoán ra được quan hệ của tôi và anh Trác, lúc trước chỉ là nghi ngờ, nhưng bây giờ thì đã khẳng định 100%.

Không biết cô ta có dùng tin tức này để uy hiếp tôi hay không, hoặc là đem chuyện này đi kể với bà chủ Trác.

Tôi đến tìm đồng nghiệp bộ phận quản lý hình ảnh hỏi xin toàn bộ ảnh của các buổi tiệc công ty những năm qua, lần lượt xem hết những người bên cạnh anh Trác, cũng không phát hiện được người phụ nữ nào có khả năng là bà chủ Trác cả.

Có lẽ thư ký Đinh cũng không biết ai bà chủ Trác đâu!

Trong hai người thư ký, nếu như nói người nào có khả năng biết Trác phu nhân là ai nhất thì có lẽ là thư ký Tống sẽ có khả năng biết hơn, dù sao thì thư ký Tống cũng là thư ký phụ trách sinh hoạt, còn thư ký Đinh phụ trách công việc.

Tôi vốn định đi hỏi nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ suy nghĩ này, cũng giống như lúc trước cứ một mực muốn đi hỏi Trác Hàng vậy.

...

Thời gian trôi qua rất nhanh, vào lúc lĩnh lương sau khi vào làm tháng thứ hai, tôi tình cờ phát hiện tiền lương được tăng thêm một khoản lớn, mở phong bì ra xem xét lại phát hiện ra điểm đánh giá hiệu suất làm việc của tôi được cho điểm S.

Tại công ty của chúng tôi, điểm đánh giá hiệu suất làm việc được chia thành 5 cấp độ S, A, B, C, D, trong đó S là xuất sắc, A là ưu tú, B là bình thường, C là hơi kém, nếu ba lần đánh giá đều được C thì sẽ bị đuổi việc, còn D có nghĩa là lập tức cúp ngay.

Bình thường mà nói, hầu như tất cả đều đạt điểm B, mỗi phòng sẽ có một người được A, tiêu chuẩn được S thì càng hiếm, toàn bộ công ty mỗi tháng chỉ có 2 người.

Phản thưởng nếu được hạng A là lương tháng tăng thêm 10%, phản thưởng hạng S là lương tháng tăng 20%.

Tôi rất bất ngờ vì điểm S này, ngay lập tức nhắn tin qua zalo của trưởng phòng để cảm ơn. Trưởng phòng trả lời: “Khương Kha, tất cả mọi người đều thấy rõ khả năng xuất sắc của cô, đây là điều cô đáng nhận được.”

Tôi cảm thấy cực kỳ vui vẻ, vội vàng báo tin vui này cho anh Trác.

Anh Trác nói: “Chúc mừng.”

Tôi trả lời: “Sao tiếng chúc mừng này nghe nhạt nhẽo quá vậy! Chẳng có chút cảm giác vui mừng gì, thật khiến người ta thất vọng nha!”

Anh Trác đáp lại: “Mỗi tháng anh đều phải xem bảng tính lương trong công ty.” Ý là anh đã biết cô được đánh giá S từ sớm.

Tôi hỏi: “Điểm S này có phải là đi cửa sau không đấy? Anh giành nó giúp em à?”

Anh Trác trả lời: “Là trưởng phòng của em giành cho em, nói em hoàn toàn xứng đáng, còn nói là trong nhiều năm ở công ty em là người tiếp thu nhanh và chịu khó nhất trong đám nhân viên mới vào làm.”

Tôi cười.

“Cảm tiền thưởng rồi thì tối nay mời anh ăn cơm chứ?” Anh Trác hỏi.

Tôi đang định nói được, thì mấy người trong nhóm nhỏ của tôi đã ầm ĩ đòi tôi mời cơm, tôi tiện tay chụp ảnh màn hình gửi cho anh Trác.

Anh Trác đành nói: “Làm cấp trên như anh thì thật đáng thương, ngay cả ăn cơm cùng bạn gái mà cũng bị người khác giành mất.”

“Tối mai em đi với anh!” Tôi nói.

“Em phải bù cho anh.” Anh nói.

“Được.” Tôi vui vẻ đồng ý.

Ngay tại thời điểm đó, tôi không thể ngờ tới, sau bữa cơm này sẽ có một quả bom nằm trong hòm thư của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 229: Gửi mail hàng loạt

Buổi tối thường là ăn lẩu.

Phòng của chúng tôi ăn liên hoan, 80% là ăn lẩu, vì sẽ rất vui. Nhiều đôi đũa cùng đào bới trong một nồi, cực kỳ thân thiết.

Tất nhiên là sẽ có cả vụ uống rượu bia.

Vừa bớt cay lại còn giải khát, còn có thể mời người khác.

Tôi mời tất cả mọi người, riêng trưởng phòng và Nhuế Tuyền thì mời nhiều hơn hai li. Trưởng phòng đối với tôi không chỉ có ơn dẫn dắt mà còn luôn ủng hộ tôi, Nhuế Tuyền cũng giúp tôi rất nhiều, đặc biệt là khi tôi vừa mới bước chân vào phòng Truyền thông.

Liên hoan xong đã là hơn 8 giờ tối, là chủ buổi tiệc, tôi mời mọi người đi hát karaoke, trưởng phòng là người đầu tiên từ chối: "Hôm nay cũng không phải cuối tuần, nếu như chơi quá muộn, ngày mai không có ai đủ tinh thần làm việc cả."

Mọi người đều ríu rít lên tiếng: "Vâng."

Loại hoạt động như hát karaoke, đến bây giờ đều khiến người ta vừa yêu vừa hận, yêu là vì trò giải trí này chơi vui muốn chết! Hận là vì bình thường hát xong về đến nhà đã là giữa khuya, đến khi rửa mặt xong rồi đi ngủ là rạng sáng.

Nếu ngày hôm sau còn phải đi làm thì nhất định sẽ không ngủ đủ giấc.

Tôi về đến nhà, đầu óc có chút hỗn loạn, bài thi chắc là không học nổi, đành mở máy vi tính ra, muốn xem xem anh Trác có trên đó hay không, nhân tiện chơi vài ai "Plants and Zombie"

Anh Trác trước giờ vẫn treo trạng thái offline trên zalo, sau khi tôi lên zalo mới chuyển sang trạng thái đang online, như vậy, nếu như anh ấy có trên zalo sẽ biết rằng tôi đang trên mạng.

Rất tiếc, anh ấy không có trên mạng, nhưng có gửi tin nhắn cho tôi lúc 10 giờ.

[Mèo hoang nhỏ, đã về nhà chưa?]

[Đã về rồi.]

[Về sớm vậy à?]

[Vâng, không đi hát karaoke! Anh có muốn qua đây không?]

[Hôm nay thì không qua được rồi, tối mai nhé.]

[Được, vậy ngày mai nhớ qua nhé, có chuẩn bị một sự ngạc nhiên cho anh đó!]

[Mới mất mong chờ. Tối nay em đừng học bài nữa. Mau đi ngủ sớm đi.]

[Vâng.]

Tôi trả lời lại một tin nhắn, rồi mở hộp thư của công ty, thấy có một email chưa đọc, tiêu đề là: Kinh hoàng vì ai kia đạt được S!

Một luồng dự cảm bất an xông thẳng lên não tôi.

Tôi không kịp nghĩ gì nhiều, đầu ngón tay đã mở email ra.

Đập vào mắt tôi đầu tiên là một đoạn văn.

Nội dung rất dài, nhưng chủ yếu chỉ tập trung vào một điểm: Khương Kha, nhân viên mới vào làm năm nay có gì đó mờ ám với Trưởng phòng Kế Hoạch, nếu không, thì sao một sinh viên vừa tốt nghiệp đại học dựa vào cái gì mà mới vào công ty đã lên làm quản lý truyền thông cơ chứ? Dựa vào cái gì mới vào làm được hai tháng, đã đạt được điểm S?

Trong nội dung còn có một đoạn truy hỏi, na ná như: "Khương Kha, cô vì tiền mà đã lên giường với trưởng phòng của cô bao nhiêu lần rồi?", hoặc đại loại như "Thò không ăn cỏ gần hang, Trưởng phòng Kế Hoạch vậy mà không chống cự nổi sự cám dỗ của phụ nữ trẻ tuổi, sao ông ta có thể làm trưởng phòng được cơ chứ?".

Đến khi đọc xong hết nội dung, mồ hôi lạnh trên lưng tôi đã ướt đầm như tắm.

Ánh mắt nhích lên một chút nhìn vào hai hàng chữ người gửi và người nhận, người gửi email thì không biết, chỉ là một dãy chữ cái vô nghĩa, hộp thư lại là hotmail, server ở nước ngoài, e là rất khó tra được.

Người nhận thì chẳng chịt, hết email này lại đến email kia. Cho dù tôi có bị ngốc đi chăng nữa, cũng biết đây là gửi emai hàng loạt, tất cả mọi người trong công ty đều đã nhận được một email như thế này.

Tôi sừng sốt khoảng vài phút, đầu óc trống rỗng, lúc bấy giờ mới nhớ ra phải lập tức gọi điện thoại cho trưởng phòng, nhắc ông ấy vào xem email.

Giọng tôi run rẩy, trưởng phòng liên tục hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì, tôi lại không thể nói rõ được nguyên nhân.

Sau khi cúp điện thoại, tôi vẫn cứ ngồi đó chờ đợi.

Trong đầu tôi là một mớ ngổn ngang, lúc thì nghĩ rằng trưởng phòng sẽ có cách thôi, khi thì nghĩ rằng các đồng nghiệp sẽ nhìn tôi như thế nào, một lát lại nghĩ anh Trác có tức giận hay không, sao tôi lại giống kẻ hay gây chuyện phiền phức thế, chốc lát lại nghĩ rốt cuộc là ai làm?

Trực giác khiến tôi nghi ngờ thư ký Đinh, gần đây tôi chỉ va chạm với một mình cô ta, hơn nữa cô ta còn thầm thích anh Trác, nhất định cô ta xem tôi là tình địch...

Tốc độ trả lời của Trưởng phòng nhanh hơn tôi nghĩ nhiều, chưa đầy mười phút ông ấy đã vội gọi điện thoại lại cho tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 230: Tin em yêu em

"Khương Kha, cô đang khóc à?" Trưởng phòng hỏi.

"Không có." Tôi đưa tay lau mặt mình một cái, toàn là nước mắt.

"Không cần lo lắng, cây ngay không sợ chết đứng." Trưởng phòng nói, "Bất luận là thời gian cô thực tập hay là sau khi nhậm chức, tất cả những việc cô làm, cả phòng đều biết. Email này rõ ràng là vu oan giá họa, không phải bận tâm."

Tôi "ừm" một tiếng, ánh mắt rơi trên đầu ngón tay như cũ.

Ngón tay ướt nước, tôi nghĩ, không biết từ bao giờ tôi lại trở nên mềm yếu như thế, không phải chỉ là một email vu oan thôi sao? Có là gì đâu chứ?

Con người một khi còn sống trên đời này, tuyệt đối sẽ không chỉ có một hai chuyện oan ức như vậy, email này của đối phương có thể nói là không có bằng chứng, tất cả đều là suy đoán, chỉ sợ miệng lưỡi của người đời mà thôi.

Nếu đối phương thật sự muốn tìm hiểu, sẽ rất dễ dàng tìm ra người đàn ông bên cạnh tôi là người nào, thậm chí còn có thể moi ra cả việc tôi từng làm tại hộp đêm...

Cũng không biết có phải lời an ủi của trưởng phòng rất hiệu quả hay không, sau khi cúp điện thoại, tôi liền đi rửa mặt sau đó nằm dài trên giường.

Tôi cũng không gọi cho anh Trác, không báo lại chuyện này.

Chi đi ngủ.

Như dự liệu, tôi bị mất ngủ, khó khăn lắm mới ngủ được thì lại bắt đầu gặp ác mộng.

Trong mộng, toàn bộ đồng nghiệp đều hóa thân thành ác ma, bọn họ người nào người nấy đều ngoác cái miệng lớn, ai cũng muốn ăn tươi nuốt sống tôi, tôi giật mình tỉnh lại, nhìn vào đồng hồ nhưng mới hai giờ sáng.

Lại tiếp tục ngủ, ác mộng vẫn cứ quẩn lầy tôi như trước.

Đến sáng sớm ngày hôm sau, chuông báo thức chưa vang, tôi đã tỉnh lại, không đau đầu chút nào, vô cùng tỉnh táo. Tôi rửa mặt, nhìn chính mình trong gương, là một khuôn mặt tái nhợt.

Tôi nói với mình, nhất định phải trang điểm cho thật lộng lẫy.

Nếu như tôi có biểu hiện sa sút, sợ hãi, chán chường, kẻ địch nhất định rất vui vẻ, tôi bắt đầu trang điểm.

Kem dưỡng ẩm, kem lót, phấn nền, vẽ lông mày, vẽ mí mắt, chải mascara, son môi, đánh má hồng, lại chọn một cái đầm màu cam, đeo một đôi hoa tai thủy tinh.

Lúc đầu tôi muốn đeo hoa tai kim cương, nhưng lại sợ bị người ta dè bieu lần nữa nên mới đổi thành thủy tinh.

Lúc đến phòng làm việc, tôi rất nhạy cảm phát hiện các đồng nghiệp đều len lén nhìn tôi, trong ánh mắt mang theo sự đồng tình.

Tôi giả vờ không biết chuyện gì, đi tới chỗ mình ngồi ngồi xuống.

Hôm nay không giống với mọi ngày, phòng làm việc rất yên tĩnh, không có người nói chuyện, có cảm giác như đang báo hiệu giông tố sắp đến, qua hồi lâu, trên zalo có người tìm tôi, là đồng nghiệp cùng phòng.

"Khương Kha, mau xem email."

"Tôi biết, đêm qua đã nhìn thấy."

"Trưởng phòng biết không? "

"Cũng biết."

"Cô yên tâm, chúng tôi sẽ không tin, cũng không có ai tin."

"Cảm ơn."

"Cô biết là ai không? "

"Không biết."

Tôi vừa nói chuyện với đồng nghiệp vừa chú ý tới ánh đại diện của Anh Trác, tôi đang chờ anh ấy tìm tôi, từ đầu tới cuối ánh đại diện của anh ấy vẫn không sáng lên, tôi không biết anh ấy có thấy hay không, cũng không biết anh ấy có đến công ty không.

Nửa tiếng sau, có một anh chàng giao hoa đến phòng làm việc của chúng tôi, một bó hoa hồng lớn, cộng thêm một bình hoa.

"Xin hỏi cô Khương Kha là ai?" Anh chàng giao hoa hỏi

"Là tôi." Tôi giơ tay lên.

"Cô Khương, phiền cô ký nhận giúp." Anh chàng giao hoa đem bó hoa đến đặt trên bàn của tôi.

Sau khi tôi ký nhận đơn hàng thì thấy có một tấm thiệp trên bó hoa, tôi lấy xuống.

Là nét chữ của anh Trác.

"Cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, tôi vĩnh viễn đứng về phía em, tin tưởng em, và yêu em."

Đây là lần đầu tiên anh ấy nói yêu tôi rõ ràng rành mạch như vậy.

Trong chớp mắt tôi cảm thấy tất cả những oan ức này đều đáng giá.

Là tôi vô dụng, tôi lại muốn khóc rồi.

Sau khi hít một hơi thật sâu, cẩn thận cất tấm thiệp vào trong túi xách, tôi mở zalo của anh Trác ra.

"Anh Trác, em nhận được hoa rồi."

"Rất xin lỗi, sáng sớm hôm nay mới nhìn thấy email." Anh Trác nói: "Tôi rất muốn đứng ra giải thích giúp em nhưng lại sợ sẽ khiến em càng rơi lún vào vũng bùn. Nếu cánh tay của tôi đủ dài, thì tôi muốn ôm em."

Chương 231: Tôi đợi em ở sân thượng

Khoảng khắc đó, việc tôi muốn làm nhất là lao vào văn phòng, sà vào lòng anh ấy.

Nhưng, tôi có thể làm gì đây? Tôi cảm hận cái kiểu quan hệ chỉ có thể trong bóng tối này.

Tôi siết chặt nắm đấm, cố ngăn nước mắt không rơi.

Nếu như, nếu như chúng tôi là một đôi yêu nhau bình thường, thì lúc này, tôi đã ở trong vòng tay anh ấy, tôi có thể khóc thật to và anh ấy sẽ ôm lấy eo tôi, đưa cho tôi khăn giấy.

Nếu như, nếu như chúng tôi là một đôi yêu đương bình thường, thì anh ấy hoàn toàn có thể nói với toàn bộ đồng nghiệp trong công ty, nói với cả thế giới, rằng đây là người con gái của tôi, cô ấy không bao giờ làm chuyện như thế, các người đừng có vu oan cho cô ấy.

Nhưng, không thể, đúng như anh ấy nói, một khi anh ấy giải thích giúp tôi thì tôi sẽ bị lún vào một vũng bùn còn sâu hơn.

Khương Kha, tôi đợi em ở tầng thượng” Hình đại diện zalo của anh Trác lóe lên.

Tôi thật không ngờ anh ấy lại đòi gặp tôi lúc này, ở nơi mà gần công ty đến vậy, lòng tràn đầy kinh ngạc, tôi tắt zalo chạy thẳng lên sân thượng.

Vẫn còn là buổi sáng, ánh nắng không quá chói lọi, tôi vừa bước lên sân thượng đã nhìn thấy anh Trác như đứng ở ranh giới thiên đường.

Áo sơ mi trắng, quần âu màu xám tro, lịch lãm, anh tuấn rạng ngời.

“Anh Trác” Giọng tôi nức nở, lao nhanh về phía anh.

Anh Trác không nói gì cả, chỉ dang hai tay về phía tôi.

Tôi sà vào lòng anh, anh ấy liền ôm chặt lấy tôi.

Giống như tôi tưởng tượng, anh ấy ôm lấy eo tôi, đưa khăn giấy cho tôi, đợi tôi khóc khá lâu, lúc gần khóc xong rồi, anh ấy mới bắt đầu hỏi: “Đỡ hơn chút nào chưa?”

Tôi gật đầu, ngược mặt khỏi lòng anh một chút.

Anh nhìn tôi âu yếm, lấy tay lau nước mắt cho tôi rồi cười nói: “Nhìn em kia, khóc nhè hết phần son rồi!”

Tôi chu miệng, quả thật trong lòng không còn khó chịu như lúc đầu nữa.

“Anh giống ai vậy, em buồn như thế mà anh còn cười được à!” Tôi đấm một cái lên ngực anh.

Anh khẽ thở dài, còn chưa kịp mở miệng, tôi đã trừng mắt nhìn anh, nhét một câu để chặn họng: “Không được phép nói đây chỉ là chuyện nhỏ!”

Anh mỉm cười bao dung, quay người lấy hai cốc cafe từ trên lan can, đưa một cốc cho tôi.

Hai tay tôi ôm cốc cafe uống từng ngụm nhỏ, nhìn xa xăm.

“Có phải anh muốn nói đây là chuyện nhỏ không?” Tôi buồn bã hỏi.

Anh gật đầu: “Đúng là chuyện nhỏ.”

“Chuyện nhỏ mà anh còn qua đây tìm em làm gì?” Tôi vẫn buồn bã.

“Em chưa từng trải nhiều, nên việc này đối với em là chuyện lớn.” Anh ấy cầm cốc đến chạm vào cốc của tôi một cái. “Kiên cường một chút, chẳng qua chỉ là một cái email nặc danh thôi mà, rất nhanh sẽ chẳng còn ai nhớ nữa.”

Tôi gật đầu, uống thêm một ngụm cafe nữa: “Anh chạy đến tìm em như thế này, không sợ bị người ta nhìn thấy à?”

“Anh có làm gì sao?” Anh cười hỏi.

“Không.” Tôi đáp

“Không làm gì thì sợ gì ánh mắt của người khác?” Anh vẫn cười, “Chẳng qua chỉ là đứng cùng nhau, uống cốc cafe trên sân thượng thôi. Tổng giám đốc bá đạo cũng thỉnh thoảng phải quan tâm đến nhân viên mới một chút đúng không? Hơn nữa, em còn là hạt giống tốt mà anh coi trọng.”

Tôi cười một cái: “Thế sao anh không gọi em lên văn phòng của anh?”

“Thứ nhất, tầm nhìn ở đây tốt hơn, dưới nắng mặt trời, thể hiện không sợ dư luận; Thứ hai, sợ em bị người khác đổ ky; thứ ba...” Anh ngừng lại một chút, “Anh Trác của em cảm tình con sói...”

Anh còn chưa nói xong, nhưng tôi đã hiểu hết ý rồi, nếu là ở trong phòng thì anh Trác cảm tình con sói này, sẽ không nhìn được mà thịt tôi mất.

Tôi bủi môi một cái, hóng chút gió, sưởi chút nắng, được người đàn ông mình yêu nhất cùng uống tách cafe, tâm trạng tôi cũng khá lên rất nhiều rồi.

Khi uống hết cốc cafe, anh Trác nói muốn ở trên sân thượng thêm một lúc, nên tôi một mình đi xuống.

Về đến văn phòng, đập vào mắt tôi là hai nhân viên cảnh sát mặc cảnh phục.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 232: Có thể tra ra ip không_

Cảnh sát!

Cả đời này, tôi đứng gần cảnh sát có hai lần, lần đầu là do anh Trác tìm người bạn cảnh sát đến hộp đêm cứu tôi khỏi tay anh Trương, lần khác là vì phòng trọ xảy ra án mạng nên cảnh sát đến đó điều tra, tôi đã cung cấp lời khai.

Hôm nay là lần thứ ba.

“Cô là Khương Kha?” Một viên cảnh sát bước tới.

Tôi gật đầu, trong lòng nghĩ cảnh sát tìm tôi, chỉ có thể vì chuyện email nặc danh hôm qua mà thôi.

Quả nhiên, cảnh sát hỏi tiếp: “Trưởng phòng của cô báo án, email cũng được xem qua rồi, giờ cần mọi người đi với chúng tôi một chuyến, để lấy lời khai.”

Tôi lại gật đầu, cũng không biết có phải do ngày trước từng làm tiếp viên hay không mà tôi có bản năng sợ cảnh sát, sợ rằng vô tình lại bị phát hiện ra quá khứ của mình.

Trưởng phòng từ phòng làm việc bước ra, anh ấy không có chút gì khác so với bình thường, vẫn rất thời thượng, khí sắc rất tốt, nhìn có vẻ không hề chịu bất kỳ sự dă kích nào về mặt tinh thần.

“Đi thôi, đợi cô lâu lắm rồi!” Trưởng phòng liếc qua tôi một cái.

“Xin lỗi, tôi vừa ra ngoài hóng gió một chút.” Tôi nói.

Trưởng phòng khẽ gật đầu, cùng tôi đi với cảnh sát.

Lần đầu tiên ngồi xe cảnh sát, có chút hồi hộp, cũng có chút căng thẳng.

Sở cảnh sát cách công ty tôi không xa, ngồi xe chỉ khoảng 20 phút.

Ở trên xe, cảnh sát tán gẫu với chúng tôi, đa số là trưởng phòng trả lời, nội dung chủ yếu là nói tôi có biểu hiện đặc biệt tốt ở công ty, nên mọi thứ đều là xứng đáng cả.

Sau khi đến nơi, tôi và trưởng phòng tách ra hai phòng khác nhau để lấy lời khai, sau khi tôi kể lại sự việc, cảnh sát lại hỏi việc hòm thư của tôi, như tại sao sau khi vào công ty tôi lại phụ trách truyền thông, hay tôi đã đạt điểm S như thế nào, tôi trả lời từng cái một.

Sau khi lấy lời khai xong, cảnh sát hỏi tôi: “Cô nghi ngờ ai?”

Tôi nghi ngờ ai...

Tất nhiên là tôi nghi ngờ thư ký Đinh.

Cô ta có ý với anh Trác của tôi, cô ta đổ kị với tôi! Cô ta còn ghi hận tôi bài báo lần trước.

Nhưng, cho dù như vậy, tôi dám nói ra hay sao?

Tôi chỉ lắc đầu: “Tôi không biết”.

“Cô nghĩ kỹ lại xem, bình thường cô có đắc tội ai không? Không chỉ là người trong công ty, mà cả trong cuộc sống hàng ngày nữa. Ai biết cô vào công ty phụ trách mảng truyền thông, ai biết cô đạt điểm S?” Cảnh sát hỏi kiểu giả thiết.

Tôi vẫn lắc đầu: “Tôi không biết, trong cuộc sống hàng ngày, tôi không hề nói với ai! Tôi nghĩ là người trong công ty, cũng có thể là do tôi cản đường người khác, hoặc làm người khác nóng mắt.”

“Cô nghi ngờ người trong bộ phận mình?” Cảnh sát hỏi.

Tôi nghĩ một lát: “Không thể nào, tối qua chúng tôi còn ăn cơm cùng nhau, sau khi ăn xong về đến nhà, tôi đã nhìn thấy email rồi, theo lý mà nói, không thể nào viết nhanh như thế được.”

“Khi nào cô biết mình đạt được S?”

“Ngày hôm qua sau khi được phát lương.”

“Ngoài cô ra, còn có ai biết cô đạt S?”

“Bản đánh giá là trưởng phòng chúng tôi chấm, sau đó cấp trên cũng duyệt! Còn lại có ai biết nữa không thì tôi không biết.”

Cảnh sát lại hỏi thêm vài vấn đề nữa, thấy thực sự không hỏi ra được vấn đề gì mới bảo tôi ra ngoài, nói tôi có thể về công ty.

“Xin hỏi khi nào thì có kết quả?” Tôi hỏi.

“Có kết quả sẽ báo với các vị.” Cảnh sát nói.

Tôi lại cảm ơn, sau khi bước ra khỏi phòng hỏi cung, tôi gặp trưởng phòng ở sảnh lớn.

“Trưởng phòng, anh ra lúc nào vậy?” Tôi hỏi.

“Mấy phút trước.” Anh ấy đáp “Đi thôi, chúng ta bắt xe về.”

Trên taxi, tôi hỏi anh ấy: “Trưởng phòng, anh nghĩ có điều tra ra được không?”

Anh ấy lắc đầu: “Chắc còn phải hỏi thêm vài người nữa, lấy thêm vài lời khai nữa, nhưng người gửi email đó, e là khá cẩn thận đấy.”

“Tôi cảm giác là người của công ty” Tôi nói.

Anh ấy “ừ” một tiếng: “Cây to đón gió lớn, cô vừa vào công ty không lâu, tôi thực sự không nên đánh cho cô hạng S, gây chú ý quá rồi.”

“Phải rồi, có thể tra ra IP của người gửi email không? Tôi nhớ là bên quản lý mạng của công ty mình rất giỏi mà.” Tôi hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 233: Em lại không hiểu

Trưởng phòng lại lắc đầu: “Sáng sớm nay tôi đã cho người đi hỏi rồi, không tra ra được.”

Anh ấy ngừng lại một lát: “Đối phương rất thông minh, dùng hòm thư hotmail, máy chủ ở nước ngoài, bộ phận mạng của công ty rõ ràng là không làm gì được.”

“Thế cảnh sát thì sao?” Tôi lại hỏi.

Trưởng phòng cười không nói gì.

Tôi cũng đoán được câu trả lời, qua một lúc, trưởng phòng mới tiếp tục nói: “Bảo cảnh sát, chỉ là thể hiện thái độ.”

Tôi gật đầu tỏ ý mình hiểu, nhưng rút cuộc trong lòng vẫn có chút thất vọng.

Sau khi về đến công ty, vài đồng nghiệp đến hỏi tôi sự việc ra sao rồi, tôi nói đã lấy lời khai rồi, đợi cảnh sát thông báo.

Đồng nghiệp đều an ủi rằng chắc chắn sẽ điều tra ra, nhưng ánh mắt họ nhìn tôi, đều thể hiện sự đồng cảm.

Tôi đột nhiên nghĩ, nếu mà không ai nghĩ rằng có thể tìm thấy “hung thủ”, thì cần gì báo cảnh sát? Cái gọi là thể hiện thái độ, cũng chỉ là tự biên tự diễn mà thôi.

Buổi chiều hôm đó, tôi đã trải qua như thế nào, tôi cũng không rõ.

Tôi ngồi tại bàn làm việc, nhìn chữ trên máy tính, chữ nào cũng đọc được, nhưng khi ghép lại với nhau, thì không hiểu được câu nào.

Đến tối, tất nhiên là anh Trác đưa tôi về nhà, rồi đương nhiên cũng ở lại, và cũng dùng cơ thể để an ủi tôi.

“Anh là đồ cảm thú, em đã bị như vậy, mà anh còn nở làm được!” Sau khi xong việc, tôi tức tối nói.

“Em không cảm thấy sau khi anh an ủi, tâm trạng của em tốt hơn trước nhiều sao?” Anh Trác nói.

“Em! Không! Cảm! Thấy!” Tôi hét lớn.

Anh Trác lắc đầu cười: “Miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo! Bây giờ e có thể lớn tiếng nói chuyện với anh rồi, lúc mới về đến nhà, em nói chuyện ỉu xiu.”

“Có rõ ràng như thế không?” Tôi nghi hoặc: “Rõ ràng em rất rất kiên cường mà! Buổi sáng vẫn trang điểm, buổi chiều cũng làm việc suốt.”

Anh ấy gật đầu: “Với trạng thái của em lúc trước, lời đại một người trên phố người ta cũng biết em gặp chuyện khó khăn.”

Tôi nghĩ lại trạng thái của tôi lúc trước, không thể không thừa nhận, anh ấy nói đúng.

Nếu đã như vậy, tôi cũng chán chường thêm giả bộ yếu mềm nữa, một tay chống người, ghé lên ngực anh hỏi: “Anh Trác, anh cảm thấy có thể điều tra ra được không?”

“Rất khó, trừ khi tìm được cao thủ thật sự.” Ông chủ Trác nói.

“Anh nói hacker?” Tôi hỏi.

“Không nhất thiết phải là hacker, một số bộ phận chính quy cũng có cao thủ.” Anh Trác nói.

“Anh...”

Một chữ vừa nói ra, tôi lại nuốt vội mấy câu sau vào trong, loại cao thủ cấp bậc ấy, cho dù anh Trác có quen biết, cũng chưa chắc đã dùng vào việc nhỏ này.

Ban ngày khi chúng tôi cùng uống cà phê, anh ấy đã nói, đây chỉ là chuyện nhỏ.

Cả đời người, những uất ức phải chịu không chỉ có chút ít như vậy, tôi còn may mắn quen được anh Trác, còn những người không có ô dù, không có chỗ dựa thì sao?

“Muốn nói cái gì? Há?” Anh Trác ôm lấy eo tôi, âm cuối có chút lên giọng, ngón tay lướt qua sống lưng của tôi.

“Em muốn hỏi, chữ viết trên tấm thiệp hồi sáng là thật phải không?” Tôi đổi sang chủ đề khác, cũng là một chủ đề đáng chú ý.

“Anh đã viết gì sao?” Anh cười hỏi.

“Anh nói anh yêu em.” Tôi chăm chú nhìn anh.

Anh cười, ánh mắt có chút tránh né: “Có à?”

“Có!”

Tôi khẳng định chắc chắn, phi từ trên giường xuống, trần chuồng chạy ra phòng khách, lật tìm lại tấm thiệp trong túi xách, khi về đến phòng ngủ, tôi bật đèn ngủ đầu giường lên, đưa tấm thiệp cho anh xem.

“Anh tự xem đi, giấy trắng mực đen, anh có muốn chối cũng không chối được!”

Anh chỉ liếc qua tấm thiệp, còn ánh mắt lại dừng trên thân thể tôi, anh đưa tay về phía tôi, kéo tôi vào lòng, vẫn là hai chữ đó: “Đồ ngốc!”

Anh luôn thích nói tôi là đồ ngốc, năm đó, tôi chẳng hiểu hai chữ này có ý nghĩa gì.

Mãi nhiều năm sau, cho đến khi tôi viết cuốn sách này, tôi mới hiểu, anh ấy muốn nói rằng: “Đồ ngốc, anh yêu em như vậy, mà em lại không hiểu...”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 234: Em cũng đau lòng

Sự dă kích từ vụ việc email đối với tôi không lớn như dự đoán, cũng có thể do sự an ủi của anh Trác có hiệu quả, có lẽ vì có anh ấy là trụ cột tinh thần, thời gian tiếp sau đó, tôi trải qua khá tốt.

Thậm chí tôi còn nghĩ, có bao nhiêu người đang cười nhạo, những người đang cười nhạo đó nhất định sẽ không vui, bởi vì thực ra tôi bị ảnh hưởng quá ít. Tôi còn nghĩ, bọn họ mà biết tình nhân của tôi là anh Trác, thì sẽ kinh ngạc đến mức nào, ha ha ha.

Tôi bắt đầu cố gắng gấp bội, chỉ có càng ngày càng ưu tú, mới có thể bịt miệng những kẻ đó, mới có thể chứng minh rằng người gửi email đó là do đó ky!

Bài báo của công ty ngày càng nhiều, ngoài những đơn vị truyền thông trả tiền để hợp tác, tôi cũng đã liên hệ được một số nguồn miễn phí.

Ban ngày những lúc rảnh rỗi, tôi cũng làm quảng cáo trên các diễn đàn, trang web.

Đầu năm ấy các diễn đàn, trang web quản lý không nghiêm ngặt, có thể tùy ý chèn quảng cáo.

Tôi không dám chắc làm thế này có hiệu quả lớn đến đâu, nhưng tôi biết, thà có còn hơn không.

Tôi thực sự coi công ty của anh Trác là nơi phát triển sự nghiệp cả đời của mình.

Mỗi buổi tối, nếu anh ấy không đến, tôi đều cố gắng xem sách, xem lượng lớn các hồ sơ, những chỗ không hiểu thì lên mạng tìm tài liệu, còn cố gắng hơn cả khi chuẩn bị thi văn học Hán ngữ ở trường nữa.

Tất nhiên lúc tôi vui nhất vẫn là những đêm có anh Trác ở bên.

Chúng tôi vì một số lý do mà không thể công khai xuất hiện ở những chỗ đông người, ví dụ như đi dạo siêu thị, hay xem phim, nhưng anh ấy sẽ ở nhà cùng tôi xem DVD, nghe nhạc, cũng đọc sách cùng tôi nữa.

Đầu năm đó, DVD lậu rất nhiều, chúng tôi xem rất nhiều phim, thậm chí còn xem trước cả rạp phim trong nước.

Tôi còn nhớ khi sinh nhật tôi, anh ấy dẫn tôi đi khu vui chơi, mặc dù là buổi tối, nhưng tôi vẫn ngồi vòng quay ngựa gỗ, trò Mickey điên cuồng, ngồi xe qua núi, ngồi cả xe bay...

Anh nói: “Tiểu Như, anh mong em hạnh phúc!”

Tôi nói: “Chỉ cần được ở bên anh, ngày nào của em cũng hạnh phúc.”

Anh xoa đầu, kéo tôi vào lòng.

Bốn tháng sau, tôi lại một lần nữa được hạng S, lần này không ai nói gì.

Có lần khi ăn cơm, Nhướ Tuyền nâng cốc chạm với tôi một cái: “Khương Kha, em thực sự làm rất tốt, tốt hơn cả tôi lúc trước.”

“Em làm sao có thể so với sư phụ được? Nếu lúc đó không có sư phụ chỉ dạy những điều cơ bản về truyền thông, thì bây giờ chắc chắn em còn lơ mơ lắm.” Tôi cười, uống một hơi hết cốc rượu trên tay.

“Tôi nói thật đấy! Bây giờ người trẻ tuổi có sức bứt phá hơn tôi trước kia rất nhiều.” Nhướ Tuyền nói tiếp.

Tôi đang định tiếp tục khiêm tốn thì trưởng phòng lên tiếng: “Khương Kha quả thực rất khá, những quảng cáo cô đăng trên mạng tôi đều xem rồi, rất tận tâm. Những việc này đều nằm ngoài chức trách công việc, cô khiến tôi rất cảm động.”

Trưởng phòng cũng nâng cốc, tôi vội vàng bước đến bên cạnh trưởng phòng, chạm cốc với anh xong thì uống cạn.

Từ lượng của tôi trong nửa năm làm việc ở đây không hề bị giảm sút chút nào, ngược lại còn ngày càng cao, tất cả mọi người trong bộ phận đều uống rượu, thỉnh thoảng ăn cơm cùng người bên truyền thông, bọn họ cũng uống rượu.

Mặc dù lần nào tôi uống cũng nôn, nhưng chưa có lần nào bất tỉnh nhân sự, cũng chưa bao giờ xuất hiện cái gọi là say mất trí nhớ tạm thời.

Trùng hợp là, lần nào uống rượu, anh Trác cũng đều xuất hiện ở chung cư nhỏ của tôi, sau đó chăm sóc tôi.

Có mấy lần tôi nhìn thấy biểu hiện rất đau lòng của anh, thực ra, tôi cũng rất đau lòng.

Tôi đau lòng vì anh ấy đau lòng vì tôi.

Sau đó cắn răng mà vượt qua.

Cho dù, tôi chỉ là người tình trong bóng tối của anh, tôi cũng hy vọng mình có thể xứng với anh.

Thời gian này, bố tôi chủ động gọi điện cho tôi một lần, hỏi tình hình tiền lương của tôi, hỏi tôi ở đâu, đi làm có quen không...

Tôi chỉ nói là thuê phòng trọ, cũng rất thích đi làm, còn về mức lương, tôi nói đại một con số.

Bố tôi cũng xem như hài lòng, nhắc tôi đừng có tiêu tiền phung phí, tiện cũng nhắc luôn, sắp đến tết rồi..

Tôi làm sao lại không hiểu ý ông, đây là nhắc tôi phải gửi về nhà 68 triệu!

Tôi lập tức nói: “Bố, sắp tới con sẽ cầm tiền về, bố nhớ chuẩn bị sẵn biên lai.”

Bố tôi còn chưa kịp nói thì dì Tổng đã cướp lấy điện thoại: “Khương Kha, nếu con có tiền, thì về sớm chút đi, ở nhà đang cần tiền.”

“Vâng, để con xem, trước hôm về một hôm con sẽ gọi điện báo.” Đối với cái gia đình này, tôi đã sớm không còn bất kỳ nhớ nhung gì nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 235: Anh về cùng em

Việc về nhà, tôi nói với anh Trác rồi, cả việc số tiền 340 triệu kia cũng nói.

Có lẽ do đã ở bên anh khá lâu, về vấn đề tiền nong, tôi đã không còn thận trọng dè dặt nữa, tôi nói với anh, tôi muốn mỗi lần về nhà đưa 170 triệu, lần sau đưa nốt 170 triệu, như thế bớt một lần gặp nhau, tôi không muốn gặp bọn họ nhiều.

Anh Trác lắc đầu, không nói ngay vì sao không tán thành, anh chỉ hỏi thăm về chuyện gia đình tôi.

Tôi kể lại những việc hồi còn bé, những việc ngày học cấp ba, rồi kể vì muốn học đại học, tôi đã phải kiếm tiền như thế nào, đi nhặt rác ra sao, kể cả việc lần trước về nhà, gia đình đối xử với tôi thế nào...

Tôi cố kìm nước mắt, không để nước mắt tuôn rơi...

Anh trầm mặc, sắc mặt cũng không tốt lắm, mãi cho đến khi tôi kể xong, anh mới kéo tôi vào lòng, vỗ vỗ lưng tôi: “Em muốn khóc thì cứ khóc đi...”

“Em không muốn khóc.” Tôi buồn buồn nói.

Bao năm nay, cái gia đình đó đã khiến tôi rơi bao nhiêu nước mắt, khi bố tôi đồng ý với dì Tổng, để tôi dùng 350 triệu mua đứt việc chấm dứt mối quan hệ với họ, tôi đã thề rằng, cả đời này, sẽ không rơi thêm giọt nước mắt nào vì họ nữa.

Anh Trác chỉ lặng lẽ ôm lấy tôi, qua một lúc lâu, anh mới hỏi: “Em đã hạ quyết tâm đoạn tuyệt quan hệ rồi sao?”

“Rồi.” Tôi lau nước mắt.

Con đường sau này, nếu anh Trác còn cần tôi, thì tôi sẽ ở cạnh anh, còn nếu anh không cần tôi nữa, thì tôi ở một mình cũng được.

Con người là động vật bầy đàn, nhưng dường như tôi sinh ra đã có thể sống cô độc.

“Nếu em đã hạ quyết tâm muốn đoạn tuyệt quan hệ, thì đừng đưa 170 triệu một lần lần, anh không nói là em không đủ tiền, cũng không phải vì anh tiếc tiền, mà là vì để tránh một số phiền phức sau này.” Anh ấy nói.

“Em nghĩ đi, một người vừa mới tốt nghiệp đại học, có bao nhiêu khả năng để dành ra được 170 triệu trong vòng nửa năm?” Anh Trác nói: “Nếu em đưa cho họ 170 triệu, em nghĩ điều đầu tiên họ nghĩ là gì?”

“Em không cần biết họ nghĩ gì đầu tiên, chẳng phải nghĩ rằng em trúng mảnh lớn rồi sao? Đúng là em trúng mảnh lớn rồi đấy!” Tôi thực sự không để ý, tôi cần gì quan tâm họ nghĩ như thế nào.

“Em cho rằng, nếu họ đoán được em tìm được một người bạn trai giàu có, thì họ chỉ lấy 340 triệu thôi hay sao? Họ có nỡ cắt đứt quan hệ với em không?” Anh Trác hỏi, “con của di Tổng em bao nhiêu tuổi rồi? Sau này cần dùng bao nhiêu tiền, bọn họ có thể kiếm được bao nhiêu tiền? Nếu họ biết có thể dễ dàng lấy tiền từ em, có thể dễ dàng cho họ một công việc tốt, thì họ có tha cho em không?”

Tôi lập tức trầm tư, tôi nghĩ đến một từ: quý hút máu.

Nếu họ biết anh Trác của tôi là một người có bản lĩnh, liệu họ có dễ dàng tha cho tôi không?

“Vậy thì em vẫn cứ cầm 68 triệu về thôi vậy!” Tôi nói.

Ông chủ Trác lắc đầu: “Cầm khoảng hơn 50 triệu về thôi, rồi nói là con vốn dĩ định cầm 68 triệu, nhưng chủ nhà nói sắp tết rồi, nhất quyết đòi con trả 1 một năm tiền nhà.”

Tôi lại gật đầu: “Oa, anh Trác, anh đúng là biết tính toán đấy!”

Nếu làm theo cách này, chí ít sẽ tạo cho bố tôi và di Tổng cảm giác là tôi cũng có chút khó khăn, tiền nong phải là dư dả.

Anh Trác không có ý kiến đối với nhận xét “biết tính toán” của tôi, hình như anh còn hơi gật đầu, như đang thừa nhận bản thân mình biết suy tính.

“Em cứ tưởng anh sẽ khuyên em cơ.” Tôi nói.

“Khuyên em làm gì?” Anh hỏi lại.

“Dù gì cũng là bố đẻ.” Tôi nói.

“Ông ấy đã nỡ đối xử với em như vậy rồi, còn xứng đáng làm bố đẻ không?” Anh hỏi.

“Nếu là anh, anh sẽ xử lý như thế nào?” Tôi lại hỏi.

“Không nhận luôn, em mềm lòng hơn anh.” Anh nói “Nhưng mà, con gái mềm lòng một chút, không phải là chuyện gì xấu cả.”

Anh khựng lại một lát: “Dự định bao giờ về thế, tới lúc đó anh về cùng em.”

Tôi tròn tròn hai mắt, anh về cùng tôi? Như thế không phải là tất cả mọi người đều biết tôi có một người bạn trai giàu có ư? Thế thì lời nói dối hơn 50 triệu kia lừa được ai?

Anh cười một cái, dường như đã đoán ra tôi nghĩ gì: “Anh đợi em ở huyện, em tự bắt xe về, có chuyện gì thì gọi điện cho anh, anh lo lại giống như lần trước, em bị bắt nạt đến nổi phát sốt rồi ngất xỉu...” Giọng điệu của anh không được tốt lắm.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 236: Anh ấy thật thiệt thòi

Lần này về nhà không giống như lần trước, lần trước là vào dịp năm mới, phải cùng người thân đón Tết, dù thế nào cũng phải ở lại một thời gian. Còn lần này chỉ là để đưa tiền, mang tiền tới, lấy được biên lai là có thể đi ngay.

Nói thực, nếu không phải vì tờ biên lai, tôi thật không muốn đi chút nào, đem tiền giao cho bọn họ là được rồi.

"Anh Trác, em đặt vé tàu hỏa được không? Chỗ nhà em không có máy bay, lần này để anh thiệt thòi rồi." Tôi nói.

"Ngồi tàu hỏa thì thiệt thòi gì chứ? Anh cười nói, "Tôi cũng có phải là người chưa từng chịu khổ đâu."

"Cũng phải, công ty mình là do anh sáng lập, những năm tháng đó anh đã phải chịu không ít khổ cực." Tôi cười rồi tiếp lời.

"Sau khi công ty lớn mạnh, anh đi bất cứ nơi nào cũng đều ngồi tàu hỏa, còn là ghế cứng, tiết kiệm tiền mà! Vé máy bay ngày đó, giá cả không giống như

bây giờ, không phải người bình thường có thể đi được." Anh nói.

Tôi nhớ lại hồi nhỏ, khi anh bắt đầu gây dựng sự nghiệp cũng là khi tôi còn bé, máy bay ngày đó rất ít, người có thể đi máy bay chắc chắn đều là những người tài giỏi, là cán bộ.

"Chúng ta đặt hai khoang giường mềm nha!" Tôi nói, "Em vẫn chưa đi khoang giường mềm bao giờ! Mỗi lần đi qua bên đó đều cảm thấy rất xa xỉ."

"Lần trước em đi về bằng gì?" Anh thuận miệng hỏi.

"Giường cứng, cũng là lần đầu tiên em thử giường cứng, trước đây đều là ghế cứng! Em thấy ngủ trên tàu hoả rất thoải mái! Nghe tiếng tàu xình xịch, lắng lư một chút là chìm vào giấc ngủ ngay!" Tôi khoái chí kể.

"Ngốc thật." Anh Trác lắc đầu cười, "Lần này chúng ta không đi tàu hoả nữa, tôi lái xe đi."

"Lái xe xa lắm!" Tôi phản đối, "Em ngồi tàu hoả cũng phải mất 8 tiếng!"

"Tàu hoả đi 8 tiếng là vì đến mỗi trạm đều phải dừng, còn phải đi vòng qua rất nhiều đường." Anh Trác nói, "Anh xem bản đồ rồi, không đến 5 tiếng là tới nơi."

"Như thế cũng vất vả lắm." Tôi nói vất vả, nhưng trong lòng lại bị lay động.

Tôi là người ngồi xe, ngồi xe thì thoải mái rồi, còn ngồi tàu hoả, không những phải mua vé trước, còn phải đợi ở ga tàu, tốn không ít thời gian.

"Cứ quyết định như vậy đi, chúng ta lái xe, cuối tuần này được không? Anh Trác hỏi.

"Vâng, được." Tôi nói.

"Có cần phải mua quà không nhỉ?" Anh Trác lại hỏi.

"Đã cắt đứt mối quan hệ rồi, mua quà làm gì chứ?" Tôi lập tức phản bác. "Toàn bộ tiền của em tích góp là để chuộc thân đấy."

Anh Trác cười.

Tôi lập tức hiểu ý đồ của anh, chỉ tiện miệng nói thôi.

"Anh đúng là người xấu." Tôi khề nói.

Tôi nhớ lại Tết năm trước, lần đầu tiên bố tôi và đi Tống đối tốt với tôi như vậy, nguyên nhân là vì có quà, sau đó thì lòng tham không đáy, tất cả chỉ là vì quà.

Vậy nên, tiền- thứ này, chính là con dao hai lưỡi.

Chiều thứ bảy chúng tôi lên đường.

Chiều thứ sáu, sau khi tan làm, Anh Trác đến chỗ tôi, đưa cho tôi 68 triệu.

"Em đếm rồi bỏ 56 triệu ra đi, cho dù tiền thuê nhà một tháng là 1 triệu, giá này anh sai người hỏi rồi, có thể thuê được một phòng đơn ở căn hộ cũ." Anh Trác rất chu đáo.

Tôi cười: "Anh Trác, anh quên là ngày trước em cũng từng thuê phòng sao, thế nên giá phòng trong thành phố này, em nắm rõ hơn anh đấy."

"Ồ đúng thật là quên mất." Anh cười.

Tôi nhận lấy tiền của anh, chạy như bay về phòng ngủ, đặt xuống đầu giường.

Ồ đó, anh luôn cho tôi tiền tiêu vặt.

Người đàn ông này, nuôi tôi cũng thật thiệt thòi, không những cho tôi một căn nhà, đều đặn mỗi tháng cho tôi 34 triệu để gửi tiết kiệm trong ngân hàng, bình thường còn cho tôi tiền tiêu vặt, tôi còn làm thêm trong công ty của anh, nhận tiền lương từ anh.

Bây giờ nhìn lại, 340 triệu phí chuộc thân này, dường như anh cũng định cho không.

Cũng tốt, tôi nhớ có người từng nói với tôi, nhất định phải ra sức tiêu tiền của đàn ông, đàn ông tiếc tiền, thì sẽ lưu luyến người phụ nữ.

Tôi sẽ tiêu thật nhiều thật nhiều tiền của anh, như vậy, anh sẽ lưu luyến tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 237: Cả hai đều là em

"Thần giữ cửa của anh, sáng sớm ngày mai chúng ta lên đường ngay!" Anh Trác cười nhắc tôi, ý nói là, cần gì phải đặc biệt cất tiền vào đầu giường.

"Đây là kho bạc nhỏ bé của nhà chúng ta!" Tôi khoái trá nói, "Tiền đưa cho bố, em đã chuẩn bị xong lâu rồi, cũng đã cất gọn trong túi xách."

"Hiếm khi thấy em tích cực tiêu tiền như vậy." Anh cười.

"Thứ mua không giống nhau, thứ em mua là bảo bối quan trọng nhất anh Trác nhà chúng ta đấy." Tôi mặt dày tự dát vàng lên mặt mình.

Anh cười rồi phụ hoạ thêm sau lời của tôi: "Đúng là bảo bối quan trọng nhất."

Sáng thứ bảy, chúng tôi không đi theo dự định anh Trác đã nói, sáng sớm sẽ khởi hành, nhưng cũng phải hơn 10 giờ sáng mới lên xe của anh.

Thật sự không phải lỗi của tôi, tôi qua tôi đã nhắc không biết bao nhiêu lần, đừng làm nữa, vậy mà anh vẫn không chịu, còn nói tôi cơ thể tôi thành thật hơn miệng nói.

SO, dầy vò đến khuya, sáng sớm ngày hôm sau không tài nào dậy được.

"Đều do anh!" Tôi vừa mặc quần áo vừa lảm bảm phàn nàn.

"Do anh?" Anh cười, "Tôi qua là ai kêu thích thú như thế? Còn quần lấy anh không chịu buông?"

"Vây chắc không phải em!" Tôi vẫn không chịu thừa nhận, "Thế chắc chắn là bị quỷ ám rồi!"

"Cũng phải, mỗi lần ở bên em, anh đều như bị quỷ ám vậy." Anh nói rồi đột nhiên quay người lại, mũi anh chạm mũi tôi, hơi thở phả trên môi tôi, sau đó hỏi, "Nếu mỗi lần anh ở cạnh em đều là do quỷ ám, vậy thì anh sướng đến tột cùng là nhờ em, hay là nhờ quỷ?"

"Thế nhất định phải là em!" Tôi không ngần ngại quần lấy cổ anh, "Vây thì quỷ ám không phải là em ám anh sao? Trong người em có hai phần, một là phần người trong sáng, thuần khiết, phần còn lại là sự ma mị. Người vừa trách anh là phần người trong sáng của em, đêm đêm quần quít lấy anh không buông là phần người ma mị, ví dụ như lúc này, chính là sự ma mị của em."

Tôi nói, rồi tiện thể hôn anh một cái.

Cảm giác ấm áp, khiến người ta cả đời cũng yêu không đủ.

"Em, con ma tinh ranh này!" Anh lấy trán cọ xát vào trán tôi, "Mau dậy nhanh, còn hôn nữa, thì hôm nay không cần ra khỏi cửa."

Tôi buồn bực, rõ ràng anh còn háo sắc hơn tôi, cảm thú hơn tôi, chủ động hơn tôi, tại sao mỗi lần cạnh tranh với anh, sao tôi lại thành người háo sắc hơn?

Bữa sáng rất đơn giản, bởi trong nhà có sẵn đồ ăn nhanh.

Về điểm này, anh Trác thật sự rất tốt, từ trước tới giờ không những không bắt bẻ, còn thường xuyên vào bếp nấu bữa sáng cho hai người.

Sau khi ăn xong, chúng tôi lên xe.

"Năm tiếng đồng hồ, có mệt không anh?" Tôi hỏi.

"Đương nhiên là có rồi." Anh nói, "Sao nào, thương tôi hả?"

Tôi hiền lành gật đầu một cái, mặc dù theo như kế hoạch vài ngày trước, tôi đã đồng ý chọn lái xe đi, nhưng thật sự đến lúc này, tôi lại thấy thương anh.

"Biết em thương tôi là tốt rồi." Anh nói, "Sớm biết thế này đã cho em đi học lái xe, như thế anh cũng đỡ mệt hơn."

"Được, thế năm sau đi học nhé." Tôi nói.

"Lời này là em nói đấy nhé!" Anh nhấn mạnh.

"Vâng, em nói, năm sau em sẽ đi học lái xe, quyết không nuốt lời." Tôi nói.

Việc học lái xe, không phải là lần đầu tiên anh Trác nhắc đến, những lần trước lần nào nhắc đến tôi cũng bảo đồng ý, thế rồi chẳng lần nào chịu đi học, nhưng lần này, tôi thật sự dự tính sẽ đi học.

Ngô nhớ sau này muốn đi du lịch cùng anh, hai người đều biết lái xe sẽ yên tâm hơn một người biết.

"Đợi khi nào em biết lái xe, anh sẽ mua cho em một chiếc xe nhỏ lái chơi cho vui."

"Thôi, không cần đâu." Tôi cười từ chối, "Ngày nào trên người cũng mặc toàn đồ hàng hiệu, thế đã đủ gây sự chú ý tới người khác rồi, nếu như em còn lái xe nữa, có khi người ta lại nghĩ, mới tốt nghiệp có nửa năm, vừa có quần áo hàng hiệu, vừa có xe? Anh có nhiều tiền như vậy, chi bằng mua thêm cho em một cái nhà, còn có giá trị hơn."

"Em đúng là thần giữ của nhà!" Anh cười một tiếng, nghiêng người, hai mắt quét khắp người tôi, "Phải rồi, hôm nay em không thay quần áo bình thường sao? Không sợ bố với mẹ kế của em nhìn thấy à?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 238: Cháu sẽ lấy anh ấy

"Làm sao mà biết được chứ?" Tôi lơ đãng, "Trước khi ở bên anh, những nhãn hiệu này, em còn chẳng biết cái nào, nói gì là bọn họ."

"Bọn em sống ở thị trấn, vậy nên toàn bộ những đồ mua ngoài cửa hàng đều là hàng không chính hãng, ngay cả một gian hàng đồ hiệu cũng không có." Tôi nói, "Cho dù em có cởi quần áo ra, đặt trước mặt bọn họ, bọn họ cũng không biết đâu."

Anh gật đầu, cũng coi như yên tâm hơn.

Từ thành phố A về huyện tôi, chúng tôi nghỉ giữa đường hai lần, mua một ít hoa quả, còn mua hai túi bắp ngô nướng.

Ngô nướng cả bên ngoài, chỉ hơi cháy xém, không thêm bất kì một gia vị nào nhưng lại cực kỳ thơm.

Tôi muốn anh Trác có thời gian nghỉ ngơi nhiều hơn, nên chạy đi nói chuyện với người bán ngô, giả vờ như rất có hứng thú với ngô nướng, còn ngồi bên cạnh giúp họ nướng ngô.

Anh Trác dựa đầu vào cửa xe, vừa gặm ngô, vừa nhìn tôi cười tủm tỉm.

"Cháu gái, người đó là ai thế? Có vẻ như cậu ấy đối xử với cháu rất tốt."

Người bán ngô nướng là một bà lão, tầm khoảng 50 tuổi, mà có lẽ cũng gần 60. Ở nông thôn, bởi vì quanh năm làm lụng, cũng không có mỹ phẩm dưỡng da, nên bất cứ là nam hay nữ, đều trông già hơn nhiều so với người ở thành phố.

Xung quanh không có vị khách nào, nên bà liền bắt chuyện với tôi.

Tôi quay đầu, nhìn anh Trác đang ngồi cách đó không xa, anh vẫn nhìn tôi, chỉ là bắp ngô trên tay đã gặm xong, đổi thành một điếu thuốc lá.

Trên điếu thuốc ánh lên những đốm lửa nhỏ, khói toả ra mùi nực, anh gơ tay hít vào một hơi, nhưng ánh mắt vẫn không hề rời khỏi tôi.

Anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, đôi môi khẽ mỉm cười. Trong ánh mắt của người đàn ông ấy, dường như có hàng nghìn hàng vạn ánh sao.

Tôi mỉm cười, lòng trào lên cảm giác hạnh phúc.

"Đó là bạn trai của cháu." Tôi nói, đây là lần đầu tiên tôi thừa nhận mối quan hệ của tôi và anh Trác với người ngoài, dù sao chỉ là người qua đường, cũng không biết chúng tôi.

"Nhìn là biết, cậu ta rất yêu cháu." Bà lão nói với tôi.

Trong lòng tôi càng hạnh phúc hơn, anh Trác- người tôi yêu đương nhiên cũng rất yêu tôi rồi. Tôi buột miệng: "Cháu cũng rất yêu anh ấy."

Tôi dừng lại một chút: "Cháu sẽ lấy anh ấy!"

Nói những lời này, ít nhất cũng khiến tôi cảm thấy bản thân không giống kẻ thứ ba, thấy cuộc tình này vẫn có thể lấy hôn nhân là cái đích.

Bà lão cười, thay tôi nhìn bắp ngô đang nướng: "Cháu nướng bắp này nhanh lên, rồi mang qua đưa cho cậu ấy."

"Haha, cháu sẽ mua, đây là lần đầu tiên cháu nướng ngô!" Tôi nói.

"Không sao, bà đã nói là tặng cháu rồi mà, ở dưới quê, ngô không đáng tiền." Bà lão đáp.

Tôi không nói đến vấn đề mua hay không mua nữa, chỉ hỏi: "Bà ơi, bà thấy cháu và anh ấy có hợp nhau không?"

"Bản thân các cháu tự sẽ thấy mình hợp nhau hay không." Bà lão đáp.

"Cháu thấy cũng khá hợp ạ." Tôi háo hức nói, tôi và anh Trác ở bên nhau đã rất lâu rồi, trước giờ chưa từng cãi vã, chưa từng cảm thấy xấu hổ, mỗi lần ở bên nhau đều cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

"Bản thân cháu thấy hợp thì sẽ hợp thôi." Bà lão nói, rồi lại giúp tôi nướng ngô, "Được rồi, cháu gái, ngô chín rồi này."

"Cháu cảm ơn bà!" Tôi vừa cảm ơn vừa nhanh như bay lấy trong túi ra một tờ năm mươi nghìn, đặt dưới bắp ngô, vẫy tay chào bà lão rồi chạy về phía anh.

"Sao em trả tiền mà trông như lính đào ngũ vậy?" Anh Trác đưa tay xoa đầu tôi.

"Nếu em không chạy nhanh, bà lão sẽ không chịu nhận tiền." Tôi nói.

Anh cười một tiếng, quay đầu xe, ngồi vào ghế lái, tôi cũng ngồi vào ghế bên cạnh.

"Vừa nãy cứ nhìn tôi suốt, nói gì về tôi thế?" Anh thuận miệng hỏi.

"Nói anh đẹp trai!" Tôi cười, hít hà bắp ngô đang cầm trên tay.

Ngô vừa nướng trên lửa lấy xuống, đúng là nóng thật.

Anh lại cười, nhìn tôi một cái, trong phút chốc tôi hoàn toàn không có khả năng chống đỡ, đành nói thật: "Bà lão nói anh rất yêu em..."

"Bà lão có mắt nhìn tình huống đấy." Anh Trác cười, đôi môi khẽ nhếch lên.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 239: Mau chóng về nhà

Khách sạn tốt nhất ở huyện này là một khách sạn ba sao, không còn nghi ngờ gì, anh Trác sẽ nghỉ ở đó.

Vẫn nhớ lúc còn đang học cấp ba, đối với tôi, khách sạn này chỉ dành cho những người giàu nhất trong huyện thôi, vậy mà bây giờ, tôi cũng có thể vào đây.

Xe dừng ở bãi đỗ xe, không phải dưới hầm mà là bãi đỗ ngoài trời.

Lúc xuống xe, tôi thấy vài người đang nhìn xe của anh Trác.

Thời đó, lại là một huyện nhỏ, ít khi trông thấy loại xe Land-rover này.

Tôi cúi đầu cười.

"Em cười gì vậy?"

"Chiếc xế hộp này của anh rất đẹp."

Anh Trác "Ừ" một tiếng: "Tôi cũng thấy khá ổn, rộng rãi, hợp để làm chuyện xấu."

Chuyện xấu đó là chỉ chuyện gì, không cần nói cũng biết, mặt tôi bắt đầu nóng ran, vội vàng bước thật nhanh.

Tôi nghe thấy tiếng anh cười phía sau lưng.

"Em đi nhanh như thế làm gì?"

"Em sợ! Cấp ba em học ở khu này, giờ gặp phải bạn học thì sao?"

"Nếu như gặp bạn học thì đường đường chính chính giới thiệu, đây là..." Anh đột nhiên dừng lại, toại nguyện sau khi trông thấy biểu cảm kỳ vọng và hỏi

hộp của tôi, thốt ra hai chữ, "Ông chủ".

Lòng tôi có chút thất vọng, sau đó nghe anh tiếp tục: "Tất nhiên, nếu em muốn giới thiệu anh là người yêu của em, anh cũng không ngại."

Tôi cười, hy vọng đừng gặp phải người bạn nào, cũng không gặp người quen nào hết.

Chúng tôi nhanh chóng mở cửa phòng, lúc này đã hơn 4 giờ chiều.

Tôi định ngày mai mới về nhà, sáng đưa tiền, trưa là có thể đi ngay, sau đó đi cùng anh Trác, nhưng không ngờ rằng, chúng tôi vừa vào phòng chưa được bao lâu thì có điện thoại của người nhà gọi tới.

"Khương Kha, con về chưa? Lúc nào mới về đến nhà? Di nấu cơm tối cho." Là điện thoại của di Tổng, giọng điệu niềm nở, như biến thành một người khác.

"Tôi về đến huyện rồi, sáng mai tôi về nhà." Tôi nói.

"Bây giờ còn chưa tới 5 giờ, con mau ngồi xe bus về đi, vẫn kịp ăn tối mà!" Vẫn là sự niềm nở ấy, trong chớp mắt, tôi thậm chí còn tưởng bà ta biến thành một người khác.

Tôi nghiêng đầu nhìn anh Trác, anh đưa mắt nhìn tôi thăm dò, anh hoàn toàn không biết người trong điện thoại là ai, liền đi tới phía tôi, áp tai vào điện thoại.

"Sáng sớm ngày mai tôi về, tôi đưa tiền xong sẽ đi luôn." Tôi không muốn ở lại lâu.

Đây là vấn đề lựa chọn không cần phải suy nghĩ, một bên là khách sạn ba sao sang trọng, được nằm trong vòng tay của anh Trác, ngẩng đầu lên là có thể hôn anh, còn một bên là trở về nhà, ngủ trên ghế sofa, không cảm nhận được bất kỳ sự ảm áp nào từ căn nhà ấy.

Tôi có trăm ngàn lý do để tin rằng, di Tổng ngon ngọt với tôi, chẳng qua cũng chỉ vì chuyện này tôi về là để đưa tiền cho bọn họ.

"Làm gì phải để sáng mai mới về, nếu đã ở trên huyện rồi, về nhà cũng chỉ mất hơn nửa tiếng đồng hồ." Di Tổng nói, "Giờ con ở trong thị trấn chỉ ăn cơm quán, đồ ăn ở quán cơm có gì ngon chứ? Về nhà đi, di sẽ làm những món vừa ngon vừa sạch."

Tôi yên lặng, có chút phiền lòng.

Di Tổng quả thực giả tạo quá giỏi, tôi không biết anh Trác nghe thấy những lời này sẽ nghĩ gì? Có nghĩ rằng tôi lừa anh không?

"Con ở trên huyện thì ngủ ở đâu?"

"Nhà nghỉ." Tôi không dám nói là khách sạn.

"Nhà nghỉ thì có gì tốt chứ? Có sạch sẽ thoải mái vệ sinh như ở nhà không?" Di Tổng thúc giục, "Mau về nhà đi con, đừng ở ngoài tiêu tiền hoang phí nữa."

Nói đến tiền, tôi như tìm được lối thoát.

"Di Tổng, tiền của tôi không đủ 68 triệu."

"Hả? Cái gì? Không đủ!" Giọng nói bà ta đột nhiên sắc bén, hét bên tai tôi.

Tôi thấy anh Trác cũng thoáng chau mày.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 240: Sao mà lại nhẫn tâm như vậy

Tôi có chút đắc ý.

Anh Trác chưa từng tiếp xúc với bố tôi và di Tổng, rất nhiều chuyện đương nhiên không thể hiểu được, tôi không muốn anh cho rằng tôi nói bậy bạ, lừa gạt anh, cách tốt nhất là để anh tự mình cảm nhận.

"Đúng, tiền không đủ 68 triệu." Tôi lặp lại một lần nữa.

"Thế bây giờ con có bao nhiêu?" Trong giọng nói của dì Tổng truyền đến sự bức dọc.

"56 triệu." Tôi nói.

"Sao lại như thế? Vài ngày trước không phải đã chuẩn bị ổn thoả rồi sao? Nhà đang đợi khoản tiền này để lắp điều hoà đấy!" Giọng dì Tổng nôn nóng.

"Dì Tổng, lắp điều hoà không phải đã đủ rồi sao? Nhà lớn như vậy, lắp ở hai phòng ngủ, với một cái ở phòng khách thôi." Tôi nói, "Em trai sau này cũng lên thành phố học, ở nội trú, phòng của em ấy không cần phải lắp điều hoà đâu."

"Không lắp điều hoà? Khương Kha, sao mày lại nhảm tâm như vậy? Em mày nó còn nhỏ như thế, đêm hôm nó không ngủ được, rồi ốm ra đấy thì làm sao? Hôn nữa, cho dù sau này ở trường, cuối tuần cũng vẫn về nhà, mùa hè thì nóng, mùa đông thì lạnh, không ngủ được, không phải sao?" Dì Tổng chất vấn, nói.

Người tôi bỗng thấy lạnh: "Dì Tổng, tôi cũng đã từng như vậy mà."

"Mày sao có thể so sánh với em trai được?" Dì Tổng thốt lên, "Mẹ mày đã không cần mày từ lâu! Mày muốn sống tốt thì đi tìm mẹ mày đi! Tao nghe nói, mẹ mày đi theo kẻ giàu lắm đấy. Hừ!"

Tiếng "hừ" của bà ta cực kì mỉa mai.

Tôi yên lặng, chuyện mẹ tôi bỏ tôi mà đi trước giờ vẫn luôn là cái gai lớn nhất trong lòng.

"Được rồi, mày cũng không cần phải đau lòng, mày giờ cũng lớn rồi, có thể tự kiếm tiền nuôi cái nhà này! Đợi mày đem đủ 340 triệu cho chúng tao thì mày hoàn toàn được tự do. Đây là việc tốt! Không phải lo cho ông già của mày sau này." Dì Tổng nói, "Mau về nhà đi, đừng có mè nheo nữa! Ở thành phố tốn bao nhiêu tiền? Thà đem tiền mày tiêu đưa cho bọn tao. Nhà này còn có thể nhớ tới tấm lòng tốt đẹp của mày."

Một lần nữa tôi lại đưa mắt về phía Trác, tính cách này của dì Tổng, nóng nảy như vậy, tôi sợ nếu như tôi không đồng ý, bà ta có thể sẽ gọi 10 cuộc điện thoại nữa, thậm chí còn có thể đuổi lên tận huyện, vợ hết tiền trên người tôi.

Không ngờ rằng anh Trác cũng gật đầu, tỏ ý bảo tôi về.

Điện thoại tôi vẫn mở, nên không tiện hỏi anh Trác tại sao phải như vậy, chỉ đành trả lời trước với dì Tổng: "Được, đợi tôi về."

Sau khi tắt máy, tôi nhìn anh Trác, muốn hỏi anh ấy tại sao?

"Em cứ đi giải quyết công việc trước đi, tôi ở đây đợi em." Trác nói, "Tối nay mình cùng ăn đêm."

"Anh chắc chắn là em sẽ không ở lại nhà?" Tôi cười hỏi.

"Em ở nhà thì sẽ ngủ ở đâu? Phòng khách hay sân thượng?" Anh Trác hỏi.

"Lần trước có mang quà về nên được ngủ ở phòng khách, những lần trước nữa thì ngủ ở sân thượng." Tôi trả lời, "Lần này em mang tiền về, chắc sẽ được ngủ phòng khách."

"Ở phòng khách thoải mái hơn ở khách sạn sao?" Anh Trác nói rồi mặc áo khoác, "Đi thôi, tôi đưa em ra bến xe. Đứng rồi, chuyến xe cuối cùng quay lên huyện là mấy giờ?"

"7 giờ 10 phút". Tôi nói.

"Đến lúc đó xem tình hình thế nào, nếu quá 7 giờ 10 rồi, gọi điện cho tôi, tôi gọi taxi đón em."

"Có xa xỉ quá không anh?" Tôi hỏi.

"Nếu taxi chỉ lấy em 20 nghìn thì sao?" Anh Trác cười hỏi tôi, "Anh đoán dì Tổng kia cũng không muốn em ở nhà, mà chẳng qua là trùng hợp có xe taxi đón khách từ huyện em, tiện đường đưa khách du lịch về, chỉ thu tiền xăng thôi."

"Anh Trác, anh nói rất có lý!" Tôi vui vẻ.

Như thế vừa có thể giải quyết được công việc, lại vừa có thể được ngủ cùng anh Trác, ngày mai không cần phải nhớ nhưng gì, ngủ dậy là có thể đi luôn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 241: Đếm lại tránh sai sót

Ra bến xe vừa hay gặp được chuyến xe lúc 5:30.

Vì là cuối tuần, không ít người vào lên huyện đi chợ, lúc này mọi người trở về, khi lên xe không có chỗ ngồi, chỉ có thể đứng đó ôm hai cái túi trước ngực.

Trong túi xách có gần 54 triệu, còn có gần hai triệu trong túi xách của tôi, còn lại đều được đựng trong phong bì, tôi phải ôm vào trong lòng, để chúng trong tầm nhìn của tôi, tôi mới có thể yên tâm.

Xe bus rời đi từ bến, tôi nhìn qua cửa kính thấy xe của anh Trác dừng làn đường của xe bus, anh đứng dựa vào thân xe, lơ đãng nhìn quanh, vừa hay nhìn thấy tôi.

Trong lòng tôi có một sự yên tâm khó diễn tả thành lời, còn có cả sự chua xót...

Cảnh tượng như vậy khiến tôi có một cảm giác anh đang nhìn tiễn tôi từng bước rời đi, tôi rất sợ cuộc sống của chúng tôi sẽ giống như vậy, anh nhìn tôi rời đi...

Tôi rất muốn bảo người lái xe dừng xe lại, rất muốn nhảy xuống khỏi xe bus, rất muốn nhào vào trong lòng anh, nhưng...

Nếu như vậy, ở góc độ của anh ấy nhất định sẽ cảm thấy người phụ nữ này thật yếu đuối.

Thế là, tôi nhin, chỉ mỉm cười với anh một cái.

Anh cũng cười, chỗ khoe mắt khê cong xuống, khoe môi cũng cong lên, thật là dịu dàng.

Về đến nhà mới có 6 giờ 10 phút, tôi gõ cửa, người mở cửa là dì Tổng.

Một tay bà ta cầm chân gà, miệng vẫn còn đang nhai.

"Dì Tổng." Tôi mở miệng.

Bà ta "ừ" một tiếng, quay người đi về phía bàn ăn, tôi nhìn thấy trên bàn cơm, nhà ba người họ đã ăn, bát cơm của bố tôi đã ăn gần hết, đồ ăn cũng đã ăn gần hết rồi.

"Không phải nói chờ con về ăn cơm sao?" Tôi cười hỏi.

"Cái này không phải vừa chờ vừa ăn sao?" Bố tôi cười, ăn sạch sẽ miếng cuối cùng trong bát cơm.

Tôi nhìn nụ cười của bố, có chút hoảng hốt, trong ấn tượng của tôi, bố tôi rất ít cười, đa phần là hung dữ cực cần, mặt không biểu cảm gì cả, bây giờ... Khi dì Tổng đến, bố tôi biết cười.

Tôi hiểu ra, vì sao người phụ nữ này lại có vị trí quan trọng trong lòng bố tôi như vậy.

Dì Tổng chấm dứt cuộc sống như cái xác không hồn của ông, mở ra một cánh cửa sổ trong thế giới đó, để ánh mặt trời chiếu vào.

"Con nhìn chăm chăm bố con làm gì? Có biết lễ phép không." Dì Tổng hơi mất kiên nhẫn.

"Chỉ là rất ít khi nhìn thấy bố tôi cười, có chút mừng cho ông ấy." Tôi đi tới bên cạnh ghế sofa, đặt túi xuống.

Rõ ràng là bố tôi sững sờ, đưa tay lên sờ mặt một chút.

Dì Tổng không biểu lộ gì: "Ông Khương, con gái ông mang tiền về, ông đếm đi. Khương Kha, đưa tiền cho bố con, sau đó ra ăn cơm."

Tôi cầm lấy chiếc túi, mở kéo khóa ra, đưa phong thư cho bố tôi.

"Bố, đây là gần 56 triệu, bố đếm đi rồi viết biên lai cho con." Tôi vừa nói, vừa ngồi xuống ghế salon.

Tôi rất muốn biết tiếp sau đó bố tôi sẽ làm như thế nào, trực tiếp rút tiền ra, sau đó đưa một tờ biên lai cho tôi, rồi rút mấy tờ trong xấp tiền đưa cho tôi như là tiền hoa hồng...

Nhưng không ngờ, bố tôi lại giống như thu ngân trong ngân hàng, nhận tiền rồi cẩn thận đếm từng chút một, ánh mắt tập trung, giống như một người khác với ông ngày thường.

"Bố, tiền này đã đếm rồi, con đã đếm hai lần." Tôi nói.

"Đừng nói!" Bố tôi chau mày, sau đó ngừng một lát: "Đếm lại xem, tránh sai sót."

Tôi không nói nữa, sau khi nhìn bố tôi đếm hai lần, lại nói số tiền lần nữa: "56 triệu, không sai."

Trong quá trình bố tôi đếm tiền, tôi cảm nhận được rõ ràng thứ gì đó trong lòng tôi đang trôi đi, rồi biến mất, chờ ông nhét tiền vào trong phong bì, lúc này tôi mới nhắc lại lần nữa: "Bố, phiên bố viết cho con cái biên lai."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 242: Đây là tôi có ý tốt nhắc nhở

Tôi đưa tay ra.

Ông ngừng đầu, nhìn lướt qua tôi một cái, mở ngăn kéo lấy giấy bút ra, chỉ vài nét đã viết xong biên lai, ký tên lên rồi đưa cho tôi.

Tôi nhìn chăm chú hai lần, xác định không có vấn đề gì mới cầm biên lai và bút tới cạnh bàn cơm, đứng trước mặt dì Tổng nói: "Dì Tổng, phiên dì cũng ký tên lên đây!"

"Phiên toái như vậy làm gì?" Bà ta nhú mày.

"Rõ ràng một chút tốt hơn, dù sao tôi cũng là con ruột của bố tôi, tránh về sau nói bố tôi thiên vị." Tôi nói.

Trên bàn cơm, tôi nhìn thấy tất cả thịt gà đều ở trong bát của em tôi, chất đầy như một ngọn núi nhỏ, mà trên mâm cơm cũng chỉ còn lại củ cải trắng, đồ.

Tôi cười cười, dì Tổng lo tôi ăn nhiều gà của bọn họ!

"Mau ký đi! Nếu dì không yên tâm, có thể đếm lại lần nữa." Tôi cười thúc giục: "Tôi vẫn đang chờ để đi đây!"

Dì Tổng nhìn tôi một cái, cầm bút lên ký tên bà ta xuống, sau khi ký xong, bà ta đặt bút xuống mặt bàn.

"Dì đặt mạnh thế làm gì? Bút và bàn đều không phải của tôi, làm hỏng tôi cũng sẽ không đền đâu." Tôi rút tờ biên lai dưới cây bút ra, nhìn chữ ký của dì Tổng và bố tôi như thưởng thức thư pháp.

Trong trí nhớ của tôi, bố tôi có thể viết thể chữ Liễu rất đẹp, nhưng bây giờ... Thời gian không chỉ thay đổi ngoại hình, tính cách một con người, còn có thể thay đổi cả nét chữ của người đó.

Chữ của dì Tổng không khác gì chữ của học sinh tiểu học, cố gắng muốn viết đẹp nhưng làm thế nào cũng không đẹp được.

Tôi xiết chặt biên lai trong tay, ánh mắt lại lần nữa nhìn qua mâm cơm: "Tôi không ăn cơm ở chỗ dì, dì không cần phải như thế. Trẻ nhỏ ăn nhiều sẽ khó tiêu, sẽ dẫn đến đầy bụng, đầy bụng sẽ bị sốt nhẹ, gây nên các bệnh khác. Loại việc hại người không lợi mình như vậy, thật sự không cần thiết."

Tôi vừa nói, vừa đi tới bên cạnh sô pha, cắt biên lai vào trong túi xách, lại nhìn về phía dì Tổng, chỉ thấy bà ta đang phần nộ nhìn tôi, có lẽ muốn mắng tôi nhưng cố gắng nhịn.

Tôi cười một cái, đeo túi đi ra ngoài.

"Đừng có trừng mắt nhìn tôi như vậy, tôi nói thật, không tin bà có thể tới bệnh viện hỏi." Lúc đi ngang qua bàn ăn, tôi nói.

"Cô đang nguyên rủa em trai cô sao?!" Bà ta rớt cuộc không nhịn được nữa.

"Đây là tôi có ý tốt nhắc nhở." Tôi vừa nói, vừa kéo cửa ra.

"Cô nhớ kỹ trước tết sang năm mang đủ 115 triệu về!" Dì Tổng cao giọng hét lên.

Tôi nhìn bà ta một cái rồi nhìn qua bố tôi, ông không biểu lộ gì quá nhiều, trong đó phảng phất quan hệ của tôi với bọn họ chỉ là sự nợ nần.

Tôi cười thêm lần nữa, đóng cửa lại.

Đèn hành lang đều được điều khiển bằng cảm ứng âm thanh, tôi bước xuống bậc thang.

Không biết từ lúc nào, khi vui vẻ, khi đau khổ, khi mải mai, tôi đều cười.

Chuyện này tiến hành quá nhanh quá thuận lợi, lúc đến điểm chờ xe bus trên thị trấn, xe còn chưa tới.

Tôi mua một chiếc bánh bao bên cạnh, vừa gặm bánh bao vừa chờ xe bus, nhân tiện gọi điện cho anh Trác.

"Anh Trác, em làm xong việc rồi."

"Lên xe chưa?"

"Đang chờ xe rồi, chắc là xe sắp tới."

"Được, tôi chờ em ở bên xe."

Lần nữa nhìn trông anh Trác, trời đã tối hẳn.

Tôi dẫn anh đi ăn mì niêu ở ven đường, chúng tôi mỗi người gọi một suất, ăn đến nóng bừng người.

"Tối anh không ăn gì sao?" Tôi thấy anh húp hết canh trong niêu.

"Đoán rằng em sẽ không ăn gì nên chờ em đi ăn một thể." Anh nói.

"Lúc gọi điện thoại cho anh, em đang ăn bánh bao." Tôi có chút ngại ngùng nói.

"Vừa hay, tôi cũng ăn bánh bao rồi." Anh nhìn tôi, nụ cười rất dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 243: Đừng đánh mất em

Đêm hôm đó tất nhiên là không ăn khuya, tôi ngồi ở ghế phụ, anh lái xe, xe hòa vào trong dòng xe cộ ở thành phố.

Tôi chỉ đường cho anh: Chỗ này là trường trung học của em, chỗ này là công viên, chỗ này là nhà máy rượu nào đó, bên kia có quảng trường, bên kia có một con sông, mùa xuân hàng năm có rất nhiều người đến thả đèn ở đó...

Anh im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng hỏi tôi mấy vấn đề: Thành tích hồi cấp ba của em tốt không? Có bao nhiêu người con trai theo đuổi em? Có phải nhận được rất nhiều thư tình không? Em có chơi thả đèn không?

"Em..." Tay tôi chống vào thành cửa sổ xe, đầu ngón tay đặt ở huyệt thái dương: "Chắc là... rất nhiều người thích em."

"Tại sao lại nói vậy? Con trai có thích em không mà em cũng không biết sao?" Anh Trác cười nhìn liếc qua tôi.

"Bạn bè chơi với em hình như cũng toàn con trai, con gái trong lớp hình như cũng không thích em lắm." Tôi rất buồn rầu.

"Không có ai tỏ lộ à?" Anh Trác hỏi.

"Có rất nhiều thư tình không ghi tên, em cũng không biết là ai." Ngẫm lại chuyện ngày xưa, tôi liền thấy buồn cười.

"Em cũng không đáp lại, cũng không hỏi sao?" Anh hỏi lại, hình như cảm thấy rất hứng thú.

"Khi đó em chỉ muốn thi đỗ đại học! Làm gì có thời gian yêu đương? Nhà em đã như vậy, nếu em thi trượt đại học cũng chỉ có thể trở về, tìm đại một công việc, tìm đại một người để lấy, em không muốn về nên dốc hết sức để rời khỏi đó." Tôi ngừng một chút: "Chắc anh không biết, thành tích hồi tiểu học của em rất kém, cấp hai mới biết cố gắng. Trường học ở thị trấn khác biệt rất nhiều với trường học ở trên huyện."

Anh gật đầu: "Vẫn là em thông minh, may mà ra khỏi đó, nếu không thật khó tưởng tượng em sống cả đời trong căn nhà đó như thế nào."

"Đúng vậy!" Tôi thở dài một cái nãy nê: "Có đôi lúc em cảm thấy, tất cả những điều mà em đã trải qua, nhận lấy tất cả mọi trắc trở chỉ là để gặp anh!"

Nói đến đây, tôi cười nhìn sang anh.

"Cái miệng nhỏ này của em... Thật sự là càng ngày càng ngọt." Anh cũng chiều cười.

"Đúng vậy đó, nếu em không ngọt ngào, sao anh lại yêu em?" Tôi cũng càng lúc càng đáng yêu.

"Sau đó thì sao?"

"Cái gì sau đó?"

"Những người con trai đã theo đuổi em ấy."

"Ai mà biết được? Khi đó không có điện thoại, em cũng không có máy tính, tài khoản zalo là năm nhất đại học mới lập, hầu như cắt đứt liên lạc với tất cả mọi người." Tôi cười: "Cho nên, có rất nhiều người nói, cấp ba là lúc tình cảm thuần khiết và đẹp nhất, đối với em thì lúc đó quả thật giống như hoa trong gương, trắng trên nước, nó chỉ tồn tại trong đầu em."

Nói đến đây, tôi chợt nhớ về buổi chiều lúc ngồi trên xe bus, vừa nhìn anh Trác vừa rời đi.

"Nếu có một ngày, em biến mất, anh có tìm em không?" Tôi chợt hỏi.

"Sao em lại biến mất?" Anh nghiêng đầu nhìn tôi, cười hỏi.

"Em nói là nếu như." Tôi gần như cố chấp hỏi.

"Đương nhiên anh sẽ tìm em." Anh buông tay phải khỏi vô lăng, nắm chặt lấy tay tôi: "Không phải em đã nói rồi sao? Em là bảo bối quan trọng nhất của anh. Nào có ai lại thờ ơ khi không thấy bảo bối nữa."

Tay anh rất ấm, tôi vốn có chút bối rối, lúc này mới hơi trấn tĩnh lại.

"Anh nhớ kỹ lời anh nói, nhớ đừng đánh mất em!" Tôi nói.

Anh cười nhưng không cho tôi câu trả lời chắc chắn, tôi thấy nụ cười bên môi anh rất nhạt, có cảm giác chỉ là thoáng qua, trong tim tôi bỗng gợn lên sự hoảng hốt.

Anh từng nói: Tiểu Như, anh hy vọng em hạnh phúc.

Anh từng nói: Tiểu Như, anh hy vọng em bay thật cao.

Anh từng nói: Tiểu Như, cuộc sống thật nhiều màu sắc, anh hy vọng em có dũng khí để ném thư, hy vọng em không sống phí hoài cuộc đời này...

Chỉ có anh chưa từng nói, Tiểu Như, cuộc đời của em sẽ luôn có anh trong đó...

Anh từ xưa tới nay chưa từng hứa hẹn tương lai với tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 244: Còn muốn gì nữa

Vì vậy, tôi càng chỉ có thể tranh giành.

Tôi mang hết khả năng chiếm lấy càng nhiều vị trí trong lòng anh, tôi cố gắng rèn luyện đôi cánh, tôi cố gắng bay thật cao, tôi mơ đến một ngày có thể sánh vai cùng anh.

Tôi cũng đem hết khả năng để thỏa mãn nhu cầu của cơ thể anh, để cho anh vui vẻ, để cho anh biết mùi vị của nó, không để cho anh rời khỏi tôi.

Tôi nghĩ trăm ngàn lần, không danh phận thì không danh phận, bị người ta mắng thì mặc kệ người ta mắng, tôi không cần gì cả, tôi chỉ cần anh...

Quay về thành phố A đã là chặng vạng tôi chủ nhật, thứ 2 đi làm bình thường.

Mặc dù hai tháng 9,10 hoàng kim đã qua đi nhưng tiếp theo là giáng sinh, tết nguyên đán, cũng là mùa bán chạy của ngành bất động sản của chúng tôi, quảng cáo trên báo hầu như đều là mua bán nhà.

Phiên giao dịch trong khu đất mới của thành phố A tiến hành ngày càng nhiều, nghiêm nhiên trở thành một trong những nơi nhất định phải tham khảo trước của người trẻ tuổi có ý định mua nhà ở thành phố.

Phòng chúng tôi đã thảo luận chuyên môn rằng, nếu phải tăng thêm quảng cáo về chất lượng tòa nhà và căn nhà mẫu chỉ bằng đặt việc tuyên truyền kèm với thương mại, đầu tiên phải hấp dẫn mọi người đến văn phòng nhà đất.

Lại tập trung nhân lực phòng thị trường để giới thiệu về chất lượng của tòa nhà, tình hình trong khu nhà và mô hình nhà.

Trong thời gian này, công ty gửi xuống chế độ lương thưởng cuối năm nay, sự xa cách giữa các phòng ban lập tức biến mất, không còn tồn tại quan hệ cạnh tranh, tất cả mọi người đều vì tiền thưởng cuối năm và tổng doanh thu của công ty mà hòa chung một nhịp thở.

Vì cạnh tranh doanh thu cao nhất, phòng của chúng tôi và phòng thị trường liên tục mở cuộc họp.

Trưởng phòng chúng tôi và trưởng phòng thị trường rõ ràng không hề thân thiết lại giống như là anh em cùng trên chiến trường, liên tục tăng ca sửa kế hoạch tác chiến.

Tôi cũng đăng bài miễn phí trên mạng, cũng nói trực tiếp gửi bưu kiện cho tất cả mọi người trong nhóm công ty, để bọn họ rảnh rồi giúp đỡ viết bài, trả lời thư.

Lực lượng tập thể mạnh như vậy, mỗi ngày tôi lên mạng, không chỉ nhìn thấy bài đăng của chúng tôi tại các diễn đàn thành phố A, ở rất nhiều diễn đàn tổng hợp cũng có thể nhìn thấy nó.

Số bình luận rất nhiều, có người hỏi công ty chúng tôi có phải có dự định tiến quân khắp thị trường toàn quốc, có người hỏi căn hộ của chúng tôi có phải tốt như trong quảng cáo thật không, có người còn hỏi mua căn hộ của chúng tôi có phải có thể ngay lập tức cưới vợ không...

Tôi không biết đợt quảng cáo này hấp dẫn được bao nhiêu người tới xem nhà nhưng rõ ràng có một điểm tốt là thu hút truyền thông tới phòng vấn.

Ngày bình thường, báo cáo của chúng tôi đa số là về trả tiền mua trang bìa tạp chí để quảng bá, mà lần này lại là miễn phí, bài đăng rất chính quy, nội dung là về tài chính và kinh tế.

Một trong số đó là chủ đề phỏng vấn anh Trác về sự phát triển của công ty chúng tôi trong tương lai liệu có kế hoạch đưa cổ phiếu của công ty lên thị trường không.

Anh Trác đương nhiên sẽ không nói mấy lời bóng gió trên đó mà thoải mái thừa nhận, công ty đúng là đang phát triển, phát triển ở mảng này mảng kia...

Tháng đó, tôi nhận được "Phần thưởng đặc biệt của tổng giám đốc".

Tổng giám đốc Trác không thông qua phòng tài vụ mà khi đưa tôi tiền tiêu vặt, trực tiếp tăng thêm 34 triệu, tháng đó, thẻ ngân hàng của tôi có thêm 68 triệu.

"Có nhiều quá không?" Tôi ghé vào người anh Trác, khắp người mừng thầm hỏi: "Bình thường đạt mức S mới được thưởng 3 triệu 4 trăm!"

"Em đã tính qua chưa, lần thu hút truyền thông này, bình thường giá là bao nhiêu?" Anh Trác cười hỏi: "Lần này, có một tạp chí tài chính và kinh tế toàn quốc, bình thường giá để bọn họ đưa tin về một người là 275 triệu, bọn họ còn chưa chắc đã nhận!"

"Oa!" Trong lòng tôi tràn đầy hưng phấn, nhìn anh nói: "Không ngờ hiệu quả tốt như vậy, em còn tiết kiệm được 275 triệu cho anh!"

Anh mỉm cười gật đầu, hai con mắt tôi di chuyển: "Cho nên... Thưởng 34 triệu còn quá ít!"

"Còn muốn gì nữa?" Tay anh di chuyển trên người tôi, hai mắt mỉm cười nhìn tôi.

"Anh." Tôi cúi đầu hôn anh: "Cả đêm có được không?"

Anh bắt đầu đi lác đầu: "Cho dù anh chịu được, em cũng không chịu được..."

"Có thể chia đợt..." Tôi lập tức nói.

"Tiểu cảm thú!"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 245: Nơi này nước sâu

Mạng truyền thông của công ty hùng hực khí thế, độ nổi tiếng của tôi ở công ty cũng nhờ đó mà tăng lên.

Không, chính xác mà nói, là độ tốt đẹp của danh tiếng tăng lên.

Sau chuyện bưu kiện lần trước, ở công ty căn bản cũng không thiếu sự nổi tiếng, đi đến phòng ban nào của công ty tôi đều có thể nghe thấy tiếng người chỉ trỏ phía sau: "Nhìn kia, đó là Khương Kha!"

Bây giờ đã khác rồi, ánh mắt mọi người nhìn tôi không còn sự khinh bỉ nữa mà là tôn trọng.

Thế giới này, chung quy lại vẫn là kẻ mạnh làm vua.

Độ nổi tiếng tôi của công ty đã được đẩy lên cao, đưa danh tiếng của công ty đẩy lên cao điểm, bọn họ đã thừa nhận tôi không phải là một người chỉ có đẹp mà không có giá trị nữa, hơn nữa lại còn rất chuyên nghiệp.

Có lần trưởng phòng gọi tôi đến phòng làm việc của ông ấy, cười hỏi tôi: "Cảm giác thế nào?"

"Cảm giác gì ạ?" Tôi hoàn toàn không hiểu.

"Những người đã từng bắt nạt cô, bây giờ cô dùng thực lực đánh lại bọn họ một cú." Trưởng phòng cười.

Tôi lập tức hiểu ông ấy đang nói gì, tôi trả lời: "Cực kỳ thoải mái!"

"Tiếp tục cố gắng!" Ông ấy vỗ vai tôi: "Để người khác nhìn thấy, cô là nhân viên ưu tú nhất phòng chúng ta!"

"Được." Tôi cười, tràn đầy tự tin.

Cái gọi là "Phúc tới họa tới theo" ngay tại lúc lật ngược ván cờ mà tôi cho là hoàn mỹ nhất, lại có người giờ trò sau lưng tôi lần nữa.

Tôi còn nhớ rõ ngày ấy, tôi vừa tiễn một nhóm phóng viên, lúc đi vệ sinh nghe thấy tiếng nghị luận về tôi.

"Gần đây Khương Kha có vẻ nổi tiếng! Ba ngày hai bận tiếp phóng viên."

"Cũng không phải, chỉ cần có phỏng vấn, mỗi phòng ban đều phải bỏ qua những việc khác để phối hợp phỏng vấn! Có lúc, tôi cảm thấy bức bối, chúng ta làm bất động sản hay là lên sân khấu biểu diễn?"

"Nói cái gì đó? Cô đâu có nhận phỏng vấn, đừng nói như thể ngày nào cũng tất bật nhận phỏng vấn vậy!"

"Mặc dù tôi không nhận phỏng vấn nhưng tôi phải đứng tiếp! Mỗi ngày đều phải đưa đi đón về mấy người đó, đi tới đi lui trong lối nhỏ như vậy, các cô không thấy phiền sao! Muốn ăn vặt cũng không ăn được nữa!"

"Tôi ở công ty nhiều năm như vậy, lần đầu tiên trông thấy công ty phô trương như vậy, không riêng làm quảng cáo, còn làm cả quảng cáo thương mại, còn đăng tin nữa!"

"Cô không hiểu à? Nơi này nước sâu!"

"Ý cô là gì?"

"Phòng kế hoạch, nói trắng ra là phòng tiêu tiền, tiền này tiêu cho ai, nhìn một cái là biết! Chiêu này của Khương Kha tốn của công ty bao nhiêu tiền? Cô ta đây là dùng tiền công ty để tăng công trạng cho mình!"

"Trời, tuổi còn nhỏ mà gian xảo thế! Thiết thời cho tôi hàng ngày lúc không có việc gì còn giúp cô ta đăng bài!"

"Số chúng ta vất vả, làm nhiều như vậy chỉ để người khác may quần áo cưới! Còn nữa, ai biết số tiền công ty tiêu có bao nhiêu rơi vào túi cô ta? Tôi nghe nói, tiền hoa hồng không ít. Nếu tham còn lấy cả 20%, 30% ấy!"

"Coi như là 20%, cô ta tiêu 3 tỷ 4 thì đã dứt túi 680 triệu rồi! Tôi cảm giác cô ta không chỉ tiêu 3 tỷ 4! Nói không chừng giờ trong tay cô ta đã có 3 tỷ 4 rồi ấy!"

"Ai biết! Lúc đầu tôi đã không tin được buu kiện kia rồi nhưng nhìn bản tin gần đây của công ty chúng ta, xem cô ta kiêu ngạo như vậy tôi lại có chút tin! Nếu cô ta không dan díu với trưởng phòng, làm sao trưởng phòng lại cho cô ta cái chức vụ tiêu tiền như thế?! Nói không chừng, chỗ tiền hoa hồng kia của truyền thông có một chút là của trưởng phòng ấy!"

"Chuyện lần này, cô cũng đừng nói lung tung, chuyện này có thể liên quan đến cảnh sát đấy! Lãnh đạo mỗi phòng đều có sự quan tâm đặc biệt, không được phép nói lung tung."

"Hừ, không có lửa thì làm sao có khói! Cô cũng không nghĩ xem, kết quả của việc báo cảnh sát đâu? Sao chưa nhìn thấy kết quả bao giờ? Theo tôi thấy, cũng chỉ làm cho có thôi!"

"Khương Kha này cũng quá to gan rồi! Mới tốt nghiệp chưa bao lâu, đã dám ăn hoa hồng!"

"Đằng sau có chỗ dựa đấy..."

Tôi ngồi xồm trong phòng vệ sinh, nghe thấy tiếng nghị luận bên ngoài mà quên đứng lên, một lúc lâu sau, đến khi bên ngoài không còn âm thanh gì nữa, tôi mới mở cửa đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 246: Cười như đồ Ngốc

Tôi đang nhìn chính mình trong chiếc gương phía đối diện.

Mặt mộc, không chút son phấn.

Nhưng sắc mặt cũng không khó coi như tưởng tượng.

Tôi nghĩ, chắc là sau khi trải qua chuyện lần trước, sức chịu đựng của tôi đã tăng lên, khẽ nhắm mắt lại, tôi nghĩ tới lời anh Trác nói, chỉ là chuyện nhỏ.

Cuộc sống của con người, có người mãnh liệt như sóng tràn bờ, có người lại phóng khoáng không gò bó, có người sống cả đời thăng trầm, có người lại tầm thường không có chí tiến thủ... Mà tôi, chỉ mới gặp phải một sự khó khăn nhỏ, giống như một gợn sóng giữa biển cả mênh mông.

Tôi không rơi một giọt nước mắt nào, cứ vậy mà đi ra khỏi phòng vệ sinh.

Cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bạt rẽ.

Cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bạt rẽ!

Cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bạt rẽ...

Trong đầu tôi lặp đi lặp lại mười chữ này, nếu tôi là rừng cây kia, nếu tôi bị gió cố tình vui đập, chẳng lẽ không làm cây nữa sao? Đáp án tất nhiên là không.

Tôi có thể làm, điều duy nhất có thể làm chính là khiến mình càng thêm khỏe mạnh, khiến cơn gió muốn tàn phá tôi phải tránh ra hết!

Nghĩ đến đây, tôi cảm thấy như mình càng thêm kiên cường hơn.

Trên người không có gương nhưng tôi nghĩ, khoảnh khắc này, ánh mắt của tôi chắc chắn là kiên định và thông dong.

Sau khi trở lại văn phòng, tôi trầm ngâm nhớ lại mấy giọng nói vừa rồi trong nhà vệ sinh, tôi mở một tệp tài liệu, viết tên mấy người đó lên.

Tôi tạm thời sẽ không trả thù nhưng tôi không ngại đợi đến khi tôi mạnh hơn, nói bóng gió nhắc nhở bọn họ mấy câu.

Tôi tiếp tục làm việc.

Trong lúc đó, tôi đứng dậy đi đến chỗ bình nước lấy nước, mắt quét qua tất cả mọi người trong văn phòng.

Một trong mấy giọng nói vừa rồi có một người ở phòng chúng tôi.

Cái gọi là biết người biết mặt không biết lòng, cái gọi là trước mặt khác sau lưng lại khác, cái gọi là nơi làm việc như chiến trường, tôi không khỏi suy nghĩ, tôi vẫn quá đơn thuần, cứ cho rằng sau khi làm nhiều việc như vậy rồi, mọi người sẽ thật lòng công nhận tôi...

Từ lúc tôi thực tập cho đến bây giờ, có rất nhiều người cho rằng tôi quá thuận lợi, một bước lên mây.

Tôi nghĩ, dựa theo tính cách của tôi, quả thực tôi muốn trực tiếp đến hỏi mấy người phụ nữ kia, lý luận một phen với bọn họ, hoặc là dứt khoát giống như em gái phòng thiết kế kia, hắt cốc nước vào mặt bọn họ.

Nhưng tôi lại không muốn làm to chuyện.

Thân phận tôi không giống với nhân viên bình thường, tôi chịu áp lực, anh Trác tất nhiên sẽ không hỏi đến, không muốn làm anh Trác khó xử.

"Anh Trác..." Tôi ấn vào nick của anh Trác.

"Tiểu cầm thú, sao vậy?" Anh trả lời.

"Anh gọi em là tiểu cầm thú, nhất định là đoán được em muốn gì rồi." Tôi cười, lại càng tủi thân, một khi đối mặt với anh Trác, hình như không còn thấy khó chịu như trước nữa.

"Hả?" Anh trả lời.

"Muốn ăn thịt..." Tôi đánh chữ đôi bụng, rồi biểu tượng cảm xúc đói, rồi lại ấn vào biểu tượng cảm xúc đáng thương.

"Tôi cho em ăn." Anh nói.

Tôi đoán nhất định anh đang cười, thế là tôi cũng cười.

Tay phải tôi che miệng, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, cười hết như đồ ngốc.

Trong nháy mắt, tôi bỗng nhận ra một chuyện rất quan trọng, tôi đã bên anh hai năm rưỡi rồi, tình cảm luôn rất tốt, anh chưa từng đề cập đến vợ của anh, cũng chưa từng thấy vợ của anh gọi điện tới...

Tôi gọi điện thoại cho anh vô số lần, anh cũng chưa từng vì vợ anh mà không tiện nghe điện thoại...

Hai năm rưỡi, điều tôi sợ hãi như quả bom hẹn giờ vẫn chưa từng nổ lần nào...

Thời gian của anh Trác hình như rất thoải mái, bất cứ lúc nào anh cũng có thể tới chỗ tôi...

Và lại, tôi với anh phóng túng như vậy. Dục vọng, từ trước đến giờ anh không bao giờ kìm nén, không lo lắng bất kì điều gì...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 247: Về sau không cần hỏi nữa

Tôi nhớ tôi đã từng hỏi anh chuyện trong nhà, anh đều ậm ừ rồi cho qua.

Anh nói: Ngoan, phải hiểu chuyện.

Anh nói: Từ sau khi ở bên em, tôi chưa từng chạm vào người phụ nữ nào khác.

Cho nên ban đầu, tôi rất muốn thông qua Trác Hàng tìm hiểu tình hình gia đình cậu... Chỉ tiếc, mỗi lần chưa kịp hỏi, liền có chuyện gì đó phát sinh.

Trác Hàng đi nửa năm rồi, không biết thế nào rồi.

Tôi không chủ động hỏi tình hình của Trác Hàng nhưng nghe điện thoại của Trác Hàng gọi cho ông Trác, có vẻ như học hành rất tốt, cậu ấy cũng hỏi qua tình hình của tôi. Anh Trác trả lời qua quýt vài câu, dường như tôi chỉ là nhân viên bình thường của anh, anh không quá hiểu rõ về tôi.

Tôi rất đau đầu, tôi không có chút quan hệ gì với Trác Hàng, cậu ta hỏi tôi làm gì? Nhờ anh Trác cho rằng tôi có quan hệ gì với cậu ta.

Cũng may, anh Trác đủ tin tưởng tôi, cho dù Trác Hàng hỏi đến tôi, anh cũng không nói thêm gì, chỉ có một lần ngậm ngùi nói: "Tiểu yêu tình nhà em! Sao con trai anh vẫn không quên được em?"

Tôi trả lời: "Cái này không thể trách em! Ai bảo nhà anh quản giáo tốt quá! Đến năm thứ 4 đại học học mà không có mối tình đầu! Nếu như cấp 2 đã bắt đầu yêu đương, cấp 3 cũng yêu đương, lên cả đại học nữa, kiểu gì cũng có mấy mối tình vắt vai, khi đó có gặp được em cũng chỉ như gió thoảng mây trôi, quay người là quên mất."

Anh Trác lắc đầu cười: "Đừng xem thường mình như vậy! Anh nhiều tuổi như vậy rồi còn bị em mê hoặc."

"Vậy sao? Vậy sao?" Khi đó tôi hỏi.

"Em thử nói xem?" Anh Trác hỏi lại, xoa đầu tôi.

"Đương nhiên.. Là không!"

"Đồ ngốc!"

Đêm hôm đó, lại nói bóng gió lần nữa, lựa chọn thời điểm yên tĩnh nhất, lấy hết can đảm, chờ đến lúc tâm trạng thả lỏng nhất.

"Anh Trác, mỗi lần anh đến chỗ em, đều không cần xin phép sao?" Tôi nhìn anh nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi liền hôn môi anh, cẩn thận hỏi.

"Đồ ngốc, em lại thăm dò gì vậy?" Anh mở to mắt, hai mắt sáng rực, chưa nói đến môi mím, ngay cả buồn ngủ cũng không có.

Tôi có chút ừ ừ, ưỡn thẳng người lên, gần như là hòn dỗi đập xuống ngực anh.

"Em ghen, không biết vị kia nhà anh có ghen không!"

Anh thờ dãi: "Không phải trước kia đã nói với em rồi sao? Tôi đã không ở bên cô ấy lâu rồi." Nói xong câu này, anh lại lần nữa nhắm mắt lại, hình như là thật sự mệt mỏi.

Tôi ngắm gương mặt khi ngủ anh, cẩn thận từng li từng tí chạm vào, lại hôn anh lần nữa.

"Anh Trác, anh với cô ấy... Có phải đã không còn tình cảm gì nữa không..." Tôi hỏi.

A, tôi thật là kẻ thứ ba hèn hạ, muốn giật dây người tình ly hôn với vợ cả...

"Tiểu Như..." Anh nhắm mắt, mở miệng nói: "Tôi biết em muốn nói gì... Những lời này, sau này không cần phải nói nữa..."

Mùi tôi cay cay, mắt cũng nóng lên, không còn chút dục vọng nào nữa, chỉ xoay người nằm trên giường, trong lòng là thứ cảm giác bối rối không biết làm sao.

Tôi nghĩ, anh và người kia của anh, nhất định vì nguyên nhân gì đó nên không thể ly hôn, nếu ly hôn nhất định sẽ có tổn thương, cho nên, không ngủ cùng nhau đã lâu cũng không can thiệp vào...

Có lẽ, người kia của anh, đã có người đàn ông khác từ lâu...

Đây chỉ là suy đoán của tôi. Mà người, thì luôn luôn tin tưởng suy đoán của mình.

Cho tới giờ, trong tim tôi, không có gì hơn được anh Trác.

Cho nên, ngày hôm sau, khi thư nặc danh một lần nữa gửi đến hòm thư công ty của tất cả mọi người, tôi tới công ty trông thấy bức thư đó, lòng tôi vẫn lặng như nước.

Đây chẳng phải chỉ là một con tôm con tép thôi sao? Sự tấn công mà nó dành cho tôi sao so được việc anh Trác sẽ không ly hôn...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 248: Cùng lắm thì cùng chết

Thư lần này vẫn do địa chỉ email lần trước gửi, hộp thư hotmail, tên hộp thư là một chuỗi kí tự linh tinh, không có bất kỳ manh mối gì, cũng không tra được IP thật.

Nội dung bức thư lần này vẫn là chủ đề lần trước, nói rằng tôi bán thân, bán cho trường phòng chúng tôi.

Không có bằng chứng, chỉ là nội dung suy đoán tăng thêm, vị trí quá tốt, tiền dùng quá nhiều, tiền hoa hồng kékéch xù, nếu như không có người làm chỗ dựa thì sao dám to gan như vậy?

Sau khi xem tôi chỉ cười cười.

"Nhàm chán! Ngớ ngẩn!"

Giọng nói của tôi không phải là quá lớn nhưng cũng không nhỏ, chỉ ít một nửa người trong văn phòng có thể nghe thấy, có người nhìn tôi, hiển nhiên đã biết chuyện gì xảy ra.

"Khương Kha, đừng để trong lòng, mấy kẻ bị mù mắt!"

Tôi quay đầu nhìn về người đang nói, không nhìn được cười, kẻ này hôm qua trong nhà vệ sinh còn nói với những người khác tôi ăn tiền hoa hồng! Con người mà, luôn có vô số khuôn mặt, gặp người nói tiếng người, gặp ma nói tiếng ma.

"Cười là đúng, nếu đối phương nhìn thấy cô cười, trông thấy không thể làm gì cô, bọn họ mới thấy thất vọng, cô đừng bị mấy lời đồn đại đánh bại, mục đích của đối phương có thể được thực hiện đó!" Người kia lại nói, ra vẻ như đứng về phía tôi.

Tôi nghĩ, nếu không phải hôm qua chính tai tôi nghe thấy cô ta nói xấu sau lưng tôi, tôi nhất định sẽ nghĩ cô ta là người tốt.

Tôi gật đầu, chỉ nói: "Người đang làm, trời đang nhìn."

Người kia cũng gật đầu, không nói gì nữa.

Tôi bắt đầu trả lời thư, chọn "trả lời toàn bộ", nói cách khác đối phương gửi thư đến hòm thư của cả công ty, hòm thư của cả công ty đều có thể xem được thư trả lời của tôi.

"Chào ông or bà tôm tép,

Đùa có vui không? Thật đáng tiếc, lần trước không thể khiến trò chơi gameover luôn, ông/bà chắc là rất đặc ý cũng chắc là rất thất vọng.

Đặc ý vì cảnh sát không thể tra được IP của ông/ bà, không bắt được ông/bà còn thất vọng vì tôi không bị ông/bà đánh bại. Lần này, ông/bà cảm thấy tôi còn có thể bị ông/bà đánh bại sao?

Làm đối thủ, tôi thật lòng hy vọng ông/bà có thể mạnh thêm chút nữa, chỉ ít lúc vu oan cho tôi, tìm cách kiểm chứng cứ! Ví dụ như, ảnh chụp tôi hẹn hò với trưởng phòng hoặc là ảnh chụp "trên giường", hoặc ví dụ như chứng cứ tôi cầm tiền hoa hồng, chỉ ít ông/bà có thể mời cả phòng ban liên quan kiểm tra hợp đồng mà tôi đã ký, doanh thu nhiều hay ít, thực hiện được bao nhiêu, hệ thống lại xem tổn nhiều tiền hơn trước hay ít hơn...

Cuối cùng, chúc ông/bà đùa vui vẻ, đừng bị tôi tóm được đuôi, tôi tin rằng công ty sẽ không nhân nhượng cho loại nhân viên thích bịa đặt vu oan người khác.

PS: Tôi không nhận bất kì bức ảnh nào đã qua photoshop nhé!

Khương Kha"

Sau khi viết xong thư trả lời, tôi nhanh chóng kiểm tra lại một lần rồi ấn nút gửi đi.

Vài giây sau, tôi nghe thấy tiếng hít vào của một người trong văn phòng.

"Khương Kha, thế mà cô lại viết thư trả lời!" Lời nói của người hít vào đó toàn là sự kinh hãi.

Tôi không lên tiếng trả lời, chỉ nghe thấy xung quanh đều là tiếng nhón chuột, bọn họ đều đang mở hộp thư.

Ngay sau đó, có người nói: "Khương Kha, cô cũng giỏi thật, thế mà dám chơi lại đối phương! Nếu tôi là cô, tôi tuyệt đối không có dũng khí trả lời thư."

"Tôi bị người khác ức hiếp đến mức này, ngoại trừ phản kháng tôi cũng không còn đường nào để đi nữa. Nếu tôi không đáp trả, người khác còn tưởng tôi thật sự đang sợ!" Tôi nói.

"Nói cũng phải, đối với loại người này, nên đánh trả thật mạnh! Nếu cô không làm thật gắt, nói không chừng còn có lần sau..."

Người này còn chưa nói dứt lời, trong văn phòng có người khác ngắt lời cô ấy: "Khương Kha, mau lên nhóm lớn toàn công ty xem!"

Lúc này, trong lòng tôi như Đẩu Chiến Thắng Phật căn bản chẳng sợ gì cả, thậm chí cùng lắm thì cùng chết.

Tôi mở nhóm trên zalo ra, nhìn thấy ông Trác viết một đoạn tin ngắn: "Khương Kha, cô đem tất cả hợp đồng mà cô đã ký và tình hình thực hiện, những khoản tiền thu lợi rồi trình lên đây."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 249: Tư cách khiêu chiến với người kia

"Trời ạ! Vậy mà tổng giám đốc Trác cũng biết!" Có người hô lên.

"Ý tổng giám đốc Trác là gì? Muốn đích thân kiểm tra Khương Kha sao?" Có người nhìn sang tôi với ánh mắt đồng tình.

"Khương Kha, làm sao bây giờ?" Có người hỏi, giống như là rất lo lắng cho tôi.

Bọn họ không biết, trong lòng tôi không có một chút lo lắng nào, anh Trác làm như vậy thật ra là đang giúp tôi.

Tôi không lấy tiền hoa hồng.

Tôi yêu tiền nhưng không thiếu tiền, không đáng phải làm những chuyện đó.

Từ ngày tôi đi theo anh Trác, tôi cũng chỉ rút tiền từ ngân hàng một lần, lần tôi đưa tiền cho bố tôi cũng chỉ lấy 34 triệu. Trên tủ đầu giường thường xuyên có tiền tiêu vặt mà anh Trác để lại cho tôi.

Mà về phần lợi ích khi ký hợp đồng, tôi dám nói, tôi đã cố hết sức vất kiệt bọn họ. Ngoại trừ trang bìa mà trong hợp đồng đã quy định rõ ràng, tôi còn muốn thêm nhiều trang trong đó nữa, khi bọn họ làm chuyên đề kiểm kê, tôi tất nhiên cũng sẽ có một bài miễn phí.

Trong công việc, tôi không sợ bất cứ sự điều tra hay kiểm tra nào cả.

Điều duy nhất tôi sợ là thân phận người thứ ba này, người bị liên lụy không phải là trưởng phòng của tôi mà là anh Trác.

"Làm sao bây giờ?" Tôi cười: "Nghiêm túc chấp hành lời của ông chủ thôi!"

"Khương Kha, cô không sợ sao?" Người từng nói xấu tôi trong nhà vệ sinh tựa vào vách ngăn ở khung làm việc mở to mắt nhìn tôi.

"Sợ? Sợ cái gì?" Tôi cười, hai tay nhanh chóng gõ hai chữ "Vâng ạ", sau đó ngẩng đầu nhìn cô ta: "Khương Kha tôi không làm việc gì trái với lương tâm, không sợ quý nửa đêm gõ cửa."

Người kia gật đầu, có chút ngượng ngùng quay lại chỗ của mình.

Tôi bật bảng biểu trên máy tính lên, đây là bảng biểu mà tôi dùng để ghi chép công việc, không chỉ có điều khoản ký kết hợp đồng của tôi mà còn cả tình hình thực hiện và cả tình hình thực hiện phần còn lại hợp đồng tiếp nhận của Nhuế Tuyền.

Tôi nhanh chóng chuẩn bị tài liệu liên quan, xóa bỏ phần tình hình hợp đồng kia của Nhuế Tuyền, sau đó đánh máy chữ trên máy rồi ấn vào nút in ra.

Trên zalo đang nhấp nháy, tôi nhìn qua rồi ấn mở cuộc trò chuyện với trưởng phòng, tất cả có hai tin nhắn tới.

Đoạn thứ nhất là: "Cô không nên trả lời thư, chuyện này rồi sẽ trôi qua, cô trả lời thư có khả năng kích thích ngược lại sự hiếu thắng của đối phương, sau này càng thêm phiền phức."

Đoạn thứ hai là: "Có cần hỗ trợ không? Chờ khi nào cô chuẩn bị tài liệu xong, tôi và cô cùng đi lên."

Ở đoạn tin nhắn thứ hai này, tôi có thể xác định được, anh ta không biết quan hệ của tôi và anh Trác, trong lòng anh ta, tôi hẳn là có hai thân phận, một là người có liên quan đến thư ký Tổng, hai mà nhân viên có năng lực không tệ.

"Cảm ơn trưởng phòng." Tôi nói: "Tôi không ăn tiền hoa hồng, cũng không có quan hệ bất chính với ông, tôi không sợ."

"Trăm người ngàn ý, lời nói đáng sợ." Anh ta nói.

"Tôi không sợ." Tôi vẫn trả lời câu này.

"Cô chuẩn bị trước đi, chuẩn bị xong gọi tôi." Anh ta nói.

"Tôi đã chuẩn bị xong."

"?"

"Tất cả mọi thứ đều sẵn sàng, hợp đồng đã trong túi tài liệu, tình hình thực hiện đã sắp xếp lại tài liệu, bảng biểu cũng có sẵn, cũng đã in ra rồi." Tôi nói

Trưởng phòng trầm ngâm một lúc rồi nhấn một câu: "Khương Kha, tôi phát hiện cô đúng là có tư cách khiêu chiến với người kia, tài liệu đã có, đi thôi!"

Tôi vừa xem hết tin nhắn của trưởng phòng đã thấy ông ấy đi từ phòng làm việc riêng đi ra.

Tôi ôm một chồng tài liệu thật dày, trên tập tài liệu là túi đựng tài liệu, trên đó nữa là một tờ bảng biểu mỏng.

Trưởng phòng đưa tay tới, tự giác cầm giúp tài liệu cho cho tôi, tôi đi sau lưng anh ta nửa bước, cùng bước tới phòng làm việc của ông Trác.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 250: Đúng là một câu truyện khôi hài

Bên ngoài phòng làm việc của anh Trác là phòng thư ký, nói cách khác, muốn vào được phòng của anh Trác đầu tiên phải đi qua phòng thư ký.

Tôi gõ cửa, mắt nhìn vào hai thư ký.

Thư ký Tống cười với tôi, nụ cười có chút bất đắc dĩ, thư ký Đinh mặc dù cũng cười nhưng nụ cười lại là nụ cười nghề nghiệp, không có chút tình cảm nào.

"Khương Kha, nhanh vậy sao? Trưởng phòng Thích cũng tới à?" Cô ta đứng dậy: "Mọi người chờ một lát, tôi đi vào xin chỉ thị của tổng giám đốc Trác."

"Đi vào đi!" Không đợi thư ký Đinh đi vào, âm thanh của anh Trác đã truyền tới.

Tôi nhìn trưởng phòng một cái, trưởng phòng bước vào trước, tôi đi sau lưng anh ta.

Đây là lần thứ hai tôi đi vào văn phòng anh Trác.

Bên cạnh cửa sổ màu trà có bồn hoa Tích Thủy Quan Âm lớn, chồng tài liệu trên bàn rất dày, có giấy có bút, có cà phê nóng còn có cả máy tính.

Càng quan trọng hơn là có anh Trác của tôi.

Điều hòa rất ấm, anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng, ngoài áo là một chiếc áo len ba lỗ màu xám, nhìn cực kỳ nho nhã.

Không hiểu sao tôi lại nhớ tới hình ảnh anh không mặc quần áo...

Tôi nhanh chóng cúi đầu, sợ ánh mắt thể hiện ra điều gì đó.

"Ngồi đi." Anh Trác mở miệng nói

Trưởng phòng ngồi ở ghế đối diện bàn làm việc của anh Trác còn tôi thì đứng sau lưng trưởng phòng.

"Khương Kha, còn không mau đưa tài liệu cho tổng giám đốc Trác." Trưởng phòng thúc giục.

Tôi "vâng" một tiếng, tiến lên một bước đặt xấp tài liệu dày kia lên trước mặt anh, đồng thời mở miệng nói: "Tổng giám đốc Trác, phía trên là danh sách thực hiện, trong túi tài liệu là bản chính hợp đồng, dưới cùng là tập tài liệu tình hình thực hiện."

"Đừng đưa cho tôi." Anh Trác nói.

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu, thấy mắt anh Trác đã ở trên người trưởng phòng của tôi: "Thích Hiền đừng ngại, tôi luôn yên tâm, Khương Kha, cô mang mấy thứ này đưa cho thư ký Đinh, nói là tôi giao cô cho cô ấy."

"Vâng" Tôi lại lần nữa ôm lấy đồ, ra khỏi văn phòng ông Trác, giao lại cho thư ký Đinh.

"Đưa tôi làm gì?" Thư ký Đinh luôn có thái độ thù địch với tôi, vốn dĩ còn thoáng che giấu một chút, bây giờ cũng chẳng thêm che giấu nữa.

"Không biết, tổng giám đốc Trác nói." Tôi lười so đo với cô ta, trong lòng tôi cô ta luôn là kẻ tình nghi số 1.

"Những hợp đồng này đều là bản chính, trên mỗi bản hợp đồng đều có số thứ tự, lúc kiểm tra phiên thư ký Đinh đừng làm mất." Tôi căn dặn một câu rồi quay người đi.

"Cô đứng lại đó cho tôi!" Cô ta quát nhẹ một câu.

Tôi quay đầu, nghi hoặc nhìn cô ta.

"Đã rất quan trọng, tôi phải kiểm tra trước mặt cô một lần, tránh đến lúc đó mất tài liệu." Cô ta nói.

Tôi gật đầu, lại đi qua lần nữa, sau đó chỉ vào danh sách thực hiện, chỉ cho cô ta nhìn từng mục.

"Rất tốt, rất rõ ràng." Cô ta gật đầu một cái trước mặt tôi, sau đó gọi điện thoại nội bộ, gọi đồng nghiệp phụ trách kiểm tra tới cầm xấp tài liệu đi.

Tôi lại lần nữa quay lại phòng tổng giám đốc Trác, chỉ nghe thấy trưởng phòng chúng tôi báo cáo công việc cho anh Trác, nội dung báo cáo chủ yếu là việc môi giới tôi phụ trách, phần lớn là ca tụng.

Tôi không hề nghĩ tới, thì ra trong suy nghĩ của trưởng phòng, tôi lại ưu tú như vậy!

"Thích Hiền, cậu còn khen cô ấy nữa, cô ấy muốn leo lên trời mất!" Anh Trác thấy tôi đến gần, cười ngắt lời trưởng phòng.

Trưởng phòng quay đầu nhìn tôi, cười nói: "Cô nhóc này có năng lực, chịu suy nghĩ, ngược lại tôi không lo cô ấy kiêu ngạo."

"Nói thì nói như thế, nhưng cậu không nghĩ tới sao? Có lẽ vì cậu thiên vị cô ấy quá cho nên mới có nội dung thư như vậy đấy." Ông Trác nói.

Lòng tôi quận thắt câu kẻ tiếp hoàn toàn không nghĩ ngợi gì mà nói: "Tôi và trưởng phòng trong sạch."

"Đâu có nói cô không trong sạch." Anh Trác nhìn tôi rồi nhìn vào lên người trưởng phòng.

Trưởng phòng cười một cái, nụ cười có hơi lạnh lẽo, lắc đầu nói: "Đúng là một câu truyện khôi hài!"

Anh Trác đi từ sau bàn tôi, nghiêng người tựa vào bàn trước mặt trưởng phòng, anh vỗ vỗ vai trưởng phòng, ý tứ sâu xa nói: "Được rồi, đừng để trong lòng! Người hiểu rõ cậu sẽ không tin nó, anh ta cũng sẽ không tin."

Tôi nhìn thấy biểu cảm khiếp sợ của trưởng phòng, ánh mắt lóe lên rồi tạm thời thu lại.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 251: Bùa hộ thân

Vị trưởng phòng này của chúng tôi, là nam, đã hơn 30 tuổi, cả người từ trên xuống dưới đều toát lên một khí chất rất thời thượng, mỗi lần nhìn anh ta, tôi đều có một ảo giác rằng công việc này gắn liền với thời trang.

Trong công việc, anh ta luôn chậm rãi từ tốn, xử lý bất kỳ chuyện gì cũng dễ dàng nhanh chóng, trong bộ phận kế hoạch của chúng tôi, anh ta chính là lãnh tụ tinh thần, là chỗ dựa của tất cả mọi người.

Lúc này, lần đầu tiên tôi phát hiện ra rằng, thật ra vị lãnh tụ tinh thần này cũng có sơ hở.

Cũng là một người đàn ông có tâm sự trong chuyện tình cảm.

Khi ra khỏi phòng làm việc của anh Trác, tôi vội vàng hỏi: "Trưởng phòng, anh đã lập gia đình chưa?"

Anh ta liếc tôi một cái, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như ánh trăng dưới nước giống như lúc ở trước mặt anh Trác: "Ồ một mình rất tự do, tại sao phải tìm người bó buộc bản thân chứ?"

"Vậy là chưa lập gia đình rồi!" Tôi nói, "Hai người chúng ta đều chưa lập gia đình, nói một câu không phù hợp với thực tế, thì dù chúng ta thật sự có gì, dường như cũng không đến mức vi phạm đạo đức luân lý, người gửi email đó đúng là ranh quá không có việc gì làm!"

"Có lẽ là phụ nữ đấy!" Anh ta lại nhìn tôi một cái, "Phụ nữ thường đổ kị nhiều hơn đàn ông."

"Vậy thì ranh rồi quá rồi." Tôi chỉ tùy tiện nói như vậy.

Kết quả kiểm tra ba ngày sau mới công bố, toàn bộ đều trả lời qua email trước đó đã làm, cả công ty đều có thể nhận được.

Tôi chẳng những không có chuyện gì mà còn giúp công ty tiết kiệm không ít tiền.

Trong tình hình môi giới tăng giá như năm nay, nguồn tiền mà tôi có được cũng đủ để duy trì giá tăng, nếu thêm vào các bài báo miễn phí cân đối thường ngày, tính tổng thể thì cũng thu đủ và thỏa đáng.

Hôm đó, tôi mỉm cười nhìn màn hình, kết quả kiểm tra đã có, nếu người đó còn muốn xuất chiêu, trừ khi là đưa ra được hình ảnh thật sự.

Tôi không tin đối phương vì muốn đối phó với một nhân vật nhỏ như tôi mà tốn tiền mời cả thám tử tư các loại.

Tôi và anh Trác gần đây rất bí mật, bất luận là đi làm hay tan ca, tôi đều không đi cùng xe với anh.

Email lần này cũng giống như lần trước, cũng được gửi cho cả nhóm trong một lần, nhưng đều không có đoạn sau.

Chỉ có một điều không giống như trước là sóng gió lần này ít hơn, đa phần mọi người đều xem đây là truyện cười.

Tôi vẫn đi làm bình thường, nỗ lực cố gắng, chớp mắt đã đến cuối năm.

Thưởng cuối năm quả nhiên rất phong phú, bộ phận chúng tôi tất cả mọi người đều được thưởng mười tháng lương, còn có cả tiền thưởng của bộ phận, dùng để tụ tập cùng đi ăn, rút thưởng hoặc các phần quà cá nhân.

Bộ phận chúng tôi cùng đi ăn, rút thăm trúng thưởng, mỗi người đều có bao lì xì, ai cũng vui vẻ hào hứng.

Anh Trác không có ý tưởng gì mới mẻ trong việc tặng quà năm mới và quà giáng sinh cho tôi, vẫn là một cái túi với một món trang sức bên trong, những

thứ đó thường ngày anh cũng mua cho tôi.

Tôi không chuẩn bị quà giáng sinh cho anh mà chuẩn bị một món quà năm mới.

Tôi chọn một miếng long bài ngọc bích, loại lưu ly, đầu rồng tung bay, tốn gần một nửa tiền tiết kiệm của tôi.

Đây là lần thứ hai tôi rút tiền từ thẻ, một người giữ của như tôi nhưng lại chẳng có cảm giác đau lòng, đại khái là——

Tiền đến thật dễ dàng.

Cũng có thể là vì người được tặng là anh.

Tối hôm đó, khi tôi đưa món quà cho anh, khi anh mở hộp ra, tôi rõ ràng nhìn thấy khóe mắt anh giật giật.

"Đây là?"

"Bùa hộ thân." Tôi lấy long bài trong hộp ra, giúp anh đeo vào cổ, "Em vào chùa tìm một cao tăng khai sáng, nó sẽ bảo vệ anh bình an."

Anh cầm long bài lên, ngón tay vuốt nhẹ lên trên.

"Ngọc này hình như rất tốt?" Anh quả nhiên không hiểu về ngọc.

"Đương nhiên là rất tốt rồi, tốn mấy chục triệu của em đấy! Anh phải đeo cho đảng hoàng đấy, nếu anh làm hỏng thì cả đời này em không thêm quan tâm đến anh nữa!" Tôi vẫn không nói ra giá thật sự.

Anh cúi đầu mỉm cười: "Ngọc là thứ rất khó nhận biết, sau này em đừng mua nữa, để tránh bị người khác lừa."

"Vâng, em cũng chỉ mua một lần này thôi." Tôi nói rồi hôn lên trán anh một cái, "Đây là món quà đầu tiên em tặng anh, nhớ phải giữ kỹ đấy."

"Ừ."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 252: Quê của anh ở bắc kinh

Trong lòng của anh Trác, có lẽ tôi đã bị người ta lừa.

Loại ngọc trong suốt thế này, nếu là hàng hạng A, nhất định giá sẽ hơn trăm triệu, thậm chí là mấy trăm triệu, sao có thể mua được với giá vài chục triệu chứ? Khả năng lớn nhất là hàng hạng C, đã qua quá trình gia công hóa học mới có thể làm cho trong suốt thế này.

Tôi không nói gì thêm, vì tặng miếng ngọc này cho anh, tôi đã nghiên cứu rất lâu việc làm thế nào để phân biệt các loại ngọc.

Tuy tôi không dám bảo đảm loại ngọc này 100% là hàng tốt, nhưng ít nhất cũng nắm chắc 90%.

"Tết năm nay xác định không về nhà sao?" Anh Trác hỏi.

"Còn về nhà gì nữa? Điều kiện dùng vài trăm triệu để cắt đứt quan hệ đã viết rõ ràng giấy trắng mực đen ra đây! Anh lo cho em?" Tôi hỏi.

Anh cúi đầu: "Tôi không thể ở bên em ngày tết."

"Em biết." Tôi nói, "Anh còn có gia đình của anh."

Tôi còn nhớ tết năm ngoái, tôi bị sốt cao hôn mê, rất may là anh đã vội vàng trở về từ Bắc Kinh.

"Đúng rồi, Trác Hàng đã trở về chưa?" Tôi hỏi.

"Tết cả nước ngoài là giáng sinh, giáng sinh năm nay nó cùng bạn học đi Bắc Âu, tết sẽ không về nước." Anh Trác nói rồi mỉm cười, "Sao thế? Nhớ nó hay là sợ nó?"

"Không thể nói là nhớ, cũng không thể nói là sợ, nếu nó không phải là con anh, em và cậu ấy chỉ là người xa lạ mà thôi." Tôi nói.

"Tôi sẽ trở về sớm một chút." Anh hôn lên trán tôi.

"Em sẽ đợi anh trở về." Tôi giờ tay vòng qua cổ anh.

"Trong thời gian tết nhớ đọc thêm nhiều sách, phơi nắng nhiều một chút, bớt chơi game lại, bớt thức khuya, cố gắng tự nấu ăn, nếu thật sự quá lười thì gọi nhà hàng mang đến cho em, đừng ăn mấy quán hàng rong bên ngoài, mất vệ sinh lắm." Anh Trác dặn dò.

"Vâng, em biết rồi, em sẽ cố gắng ăn nhiều ngủ nhiều cho mập."

"Cũng được, tròn một chút ôm sẽ thoải mái hơn." Anh nhéo eo tôi một cái.

Tôi cười hi hi: "Nhưng em thích vóc dáng hiện giờ của anh, có cơ bắp có sáu múi, vô cùng hoàn mỹ! Sau khi anh trở về phải chú ý đến vóc dáng đấy, phải tập thể dục mới được, nếu một ngày nào đó bụng anh to ra, cả người đều là thịt mỡ, em sẽ không cần anh nữa!"

"Em yêu cầu nhiều thật đấy! Ngọc hồng rồi em không cần tôi, trên người nhiều thịt nhiều mỡ em cũng không cần tôi." Anh nhéo nhéo mặt tôi, nuông chiều nói, "Còn yêu cầu nào khác không? Cứ liệt kê hết ra một lần đi, để tránh việc tôi không cần thận mà phạm phải."

"Được, câu này là anh nói đấy nhé, yêu cầu của em rất nhiều! Không cho phép anh và người phụ nữ khác XX, không cho phép anh nhìn người phụ nữ khác, càng không cho phép anh yêu người phụ nữ khác! Phải ngày ngày nhớ em ngày ngày nghĩ về em!" Hai tay tôi chống nạnh, đáng vẻ ngang ngược vô lý.

Anh mỉm cười, gật đầu đồng ý.

Ngày rồi đi, anh không cho tôi đi tiễn anh, anh nói không muốn để tôi thấy anh đi.

Tôi không biết suy nghĩ đó từ đâu mà có, tôi lại nhớ đến ngày đó, khi tôi trở về quê, tôi đứng trên xe buýt, anh đứng bên đường dựa vào cửa xe, tôi thấy bóng anh ngày càng nhỏ, rồi trực tiếp biến mất. Còn anh thì nhìn tôi dần dần đi xa.

Tôi nghĩ, có lẽ anh không muốn nhìn cảnh anh càng đi càng xa, cứ như một người biến mất khỏi thế giới của người còn lại.

"Ngoan, mỗi ngày tôi sẽ gọi điện thoại cho em." Anh hôn lên trán tôi, sau đó kéo chăn lên.

"Em sẽ nhớ anh." Tôi ôm lấy cổ anh, hôn lên khóe môi anh, "Anh phải về sớm đấy."

Anh "ừ" một tiếng, ngồi dậy, bỏ đi.

Quê của anh Trác ở Bắc Kinh.

Tôi không khỏi suy nghĩ, là trung tâm kinh tế văn hóa chính trị của Trung Quốc, tại sao anh cứ muốn rời khỏi Bắc Kinh đến thành phố A?

Nhà anh còn có ai? Đó là gia tộc như thế nào? Sao có thể sinh ra một đứa con trai vừa anh tuấn vừa có năng lực tài giỏi như anh?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 253: Trước khi nói dối hãy suy nghĩ kỹ

Không khí đón đến ở thành phố ngày càng náo nhiệt, trên phố có rất nhiều quảng cáo chúc tết, ở các trung tâm thương mại thì trang trí đủ các phụ kiện màu đỏ, đèn cả quần áo cũng là màu đỏ, màu sắc chủ đạo cũng chính là màu đỏ.

Trước kia, tuy tôi rất ghét gia đình đó, nhưng vẫn có chỗ để về, hiện giờ, tôi mới thật sự là người cô đơn không nhà không cửa.

Gia đình bỏ đoạn tuyệt quan hệ với tôi, tôi xem anh Trác là người thân duy nhất, nhưng anh Trác không chỉ có mình tôi.

Anh đã có vợ, dù không cùng suy nghĩ, dù vợ chồng không hòa hợp, dù không có tình cảm, Anh còn có cả con trai, dù cậu ấy ở bên kia bờ đại dương.....anh còn có cả một gia đình lớn.

Trong nhà có lẽ vẫn còn ba mẹ, có lẽ vẫn còn anh chị em.....

Tôi đi siêu thị một chuyến, mua rất nhiều thức ăn đông lạnh, sủi cảo, bánh trôi, hoành thánh, sau đó là các món ăn nhanh, phở ăn liền, mì gói, xúc xích...

Tôi dự định sẽ không ra khỏi nhà trước khi anh Trác trở về, tôi sẽ ở nhà suốt khoảng thời gian đó.

Không muốn nhìn thấy không khí náo nhiệt đón tết, không muốn nhìn thấy cả nhà người khác dạo phố vui vẻ náo nhiệt, có cảm giác rất khó chịu.....

Sau đó, mỗi ngày tôi đều đọc sách, ngủ, khoảng cách xa nhất mà tôi đi là bước xuống lầu vứt rác.

Mỗi tối anh Trác đều gọi điện thoại cho tôi, hỏi tôi hôm đó làm gì, ăn những gì.

Ngày nào tôi cũng nói dối, tôi nói với anh tôi đi dạo trung tâm thương mại, ăn uống thịnh soạn, còn đi các công viên hoặc khu vui chơi, có khi tôi sẽ nói mình ở nhà đọc sách phơi nắng ngoài ban công.

Anh rất hài lòng với trạng thái cuộc sống của tôi, lần nào cũng nói: Không tồi, phải chăm sóc bản thân thật tốt đấy.

Lần nào gọi điện thoại xong tôi đều nhìn vào thùng rác bên trong nhà bếp, vẫn là các gói thức ăn nhanh, dù anh có đột ngột trở về thì cũng không phát hiện mỗi ngày tôi đều ở nhà.

Hôm giao thừa ba mươi tết, tôi không đọc sách, mà mở tivi xem.

Ngoài kênh địa phương ra, còn lại đều là các tiết mục liên hoan ngày tết, không khí nào nhiệt như vậy không thích hợp với tôi.

Tôi mở đĩa CD, xem lại.

Có đau khổ mới biết nỗi khổ của người đời.

Có cố chấp, mới có thể buông bỏ chấp niệm.

Có vướng mắc mới có thể buông bỏ vướng bận.

Khi phim kết thúc, khúc nhạc cuối phim vang lên, trong đầu tôi lần lượt xuất hiện các hình ảnh, là lúc Pháp Hải và Tiểu Thanh gặp nhau lần cuối cùng, anh ta gọi một tiếng "Tiểu Thanh."

Tôi nghĩ, anh ta yêu cô ấy.

[Tiểu Như, đang làm gì đấy?]

[Xem tivi, còn anh?]

[Xem tiết mục liên hoan à? Tôi đang ở cùng gia đình.]

[Đúng vậy, tiết mục năm nay thật là hay! Em rất thích tiểu phẩm của Phùng Cung.]

Sau khi nói xong câu đó, hơn mười phút sau, anh Trác mới trả lời tin nhắn.

[Tiểu Như, trước khi em nói dối thì em phải suy nghĩ xem lời nói dối của em liệu có bị vạch trần hay không, tiểu phẩm của Phùng Cung vẫn còn chưa bắt đầu.]

Tôi.....

[Không phải anh đang ở cùng gia đình sao?]

[Tivi treo trên tường, đang mở tiết mục liên hoan.]

[Được rồi, em đang xem đĩa.]

[Lại là phim bi kịch tình cảm à?]

[Không, là phim nhảy cảm.]

Anh Trác lại lần nữa im lặng, một hồi sau mới trả lời: [Đợi anh trở về.]

Hahahaha, tâm trạng um ám trước đó của tôi, như bầu trời âm u mây mù đột nhiên bừng sáng, đúng là xấu xa mà, nói một câu như vậy, anh liền không kiểm chế được sao?!

Ngày hôm đó, còn có rất nhiều người khác gửi tin nhắn chúc tết cho tôi.

Có đồng nghiệp, bạn học, đối tác, cơ bản đều gửi trong nhóm, vài người có tâm một chút thì sẽ thêm tên tôi vào trước tin nhắn, Khương Kha.

Có một người nằm trong dự liệu, nhưng thật ra cũng ngoài dự liệu, chính là Trác Hàng.

Tôi nhận được tin nhắn của Trác Hàng.

Chương 254: Tin nhắn của trác hàng

[Khương Kha, năm mới vui vẻ.]

[Cô vẫn khỏe chứ? Tôi rất nhớ cô.]

[Chúng ta đã nửa năm không gặp, nửa năm này, tôi luôn muốn quên cô, tôi đã đi qua rất nhiều quốc gia, rất nhiều thành phố, rất nhiều nơi, tôi nghĩ rằng mình đã tích lũy đủ sức mạnh để quên đi một người, nhưng cơ bản đều vô dụng.]

[Mỗi tắc đất dưới chân tôi đều nói với tôi rất rõ ràng, tôi không quên được cô, tôi nghĩ, tôi đã thật sự yêu cô rồi, yêu một cách khờ dại.]

[Cô vẫn khỏe chứ? Cô và bố vẫn khỏe chứ? Bố thật hạnh phúc, tôi thật ngưỡng mộ ông ấy.]

[Tôi từng một vạn lần bị ỏi trừ ẻo hai người chia tay, hai người chia tay chưa?]

[Khương Kha, trả lời tin nhắn của tôi đi, có được không?]

[Khương Kha?]

Tôi nhìn một loạt tin nhắn trong hộp thư, day day huyết thái dương, cảm thấy hơi đau đầu.

Cậu nhóc này, không biết có gửi tin nhắn chúc phúc cho ba mình chưa nữa.

Ba cậu đưa cậu đến nước Anh, muốn cậu học ngành kiến trúc, không biết cậu có học hành đăng hoàng không, cậu đi nhiều nơi như vậy, tốn quá nhiều thời gian, đã vậy còn phí thời gian mà nhớ tôi, phí thời gian gửi tin nhắn cho tôi.

Tôi do dự bối rối một hồi, cuối cùng quyết định gửi tin nhắn trả lời cậu ta.

[Tôi rất khỏe, liên lạc với bạn trai rất đều đặn, chúng tôi sắp kết hôn rồi, Trác Hàng, hy vọng cậu có thể tìm được hạnh phúc thuộc về chính mình.]

[Hạnh phúc của tôi chính là cô!]

[Thế giới rộng lớn, con gái ưu tú vẫn còn rất nhiều, cậu không quên được tôi là vì cậu chưa có được, thật sự không nên cố chấp, tôi và hàng vạn cô gái bình thường khác đều không có gì khác biệt. Cậu hãy quen một cô bạn gái đi, sẽ quên tôi nhanh thôi.]

[Tôi đã từng thử, nhưng tôi không làm được!] [Cô nói tôi không quên được là vì tôi chưa có được, vậy cô để tôi có được một lần thử xem, được không?]

[Trác Hàng, cậu nói câu này hơi quá đáng rồi.]

[Vậy tôi thu lại, cô đừng ghét tôi!]

[Chúng ta là không thể nào, tôi đã yêu sâu đậm một người đàn ông, cơ bản không thể yêu thêm người khác] [Xin lỗi, năm mới vui vẻ!]

[Cô không cho tôi một cơ hội, sao biết được không thể yêu tôi sâu đậm?]

Tôi không trả lời tin nhắn của cậu, về chuyện tình cảm, về chuyện mối quan hệ giữa tôi và cậu, tôi cảm thấy cậu ta có một sự cố chấp.

Tôi rõ ràng đã nói rất rõ với cậu, tôi không thích cậu, tôi đã yêu người khác, tôi và cậu không thể, nhưng cậu vẫn không buông xuống được.....

Anh Trác bay trở về vào ngày mừng ba tết.

Anh không nói trước với tôi, đêm đó khi trên giường tôi có thêm một hơi thở quen thuộc, tôi đã không hề do dự mà sà vào.

Đây không phải là lần đầu anh trở về trong đêm, ban đầu tôi còn bất ngờ nhưng sau này đã cảm thấy rất bình thường.

Hơi thở lạnh lẽo, mùi vị mát lạnh.

Tôi hơi co ro người lại, nhưng lại không lùi bước mà hôn lấy anh.

"Anh Trác, cuối cùng anh cũng trở về rồi, em rất nhớ anh." Giọng tôi khàn khàn, sau một hồi hôn nhau mới từng to mắt.

Người đàn ông trước mặt đôi mắt sáng rực, ẩn bên trong là ý cười.

"Có làm phiền em nghỉ ngơi không?" Anh hỏi, "Vốn dĩ tôi định ngày mai mới đến, nhưng không kiềm được nên trực tiếp đến đây."

"Em rất vui vì anh đã trực tiếp đến đây!" Tôi dùng mũi của mình cọ vào mũi anh, "Nếu sáng mai anh mới đến, em sẽ nhớ anh thêm một đêm nữa."

"Rõ ràng lúc này em ngủ rồi mà." Anh mỉm cười, môi dưới mỉm lại, trực tiếp hôn lên môi tôi. Ý muốn nói là đã ngủ rồi thì làm sao nhớ được nữa?

"Năm mơ cũng nhớ mà! Anh không biết là ngày nào em cũng nằm mơ thấy anh à." Trong lòng tôi rất uất ức, cũng không biết có phải là do ở một mình hay không, mấy hôm nay, nếu tôi không nằm mơ thấy anh Trác, thì nhất định sẽ thấy ác mộng.

Hoặc là chia tay, hoặc là biến mất trong biển người, hoặc là bị người ta ép bỏ đi.....

"Năm mơ thấy gì?" Anh lại rất hào hứng muốn biết.

"Đương nhiên là làm chuyện không thể nói." Tôi kiềm nén sự uất ức trong lòng, đưa câu chuyện sang hướng đó, "Anh hãy khai thật đi, ở Bắc Kinh phồn hoa kia, anh có làm chuyện gì có lỗi với em không?"

"Tôi nói thì không tính, em kiểm tra mới chính xác!" Anh nói rồi tiếp tục hôn tôi.

Lần này hôn rất sâu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 255: Chẳng qua chỉ là tranh thủ thời gian

Tôi thích làm với anh Trác.

Tôi không biết những người đàn ông khác làm chuyện đó sẽ như thế nào, nhưng anh Trác, có khi anh sẽ đối với tôi rất hung hãn, muốn tôi hòa vào máu thịt của anh, cảm giác chiếm hữu cực lớn, nhưng cũng có khi anh rất dịu dàng, xem tôi là bảo vật quan trọng nhất trên thế giới này.....

Anh đương nhiên cũng thích làm với tôi, bằng không anh sẽ không hung hãn mà cũng rất dịu dàng như vậy.

Anh nói, ở bên cạnh tôi, anh dường như trẻ lại 20 tuổi.

20 tuổi, không phải chỉ lớn hơn tôi một chút thôi sao?

"Nếu chúng ta gặp nhau lúc anh còn trẻ, anh có cưới em không?" Tôi hỏi.

"Có." Anh nói.

Đáp án vô cùng viên mãn, tất cả tình cảm dịu dàng anh giành cho tôi, tôi đều cảm nhận được.

Nếu đời người có thể viên mãn như vậy thì tốt quá.

Vào những ngày cuối cùng trong kỳ nghỉ tết, anh Trác dẫn tôi đi Tam Á.

Anh ấy có một căn biệt thự nhỏ ở đây, bước ra khỏi cửa là bãi cát trắng xóa, đứng trên lầu có thể nhìn thấy cả vùng biển lớn, có thể thấy chim bay lượn trên biển, có thể nhìn thấy những chiếc thuyền ở đằng xa.

Ở đây rất nóng, quanh năm nhiệt độ đều hơn 30 độ.

Chúng tôi ngồi trên sân thượng của biệt thự, ngược mắt liền nhìn thấy bầu trời trong xanh, ánh nắng chói chang chiếu lên mặt tôi, tôi chỉ có thể nhắm mắt lại, dùng tất cả các giác quan của cơ thể để cảm nhận sự tồn tại của anh.

Bên tai là thủy triều lên xuống, trong cơ thể là tình cảm và sự khát khao đang dâng trào.

Mỗi ngày chúng tôi đều ăn hải sản, biển rất sạch, mỗi con ốc, mỗi con sò, mỗi con tôm đều mang hương vị trong veo của biển cả.

"Nếu cả đời này đều ở đây thì tốt quá." Tôi nằm trên sân thượng, giờ tay che đi ánh mắt trời đang chiếu vào mắt mình, "Năm tháng yên bình, đây chính là

năm tháng yên bình!"

Anh Trác mỉm cười, tôi nhìn thấy anh nhìn tôi: "Trên đời này làm gì có năm tháng yên bình? Một người có những ngày tháng bình yên, chẳng qua là vì có người giúp anh ta gánh vác trách nhiệm."

Anh quay mặt nhìn ra đằng xa: "Không nói chuyện gì khác, chỉ nói đến quân đội trú đóng ở cảng khẩu, nếu không có bọn họ, làm gì có sự bình yên bây giờ?"

Anh ngập ngừng: "Còn về em và tôi, chẳng qua chỉ là tranh thủ thời gian."

"Chúng ta làm xong mọi việc thì đi nghỉ ngơi thôi." Tôi tiếp lời.

"Nên mới nói là tranh thủ thời gian đấy!" Anh mỉm cười, nụ cười như ánh nắng chói chang, "Khó khăn lắm mới được nghỉ ngơi, Tiểu Như, em có thích ở đây không?"

"Thích." Tôi nói rồi nghiêng người nhìn qua cơ thể rắn chắc với cơ bắp tuyệt đẹp của anh.

Những cơ bắp kia căng chặt, nhìn anh giống như một con sư tử vô cùng mạnh mẽ.

"Đang nhìn gì đó?" Anh hỏi.

"Người đàn ông của em."

Anh mỉm cười lắc đầu.

Ngoài biệt thự, chúng tôi còn đi rất nhiều nơi.

Chúng tôi ngồi trên du thuyền, câu cá trên biển; Anh đưa tôi đi lặn ở bãi đá ngầm; Anh còn đưa tôi đi rừng mưa nhiệt đới.

Chúng tôi ở Tam Á tổng cộng 5 ngày, sau đó thì đi máy bay trở về.

"Thời gian trôi qua thật nhanh! Chóp mắt đã qua kỳ nghỉ lễ." Tôi cảm thấy không nổi.

"Nếu em thích, tết năm sau chúng ta lại đến." Anh Trác an ủi tôi.

"Tết có bao nhiêu ngày đâu! Trừ những ngày anh đi Bắc Kinh, còn lại chỉ có năm sáu ngày. Em cảm thấy chúng ta có thể ở đây một tháng!" Tôi nói.

"Ở lâu quá thì em sẽ không thấy vui nữa." Anh mỉm cười nói, "Nhưng mà, nếu em đã thích như vậy, thế ngày lễ khác chúng ta lại đến đây."

"Vâng. Ít nhất mỗi lần chúng ta có thể ở đây một tuần." Tôi rất hào hứng, rất thích bãi cát trắng xóa ở đây, thích anh nấu hải sản cho tôi ăn, thích chúng tôi không có chút gò bó, có thể nắm tay nhau ở bất cứ nơi đâu.

"Ừ." Anh dịu dàng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 256: Giống như một con hồ Ly biết cười

Ngày đầu tiên đi làm sau khi nghỉ tết, trong phòng làm việc không hề có chứng bệnh khủng hoảng sau tết như trên mạng nói, ai cũng hào hứng vui vẻ.

Trưởng phòng lấy ra một sấp bao lì xì, vẩy vẩy trên tay rồi hét lên: "Phát lì xì đây!"

Tôi thấy những người khác vội vàng chạy qua.

"Trưởng phòng, năm mới vui vẻ!" Các đồng nghiệp đều thi nhau nói.

"Khởi công đại cát." Trưởng phòng phát từng bao lì xì cho mọi người.

Tôi cũng xếp hàng nhận bao lì xì.

"Trưởng phòng, năm mới vui vẻ!" Tôi nói.

"Khởi công đại cát." Trưởng phòng phát một bao lì xì cho tôi.

Tôi cầm bao lì xì, vừa định trở về chỗ thì phát hiện đồng nghiệp đã nhận xong lại bắt đầu xếp hàng, những đồng nghiệp ở phòng khác cũng chạy đến.

"Không phải các người nhận rồi sao?" Tôi hỏi đồng nghiệp đã nhận lì xì trước đó.

"Đâu có nói chỉ được nhận một lần, chúng ta xếp hàng nhiều lần, bao lì xì của trưởng phòng sẽ phát xong sớm, nhận xong thì chúng ta lại chạy qua bộ phận thị trường." Đồng nghiệp nói.

"Hả?" Tôi không hiểu.

"Cô không thấy bên bộ phận thị trường có rất nhiều người qua đây sao?" Đồng nghiệp ngược quai hàm, ra hiệu cho tôi nhìn xung quanh.

Xung quanh không chỉ có bộ phận thị trường mà còn có rất nhiều đồng nghiệp bộ phận khác, về cơ bản là toàn bộ những nhân viên trẻ của công ty đều đến.

"Công ty chúng ta có trưởng phòng của chúng ta và trưởng phòng bộ phận thị trường là đến từ Quảng Đông, ở Quảng Đông có thói quen vào ngày đầu tiên đi làm sẽ phát bao lì xì "khởi công đại cát", năm nào cũng vậy, ngày đầu đi làm chúng tôi đều nhận được không ít bao lì xì!" Đồng nghiệp lại nói.

Tôi gật đầu, vừa hào hứng nhận bao lì xì, vừa suy nghĩ, trưởng phòng bộ phận kinh doanh và trưởng phòng của chúng ta không phải là đối thủ cũ sao, không ngờ bọn họ lại cùng quê!

Tôi nhớ lại nửa năm ngoái, khi bộ phận của chúng tôi và bộ phận thị trường cùng hợp tác làm việc, hai vị trưởng phòng này thường hay bất đồng ý kiến, nhưng sau mỗi lần tranh luận, bọn họ đều rất hòa thuận.

Một khi đã quyết định xong chiến thuật, hai người liền gạt bỏ thành kiến với đối phương, chỉ huy tất cả mọi người cùng tiến về một phía.

Trên tay trưởng phòng có hơn 100 bao lì xì, phát xong bao lì xì trên tay, anh lại lấy thêm một sấp thật dày từ trong túi ra, có lẽ cũng hơn 100 cái, sau khi phát xong lần hai, anh vẫy tay với mọi người, sau đó mỉm cười chỉ sang bộ phận thị trường.

Mọi người liền đồng thanh nói: Cảm ơn trưởng phòng, sau đó thì lũ lượt kéo nhau chạy sang bộ phận thị trường.

Trên tay tôi đã có bảy tám cái bao lì xì, khi trưởng phòng phát bao lì xì, không phải cho một bao một lần, mà có khi anh sẽ cho hai, ba bao một lần.

Hôm đó trưởng phòng La bộ phận thị trường cũng ăn mặc rất đẹp trai, không biết có phải vì tôi nhận bao lì xì của người ta hay không, mà cảm thấy anh ta nhìn cũng rất vừa mắt.

Anh ta mỉm cười, trên mặt không còn sự nghiêm nghị như khi đề ra kế hoạch tác chiến lúc trước, cả người đều mỉm cười, tôi bất giác cảm thấy người này giống như một con hổ ly biệt cười.

Vào lúc đó tôi nghĩ, người này thật đáng sợ, nếu trên đời có con mèo nào đó anh ta nhìn trúng, anh ta nhất định sẽ không chừa thủ đoạn, bắt chắp hậu quả mà chiếm lấy.

Người như vậy, giống như hồ ly, cũng giống như sói, chẳng trách anh Trác cho anh ta làm ở bộ phận thị trường.

"Khương Kha!" Tiếng gọi của trưởng phòng La kéo tôi trở về hiện thực.

Tôi đứng lại, đứng thẳng người: "Có tôi."

Tôi nghe thấy trưởng phòng La cười nhẹ: "Lần đầu tiên tôi nhìn thấy có người đi cướp bao lì xì mà tâm trí lơ đãng như cô, nếu không phải mọi người xung quanh đẩy cô lên trước, chắc chắn cô sẽ không chen lên được!"

"Lúc này... chỉ là ngoài ý muốn." Tôi cảm thấy mình thật mất mặt, mọi ánh mắt xung quanh đều nhìn vào tôi, "Trưởng phòng La, năm mới vui vẻ!"

"Khởi công đại cát!" Anh ta trực tiếp rút ra một sấp bao lì xì nhỏ cho tôi, hào phóng hơn trưởng phòng của chúng tôi rất nhiều !

"Cảm ơn trưởng phòng La." Tôi vui vẻ mỉm cười, cảm giác mất mặt lúc này đã bay đến đảo Java.

"Trưởng phòng, như vậy là không công bằng! Chúng tôi tốt xấu gì cũng là lính của anh, anh chỉ cho một bao lì xì, nhưng lại cho Khương Kha cả một sấp!" Người của bộ phận thị trường phản đối.

"Tôi tự nguyện mà!" Trưởng phòng La liếc nhìn người đó rồi nói, "Cậu có bản lĩnh thì mang một gương mặt họa nước hại dân đi!"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 257: Bọn họ vốn là một cặp

"Họa nước hại dân?" Tôi chau mày, liếc mắt nhìn trưởng phòng La, "Tôi đẹp như vậy sao?"

"Họa nước hại dân là từ hàm ý!" Trưởng phòng La gằn giọng nói.

"Nhưng gần nghĩa với nó là khuynh quốc khuynh thành." Tôi mỉm cười nói.

"Đi đi đi, nhận bao lì xì rồi thì ra phía sau xếp hàng đi, đừng cản đường lính của tôi." Trưởng phòng La chán ghét vẫy tay bảo tôi đi.

Tôi phải xếp hàng lại.

Sáng hôm đó, chưa quá một giờ đồng hồ, tôi đã nhận hơn 20 bao lì xì, đa phần đều nhận được từ chỗ trưởng phòng La.

Khi tôi trở về phòng làm việc của bộ phận mình thì thấy các đồng nghiệp khác đang mở bao lì xì, tôi cũng ngồi vào chỗ của mình hào hứng mở bao lì xì, trong mỗi bao lì xì có hai mươi nghìn, tổng cộng hơn hai mươi bao, hơn bốn trăm nghìn.

Tính sơ qua thì trưởng phòng của chúng tôi và trưởng phòng La đã dùng vài triệu để phát lì xì, thật là.....hào phóng.

Vài phút sau, khi tôi vừa để tiền vào trong ví rồi gấp bao lì xì lại thì nhìn thấy trưởng phòng La bước từ ngoài cửa vào.

Người có thân phận như anh ta, nếu đích thân đến bộ phận của chúng tôi thì tuyệt đối không phải để tìm những nhân viên bình thường như tôi, nhất định là đến tìm trưởng phòng của chúng tôi.

Cả văn phòng im lặng không có tiếng động.

Mọi người đều biết trưởng phòng La và trưởng phòng của chúng tôi không hợp nhau, ngày đầu tiên đi làm, anh ta sẽ không đến phiền phức cho bộ phận của chúng tôi chứ!

Tôi giả vờ làm việc nghiêm túc, tập trung toàn bộ tinh thần nhìn vào màn hình máy tính, nhưng thực tế toàn bộ sự chú ý đều tập trung vào người trưởng phòng La.

"Cốc cốc cốc." Tiếng gõ cửa vang lên.

Là trưởng phòng La gõ cửa phòng làm việc của trưởng phòng chúng tôi.

Tôi lên nhìn qua bên đó, nhìn thấy vài đồng nghiệp cũng đang lên nhìn qua, không ai nghiêng đầu qua mà chỉ dùng mắt liếc nhìn.

Đám người này cũng nhiều chuyện như tôi!

Không không không, không phải là nhiều chuyện mà bọn họ cũng giống như tôi hết sức trung thành, sợ trưởng phòng của mình bị trưởng phòng La ức hiếp!

Dù sao thì so về ánh mắt và ngoại hình, trưởng phòng La trông có vẻ dữ dằn hơn.

"Anh đến đây làm gì?" Cửa phòng làm việc vẫn chưa đóng, tôi nghe thấy tiếng của trưởng phòng mình vang lên.

Quả nhiên là một cơn gió lạnh, trưởng phòng của chúng tôi và trưởng phòng La nói chuyện với nhau rất ít khi có lời lẽ tốt đẹp.

"Đòi lì xì chứ gì!" Trưởng phòng La cười hi hi nói, anh ta dựa vào cửa, khoanh hai tay lại, "Người của bộ phận anh lấy rất nhiều bao lì xì của tôi, tôi phải đến tìm anh đòi bao lì xì to để hồi máu chứ."

"Thế diện thì sao?" Trưởng phòng chúng tôi hỏi.

"Không cần nữa." Tư thế dựa vào cửa của trưởng phòng La vẫn không thay đổi.

Trong phòng rất yên lặng, trưởng phòng của chúng tôi không nói lời nào.

Qua một hồi sau, trưởng phòng La lại mở miệng nói: "Lẽ nào đến cả một bao lì xì mà trưởng phòng Thích cũng thấy tiếc?"

Lời này nói xong chưa được ba giây thì dường như tôi nhìn thấy có thứ gì đó nắm lấy phía cổ áo của trưởng phòng La, sau đó là "đùng" một tiếng, cửa đóng lại.

"Chuyện gì thế?" Có người hỏi.

"Hình như là." Có người trả lời một cách khó khăn, hoàn toàn không dám tin những gì mình nhìn thấy, "Trưởng phòng của chúng ta kéo trưởng phòng La vào!"

"Trưởng phòng của chúng ta đâu có giống người tay chân nhanh nhẹn!" "Ít nhất thì luôn là phe thất thế so với trưởng phòng La."

"Có phải lúc này chúng ta nhìn nhầm rồi không, người thật sự kéo trưởng phòng La vào, thật ra là tự anh ta? Anh ta tự nắm cổ áo mình, rồi tự kéo mình vào trong?"

"Anh ta có bệnh à? Đương nhiên là trưởng phòng chúng ta kéo vào rồi, hồ không thị uy, anh sẽ cho tôi là HelloKitty?"

"Lẽ nào trưởng phòng của chúng ta mới là cao thủ trong truyền thuyết?"

"Chuyện này không nói rõ được, thật lo lắng khi trưởng phòng La bước ra sẽ bị mặt mũi bầm tím."

"Bỏ tất phù hộ, trưởng phòng La nhất định phải kiên cường và đại nhân đại lượng, bằng không hai bộ phận của chúng ta nhất định sẽ xảy ra ác chiến!"

Tiếng thảo luận trong phòng làm việc tuy nhỏ nhưng cực kỳ náo nhiệt.

Tôi vừa nghe vừa mỉm cười, sau đó thì báo cho anh Trác.

Anh Trác trả lời rất bình tĩnh: "Mặc kệ bọn họ, chẳng xảy ra chuyện gì đâu, bọn họ vốn là một cặp."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 258: Thư ký đình thôi việc

Vốn là một cặp, vốn là một cặp, vốn là một cặp.

Anh Trác tuy chỉ gửi tin nhắn, nhưng sau khi tôi đọc xong, tôi liền chủ động tự giác chuyển nó thành giọng nói, hơn nữa nó còn phát đi phát lại không ngừng trong đầu.

Tôi dường như đã biết được một bí mật to lớn gì đó.

Tôi nhớ lại trong chuyện email của năm ngoái, khi anh Trác bảo tôi báo cáo tình hình thực hiện hợp tác môi giới, anh có nói với trưởng phòng: Không ai tin thì cậu ta cũng không tin.

Tôi nhớ lại lúc đó, trong mắt của trưởng phòng có một tảng băng sụp đổ.

Sau đó tôi hỏi anh ta đã lập gia đình chưa? Trưởng phòng nói anh ta muốn được tự do.

Tự do.

Lúc đó, cái gọi là tự do mà tôi nghe thấy, chẳng qua chỉ là viện cớ.

Thật ra là vì có chuyện không thể nói ra.

Trưởng phòng La ở trong phòng làm việc của trưởng phòng chúng tôi hơn nửa tiếng.

Khi anh ta bước ra, tất cả mọi người đều không giấu diếm mà đưa mắt nhìn về phía anh ta.

Không hề có dấu vết mệt mỏi mặt đầy thương tích như chúng tôi đã thảo luận, trên thực tế, khóe môi trưởng phòng La lộ ra ý cười, cả người trông vô cùng sáng khoái.

Tôi lập tức nghĩ đến một con động vật: Con mèo trộm thành công cá tươi.

Không biết trưởng phòng của chúng tôi lúc đó ra sao, tôi cảm thấy hơi đồng cảm với anh ta, xét về sức mạnh và khả năng tấn công, anh ta thật sự không phải là đối thủ của trưởng phòng La, tôi thật sự rất muốn vào phòng làm việc của anh ta nhìn một cái.

Nhưng tôi không dám.

Hôm đó, tôi lên mạng tìm hiểu về đàn ông với đàn ông, ngoài ra cũng đặc biệt chú ý đến trưởng phòng của mình, tôi thấy anh ta bước đi không có gì bất thường, có lẽ là không bị xâm phạm.

Đương nhiên, chỉ hơn nửa tiếng, có lẽ không đủ thời gian.

Nhưng, ánh mắt sắc bén của tôi vẫn phát hiện ra được khóe môi của trưởng phòng bị người ta cắn bị thương, nhất định là trưởng phòng La độc ác kia làm.

"Báo cáo tổng giám đốc Trác, môi của trưởng phòng em bị người ta cắn, nhất định là do trưởng phòng La làm!" Tôi gửi một tin nhắn báo cáo.

"Còn phát hiện ra gì nữa?" Anh hỏi.

"Những chuyện khác thì không thấy, bước đi rất bình thường." Tôi nói.

"Đầu óc em đang nghĩ gì thế?" Anh hỏi, "Không cho phép em nhìn người đàn ông khác, đặc biệt là không cho phép nhìn vào môi của đàn ông!"

"Vâng." Thật thất vọng, cứ nghĩ rằng anh Trác sẽ cùng tôi thảo luận một chút, tôi bấu môi, bắt đầu làm việc.

Mấy ngày tiếp theo, tôi đặc biệt chú ý trưởng phòng của mình, tôi phát hiện trong khóe mắt anh ta có những nụ cười bí hiểm.

Một tuần sau, thư ký Đinh thôi việc.

Tin tức đột ngột truyền đến, tôi sững sờ hồi lâu, sau đó mới hỏi đồng nghiệp: "Chuyện xảy ra lúc nào thế?"

"Có người vừa nhìn thấy cô ta ôm thùng đồ rời khỏi đây." Đồng nghiệp nói.

"Ôm thùng đồ cũng không nhất định là thôi việc mà!" Tôi nói.

"Nhất định là nghỉ việc rồi." Đồng nghiệp nói, "Tôi vừa chạy xuống lầu xem thử, bàn làm việc của thư ký Đinh đã dọn dẹp sạch sẽ, nếu không phải từ chức, sao có thể dọn dẹp sạch sẽ như vậy??"

"Vậy giao cho ai? Trước đó hoàn toàn không có tin tức gì!" Tôi lại hỏi.

"Không biết, công ty vẫn chưa chính thức thông báo, nhưng nhất định phải bàn giao công việc." Đồng nghiệp nói.

Trong lòng tôi hoài nghi, vị trí của thư ký Đinh, anh Trác sẽ giao lại cho tôi, nhưng hiện giờ anh Trác vẫn chưa nói lời nào, cũng không có ai bàn giao bất kỳ công việc gì cho tôi.

Lẽ nào đã có sự thay đổi?

Tôi kìm nén ý định hỏi anh Trác, tôi không muốn anh nghĩ rằng tôi đang gấp gáp muốn trèo cao.

Trưa hôm đó, đồng nghiệp trong phòng nhìn thấy trên mạng có thông tin tuyển dụng vị trí thư ký của công ty chúng tôi, tôi nghiêm túc xem điều kiện tuyển dụng, thấy mình không đáp ứng đủ yêu cầu.

Có lẽ, trong lòng anh Trác cũng nghĩ như vậy, nên mới không đưa vị trí đó cho tôi.

1:00 chiều, anh Trác đích thân công bố chuyện này trong nhóm chat của công ty: "Thư ký Đinh đã thôi việc từ sáng hôm nay, trong thời gian tới, thư ký Tổng sẽ tạm thời tiếp nhận công việc của thư ký Đinh, cho đến khi tuyển dụng được thư ký mới."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 259: Để cô thử một thời gian

Anh không tìm tôi vì việc này, tôi cũng không hỏi anh bất cứ điều gì, giống như.

Anh chưa từng nói sẽ để vị trí đó cho tôi, tôi cũng chưa từng ngáp ghé đến vị trí đó.

Nửa tháng sau đó, thỉnh thoảng có người đến phòng vấn, nhưng vẫn chưa tìm được người thích hợp.

Trong buổi tụ tập của bộ phận mình, tôi giả vờ vô tình nhắc đến chuyện này.

"Thư ký của tổng giám đốc Trác sao mãi vẫn chưa tìm được nhỉ?"

"Vị trí đó không phải người bình thường có thể làm được? Mười tám loại võ công, tất cả phải có đầy đủ." Đồng nghiệp nói.

"Thư ký Đinh trước kia lợi hại như vậy sao?" Tôi lại hỏi.

"Đúng." Trưởng phòng gật đầu, "Hai tuần san lúc trước, còn nhớ không? Bài báo của cô ấy khô khan như tài liệu, nhưng người trong nghề vừa nhìn vào thì biết ngay nó vô cùng đáng giá."

Tôi quả nhiên là người trong nghề, tôi nghĩ.

"Lần này tổng giám đốc Trác tuyển dụng e rằng sẽ khó khăn." Trưởng phòng lại nói, "Vị trí thư ký tổng giám đốc, không chỉ yêu cầu kỹ năng toàn diện mà còn phải biết khéo léo, chu đáo trong mọi mặt."

Anh ta ngập ngừng: "Theo cá nhân tôi, tổng giám đốc Trác không nên để thư ký Đinh đi, thư ký tiếp theo chưa chắc sẽ tài giỏi như thư ký Đinh."

Anh ta không biết rằng mỗi câu nói của mình đều như một nhát dao đâm vào người tôi.

Tối hôm đó, tôi trở về nhà, ôm sách chuyên môn bắt đầu nhồi nhét.

Anh Trác thỉnh thoảng có đến, thỉnh thoảng cũng có chỉ bảo, nhưng tuyệt đối không nhắc đến chuyện thư ký.

Tôi tập trung tinh thần, nỗ lực hơn 100%, không còn xem đĩa CD, không còn nghe nhạc, không còn vướng mắc về mối quan hệ giữa tôi và anh, càng không suy đoán tình hình thực tế ở nhà anh, chỉ biết nỗ lực học tập.

Nguồn sức mạnh đó, hiện giờ nghĩ lại, thật sự còn mạnh mẽ hơn cả lúc tôi thi đại học.

Nửa tháng sau đó, trưởng phòng của tôi tìm tôi, câu đầu tiên mà anh ta nói là: "Vị trí thư ký tổng giám đốc Trác vẫn chưa tìm được, tổng giám đốc Trác nói sẽ để cô làm thử một thời gian."

Tôi tỏ ra vô cùng ngạc nhiên.

Thì ra, tất cả tất cả đang chờ đợi tôi.

"Tôi.....có thể sao?"

Nếu là một tháng trước, lúc thư ký Đinh vừa rời khỏi, tôi tuyệt đối sẽ không hỏi vấn đề này, nhưng hiện giờ, dường như tôi không còn tự tin như vậy nữa.

"Tóm lại cứ làm thử một thời gian đi." Trưởng phòng an ủi tôi, nói, "Nếu không được thì quay trở lại đây."

"Sau khi trở về vẫn còn vị trí cho tôi sao?" Công ty của tôi, mỗi người một vị trí, nếu có người rời đi thì phải có người khác vào lấp chỗ, nếu tôi đi rồi, khi trở về sẽ không còn chỗ nữa.

"Cô đem theo công việc của mình đi thì được thôi?" Trưởng phòng nói.

Đây là ý của trưởng phòng sao?

Một người làm công việc của hai người?! Trong đó còn có một lĩnh vực vô cùng xa lạ, còn phải biết đủ 18 loại võ công, phải là người chu đáo về mọi mặt mới có thể làm được.

Tôi vô cùng bối rối nhìn trưởng phòng.

Anh ta mỉm cười: "Đương nhiên, tôi tin rằng với sự thông minh tài trí của cô, nhất định có thể ở lại vị trí thư ký tổng giám đốc, để cô mang theo cả công việc của mình, chỉ là để phòng, chừa cho cô một đường lui. Dù sao thì nhiều khi người tính không bằng trời tính."

Trưởng phòng thật sự rất tử tế.

"Nếu có khó khăn, có thể tìm tôi bất cứ lúc nào." Anh ta mỉm cười, "Tuy vị trí thư ký tổng giám đốc là thăng chức, nhưng cô vẫn là người của bộ phận chúng ta, bộ phận chúng ta dù gì cũng là nhà mẹ của cô, nếu cần giúp đỡ gì, cô có thể tìm chúng tôi."

"Cảm ơn trưởng phòng." Tôi cúi người.

"Sau này phải làm việc thật tốt đấy." Trưởng phòng vỗ vỗ vai tôi, anh ta chỉ ra bên ngoài, "Sau khi ra ngoài cô có thể thu dọn đồ đạc lên đó rồi, thư ký Tổng chắc sẽ có rất nhiều việc cần giao lại cho cô."

Anh ta ngập ngừng rồi mỉm cười: "Sau này, khi cô trở thành trợ thủ đắc lực của tổng giám đốc Trác, bộ phận kế hoạch của chúng ta vẫn cần cô giúp đỡ đấy."

"Một ngày là người của bộ phận kế hoạch thì cả đời là người của bộ phận kế hoạch." Tôi nói, "Nếu trưởng phòng có gì cần, cứ giao cho tôi, tôi nhất định

sẽ giúp đỡ hết sức mình."

Trưởng phòng gật đầu, khi tôi bước ra khỏi phòng làm việc của anh ta, tôi thấy các đồng nghiệp đều nhìn tôi với vẻ mặt rất ngưỡng mộ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 260: Thư ký tổng tôi thấy hơi căng thẳng

"Khương Kha, chúc mừng cô nhé! Nhanh như vậy lại thăng chức rồi!" Có đồng nghiệp đi qua.

Tôi mở miệng nói "cảm ơn", nhưng trong lòng lại nghĩ đến từ "lại" mà cô ta nói, câu này có ý gì chứ? Sao lại nói là "lại"?

"Khương Kha, chúc mừng nhé!" Nhuế Tuyền cũng đi qua, "Sau này anh chị em chúng tôi đều nhờ cả vào cô đấy!"

"Sư phụ, anh nói đùa gì thế, tôi chỉ đi làm thử thôi, nói không chừng một tuần sau lại trở về nguyên hình." Tôi cố ý tỏ ra lo lắng.

"Đúng rồi, công việc của cô ai đảm nhận?" Nhuế Tuyền hỏi.

"Trưởng phòng nói tôi vẫn tiếp tục làm, lỡ tôi không đảm nhận được vị trí thư ký thì sẽ nhanh chóng bị trả về, lúc đó tốt xấu gì vẫn còn công việc để làm, tránh việc bàn giao qua lại phiền phức." Tôi nói.

"Cũng phải, trưởng phòng suy nghĩ thật chu đáo." Nhuế Tuyền nói, "Lần sau khi cả bộ phận tụ tập, cô phải kính trưởng phòng một ly đấy."

"Vâng."

Từ lâu dưới chuyển lên lầu trên, tôi vẫn chưa dọn đồ xong, rất nhiều tài liệu của công việc môi giới đều không dọn đi, một số đồ chơi nhỏ vẫn để lại chỗ cũ.

Một là, tôi cảm thấy mấy món đồ chơi đó không thích hợp với vị trí thư ký tổng giám đốc, hai là, tôi không muốn để người khác nghĩ rằng mình không hiểu rõ năng lực của bản thân, cho thấy ít nhất tôi vẫn biết chừng mực, bất cứ lúc nào cũng có thể bị trả về.

Khi đến phòng thư ký bên ngoài phòng làm việc của tổng giám đốc Trác, thư ký Tổng rất nhiệt tình nói, "Khương Kha, cô đến rồi", đợi sau khi tôi đặt thùng giấy xuống, anh ta ngừng đầu chỉ vào bên trong phòng làm việc, im lặng nói: "Vào trong báo cáo đi, tổng giám đốc Trác đang đợi cô đấy."

Tôi cảm thấy hơi căng thẳng.

Tôi và anh Trác, trước giờ đều là mối quan hệ người yêu với nhau, dù sau đó tôi vào công ty, nhưng giữa tôi và anh vẫn còn cách 'trưởng phòng phòng kế hoạch, không phải là cấp trên cấp dưới trực tiếp.

Hiện giờ, công việc sau này của tôi sẽ trực tiếp bị anh quản lý, tôi có chút sợ hãi.

Sợ anh thất vọng, sợ làm mất cân bằng mối quan hệ của chúng tôi.

Liệu tôi có kiêu căng vì được ưu ái rồi làm hỏng việc; Liệu anh có đem những chuyện không hài lòng trong công việc kéo vào cuộc sống hằng ngày.....

Thấy tôi do dự, thư ký Tổng mỉm cười, anh ta hỏi nhỏ: "Có phải cô đang căng thẳng không?"

Tôi gật đầu, cảm thấy hai má nóng bừng, tôi sờ vào, quả nhiên rất nóng.

Kiểu nóng này không phải là ngại ngùng mà là thiếu oxy, vì căng thẳng nên não bị thiếu oxy.

Tôi nhớ lại nhiều năm trước, trước khi tôi đi thi môn nào đó, tôi thường có cảm giác này, tim đập rất nhanh, má và tai đều nóng bừng.

"Cô uống nước trước đi." Thư ký Tổng mỉm cười, anh ta biết mối quan hệ giữa tôi và anh Trác, có lẽ không hiểu vì sao tôi lại căng thẳng thế này.

Tôi cầm ly nước, rót nửa ly nước ấm, chậm rãi uống vài ngụm, vốn định đợi khi nhịp tim của mình bình thường trở lại rồi sẽ bước vào, nhưng không ngờ tim lại đập ngày càng nhanh, "thình thịch thình thịch" âm thanh ngày càng lớn, sau cùng, thư ký Tổng không kiềm được mà nhìn tôi.

"Thư ký Tổng, tôi thấy hơi căng thẳng." Tôi ngồi lên vị trí của thư ký Đình trước kia, hiện giờ tôi nhìn thư ký Tổng như nhìn một cọng cỏ cứu mạng.

Thư ký Tổng lại mỉm cười, từ khi anh ta bắt đầu thấy tôi căng thẳng, anh ta liền nhìn tôi với ánh mắt như đang muốn xem kịch hay, sau đó nói: "Đầu tiên, cô phải biết, tổng giám đốc Trác không có ấn tượng gì với cô; Thứ hai, thò đầu một đao rút đầu cũng một đao, nên sớm muộn gì cô cũng phải bước vào; Thứ ba,

không có thư ký nào lại sợ cấp trên của mình như cô, dáng vẻ của cô rất không chuyên nghiệp, cô có biết không?"

Có lẽ là mấy từ "rất không chuyên nghiệp" đã kích động tôi, tôi hung hăng trừng mắt nhìn anh ta một cái, nói nhỏ: "Có kiểu an ủi người khác giống như anh sao?"

Anh ta dựng tai lên, quai hàm lại ngược về phía Trác tổng, thúc giục: "Mau lên!"

Tôi thờ dãi một hồi, bước đến cửa phòng Trác tổng, nhẹ nhàng gõ cửa, lại nhẹ nhàng nói: "Tổng giám đốc Trác——"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 261: Hăng quá hóa dở

Anh Trác ngồi sau bàn làm việc, khóe môi lộ ra ý cười: "Mời vào".

Tôi bước vào.

"Mời ngồi." Anh nhìn vào chiếc ghế đối diện bàn.

Tôi rào bước đến trước ghế, rồi ngồi xuống.

"Sao bây giờ mới vào?" Mười ngón tay anh đan vào nhau, chống cằm, nói.

"Tôi hồi hộp." Tôi cúi đầu, hai tay đặt trên đầu gối, nhìn vào mu bàn tay, nhỏ giọng trả lời.

"Em hồi hộp cái gì?"

"Em cũng không biết."

"Ngẩng đầu lên nhìn tôi." Giọng của anh rất mê hoặc.

Tôi từ từ ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông anh tuần trước mắt, rõ ràng tuổi đã tứ tuần nhưng dường như ông trời đang vô cùng thiên vị anh. Đôi lông mày anh rất đẹp, hai mắt sáng long lanh, khóe mắt và cánh mũi đều rất mỏng, chạm khắc dấu ấn của thời gian, thật quyến rũ.

"Người đàn ông trước mắt với người đàn ông tôi hôm qua em ngủ cùng không giống nhau ở điểm nào?" Anh hỏi.

Đây là vấn đề riêng tư cá nhân, đối với vấn đề nhạy cảm như này phản ứng đầu tiên của tôi không phải là đi tìm đáp án mà là quay đầu nhìn cửa.

"Đừng nhìn nữa, âm lượng thế này bên ngoài không nghe được đâu." Anh Trác nói.

Tôi quay đầu lại nhìn anh trả lời: "Người đàn ông trước mắt này, là tổng giám đốc của chúng tôi, là người trực tiếp lãnh đạo tôi, tôi là thư ký của anh ta, tôi phải nhất nhất làm theo lời anh ta nói, không những liên quan đến công ty mà còn liên quan đến tổng giám đốc, còn người đàn ông ngủ cùng với tôi tối qua là người đàn ông của tôi, là anh Trác, tôi là em yêu của anh ấy, tôi có thể làm nũng, có thể ồm ồm vô lý."

Anh Trác gật đầu: "Tôi biết em đang vướng mắc chuyện gì, em sợ em sẽ giải quyết không tốt hai mối quan hệ này? Em sợ công tư không phân minh?"

Tôi cũng gật đầu đáp lại: "Không chỉ là như vậy, em còn sợ sẽ làm anh thất vọng."

"Cũng không đến nỗi thất vọng đâu, từ lần đầu tiên gặp em đến bây giờ, bộ dạng nào của em mà tôi chưa nhìn rồi chứ? Cho dù em ở trước mặt tôi biểu hiện như thế nào tôi cũng không thấy lạ lẫm, cũng sẽ không thất vọng đâu."

Anh Trác nhìn tôi rồi nói tiếp: "Khương Kha, em nhớ kỹ, bất luận em là cấp dưới hay là người phụ nữ của tôi thì em vẫn là em."

Anh ngừng một lúc: "Trước em, thư ký Đinh thật sự rất xuất sắc, nhưng xuất sắc không đồng nghĩa với phù hợp, anh tin em phù hợp hơn cô ta, bởi vì em hiểu tôi hơn, cũng đứng dưới góc độ của tôi để nhìn nhận sự việc hơn cô ta."

Anh lại ngừng lại một lúc rồi nói tiếp: "Khương Kha, anh mong rằng sự tin tưởng này của anh sẽ không trở thành gánh nặng cho em. Em cần phải biết rằng, con chim rời lồng cũng sẽ có một ngày mọc lông mọc cánh, khi vẫy cánh của chúng dày hơn chúng sẽ bay rất tốt trong địa phận của mình, nhưng điều kiện tiền đề chính là chúng phải mọc ra lông vũ phù hợp với đôi cánh của mình nhất."

Anh đứng lên, ngả người về phía trước, một tay chống lên bàn, một tay xoa mặt tôi.

“Tháng này tôi thấy em dốc sức đi học hỏi, tôi rất lo, cũng rất đau lòng... Như à, hăng quá hóa dở, đạo lý này em nên hiểu”. Anh nói.

Tôi lại một lần nữa gật đầu, hóa ra, một tháng nay tôi sốt ruột, lo âu anh đều biết cả.

“Sau này tôi sẽ cố gắng kèm em, có chỗ nào không hiểu thì hỏi, đừng giữ trong lòng.” Anh bỏ tay ra, rồi ngồi lại ngồi xuống ghế.

“Vâng, em biết rồi.” Tôi nói, “Em sẽ cố gắng thích ứng.”

“Em đi gặp thư ký Tổng để bàn giao lại công việc, những việc mà thư ký Đình để lại đều đã xử lý tí mỉ rồi, anh cũng đã xem qua, không có vấn đề gì cả.” Anh nói.

“Vâng ạ.” Tôi đứng lên, quay người đi ra ngoài, anh lại một lần nữa mở miệng nói: “À đúng rồi, công việc ở phòng kế hoạch em đã bàn giao chưa?”

“Chưa, trưởng phòng nói tạm thời vẫn giao việc cho em.” Tôi đáp lại.

Anh gật đầu: “Vây em vất vả một chút, một tuần sau tôi sẽ nói với cậu ta tìm người thay em.”

Tôi sững sờ, nghe ý này của anh thì chắc anh định cho tôi qua thời gian thử việc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 262: Rồng mọc vảy ngược

Thấy dáng vẻ này của tôi, anh cười: “Ngây ngốc ở đây làm gì? Em quên rồi à, lúc em chưa tốt nghiệp anh đã từng nói, vị trí này tôi để dành cho em.”

Lúc chưa tốt nghiệp...để dành cho tôi...

Cuối cùng tôi cũng nở một nụ cười từ tận đáy lòng, hóa ra cái gọi là tuyển dụng này chỉ là trên danh nghĩa mà thôi, anh muốn chuyện tôi ở đây làm được rõ ràng, hợp lẽ hơn.

“Chuyện này có dễ báo cáo không?” Tôi hỏi.

“Ngốc ạ, công ty này là của tôi thì tôi cần phải báo cáo cho ai nào?” Anh cười nhìn tôi.

“Lâu dài sẽ có người đồn thổi không hay.”

“Tôi không để ý.” Anh nói

“Anh thật tùy hứng! Em đi ra ngoài làm việc đây.” Tôi cười nói, sau đó bước ra ngoài.

Anh nói anh không để ý đến những lời đồn thổi không hay, anh làm ra nhiều bước đệm như vậy để tôi có thể làm việc ở đây, điều anh quan tâm chỉ có là liệu tôi có bị người khác chỉ trích hay không mà thôi.

Anh Trác như thế này....

Tiếp nhận công việc với thư ký Tổng rất thuận lợi, thái độ của anh ta đối với tôi vừa kính cẩn, dè dặt vừa kỹ càng tỉ mỉ, bàn giao công việc rất rõ ràng.

Anh ta là một người rất thông minh, hiểu biết nhiều, lại không nhiều chuyện, cũng không vì biết được một vài chuyện bí mật mà nịnh nọt, tăng bốc.

Khi tôi nghe xong tất cả mọi chuyện thì suy nghĩ đầu tiên của tôi chính là: Đây đâu phải là công việc của thư ký, rõ ràng là trợ lý!

Tài liệu mà các bộ phận báo cáo lên, thư ký đều phải xem trước, rồi nêu ra ý kiến của mình, sau đó mới gửi cho anh Trác... Chân sai vật trong phòng kế hoạch như tôi đây cùng lắm cũng chỉ làm đến giám đốc truyền thông, bây giờ làm công việc trợ lý cho tổng giám đốc...

Chả trách anh lại mua nhiều sách cho tôi đến vậy, chả trách phải học nhiều đến vậy...

Tôi hít vào một hơi, trong lòng có chút chán nản, nhìn thư ký Tổng như đang cầu cứu.

Thế nhưng thư ký Tổng lại nhún vai, nói nhỏ: “Cũng không còn cách nào khác, đây là trách nhiệm công việc của cô.”

Cầm của anh héch về hướng của anh Trác:

“Anh ấy kỳ vọng ở cô rất nhiều đấy. Nói thật, tôi đến đây giả vờ làm thay cô cũng rất lâu rồi, công việc của thư ký Đinh nhiều nhất tôi cũng chỉ làm được có 1/3.”

“Vậy anh đem 1/3 công việc đó đi đi!” Tôi nhẹ giọng trêu đùa.

“1/3 công việc này lại tiêu tốn 70% tế bào não của tôi rồi, vậy cô đưa 70% tiền lương của cô cho tôi à?” Anh cười hỏi.

“Vậy 2/3 công việc còn lại, nếu như anh làm thì phải tiêu tốn mất bao nhiêu tế bào não?”

“Tôi phải mượn tế bào não của người khác, còn có tinh thần và thể lực nữa.” Anh trả lời.

“Thư ký Đinh đúng là siêu nhân.” Tôi đáp lại.

“Cô ấy thật sự rất giỏi, nhưng cô ấy lại động phải cái vảy ngược của tổng giám đốc Trác, nếu không thì thời gian để cô trưởng thành còn phải lâu hơn chút.” Anh nói.

Theo như lời anh ta nói tôi bỗng hiểu ra, vốn dĩ anh ta mới là tri kỷ của tổng giám đốc, những nội dung thông tin trong câu nói vừa rồi tôi lại không hề biết gì cả.

“Cái vảy mọc ngược của tổng giám đốc Trác là sao?” Tôi nhẹ giọng hỏi, vô cùng hiếu kỳ.

“Cô không biết?” Biểu cảm của anh ta xem ra còn ngạc nhiên hơn cả tôi.

Tôi lắc đầu, mù mờ không biết gì.

“Vậy cô tìm cơ hội đi mà hỏi ngài ấy.” Anh cười.

Tôi biết tôi sẽ không hỏi được thông tin gì, người đàn ông như thư ký Tống đây, ở bên cạnh tổng giám đốc Trác đã 4, 5 năm, nếu ngay cả việc giữ bí mật cũng không làm được thì anh ta đã sớm cuốn xéo khỏi công ty lâu rồi.

Tối đó, tôi tự mình hỏi anh Trác.

“Anh Trác, cái vảy mọc ngược của chú là gì thế?”

Tôi từ đằng sau ôm lấy eo anh, nhìn anh xào tôm.

Son hào hải vị ngon nhất trên đời này không phải do bất kỳ đầu bếp nào làm mà là do người đàn ông tình nguyện buông bỏ thân phận của mình làm cho mình ăn.

“Vảy ngược gì?” Anh cười, nghiêng đầu nhìn tôi.

“Vảy ngược của rồng, người nào động vào đều phải chết.” Tôi nhìn một góc mặt của anh, nói.

“Sao lại hỏi vấn đề này?” Anh ấy giữ nguyên nụ cười, ý cười âm áp.

“Sợ phải theo gót của thư ký Đinh.” Tôi nói.

“Em sẽ không theo gót của cô ta đâu.” Anh nói chắc nịch.

“Anh nói cho em biết đi mà! Lý do thật sự cô ta rời đi là gì? Chắc không phải là chuyện năm ngoái cô ấy xúi giục Chung Giai hãm hại em đâu, vì chuyện đó cũng qua lâu rồi, mặc dù lúc đó anh cũng có ý để cô ta rời đi, nhưng đây tuyệt đối không phải là lý do cuối cùng.” Tôi nói.

“Quả thật là không phải.”

Anh Trác không để tôi phải tò mò, anh đặt những con tôm đã cào xong vào trong đĩa, quay người hôn lên trán tôi, nói qua loa:

“Tôi chỉ là nhờ người kiểm tra IP của hai email mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 263: Sao vẫn trẻ con như thế_

Anh Trác cũng chỉ nói có thể, nhưng ý tứ lại rất rõ ràng.

Hai email đó là của thư ký Đình, anh không nhận được nên bảo cô ta rời đi.

Tôi nhớ tôi và anh đã từng bàn bạc về chuyện tìm địa chỉ IP, anh nói phải tìm ra cao thủ thực sự, không cứ phải là hacker, một vài bộ phận chính quy khác cũng có.

Lúc đó tôi cũng nghĩ có nên xin anh nhờ người kiểm tra hay không nhưng vì không phải là chuyện gì to tát nên cũng ngại mở miệng nhờ anh, không muốn anh vì chuyện này mà nợ một món ân tình với người khác.

Nhưng thật không ngờ chuyện tôi ngại nói ra chung quy anh ấy vẫn nhờ người đi làm.

Chỉ là....

Vụ email đó là chuyện xảy ra vào năm ngoái, tại sao lại kéo dài đến tận bây giờ mới để thư ký Đình đi?

“Tại sao năm ngoái không để cô ấy đi luôn? Lần này anh làm thế nào?” Tôi hiếu kỳ hỏi.

Lần trước Chung Giai rời đi, là anh đích thân hạ lệnh, sau đó mới để trưởng phòng đi tìm cô ta nói chuyện, vậy lần này thì sao? Cũng gọn gàng, dứt khoát như vậy à?

Anh bung thức ăn đặt lên bàn, rồi cời tạp dề ra.

Tôi vừa xới com vừa nghe anh nói:

“Mỗi dịp cuối năm là thời kỳ cắt giảm nhân sự lớn nhất của các doanh nghiệp, để cô ta rời đi vào lúc này là giữ thể diện cho cô ta lắm rồi.”

Anh ngừng một lúc rồi nói tiếp:

“Huống hồ tôi còn tìm cho cô ta một công ty khác để đối phương tuyển dụng cô ta. Cô ta đồng ý mượn cô hội này tìm tôi để nâng tiền lương, tôi cũng thuận nước đẩy thuyền để cô ta rời đi.”

Tôi có chút kinh ngạc, trong lòng không vui:

“Cô ta làm nhiều chuyện độc ác như thế anh không trực tiếp đuổi việc cô ta còn tìm một công ty khác, để đối phương trả tiền lương cao hơn đưa cô ta đi? Đây mà là báo thù cho em à?”

Tôi không vừa ý bèn ngồi đối diện với anh.

Có lẽ anh cũng không ngờ được rằng tôi lại phản ứng như vậy nên đôi đưa vừa mới cầm lên lại để xuống.

“Khương Kha.” Anh hét lên một tiếng.

Tôi lập tức nhận ra vừa rồi tôi phản ứng hơi thái quá, trong lòng mặc dù sợ anh sẽ tức giận, nhưng cuối cùng vẫn uất ức kìm nén những cảm xúc khác lại.

Lúc thư ký Tống nói đến vậy ngược, lúc anh thừa nhận là vì chuyện email, trong lòng tôi ngập tràn vui sướng, cứ tưởng rằng mình chính là chiếc vảy ngược của anh, ai dè anh đối xử với người động vào chiếc vảy của anh lại nhân từ như vậy.

Tôi không vui “vâng” một tiếng.

“Em cũng không còn nhỏ nữa, cũng đi làm được một thời gian rồi, sao vẫn còn trẻ con như vậy?”

Anh lại cầm đưa lên như đang điều chỉnh lại tâm trạng.

“Em xin lỗi.” Tôi cúi đầu, cố gắng kìm nén nước mắt.

Tôi tự nói với chính mình: anh ấy là chủ, còn mình là tình nhân, anh ấy là lãnh đạo, còn mình là cấp dưới, anh ấy là nhà tư bản, còn mình là tầng lớp vô sản, mình không được tùy hứng, không thể được chiều chuộng mà sinh kiêu, không thể bóp chết bản thân mình được...

“Haiz...” Anh ấy thở nhẹ bên tai, giọng anh có chút bất lực:

“Em đã từng nghĩ nếu làm theo cách của em trực tiếp đuổi cô ta thì sẽ có hậu quả như thế nào chưa?”

“Cô ta sẽ mất hết thể diện, cút xéo khỏi công ty, phải trả giá vì những chuyện độc ác mà cô ta đã làm.” Tôi nói.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó...” tôi nghĩ một lúc, “Cả công ty sẽ phải dè chừng, không ai dám làm chuyện ngu ngốc ấy nữa.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó... sẽ không có sau đó.” Tôi đáp lại.

Anh cười lắc đầu.

“Nếu trực tiếp đuổi việc cô ta, hơn nữa còn đuổi vì vấn đề đạo đức, cô ta sẽ không tìm được việc nữa, cho dù cô ta có ưu tú, xuất sắc đến đâu. Một người năng lực xuất sắc như thế một khi đã báo thù thì sẽ như thế nào?”

“Sẽ rất đáng sợ.” Tôi bất giác cuốn theo tư duy của anh.

“Đúng, sẽ rất đáng sợ.” Anh nói tiếp.

“Thư ký Đinh ở vị trí thư ký tổng giám đốc lâu như vậy, bí mật doanh nghiệp mà cô ta nắm được không chỉ tính bằng một, bằng hai, một khi mà cô ta có ý định báo thù thì đối với công ty mà nói sẽ khó khăn vô cùng.”

Anh ngừng một lúc: “Không phải là đối diện với sự phục thù của cô ta, chúng ta bó tay chịu trôi, không còn cách nào, mà là không nhất thiết phải chịu những tổn hại đáng lẽ ra không nên có, đây là điều thứ nhất. Thứ hai, em chắc cũng không muốn nhận được bức email thứ ba, nội dung sẽ không phải là em với trường phòng của bọn em, mà là em với tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 264: Anh trác là con riêng

Lời anh nói khiến tôi giật mình.

Đúng vậy, từ trước tới nay tôi chưa từng nghĩ tới mấy vấn đề này, tôi chỉ nghĩ làm sao để bản thân được vui vẻ, làm sao được tùy ý sống dưới đôi cánh của anh.

Trong lòng tôi, anh thật sự rất mạnh, mạnh đến nỗi không chỉ có thể ngăn gió chặn mưa cho tôi, mà còn có thể quét bay tất cả những người làm hại tôi ra khỏi thế giới của tôi.

Tôi không nghĩ được rằng anh cũng là người bình thường, cho dù đứng trên đỉnh chuỗi thực vật, thì cũng cần phải chú ý đến mọi mặt, duy trì, giữ vững sự cân bằng.

“Em xin lỗi.” Tôi lại xin lỗi một lần nữa.

“Em nghĩ em đã hiểu rồi. Nhưng...” Tôi ngừng một lúc rồi nói tiếp.

“Bây giờ cô ta sẽ không báo thù nữa chứ? Cô ta nhất định sẽ hận em hơn trước kia nữa.”

Trước kia, cô ta chỉ hận tôi và anh có tình ý với nhau, nhưng bây giờ tôi còn hại cô ta mất cả việc.

“Cô ta là người thông minh, sẽ biết nên chọn thế nào.” Anh nói.

“Liệu cô ta sẽ bán bí mật doanh nghiệp cho đối thủ cạnh tranh không?” Tôi hỏi.

“Nếu cô ta không muốn ngồi tù, không muốn con còn nhỏ như vậy đã mất mẹ, thì sẽ ngậm chặt miệng.” Giọng anh có chút lạnh lùng.

“Vậy thì liệu cô ta có nói chuyện của chúng ta cho nhà anh biết không?” Tôi vẫn rất lo lắng.

Anh ngẩng đầu nhìn tôi:

“Nhà anh, em nói đến là nhà to hay nhà nhỏ?”

“Cứ cho là tất cả đi.” Tôi muốn biết thái độ của anh.

“Nếu là nhà nhỏ thì Hàng không biết, mẹ của Hàng cũng sẽ không để ý đâu. Còn nhà to...” Anh ngừng một lúc rồi nói tiếp: “Đàn ông trong nhà tôi có mấy người là không có phụ nữ bên ngoài? Nói thật đây cũng không phải chuyện to tát gì.”

Anh ăn một miếng cải xanh, nói: “Em chắc không biết tôi ở trong nhà là con riêng. Nếu bố tôi không có vợ bé bên ngoài thì làm sao có tôi được? Đây

cũng là lý do vì sao nhà tôi ở Bắc Kinh còn tôi lại ở thành phố A.”

Anh cười tựa như mĩa mai lại có vẻ không quan tâm.

“Không được thừa nhận, nhưng lại không thể không thừa nhận.”

“Em xin lỗi.” Tôi nay là tôi tôi nói xin lỗi nhiều nhất.

“Không việc gì phải xin lỗi, tôi vốn không để ý mà.” Anh nói.

Tôi lại nghĩ: Sao lại không để ý chứ? Nếu thật sự không để ý thì ngay cả nói cũng không thể nói ra, càng không thể để lộ ra biểu cảm mĩa mai kia nữa.

Tôi cũng để ý được lúc anh nhắc đến vợ mình, không phải gọi là “Bà nhà anh”, “Vợ anh” mà là “Mẹ của Hằng, giữa bọn họ quả thật có vấn đề.

Chỉ tiếc là nếu có vấn đề thì thế nào? Bà ấy suy cho cùng vẫn là vợ được pháp luật thừa nhận của anh, còn tôi...ha ha.

Công việc cũng không khó như trong tưởng tượng của tôi, lý do lớn nhất chính là dường như tất cả mọi việc anh Trác đều chỉ dẫn cho tôi làm.

Vì thế thời gian này chúng tôi đều phải tăng ca.

Anh không những phải hoàn thành tất cả các công việc mà tổng giám đốc cần làm mà còn phải chỉ dẫn cho tôi, nói với tôi là công việc này nên làm thế nào, và tại sao phải làm như thế.

Vô số buổi chiều tôi anh đều báo thư ký Tống về trước, sau đó cùng tôi tăng ca.

Vô số đêm muộn lúc chúng tôi tan làm, đứng dưới lầu, nhìn thấy cả tòa nhà đều là một mảng tối đen, tôi và anh là hai người tăng ca muộn nhất trong tòa nhà.

Thời gian đó dường như ngày nào chúng tôi cũng ở bên nhau, nhưng rất ít làm chuyện đó, chỉ ôm nhau ngủ mà thôi.

Thật sự là rất mệt, cho dù anh có tinh thần và thể lực thì tôi cũng không có cách nào để đáp ứng.

“Có lúc rất hối hận, để em làm chú chim nhỏ nương tựa anh thật tốt biết bao.”

Buổi sáng một hôm nào đó anh cười cười, trán tựa vào trán tôi.

“Như bây giờ muốn ăn điểm tâm cũng không được.”

Tôi ngẩng đầu hôn lên môi anh: “Điểm tâm đến đây...mau dậy thôi, hôm nay 9 giờ sáng có cuộc họp đó.”

Tôi vừa nói vừa đẩy anh xuống giường.

“Thay đổi quá lớn.” Anh cảm thán.

“Nhớ lúc đầu, tôi sắp lên máy bay em đều quần lấy tôi muốn thêm lần nữa, bây giờ mới có một lúc mà em đã đẩy tôi xuống giường.”

“Ngày nay đã khác ngày xưa! Hơn nữa lần đó rõ ràng là anh không nhận được, không nói cái gì cái gì cái gì liền thế nào....”

Tôi cười rồi hôn lên môi anh.

“Cuối tuần chúng ta sẽ ăn một bữa thật lớn! Tùy anh ăn như thế nào, em nhất định sẽ khiến anh vui vẻ.”

“Ồ?” Anh khí thế bùng bùng, hai mắt phát sáng.

Tôi có cảm giác như bị sói nhìn chăm chăm, nhưng nghĩ đi nghĩ lại được anh ăn cũng là chuyện vui nên cũng không có nghĩ nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 265: Sao lại không có điểm tâm

Thời gian hẹn ăn một bữa lớn là cuối tuần tức là tối thứ sáu đến đêm chủ nhật.

Thứ sáu chúng tôi phải tăng ca, tăng ca đến 10 giờ tối mới làm xong hết việc.

Tôi thở phào một hơi dài, vươn vai ưỡn eo.

Không biết anh Trác ở bên kia thế nào, đã làm xong việc chưa.

“Sếp à, em OK rồi, anh thì sao?” Tôi gửi cho anh tin nhắn trên zalo.

“Rót cho tôi cốc cà phê vào đây.” Anh nói.

Trong lòng tôi toàn là cảm giác không biết phải làm sao, có chút tự trách.

Trước kia, lúc cô Đình còn làm thư ký cho anh, anh rất ít khi phải tăng ca, bây giờ tôi làm thư ký cho anh dường như ngày nào anh cũng phải tăng ca, nhiều buổi gặp khách hàng xã giao cũng phải lùi lại hết.

Tôi đi đến bên cạnh máy pha cà phê, ấn vào nút pha.

Ngày thường, mấy chuyện này đều là thư ký Tổng làm, anh ta biết rất rõ khẩu vị của anh Trác, cũng từng nói cho tôi biết tỉ lệ đường sữa, nói là lúc tăng ca rất có thể anh sẽ uống cà phê.

Tôi nghiêm túc pha cà phê theo sự dặn dò của thư ký Tổng, rồi mang đến cho anh.

“Đóng cửa vào đi.” Lúc tôi bước vào cửa anh liền mở miệng nói.

Tôi rất ngạc nhiên.

“Có cà phê rồi sao lại không có điểm tâm?” Anh cười.

Tôi nhớ lại, mỗi vùng trong đầu đều suy nghĩ về công việc, không có té bào liên tưởng nào, cà phê là cà phê, điểm tâm là điểm tâm, tôi bất giác trả lời: “Anh muốn ăn cái gì? Giờ này nhiều tiệm đóng cửa mất rồi.”

Anh cười cười, giơ tay về phía tôi: “Lại đây.”

Tôi và anh vốn là quan hệ tình nhân, tôi cũng không có bất kỳ tâm lý bài xích nào với anh, mặc dù đây là phòng làm việc nhưng tôi vẫn ngoan ngoãn bỏ cà phê xuống, đặt tay dưới tay anh.

“Không phải anh vẫn đang làm việc sao?” Tôi cười, ánh mắt nhìn vào máy tính.

Chỉ một lát, tất cả các biểu cảm trên gương mặt tôi đều đông cứng lại!

“Anh kêu em rót cà phê vào cho anh để nâng cao tinh thần là vì cái này?”

Tôi chỉ vào trò “Tìm bom” trên máy tính, không còn gì để nói.

“Tất nhiên là không phải.”

Anh hôn má tôi, quyến luyến bên tai: “Kêu em rót cà phê là vì để em mang chút ngọt ngào vào đây.”

“Không có điểm tâm đâu.” Tôi vẫn chưa hiểu.

“Không phải là thế này à?” Tay anh bắt đầu không an phận từ dưới vạt áo tôi mò vào bên trong, không mạnh không nhẹ xoa xoa nắn nắn, môi anh kèm theo hơi nóng không ngừng di chuyển trên cổ tôi.

Rất lâu rồi không làm chuyện này nên tôi không nhận được rên nhè nhẹ, vừa vụn vỡ vừa khó kìm lòng.

Cuối cùng tôi còn sót lại chút lý trí, nhanh chóng nhìn vào cửa sổ lớn, chỉ thấy không những cửa sổ đã đóng mà rèm cửa cũng được kéo xuống.

Người này rõ ràng là có mưu tính từ trước.

“Anh làm xong việc từ lúc nào vậy? Sao không kêu em?” Tôi hỏi.

“Muốn rồi à?”

Anh vốn không có trả lời câu hỏi của tôi, giọng mờ ám, tay tăng thêm lực.

Tim tôi bắt đầu run rẩy.

Tôi vốn dĩ không muốn, sao tôi lại có thể muốn làm chuyện này trong phòng làm việc được chứ, trong ký ức của tôi nhiều nhất cũng chỉ là hôn anh trong

phòng làm việc.

Ai mà ngờ được anh lại to gan như vậy?

“Muốn không? Hà?” Anh hỏi lại lần nữa, chiếc lưỡi linh hoạt không ngừng chuyển động quanh vành tai tôi.

“Em...” Tôi thờ hồn hèn, căn bản không còn sức lực để trả lời bất kỳ câu hỏi nào của anh.

Anh cười nhẹ: “Hồ báo của tôi cũng có lúc không nhịn được, lúc trước đều là tôi chủ động.”

Anh bắt lấy tay tôi, đầu tiên là xoa nhẹ ở ngoài, tôi tiếp xúc với vật cứng, tôi thấy trong mắt anh đều rực lửa khó kìm nén, người này chắc là phải nhịn rất lâu rồi.

Anh vỗ vỗ đùi tôi, để tôi ngồi trên người anh.

Ghế của sếp to như vậy, hai người ăn mặc chỉnh tề không ngừng hôn nhau.

Trong người tôi như có hàng trăm hàng nghìn con kiến đang bò, tôi thấy vô cùng trống rỗng, không ngừng lắc lư, vặn vẹo cơ thể, như động vật không được ăn no, cắn nát môi anh.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 266: Phòng chứa đồ Đổi thành phòng nghỉ

Sau đó, quần áo từng cái một rơi xuống, quần cũng không còn nữa, bây giờ đã không thể suy nghĩ gì thêm nữa.

Tóm lại, tình cảm và dục vọng hoàn toàn không thể khống chế được.

Tôi không biết anh vốn định ăn tôi trong phòng làm việc hay là lúc đầu chỉ định ăn chút “điểm tâm”, sau đó không kiềm chế được nên...

Lúc chúng tôi về đến nhà đã là rạng sáng.

“Như à? Em đã ăn no chưa?” Anh lái xe, nhếch miệng cười.

“Hình như là chỉ có anh đang ăn mà?” Tôi không phục.

“Ồ? Cuối cùng thì ai ăn ai đây?”

Anh liếc mắt nhìn tôi, ý tứ rõ ràng.

“Anh là đồ bi ổi.” Đối với cấu tạo cơ thể con người mà nói thì đúng là tôi “ăn” anh nhưng chủ đề này vốn không thích hợp để nói!

“Đêm dài yên tĩnh chẳng lẽ không phù hợp để nói chuyện này sao?” Anh cười.

“Chuyện này cứ cho là phải nói thì cũng nên trốn trong chăn rồi nói chứ.” Tôi trả lời.

Anh lại cười: “Vậy thì đợi lúc nữa rồi nói.”

Lời này...tôi và anh ở cùng nhau lâu như vậy, lại vừa làm chuyện ấy xong, nếu ngay cả ý tứ trong câu này mà tôi cũng nghe không hiểu thì sống quá uổng phí rồi.

“Anh vẫn chưa no?” Tôi hỏi, vừa nãy rõ ràng đã...

“Em tự tính xem, chúng ta đã không làm bao lâu rồi, dù thế nào cũng pahri bù lại những lần nợ trước đó.” Anh giơ một cánh tay lên, xoa xoa khoe môi tôi, bộ dạng chưa thỏa mãn, “Tôi nhớ em từng hứa sẽ cho tôi ăn bữa lớn, ăn no.”

Tôi...đúng là tôi đã từng nói như vậy, nhưng eo tôi mới.

Làm chuyện đó trong phòng, kích thích thì kích thích, ngoài trên ghế, sofa còn có trên bàn, sau khi làm xong, sướng thì có sướng nhưng toàn thân tôi rã rời.

“Tôi nghĩ nên dọn phòng nhỏ trong phòng làm việc đổi thành phòng nghỉ, em thấy thế nào?”

Anh hỏi rất tự nhiên.

Phòng nhỏ trong phòng làm việc...

Trong phòng làm việc của anh quả thật có một phòng nhỏ, phòng đó bây giờ là phòng chứa đồ, những thứ để ở đó đều là tài liệu cũ.

Nhưng lúc anh nói đến vấn đề này nghĩ kiểu gì tôi cũng thấy anh đang cải tạo phòng làm việc thành nơi “yêu đương vụng trộm”

“Tinh thần và thể lực của anh không đủ? Muốn ngủ trưa à?” Tôi cố ý hỏi như vậy để đánh tan ý nghĩ này của anh.

“Đúng vậy.”

Anh cười, không để ý rằng đối với đàn ông mà nói nếu nói tinh thần và thể lực không đủ thì tổn thương cỡ nào.

“Bộ xương già nua của tôi không những phải cùng làm việc với người trẻ tuổi như em mà còn phải làm vừa lòng em, tất nhiên cần phải tận lực nghỉ ngơi nhiều một chút, nếu không sau này già rồi, ngay cả trèo cầu thang cũng không thể trèo được nữa đi.”

Lý do này, tôi không còn gì để nói.

Nhưng lương tâm tôi không có tán đồng.

“Em thấy anh đang chơi trò “Tìm bom”.”

“Trước khi chơi vẫn luôn tăng ca, cũng chơi có nửa tiếng thôi.”

“Hôm nay không phải em chủ động, người không ăn no cũng không phải là em.”

“Ai bảo em ngon miệng như vậy, khiến tôi ăn không no!”

“Anh là giặc cướp logic.”

“Ừ, tôi là cướp.”

...

Thứ hai đi làm, việc đầu tiên anh giao cho thư ký Tổng chính là đổi phòng chứa đồ thành phòng nghỉ.

Thư ký Tổng ngay lập tức đi làm, dùng tốc độ nhanh nhất có thể tìm phòng hội nghị chưa dùng làm gì trong tòa nhà để chuyển tài liệu qua, lại mời người đến quét dọn, sau đó rất khiêm tốn hỏi tôi trên zalo: “Tổng giám đốc Trác thích đồ dùng trên giường màu gì?”

Tôi...

“Tôi làm sao mà biết được?” Tôi trợn mắt.

“Vậy thư ký Khương thích màu gì?” Anh đổi góc độ hỏi.

“Tôi không thích trên giường có vật dụng gì nên không nghĩ tới vấn đề này.”

Tôi rất muốn đào một cái hố để chui xuống, có một thư ký đời sống quá thông minh thật sự cũng chẳng phải là chuyện gì tốt đẹp.

“Vậy tôi mua đại vậy.”

Anh tự nói một mình sau đó lại gọi tên trên zalo.

Nhưng tôi giả vờ không nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 267: Thư ký tổng quả thật rất tận tụy với công việc

Năng lực làm việc của thư ký Tổng rất tốt, phải nói là vô cùng tốt.

3 giờ chiều, công ty đồ gia dụng đã chuyển giường, đệm, tủ quần áo đến.

Màu sắc cũng là màu gỗ tối giản nhất, đường nét được phác họa bởi chỗ lồi lõm của chất gỗ, đơn giản mà trang nhã.

Quả thật là phong cách mà anh Trác thích, tôi nghĩ.

Nửa tiếng sau, cửa hàng vật dụng trên giường cũng đem chăn, ga, gối, đệm... tới, tôi thấy cả bộ đồ dùng có màu trắng, màu xanh xám, còn có...màu hồng.

“Hình như tôi nhìn thấy màu hồng.” Tôi tag thư ký Tổng trên zalo.

“Cô không nhìn lầm đâu.” Thư ký Tổng nói với tôi giọng chắc nịch.

“Sao anh lại mua màu hồng?”

“Không phải con gái đều thích màu hồng à?”

“Nhưng tổng giám đốc Trác là đàn ông.”

“...”

Tôi đoán anh ta chắc chắn đang nghĩ rằng: Tôi hỏi cô thích màu gì, cô lại không nói, phỏng đoán nên mua màu hồng, cô còn kén chọn!

Tôi nghiêng đầu nhìn anh, anh cũng quay đầu lại nhìn tôi.

“Vấn đề đó tôi cũng hỏi cô rồi mà.” Quả nhiên anh mở miệng nói.

“Tôi cũng không có ngủ trong đó.” Tôi ngượng ngùng nói, dòi tằm mắt đi.

Anh cười, nụ cười sâu hiểm khó lường: “Tôi đi ra ngoài một lúc, tổng giám đốc Trác cần gì thì nhờ cô giúp nhé.”

“Được.” Đây chính là tình đồng nghiệp thân thiết, giúp đỡ lẫn nhau.

Thư ký Tổng đi ra ngoài hơn một tiếng, đến lúc gần tan làm anh ấy mới về.

Trên tay anh xách hai túi còn cầm một cái giá quần áo.

Sau khi quay về anh vào phòng làm việc của anh Trác, khoảng hơn mười phút sau mới quay ra.

“Anh mua cái gì thế?” Tôi hỏi.

“Đồ dùng cá nhân của tổng giám đốc Trác.” Anh trả lời.

Tôi bĩu môi, không nói thì thôi.

Sau đó tan làm, lúc thư ký Tổng đi khỏi, tôi mới mượn có tìm tài liệu vào phòng làm việc của anh Trác.

“Em có thể vào xem một chút không?” Sau khi đặt tài liệu lên bàn làm việc, tôi bèn trực tiếp đưa ra yêu cầu, ánh mắt nhìn chằm chằm gian phòng nhỏ.

Anh gật đầu, dứt khoát nhắc người dậy cùng tôi đi vào trong đó.

Tôi đi đằng trước, anh đi đằng sau.

Cách đi này, vào nơi nghỉ ngơi, nghĩ thế nào tôi cũng thấy có ẩn ý trong đó, bèn dứt khoát nghiêng đầu:

“Hôm nay không làm chuyện xấu đấy nhé!”

“Tôi chỉ là đi xem phòng thôi mà.”

Anh một dáng đoan chính, hai mắt sáng trong nhìn tôi như kiểu tôi là người rất đen tối.

Tôi cũng không có nói gì, giờ tay cầm tay nắm cửa, mở cửa phòng bật đèn.

Gian phòng không lớn, nhưng giường lại rất lớn.

Một chiếc giường chiếm tới 2/3 diện tích căn phòng, một mặt giáp tường, mặt còn lại là tủ kê đầu giường, sau đó là tủ quần áo.

Phòng không có cửa sổ, nếu là để ngủ trưa thì cũng không cần phải so đo quá nhiều.

“Đồ mà thư ký Tổng mua cuối cùng là gì thế?” Tôi hỏi.

Anh lắc đầu:

“Tôi chưa xem.”

“Em đi xem nhé?” Mặc dù là tôi đang trung cầu ý kiến nhưng người đã đi đến bên cạnh tủ quần áo, kéo cửa tủ ra.

Trong tủ không chỉ có treo một bộ đồ ngủ chon nam, một cái áo sơ mi, quần âu, còn treo một bộ đồ ngủ cho nữ, một chiếc váy mặc thường ngày, phía dưới còn để quần áo hay mang theo người.

Tôi ngượng ngùng, nghĩ chuyện đi cuối cùng thư ký Tổng chắc chắn là mua mấy thứ này.

“Thư ký Tổng quả thật rất tận tụy với công việc.” Tôi nói.

“Là thư ký đời sống, cậu ấy quả thật rất tỉ mỉ cẩn thận.” Anh gật đầu.

“Có cậu ấy ở đây, tôi dường như không cần phải bận tâm bất kỳ điều gì. Nếu không xảy ra việc ngoài ý muốn, ngày mai trong tủ có thêm một ít quần áo nữa.”

“Chắc là anh ấy nghĩ rằng em và anh sẽ ngủ ở đây rồi!” Tôi nói.

“Chẳng lẽ không phải?” Anh hỏi ngược lại tôi, ngừng lại một chút rồi nói:

“Nếu chuyện này mà còn không nhìn ra được thì chắc rằng cậu ta đã bị đuổi từ lâu rồi.”

Tôi gật gật đầu, bỗng nhiên nhớ ra một chuyện nữa, bèn bước nhanh đến đầu giường, ngồi xổm xuống, kéo ngăn kéo tủ đầu giường.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 268: Tôi muốn độn thổ

Lúc kéo ngăn kéo ra, tôi thật sự tình nguyện mình bị mù.

Hai ngăn kéo dường như đều đầy hết cả!

Ngăn bên trên còn đỡ, ngăn bên dưới toàn là khăn.

Cạnh ngăn kéo phía dưới để ít nhất 10 hộp TT ngay ngắn thẳng hàng, với những màu sắc khác nhau, vừa nhìn một cái liền biết không những là loại có hoa văn, mà còn có mùi hương, loại nóng rồi loại lạnh...

Sâu bên trong một chút còn để dầu bôi trơn và dụng cụ gây rung...

Tôi... tôi muốn độn thổ...

“Ha” Một tiếng cười nhẹ từ đằng sau truyền tới.

Tôi quay đầu bèn nhìn thấy anh cười trêu ghẹo.

“Anh còn cười được à!” Tôi không bằng lòng nói.

“Sao lại không được cười.” Anh hỏi.

“Lúc trước chỉ nghĩ cậu Tổng là người cẩn thận tỉ mỉ, bây giờ mới biết cậu ta lại cẩn thận tỉ mỉ đến mức này, tháng này tôi nhất định phải tăng lương cho cậu ta mới được.”

Lời anh nói còn kèm theo ý tán thưởng, tôi tức giận trừng mắt nhìn anh, đóng sầm ngăn kéo lại.

“Anh chính là người “Thượng bất chính, hạ tắc loạn” điển hình!”

(*)上梁不正下梁歪: thượng bất chính, hạ tắc loạn (Phàm là một người trên. (Người có vai vế là trụ cột) trong một gia đình mà ăn ở không chính trực hoặc phẩm chất đạo đức hư hỏng thì sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến con cháu.

“Chuyện đó thì chính với không chính, loạn với không loạn gì chứ? Cậu Tổng quả thực làm rất tốt.”

Tôi hoàn toàn không còn gì để nói, mấy đồ chơi kia thật khiến người ta phải đỏ mặt! Đây là phòng làm việc đấy!

Phải biết rằng ở nhà đồ ngủ của tôi cũng chỉ mỏng một chút mà thôi, đối với mấy thứ kia, tôi cũng biết đôi chút, cũng có xem qua giới thiệu, trong mấy bộ phim không lành mạnh cũng đã xem qua rồi, nhưng từ trước tới nay tôi thật sự chưa từng tiếp xúc qua bao giờ.

Tôi thật sự không thể nói chuyện cùng anh nữa, quay người đi ra ngoài, tôi lại một nữa tiếng ngăn kéo kéo ra kéo vào. Là anh đang xem hay là dứt khoát lấy một món đồ nào đó đi rồi?

Trong lòng tôi bỗng thấy thấp thòm, sau khi trở về phòng, tôi ngồi vào vị trí một lúc, đợi đến khi mặt không còn nóng nữa mới đi đến trước cửa phòng làm việc của anh, gõ cửa:

“Tổng giám đốc Trác, công việc ngày hôm nay em đã làm xong hết rồi, nếu không còn chuyện gì khác thì em đi trước nhé!”

“Em đợi một chút.” Anh tức tốc tắt máy tính, nhấc người dậy, lấy chìa khóa xe, lấy áo khoác treo trên mắc cửa, vừa mặc vừa nói với tôi:

“Tôi đưa em về.”

Lúc này trong công ty đã không còn người nào nữa, tôi cũng không cần phải kiêng dè quá nhiều, mở miệng nói: “Anh đưa em về nhà hay về cùng với em?”

“Có khác biệt gì không?” Anh hỏi rồi tự trả lời: “Dù sao thì đưa em về cũng phải ở lại một lúc.”

Suốt quãng đường từ thang máy đến bãi đỗ xe, tôi ngồi trên ghế phụ lái rồi mới hỏi anh: “Anh Trác, anh có thấy gần đây chúng ta ở bên nhau quá nhiều rồi không?”

Từ lúc tôi làm thư ký cho anh dường như ngày nào chúng tôi cũng ở bên nhau.

Phòng trọ của tôi đã biến thành nhà của anh, nhà trước kia của anh anh lại rất ít khi về.

“Sao nào? Không chào đón tôi à?” Anh nghiêng đầu, cười hỏi, chắc chắn biết tôi không thể nói ra những lời khiến anh không vui.

“Em muốn anh ngày nào cũng ở bên em! Em chỉ nghĩ tình hình này giữa chúng ta cũng không khác ở cùng với nhau là bao.” Tôi nói.

“Đúng là không có gì khác.” Anh nói.

“Tôi phát hiện ra ở với em càng lâu thì càng không muốn rời xa em.”

Đây là đáp án khiến tôi hài lòng nhất, tôi cúi đầu hé môi cười.

Tôi muốn ở cùng anh suốt đời!

Quả nhiên anh lấy đồ chơi từ trong ngăn kéo phòng nghỉ về.

Trong đêm tối thử trên người tôi một lần, khiến tôi liên tục cầu xin, độ kích thích đó cộng thêm anh nữa không thể không cảm thán lên rằng: Khoa học kỹ thuật thật khiến con người ta hài lòng.

“Hình như anh rất thuần thực.”

Xong chuyện, tôi trèo lên người anh, nói: “Anh nói thật cho em biết có phải trước đây anh đã từng chơi qua rồi không?”

Anh “ừ” một tiếng, nhắm mắt hôn lên trán tôi:

“Đã là chuyện của quá khứ, em hà tất phải so đo, tính toán làm gì?”

Đúng, lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau tôi đã biết anh là cao thủ tình trường...

Đúng, tôi nhỏ nhen quá rồi, không nên như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 269: Cẩn thận tai vách mạch rừng

Từng ngày trôi qua, phòng nghỉ trong văn phòng của anh Trác không giống như tôi đang lo lắng, trở thành nơi lí tưởng vào ban ngày của chúng tôi.

Thực chất, anh Trác là một người có khả năng kiềm chế tình cảm.

Những đồ chơi ở trong ngăn kéo, một ít mang về nhà, còn lại về cơ bản thì không có động đến, TT cũng vậy.

Tôi và anh ấy đã làm chuyện xấu xa tại phòng làm việc vào thứ năm tuần trước, sau đó hai người luôn an phận, giữ im lặng, đến việc hôn cũng dần ít đi. Phòng nghỉ ngơi hầu hết thời gian là tôi dành để ngủ trưa. Anh Trác nói, phụ nữ nên ngủ nhiều. Nếu như có thời gian ngủ trưa thì không nên lãng phí.

Lúc tôi ngủ, anh ấy đều làm việc.

Tổng giám đốc không hề giống như trong tiểu thuyết viết, nam chính hầu như không có việc gì làm, mỗi ngày đều bám lấy nữ chính.

Anh Trác thì lại khác, hàng ngày anh vô cùng vất vả, có rất nhiều công việc cần làm và giải quyết.

Có lúc tôi tự hận chính mình, tại sao mình vẫn chưa trưởng thành được, tại sao không thể giúp đỡ anh ấy nhiều việc hơn? Thời gian buổi trưa hầu như là ngủ, đến buổi tối thì tôi lại bắt đầu đọc sách, tranh thủ lúc anh ấy đang tắm.

Còn lúc tôi đi tắm thì anh ấy đọc sách, hoặc là xem tài liệu trên máy tính.

Đôi lúc anh ấy phải đi tiếp khách, do đó thời gian tôi đọc sách thì nhiều hơn.

Ti vi ở nhà cũng không ai xem.

“Anh Trác, chỗ này em không có hiểu lắm, có thể giải thích giúp em được không ạ?”

“Tổng giám đốc Trác, em có thể hỏi một chút được không ạ, tại sao việc này lại xử lí như vậy ạ?”

“Ông chủ Trác, lúc anh đi tiếp khách, anh không đưa nữ thư ký xinh đẹp nào theo sao?”

.....

Công việc ở phòng kế hoạch đã sớm bàn giao xong, giao cho một nữ nhân viên khác trong bộ phận.

Trưởng bộ phận tổ chức cho tôi một bữa tiệc chia tay, trong bữa tiệc đó, tôi có thể cảm nhận rõ ràng được rằng mọi người ai cũng ca tụng, khen ngợi tôi, dù sao thì sau này tôi cũng trở thành người bên cạnh tổng giám đốc rồi.

Trừ trưởng bộ phận ra.

Thái độ của anh ta đối với tôi vẫn như trước. Anh ta nói, chịu khó làm việc, công việc thư ký trợ lí bên cạnh tổng giám đốc Trác còn nhiều thách thức hơn giám đốc truyền thông nhiều, cần một người có năng lực toàn diện.

Anh ta nói thêm, chức vụ thư ký của công ty chúng tôi ngang hàng với chức vụ trợ lý giám đốc của công ty khác, chỉ cần tôi đứng vững vị trí này, sau này dù có dự tính rời công ty thì cũng có được kinh nghiệm lớn.

Anh ta còn nói, với tư cách là nhân tài ưu tú của bộ phận kế hoạch, không được làm mất mặt bộ phận kế hoạch.

Anh ta nói tiếp, sau này, những tài liệu hoặc giấy mời của bộ kế hoạch, mong tôi dốc sức làm việc.

Tôi lập tức nở nụ cười và chủ động cạ ly cùng trưởng bộ phận: “Nhận được chăm sóc, dạy dỗ, chỉ bảo của trưởng phòng tôi mới có ngày hôm nay. Hôm nay trưởng bộ phận cũng đã nói vậy, đối với tôi, bộ phận kế hoạch như là gia đình của tôi, nếu như có yêu cầu gì, tôi với tư cách là một thành viên trong gia đình đương nhiên là sẽ không chối từ, dốc sức cống hiến.”

Trưởng bộ phận vô cùng mãn nguyện, uống một hơi hết sạch.

Nhuế Tuyền cũng cạ ly riêng với tôi, nói thật là tôi cũng rất cảm kích anh ta.

Trải qua vụ của Chung Giai, tôi rất sợ thầy kèm mình. Mặc dù Nhuế Tuyền không phải là thầy giáo mà trưởng bộ phận cử đến để dạy tôi, nhưng tất cả những tài liệu mà anh ta tích lũy được đều gửi cho tôi, anh ta quả thật là người tốt.

Còn với nữ nhân viên từng nói xấu tôi với nhân viên khác ở nhà vệ sinh, lúc tôi và cô ta cạ ly chỉ nói nhỏ một câu: “Sau này đừng có đi nói xấu người khác ở nhà vệ sinh nhé! Cẩn thận tai vách mạch rừng.”

Tôi thấy sắc mặt của cô ta trắng bệch, kinh ngạc nhìn tôi, có chút sợ hãi.

“Tôi không có nói gì cả.”

Tôi cạ ly với cô ta, rồi ngẩng đầu uống rượu.

Chiều này là tôi học của anh Trác, nói cho cô ta biết rằng tôi biết nhưng không phơi bày mọi chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 270: Người yêu của anh ấy

Tôi vẫn còn nhớ như in buổi tối hôm đó, khi trở về nhà, khoảnh khắc mở cửa ra, ánh đèn ấm áp chiếu vào tôi, tôi đột nhiên rơi đầm lệ.

“Tại sao lại khóc?” Anh Trác có chút ngạc nhiên, ôm tôi vào lòng.

“Có người bắt nạt em sao? Không phải là em tham gia bữa tiệc của bộ kế hoạch sao?”

“Chẳng có ai bắt nạt em cả” Tôi sụt sịt mũi, có chút ngại ngùng “Chỉ là em cảm động”.

“Cảm động gì vậy” Giọng nói ấm áp, vui vẻ của anh Trác, tay anh đặt trên lưng tôi và vỗ nhẹ nhàng.

“Có người ở nhà đợi em, em cảm động quá!” Tôi vừa nói vừa quay người lại đối đôi dép, thật là mắt mặt quá mà!

“Lẽ nào chỉ vì uống rượu thôi mà trở nên đa sầu đa cảm như vậy rồi à?” Anh lại cười, “Anh nhớ là đây không phải là lần đầu tiên anh đợi em, sao hôm nay em lại cảm động đến vậy?”

“Em cũng không biết nữa.” Tôi nói với giọng nhỏ nhẹ, ngại ngùng, chủ động sà vào lòng của, ôm chặt lấy eo của anh. “Anh Trác à, có anh yêu em, thật tốt.”

“Đồ ngốc ạ”, vẫn là giọng nói ấm áp, nuông chiều nâng niu, anh càng ôm tôi chặt hơn

.....

Ngày hôm đó tại sao tôi lại cảm động đến vậy?

Bởi vì trên đường về nhà, ngồi trên xe của trưởng phòng, anh ta không để ý đã nói với tôi.

Anh ta hỏi quê của tôi ở đâu? Anh ta nói anh ấy đến từ Quảng Đông.

Anh ấy hỏi về mối quan hệ giữa tôi và bạn trai có tốt không? Thắc mắc rằng tại sao từ trước đến giờ chưa thấy bạn trai đến đón tôi? Đặc biệt là những buổi tối xã giao như thế này, bạn trai đáng lẽ ra nên đi đón.

Lúc đó, tôi nghĩ, nếu như bạn trai có đến đón thì cũng sẽ tạo cho mọi người một cú sốc. Tôi trả lời rằng, mặc dù anh không đến đón tôi nhưng anh đang đợi tôi ở nhà, đang chuẩn bị cho tôi những món ăn giải rượu.

Trưởng phòng cảm kích, có người đợi thật hạnh phúc.

Tôi nhìn anh ấy, có lẽ buổi tối hôm đó không khí rất tốt, hoặc cũng có lẽ có sự chuyển biến mới trong mối quan hệ giữa trưởng phòng Thích và trưởng phòng La, nên anh ta nói một chút về chuyện tình cảm của anh ta.

Anh ta nói, anh và người yêu làm chung một ngành, trước đây khi ở bên nhau, mối quan hệ rất tốt. Nếu như có một người phải đi tiếp khách thì người còn lại đều sẽ đứng đợi ở dưới tầng.

Sau này, sự nghiệp ngày càng phát triển, cũng có nhiều việc phải làm hơn, những buổi tiệc tùng xã giao cũng ngày càng nhiều hơn, hai người cũng không thể nào đợi lẫn nhau. Rất nhiều lần trong lúc anh ấy đi tiệc tùng xã giao thì người yêu anh ta cũng đi.

Anh ta uống rượu say rồi mới về nhà, vốn nghĩ rằng sẽ có một cái ôm thật chặt, có người chờ đợi anh ta. Nhưng chỉ có màn đêm tối, người yêu của anh ta có thể chưa về hoặc có khi đã ngủ từ lâu rồi.

Không có ai biết được điều mà anh ta cần, có thể chỉ là một ngọn đèn đợi chờ.

Tôi hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Đương nhiên là chia tay rồi.” Anh ấy quay sang nhìn tôi, “Tôi và cậu ấy đều muốn người đó chăm sóc mình, tôi và cậu ấy không hợp nhau.”

“Thế bây giờ thì sao?” Tôi lại hỏi, trong lòng thấp thỏm, tò mò.

“Bây giờ....” Anh ta chỉ nhắc đi nhắc lại hai từ này, lắc đầu và không nói gì.

.....

Đêm đến, tôi hỏi trước: “Anh Trác à, trưởng phòng Thích và trưởng phòng La, ai vào công ty sớm hơn vậy ạ?”

“Thích Hiên”.

“Vậy anh có biết trong hai người họ, ai đến thành phố A trước?”

“Có lẽ là Thích Hiên”

“Nói như vậy thì, trưởng phòng La đi theo trưởng phòng Thích, từ Quảng Đông đến?”

“Có lẽ vậy.” Anh Trác gật đầu, cười nhìn tôi, “Em bây giờ ngày càng nhiều chuyện để buồn nhỉ?”

“Đáng yêu không?” tôi không ngại ngần gì cố tình trêu anh ấy

“Đáng yêu, phù hợp với độ tuổi của em”

Anh ngừng một lúc rồi không nhịn được nhắc nhở: “Có chuyện gì thì cũng phải chú ý mức độ là được.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 271: Hồng môn yến (1)

Nhận được điện thoại của thư ký Đinh là một tháng sau khi tôi bắt đầu làm thư ký của anh Trác.

Trước kia, khi cô ta còn ở công ty, tôi và cô ta nói chuyện không nhiều, vì vậy khi cô ta tự giới thiệu, nói cô ta là Đinh Vũ Thượng, tôi rất lâu cũng không phản ứng lại.

“Khương Kha, cô thật đúng là người hay quên! Tôi mới đi được một tháng, cô đã quên tôi rồi!” Cô ta châm chọc: “Cô đừng quên, vị trí bây giờ của cô từng là của tôi.”

Tôi lập tức nhận ra cô ta là ai.

“Xin lỗi thư ký Đinh, tôi lúc này bận đến rồi cả lên, đầu óc nhất thời không phản ứng kịp.” Tôi nói lời xin lỗi, nhưng trong lòng lại vô cùng cảnh giác.

Người đàn bà này không chỉ từng xúi giục Chung Giai hãm hại tôi, cô ta còn tự mình lên kế hoạch đạo diễn và thực hiện chuyện gửi thư. Tôi hận không thể đâm đá cô ta, nhưng, thế giới của người trưởng thành luôn có rất nhiều lợi hại được giấu.

Tôi đang nhẫn nhịn.

“Buổi trưa cùng đi ăn cơm.” Cô ta nói, ngay sau đó liền đưa ra một địa điểm.

Là chỗ lần trước cô ta ăn bò bít tết với Chung Giai, tôi và Trác Hàng ở đó đã nghe lén bọn họ nói chuyện.

Tôi im lặng, nghi ngờ lời này của cô ta là mời hay là ra lệnh.

Nếu là lời mời, giọng điệu này của cô ta quả thực quá cứng rắn. Nhưng nếu là ra lệnh, cô ta dựa vào cái gì để ra lệnh cho tôi? Tôi cũng không phải là cấp dưới của cô ta.

“Sao nào? Còn cần tôi đưa thiệp mời sao?” Cô ta rất thông minh đoán được vì sao tôi không trả lời.

“Không cần.” Tôi nói: “Tôi sẽ đến đúng giờ.”

“Tốt lắm, so với trước kia đã có thêm mấy phần khí thế.” Cô ta khen một câu, mang theo chút châm chọc, sau đó cúp điện thoại.

Sau khi nghe mấy tiếng tút tút trong điện thoại, tôi yên lặng nhìn máy tính, nhưng phát hiện ra tôi không làm được việc gì nữa, trong đầu tôi tất cả đều là cuộc nói chuyện giữa tôi và cô ta.

Cô ta bảo tôi cùng ăn cơm, đương nhiên sẽ không phải là để liên hệ tình cảm.

Bữa cơm này, nhất định là có ý không tốt.

Tôi kết luận như vậy, thờ dài một cái.

“Khương Kha, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Thư ký Tống hỏi.

“Thư ký Đinh bảo tôi buổi trưa cùng ăn cơm.” Tôi nói.

“Chị Đinh?” Anh ta ít tuổi hơn thư ký Đinh, luôn gọi cô ta là chị Đinh.

Tôi gật đầu.

Anh ta suy nghĩ một chút, ném cho tôi tám chữ: “Ăn nhiều, nói ít, không được thừa nhận.”

Tôi lại gật đầu, gõ một câu cho thư ký Tống trên Zalo: “Rốt cuộc cô ta biết bao nhiêu?”

“Có lẽ là chị ta đoán.” Thư ký Tống nói.

Một lúc sau thư ký Tống lại nói: “Lúc từ chức, chị ta đã từng tỏ tình với tổng giám đốc Trác.”

Tôi gõ một loạt biểu cảm “Kinh hoàng”.

“Đừng lo lắng, tổng giám đốc Trác không đồng ý.” Thư ký Tống an ủi tôi.

Tôi đương nhiên biết anh Trác không đồng ý, anh Trác là một người yêu rất chung thủy, tôi tin tưởng anh rất thật lòng với tôi.

“Cậu có biết phản ứng lúc đó của tổng giám đốc Trác không?” Tôi mừng thầm, còn muốn biết thêm một chút.

“Tổng giám đốc Trác nói mau đi đi.” Thư ký Tống nói.

Tôi lập tức lại cười, rất khó tưởng tượng, người dịu dàng như anh Trác lại có thể nói ra với phụ nữ câu kiểu “Mau đi đi”. Biểu cảm lúc đó của anh ấy chắc chắn là vô cùng chán ghét.

Đổi góc độ để suy nghĩ, nếu tôi là thư ký Đinh, chắc chắn là lòng đau đớn sâu như Thái Bình Dương.

“Khương Kha, tôi có thể kết luận là tâm trạng bây giờ của cô là tiểu nhân đắc chí hay không?” Thư ký Tống lại gõ một hàng chữ.

“Hoàn toàn có thể.” Tôi cười không chút giấu giếm.

Buổi trưa nếu đã phải ăn cơm với thư ký Đinh, đương nhiên sẽ không đến phòng làm việc của anh Trác để nghỉ trưa.

Trước khi đi, tôi đặc biệt nói với anh Trác một tiếng, rằng tôi đã hẹn ăn cơm với thư ký Đinh, bảo anh ấy không cần đợi tôi.

Biểu cảm của anh ấy có chút kinh ngạc, chỉ hỏi một câu: “Đinh Vũ Thượng hẹn em?”. Sau khi có được câu trả lời chắc chắn, anh ấy gật đầu, sau khi dặn dò một câu “Về sớm một chút” liền không nói thêm gì nữa.

“Anh không bảo em mấy câu kiểu cẩn thận một chút sao?” Tôi hỏi.

“Tôi cho rằng em biết.” Anh ấy cười, xoa đầu tôi: “Mau đi đi, ăn nhiều một chút.”

Ăn nhiều một chút?

Cái này... cái này là ý gì vậy? Lẽ nào tôi ở trong lòng anh ấy càng giống như con lợn con?

Hồng Môn Yến: chỉ những buổi tiệc có ý không tốt, mượn cơ mở tiệc để hại người.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 272: Thật xin lỗi đã khiến cô thất vọng

Có lẽ mấy câu khi nãy nói chuyện cùng anh Trác đã có tác dụng, trên đường từ công ty đến nhà hàng, tâm trạng của tôi rất tốt, không bị “ Hồng môn yến” ảnh hưởng một chút nào

Lúc đến nhà hàng, tôi bước vào liền nói tên của thư ký Đinh, nhân viên phục vụ dẫn tôi đi theo hướng bên cửa sổ.

Lại là vị trí lần trước cô ta và Chung Giai ngồi.

Dễ nhận thấy cô ta là khách quen của nhà hàng này, có vị trí mà cô ta thích.

Thư ký Đinh hôm nay mặc một bộ đồ công sở màu be, vẫn trang điểm sắc sảo, đặt bên tay là một chiếc túi hàng hiệu, trước mặt là một cốc nước chanh.

Cô ta thấy tôi đến, theo thói quen nhìn đồng hồ một cái.

Tôi cười ngồi vào vị trí đối diện với cô ta, thuận miệng nói: “Tôi không đến trễ chứ?”

“Khá tốt.” Cô ta nói, cầm bát chỉ menu đặt trên bàn, tỏ ý bảo tôi gọi đồ.

Tôi không mở menu, trực tiếp gọi thần ngoại bò, cô ta gọi phi lê bò, nhân viên phục vụ cầm menu đi.

Hai tay cô ta đan vào nhau đặt trên bàn, hai mắt nhìn tôi, kiểu nhìn tấn công điển hình.

Không đợi cô ta mở lời, tôi đã vắt chéo hai chân, nghiêng người dựa vào thành ghế, dáng vẻ rất thoải mái, có một chút thờ ơ: “Thư ký Đinh hôm nay hẹn tôi ra đây là có chuyện gì sao?”

“Muốn xem thử người thay thế tôi bây giờ trưởng thành tới mức nào rồi.” Cô ta nhìn tôi chằm chằm: “Tiện thể xem thử tầm nhìn của tổng giám đốc Trác rốt cuộc có nhằm hay không?”

“Thật xin lỗi đã khiến cô thất vọng rồi.” Tôi cười: “Tầm nhìn của tổng giám đốc Trác dường như vẫn khá ổn, tôi đã qua thời gian thử việc một cách thuận lợi.”

“Nhượng bộ mà thôi.” Cô ta cười lạnh lùng: “Một sinh viên đại học vừa mới tốt nghiệp, còn học ngành tiếng Trung, hừ, có năng lực gì chứ? Nếu không phải trèo lên giường của tổng giám đốc Trác, cô cho rằng cô có thể qua dễ dàng như thế sao?”

“Thư ký Đinh cũng từng là thư ký của tổng giám đốc Trác.” Tôi vẫn ung dung thông thả: “Tôi thật tò mò, ngày đó cô làm thế nào có được vị trí thư ký của tổng giám đốc Trác? Chẳng lẽ trèo lên giường của tổng giám đốc Trác? Sau đó từ bụng ta suy ra bụng người, cho rằng tất cả phụ nữ đều dựa vào quy tắc ngầm mới có thể có được vị trí ấy?”

“Cô đang ăn nói bậy bạ gì thế?” Cô ta cầm cốc nước trên bàn lên, dịch về sau một chút, sau đó một tiếng “ầm” vang lên.

Tôi phối hợp co rúm lại một chút: “Thư ký Đinh cô làm sao vậy? Đừng đánh tôi! Tôi rất sợ!”

Hoặc là kỹ năng diễn xuất của tôi quá khoa trương, hoặc là nụ cười nơi khóe môi của tôi quả thực chưa cất kỹ, việc co rúm người lại căn bản không có tác dụng trấn an cô ta, ngược lại khiến cô ta càng tức giận hơn.

Cô ta đập tay “ầm” một tiếng lên trên bàn, hét lớn: “Khương Kha!”

“Suýt!” Tôi đưa ngón trỏ đặt trước môi, sau khi suýt một tiếng, có ý tốt nhắc nhở: “Thư ký Đinh, đây là nơi công cộng, phiền cô nhỏ tiếng lại một chút.”

Tôi phát hiện ra kể từ khi cô ta không còn ở công ty, tôi đã không sợ cô ta như trước.

Cô ta đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, thấy rất nhiều người nhìn về phía cô ta, tức giận kéo rèm cửa sổ lại.

“Khiêu lương tiểu sư! ” Cô ta nhìn tôi một cách khinh bỉ: “Tổng giám đốc Trác lại có thể nhìn trúng người phụ nữ như cô, quả thực khiến người ta bất ngờ.”

(*)Khiêu lương tiểu sư: chỉ người kiêu ngạo thích làm loạn nhưng lại không đáng để nhắc đến.

Tôi nhún vai, không nói gì cả.

Thư ký Tống từng nói, thư ký Đinh chỉ là suy đoán, khuyên tôi không cần thừa nhận.

Bởi vì tôi và Trác Hàng từng dùng điện thoại ghi âm lại cuộc nói chuyện giữa cô ta và Chung Giai, tôi sợ cô ta cũng đang ghi âm, vì vậy nhất quyết không nói gì, chỉ giả bộ cầm cốc nước chanh lên, uống từng ngụm nhỏ.

“Cô đừng phủ nhận, chuyện gì tôi cũng biết!”

Cái gọi là kỳ phùng địch thủ, mặt sát chửi rủa cũng là như vậy.

Nếu một bên im lặng, bên còn lại sẽ chẳng làm gì được. Khi tôi lấy sự im lặng để đối chọi lại, thư ký Đinh lúc này chính là chẳng làm gì được.

“Đề tiện!” Một lúc sau, thư ký Đinh mới tức giận nói.

Tôi nhướn mày, bộ dạng đợi cô ta nói tiếp.

“Cô có biết tổng giám đốc Trác đã kết hôn từ lâu rồi hay không? Ngay cả con cũng lớn bằng cô. Trác Hàng trước kia thực tập ở công ty chúng ta, chính là con trai của ông ấy!”

“Tôi nhớ quan hệ giữa cô và Trác Hàng dường như khá tốt đúng không? Cô leo lên giường bỏ cậu ta, cậu ta có biết không?”

“Không, câu này của tôi dường như sai rồi, hoặc là, tình huống thực sự là, cô vừa ngủ với Trác Hàng, vừa ngủ với tổng giám đốc Trác? Có phải là quá bi ối rồi không?”

“Cô không sợ bị nhốt lồng heo thả trôi sông sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 273: Là tự cô chặn đường sống của mình

Thư ký Đinh một câu lại tiếp một câu, tôi chỉ nghe cô ta nói.

Cho đến khi nhân viên phục vụ mang bò bít tết lên, lúc này tôi mới ngồi ngay ngắn lại, một tay cầm dao, một tay cầm đĩa, cắt từng miếng thịt bò đặt vào trong miệng, từ từ thong thả nhai.

“Cô thế này là thái độ gì?” Thư ký Đinh lại một lần nữa đập “bụp” lên trên bàn.

Tôi nhìn thấy chiếc đĩa đựng thịt bò nảy lên một chút, lại phát ra tiếng “keng”.

Người tôi hơi ngả về phía sau, hai mắt ngược lên nhìn cô ta: “Thư ký Đinh, cô thế này là có ý gì?”

“Tôi hỏi cô có thái độ gì?” Cô ta khề gào lên.

“Không phải là cô mời tôi ăn cơm sao?” Tôi nhìn miếng bò bít tết trên bàn: “Không phải là tiếc rồi đó chứ?”

Tôi để dao đĩa xuống, nói một cách rất vô tội: “Nếu cô tiếc, có thể nói thẳng, tôi có thể không ăn.”

“Khương Kha! Cô bớt tỏ vẻ ở đây đi!”

“Tỏ vẻ?” Tôi cười: “Thư ký Đinh, cô thế này là vu oan cho tôi rồi. Tôi đã nghe cô nói nhiều lời chửi bới tôi như thế rồi, tôi không phản bác lại một câu, không cãi lại, sao có thể là tỏ vẻ? Nói thật, công việc làm thư ký của tổng giám đốc Trác thật sự rất mệt, tôi chỉ muốn ăn bữa cơm thật ngon miệng.”

Tôi nhìn cô ta, lúc này khoảng cách giữa hai người khá gần, tôi nhìn thấy bóng mắt xanh ở mí mắt dưới của cô ta, đó là dấu vết của sự già nua ngay cả phần của không che đi nổi.

Chợt cảm thấy cô ta thật đáng thương.

Tôi rừ mắt xuống: “Thư ký Đinh, cô hà tất phải như vậy chứ? Làm khó tôi thật sự có thể khiến cô vui vẻ sao?”

Trong khoảnh khắc này, tuy rằng tôi không nhìn thẳng vào cô ta, nhưng tôi có thể cảm nhận được, khí thế của cô ta đã yếu đi một chút, cả người giãn ra.

Cô ta không lên tiếng, tôi khẽ thở dài: “Tôi nhớ rằng cô đã kết hôn rồi, cũng đã có con. Một năm này, rất nhiều hành động của cô khiến tôi rất không hiểu, cho dù cô có đuổi tôi ra khỏi công ty, thì cô được gì chứ?”

Tôi dừng lại một chút, tiếp tục: “Thăng chức? Tăng lương? Hay là có được người đàn ông cô tìm kiếm trong mơ?”

“Có vẻ như đều không phải.” Tôi nói: “Nếu đã đều không phải, cô có gì phải làm những chuyện hại người hại mình? Đến cuối cùng, ngay cả người đàn

ông cô thích cũng chán ghét cô.”

“Cô đang đắc ý?” Giọng nói của cô ta lại trở nên sắc bén.

“Tôi không đắc ý.” Tôi rất bình tĩnh nhìn cô ta: “Tôi từ nhân viên quản lý môi giới bộ phận kế hoạch đến thư ký chủ tịch, từ một sinh viên tốt nghiệp đại học ngành tiếng trung chuyển gì cũng không hiểu, đến bây giờ kinh tế học, kinh doanh học, thống kê học, thậm chí ngay cả công trình thổ mộc, pháp luật cũng phải học. Khi tôi ngồi vào vị trí cô đã từng ngồi, tôi mới biết cô giỏi biết bao nhiêu.”

“Trưởng phòng Thích nói, cái vị trí đó của cô, không phải người thường có thể ngồi, thư ký chủ tịch công ty chúng ta cùng một cấp bậc với trợ lý chủ tịch của những công ty khác. Ở công ty chúng ta nếu có thể làm tốt vị trí thư ký chủ tịch, đi công ty khác cũng sẽ có vị trí cao thỏa đáng.”

“Tôi còn nhớ khi tôi rời khỏi bộ phận kế hoạch, trưởng phòng Thích nói, mang theo công việc ở phòng kế hoạch của tôi đi, bởi vì anh ta chắc chắn, tôi không qua được thời gian thử việc.”

“Sau đó, tôi ngồi trên ghế văn phòng cô đã từng ngồi, thư ký Tổng giao cho tôi từng hạng mục công việc của cô. Anh ta nói, anh ta miễn cưỡng mới có thể làm được, chỉ có một phần ba đơn giản nhất đó, nhưng một phần ba này đã tiêu tốn 70% sức lực của anh ta. Hai phần ba còn lại, cho dù cho anh ta thêm một bộ não nữa, anh ta cũng làm không nổi.”

“Còn cả tổng giám đốc Trác, anh ấy mỗi lần nhắc đến cô đều sẽ nói cô rất có năng lực, nói cô rất chuyên nghiệp...”

Khi nói những lời này, tôi luôn nhìn vào cô ta, tôi nhìn thấy rõ ràng sự thay đổi trong biểu cảm của cô ta, từ sự phách lối, tức giận, thậm chí mất kiểm chế lúc ban đầu, càng về sau càng yếu ớt.

“Anh ấy thật sự nói như vậy?” Cô ta hỏi.

“Hà có gì tôi phải lừa cô chứ?” Tôi lại lần nữa cầm dao đĩa lên: “Tổng giám đốc Trác luôn rất tán dương yêu thích cô, nói lời không dễ nghe, là tự cô chặn đường sống của mình.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 274: Anh ấy sẽ giúp tôi

Cô ta im lặng.

Tôi bắt đầu ăn, 1 giờ 30 phút chiều vào làm, tôi thật sự không muốn phải đói bụng cả một buổi chiều.

“Tôi không cam lòng.” Qua một lúc lâu, cô ta mới nói.

Tôi ngừng đầu, nhìn cô ta, không hiểu cô ta không cam lòng cái gì.

“Tôi ngưỡng mộ anh ấy rất lâu, không ngờ anh ấy lại ngã vào vòng tay một cô bé.” Cô ta nói.

“Tôi không biết cô đang nói gì.” Tôi bình tĩnh nói.

“Cô cũng không cần chối, từ rất lâu rồi khi cô tới thực tập, tôi đã nhìn ra.” Cô ta nói: “Anh ấy vô cùng để tâm đến chuyện của cô, ánh mắt anh ấy nhìn cô cũng không giống với nhìn người khác.”

Tôi lại nhìn cô ta, mặc dù tôi biết rằng tôi không nên tò mò, nhưng tôi vẫn không nhịn được.

“Cô có lẽ chưa từng thấy dáng vẻ lạnh lùng của anh ấy, ngoại trừ cô, anh ấy đều không cười với người khác.” Cô ta dừng lại một chút: “Nụ cười đó của anh ấy, kiểu đó... tuy rằng đang cười, nhưng trong đáy mắt căn bản không có ý cười, cô hẳn có thể tưởng tượng.”

“Còn cả thư ký Tổng, cậu ta cũng vô cùng để tâm đến chuyện của cô.” Thư ký Đình nói: “Trước cô, cậu ta không phải là chưa từng đưa cá nhân dính vào, còn là em gái họ của cậu ta. Mức độ quan tâm của cậu ta với em gái họ cậu ta cũng không bằng cô, sự lý giải duy nhất chính là người đằng sau cô.”

“Bởi vậy, cô liền sai Chung Giai hãm hại tôi?” Tôi nói đúng những gì trong lòng, cảm nhận được lòng ghen tị đáng sợ của phụ nữ, cũng cảm nhận được sức quan sát nhạy bén của phụ nữ.

Như Trác Hàng, trưởng phòng Thích, bọn họ đều không nhìn ra gì cả.

“Sau đó chắc chắn, là chuyện bàn thảo tạp chí kia, tôi ở bên ngoài nổi giận nắn cô, anh ấy đã gọi tôi vào trong. Anh ấy cũng không nói gì cả, nhưng để tôi đứng trong phòng làm việc của anh ấy gần một tiếng đồng hồ.”

“Anh ấy đang ám chỉ cho tôi.” Cô ta dừng lại một chút: “Không, đã được gọi là công khai, cô là người của anh ấy, bảo tôi không được động vào cô.”

Tôi cười một cái: “Mặc dù nghe có vẻ rất có lý, nhưng tôi vẫn không thể không nói, cô đoán sai rồi. Tôi và tổng giám đốc Trác, không có bất kỳ quan hệ nào như cô tưởng tượng.”

“Khương Kha, cô đang sợ cái gì? Cô làm cũng đã làm rồi, hà có gì không dám thừa nhận?” Bờ môi cô ta hiện lên một nụ cười lạnh lùng.

“Nếu cô vì kiểu suy đoán này, từ đó sinh ra lòng ghen tị với tôi, lại gửi email bôi nhọ tôi, tôi thật sự cảm thấy... vô cùng tiếc nuối.” Tôi nói: “Cô không thể đuổi tôi đi, ngược lại khiến chính bản thân cô phải ra đi. Cô đã được gì? Không phải là cảm giác khoan khoái vào giây phút gửi email chứ? Tôi đã mất đi điều gì? Cũng chỉ là bị người ta nói ra nói vào mấy ngày, nhưng cuối cùng, tôi lại ngồi ở cương vị của cô.”

“Khương Kha, cô đang đắc ý?”

“Tại sao cô luôn cảm thấy tôi đang đắc ý?” Tôi hỏi: “Cô làm thư ký cho tổng giám đốc Trác nhiều năm, lẽ nào cô không biết anh ấy ghét người có vấn đề về nhân phẩm sao? Chuyện đó của Chung Giai, lẽ nào cô chưa từng nghĩ lại?”

“Ghét người có vấn đề về nhân phẩm?” Dường như nghe được truyện cười tức cười nhất trên thế giới, thư ký Đinh vẫn cười: “Nếu nói nhân phẩm có vấn đề, nhân phẩm của cô có vấn đề nhất mới phải chứ? Quyền rũ chồng của người phụ nữ khác, công khai đi làm ở công ty. Ngoài ra...”

“Chuyện công ty quảng cáo và email, cô cho rằng nếu không phải bởi vì đối phương là cô, tôi và Chung Giai sẽ đi sao? Chỗ làm vốn như chiến trường, không có ai đúng ai sai, chỉ có ai cao tay tài giỏi thông minh hơn.” Thư ký Đinh nói.

“Nếu không có người đàn ông đó, cô cho rằng cô có thể ngồi ở cương vị thư ký tổng giám đốc sao? Cô cho rằng tôi sẽ rời đi? Thứ cô dựa vào, chẳng qua là sự cưng chiều của anh ấy đối với cô. Tôi ngược lại muốn xem thử, loại có sắc mà không có tài như cô, có thể ngồi trên cương vị đó được bao lâu.” Thư ký Đinh nói.

“Được!” Tôi lại một lần nữa bỏ dao đĩa xuống, dùng khăn lau miệng, nhìn cô ta: “Vậy cô nhìn cho kỹ vào! Tôi sẽ làm tốt hơn cô! Bởi vì...”

Tôi cười, sự thương hại đối với cô ta đã giảm xuống đến mức âm: “Tôi có người thầy giỏi nhất thế giới, và người đàn ông yêu tôi nhất trên thế giới... Anh ấy sẽ giúp tôi.”

Tôi nhìn khuôn mặt dần trở nên khó coi, lại buông thêm một câu: “Cảm ơn cô đã mời tôi ăn cơm”, sau đó rời đi một cách oanh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 275: Anh ta đến rồi

Chưa ra đến cửa, tôi nghe thấy tiếng rơi vỡ của cốc nước, loại âm thanh quặng mạnh xuống đất.

Tôi nhìn thấy nhân viên phục vụ xung quanh nhanh chóng chạy đến chỗ tôi vừa mới đi khỏi...

Nhưng, tất cả những chuyện này, có liên quan gì đến tôi chứ?

Tôi ra cửa, rẽ trái, đi về phía cửa thang máy.

Theo tôi thấy, cuộc tranh giành này giữa tôi và thư ký Đinh nực cười biết bao.

Tôi là kẻ thứ ba, không sai, nhưng cô ta lại được coi là gì?

Một người phụ nữ cố gắng muốn làm kẻ thứ ba? Hay là một người phụ nữ đã kết hôn, vẫn còn ở trong cuộc hôn nhân?

Cô ta dựa vào cái gì mà cho rằng đánh bại tôi, cô ta sẽ thắng? Cô ta lấy tư cách gì, góc độ gì để chất vấn tôi?

Tôi vào lúc này, căn bản không hiểu trên thế giới này có một kiểu tính cách gọi là cố chấp; có một loại người đối xử với thứ mình thích có loại cảm xúc “Tôi không có được, cô cũng đừng mơ có được” hay “Tôi sẽ không tiếc mọi thứ hủy hoại anh ta”...

Tôi cho rằng, sự giao thoa giữa tôi và thư ký Đinh chấm dứt tại đây, nhưng không ngờ, rất lâu sau đó, chúng tôi vẫn còn dây dưa cùng với nhau...

Đương nhiên, những điều này đều là câu chuyện phía sau.

Lúc trở lại công ty, sắp đến giờ làm việc.

Tôi vẫn chưa ngồi xuống, ánh mắt của thư ký Tống đã liếc một chút về phía văn phòng của anh Trác, nói nhỏ với tôi: “Hỏi cô hai lần, cô vào báo một tiếng đi.”

Tôi nhẹ giọng nói câu “Cảm ơn”, sau khi đặt túi xuống, nhanh chóng bước đến cửa phòng anh Trác, khẽ gõ cửa, thấy anh ấy ngẩng đầu, lập tức nói: “Tống giám đốc Trác, em trở về rồi.”

“Vào đây.” Anh ấy nói, Đợi tôi bước đến gần, anh ấy lại nhìn về phía chiếc ghế đối diện: “Ngồi xuống. Đinh Vũ Thượng không làm khó em chứ?”

Sau khi ngồi xuống tôi lắc đầu, nghĩ một chút rồi nói: “Hình như em đã đắc tội chết với cô ta rồi.”

“Ồ?” Anh nhướn mày, tâm trạng có chút vui vẻ: “Nói như vậy, em không bị thua thiệt, người bị thua thiệt là cô ta?”

Tôi lại kể qua một lần nữa cuộc nói chuyện giữa tôi và thư ký Đinh, càng nói về chuyện đó càng không chân thực, nói đến cuối cùng, tôi hỏi một cách yếu ớt: “Tống giám đốc Trác, có phải em quá ấu trĩ rồi không? Chỉ quan tâm đến sự thoải mái của mình, không suy nghĩ đến hậu quả.”

“Không sao.” Giọng nói của anh Trác rất bình tĩnh: “Nếu gạt bỏ chuyện cô ta là thư ký trước của công ty, cách xử lý của em không có vấn đề gì quá lớn, tôi cũng không muốn nhìn thấy em bị tù thân, hơn nữa...”

Anh dừng lại một chút: “Chuyện này, tôi cũng sai, nếu tôi sớm nhận ra một vài suy nghĩ nào đó của cô ta, thì sẽ không xảy ra những chuyện sau này.”

“Nếu anh sớm phát hiện ra, anh sẽ làm thế nào?” Tôi hỏi.

“Điều cô ta đi, đổi vị trí, hoặc giới thiệu đến công ty khác.” Anh Trác nói.

“Cô ta sẽ trả thù chứ?” Tôi hỏi.

“Khả năng không lớn. Hôm nay cô ta gọi em ra ngoài, có lẽ chỉ muốn kết thúc thứ tình cảm này.” Anh Trác ngừng một chút: “Cô ta là một người phụ nữ thông minh, biết chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm, cũng biết giới hạn của tôi ở đâu, có lẽ sẽ không phạm vào ranh giới đó.”

Nghe lời này của anh Trác, về cơ bản tôi chắc chắn thư ký Đinh sẽ không làm chuyện tổn hại cho công ty, trong lòng yên tâm vài phần.

Thấy biểu cảm này của tôi, anh Trác cười một cái: “Không phải chuyện to tát gì, không cần để trong lòng.”

Chuyện của công ty, tuy rằng mỗi ngày đều có thách thức mới, mỗi ngày đều có thể học được rất nhiều điều, tôi mỗi ngày đều đang tiến bộ, nhưng dẫu sao cũng không có gì đáng nói.

Kể từ sau khi thư ký Đinh tìm tôi, những chuyện xích mích cá nhân cũng không xảy ra nữa.

Từ lúc đó đến cuối năm xảy ra một chuyện lớn khác, tôi cảm thấy đáng để viết vào trong quyển sách này, nhưng có hai chuyện.

Chuyện thứ nhất là: tôi lại lần nữa nhìn thấy anh Thời.

Còn nhớ không, khi cuộc so tài ca sĩ ở trong trường anh Thời đã từng đề cập muốn tôi đi cùng anh ta.

Khi đó, anh ta nói một căn biệt thự làm quà, cam kết cho tôi một tương lai tốt đẹp, còn nói ra tên của anh Trác một cách chính xác.

Lần này, tôi nhìn thấy anh ta nhưng ở trong công ty chúng tôi.

Anh ta đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 276: Em quen biết anh ta

Buổi sáng hôm đó, anh Trác đích thân đi đón người ở sân bay, dẫn theo thư ký Tống cùng đi.

Tôi đặc biệt giờ lịch trình của anh ấy, sáng hôm nay, lịch trình của anh ấy trống, tình huống này rất ít gặp, bởi vì lịch trình mỗi ngày của anh Trác cơ bản đều là kín.

Kiểu trống lịch này, chỉ có một khả năng, chính là cố ý chừa lại, mang theo tính không chắc chắn nào đó.

Còn bây giờ, đối phương đến rồi.

Tôi nghĩ, địa vị của đối phương chắc chắn rất cao, quyền thế rất lớn, nếu không, anh Trác sẽ không đích thân đi đón.

Tôi nghĩ, anh Trác chắc cả ngày nay cũng sẽ không về công ty, có lẽ sẽ đưa khách dạo quanh thành phố A, bàn chuyện cũng không nhất định phải đến công ty bàn.

Nhưng không ngờ, khoảng 10 giờ 30 phút sáng, anh Trác đã trở về.

Đôi mắt sắc của tôi nhìn thấy ba bóng người, một là anh Trác, một là thư ký Tổng, còn một đương nhiên là người khách, tôi không dám nhìn chăm chăm vào người ta, chỉ đứng lên, đứng ở chỗ ngồi, hơi cúi đầu, dáng vẻ nghiêm chỉnh tiếp nhận việc lãnh đạo xem xét.

Anh Trác đi vào trong văn phòng, tôi cảm nhận được một ánh nhìn dừng trên người tôi, không phải là ánh mắt quen thuộc của anh Trác, mà là ánh mắt mang theo chút dò xét.

Ánh mắt còn lại của tôi nhìn thấy vị khách đi ở giữa đó đi về phía tôi, nhìn thấy anh Trác đi theo đến.

Tôi chợt ngẩng đầu, giây phút đó, tôi cảm nhận trái tim tôi chợt co rúm lại, giống như bị một bàn tay lớn dùng sức nắm chặt.

Là anh ta... là anh Thời.

“Sao thế? Hai người quen biết nhau à?” Anh Trác mờ mờ, trong ánh mắt anh ấy mang theo sự dò hỏi, đặt trên người tôi.

Tôi muốn chối, nhưng biểu cảm của tôi chắc chắn đã bán đứng tôi, trong lòng tôi cực kỳ rối loạn, vẫn không biết nói thế nào liền nghe thấy anh Thời lên tiếng: “Cô gái này nhìn rất quen, có phải chúng ta đã từng gặp mặt?”

Tôi lắc đầu theo bản năng liền thấy anh Thời cười nói: “Vậy chắc chắn là tôi quá lỗ mãng rồi!” Quay đầu nói với anh Trác: “Xin lỗi, đã dọa thư ký của cậu rồi.”

Anh Trác cười, làm động tác “mời” với anh Thời.

Hai người cùng bước vào phòng làm việc, thư ký Tổng mang hai cốc nước vào trong, là loại trà ngon nhất ở đây dùng để đãi khách của chúng tôi, sau đó, anh ta đóng cửa lại.

“Khương Kha, cô quen Thời tổng?” Thư ký Tổng hỏi nhỏ.

Tôi lắc đầu, vừa nãy cũng đã phủ nhận, không có cơ gì bây giờ thừa nhận.

“Lai lịch của anh ta dường như rất lớn.” Thư ký Tổng lại nói.

Tôi nhìn anh ta, trong đầu trống rỗng, anh Thời sao lại đến công ty chúng tôi, anh ta có quan hệ gì với anh Trác?

Tôi nhớ lần trước, khi anh ta nhắc đến anh Trác, thờ ơ như vậy liền cảm thấy... đối với anh ta, căn bản không phải là một người cùng đẳng cấp.

Anh ta đến bàn chuyện hợp tác sao? Anh ta sẽ làm khó anh Trác?

“Chắc chắn cô quen biết Thời tổng.” Thư ký Tổng lại nói.

“Đừng nói đùa nữa, anh đã nói anh ta lai lịch lớn, tôi làm sao có thể quen biết người có lai lịch lớn chứ?” Tôi nói.

“Tổng giám đốc Trác cũng có lai lịch lớn, cô không phải cũng quen biết tổng giám đốc Trác sao?” Thư ký Tổng nói.

“Cậu bắt đầu nhiều chuyện từ khi nào vậy?” Tôi hỏi.

“Sau khi cô đến.” Anh ta nói thẳng.

Trước kia, anh ta và thư ký Đinh chung phòng làm việc, thư ký Đinh cẩn thận tỉ mỉ, tuổi tác cũng lớn hơn anh ta một chút, cậu ấy cũng học được mấy phần thật thà. Bây giờ, tôi và cậu ấy làm chung phòng, anh ta lại biết được một chút bí mật nhỏ của tôi, quan hệ đương nhiên tốt hơn nhiều.

Tôi bĩu môi, không đòi co chuyện này với anh ta, điều tôi lo lắng bây giờ là, đợi sau khi anh Thời đi, tôi làm thế nào giải thích chuyện tôi quen biết anh Thời với anh Trác.

Biểu cảm trước đó của tôi, ngay cả thư ký Tổng cũng không giấu nổi, làm sao có thể qua được anh Trác.

Hướng hồ, tôi lo lắng quả bom là anh Thời này, lỡ như anh ta cho nổ thì sao?

Ngộ nhờ anh ta trò chuyện với anh Trác vui vẻ, anh ta chợt buông một câu: Khương Kha khá ổn, từ chối tôi cũng phải chọn cậu...

Trong lòng tôi rối bời.

Đến buổi trưa, anh Trác và anh Thời từ văn phòng bước ra, anh Thời nhìn tôi một chút, nói với anh Trác: “Dẫn cô ấy cùng đi đi! Lúc này tôi đã dọa cô ấy, muốn mời cô ấy ăn cơm!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 277: Tặng cô ấy cho tôi

Hơi thở của tôi chậm lại, trong đầu tràn đầy dự cảm xấu, vội vàng nhìn anh Trác, nhưng lại nhìn thấy anh Trác khẽ gật đầu.

“Khương Kha.” Anh gọi một tiếng.

Tôi vội vàng đứng dậy, từ sau bàn làm việc vòng ra, đi theo phía sau anh Trác.

Tôi nhìn thấy anh Thời quan sát tôi từ đầu đến cuối, có chút hứng thú, như... nhìn thấy một thứ đồ chơi hay ho.

Kiểu ánh nhìn này hoàn toàn không giống với lần trước nhìn tôi.

Lần trước lúc nhìn tôi, tuy có chút chắc chắn chiếm ưu thế, nhưng lần này, lại có mùi vị chơi đùa.

Buổi trưa ăn cơm ở một nhà hàng đầu bếp phục vụ riêng nổi tiếng ở đây.

Nổi tiếng, là vì đắt đỏ, cũng vì mỗi bàn đều có đầu bếp nấu tại chỗ.

Tôi và anh Trác từng đến chỗ này mấy lần, cũng đã thông thuộc.

Anh Thời là khách, thêm vào đó là khách quý, sau khi đến liền ngồi vào vị trí chính giữa, tôi và anh Trác ngồi hai bên anh ta, đối diện là đầu bếp.

“A Ngụy, thư ký của cậu tên là gì?” Anh Thời thuận miệng hỏi.

Tôi... tôi thật sự không muốn nói chuyện, anh Thời thế này chính là “lạy ông tôi ở bụi này”.

Trước khi chúng tôi đi, anh Trác đã đặc biệt gọi tôi một tiếng “Khương Kha”.

Còn điều tôi càng bất ngờ là, tiếng gọi “A Ngụy” của anh Thời, xưng hô như vậy hình như không nên xuất hiện ở người hợp tác làm ăn lúc này.

Anh Trác và anh Thời có lẽ có mối quan hệ sâu hơn một chút.

Tôi nghĩ lại anh Thời đến từ Bắc Kinh, quê anh Trác cũng ở Bắc Kinh, phản ứng đầu tiên của tôi là: hai người này sẽ không phải là cùng lớn lên từ nhỏ chứ?

Anh Trác đưa mắt dừng trên người tôi, tỏ ý bảo tôi tự giới thiệu.

“Thời tổng, tôi tên là Khương Kha, Khương trong Khương Tử Nha, Kha trong Vương Khả Kha.”

“Khương Kha...” Anh ta nhắc lại: “Tên rất hay, đáng vẽ cũng ổn.”

Ánh mắt lại lần nữa nhìn anh Trác, cười nói: “A Ngụy thật có điểm phúc, ngay cả thư ký cũng xinh đẹp động lòng người như vậy.”

“Năng lực của Khương Kha cũng rất xuất sắc.” Anh Trác nói.

“Ồ? Không biết xuất sắc ở phương diện nào?” Anh Thời nhìn tôi một chút, tôi luôn cảm thấy câu “phương diện nào” này có ý ám chỉ, không biết có phải là tôi đã nghĩ nhiều hay không.

“Bất kỳ phương diện nào.” Anh Trác nói.

Hai người này, một người nói chuyện, một người nhanh chóng gọi món.

“Tặng cô ấy cho tôi!” Anh Thời đột nhiên nói, anh ta nhú mày nhìn anh Trác: “Tôi muốn ném thử.”

“Không tặng.” Anh Trác không ngẩng đầu, từ chối không chút do dự.

“Không phải chỉ là một người phụ nữ hay sao? Cậu việc gì phải đắc tội với tôi.” Anh Thời thu ánh mắt lại, dừng ở trên người vị đầu bếp già bộ không nghe thấy gì ở phía đối diện.

“Cô ấy không phải người phụ nữ bình thường.” Anh Trác lại nhìn tôi một cái, ánh nhìn thật sâu.

“Cậu muốn gì?” Anh Thời hỏi: “Hạng mục nguồn năng lượng mới của tôi, tặng cho cậu 20% cổ phần nhé?”

Anh ta vừa nói liền nhắm mắt, chuẩn bị một chút: “Hoặc là... mảnh đất thành phố B, tôi lấy về thay cậu... còn cả thành phố F, cậu vẫn chưa chen vào được, tôi gọi một cuộc điện thoại thay cậu, khu bọn họ mới khai phá, cậu nhìn trúng mảnh nào muốn mảnh nào...”

Nói đến đây, hai mắt của anh ta đột nhiên mở ra, anh ta nhìn anh Trác, trong mắt lấp lánh, nụ cười lại nhẹ tựa mây bay: “Thế nào?”

Trong lòng tôi cực kỳ lo lắng, tôi biết anh Thời có quyền lực lớn, nhưng không ngờ có thể lớn đến mức này!

Mảnh đất của thành phố B đó, tôi đã cùng anh Trác đến mấy lần, làm rất nhiều chuyện, nhưng không lấy được. Thành phố F cũng vậy, tôi từng xem tài liệu, mấy năm nay, công ty chúng tôi luôn muốn tiến vào thị trường bất động sản của thành phố F, bất cứ khi nào có đất muốn bán, chúng tôi đều đi ra giá, nhưng kết quả không khả quan...

Bây giờ, bị anh Thời nói ra một cách hời hợt, tôi lúc này mới ý thức được, trên thế giới này, người thực sự có quyền thế vừa nói...

Anh ta nói “Tôi thay cậu lấy về”, anh ta nói “Nhìn trúng mảnh nào muốn mảnh nào”...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 278: Đừng chọc bổ mất hứng

Tôi biết miếng đất đó của thành phố B rất khó lấy, cũng biết thành phố F khó chen vào đến mức nào, càng biết công ty là tâm huyết cả đời của anh Trác, bởi vậy, giây phút này, trong lòng tôi thấy thật thê lương.

Tôi dường như đã nhìn thấy tương lai của mình.

Người tôi từng từ chối, sau khi đi một vòng, lại đứng trước mặt tôi, dùng cách si nhục người khác này, hỏi thẳng anh Trác muốn tôi, bởi vì “Anh ta muốn nếm thử.”

Không phải chỉ là một người phụ nữ sao? So với sự nghiệp của anh Trác, so với mấy mảnh đất đó, tôi thật sự không là gì cả...

Tôi cúi đầu uống nước, tôi nhìn thấy nước trong cốc bị thứ gì đó tóe lên, bắn lên trên mặt tôi.

Tôi từng yêu sâu đậm như vậy, tình nguyện làm “con chuột qua đường” cũng muốn ở bên cạnh anh Trác...

“Anh làm cô ấy khóc rồi.” Tôi nghe thấy anh Trác lên tiếng, nghe thấy anh nói: “Khương Kha, ngồi sang bên chỗ tôi.”

Tôi hoảng sợ ngẩng đầu, nước mắt ở hốc mắt xoay chuyển.

“Còn không mau lại đây?” Anh cười thúc giục.

Tôi đứng dậy, từ chỗ cách anh Thời hơi xa vòng đến bên anh Trác.

Còn chưa ngồi xuống, anh Trác đã kéo tôi vào trong lòng anh, dùng khăn giấy lau nước mắt ở khóe mắt tôi, nhỏ giọng: “Tại sao lại khóc? Sợ tôi thật sự bán em à?”

Tôi tui thân gật đầu.

“Trong lòng em, tôi chính là người như vậy ư?” Anh cười hỏi tôi.

Tôi không trả lời, trên đời này, làm gì có sự trung thành tuyệt đối, chẳng qua là tiền bạc có đủ lớn hay không? Với tôi, số tiền anh Thời đặt ra đã đủ khiến người ta động lòng.

Anh Trác nghiêng người hôn lên trán tôi một chút, lại buông tôi ra, kéo tôi ngồi ở bên trái anh, cách anh Thời xa một chút.

“Thể hiện tình cảm xong rồi chứ?” Anh Thời hỏi, anh ta cười lắc đầu: “Không để ý đến tâm trạng người cô đơn như tôi chút nào.”

“Anh thế này không phải là đáng đời sao?” Anh Trác cười: “Nếu đã nhìn ra cô ấy là người phụ nữ của tôi rồi, còn trêu đùa làm gì? Khương Kha, em đừng để ý người này nói.”

“Tôi thật sự không nói đùa.” Một câu nói của anh Thời liền gạt bỏ lời nói của anh Trác: “Tôi lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy đã thích mấy phần, số tiền đặt cược lúc này cũng không phải thuận miệng nói ra. 20% cổ phần công ty năng lượng mới, đất của thành phố B và thành phố F, tất cả đều cho cậu, tôi muốn cô ấy.”

“Không cho.” Anh Trác vẫn từ chối.

Anh Thời nhìn qua anh Trác: “Từ chối thật dứt khoát!” Anh ta dừng lại một chút, nhìn tôi: “Hai người hình như làm thật?”

Anh ta nâng ly, cụng vào ly của anh Trác, sau đó uống một hơi cạn sạch.

“Nhìn dáng vẻ này của Khương Kha, đoán chừng là không định nói với cậu rồi. Tôi và cô ấy sớm đã quen biết, cô ấy vì cậu mà từ chối tôi.” Anh Thời tự rót rượu cho mình.

“Nhớ lúc đó, tương lai tôi hứa cho cô ấy có thể mạnh gấp vạn lần chức thư ký của cậu bây giờ.” Anh Thời lại nói.

Tay của tôi đã bị anh Trác nắm chặt.

Sau đó, tôi chỉ ngồi ăn, anh Trác và anh Thời bàn chuyện chính.

Với tư cách là thư ký hành chính của anh Trác, tôi hiểu rất rõ mỗi câu bọn họ nói đều có lượng tin tức vô cùng lớn, nhưng tôi lại nghe không vào.

Tôi luôn suy nghĩ, anh Trác vì tôi, từ bỏ mảnh đất của thành phố B và thành phố F, và cổ phần của một công ty.

Đến khi bữa cơm kết thúc, anh Thời đứng trước mặt tôi, anh ta nhìn tôi, nhìn một lúc lâu, lúc này mới quay đầu nói với anh Trác: “Lúc rảnh rỗi thường xuyên về thăm nhà, ngoài ra, sớm đi thay đổi họ đi, đừng chọc bỏ mất hứng.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 279: Vẫn là con riêng

Lại là một câu nói có lượng tin tức rất lớn, tôi nhìn anh Trác một cách kinh ngạc.

Anh Trác cười, tự mình mở cửa xe cho anh Thời, đợi sau khi anh Thời ngồi vào, lúc này mới đưa tôi lên chiếc Land Rover của anh ấy.

“Đất của thành phố B và thành phố F, còn cả cổ phần công ty năng lượng mới, anh sẽ hối hận chứ?” Câu đầu tiên của tôi chính là hỏi vấn đề này.

“Ngốc ạ!” Anh xoa đầu tôi một cách cưng chiều: “Vật chất sao quan trọng bằng con người? Nếu hôm nay tôi dùng em để đổi những thứ đó, tôi mới hối hận cả đời.”

“Đất của thành phố B và thành phố F, anh ta thật sự có thể lấy được?” Chúng tôi chạy bao nhiêu lượt, tốn biết bao nhiêu sức lực của cái, vào tay của anh Thời, thật sự có thể như anh ta nói, dễ dàng như vậy ư?

“Có thể.” Anh Trác nói: “Nhà họ Thời, có quyền lực mà rất nhiều người dùng cả một đời cũng không cách nào tưởng tượng được.”

Tôi không chú ý đến câu nói phía sau đó của anh Trác, mà chỉ dừng lại ở câu trước đó.

Nếu như có thể... có phải chúng tôi có thể tiến hành hợp tác với anh Thời hay không? Nhờ anh ta giúp chúng tôi mua đất?

Tôi vẫn không lên tiếng, liền nghe anh Trác tiếp tục: “Tôi cảnh cáo em, đừng suy nghĩ không đúng đắn. Những chuyện này đều là chuyện của tôi, không mượn em xử lý, càng không cần em đi cầu xin người khác.”

Tôi “vâng” một tiếng.

“Công ty tuy rằng quan trọng với tôi, nhưng cũng không quan trọng như em tưởng tượng. Chúng ta ở thành phố A rất ổn, cho dù chỉ phát triển ở thành phố A cũng rất tốt. Thành phố B đang phát triển, còn có thể phát triển đến mức nào, cố gắng làm hết sức là được. Còn về thành phố F, nó thuộc về phạm trù mờ rộng, có thể thấy chứ không thể cường cầu.” Anh Trác nói thế này: “Tôi không muốn em vì ý định ban đầu của tôi mà đi làm những chuyện ngốc nghếch, em hiểu chưa?”

“Hiểu rồi.” Tôi đương nhiên biết, nếu thật sự chẳng đáng quan tâm như anh Trác nói, lập nghiệp ở thành phố A đã vụn sự đại cát, anh ấy sẽ không cần tiêu tốn nhiều tâm sức đến như vậy vào mảnh đất đó ở thành phố B.

Nhưng tôi càng hiểu rõ, anh ấy không muốn tôi đi cầu xin anh Thời.

Tôi không phải là người có tính cách của thánh mẫu, chuyện anh Trác không muốn tôi đi làm, tôi nhất định sẽ không đi.

“Đúng rồi, anh và Thời tổng có quan hệ gì? Sao em cảm thấy có điều kỳ lạ?”

“Lạ?” Anh ấy hỏi ngược lại.

“Đúng, rất kỳ lạ.” Tôi nói: “Đầu tiên, hai người rất thân quen, anh ta gọi A Nguy, giọng điệu khi hai người nói chuyện cũng rất thân thuộc. Mặc dù nói quyền lực của anh ta rất lớn, nhưng khi anh từ chối anh ta, dường như không có chút áp lực nào. Thứ hai, câu nói cuối cùng anh ta nói với anh, là bảo anh về thăm nhà, còn đối họ, đừng chọc bỗ tức giận.”

“Những điều này rất bình thường, lạ gì chứ?” Anh ấy vẫn hỏi.

“Cảm giác anh ta mang đến cho em là đang đè nén anh, em rất không thoải mái.” Không chỉ là lần này, còn cả năm đó, khi anh ta nhắc đến anh Trác, vẫn là đáng về cực kỳ xem thường.

Lúc ấy anh Trác không có mặt, anh ta có lẽ thể hiện càng rõ, hôm nay anh Trác đã ở trước mặt anh ta, anh ta có lẽ đã kiềm chế một chút sự “xem thường”.

Tôi không dám nói cho anh Trác chuyện năm đó, chỉ có thể nói bây giờ.

Anh Trác lại không hề quan tâm, anh cười một cái, hai mắt nhìn phía trước: “Anh ta đè nén tôi cũng rất bình thường, anh ta là con trai trưởng của nhà họ Thời, con trai thứ hai của vợ cả, tôi và anh ta cùng cha, tôi là con của người phụ nữ bên ngoài của bố tôi.”

Trong lòng tôi lại kinh ngạc thêm lần nữa!

“Bởi vậy, anh ta bảo anh đổi họ, ý chỉ đổi thành họ Thời?”

“Ừ.” Anh Trác nói: “Mẹ tôi mới họ Trác, tôi từ nhỏ đã mang họ mẹ.”

Anh ngừng một chút: “Ở nhà họ Thời, bây giờ có tổng cộng bốn người con trai được thừa nhận, ngoại trừ người em vừa thấy, còn có một anh cả và một anh ba, anh là thứ tư. Anh cả và anh hai là do vợ cả sinh, những người khác đều là khoản nợ phong lưu mà bố anh để lại khắp chốn. Theo thống kê chưa hoàn chỉnh, ít nhất có hơn mười người.”

“Tôi và anh ba tuy rằng được bố thừa nhận, đồng thời đồng ý mang họ Thời, nhưng trong mắt anh cả và anh hai, bao gồm cả những người khác trong nhà họ Thời, bọn anh vẫn là con riêng. Tôi vẫn luôn không đổi họ, chính là muốn chứng minh mình không thua kém gì so với bọn họ.”

“Bây giờ anh đã chứng minh được rồi!” Tôi lập tức nói.

Anh Trác cười, sau đó lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 280: Nhà họ trác chỉ là bậc kém nhất

“Năm ấy trẻ tuổi, cho dù trở về nhà họ Thời vẫn cảm thấy là bố tôi có lỗi với mẹ tôi, cho rằng họ Thời không có gì hay ho, cứng đầu cứng cổ không đổi họ.”

“Sau đó, tôi từ Bắc Kinh đến thành phố A, ý mình hiểu một chút về chính sách, bắt đầu làm bất động sản. Năm đó, tôi coi như có bước tiến sớm, quả thật là cũng kiếm được tiền, liền coi thành phố A làm trụ sở chính.”

“Tôi dùng toàn lực muốn mở rộng công ty, muốn nói cho tất cả người nhà họ Thời biết, cho dù không có nhà họ Thời, tôi vẫn có thể chống được một khoảng trời.”

“Sau đó, quả thật tôi đã chống được một khoảng trời, đứng ở thành phố A, nếu nhìn thiên cận, Trác Nguy tôi cũng được tính là người nổi danh.”

“Nhưng, một khi ra khỏi thành phố A, Trác Nguy được coi là gì?”

“Hơn nữa ba người còn lại, sản nghiệp của bọn họ đều lớn hơn tôi rất nhiều. Trong mắt của bọn họ, một chút sản nghiệp này của tôi cũng chỉ là một cái ngón tay của bọn họ.”

“Người giàu cũng phân thành nhiều cấp bậc khác nhau. Nhà họ Thòi coi như là bậc hai, họ Trác nhà tôi là bậc kém nhất.”

“Người mà em quen đó, làm công trình quân sự, hạng mục nguồn năng lượng mới trong tay này, một nửa của quân sự, một nửa của dân. Bây giờ vẫn ở giai đoạn chuẩn bị, một khi đưa vào sản xuất sẽ có tính chất độc quyền tiêu thụ.”

Nói đến đây, anh dừng lại một chút: “Nói thật, nếu em đi theo anh ta, tương lai quả thật sáng lạng hơn nhiều so với đi theo tôi.”

“Nhưng em không hối hận.” Tôi nói.

Anh nhìn tôi một chút: “Mấy năm nay, tôi chưa từng có tên tuổi ở nhà họ Thòi. Trong mắt bọn họ, tôi chắc hẳn là kẻ ngốc. Đúng như những gì hôm nay em nghe thấy được, miếng đất chúng ta từng cố gắng rất lâu, chỉ cần anh ta gọi điện, chúng ta rất dễ dàng sẽ có thể lấy được nó.”

“Cũng tương tự, hể anh đổi thành họ Thòi, một khi quan hệ giữa anh và nhà họ Thòi được đưa ra ánh sáng, anh cũng dễ dàng có thể có được.”

“Trên thế giới này, chúng ta luôn nói, phấn đấu, nỗ lực, kiên trì, nhưng trên thực tế, sự ra đời của một người đã quyết định 70% vận mệnh của người đó...”

“Anh hối hận không?” Tôi hỏi.

“Có gì phải hối hận?” Anh hỏi ngược lại.

“Khi tích lũy vốn đến một mức độ nhất định, một người có bao nhiêu tiền, chẳng qua chỉ là một con số.” Anh nói: “Sống đến tuổi này của tôi, nói thật, đã không muốn đi chứng minh điều gì rồi. Tôi hiểu rất rõ, cho dù dốc hết tất cả, tôi có thể đi tới mức độ nào.”

“Có một câu gọi là 50 tuổi mới biết được số trời...”

“Anh cách 50 tuổi không phải vẫn còn sớm sao?” Trong lòng tôi lại bắt đầu khó chịu, khoảng cách giữa tôi và anh Trác không chỉ có gia đình, còn có tuổi tác. Trong một khoảng thời gian rất dài, tôi rất sợ anh nhắc đến chuyện tuổi tác, cũng luôn cố ý không nghĩ đến.

“Ngốc ẹ!” Anh cười phá lên: “Không nghĩ đến thì sẽ không tồn tại sao?”

“Ít nhất có thể giả vờ như không tồn tại.” Tôi nói: “Đúng rồi, Trác Hàng biết không?”

“Biết.” Anh Trác cười: “Nó bướng bỉnh giống hệt tôi thời trẻ. Nó nói, nhà họ Trác không chỉ có tôi, còn có nó, con đường tôi không thể đi hết, nó sẽ tiếp tục.”

“Cậu ấy rất hiểu chuyện.” Tôi đánh giá.

“Cũng có thể là ngốc nghếch.” Anh ngừng lại một chút: “Em và nó ngốc hệt như nhau.”

Ngày hôm sau anh Thòi rời khỏi thành phố A. Anh Trác chỉ phái lái xe đưa ra sân bay. Tôi hỏi anh Trác, lần này anh Thòi đến, rốt cuộc là vì điều gì.

Anh ấy chỉ bình thản nói một câu: “Hợp tác một điểm nhỏ, giả vờ anh em thương yêu đùm bọc lẫn nhau, coi như để ăn nói với bố.”

Còn về chuyện thứ hai...

Chuyện thứ hai nhỏ hơn nhiều so với chuyện của anh Thòi, chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ trong cuộc sống. Sờ dĩ tôi lấy nó ra làm ngoại lệ để nói, là bởi vì tôi cảm thấy vô cùng ngọt ngào, không nhận được muốn khoe khoang một lần.

Lần đó là mua một món đồ cất giữ thay anh Trác, ở thành phố khác.

Vốn dĩ anh Trác muốn đi cùng tôi, kết quả không hiểu sao anh ấy bị sốt, tôi liền đi thay anh.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 281: Đấu giá

Đồ sưu tầm mà anh Trác thích là một chiếc bình hoa cổ.

Một chiếc bình hoa mạ vàng từ thời Thanh, Cảnh Thái Lam trắng men.

Lần đầu tiên nhìn thấy cuốn sách giới thiệu là tôi đã bị bức hình trên đó làm cho rung động. Quả thật đẹp vô cùng.

Mặc dù tôi không hiểu về sưu tầm nhưng biết đây không chỉ là đầu tư mà còn là sự theo đuổi nghệ thuật nữa.

Anh Trác không sưu tầm số lượng lớn, bình thường cũng không nhận ra anh có sở thích đặc biệt với đồ cổ. Anh Trác nói, đồ đấu giá mua về để tặng người ta.

Ông nhà họ Thôi thích những thứ này.

“Giá cả hợp lý của chiếc bình hoa này là 41 tỷ, 61 tỷ miễn cưỡng cũng lấy được, nếu vượt quá 75 tỷ, không, 82 tỷ thì không mua nữa.”

Tôi gạt đầu, cầm tất cả tài liệu bao gồm chứng minh nhân dân và giấy ủy quyền đến sàn đấu giá.

Vừa ngồi xuống không lâu thì cuộc đấu giá đã bắt đầu.

Vật phẩm đấu giá của sàn đấu giá này đều là đồ cổ, tổng cộng có tám món, về cơ bản chủ yếu là đồ thời Minh Thanh. Chiếc bình hoa mà anh Trác thích là món thứ bảy, giá khởi điểm là 20 tỷ.

Tôi vốn đang ngồi dựa vào ghế chơi điện thoại, gửi tin nhắn cho anh Trác, hỏi anh mấy việc như đã uống thuốc chưa, có uống nước không. Khi bình hoa được đưa lên, tôi lập tức ngồi thẳng dậy, hai mắt nhìn chăm chăm vào chiếc bình trên bục trưng bày.

“Anh Trác, đến chiếc bình hoa rồi.”

“Chúc em may mắn, lấy được bình với giá thấp.”

“Vâng.”

Tin nhắn của tôi còn chưa gửi đi thì bên dưới đã có người bắt đầu đấu giá. 340 triệu một lượt, mỗi lần gõ bảng đồng nghĩa với việc tăng thêm 340 triệu.

Tôi nhận nhiệm vụ đến đây, nhất định phải đoạt được chiếc bình này.

Giá của chiếc bình tăng lên rất nhanh, chưa đến ba phút mà đã tăng lên 34 tỷ rồi.

Sau khi tăng lên 34 tỷ, những người tiếp tục đấu giá đã giảm bớt một nửa.

Lúc này tôi mới bắt đầu nhấc bảng lên.

Tôi nhìn thấy mấy ánh mắt sẫm soi đang hướng về phía mình.

Những ông chủ khác ít nhất đều là hai người một hàng, bình thường là ba hoặc bốn người, chỉ có mình tôi ngồi một mình, còn là một cô gái trẻ tuổi thế này nữa.

Tôi vờ như không nhìn thấy những ánh mắt ấy, chỉ gõ bảng hết lần này đến lần khác.

Có người không chịu được mỗi lần cứ tăng 340 triệu cũng sẽ kêu tăng giá, 41 tỷ, 44 tỷ...

Thình thoảng tôi cũng liếc nhìn những người đó một cái, từ khuôn mặt bọn họ đoán thử xem bọn họ có bao nhiêu quyết tâm muốn có chiếc bình này.

Còn về việc nâng giá, mỗi lần tôi chỉ tăng lên 340 triệu, bất kể những người khác kê giá lên như thế nào, tôi cũng chưa bao giờ nêu lên một con số nào.

Đây là tiền của Trác tiên sinh, nhiệm vụ của tôi là lấy được chiếc bình hoa với giá thấp, tôi không có tư cách để hoang phí.

Lúc vượt quá 51 tỷ, những người tiếp tục đấu giá lại giảm bớt thêm một nửa.

Những người đấu giá với tôi chỉ còn lại ba người, một người đàn ông hơn 60 tuổi, một người đàn ông hơn 50 tuổi và một chàng trai hơn 20 tuổi.

Ngồi bên cạnh người đàn ông 60 tuổi là một ông lão tuổi tác xấp xỉ, biểu cảm hai người đều bình tĩnh, dường như trong mắt bọn họ, hơn 51 tỷ chỉ như 340 nghìn mà thôi.

Người đàn ông hơn 50 tuổi đã hơi nhú mồm, nếu không ngoài dự tính thì người tiếp theo bỏ cuộc sẽ là ông ta.

Người hơn 20 tuổi kia liên tục nhìn tôi, liên tục thảo luận với những người xung quanh. Những người xung quanh anh ta khoảng hơn 30 tuổi, anh ta chính là một trong số những người hét giá ngênh ngang nhất.

Tôi vẫn từ tốn gõ bảng.

Giữa chừng còn giả vờ chơi điện thoại một lúc, chỉ là, lúc nhìn điện thoại, tôi vẫn không quên giờ bán.

Lúc đến 61 tỷ, người đàn ông hơn 50 tuổi kia đã bỏ cuộc.

Đến 71 tỷ, người đàn ông hơn 60 tuổi kia liếc mắt nhìn bạn mình một cái, hơi lắc đầu rồi cũng bỏ cuộc.

Những người vẫn còn đang đấu giá chỉ còn lại tôi và người thanh niên hơn 20 tuổi kia mà thôi.

Tôi nhớ khi Trác tiên sinh nói giới hạn giá cho tôi, lúc đầu anh bảo là 75 tỷ, sau đó sửa lại lên 82 tỷ, cũng có nghĩa là, 75 tỷ đã rất cao rồi, nhưng anh thật sự rất muốn có chiếc bình này, bèn tăng thêm 7 tỷ.

Tôi hơi căng thẳng, bàn tay cầm bảng đã bắt đầu đổ mồ hôi.

Người thanh niên kia nhìn tôi không ngừng, tỏ vẻ hống hách với tôi. Tôi mỉm cười, phản công lại anh ta bằng cách giờ bán lần nữa, tăng thêm 340 triệu.

Trong lòng tôi rất muốn đi qua đó, rất muốn cầu vẻo cho anh ta một trận, rất muốn ném anh ta ra khỏi sàn đấu giá!

Nhưng tôi không phải nữ hiệp, chỉ có thể gửi tin nhắn trước cho anh Trác: “Anh Trác, có lẽ em không làm được rồi. Ở đây có một tên ngốc, cứ cắn mãi không chịu buông, đã lên 75 tỷ rồi.”

“Không sao, nếu 82 tỷ mà không có được thì bỏ cuộc.”

“Vâng ạ.”

Tin nhắn của tôi vừa gửi đi thì cậu thanh niên kia đã hô lên “82 tỷ”, sau đó dùng dáng vẻ khiêu khích nhìn tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 282: Quả thật rất điên cuồng

82 tỷ!

Đây đã là mức giá cao nhất mà anh Trác đưa ra cho tôi. Thấp hơn 82 tỷ thì mua, cao hơn 82 tỷ không mua, nhưng cái tên khốn này lại mở miệng ra hét giá 82 tỷ!

Tôi nở một nụ cười rạng rỡ nhìn anh ta, lần đầu tiên hét giá: “83 tỷ.”

Cả hội trường ồ lên.

Món đồ từ 20 tỷ đến 82 tỷ đã tăng lên gấp 4 lần rồi, cái giá này ở thời đại này đã là cao không tưởng rồi.

Trong lòng tôi cũng không chắc chắn. Nếu mua với giá này, cho dù ngoài mặt anh Trác cũng không nói gì, nhưng sợ rằng cũng vẫn hơi đau lòng. Anh nói giá cả hợp lý nhất là 41 tỷ, bây giờ đã cao hơn quá nhiều rồi.

Tôi hơi lo sợ rằng món bảo bối này sẽ rơi vào tay tôi, nhưng tôi không thể để lộ ra. Tôi hét giá này là muốn khiến tên khốn kia đau lòng. Tôi dần thu lại ý cười trên môi, chỉ hơi nhếch môi lạnh lùng, ánh mắt lại nhìn vào vật phẩm trên bục trưng bày.

Dáng vẻ hoàn toàn không thêm đề tâm.

Người bán đã bị cuộc đấu giá điên cuồng của chúng tôi làm cho điên cuồng theo. Cái ngành đấu giá này, người bán đẩy được giá vật phẩm lên càng cao thì tiền hoa hồng của anh ta cũng sẽ càng cao.

Lúc này, hoàn toàn không cần tôi làm chuyện quá đáng, người bán đã dùng ánh mắt trông mong nhìn người thanh niên kia, miệng còn lải nhải nói chiếc bình hoa này rất xứng với giá này, nói chẳng lẽ chiếc bình hoa này bị cô gái trẻ tuổi kia mua đi với giá chỉ cao hơn 1 tỷ thôi sao?

“83 tỷ lần 1!” Người bán hô to.

Nụ cười bên môi tôi càng sâu hơn, hàm dưới cũng hơi nhếch lên, hiển nhiên đã thắng rồi.

“83 tỷ lần 2!” Người bán lại hô to thêm lần nữa.

Tôi nghĩ, cao hơn giá Trác tiên sinh đưa ra 1 tỷ, có lẽ anh ấy có thể chấp nhận được nhỉ!

“83 tỷ lần...”

Cái búa của người bán chưa gõ xuống, “92 tỷ”, cậu thanh niên kia quả nhiên hét lên một cái giá cực kỳ cao.

Tôi lập tức mỉm cười, trái tim vẫn luôn thấp thỏm đã bình tĩnh lại. Tôi vỗ tay trước tiên, đặt bảng số trên tay mình xuống, bỏ cuộc đấu giá.

Khuôn mặt người bán đã đỏ lên từ lâu, rất kích động hét ba lần 92 tỷ, sau đó gõ búa.

Tôi nghiêng đầu, nhìn người thanh niên kia lần nữa, giờ ngón tay cái cho anh ta, sau đó đứng dậy đi ra khỏi cửa.

Mục tiêu của tôi chỉ có chiếc bình hoa kia, bây giờ không lấy được bình hoa, sàn đấu giá này đã chẳng còn bất kỳ ý nghĩa gì với tôi nữa. Còn vật phẩm thứ tám kia là gì, có ý nghĩa lịch sử hay sở thích thẩm mỹ gì đều chẳng hề có chút sức hấp dẫn nào với tôi.

Tôi mở cửa chính, ánh nắng bên ngoài chiếu rọi lên mắt, hơi nhức mắt.

Tôi giờ tay che nắng, lên xe rồi đi.

“Anh Trác, không đấu giá được bình hoa, bị cái tên ngốc kia dùng 92 tỷ mua mất rồi.”

“92 tỷ, quả thật rất điên cuồng. Em khích cậu ta à?”

“Vâng, em hết giá 83 tỷ, nhìn anh ta khiêu khích, thêm cả người bán xúi giục nữa, anh ta hết giá 92 tỷ.”

“Thanh niên sao?”

“Vâng, những người hơi lớn tuổi đã từ bỏ từ lâu rồi.”

“Về rồi nói.”

Tôi cứ cảm thấy có cái gì đó không ổn, nhưng không biết không ổn ở chỗ nào.

Tôi nhanh chóng về đến khách sạn. Anh Trác nằm trên giường, trong phòng đang bật điều hòa, anh đắp hai chiếc chăn.

Tôi sai bước đi tới, giờ tay sờ trán anh.

“Sao vẫn nóng như vậy? Chẳng phải bảo là đỡ hơn nhiều rồi sao?”

Tôi cầm chiếc cốc trên tủ cạnh đầu giường, rót cho anh một cốc nước nóng, nhìn anh uống nước.

“Chúng ta đi bệnh viện nhé?”

Anh Trác lắc đầu: “Tôi ngủ một giấc là khỏe thôi.”

Bây giờ tôi mới nhận ra, kể từ khi rời khỏi khách sạn đến lúc quay lại, mặc dù trên danh nghĩa là tôi đi làm việc giúp anh, để anh nghỉ ngơi, nhưng tôi lại toàn làm những việc quấy rầy anh, không ngừng gửi tin nhắn cho anh.

“Xin lỗi.” Tôi cúi người hôn lên trán anh một cái, “Anh Trác, anh nghỉ ngơi đi, em đảm bảo sẽ không làm phiền anh nữa.”

Sau đó, tôi bắt đầu cởi quần áo...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 283: Lâm thiếu là ai_

“Em đang làm gì vậy?” Anh Trác hỏi.

“Cởi quần áo.” Chẳng phải là chuyện rõ ràng sao?

“Cởi quần áo làm gì?” Anh lại hỏi.

Lần này tôi không trả lời anh, chỉ nhanh chóng cởi sạch bách quần áo trên người, chui vào trong chăn anh, chui vào lòng anh.

“Nhanh ôm lấy em. Trên phim toàn diễn thế này, anh ôm em ngủ một giấc, tỉnh lại là khỏe rồi.” Tôi nói.

“Em khẳng định không phải em đang quyến rũ tôi đấy chứ?” Anh dựa đầu lên trán tôi, trong giọng nói còn mang theo ý cười.

“Không phải!” Tôi nói, “Nhưng, nếu anh muốn làm gì thì cứ làm đi, trên phim cũng diễn như vậy đấy. Sau khi XX sẽ hết sốt ngay, bởi vì XX phải đổ mồ hôi mà!”

“Tôi không có sức.” Anh khẽ cười.

“Em có thể làm mà!” Tôi nói, “Chỉ cần anh muốn, làm gì cũng được.”

Anh cười ôm tôi vào lòng, ôm chặt hơn: “Ngốc!”

Hơi thở hai người hòa quyện vào nhau, cả người tôi đã bắt đầu đổ mồ hôi, nhưng trên người anh, ngoại trừ nóng ra cũng chỉ có nóng mà thôi, hoàn toàn chẳng có vệt mồ hôi.

Tôi dứt khoát để anh nằm thẳng, rồi bám dính lấy người anh như bạch tuộc.

Mãi lâu sau...

“Tiểu Như...” Anh mở miệng than thở, “Tôi đã nói rồi, em đang quyến rũ tôi...”

Tôi lập tức hiểu được ý của anh, giờ tay sờ thử một chút rồi lại hỏi: “Muốn không?”

Anh “ừm” một tiếng: “Nhưng mà em phải làm, cả người tôi đều đau.”

Tôi ngoan ngoãn làm xong những chuyện sau đó. Lần đó, tôi hoàn toàn không hề nghĩ cho mình, chỉ quan tâm anh có lên đỉnh không.

Xong một lần, tôi sờ sau eo và sống lưng anh, thấy anh cuối cùng cũng đổ mồ hôi rồi. Thêm nửa tiếng đồng hồ nữa, tôi đo nhiệt độ cơ thể anh, thấy nhiệt độ đã giảm bớt, cuối cùng tôi cũng yên tâm hơn một chút, ôm lấy anh cùng ngủ.

Trong mơ, tôi mơ hồ nghe thấy có người gõ cửa, rồi tiếng chuông điện thoại bàn vang lên.

Tôi sợ làm ồn anh Trác đang ngủ nên hung tợn nhắc ông nghe lên rồi lại đập xuống, sau đó, ông nghe không đặt lại lên điện thoại bàn nữa mà bị quăng trên bàn.

Tôi sờ trán anh Trác hết lần này đến lần khác, lại nói với chính mình hết lần này đến lần khác rằng nếu nhiệt độ lại tăng lên thì cho dù phải gọi 110 tôi cũng phải đưa bằng được anh ấy đến bệnh viện.

Đến giờ ăn tối, anh Trác vẫn chưa dậy, tôi bèn tiếp tục ngủ với anh, chỉ thỉnh thoảng gọi anh dậy uống nước.

Ban đêm, tôi không dám ngủ say, vẫn luôn theo dõi nhiệt độ của anh. Anh toát nhiều mồ hôi, đến hơn nửa đêm, tôi thấy anh đã hạ sốt 8 tiếng đồng hồ rồi, bèn cất bớt một chiếc chăn.

Sáng sớm ngày hôm sau, ánh nắng mặt trời chiếu xuyên qua khe hở rèm cửa sổ. Tôi mở mắt thì nhìn thấy anh Trác đang mỉm cười nhìn tôi.

Hai mắt anh rất sáng, khuôn mặt chẳng còn vẻ bệnh tật.

“Chào buổi sáng.” Tôi mở miệng, cười nhìn anh.

“Hôm qua vất vả rồi.” Anh cúi đầu hôn lên trán tôi.

“Xin lỗi anh vì em đã không thể mua được bình hoa.” Tôi vẫn nhớ cái bình kia.

“Không sao.” Anh nói. “Dậy chứ? Đói không?”

“Đói. Đói từ chiều qua đến tận bây giờ.” Tôi ôm lấy cổ anh, hôn một cái lên môi anh, “Em đi tắm trước nhé?”

Anh gật đầu.

...

Sau đó, chúng tôi đi quán ăn tự phục vụ để ăn sáng.

Có nhân viên phục vụ đến bên bàn chúng tôi: “Ông Trác, cô Trác, tối qua Lâm Thiếu đến tìm hai người, có lẽ hai người không tiện, anh ấy nói hôm nay sẽ đến nữa.”

Tôi không buồn phiền vì tiếng gọi “cô Trác” của nhân viên phục vụ mà chỉ hỏi: “Lâm Thiếu là ai?”

“Lâm Thiếu chính là Lâm Thiếu Phong.” Đây chính là câu trả lời của nhân viên phục vụ, nhìn dáng vẻ của cô ta, dường như Lâm Thiếu hẳn là rất nổi tiếng, như cả thế giới đều biết vậy.

Chỉ đáng tiếc, tôi không biết. Tôi đang định hỏi lại thì nghe thấy anh Trác đã mở miệng nói: “Lâm Thiếu chính là người giành bình hoa với em ngày hôm qua.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 284: Có phiền nếu tôi theo đuổi cô không

Người đó à... tôi lại nói anh ta là tên gốc trước mặt anh Trác.

“Sao anh biết?” Tôi hỏi anh Trác.

“Mỗi một thành phố đều có vài người có tiếng tăm, Lâm Thiếu Phong là một người như thế. Tên tuổi Lâm Thiếu rất nổi tiếng ở thành phố này, bất kể là ở quan trường hay là thương trường, không ai là không biết anh ta.” Anh Trác nói.

Nhân viên phục vụ thấy có người giải thích cho tôi rồi thì đương nhiên cũng nhẹ nhõm. Đợi anh Trác nói xong, cô ta mới tiếp tục: “Ông Trác, cô Trác, xin hỏi hai vị bao giờ tiện để gặp khách?”

Tôi rất muốn nói là không tiện. Cái tên gốc đó, cướp đồ của anh Trác, tôi chẳng hề muốn nhìn thấy anh ta! Nhưng, anh Trác nói tên gốc đó có vẻ rất giỏi, có lẽ anh ta có lợi cho chúng tôi!

Anh Trác thường nói: con người chính là nguồn tiền, quen biết thêm một người giỏi thì chẳng hề xấu cho chúng ta.

Tôi nhìn anh Trác, anh Trác cười: “Sáng nay rảnh.”

“Vậy tôi đi nói với Lâm Thiếu, mời anh ấy sáng nay đến đây, được không ạ?” Nhân viên phục vụ lại hỏi.

Anh Trác khẽ gật đầu.

Nhân viên phục vụ hơi cúi người, sau đó rời đi.

...

Bổ sung thêm một câu, nhân viên phục vụ khách sạn mấy năm đó vẫn không hoàn thiện như bây giờ, mỗi một phòng chỉ cần đăng kí một chứng minh nhân dân. Căn phòng chúng tôi ở đăng kí dưới tên của anh Trác.

Cô ấy gọi tôi là cô Trác, ắt hẳn đã xem tôi là con gái của anh Trác rồi.

Anh chiều chuộng tôi hết như chiều chuộng con gái anh vậy.

...

Gần một tiếng sau, Lâm Thiếu Phong đến khách sạn.

Căn phòng tôi và anh Trác ở là phòng loại lớn, tiếp khách không thành vấn đề, bèn mời anh ta trực tiếp lên phòng.

Lâm Thiếu hôm nay mặc một bộ đồ tây thoải mái, đứng đắn hơn hôm qua rất nhiều, nhìn cũng có vẻ vừa mắt hơn rất nhiều. Sau lưng anh ta là hai trợ lý, cũng có thể là hai vệ sĩ cường tráng mặc đồ tây mang giày da.

Một trong hai người trợ lý đang ôm một chiếc hộp.

Trác tiên sinh lại mặc quần áo thoải mái hơn rất nhiều, chỉ mặc chiếc áo sơ mi với áo len mỏng.

Sau khi giới thiệu qua loa, anh Trác làm động tác “mời”, sau đó bảo tôi rót trà.

“Tiểu Như, rót cho chúng tôi hai tách trà.”

Tôi gật đầu, đi đến quầy bar, lấy lá trà rồi đổ nước sôi.

“Tiểu Như? Thì ra con gái ngài tên là Tiểu Như à?” Lâm Thiếu Phong nhìn tôi, “Hôm qua đã gặp quý cô, không hổ là con gái đại gia tộc, khí chất hơn người.”

Anh Trác chỉ cười, nghiêng đầu nhìn tôi. Lúc này, Lâm Thiếu Phong lại mở miệng nói tiếp: “Trác tổng nếu không phiền thì tôi gọi ngài là chú được không?”

Anh Trác khẽ gật đầu xem như đồng ý.

Lâm Thiếu Phong lập tức thân mật gọi chú, giọng điệu đó như thể hai người đã quen biết nhau nhiều năm rồi vậy.

“Chú Trác, lần đầu tiên ra mắt, cháu tặng chú một món quà gặp mặt.”

Anh ta vừa nói vừa bảo trợ lý đặt chiếc hộp lên bàn, rồi lại ra hiệu cho trợ lý mở chiếc hộp ra.

Giây phút chiếc hộp mở ra, tôi rất ngạc nhiên. Trong hộp lại là chiếc bình hoa trắng men thời Thanh hôm qua.

Anh ta dùng 92 tỷ cướp đi từ trên tay tôi, bây giờ lại tặng lại cho anh Trác.

Người này, bị điên hả?

Có câu “Trong việc khác thường ắt có điều kỳ quái”, anh ta đang âm mưu cái gì? Muốn cái gì?

“Quà quý giá quá.” Anh Trác lắc đầu, đẩy chiếc hộp nhích về trước mặt Lâm Thiếu Phong một chút.

“Chỉ là chút lòng thành, mong chú Trác nhận cho.” Anh ngập ngừng một lát, “Cháu đã ngưỡng mộ chú Trác nhiều năm, thật không ngờ có một ngày có thể gặp được chú Trác thật, cũng mong sau này có cơ hội hợp tác với chú Trác.”

Lúc nói chuyện, tôi đã pha trà cho hai người xong. Sau khi đặt trà xuống trước mặt hai người, tôi đi vào phòng nhỏ.

Nhìn dáng vẻ hai người thế này, hẳn là muốn bàn chuyện hợp tác. Nói chuyện về phương diện này, nội dung trò chuyện chưa chắc đã thích hợp để tôi nghe.

Lâm Thiếu Phong cũng phát tay, trợ lý đi theo anh ta cũng đi ra ngoài.

Cuộc nói chuyện giữa anh Trác và Lâm Thiếu Phong kéo dài gần hai giờ đồng hồ. Trong hai tiếng đồng hồ đó, tôi đi ra rót thêm trà cho hai người hai lần.

Lúc đi ra lần thứ hai, bọn họ gần như đã nói xong.

Lâm Thiếu Phong nhìn tôi: “Cô Tiểu Như có bạn trai chưa? Có phiền nếu tôi theo đuổi cô không?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 285: Rót cuộc anh ta thích điểm gì

Câu hỏi này được nêu ra, phản ứng đầu tiên của tôi chính là cảnh kinh điển trong phim.

Công tử nhà giàu bỏ ngàn vàng mua một nụ cười. Anh ta mua chiếc bình hoa mà tôi muốn rồi lại đưa đến tặng lại.

Chiếc bình hoa 92 tỷ, cho dù dùng giá cả khá hợp lý theo ý anh Trác để so sánh thì cũng là 41 tỷ.

41 tỷ và Khương Kha, theo người bình thường, chắc chắn là 41 tỷ thắng.

Nhưng đối phương là anh Trác, ông thổ địa từng trải ở thành phố B và thành phố F, cộng thêm 20% cổ phần công ty nguồn năng lượng mới. Sau chuyện anh Trác không vứt bỏ tôi, tôi có đầy đủ lý do để tin rằng anh sẽ không vì một chiếc bình hoa mà để một người đàn ông kì quặc theo đuổi tôi.

Sau đó, tôi cười đáp: “Xin lỗi, tôi rất dễ bụng, bạn trai tôi còn dễ bụng hơn tôi nữa.”

“Vậy thì thật đáng tiếc.” Lâm Thiếu Phong nhún vai, “Vậy thì cô Tiểu Như có phiền nếu thêm một người bạn không? Sau này cô đến thành phố của chúng tôi, tôi sẽ làm hướng dẫn viên toàn bộ hành trình cho cô.”

“Cảm ơn ý tốt của Lâm Thiếu.” Tôi cười: “Tôi nghĩ, bất kể là lần này hay là lần sau, tôi cũng đều đến cùng với ông Trác.”

Khuôn mặt Lâm Thiếu Phong tỏ ra hơi ngạc nhiên, anh đưa mắt nhìn vào anh Trác.

Anh Trác cười gật đầu, giờ tay nắm lấy tay tôi rồi kéo tôi đến bên cạnh anh.

“Lâm Thiếu hiểu lầm một chuyện, tên cô ấy không phải là Trác Như, cũng không phải là con gái tôi.” Anh Trác nói: “Tôi chỉ có một đứa con, là con trai.”

Khuôn mặt Lâm Thiếu Phong tỏ ra ngượng ngùng, mắt lại nhìn bàn tay nắm lấy tay tôi của anh Trác thêm mấy giây, ngay sau đó xin lỗi: “Chú Trác, thành thật xin lỗi, khí chất của cô Tiểu Như quả thực quá tốt nên cháu mới hiểu nhầm là con gái chú.”

“Không trách cậu, tuổi tác của tôi và cô ấy cách biệt quá lớn.” Anh Trác mỉm cười, chẳng hề nhìn ra được chút buồn phiền nào.

“Không không không, đều tại cháu. Hôm qua cháu còn thấy lạ, chú Trác trẻ trung như vậy sao lại có con gái lớn thế này. Cháu nên tìm hiểu thêm.” Lâm Thiếu Phong nói rồi liền đứng dậy.

Điều bộ này, hiển nhiên là định rời đi.

“Lâm thiếu, vẫn xin cậu cảm ơn về đi.” Anh Trác chỉ chiếc bình hoa trên bàn.

“Đây là quà gấp mặt tặng chú Trác.” Lâm Thiếu Phong vội vàng phát tay, “Cháu và cô Tiểu Như cũng là không đánh thì không quen nhau, nếu không phải nhờ chiếc bình hoa này thì cháu làm sao gặp được chú Trác? Xin chú Trác nhất định phải nhận lấy. Sau này chúng ta còn hợp tác lâu dài.”

Anh Trác lại cười: “Đã vậy thì cảm ơn cậu nhiều.”

Lâm Thiếu Phong đi rồi, tôi hỏi anh Trác: “Nhận bình hoa thật sao?”

“Nhận.” Anh Trác nói, “Lâm thiếu đặc biệt đến tặng quà, nếu không tặng được quà thì cậu ta sẽ rất mất mặt. 92 tỷ kia tôi sẽ sai người đưa chi phiếu đến cho cậu ta.”

“Vậy thì có khác gì chúng ta mua nó đâu?” Tôi hỏi.

“Đúng là không khác gì.” Anh nói.

“Đều tại em, nếu em không nâng giá với anh ta thì hoàn toàn không tốn nhiều tiền đến thế.” Tôi nói.

“Không sao, nếu em không nâng giá với cậu ta thì cậu ta cũng hoàn toàn không chú ý đến em chứ đừng nói gì chạy đến đây bàn chuyện hợp tác với tôi rồi.” Anh Trác nói.

“Vậy rốt cuộc anh ta xem trọng anh hay là em?” Tôi hỏi.

“Năm mươi năm mươi.” Anh Trác nói, “Cậu ta xem trọng em với vai trò là con gái nhà họ Trác. Với gia thế nhà cậu ta, ngoại trừ cậu ta ra, cả nhà đều là giới chính trị, cậu ta giỏi kinh doanh nhất, cũng dễ làm thông gia với giới thương nhân nhất. Tối qua lúc đầu giá nhìn thấy em, vừa hay cảm thấy em cũng tốt, là một trong số những sự lựa chọn.”

“Có thể đừng phân tích lý trí đến vậy được không? Anh không thể nói là vì em quá ưu tú, hấp dẫn được những người đàn ông khác sao?” Tôi hỏi.

“Không được đề em quá kiêu ngạo, lỡ đâu mũi hếch lên trời, sau này vứt bỏ tôi rồi thì tôi phải làm sao?” Anh Trác cười hỏi.

Tôi bĩu môi. Tôi yêu anh đến tận xương tủy, làm sao có thể rời xa anh được?

Việc này, tôi cảm thấy ngọt ngào, không phải vì nhìn bề ngoài là có người đang theo đuổi tôi, mà là vì đây là lần đầu tiên anh Trác thừa nhận mối quan hệ của chúng tôi trước mặt người ngoài.

Người ngoài này, không phải là người A B C qua đường nào đó mà chúng tôi bình thường vẫn bắt gặp lúc đi du lịch, mà là người có khả năng sẽ hợp tác sau này với anh.

Anh không để bụng tôi bị người khác biết nữa sao? Sự không quan tâm này là vì ý do gì?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 286: Từ trong tối ra ngoài sáng

Tôi đã đoán rất nhiều khả năng, bao gồm cả việc phải chăng anh định đưa tôi lên làm vợ chính thức? Phải chăng anh định ly hôn?

Hoặc có lẽ, chỉ bởi vì không cùng thành phố, anh không để ý.

Dù sao thì, anh Thời cũng biết. Vì anh Thời kia là anh hai của anh. Người nhà anh đã biết rồi, vì vậy chẳng sao cả...

Tôi cũng từng thử hỏi anh, anh chỉ mỉm cười hôn tôi, hỏi tôi hy vọng đáp án thế nào?

Tôi không lên tiếng. Tôi đương nhiên hy vọng anh cưới tôi, nhưng mong ước thế này có phải quá hão huyền không?

Có đôi lúc, hy vọng càng nhiều thì thất vọng sẽ càng nhiều. Tôi tình nguyện sống cả đời thế này.

Cả đời ở bên anh.

...

Đến cuối năm đó, tôi đã tốt nghiệp được một năm rưỡi, trong khoảng thời gian đó còn làm việc ở bộ phận kế hoạch được nửa năm, làm thư ký của anh một năm.

Một năm này, trên dưới toàn công ty không thể không nhìn ra bất cứ manh mối nào được.

Thời gian anh sống trong căn chung cư nhỏ của tôi quá dài, nhiều hơn cả thời gian anh về nhà. Mỗi ngày tôi đều ngồi xe anh đến, ngồi xe anh đi.

Lúc ban đầu, thỉnh thoảng tôi còn bắt taxi hoặc xuống xe sớm đi bộ đến công ty, đến sau này tôi cũng lười rồi. Dường như anh chẳng hề để tâm như trong tưởng tượng của tôi, tôi bèn trực tiếp ngồi trên xe đến tầng hầm đỗ xe rồi lại cùng anh lên lầu.

Lúc vô ý bị người ta bắt gặp một lần, hai lần, ba lần...

Sau này trong một số trường hợp, có người sẽ thử trêu đùa chúng tôi, tôi sẽ giải thích, mà từ trước đến nay anh Trác chỉ cười.

Ánh mắt anh nhìn tôi... tôi dần hiểu ý nghĩa câu nói của thư ký Đinh... ánh mắt anh nhìn tôi quả thật không giống với lúc nhìn những người khác, đó là ánh mắt dịu dàng rõ ràng, cũng có thể nói là yêu thương say đắm.

Mỗi lần thấy anh dùng ánh mắt ấy nhìn tôi, tôi đang giải thích bỗng im bật, sau đó bèn cười rồi uống rượu trong ly.

Thỉnh thoảng anh Trác sẽ nói một câu “uống ít thôi”, các đồng nghiệp không ép tôi uống rượu nữa, chỉ bảo tôi tự nhiên.

Quan hệ của tôi và anh Trác dần dần lộ ra ngoài ánh sáng, từ người tình trong tối đến người tình ngoài sáng.

Trưởng phòng Thích đã từng trêu chúng tôi: “Khương Kha, cô giấu kỹ thật đấy, dù gì tôi cũng là người thân bên ngoài của cô, cũng xem như một nửa là phụ huynh của cô mà cô chẳng hề hé răng nửa lời!”

Tôi bèn cười: “Trưởng phòng, việc này anh muốn tôi nói như thế nào? Chẳng lẽ ngày đầu tiên là tôi đã chạy đi nói với anh, này, tôi là người phụ nữ của ông Trác, anh phải đối xử tốt với tôi một chút đấy!”

“Ha ha, may mà cô không nói, bằng không tôi lại phải dâng cô lên nữa ấy chứ! Cô không trưởng thành, nếu Trác tổng không vừa lòng thì người thiệt thòi nhất vẫn là tôi.” Trưởng phòng Thích nói.

“Tôi cũng không ngờ chuyện sẽ phát triển thành như bây giờ...” Tôi hơi cảm thán.

“Đúng thật không ngờ, ban đầu chuyện của Chung Giai và thư ký Đinh, tôi còn đáng thấy kì lạ, sao Trác tổng lại không nể mặt như vậy, bây giờ nghĩ lại, là tôi không suy nghĩ sâu xa hơn...” Trưởng phòng Thích nói.

Những chuyện thị phi cấp cao thế này, từ ngày đầu tiên bắt đầu nổi sóng gió là đã liên tục thổi mãi. Tôi biết có rất nhiều người bàn tán về tôi sau lưng, nhưng chỉ đành để mặc bọn họ bàn tán mà thôi.

Đó là sự thật, không hề có chỗ cho bất cứ sự giải thích nào, tôi cũng không cần phải nói rõ bất cứ điều gì với bất kỳ ai.

Tôi và anh Trác ở bên nhau, rốt cuộc cũng vì tiền của anh, cũng vì con người của anh nữa. Cuối cùng thì anh Trác đùa giỡn tôi hay là tôi đùa giỡn anh Trác cũng đều không cần nói rõ bất cứ điều gì với bất kỳ ai.

...

Nửa sau của năm đó, tôi gửi cho người nhà 100 triệu, bổ sung thêm 68 triệu trước đó, tổng cộng đã đưa cho nhà 168 triệu.

Vẫn là Trác tiên sinh cùng tôi đến huyện thành rồi tôi gửi tiền về thị trấn.

Thị trấn thay đổi rất nhiều. Chưa nói đến mở rộng xây dựng, chỉ ngay trong khu vực xung quanh thôi mà hoàn toàn không nhận ra nữa rồi.

Thái độ của bố tôi và dì Tổng đối với tôi càng lạnh nhạt hơn, thậm chí còn không nói mấy câu thừa thừa. Tôi đưa tiền, bố tôi viết biên lai rồi ký tên hai người họ lên đó.

Sau đó, tôi rời đi.

...

Năm đó, công ty đạt được thành công rực rỡ, không chỉ nhà xây sẵn bán được nhiều mà cả phần đất đai thương nghiệp cũng chào bán thuận lợi. Cuối năm, công ty đã bao phòng tiệc của khách sạn 5 sao tốt nhất thành phố A để tổ chức tiệc tổng kết cuối năm.

Bữa tiệc tổng kết cuối năm đó...

Nếu như có thể, tôi thật sự muốn quên đi cơn ác mộng đó...

Tất cả niềm hạnh phúc của tôi và anh Trác đều bị phá vỡ trong cơn ác mộng đó....

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 287: Sẽ nhảy với vợ của anh sao _

Tiệc tổng kết cuối năm do bộ phận kế hoạch của công ty đảm nhận.

Trưởng phòng Thích nói muốn khiến cho mọi người suốt đời khó quên, mời tất cả mọi người mặc lễ phục đến, bữa tiệc cũng là tiệc buffet.

Tôi có rất nhiều lễ phục, quần áo trong tủ đồ đều là đồ anh Trác mua cho tôi, rất nhiều bộ chưa từng mặc qua.

Nhưng rất nhiều người trong công ty không có lễ phục, ở nơi trang trọng chính thức như thế, rất nhiều người suốt cả đời cũng chưa chắc đã có cơ hội tham gia. Có người trách móc trưởng phòng Thích về vôi thêm chuyện, có người thẳng thắn đề nghị đổi thành cơm kiểu Trung Quốc, thêm tiết mục rút thăm trúng thưởng nữa là ok rồi.

Đương nhiên, cũng có người bắt đầu hỏi thăm xem ở đâu cho thuê lễ phục, dù sao thì một bộ quần áo tới mấy triệu đồng, nếu chỉ mặc một lần thì quá thực quá phở trương.

Anh Trác nghe nhân viên bắt mẫn thì trực tiếp phê chuẩn thông báo, bảo phòng tài vụ phụ cấp cho mỗi nhân viên 7 triệu đồng, bảo là tiền phụ cấp lễ phục, còn nói rằng mong mọi người vui vẻ tham gia tiệc tổng kết cuối năm.

Sự bất mẫn trong công ty lập tức bị 7 triệu đồng tiền phụ cấp chặn đứng. Tôi cảm thán với thư ký Tổng: “Thật đúng với câu nói: vấn đề có thể dùng tiền để giải quyết thì không thành vấn đề.”

Thư ký Tổng cười hỏi tôi: “Khương Kha, lễ phục của cô đã chuẩn bị xong chưa?”

“Tôi có lễ phục rồi, không cần đặc biệt chuẩn bị nữa.” Tôi cười, cũng không hề để tâm.

“Biết ngay cô có thái độ này mà. Tôi đặc biệt nhắc nhở cô, thân phận bây giờ của cô không giống như trước đây, cả công ty đều biết mối quan hệ giữa cô và Trác Tổng, đến lúc đó, rất có thể cô sẽ tham dự với tư cách là bạn gái của anh ấy đây.” Thư ký Tổng nói.

Anh ta còn chưa nói xong thì tôi đã bật cười, trợn mắt nhấn mạnh: “Là thư ký!”

Thư ký Tổng chẳng buồn thảo luận vấn đề này với tôi, chỉ tiếp tục nói: “Tôi nghe trưởng phòng Thích nói, bữa tiệc này theo phong cách phương tây, sẽ khiêu vũ mở đầu bữa tiệc.”

Anh ta ngập ngừng một lát: “Khiêu vũ mở đầu sẽ do ông Trác nhảy, cô nghĩ ông Trác sẽ mời ai? Mời tôi sao?”

Anh ta vừa nói vừa bị chính mình chọc cười.

Anh Trác đương nhiên sẽ không mời thư ký Tổng, cho dù không có tôi thì anh cũng sẽ không mời anh ta, thư ký Tổng là nam mà.

“Hình như tôi không biết khiêu vũ.” Tôi hơi lo lắng, lỡ đâu làm mất mặt anh Trác thì sao?

“Chẳng phải ban nãy cô còn phủ nhận sao? Sao bây giờ lại thừa nhận nhanh thế?” thư ký Tổng nhìn tôi cười.

“Tôi chỉ đang nghĩ, sau khi anh Trác nhảy mở màn thì những người khác chắc chắn cũng phải khiêu vũ, tôi là những người khác, cũng vừa là thư ký của anh Trác, lỡ như không biết nhảy thì chẳng phải rất mất mặt sao?” Tôi nói, “Tôi mất mặt cũng không sao, nhưng lỡ liên lụy thư ký Tổng và anh Trác cũng mất mặt, vậy thì không hay rồi.”

“Cô nghĩ anh Trác sẽ mời ai khiêu vũ?” Thư ký Tổng vẫn hỏi câu hỏi này.

Tôi nhìn anh ta, bắt đầu sa sút tinh thần, ánh mắt cũng hơi co rút, nhỏ giọng nói: “Chắc là, vợ anh ấy sẽ đến nhỉ? Những nơi công cộng thế này...”

“Khương Kha... cô...” Thư ký Tổng muốn nói lại thôi.

Ánh mắt tôi nhìn anh ta vô cùng phức tạp, mãi một lúc lâu sau vẫn không lên tiếng.

Tôi nghĩ, chắc chắn tôi đoán đúng rồi.

Làm tình nhân lâu như thế, anh Trác trắng trợn như thế, thậm chí còn không thèm về nhà, hẳn là, đến tiệc tổng kết năm, tôi thật sự có thể gặp được người kia rồi.

Không biết đến lúc đó hai bên sẽ giương cung bạt kiếm với nhau, hai là giả vờ như chẳng hề xảy ra chuyện gì, yên bình hết buổi tiệc nhỉ?

Tối hôm đó, tôi hỏi anh Trác: “Nghe nói tiệc cuối năm phải khiêu vũ?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng em không biết nhảy.” Tôi nói: “Em chỉ biết nhảy loạn xạ trong bar thôi.”

“Không ngờ em lại không biết nhảy, tôi tưởng rằng mỗi một sinh viên sau khi tốt nghiệp đều biết chứ! Sao, trước đây chưa từng có ai dạy em sao?” Anh Trác vừa hỏi vừa đứng dậy, giơ một tay ra cho tôi.

Tôi đặt tay vào lòng bàn tay anh, anh liền dắt tôi khiêu vũ.

Sự ganh tị của tôi bắt đầu lan ra. Nghĩ đến việc anh muốn khiêu vũ với người phụ nữ khác, nỗi chua xót cứ dâng lên.

“Anh Trác, anh sẽ nhảy mở đầu nhỉ?”

“Ừ.”

“Sẽ nhảy với vợ anh à?”

Anh im lặng một lát, nói với tôi một cách rõ ràng: “Đúng vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 288: Bạn trai cô thật nhiệt tình

Nước mắt tôi không kiềm được nữa, “tí tách” rơi xuống từ viền mắt.

Tôi không muốn anh nhìn thấy, nhanh chóng sà vào lòng anh, hai tay ôm chặt lấy cổ anh, úp mặt vào lồng ngực anh.

“Sao thế? chẳng phải em muốn học khiêu vũ sao?” Anh hỏi.

“Không học nữa. Em chưa từng nói muốn học, là anh đưa tay ra với em.” Tôi cố hết sức không chế nước mắt không ngừng chảy ra, tôi cố hết sức để giọng nói mình nghe bình thường.

Tôi cảm thấy hai cánh tay anh ôm tôi càng chặt hơn, một bàn tay chậm rãi trượt lên trên, ôm cả lưng tôi vào lòng anh.

Hai người chúng tôi chậm rãi lắc lư theo nhịp nhạc trong phòng khách.

“Tiểu Như...” Mãi lâu sau, anh mở miệng.

Tôi buồn rầu “ạ” một tiếng.

“Em hỏi hận sao? Sau này có hối hận không?” Anh hỏi.

Tôi lắc đầu. Tôi làm sao mà hối hận được? Cả đời tôi, việc không hối hận nhất chính là ở bên cạnh anh.

Anh không nói nữa, một lúc sau, tôi nghe thấy anh khẽ cười rồi nghiêng đầu hôn lên tóc mai tôi.

“Tôi sẽ dùng cả đời này để yêu em” Anh nói.

Tôi “vâng” một tiếng, nước mắt làm sao ngăn nổi? Tôi chỉ đành đánh anh một cái, vừa nũng nịu vừa oán trách: “Đáng ghét quá, cứ làm người ta khóc thôi!”

...

Buổi tiệc cuối năm đã đến.

Sáng sớm hôm đó, tôi vẫn thức dậy trong vòng tay của anh Trác.

Sau khi tỉnh dậy, tôi chẳng quan tâm tới nay có chuyện quan trọng, trở mình nằm lên người anh, hung tợn quấy rầy anh, lại hung tợn muốn hai lần.

“Cái đồ tiểu cảm thú này, không thấy chân tôi mềm đi là không cam tâm đúng không?” Anh nghiêng răng nghiêng lợi nhưng cơ thể anh lại thành thật hơn lời nói nhiều.

Tôi đắc ý cười, tâm trạng phơi phới đi tắm, cảm bộ lễ phục đã chọn xong xuôi mấy ngày trước đi đến tiệm trang điểm.

Bất kể sẽ có ai đến buổi tiệc cuối năm, bất kể xảy ra chuyện gì, cho dù có bị đạo đức đâm đạp tàn nhẫn dưới chân thì Khương Kha tôi cũng nhất định phải trang điểm xinh đẹp để đến!

Tôi còn nhớ lúc trang điểm hôm ấy, tôi nhìn chính mình trong gương, nước mắt dâng tràn khoe mắt vô số lần.

Yêu một người, hạnh phúc đến thế, đau khổ đến thế.

...

Bộ lễ phục là kiểu lộ lưng trần, màu trắng ngà, vạt váy xòe ra.

Tôi thay lễ phục xong, bước ra từ phòng thay đồ.

“Cô Khương, cô chán chán muốn mặc bộ lễ phục này chứ?” Thợ tạo hình hỏi.

“Sao thế? có vấn đề gì sao?” Tôi phớt lờ thấy khó hiểu.

“Cũng không phải vấn đề lớn lắm.” Cô chỉ lên lưng tôi: “Hơi nhiều vết cào, nhưng hoàn toàn có thể dùng kem che khuyết điểm để che đi.”

Tôi cảm nín, hoàn toàn chưa từng suy nghĩ đến vấn đề này.

“Bạn trai cô nhiệt tình thật đấy!” Thợ tạo hình thấy biểu cảm của tôi, không nhịn được bật cười: “Phần lưng cô rất đẹp, bộ đồ này rất hợp với cô.”

“Dấu sau lưng có sâu không?” Tôi hỏi.

“Tạm tạm, không đến mức không che được.” Cô nói rồi đẩy tôi đến trước chiếc gương soi lớn, lại cầm một chiếc gương nhỏ hơn, soi từng vết cào sau lưng cho tôi xem.

“Nếu có thể che được thì che đi.” Tôi hơi mệt mỏi rồi, cảm thấy mệt, không muốn về thay quần áo nữa, “Lát nữa không cần vấn tóc lên nữa, giúp tôi uốn nhẹ rồi buông sau lưng là được, cũng có thể che được bớt.”

“Được.”

Sau đó, tôi ngơ ngẩn ngồi trên ghế, nhìn người ta bôi kem che khuyết điểm lên lưng tôi, nhìn người ta hấp tóc, lại nhìn thời gian trôi từng phút từng giây trên điện thoại...

Anh đang làm gì? Đón vợ anh đi chưa?

Lát nữa, vợ anh nhìn thấy tôi, sẽ cho tôi một cái bạt tai, hoặc một bình axit sao?

Lòng tôi rối như tơ vò.

Tình trạng thiếu oxy lên não lại xảy ra lần nữa, mặt tôi rất nóng, tai rất nóng, tim loạn nhịp đập thình thịch thình thịch...

...

Lúc đến phòng tiệc trong khách sạn, tôi bị trễ giờ.

Đẩy cửa bước vào, chỉ thấy tất cả ánh mắt của mọi người đều nhìn vào tôi.

Tôi hơi cúi đầu, không chú ý đến tất cả những ánh mắt kinh ngạc hay ghen tị, vừa nói “xin lỗi” vừa đi về một góc khuất.

Ánh mắt tôi tìm kiếm anh Trác trong đám người.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 289: Rốt cuộc là chuyện gì thế này_

“Sao? Đang tìm người à?” Một giọng nói đột nhiên vang lên.

Tôi gần như kinh ngạc chốc lát, nhìn về hướng giọng nói, chỉ thấy một ly rượu vang xuất hiện trước mắt.

Sau ly rượu vang là La Bồ - trưởng bộ phận thị trường, anh ta đang dựa vào một chiếc bàn ăn dài, một tay bắt chéo chống lên bàn, một tay khác cầm ly rượu, hai chân tao nhã bắt chéo.

Tôi cầm lấy ly rượu anh ta đưa cho, rất tự nhiên hỏi: “Có thấy Trác Tổng không?”

Ánh mắt anh ta nhìn thẳng vào một chỗ nào đó trong phòng tiệc, ngay sau đó đảo mắt một vòng phía đó: “Hả, ban nãy vừa ở đây mà?”

Tôi nói một tiếng “cảm ơn”, định đi tiếp thì nghe thấy La Bồ nói tiếp: “Cứ đợi ở đây đi, bữa tiệc còn chưa chính thức bắt đầu, đợi bắt đầu rồi tự khắc sẽ có người tìm anh ấy giúp cô.”

Hắn là anh ta nói đến khiêu vũ mở màn, nhưng...

“Vẫn chưa nhảy mở màn sao? Lúc tối vào rõ ràng là đã trễ rồi mà.”

“Ừ, cô đến trễ, nhưng thời gian bắt đầu bữa tiệc cũng bị dời lại rồi.” Anh ta mỉm cười nhìn tôi, không hề che giấu mà soi xét tôi, “Có lẽ, có người đang đợi công chúa đấy!”

Đợi công chúa?

Tôi không hiểu, lại nhìn ánh mắt mờ ám của anh ta, rõ ràng vị công chúa này là chỉ tôi. Tôi mỉm cười tìm trưởng phòng Thích trong đám người.

Người này, tưởng tôi không biết chuyện của anh ta và trưởng phòng Thích à!

“Anh nhìn tôi như vậy, không sợ có người ghen hay sao?” Tôi cười trêu ghẹo.

“Cô nói Trác Tổng sao?” anh ta hỏi.

“Không, tôi nói là...”

Tôi còn chưa nói xong thì cả phòng tiệc đột nhiên chìm vào bóng tối, chỉ có trần xung quanh căn phòng là có luồng sáng mờ mờ mà thôi.

Long trọng quá vậy, tôi trầm nghĩ.

“Àm!”

Dường như chỉ có âm thanh, vang lên đột ngột, tập trung vào chỗ nào đó. Tôi nhìn thấy ngay chỗ tận cùng của đèn sân khấu màu trắng, một chàng hoàng tử mặc áo sơ mi trắng, áo đuôi tôm màu đen.

Không, không phải hoàng tử, hoàng tử không trưởng thành như thế, phải là quốc vương mới đúng.

Quốc vương của công ty chúng tôi, anh Trác của tôi.

Đẹp trai rắn rỏi như thế, nho nhã như thế, xuất sắc hơn người như thế.

Ánh mắt anh như ngôi sao sáng nhất trên bầu trời, nụ cười anh như gió xuân ấm áp nhất thế gian...

Tôi mỉm cười nhìn anh. Người đàn ông tuyệt vời đến thế, chỉ đáng tiếc, không thuộc về tôi.

Tôi nghe thấy người MC nói, mời Trác Tổng khiêu vũ mở màn.

Tôi cười chua chát. Bà Trác chưa bao giờ lộ mặt bây giờ cuối cùng cũng phải lộ diện rồi! Tôi gần như khó có thể đè nén được, một tay đè lên ngực mình.

Nơi đó, rất đau.

Ngay sau đó, hai mắt tôi co rút, vị trí tôi đứng sáng bừng lên, một ánh đèn sân khấu không lồ khác chiếu lên người tôi.

Chắc chắn là xảy ra sai sót ở đâu đó rồi!

Giây phút đó, tôi hoang mang vô cùng, trái tim lạnh lẽo như rơi vào hầm băng. Tên hề làm trò là tôi, con chuột cống đáng ghét là tôi, tên tiểu nhân dê tiện trồn trong góc tối là tôi, cuối cùng vẫn bị người ta tóm lấy, đưa ra ngoài sáng...

Đúng vậy, chắc chắn là có người đã sắp xếp xong xuôi mọi việc, chỉ đợi để khiến tôi bị thân bại danh liệt.

Tôi cảm nhận rất rõ ràng, cơ thể của tôi hơi run rẩy, hai tay hai chân lạnh lẽo đến mức không thể cử động...

Tôi gần như cố gắng dùng hết sức lực toàn thân mới không ngã xuống.

“Khương Kha, sắc mặt cô sao trắng bệch thế?”

La Bố cách tôi gần nhất. Tôi nghe thấy giọng nói anh ta truyền đến, suy nghĩ mới trở về từ trong mơ màng. Tuy nhiên, người tôi nhìn thấy không phải là một người phụ nữ trung niên nói giọng lời đình mà là anh Trác đang cười dịu dàng đi về phía tôi.

Trong số những ánh mắt nhìn tôi xung quanh, có ngạc nhiên, có hâm mộ, có lo lắng, cũng có hiểu rõ, còn có chút buồn cười nữa.

Trong đó, người cảm thấy buồn cười nhiều nhất chính là thư kí Tổng.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì thế này?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 290: Em có đồng ý gả cho tôi không__

“Anh có hân hạnh này không?”

AnhTrác đã đến trước mặt tôi, một tay giơ ra biểu thị ý mời.

Anh cười dịu dàng nhìn tôi, đợi tôi trả lời.

Tôi nhìn anh, mãi một lúc lâu sau vẫn chưa hoàn hồn. Màn đánh ghen trong tưởng tượng đâu? Cái bạt tai, hắt axit trong tưởng tượng đâu? Con chuột cống bên đường bị người người đánh mắng trong tưởng tượng đâu?

“Em không nằm mơ đấy chứ?” Tôi nhìn anh, thì thầm.

“Không phải mơ, là tôi mời em nhảy mở màn.” Tay anh vẫn giơ lên giữa chừng, “Em mặc thế này, chẳng phải là vì muốn nhảy với tôi một bài hay sao?”

Bây giờ tôi mới nhớ ra, mấy hôm trước tôi từng hỏi anh, trong bữa tiệc, tôi có cơ hội được nhảy với anh không. Tôi còn chỉ chiếc váy này, nói đây là chiếc váy long lanh nhất của tôi, nếu không được nhảy cùng anh thì thật quá đáng tiếc.

Anh trả lời tôi, bảo tôi ở nhà thay đồ, nhảy với tôi một lần ở trong nhà.

Tôi tưởng rằng đó là sự bù đắp của anh, thật không ngờ đó lại là khúc luyện tập của tôi và anh.

Tôi cảm thấy mặt mình ướt đầm đìa, là nước mắt rơi xuống.

“Em nể mặt nhảy với tôi chứ?” Anh lại hỏi.

Tôi gật đầu, rất muốn đưa tay cho anh, nhưng cái lạnh lẽo thấu xương trước đó vẫn chưa hề ấm trở lại. Tôi phát hiện ra mình không thể cử động được.

“Em sao thế?” Anh cũng nhận ra sự khác thường của tôi.

“Em không cử động được rồi.” Tôi khóc, buồn rầu nhìn anh.

Bây giờ anh mới nhớ ra cái thể chất kì lạ của tôi. Anh cười, đặt bàn tay đang giơ lên xuống, bước lên trước một bước, bế tôi ngồi lên trên bàn.

“Xin lỗi, tôi quên mất em hề căng thẳng là không cử động được.” Anh cười buông tôi ra.

Tất cả những người xung quanh vốn đang đợi xem bài khiêu vũ mở màn đều cười ồ lên, có lẽ bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy có người căng thẳng đến mức bất động.

Anh Trác lùi ra sau một bước, sau đó quỳ một gối xuống, cời giày giúp tôi, hai tay bóp chân cho tôi...

Bao nhiêu người như thế, bao nhiêu ánh mắt như thế, anh ngồi dưới thấp đưa mắt lên nhìn tôi.

Ánh mắt dịu dàng đến thế, anh hỏi tôi: “Đỡ hơn chưa?”

Trong mắt tôi không còn nhìn thấy những người khác nữa. Tôi nhớ lúc ấy tôi hỏi anh, khúc nhảy mở màn, anh sẽ nhảy với vợ anh sao?

Anh nói, phải.

Tôi nhớ lúc ấy, anh dè dặt hỏi tôi, tôi đã từng hối hận chưa? Sau này tôi có hối hận không?

Tôi lắc đầu, tôi yêu anh như thế, sao tôi có thể hối hận được.

Tôi nhớ anh nói, anh sẽ dùng cả đời để yêu tôi...

Ánh mắt tôi chậm rãi ngược lên. Tôi nhìn những người xung quanh, tôi trông thấy thư ký Tổng hơi mỉm cười với tôi, tôi trông thấy trưởng phòng La đã đến trước mặt trưởng phòng Thích, hai người đang cười...

Tất cả bọn họ đều biết...

Tất cả bọn họ đều biết, điệu nhảy mở màn hôm nay, là anh Trác chuẩn bị cho tôi.

“Khương Kha...” Giọng nói anh Trác lại vang lên lần nữa, “Có lẽ tôi chưa bao giờ nói với em, tôi và mẹ Trác Hằng, đã ly hôn từ mười mấy năm trước rồi...”

Giọng anh trầm thấp mà chậm rãi: “Tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ yêu một người con gái khác...”

“Em quá trẻ trung, mỗi lần ở cạnh em, tôi đều tràn ngập cảm giác tội lỗi, tôi như thế, sợ rằng sẽ khiến em lỡ làng...”

“Em xứng đáng có tương lai tốt hơn...”

“Tôi hết lần này đến lần khác nói với chính mình, tôi nên trả cho em tự do, nhưng tôi lại không nỡ...”

“Vì vậy, xin hãy tha thứ cho sự ích kỷ của tôi...”

Tôi nhìn anh. Mặc dù một tay đang che miệng nhưng tôi vẫn khóc không thành tiếng.

“Khương Kha, em có đồng ý gả cho tôi không?”

Trong lòng bàn tay anh, là một chiếc hộp trang sức nho nhỏ. Anh mở hộp ra, bắt ngờ bên trong là một chiếc nhẫn kim cương.

Tôi nghĩ, giây phút đó, tôi chắc chắn rất xấu xí, bởi vì tôi thực sự đã khóc nhiều khủng khiếp!

Anh Trác đã mua cho tôi rất nhiều trang sức. Dây chuyền, hoa tai, lắc tay, cài áo, lắc chân, chỉ duy nhất chưa từng mua nhẫn. Tôi nghĩ cả đời này anh cũng sẽ không mua nhẫn cho tôi.

Nhưng thật không ngờ, chiếc nhẫn đầu tiên anh tặng tôi, lại là nhẫn cầu hôn.

Tôi chỉ biết gật đầu, ngoài ra không thốt ra được câu nào.

Anh cười đứng dậy, nghiêng đầu hôn lên má tôi một cái: “Xin lỗi, bây giờ mới nói với em...”

Tất cả thời gian hạnh phúc của tôi đều ngưng đọng lại giây phút này.

Ngay sau đó, cửa chính phòng tiệc rầm rầm mở ra...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 291: Sao con lại về rồi

Giây phút ánh sáng chiếu rọi vào, tôi dường như có thể nhìn thấy quỹ đạo của ánh sáng.

Ánh đèn hành lang bên ngoài không phải quá sáng, nhưng đèn trong phòng tiệc quả thật quá yếu, ngoại trừ hai ánh đèn sân khấu gần như chồng lên nhau thì chỉ còn luồng sáng trên trần nhà xung quanh mà thôi.

Khu vực cửa chính bên kia, ánh sáng chiếu vào thành một cái hình thang khổng lồ, giữa hình thang là một bóng người cao gầy.

Ánh sáng chiếu từ sau lưng cậu ấy đến, tôi chỉ nhìn thấy hình dáng của cậu ấy, không nhìn thấy khuôn mặt cậu.

Ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn cậu.

Cậu bước từng bước vào. Giữa chỗ cậu ấy đến chỗ tôi và anh Trác, tất cả mọi người đều bất giác tự động lui về hai bên, rất tự nhiên chia thành hai hàng.

“Tiểu Hàng...” là tiếng của anh Trác, anh nhìn hướng của người đến.

Đối với Trác Hàng, anh Trác thân thuộc hơn tôi. Anh đã gọi là Tiểu Hàng, người đến, chắc chắn là Trác Hàng không sai.

“Con về lúc nào vậy?” Anh Trác hỏi.

Trác Hàng hoàn toàn không để ý đến anh.

Tôi không nhìn thấy mặt của Trác Hàng, nhưng có thể cảm nhận được ánh mắt cậu ấy đang nhìn tôi.

“Hai người đã ở bên nhau từ khi nào?” Cậu dò dẫn hỏi, bước từng bước đến chỗ tôi: “Là đã ở bên nhau từ lâu rồi? Hay là sau này, cô và bạn trai cô chia tay mới ở bên cạnh ông ấy?... Cô từ chối tôi, là vì ông ấy sao?”

“Tách.” Đèn trong phòng tiệc sáng bừng lên.

Tôi vốn đang ở dưới đèn sân khấu không cần phải thích ứng với ánh sáng đột ngột. Tôi nhìn thấy tất cả mọi người, bao gồm cả Trác Hàng, ánh mắt bọn họ đều bất giác chớp chớp một lát.

Ngay sau đó, thứ khắc sâu vào đầu tôi, chính là nước mắt trên má Trác Hàng.

Cậu ấy nhìn tôi chằm chằm, đôi mắt ngập tràn sự căm hận, và cả đau khổ.

Từ lúc bước vào phòng tiệc này đến bây giờ, ánh mắt cậu ấy chưa từng nhìn qua những người khác một giây, bao gồm cả bố cậu – Ông Trác.

“Xin lỗi.” Tôi mở miệng, “Tôi và bố cậu, đã ở bên nhau rất lâu từ trước rồi, tôi chưa từng có bạn trai nào khác, vẫn luôn là anh ấy.”

Giọng Trác Hàng rất đờ đẫn.

“Vì vậy, lần ở nhà hát, cũng là ông ấy tặng hoa... còn cả thư ký Đinh liên kết với Chung Giai hãm hại cô, thật ra hoàn toàn chẳng cần tôi ra mặt, chỉ cần cô nói một câu, thật ra còn có hiệu quả hơn tôi nói thêm nhiều hơn nữa...”

“Vì vậy... ông ấy vội vã đưa tôi đi nước ngoài...”

“Vì vậy... ông ấy nhanh chóng cầu hôn cô, trước khi tôi trở về...”

Môi Trác Hàng hơi nhếch lên, nụ cười đọng lại trên đôi mắt đang rơi lệ, tỏ ra vô cùng cay đắng.

“Xin lỗi.” Tôi nói.

Khi nhìn thấy cửa chính rầm rầm mở ra, thấy Trác Hàng bước vào, lòng tôi hoảng loạn, nhưng giây phút này, đầu óc tôi lại tỉnh táo vô cùng.

“Thứ nhất, từ đầu đến cuối, tôi chỉ yêu mỗi mình anh Trác, từ ngày đầu tiên vào công ty, làm thực tập sinh, tôi đã nói tôi có bạn trai, tôi tin rằng rất nhiều

người đều nhớ.”

“Thứ hai, tôi vẫn luôn từ chối cậu, tôi tin rằng cậu sẽ không phủ nhận.”

“Thứ ba, tôi tin cậu cũng hiểu, anh Trác đưa cậu đi nước ngoài bồi dưỡng, không phải vì tôi, mà là vì hy vọng cậu được rèn luyện chuyên ngành tốt hơn. Anh ấy chỉ có một đứa con trai là cậu, anh ấy yêu cậu hơn tất cả mọi thứ.”

Nói xong câu này, tôi nghe thấy Trác Hàng bật cười.

Tiếng cười rất kì quặc.

Cậu vẫn nhìn tôi: “Khương Kha, cô còn chưa trở thành mẹ kế của tôi, sao mà nói chuyện cứ như đã ngồi chắc vị trí mẹ kế của tôi rồi vậy?”

Tôi nhất thời câm nín, chỉ thấy Trác Hàng đã chuyển ánh mắt nhìn vào anh Trác, ánh mắt lạnh lẽo đến mức khiến lòng tôi run rẩy.

“Bố, biết con trai mình yêu người phụ nữ của mình thì có cảm nhận thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 292: Chìm hoàn toàn vào bóng tối

“Con còn nhớ lần đầu tiên con uống say, bộ dạng đau khổ đó của con đã nói với bố, người con gái con thích đã từ chối con rồi, có phải bố vô cùng đặc ý không? Con trẻ tuổi như vậy, có tiền đồ tốt đẹp, tương lai rộng mở vô hạn, cô ấy lại chọn bố.”

“Con còn nhớ vô số buổi tối, bố quay trở lại phòng khách nghe điện thoại... Con nghĩ có thể bố có nhân tình rồi, con thật sự có nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ là cô ấy...”

“Bây giờ nghĩ đến, con, bà ấy. Mẹ mới là người ngu ngốc số một trên thế giới này!”

Trác Hàng tự lo tự nói: “Con đi nhiều nơi như vậy, con nghĩ rằng con có thể quên được cô ấy, con nghĩ rằng khoảng cách và thời gian của con có thể tách rời tất cả tình cảm của con đối với cô ấy. Nhưng con đã nhầm, con phát hiện ra không có cô ấy, con căn bản không sống nổi...”

“Con nghĩ, con phải trở về, cho dù cô ấy có bạn trai, con cũng phải cố gắng một lần...”

“Bố, từ nhỏ bố đã dạy dỗ con, chỉ cần có mục tiêu thì phải nỗ lực kiên trì, từng bước một tiến lại gần, bởi vậy, con đã trở về! Nhưng... ha ha...”

“Ha ha ha... Đây chính là thứ mọi người cho con ư? Người con gái con yêu, lại yêu bố của con, không ngại làm kẻ thứ ba cũng phải ở bên cạnh bố của con!”

“Bốp!” Tiếng bạt tai rất vang dội, dừng lại trên mặt của Trác Hàng. Anh Trác khế quát: “Tiểu Hàng, bố không cho phép con nói như vậy!”

“Lẽ nào không phải sao?” Một tay Trác Hàng đỡ mặt, cậu ấy cười, đôi mắt cậu ấy sớm đã không còn trong suốt nữa, giống như thanh kiếm sắc cắt một cách hung tàn lên trên mặt tôi: “Tin tức bố và mẹ ly hôn, mấy chục năm nay chưa từng nói ra ngoài.”

“Cũng chính bởi vì bố chưa từng nói, những năm gần đây, bố ở bên ngoài mặc dù có phụ nữ, cũng chẳng qua là chơi đùa mà thôi.”

“Người phụ nữ này, chẳng qua là bố chơi đùa lâu rồi, nảy sinh tình cảm thôi!”

“Bố dám nói, cô ấy từ đầu đến cuối đều là bởi vì yêu bố? Chứ không phải yêu tiền của bố? Bố dám nói, bố ở bên cô ấy không phải là ham muốn tuổi trẻ của cô ấy?”

“Yêu một người đàn ông đã có vợ, có phải có cảm giác tồn tại đặc biệt hay không? Khiến một người đàn ông đã có vợ hàng đêm không trở về nhà, có phải cảm thấy mình rất giỏi giang, rất có sức quyến rũ hay không?” Cậu ấy nhìn tôi cười, ý xấu khắp gương mặt: “Khương Kha, tôi thật sự không ngờ, cô lại là loại người này! Là Trác Hàng tôi có mắt không trông, lại yêu phải con đi như cô!”

Đôi mắt tôi co lại dữ dội, tôi nhìn thấy cái bạt tai tiếp theo của anh Trác lại giương lên lần nữa.

Giây phút vung xuống, Trác Hàng chột lù về phía sau, xem ra tránh được.

“Bố tôi từ trước đến nay chưa từng đánh tôi, cô bây giờ có cảm nhận gì? Ông ấy vì cô, vừa rồi đã là cái tát thứ hai rồi, có phải rất thoải mái hay không?” Trác Hàng lại cười.

Chàng thiếu niên đã từng đơn thuần biết bao, vào giây phút này, tôi cảm thấy cậu ấy giống như ác ma...

“Khương Kha, để cho cô càng có cảm giác thành tựu, tôi quyết định giúp cô một tay...” Cậu ấy cười lùi về phía sau, ánh mắt dường như rất tàn nhẫn nhìn tôi, tiếp đó là anh Trác.

“Tôi sẽ không để hai người kết hôn đâu...”

“Tôi sẽ khiến hai người nhớ kỹ, tôi hận hai người...”

“Tôi sẽ dùng máu của tôi, dùng sinh mạng của tôi nguyện rửa hai người, đời đời kiếp kiếp, hai người cũng không có cách nào ở bên cạnh người thương yêu nhất...”

“Hừ...”

Sau một tiếng hừ lạnh lùng, Trác Hàng xoay người chạy.

Lượng thông tin trong mấy câu nói cuối cùng của cậu ấy quá nhiều, nhất định là muốn tự sát...

Anh Trác chỉ lướt nhìn tôi một chút, gọi lớn: “Tiểu Hàng”, nhanh chóng đuổi theo ra ngoài.

Tất cả mọi người ở xung quanh vẫn còn đang sững sờ, tôi đã nhảy xuống khỏi bàn, xông theo ra ngoài.

Tốc độ của Trác Hàng quá nhanh, tốc độ anh Trác đuổi theo cậu ấy cũng không chậm, chớp mắt đã đến cửa khách sạn.

Tôi đi giày cao gót, mới chạy đến sảnh lớn của khách sạn thì đã trật chân một chút. Tôi dứt khoát cởi giày cao gót, đi chân trần theo phía sau.

Rất nhanh đã đi ra khỏi khách sạn, tôi nhìn thấy Trác Hàng xông về đường quốc lộ, nhìn thấy cậu ấy đâm đầu vào xe ô tô, nhìn thấy cơ thể của cậu ấy bắn lên cao, nhìn thấy anh Trác không màng đến thân mình xông về phía cậu ấy...

Rồi sau đó, một chiếc khăn che lấy mũi miệng tôi, mùi vị cay mũi, thế giới của tôi bắt đầu quay cuồng mờ ảo, tiếp đó tôi chìm hoàn toàn vào bóng tối...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 293: Quả nhiên tỉnh rồi

Hôn mê bao lâu tôi cũng không biết.

Lúc tỉnh lại, tôi biết rất rõ tôi đã bị bắt cóc, hai tay hai chân của tôi đều bị buộc dây thừng, trên mắt tôi bị quấn miếng vải.

Phòng rất sáng, xuyên qua miếng vải, tôi không nhìn thấy bất cứ thứ gì trong phòng nhưng có thể nhìn thấy ánh sáng màu trắng.

Phía dưới cơ thể rất mềm, dựa vào mức độ rộng rãi và cảm nhận chất liệu vải của vật phía dưới, chắc chắn đó là giường.

Trên người tôi không đắp chăn, nhưng tôi không cảm thấy lạnh. Căn phòng này... đầy đủ lò sưởi, không khí rất khô ráo.

Tôi dùng sức kéo dây thừng xuống, dây thừng được buộc rất chặt.

Là ai đã trói tôi?

Anh Trác vẫn ổn chứ? Trác Hàng thế nào rồi?

Cú tông với tốc độ đó, tôi rất sợ Trác Hàng sẽ xảy ra chuyện.

Nếu cậu ấy thật sự có gì bất trắc, cả đời anh Trác cũng không cách nào yên lòng, cả đời cũng không cách nào tha thứ cho chính mình.

Đứa trẻ yếu đuối này, không phải chỉ là một người phụ nữ hay sao? Có đáng không? Dùng tính mạng của mình để nguyện rửa bố mình...

Tôi thật hận...

Nếu tôi không bị bắt cóc, nếu tôi còn có thể yên lành đứng trước mặt cậu ấy, tôi nhất định sẽ nghiêm khắc mắng cậu ấy một trận...

Còn nữa, chuyện tôi bị bắt cóc, anh Trác có biết không?

Con trai bị tai nạn ô tô, người phụ nữ của mình bị bắt cóc, chắc chắn anh Trác rất điên loạn...

Còn nữa, còn nữa, tôi ở căn phòng này, tỉnh dậy lâu như vậy, sao không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào?

Căn phòng này, ngoại trừ tôi, căn bản không có những người khác.

Tôi nhớ lại lúc bị bắt cóc, chiếc khăn có thuốc thử hóa học, cánh tay đỡ cánh tay tôi... người bắt cóc tôi, chắc chắn là đàn ông...

Giữa ban ngày ban mặt như vậy dám làm chuyện đó, chắc chắn tốc độ rất nhanh, chắc chắn là kẻ chuyên nghiệp, chắc chắn là đã làm thành thạo.

Bọn họ muốn điều gì?

Tiền? Hay là những thứ khác?

Một người phụ nữ chẳng có gì ngoại trừ anh Trác như tôi. Người duy nhất có thể uy hiếp được khi bắt cóc tôi, chính là anh Trác.

Bọn họ sẽ làm gì? Nếu như anh Trác không đồng ý đưa thứ bọn họ muốn, bọn họ sẽ làm thế nào?

Cắt đứt ngón tay hay tai của tôi gửi cho anh Trác? Hay là cưỡng hiếp tôi sau đó ghi hình gửi cho anh Trác?

Cảm giác lạnh lẽo từ trong lòng dâng lên, tôi cuối cùng bắt đầu sợ hãi... nhiệt độ tay chân nhanh chóng mất đi...

Tôi không dám kêu, không dám phát ra bất kỳ âm thanh nào, rất sợ dự tên cướp đến. Tôi bây giờ trì hoãn thêm được một giây, anh Trác sẽ có thể thêm được một giây nghĩ cách cứu tôi...

Đứa trẻ yếu đuối Trác Hàng đó... Tôi nghĩ đến cậu ấy liền thở dài... Nếu không phải cậu ấy gây ra chuyện, tôi đến nỗi bị người ta bắt cóc sao?

Chờ cậu ấy tỉnh lại, khi cậu ấy nhìn thấy bộ dạng sứt đầu mẻ trán của bố cậu ấy, cậu ấy sẽ hối hận chứ?

Suy nghĩ ngổn ngang...

Có lúc tôi nghĩ, nếu tôi phát ra tiếng động dụ bọn cướp đến, có lẽ có thể có được một vài tin tức nào đó; có lúc tôi lại nghĩ, nếu tôi hét lớn cứu mạng, sẽ có hàng xóm nghe thấy hay không, sau đó báo cảnh sát; có lúc tôi cũng sẽ nghĩ, bọn họ sẽ giết người diệt khẩu hay không? Cho dù tôi có được tin tức của bọn cướp, tôi cũng không đem ra ngoài được, có tác dụng gì...

Đúng rồi, chiếc nhẫn anh Trác cầu hôn tôi đâu?

Lúc đó, anh ấy đã đứng dậy rồi, anh ấy nghiêng đầu hôn tôi, một tay cầm tay tôi, chỉ là, chiếc nhẫn đó vẫn chưa đeo lên tay tôi, Trác Hàng đã xông vào rồi...

Là ai thông báo cho Trác Hàng trở về?

Có phải cậu ấy sớm đã biết anh Trác muốn cầu hôn tôi?

Thư ký Đinh? Hay những người khác ở công ty.

...

“Rắc rắc”.

Tiếng khóa cửa mở.

Tôi không nghe thấy bất kỳ tiếng bước chân nào, nhưng rõ ràng cảm nhận được ánh nhìn dừng trên người tôi.

“Quả nhiên tỉnh rồi...” Giọng nói của một người phụ nữ.

Giọng nói đó nghe có vẻ già một chút, đoán chừng khoảng hơn 50 tuổi.

“Cô đói không? Muốn đi vệ sinh không?” Người đó hỏi.

Tôi vội vàng gật đầu, tuy rằng không bị bịt miệng, nhưng bởi vì quá sợ hãi, tôi lại quên nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 294: Bà già biến thái

“Rốt cuộc là đói hay là muốn đi vệ sinh?” Người đó hỏi như sắp mất hết kiên nhẫn

“Đi vệ sinh.” Tôi vội vàng nói.

Thứ nhất đúng là cũng muốn vào nhà vệ sinh, thứ hai là tôi đang nóng lòng muốn biết môi trường xung quanh thế nào.

Một hai giây sau, tôi cảm thấy chiếc đệm như thể bị rơi xuống đất, một bàn tay như thể một bộ móng vuốt túm lấy tay tôi là tôi từ trên giường dậy.

Tay và chân tôi đều bị trói, bàn tay tôi như vậy, tôi vừa mới đứng xuống đất bà ta bỏ tay ra, không giữ được thăng bằng cả người tôi ngã rụp xuống đất.

Dưới nền là một lớp thảm dày, người đó như chưa thỏa mãn mà giơ chân lên đạp cho tôi một cái.

Vì bà ta cũng là phụ nữ, cú đạp đó cũng không phải dùng toàn lực, cơ thể tôi cũng không tới nỗi quá đau nhưng cái cảm giác bị sỉ nhục đó.....

“Chân tôi bị trói rồi, phiền bà có thể giúp tôi nói lỏng sợi dây thừng ra không?” Tôi nuốt nước mắt vào trong, cố gắng thử nói chuyện với bà ta.

Người đó “hừ” một tiếng, rồi đôi bàn tay như mang móng vuốt đó túm lấy cánh tay tôi rồi lại xóc ngược tôi lên.

Tôi cố gắng phối hợp với động tác của bà ta thể nhưng chiếc váy của tôi tầng tầng lớp lớp khiến tôi không thể nào mà đứng lên được, trong quá trình đó tôi lại ngã thêm vài lần nữa.

“Nếu vẫn không đứng được lên thì tôi sẽ lôi cô, cho cô bò vào nhà vệ sinh.” Người đàn bà đó nói một cách độc ác.

Bò vào nhà vệ sinh.....

Tôi cắn chặt môi: “Hai chân hai tay tôi thì bị trói, váy thì xòe lại nặng như thế, mắt thì không nhìn thấy, kể cả bà có kéo tôi thì tôi cũng không bò nổi. Hay là bà tìm lấy một cái kéo giúp tôi cắt ngắn cái váy đi để cho tôi nhảy cũng được.”

Bà ta bỏ tay tôi ra.

Một lát sau, bà ta tìm kéo cắt váy của tôi thật, cái cảm giác sợ hãi chạy dọc cơ thể khi chiếc kéo sắc thỉnh thoảng lại chạm và da thịt tôi.

Tôi đã chẳng còn tâm trí đâu mà thương tiếc cho bộ lễ phục đáng giá nhất của mình.

“Bà là ai? Tại sao lại muốn bắt tôi? Đây là đâu?”

Bà ta không chịu lên tiếng, tôi nghĩ vài giây rồi nói: “Bọn họ trả bà bao nhiêu tiền? Bà thả tôi ra tôi trả bà gấp 10 lần.”

Bà ta lại hừ một tiếng.

Nếu đã có phản ứng như vậy thì tức là không phải không thể nói chuyện được.

“Chắc bà cũng biết, bắt cóc tôi là phạm pháp, đợi tới lúc cảnh sát tới đây thì tất cả mọi người sẽ bị bắt lại, sẽ phải ngồi tù.” Tôi nói: “Bà làm những việc này chắc cũng chỉ là muốn bản thân hoặc con cái có một cuộc sống tốt hơn một chút, nhưng bà có từng nghĩ, nếu bị bắt, nếu phải ngồi tù thì con cái bà sẽ bị người ta coi thường, vì chúng có một người mẹ phạm pháp. Nhưng nếu bà thả tôi ra tôi sẽ trả bà gấp 10 lần, như thế mẹ con bà sẽ có một cuộc sống rất tốt....”

Tôi thử tìm cách thuyết phục bà ta.

Tôi còn chưa nói hết đã cảm nhận thấy mũi kéo đang chạm vào mặt tôi.

Nếu không nhắm thì bà ta đang dùng cách này để khiến cho tôi im miệng.

Chiếc kéo rời khỏi mặt tôi, lại một lần nữa tôi bị xóc ngược lên, bà ta túm lấy cánh tay tôi, kéo tôi đi ra một hướng nào đó rồi đẩy tôi vào trong, tôi có thể cảm nhận được, váy của tôi bị cắt ngắn tới mức không thể ngắn hơn nữa.

Đúng là đồ biến thái!

Tôi mắng thầm trong bụng, chân tôi vấp vào một cái bậc sau đó cả cơ thể tôi mất kiểm soát và ngã về phía trước.

Hai tay bị trói phía sau lưng nên không thể chống đỡ được chút nào.

Mặt tôi ngã xuống phía bên cạnh bồn cầu, tôi bỗng ngửi thấy mùi tanh của máu, răng tôi hình như chảy máu rồi, đôi môi cũng cảm thấy đau rát, chắc là

răng vấp vào môi...

Tôi nghe thấy tiếng người đó cười, đúng là cái kiểu cười trên nỗi đau của người khác.

“Đó là bồn cầu, cô tự nghĩ cách đi.” Tiếng người đó vang lên.

Mất tôi không nhìn thấy gì, chỉ có thể lần mò bò dậy, sau khi xác định được vị trí của bồn cầu tôi cũng chẳng để ý đến gì khác nữa mà cúi người xuống và tụt quần ra....

Sau đó khi trở lại căn phòng thì tôi vô cùng cẩn thận.

.....

Ba ngày, tôi đã sống như thế trong ba ngày.

Hàng ngày mỗi lúc ăn cơm là bà già đó đút cơm cho tôi, cơm canh đều nguội tanh nguội ngắt, cá thì đầy xương nhỏ li ti, thịt lợn cũng toàn thịt mỡ nhưng tôi cũng chẳng bỏ lại thứ gì.

Tôi tự nói với bản thân mình, thế này là tốt lắm rồi, ít nhất còn có cái mà ăn dù thức ăn có như thức ăn cho lợn.

Đi vệ sinh thì vẫn bị bà ta đẩy vào trong như vậy, có điều dần dần tôi cũng đã chủ động hơn về việc xác định được vị trí của từng nơi, trong phòng có một cái máy lọc nước, thậm chí tôi còn có thể tự mình lấy cốc, rót nước và đặt lên bàn sau đó cúi người xuống căn lấy cái cốc và tự uống.

Mỗi đêm, khi tôi chắc chắn rằng mọi già kia không tới nữa tôi liền bò dậy, dùng đôi bàn tay bị trói sau lưng đó lần mò tất cả mọi thứ trong phòng.

Tôi cần một thứ gì đó sắc, ví dụ như cái kéo mà bà ta đã dùng, tôi phải tự cứu lấy mình.

Tối ngày hôm đó, tôi đang lần mò mọi thứ theo thứ tự, đột nhiên va phải một người.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 295: Cầu xin anh tha cho tôi

Tôi vội vàng lùi về phía sau, tôi rất sợ hãi.

Người này không phải người phụ nữ đó, hẳn ta cao hơn bà già đó rất nhiều, tôi va vào người hẳn mà hẳn không hề loạng choạng.

Đó là một người đàn ông, là người thứ hai tôi gặp ở nơi này.

Là kẻ đã bắt cóc tôi ngày hôm đó sao?

Tôi không nhìn thấy nhưng tôi có thể nghe thấy, tôi có thể cảm nhận, đối với hẳn ta tôi chẳng qua cũng chỉ như là cái bàn cái ghế vô tri vô giác.

“Anh là ai?” Tôi thấp giọng hỏi.

Người đó không đáp lại tôi.

“Anh là người giúp việc hay là người đã bắt tôi?” Tôi lại hỏi.

Người này không phải anh Trác, khi tôi va vào anh ta tôi đã biết rồi, tôi biết rõ mọi thứ về anh Trác, người này cũng không phải cảnh sát, nếu cảnh sát tìm được tôi đây thì cũng sẽ không im lặng như vậy.

Người này có thể đứng ở đó với sự thờ ơ như vậy thì chắc chắn là người của đối phương rồi.

“Các người muốn gì, tôi e rằng các người đã bắt nhầm người rồi, tôi chẳng có gì cả.” Tôi lại nói: “Các người thả tôi đi có được không?”

Đáp lại tôi chỉ là tiếng bước chân nhẹ nhàng - tiếng giày da dẫm lên tấm thảm dày.

Đột nhiên, một luồng ánh sáng mạnh luôn qua tấm vải che chiếu vào mắt tôi, tôi cảm nhận thấy luồng ánh sáng đó, nhưng lại không nhìn thấy gì cả, tôi lập tức nhắm mắt lại.

Người đó, chắc chắn là đang thăm dò tôi, tôi có thể cảm nhận thấy ánh mắt của hẳn ta đang nhìn tôi từ đầu tới chân.

Rồi ngay sau đó, cả người tôi được nhấc bổng lên, hấn ta ôm lấy eo tôi rồi vút tôi vào bồn tắm.

Khi con đầu truyền ra khắp người cũng là lúc nước nóng xối xuống người tôi.

Người đó gọi đầu cho tôi một cách lỗ mãng, sau đó lại xoa mặt tôi, khi bàn tay của hấn ta chạm tới vùng môi tôi, tôi cảm nhận thấy hấn nhẹ nhàng được một chút nhưng ngay sau đó hấn lại dùng lực.

“Thực ra anh có thể coi trời cho tôi, tôi đảm bảo sẽ không tháo chạy, để tôi tự tắm.” Tôi vội vàng nói, và cũng cố gắng lùi về phía sau để né tránh bàn tay của anh ta, cả người tôi co rúm lại.

Lúc này tôi đang như cá nằm trên thớt.

Có lúc, cho dù biết chắc là sẽ khó mà chạy trốn được nhưng lại vẫn muốn thử.

Người này gọi đầu cho tôi chắc là vì thấy tôi quá bản.

Tôi không hề cảm nhận thấy một chút lòng tốt nào từ những động tác của người đàn ông này.

Quả nhiên, chẳng bao lâu sau, hấn vén tung chiếc váy của tôi lên, chiếc váy đó lần trước sau khi bị mù già cắt đi thì còn lại chẳng là bao, bây giờ phần dưới cơ thể tôi chỉ có chiếc quần lót.

“Cầu xin anh, tha cho tôi...”

Đây là lần đầu tiên tôi dùng tới từ “cầu xin” kể từ sau khi bị bắt, tôi nhìn anh ta mặc dù mắt tôi bị bịt kín, hai chân tôi liên tục đạp về phía trước, phía sau người cố gắng lùi về mép bồn tắm.

Hấn túm lấy chân tôi và kéo thẳng nó ra.

Tất cả mọi thứ trên người tôi đều bị lấy đi chỉ trừ có miếng vải bịt mắt và sợi dây thừng buộc chân tay.

Đôi bàn tay xa lạ đó lần mò khắp cơ thể tôi khiến tôi run lên không ngừng.

Lực hấn ta dùng càng lúc càng mạnh, tôi vừa đau vừa sợ, cảm thấy thật nhục nhã.

Tôi nghe thấy tiếng nước, cũng nghe thấy tiếng nuốt nước bọt ừng ực từ miệng hấn.

Tôi co rúm người lại hết mức có thể nhằm ngăn hấn ta sờ soạng, miệng không ngừng khẩn cầu: “Cầu xin anh, xin anh hãy tha cho tôi...”

Tôi xoay người nghiêng một bên sang phía bồn tắm, vào một giây phút nào đó, động tác của hấn ta đã dừng lại thật.

Hấn ta thậm chí còn đẩy hai cánh tay bị trói của tôi lên sau đó xoa khắp lưng tôi.

Tôi nghe rõ thấy hơi thở dồn dập của hấn.

Đột nhiên, hấn kéo tôi lên khỏi bồn nước sau đó ấn tôi xuống thành bồn.

Biết rõ kết quả là thế nào rồi, tôi đau như muốn chết đi...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 296: Gọi anh ta tới đây

Người đàn ông đầu tiên của tôi là anh Trác, tôi đã ở bên anh ấy hơn ba năm và chưa từng có người đàn ông thứ hai nào.

Khi ở bên cạnh anh ấy, thỉnh thoảng chúng tôi cũng rất hào hứng mà cả một đêm không ngủ và quấn lấy nhau trong hạnh phúc, thế nhưng....chưa bao giờ tôi đau như thế này.

Không hề có một chút cảm giác thích thú hay hạnh phúc nào, ngoài cảm giác đau thì chỉ có đau...

Anh Trác rất quan tâm tới cảm giác của tôi, biết yêu thương cơ thể tôi, thế nhưng người này, hấn làm chuyện đó như chỉ để thỏa mãn dục vọng.

Tay chân tôi bị trói và không hề được nói lòng một chút nào, mắt cũng bị bịt chặt....

Hắn làm chuyện đó theo cách dã man, từ phòng tắm cho tới khi lên tới giường, hắn dường như không hề quan tâm xem tôi có chịu đựng được hay không, hắn túm lấy tóc tôi về phía sau để cho cơ thể tôi buộc phải ưỡn về phía trước.

Tôi càng cầu xin hắn ta thì hắn ta lại càng không chịu buông tha cho tôi, hắn cắn vào da thịt tôi khiến cho toàn thân tôi đều thấy đau.

Đáng hận nhất là hắn cắn vào cổ tôi khiến tôi không có cách nào thở được, từng con từng con khiến tôi tưởng rằng mình sẽ chết.

Thực ra, chết đi cũng tốt, điều tôi lo sợ duy nhất đó là sợ anh Trác không chịu đựng được.

Thực ra bây giờ tôi thế này thì có khác gì so với việc chết đi, nếu như anh ấy biết được người phụ nữ anh ấy yêu thương bị đối xử như thế này thì tim anh sẽ đau đớn đến thế nào....

Tôi chẳng còn thiết gì nữa, tôi từ bỏ việc cầu xin, từ bỏ việc giãy giụa, tôi lặng lẽ đợi, đợi giây phút mình sẽ chết đi....

Lại một lần nữa tỉnh lại, tôi phát hiện bản thân mình vẫn chưa chết.

Ánh sáng chiếu qua tấm vải, tôi biết giờ đang là ban ngày, ánh sáng mặt trời và ánh sáng điện khác nhau về bản chất. Ánh sáng đèn điện không có độ ấm còn ánh sáng tự nhiên thì có, kể cả là trời mùa đông.

Trên người tôi đắp một chiếc chăn, tôi thử động đậy, cả người tôi giống như bị hút hết mọi sinh lực, toàn thân đau ê ẩm.

Chỉ khác ở chỗ, tay chân tôi ngoài bị trói bằng dây thừng thì phía bên trong còn được quấn một lớp vải băng.

Đương nhiên, còn một điều nữa đó là cơ thể tôi trong trạng thái không mặc bất kì một bộ quần áo nào.

Những ngày tháng như địa ngục thế này vẫn chưa kết thúc....

Tên đó hẳn đã làm chuyện này được một lần thì ai dám chắc sẽ không có lần thứ hai?

Tôi nằm trên giường, ngày hôm đó, tôi từ chối việc ăn cơm, nước cũng không uống một giọt nào.

Đương nhiên tôi không nghĩ tới việc tuyệt thực, chỉ là....

Không có tâm trí nào để ăn.

Tôi không muốn để anh Trác nhìn thấy tôi trong bộ dạng này....và trên thế giới này, ngoài anh Trác ra tôi cũng không còn bất kì người nào để bản thân đáng phải bận tâm nữa....

Tối ngày hôm đó, hắn lại tới.

Tôi nghe thấy tiếng cửa mở nhưng hắn chỉ đứng ngoài cửa một lúc lâu.

Hắn không bật đèn mà nhìn tôi trong bóng tối như vậy.

Tôi không nói gì, hắn cũng không nói gì, tiếp sau đó, hắn liền rời đi.

Sáng ngày hôm sau, cánh tay tôi bị người khác kéo lên, có mũi kim đâm vào thịt tôi, tiếp sau đó tôi cảm nhận được có thứ nước gì đó lạnh lạnh đang được bơm vào cơ thể.

“Nếu như cô chịu ngoan ngoãn ăn cơm thì đã không cần dùng tới việc tiêm thuốc bổ.” Giọng nói của bà già đó: “Nếu như cô còn vùng vẫy khiến kim tiêm gãy đi thì tôi sẽ trói cô vào ghế.”

“Nếu như cô thấy ngứa, dưới lầu còn có bốn tên đàn ông sẵn sàng phục vụ cô!” Bà già đó nói uy hiếp: “Tôi sẽ bảo bọn chúng dạy cô biết thế nào là ngoan ngoãn.”

Tôi không động đậy gì, chỉ nói bình tĩnh: “Người đàn ông tối hôm qua đâu, bà gọi điện bảo anh ta tới đây, tôi có chuyện muốn nói với anh ta.”

Người đàn bà đó im lặng một lúc rồi nói: “Tốt nhất là cô đừng có giờ trò.”

Tôi cười: “Bây giờ tôi thế này rồi thì còn có thể giờ trò gì chứ? Bây giờ tôi chỉ biết cầu trời khấn phật, phù hộ cho các người tuyệt tử tuyệt tôn!”

Người đàn bà dường như không lập tức hiểu ra câu nói của tôi, sau khi bà ta bước đi mấy bước mới quay lại và giáng cho tôi một cái tát, mắng tôi: “Tiện nhân, không cho mày ăn đòn chắc mày thấy không thoải mái....”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 297: Tôi nói đúng không

Kẻ đó lại đến rồi.

Lúc này đã là hoàng hôn, trời cũng đã hơi tối.

Tiếng mở cửa vang lên, sau đó là tiếng bước chân chậm rãi.

Đó là một người đàn ông, hắn ta đi giày da, tiếng bước chân dưới nền thảm khác hẳn với tiếng bước chân của bà già.

“Người cô muốn tìm tới rồi.” Người phụ nữ nói.

Tôi “Ừm” một tiếng, câu đầu tiên tôi nói: “Phiền anh đổi người khác chăm sóc tôi! Chắc anh không muốn nhìn thấy đồ chơi của mình bị kẻ khác hủy hoại.”

Tôi dừng lại một lát, tôi cảm thấy bầu không khí lạnh lẽo khắp căn phòng như mình mong muốn, sau đó mới tiếp tục: “Bà ta đánh tôi, còn nói muốn hủy hoại dung nhan của tôi, rồi sẽ cho những người đàn ông khác đến xử tôi...”

Giọng nói của tôi rất bình tĩnh.

“Tôi nghe nói có rất nhiều người đàn ông khác ở dưới và có ý định chiếm lấy tôi. Cơ thể này của tôi, tôi nghĩ khi anh chưa chơi đủ thì chắc không muốn người đàn ông khác đụng vào. Còn khuôn mặt này nữa, chắc anh cũng không muốn bị người khác hủy hoại nó, bởi vì anh cũng sẽ chẳng hứng thú gì với một người phụ nữ mà mặt mũi không ra làm sao.”

Âm thanh của cái tát mà cô tưởng tượng đã không vang lên, ngược lại đó là tiếng cánh cửa được đóng lại.

Hắn ta đi rồi?

Không, hắn vẫn ở đó.

Chỉ có điều, nếu lúc trước trong căn phòng là ba người thì bây giờ là hai người.

“Cô gọi tôi tới đây để nói cho tôi những điều này?”

Giọng nói xa lạ, đáng sợ đó giống như âm thanh vang lên trong những bộ phim khủng bố, tôi chắc chắn rằng mình chưa từng nghe thấy giọng nói này.

“Bà ta đánh tôi đau quá, thực sự tôi không muốn bị người khác hành hạ như thế.” Tôi nói: “Tôi ”mời anh đến đây là muốn xác nhận với anh vài việc.

“Dựa vào cái gì mà tôi phải trả lời cô?” Vẫn là giọng nói đáng sợ đó.

“Tôi chỉ là muốn hỏi thôi, nếu như anh không muốn nói thì có thể không nói.”

Hắn ta im lặng.

“Anh bắt cóc tôi chắc không phải vì để tống tiền chứ?”

Hắn ta im lặng.

“Chắc anh biết tôi là ai?”

Im lặng.

“Anh Trác....vẫn ổn chứ?”

Hắn ta vẫn im lặng.

“Trác Hàng sao rồi? Tôi thấy cậu ấy bị xe đâm, cậu ấy không sao chứ?”

Câu hỏi của tôi vẫn không có được lời hồi đáp.

Tôi thở dài một tiếng: “Nếu như có một ngày, tôi chết rồi, thì anh cứ lặng lẽ chôn tôi, đừng để bọn họ biết...”

“Cô muốn làm gì?” Kê đó cuối cùng cũng chịu mở miệng.

“Tôi chỉ là cảm thấy, có lẽ, cả đời này tôi cũng không thoát ra được, cũng có thể chẳng cần đợi tới lúc tôi thoát ra được thì tôi cũng bị anh hoặc người của anh giày vò cho tới chết....”

Im lặng.

“Đây là biệt thự đúng không?”

Im lặng, có những lúc, im lặng chính là ngầm thừa nhận.

“Một người có thể ở trong biệt thự, thuê được bảo mẫu, lại còn thuê được người bắt cóc tôi thì nhất định không thiếu phụ nữ, người anh thiếu chỉ là tôi thôi.”

Tôi dám khẳng định như vậy sau khi nghĩ cả hai ngày một đêm.

“Anh không sợ đắc tội với anh Trác, anh và anh ấy không có quan hệ trong làm ăn. Ngày mà anh bắt cóc tôi chính là ngày mà anh ấy cầu hôn tôi, vì thế, anh biết tôi đối với anh ấy quan trọng thế nào, anh không sợ anh ấy nổi trận lôi đình, vì thế..... chỉ có thể là anh có quyền lực hơn anh ấy, hoặc anh có điều gì đó mà anh ấy không dám động tới anh.”

Người đó vẫn tiếp tục im lặng, tôi không lấy gì làm lạ, tôi lại tiếp tục: “Anh Trác là nhân vật có tiếng, một người nổi tiếng trong giới kinh doanh ở Bắc Kinh, anh có biết không?”

“Anh Trác nói, người giàu cũng phân ra làm nhiều loại, gia tộc anh thuộc vào cấp bậc thứ hai, anh dám động vào tôi thì hoặc là anh lợi hại hơn gia tộc anh ấy, hoặc là anh không hề biết đến điều tôi vừa nói.”

Đôi tai tôi hết sức tập trung để lắng nghe động tĩnh từ hán nhưng hán không hành động gì.

“Tôi sống ở thành phố A lâu rồi, tuy là không phải xấu xí gì nhưng tuyệt đối cũng không phải là người con gái đẹp không ai sánh bằng, tôi nghĩ, sẽ chẳng có ai vì dung mạo của tôi mà làm ra những việc phạm pháp thế này.”

Tôi nghe thấy hơi thở của hán có chút thay đổi.

“Tôi bị anh bắt lâu như thế mà anh cũng không uy hiếp đến anh Trác, vì thế, mục đích của anh cũng không phải là tiền.”

Những câu tôi vừa nói thực ra cũng không logic với nhau lắm, chỉ là nghĩ gì nói vậy.

“Hai lần trước anh tới đều không nói gì tôi bèn nghĩ, chắc anh biết tôi, anh không dám nói vì sợ tôi nhận ra anh, ngày hôm nay cũng thế, giọng nói đáng sợ đó của anh chắc là đã dùng qua máy chỉnh âm rồi?”

“Anh sợ bị tôi đoán ra như vậy à?”

Tôi nói rồi bèn cười: “Tay và chân tôi bị xước hết da vì thế mà anh cho người cuốn băng lại, trên người tôi thực ra cũng có bôi thuốc, tôi nghĩ, ít nhiều anh cũng có chút tình cảm với tôi.”

“Trác Hàng, tôi nói có đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 298: Đầu óc cô có vấn đề không

Nói xong câu cuối cùng tôi không nói nữa chỉ đợi anh ta nói.

Tôi đã đợi rất lâu, lâu tới mức tôi tưởng rằng mình đã đoán sai, nhưng cuối cùng thì cậu ta cũng lên tiếng: “Cô rất thông minh, thông minh hơn tôi tưởng, chẳng trách lão ấy thích cô như vậy.”

Lần này là âm tự nhiên, đúng là giọng của Trác Hàng.

Tôi cảm thấy rất không thoải mái vì hai từ “Lão ấy”, tôi rất muốn nói cậu ta làm thế này là không đúng, nhưng tôi cũng rất rõ, tôi càng nói giúp cho anh Trác thì càng làm cho cậu ta nổi điên.

“Cô cũng rất cứng rắn.” Cậu ta ngừng một lát: “Tối qua tôi đã lo rằng cô sẽ tự sát.....nhưng kết quả là cô cũng chỉ tuyệt thực trong có một ngày.....không

được trung trình như tôi tưởng.”

“Xin lỗi, tôi làm cậu thất vọng rồi.” tôi nói: “Nếu đều là người quen rồi thì cần gì phải bịt mắt tôi lại thế này?”

“Được thôi!” Trong giọng nói của cậu ta mang cả tiếng cười, “Đợi tới lúc tôi bỏ miếng vải bịt mắt của cô ra rồi, có phải cô sẽ lại yêu cầu tôi cời trói cho cô?”

“Nếu được như vậy thì mừng quá!” Sau khi biết là Trác Hàng, tôi tự nhiên lại cảm thấy không còn sợ hãi nữa.

Không phải vì tôi quen cậu ta, càng không phải vì cậu ta là con trai của anh Trác, một người có thể bố trí bắt tôi đi một cách hoàn hảo như vậy trong buổi tiệc cuối năm thì tôi sẽ không đánh giá thấp cậu ta ở bất kì mặt nào.

Tôi không còn sợ nữa vì tôi đã biết đối phương là ai.

Đa phần nỗi sợ của con người là không biết mình đang phải đối với mặt ai, nếu đã biết cậu ta là ai thì chỉ cần tôi không chết, sớm muộn gì tôi cũng có thể thoát ra được.

Hơn nữa, tôi tin anh Trác sớm muộn gì cũng sẽ tìm thấy tôi.

Tôi cảm giác cậu ta đang tiến lại gần, bàn tay cậu ta đặt lên mặt tôi, khi mà tôi tưởng anh ta sẽ gỡ bỏ tấm vải che mắt của tôi ra thì cậu ta cúi người xuống, hơi thở của cậu ta phả vào bên tai tôi.

“Có muốn cời trói ra không?” Cậu ta hỏi.

Tôi gật đầu không chút do dự.

“Cũng được! Chỉ cần cô hầu hạ tôi khiến tôi vui thì tôi sẽ tha cho cô.” Cậu ta gần giọng xuống giống như giọng của một tên ác quỷ, một bàn tay của cậu ta lần mò cơ thể tôi.

“Chẳng phải là anh đã có được tôi rồi sao?” Tôi mãi sau mới hỏi lại.

“Đó là cưỡng bức, tôi không tin khi cô ở cùng lão già đó cũng khóc như vậy.” Cậu ta cắn vào tai tôi, “Có thể mê hoặc lão già đó, khiến lão ta cưới cô chắc cô cũng nhiều thủ đoạn lắm, kĩ thuật cũng không đến nỗi nào đúng không? Nhưng sao khi làm chuyện đó với tôi lại khóc rên lên như thế?”

Bàn tay anh ta lần mò cơ thể tôi lúc mạnh lúc nhẹ, cả người tôi run lên cầm cập, nghe cậu ta nói vậy chắc lần trước lúc làm vậy với tôi cậu ta vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn và muốn bù đắp.

“Cô đang sợ hay là đang thêm muốn?” Anh ta khẽ cười, đôi môi anh ta đã rời khỏi tai tôi.

Thêm muốn đồ ma quỷ như hấn ta?

“Khương Kha, tôi nghĩ thế nào cũng thấy lẽ ra cô phải thích tôi hơn mới phải chứ?” Anh ta ngồi bên cạnh giường, dường như đã quên mất việc sẽ tháo miếng vải che mắt ra cho tôi, “Tôi trẻ hơn ông ấy, anh tú hơn ông ấy, tôi tiếp cận với thế giới này cũng trẻ trung hơn...”

Nói rồi, đột nhiên anh ta khẽ cười: “Qua đêm ngày hôm đó chắc cô cũng biết rõ, thể lực của tôi hơn ông ấy....cô nói xem, sao cô lại chọn ông ấy?”

“Ông ấy chỉ có một người con trai là tôi, sau này công ty hay tất cả mọi thứ cũng đều là của tôi, nhà họ Trác trong tay tôi nhất định sẽ còn hơn bây giờ, cô chưa từng tính toán hay sao? Nếu cô bên ông ấy thì qua vài năm nữa ông ấy cũng già rồi, tới lúc đó sẽ không thỏa mãn được cô đâu.”

“Đợi ông ấy già rồi, cô còn trẻ thì cô làm thế nào? Còn nữa, người già rồi bệnh nhiều lắm, cô định sẽ chăm sóc ông già đó sao?”

“Ồ bên tôi thì sẽ khác, chúng ta đều còn trẻ, nếu đi ra ngoài người ta sẽ bảo trai tài gái sắc, nam thanh nữ tú, sau này già rồi cũng có thể nương tựa lẫn nhau. Khương Kha, cô nói xem, rốt cuộc là cô có mất không, đầu óc cô có vấn đề gì không?” Trác Hàng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 299: Phục tùng hay là phản kháng

Tôi đương nhiên là có mắt, đầu óc cũng chẳng có vấn đề gì. Tôi tự nghĩ trong lòng như vậy.

Nếu như không có mắt, đầu óc có vấn đề thì đã chọn loại người biến thái như anh ta rồi. tôi nghĩ.

Tôi quen với anh Trác sớm hơn so với anh ta, khi tôi biết anh ta thì tôi và anh Trác đã ở bên nhau rồi. Bây giờ anh ta thế này, rõ ràng là đang cướp người phụ nữ của chính bố mình, lại còn cường bức. Anh ta làm thế này là bất cóc, hoàn toàn là hành động phạm pháp. Tôi nghĩ.

Anh Trác từng cứu tôi khỏi nước sôi lửa bỏng, yêu thương tôi hết mực, dạy tôi rất nhiều điều, còn anh ta thì sao, ngoài việc chỉ biết ăn chơi thì còn biết cái gì? Tôi nghĩ.

Nghĩ tới đây tôi bèn cười.

“Cô cười cái gì?” Anh ta hỏi, giọng nói rõ ràng là đang có ý cảnh giác.

“Tôi đang nghĩ xem mắt anh, đầu óc anh hơn tôi ở chỗ nào!” Tôi nói: “Vì một người phụ nữ như tôi mà lại biến bản thân trở thành kẻ thù của chính bố mình, anh nói xem, anh từ nhỏ tới lớn đã quen biết với biết bao nhiêu những cô gái ưu tú, sao lại đi thích một con vẹt xấu xí như tôi.”

“Tôi sinh ra rất bình thường, còn anh sinh ra đã ở trong nhung lụa, sinh ra đã ở vạch xuất phát, với gia thế của anh thì anh nên tìm một người phụ nữ có thể giúp đỡ cho tương lai của anh sau này chứ, nếu không phải thiên kim tiểu thư thì cũng phải là con nhà gia thế. Anh nói xem anh tranh giành gì với bố anh? Chắc không phải vì xem phim nhiều quá mà đầu óc có vấn đề chứ?”

“Càng bất lực hơn đó là anh lại giờ trò đó ở ngay trong tiệc cuối năm của công ty! Anh không nghĩ tới thể diện của cha con anh à? Sau sự việc này hai người sẽ trở thành trò cười của thành phố này, sẽ trở thành chủ đề trong mỗi bữa cơm của mọi người.....công ty bỏ ra bao nhiêu tiền như thế nhằm xây dựng hình ảnh nhưng đều bị anh hủy hoại hết rồi.....”

“Đây là người thừa kế tương lai của công ty sao? ” Tôi nói rồi cười, “Đừng có nói đùa nữa, đến tôi cũng không muốn tin.”

“Một người đặt lợi ích công ty sau lợi ích các nhân thì làm sao có thể lãnh đạo được công ty chứ? Mấy ngày nay cha anh không những lo cho vấn đề tâm lý của anh, cho người tìm tôi khắp nơi mà còn nghĩ cách giảm bớt hậu quả của sự việc mà anh gây ra.”

“Nói thực, bố anh thực sự rất đáng thương, kể từ khi tôi vừa quen biết ông ấy thì ông ấy đã thường xuyên nhắc tới anh, nói rằng anh rất xuất sắc, nói rằng anh là niềm tự hào của nhà họ Trác, ông ấy yêu anh như vậy, không ngờ anh lại đối xử với ông ấy thế này.....”

“Trác Hàng, rốt cuộc anh còn có lương tâm không, tìm anh không thấy đau à?” tôi hỏi.

Tôi nghĩ, chắc tìm anh ta cũng không thấy đau, nhưng nếu là con người còn một chút lương tâm thì sẽ tuyệt đối không đẩy người thân của mình vào hoàn cảnh như vậy.

Quả nhiên, anh ta mở miệng rồi, điểm anh ta quan tâm không phải là công ty mà là bố anh ta.

“Khương Kha, cô thực sự làm tôi bất ngờ.” Trác Hàng tự cười một mình: “Mấy ngày hôm trước, cô còn không biết tôi là ai, cô đã khốc lóc van xin tôi tha cho cô, nhưng này hôm nay, khi biết tôi là Trác Hàng thì cô như biến thành con người hoàn toàn khác.....”

“Cô tưởng là cô dạy bảo tôi thế thì tôi sẽ tha cho cô à? cô có biết là cô càng tỏ ra cứng rắn, mạnh mẽ thì tôi càng muốn khiến cho cô phải khóc.”

“Người phụ nữ của lão già đó bị tôi làm cho khóc, làm cho hôn mê, chỉ cần nghĩ thôi cũng khiến người khác thấy hưng phấn....”

“Chẳng phải là cô muốn tôi cười trối cho cô à? Vậy thì thể hiện chút bản lĩnh thực sự đi, nếu như tôi vui cũng có thể sẽ đáp ứng mong muốn của cô.”

Tôi không nói gì, chỉ quay đầu sang một bên.

“Cô nên biết, cô không thể nào thoát khỏi đây, nếu cô chịu phối hợp với tôi thì cô còn đỡ khổ, còn nếu cứ ngang bướng....thực sự tôi không dám đảm bảo tôi sẽ làm gì đâu.” Anh ta nói đầy vẻ uy hiếp.

“Có câu nói thế nào ấy nhỉ? Cuộc sống giống như là bị cường bức ấy, nếu đã không có sức để phản kháng thì hãy ngoan ngoãn hưởng thụ.....cô ở chỗ tôi đây chỉ có hai lựa chọn, hoặc là đau khổ để tôi cường bức, hoặc là vui vẻ ngoan ngoãn đáp ứng tôi.”

“Tự cô nghĩ cho kĩ, phục tùng hay là phản kháng?” bàn tay anh ta lướt trên môi tôi, rồi hất đứng lên: “Tôi đi tắm trước đây, hi vọng khi tôi xong thì cô cũng đã có quyết định của riêng mình.....”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 300: Chẳng qua là anh không chịu thua thôi

Cũng là cảnh đợi người ta đi tắm, cũng là tiếng nước phun từ vòi xuống, cũng là tôi ở trên giường đợi trước, thế nhưng tâm trạng tôi lúc này hoàn toàn ngược lại với trước kia.

Trước đây, khi ở bên cạnh anh Trác, tôi giống như một bông hoa đợi người yêu hoa tới nâng niu chăm bón; Thế nhưng bây giờ lại đổi thành con trai của anh, tôi chỉ mong anh ta đừng bao giờ xuất hiện trên đời này, đầu óc tôi lúc này chẳng nghĩ được gì nữa.

Trong đầu tôi đã vô số lần nghĩ tới Trác Hàng của ngày hôm nay.

Hình ảnh Trác Hàng từng đi bên cạnh anh Trác ở trong vườn trường giống như hai người anh em, rồi ánh mắt của anh ta khi nói với bố anh ta rằng tôi và anh ta là bạn học cùng trường, anh ta của ngày đó khác hoàn toàn với anh ta của bây giờ.....

Bây giờ anh ta ở trong bộ dạng thế nào chứ, ánh mắt anh ta, khuôn mặt anh ta chắc chắn thay đổi rồi, đáng sợ hơn xưa.

Tôi chỉ là một người qua đường, sao anh ta lại đối xử với tôi như vậy?

Tôi không tin một người lại có tình cảm sâu sắc tới mức dù có phải hủy hoại đối phương cũng phải có được đối phương như thế.

Anh ta quá ích kỷ, anh ta chỉ là quá yêu bản thân mình, thứ anh ta đã thích thì nhất định cũng phải thích anh ta, còn tôi, lại thích bố anh ta, vì thế, anh ta tức giận!

Thà hủy hoại tất cả cũng phải có được thứ anh ta muốn có.

Chỉ thế mà thôi.

Tiếng nước trong nhà tắm rất nhanh đã ngừng lại rồi, tôi không kiểm soát được mà run lên lạnh buốt, cảnh tượng của đêm trước đó lại hiện lên trong đầu tôi.

Đó không phải là sự hân hoan, là sự thỏa mãn một phía.

Tôi đau muốn chết, toàn thân chỗ nào cũng ê ẩm.

Anh ta cũng chẳng khác hơn tôi là bao, làm chuyện đó với một kẻ chỉ như một thi thể, anh ta làm thế chỉ là để giày vò tôi, từ lúc bắt đầu tới khi kết thúc, tuy anh ta cũng có lúc cảm thấy thỏa mãn nhưng đa phần thời gian tôi cảm nhận được đó là sự đau khổ, anh ta rên lên như một loài dã thú.

“Bảo bối, đã nghĩ xong chưa?”

Tiếng anh ta truyền vào, rồi anh ta chiếm một phần trên chiếc giường.

Tôi thực sự hối hận hơn bao giờ hết, bị điên nên mới gọi anh ta tới đây, đoán được ra thân phận của anh ta rồi nhưng chẳng có tác dụng gì cả, bây giờ giống như một cục hình đang chờ đợi tôi phía trước.

“Mấy ngày rồi tôi không tắm.” Tôi khẽ nói.

“Ha ha!” Anh ta bật cười, dường như tâm trạng anh ta rất tốt, anh ta kéo chân ra, chẳng mấy chốc anh ta đã đè lên người tôi.

Chỉ dựa vào cảm giác da thịt chạm vào nhau, tôi biết lúc này anh ta chẳng mặc gì trên người cả.

Hơi thở của anh ta phả vào bờ vai tôi, sau đó là cái lưỡi ấm nóng lướt trên da thịt tôi.

“Nhanh thế đã biết làm cho tôi vui rồi?” Anh ta khẽ cắn, “Lại còn biết tắm rửa sạch sẽ nữa.”

Tôi không nói gì.

Anh ta lại khẽ cười, rồi bế tôi lên bước vào phòng tắm.

“Chẳng phải đã nói là sẽ bỏ khăn che mắt cho tôi à?” So với nỗi sợ hãi ngày hôm đó, hôm nay tôi bình tĩnh hơn nhiều rồi.

“Cũng được, tôi càng muốn cô nhìn cho rõ xem ai đang nằm lên cơ thể cô!” Anh ta nói rồi liền bỏ khăn bịt mắt cho tôi, rồi vứt chiếc khăn đó đi.

Tôi nhìn thấy chiếc khăn đã bịt mắt tôi mấy ngày hôm nay, thực tế là một mảnh vải băng, cũng nhìn thấy Trác Hàng đang ngồi bên mép bồn tắm với cơ thể không mặc gì.

Tôi chỉ liếc nhìn rồi lập tức thu ánh mắt về.

“Có cảm thấy cơ thể tôi cường tráng hơn lão già ấy không? Thứ đó cũng to hơn mà!” Anh ta hỏi: “Thực sự không biết mỗi lần tay cô chạm vào làn da chẳng còn chút đàn hồi nào của lão ấy thì cô cảm thấy thế nào?”

Ánh nhìn của tôi sớm đã hướng về phía cơ thể mình, thực sự rất khó coi!

Những vết tím lớn nhỏ hiện rõ trên làn da trắng khắp cơ thể.....

“Trác Hàng, anh có từng nghĩ rằng anh không hề yêu tôi như anh tưởng tượng, chẳng qua là anh không chịu thua thôi!” Tôi nói.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 301: Tôi chỉ thích có mình anh ấy

“Từng nghĩ.” Anh ta nói.

Lần này, tôi lướt tôi bất ngờ, hóa ra anh ta cũng từng nghĩ.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh ta, ánh mắt của anh ta đang hướng về phía cơ thể tôi, ánh mắt đó giống như một kẻ đang nhìn vật sở hữu của bản thân vậy.

Đúng thế, là vật sở hữu của bản thân.

“Có điều, từng nghĩ thì sao chứ?” Trác Hàng nói “Dù thế nào thì tôi cũng đã có được rồi.”

Ánh mắt anh ta chuyển hướng lên trên mặt tôi, anh ta đưa tay ra nâng cằm tôi lên, ánh mắt hai người nhìn thẳng vào nhau.

“Dù sao thì tôi cũng đã có được cô, tôi thắng rồi, nhìn bộ dạng đau khổ mỗi ngày của lão già đó tôi rất vui!”

Lại là “lão già!”

Tôi thực sự không kìm nén được nữa, chỉ trừng mắt nhìn anh ta phẫn nộ: “Trác Hàng, ông ấy là bố anh! Anh ăn nói lễ phép một chút được không?”

“Ha! Tức giận rồi!” Trác Hàng cười: “Cô cũng biết ông ấy là bố tôi? Tôi và cô tầm tuổi nhau, tuổi ông ấy đáng làm bố cô đúng không? Cô có từng nghĩ cô lên giường với một người đáng tuổi bố mình?”

Bố tôi....

Tôi thở dài một tiếng ngao ngán: “Trác Hàng, tôi yêu ông ấy..... anh tha cho tôi được không? Cho dù anh có nhốt tôi cả một đời thì người tôi yêu cũng vẫn là ông ấy.”

“Tại sao?” Đồng tử mắt anh ta sâu hoắm, bàn tay anh ta đẩy cằm tôi lên cao hơn nữa, “Rốt cuộc là cô mưu đồ gì ở ông ấy?”

“Tôi thích anh ấy, lần đầu tiên gặp anh ấy tôi đã thích rồi.” Tôi nhìn thẳng vào mắt Trác Hàng: “Tôi thích sự chín chắn, sự nho nhã của anh ấy, tôi thích anh ấy và anh ấy cũng thích tôi.....”

“Cô thích người nhiều tuổi?” Anh ta dường như không tin vào tai mình.

“Tôi không biết, tôi chưa từng thích ai khác, tôi chỉ thích có một mình anh ấy.” Tôi nói.

“Tôi cũng chưa từng thích ai khác, tôi chỉ thích có mình cô.” Trong ánh mắt anh ta là sự đau khổ, có chút hỗn loạn, anh ta cúi người xuống, cắn lên môi tôi.

Khi mà lưỡi của anh ta luồn vào trong miệng tôi, tôi không do dự mà cắn cho anh ta một cái.

Anh ta cũng không thu lưỡi về, mùi máu tanh lan ra trong miệng.

Anh ta lấy tay bóp vào hàm tôi buộc tôi phải mở miệng ra.

Đợi tới khi anh ta cảm thấy đủ rồi anh ta mới chịu bỏ tôi ra.

“Cắn người khác không phải thói quen tốt đâu nhé!” Anh ta vỗ vào mặt tôi, bộ dạng đó giống như thể đang vỗ vào má một con chó rất lớn, “Thật không biết lão già đó đã cho cô ăn bùa mê thuốc lú gì khiến cô cứng đầu như vậy.....”

Ánh mắt anh ta nhìn xuống nước trong bồn, nước đã gần cao lên tới mép bồn.

“Chẳng phải là muốn tắm à? Để tôi tắm cho cô!” Bàn tay anh ta đặt lên cổ tôi rồi từ từ trượt xuống dưới.

“Anh coi trời cho tôi, tôi tự mình tắm.” Tôi xoay xoay hai cánh tay bị trời phía sau.

Kẻ bất cộc này đúng là thiên tài, hẳn có thể trói hai tay tôi khiến cho mười ngón tay tôi không thể động đậy.

Dù tôi có quỳ xuống, ngón tay có thể chạm vào sợi dây thừng trói ở chân nhưng cũng không làm được gì.

“Cô thấy tôi điên hay là ngu thì mới giúp cô cởi trói chứ?” Anh ta khẽ cười: “Hơn nữa, tôi thích tắm cho cô lắm! Nghĩ tới việc bàn tay mình được khám phá khắp thân ngọc ngà này tôi cảm thấy rất phấn khích!”

Tôi nhìn những ngón tay của anh ta lượn khắp cơ thể tôi, tùy từng chỗ mà anh ta dùng lực hoặc không dùng lực, đó là một nỗi nhục mà không từ nào có thể diễn tả nổi....

“Nếu đã không muốn nhìn đến thế thì việc gì phải bảo tôi bỏ bật mắt ra cho cô?” Anh ta khẽ nhếch mép cười, “Khương Kha, tôi thực sự rất muốn biết, bình thường cô và lão già đó ở bên nhau sẽ thế nào? Khi mà ông ta khiến cho cô thế cô tím tái liệu cô cũng cảm thấy như bây giờ không?”

Anh ta dùng ngón tay gõ gõ vào cổ tôi: “Còn nhớ lần đầu tiên tôi nhìn thấy ở đây có vết tích bị người ta hôn, con tim tôi đã đau tới mức..... người phụ nữ mà tôi thầm thương trộm nhớ không ngờ lại bị người khác chiếm mất rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 302: Để tôi chết hoặc thả tôi đi

“Trác Hàng, có phải dục vọng chiếm hữu của anh hơi kì quái không? Tôi gặp bố anh sớm hơn gặp anh cả trăm năm, anh không có bất kì lí do gì để tỏ ra ám ức ở thời điểm này! Tôi và bố anh không hề nợ anh bất cứ thứ gì.”

Tôi quay mặt sang một bên, bởi vì anh ta đang tắm phía sau lưng cho tôi.

“Hức....”

Tôi thở dài một tiếng, đau, khắp cơ thể là những vết tích của việc bị anh ta hành hạ, phía sau còn nghiêm trọng hơn cả phía trước.

Kẻ biến thái Trác Hàng hẳn lật ngược tôi lại cũng không nói, nhưng hẳn còn không ngừng cắn vào lưng tôi.

“Bây giờ biết đau rồi à? Đúng là đáng đời!” Anh ta cười lạnh lùng: “Nếu không phải lưng cô toàn dấu vết do ông ta để lại thì tôi cũng không tới mức cố hết sức để xóa những vết tích đó đi! Vì thế, đau thì cũng cố mà chịu.”

Nói tới đây, anh ta đột nhiên dừng lại, bàn tay anh ta trượt trên lưng tôi.

“Khương Kha, cô nói xem, nếu tôi chụp ảnh cho cô rồi gửi cho lão già đó thì ông ấy chắc sẽ tức điên lên nhỉ? Người phụ nữ ông ấy vừa mới cầu hôn liền bị người khác làm thành ra thế này!”

“Đừng....” Tôi buột miệng phản ứng.

Nói xong câu này tôi lập tức hối hận.

Trác Hàng thích giày vò tôi như thế, thứ tôi càng không muốn thì hẳn lại càng muốn làm.

Tôi không có cách nào tưởng tượng, bản thân như thế này, nếu anh Trác biết thì anh ấy sẽ đau khổ thế nào....

“Cô nói đừng là tôi sẽ thôi à?” Anh ta đứng lên, đi ra khỏi phòng tắm.

Ngay sau đó, tay anh ta cầm một chiếc điện thoại và bước vào, camera máy ảnh hướng về phía tôi.

Tôi bắt đầu sợ hãi.

Nỗi sợ hãi ngấm vào tận xương tủy còn đáng sợ hơn cả sự cuồng bức của anh ta lần trước.

Khi đó, tôi tuyệt vọng, còn bây giờ, nói chính xác hơn là vô cùng sợ hãi....

Tôi không chút do dự liền quay đầu đi, rồi đập đầu mình vào tường được lát đá hoa.

Tôi muốn chết.

Khi một người không chịu đựng được nỗi đau trong lòng thì sẽ chọn chạy trốn, và một trong số những cách để chạy trốn đó chính là tìm đến cái chết.

Tôi không biết tôi đã đập bao nhiêu lần, cũng có thể là ba, là năm, tôi nghe thấy hơi thở lạnh lùng của Trác Háng, nghe thấy tiếng anh ta vứt điện thoại đi, tôi biết anh ta đang nâng tôi lên từ bồn nước.....

Lại một lần nữa tôi ngửi thấy mùi máu, đó là máu chảy từ trên đầu tôi xuống.

Thứ chất lỏng tanh tanh âm ẩm

“Đề tôi chết....hoặc là, thả tôi đi....”

Bên tai, là tiếng rên lên như loài cầm thú của anh ta.

Tôi muốn chết.

Lại một lần nữa tỉnh dậy, toàn thân tôi từ trên xuống dưới đều được chăm sóc qua rồi.

Vết thương mới trên đầu, vết thương cũ trên cơ thể.

Trong căn phòng, người phụ nữ phục vụ tôi cũng đã đổi rồi, đổi thành một người tôi chưa từng gặp, thậm chí tôi còn miễn cảm phát hiện, khóa phòng cũng được thay rồi.

Trước đây là loại khóa phổ thông, còn bây giờ là loại khóa vân tay.

“Cô ơi, cậu Trác bảo tôi hỏi cô là hôm nay cô muốn ăn cơm hay truyền nước ạ?”

“Phiền thím thay tôi hỏi anh ta, thả tôi đi hay muốn tôi chết?”

Người phụ nữ há hốc miệng, không nói lên lời.

“Thím muốn nói gì?” Tôi hỏi.

“Cô ơi, cô chống lại cậu chủ thì không có lợi gì đâu.” Người phụ nữ nói.

Đương nhiên tôi biết không có lợi, vết thương trên đầu chính là bằng chứng, thế nhưng, sau khi tôi bị thương anh ta cũng không làm gì tôi nữa đúng không?

Xét về một góc độ nào đó thì tôi thả bị thương còn hơn.

“Xin hỏi, tôi phải xưng hô với thím thế nào đây?” Tôi hỏi.

“Tôi họ Trương, cô có thể gọi tôi là thím Trương.” Người phụ nữ đáp.

Tôi gật đầu: “Thím Trương, xin hỏi có thể tìm giúp tôi một bộ quần áo không?”

Thím Trương tỏ vẻ khó xử, khẽ nói: “Cậu chủ bảo, cô không cần phải mặc quần áo.”

Tôi khẽ hức một tiếng, ánh mắt hướng về phía cửa sổ: “Thím có biết đây là đâu không?”

Thím Trương do dự một lát: “Xin lỗi cô, tôi không thể nói được.”

Tôi lại một lần nữa gật đầu: “Được rồi, kể cả chị không nói thì tôi cũng có thể nhìn.”

Mấy ngày trước mắt của tôi bị bịt lại nên không nhìn thấy phía ngoài, nhưng hôm nay thì miếng vải đó đã được bỏ ra, chỉ cần tôi đi tới được bên cạnh cửa sổ, kéo rèm ra là có thể nhìn thấy cảnh vật phía ngoài.

“Thím giúp tôi hỏi anh ta, phiền thím nói với anh ta, tự sát thì có cả trăm ngàn cách, hỏi anh ta xem anh ta muốn nhìn thấy cách nào nhất.....”

“Cô à....” Thím ấy muốn khuyên tôi.

“Tôi không có quần áo để mặc, vì thế, lần sau khi thím bước vào thì hãy gõ cửa trước, đợi tôi chui vào chặn rồi hãy vào.....”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 303: Ngày mai hãy đi được không_

Khi thím Trương đi ra ngoài gọi điện, tôi từ trên giường nhảy xuống, nhảy tới bên cạnh cửa sổ.

Lọt vào tầm mắt tôi đầu tiên là một vườn hoa, phía xa là những căn biệt thự tạo hình độc đáo, thiết kế theo phong cách nước Anh, mỗi khu biệt thự đều có vườn hoa trước sau.

Cảm ơn tôi đã ở trong công ty bất động sản một thời gian dài, tôi hiểu rõ như lòng bàn tay tất cả những khu bất động sản của thành phố này.

Nếu như đúng là tôi vẫn đang ở thành phố A thì tôi đã biết mình đang ở khu vực nào.

Tôi lại dùng mắt ước chừng khoảng cách tôi đang đứng với vườn hoa, tôi đoán được mình đang ở tầng ba.

Ở độ cao như vậy nếu thực sự nhảy từ trên này xuống thì chưa chắc đã chết, nhưng khả năng tàn phế là rất cao.

Trong phòng không có bất kì phương tiện nào để có thể liên lạc với bên ngoài, tôi vắt óc nghĩ xem tự cứu mình thế nào.

Có một câu nói thế này: “Thông minh quá đôi khi sẽ bị làm cho rối trí.”

Cách để tự sát thì đúng là có cả trăm ngàn cách, ví dụ như úp mặt xuống nước, ví dụ như giật điện, hoặc là nhảy lầu, thế nhưng, với một người bị hạn chế hết mức hành động thì trong đầu có bao nhiêu ý tưởng để tự sát cũng không có tác dụng gì.

Thím Trương sau khi thông báo cho Trác Hàng thì đem lại câu trả lời là: “Cậu chủ nói, đương nhiên là cậu không nỡ để cô chết, cậu mời cô dùng cơm trước, còn những chuyện khác, đợi lát nữa cậu tới sẽ bàn bạc với cô.”

Tôi biết Trác Hàng không muốn tôi chết, một khi tôi chết thì anh ta thua hoàn toàn.

Tôi dường như ăn cơm với tâm trạng khá vui vẻ.

Thím Trương tốt hơn vạn lần so với người đàn bà lần trước, biết tôi mấy ngày không ăn gì nên đã chuẩn bị cho tôi cháo và rau xanh.

Tôi nghĩ đi nghĩ lại lát nữa sẽ đàm phán với Trác Hàng thế nào, đợi sau khi anh ta thả tôi ra tôi sẽ đi gặp anh Trác với bộ dạng thế nào đây...

Cuối cùng Trác Hàng cũng tới, câu đầu tiên anh ta hỏi tôi là: “Cô thực sự thả chết cũng không ở bên tôi?”

“Tôi không yêu anh.” Tôi nói.

“Tôi biết cô không yêu tôi, người cô yêu là bố tôi.” Anh ta nói: “Chuyện này vài ngày trước cô đã nói với tôi rồi.”

Tôi gật đầu.

Anh ta đứng lên, rót một cốc nước, rồi tiến lại gần, đặt cốc nước xuống bàn và đỡ tôi ngồi dậy rồi đưa cốc nước cho tôi uống.

“Ngày mai hãy đi, được không?” Khi uống nước tôi đã nghe thấy anh ta nói như vậy.

Trong lòng tôi vô cùng vui mừng, tôi liếc mắt lên nhìn anh ta, vậy là anh ta định thả tôi ra rồi sao?

Trong ánh mắt anh ta là nỗi buồn vô tận.

Tôi mất kiểm soát mà gật đầu một cái, cũng chỉ có một đêm thôi, tôi nghĩ.

“Rất ít khi thấy cô ngoan thế này.” Anh ta đưa tay ra, xoa xoa đầu tôi: “Sớm ngoan ngoan thế này phải tốt không, ở đây lâu thế rồi mà ngày nào cũng như con nhím xù lông.”

Anh ta nói rồi đặt cốc xuống rồi giúp tôi tháo sợi dây thừng buộc chân tôi ra.

Trong lòng tôi lại một lần nữa thấy mừng rỡ, anh ta thực sự sẽ tha cho tôi chứ!

Tiếp sau đó anh ta giúp tôi cởi dây trói phía sau lưng.

Tôi xoay xoay hai cổ tay: “Có thể tìm cho tôi bộ quần áo không?”

“Để tôi sai người sáng mai mang tới, còn nếu thực sự cần mặc thì hãy mặc đồ của tôi đi.” Anh ta nói rồi anh ta cởi chiếc áo vest trên người ra đưa cho tôi.

Dù sao thì cũng còn hơn là không có, tôi chẳng do dự mà nhận lấy chiếc áo của anh ta và mặc lên người mình.

Tôi thấy anh ta khẽ cười, nụ cười có chút kì lạ.

Nhưng tôi cũng không nghĩ nhiều.

Sau đó nữa thì chỉ là anh ta nói, nói về những gì anh ta đã trải qua từ nhỏ tới giờ.

Sau khi tới nước Anh, làm thế nào để thích ứng với thành phố đó, quen với người bạn đầu tiên thế nào, làm thế nào để hòa nhập, cũng từng thử yêu....thế nhưng cuối cùng anh ta không làm được.....

Trong câu chuyện của anh ta tôi nghe thấy một người đàn ông si tình hơn bao giờ hết.

Chỉ đáng tiếc, sự “si tình” của anh ta đã mang tới một sự đau buồn.

Sau đó nữa thì trời đã tối, anh ta nói: “Đi tắm đi, ngày mai cô đi rồi, chắc cô cũng muốn rời khỏi đây sạch sẽ một chút chứ!”

Anh ta nói cũng đúng, tôi bèn đi tắm.

Tiếp sau đó không biết mê một thế nào mà tôi ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 304: Lão già đó đầu bạc hết rồi

Tôi ngủ thiếp đi và khi tỉnh lại, đầu tiên là tôi cảm thấy dường như có người nào đó đang đè lên người tôi, tôi nghe thấy tiếng rên và tiếng thở gấp gấp, rất nhanh sau đó tôi ý thức được đó là những âm thanh được phát ra từ miệng của chính mình.

Mở mắt ra, tôi nhìn thấy quả nhiên là Trác Hàng đang nằm trên người tôi.

“Anh đang làm cái gì đấy?” Tôi không những cảm thấy xấu hổ, còn thấy phần nộ nữa.

Tôi vùng vẫy muốn ngồi dậy, nhưng phát hiện toàn thân đang mềm nhũn ra không còn chút sức lực nào, hơn nữa cả người tôi đang bị anh ta ghì chặt xuống.

“Đương nhiên là đang làm cô thỏa mãn.” Anh ta cười và nhìn tôi: “Vốn tôi không biết đâu, nhưng bây giờ tôi hiểu rồi, hóa ra những lúc cô chịu phối hợp thì cảm giác lại thích như vậy.”

Anh ta vừa nói vừa dùng hành động nói cho cô biết anh ta muốn gì.

Tôi không chịu được mà lại kêu lên, cơ thể tôi lúc này chính tôi cũng không khống chế được....

“Anh đã dùng thuốc với tôi?” Tôi dường như đang chất vấn. Cơ thể tôi thế này, tôi biết rất rõ nhưng vẫn hỏi.

“Không dùng thuốc với cô thì sao tôi có thể cảm nhận được cái cảm giác mà lão già đó đã được hưởng?” Anh ta rất đắc ý, cơ thể anh ta lại ghì cơ thể tôi xuống, mặt anh ta áp sát vào mặt tôi: “Khương Kha, cô không biết đâu, lúc cô kêu lên ấy nó mới tuyệt làm sao, còn cả cơ thể này nữa, từ trước tới giờ tôi không hề biết cơ thể của phụ nữ lại có thể mềm tới vậy, mềm từ ngoài vào trong.”

“Chẳng phải anh nói là thả tôi đi sao?” Tôi hỏi.

“Thả cho cô đi còn gì, cô xem, bây giờ toàn thân cô trên dưới có bó buộc gì đây, chỉ cần cô muốn đi thì lúc nào đi cũng được.” Anh ta cười vô cùng đều giả “Chỉ sợ cô không muốn đi thôi!”

“Anh đi ra ngoài, tôi muốn rời khỏi đây.” Tôi gầm lên.

Anh ta vừa cười vừa rời đi.

Khi anh ta rời đi là tôi đã biết thứ thuốc mà anh ta dùng với tôi nó mạnh tới mức nào.

Chỗ đó trên cơ thể tôi dường như tê liệt đi không còn cảm giác nữa rồi.

Tôi muốn đi! Tôi nghiêng răng cắn chặt môi, tôi phải đi khỏi nơi này.

Tôi trúng độc rồi, tôi có anh Trác, tôi không muốn ở cùng cái tên ác quỷ này! Tôi cố gắng bò dậy, thế nhưng dù tôi có dùng hết sức thì ngay đến cả việc

lật nghiêng người lại tôi cũng không làm được.

Ngoài thứ độc được đó chắc hẳn không thêm loại gì khác.

Tôi nhớ tới cốc nước khi hắn đưa cho tôi ngày hôm qua, cuối cùng thì tôi cũng hiểu sao anh lại dễ dàng coi trời cho tôi như thế.

Bởi vì anh ta biết, tôi có trốn cũng không trốn được.

.....

Tôi thực sự bị Trác Hàng bỏ tù rồi.

Tôi cảm thấy bản thân mình giống như một miếng thịt ôi, mỗi ngày đều nằm trên giường, sự vận động duy nhất chính là việc sau khi hắn tới thì thỏa mãn dục vọng cho hắn.

Tôi không ăn cơm mà chỉ truyền đạm, thỉnh thoảng có người cho tôi uống nước, tôi chẳng khác nào người thực vật.

Đúng thế, ngay cả việc tự sát tôi cũng không làm được.

Tôi chỉ có thể nằm yên tại đó.

Rồi, một loại thuốc khác sẽ làm cho tôi tỉnh lại, sau đó hắn tùy ý sắp đặt tư thế cho tôi...

Thế nào là sống không bằng chết.

Điều tôi hối hận nhất đó là lúc trước có nhiều cơ hội đều tự sát thế mà tôi vẫn không chết.

Tôi không còn tính thời gian nữa, mỗi ngày mặt trời mọc mặt trời lặn, tôi cũng không biết, tôi chỉ mong có một ngày anh ta chán ngấy rồi thì sẽ vứt tôi vào thùng rác.

“Sao cô không nói gì?” “Làm việc này với một thi thể có thấy thú vị không?” “Cô hơn một thi thể rất nhiều.”

Cuộc đối thoại như vậy chỉ có một lần, sau đó thì là như thế này:

“Sao cô không nói gì?” “.....”

“Trước đây cô nói nhiều lắm mà?” “.....”

“Mẹ kiếp, cô nói gì đi chứ?” “.....”

“Cô có tin tôi đem hết ảnh của cô gửi cho lão già đó không?” “.....”

Tôi không nói gì, tôi nghiêng đầu sang một bên với vẻ ghét bỏ, mãi cho tới khi hắn rời đi nước mắt của tôi mới lăn chầy xuống.

Anh Trác của tôi không tìm thấy tôi, cảnh sát cũng không tìm thấy tôi...

Tôi sắp chết rồi tôi còn sợ cái gì?

Sau đó, anh ta tưởng tôi cảm rồi, nhưng vẫn thao thao nói chuyện với tôi.

“Lão già đó thực sự già rồi, đầu bạc hết cả rồi....”

“Lão già giao công ty cho tôi rồi, cô biết ông ấy đi đâu rồi không? Ông ta đi tìm cô đấy.”

“Ha ha, ông ta tưởng cô bị bọn xấu bán đi rồi...”

“Cô biết không? Ông ta cũng đã hoài nghi tôi, nhưng tôi thông minh hơn ông ta....”

“Khương Kha, cô có biết bây giờ trông cô thế nào không?”

Anh ta cầm gương tới trước mặt tôi, tôi nhìn người phụ nữ như khúc gỗ trong gương, tôi đã nghĩ rất lâu, cũng không nhớ ra năm đó tôi bao nhiêu tuổi....

Tốt nghiệp đại học, đi làm một năm rưỡi, sau đó thì bị bỏ tù ở đây.....

Có lẽ là 25 tuổi, hoặc 26 gì đó....

Rất tốt, cuối cùng thì tôi cũng phải chết rồi.

Đợi tôi chết, tôi không còn phải lo lắng điều gì nữa, anh Trác cũng già rồi.

Tôi lúc anh ấy chết đi, có thể chúng tôi sẽ được gặp lại nhau ở địa ngục, hoặc cũng có thể là thiên đường....

Anh ấy từng cầu hôn tôi, anh ấy nói anh ấy yêu tôi....

Tình cảm tôi dành cho anh ấy chưa bao giờ vơi đi cả.....

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 305: Sức sống như cỏ dại

Tôi có thai rồi.

Lúc phát hiện bản thân mang thai, bụng tôi đã nhô ra, đứa bé đã được 4 tháng.

Tôi là một người không có tuổi thơ, không có động lực sống, đương nhiên cũng không quan tâm tới sự bất thường của cơ thể.

Tôi chỉ thấy kỳ lạ là, Trác Hàng cho tôi uống nhiều thuốc tránh thai như vậy, lúc hưng phấn, anh ta ta còn đẩy vào tôi cả ngày cả đêm, đứa bé này, sao vẫn có thể sống được?

Sức sống của nó thật giống như cỏ dại!

Trác Hàng sau khi biết tin tôi mang thai lại rất vui mừng, đứa bé là con của anh ta.

Anh ta dừng hẳn việc cho tôi uống thuốc gây mê, cũng dừng hẳn các loại thuốc khác, nhưng anh ta vẫn làm chuyện đó, chỉ là nhẹ nhàng hơn trước kia.

Thuốc bỏ cũng dần dần không uống nữa.

Dạ dày của tôi đã lâu rồi chưa ăn uống gì, mỗi lần chỉ có thể húp cháo loãng.

"Khương Kha, đây là con của chúng ta! Em có vui không? Sau này chúng ta sẽ là một gia đình."

"Đặt tên gì cho thằng bé? Em học tiếng Trung, em đặt tên cho thằng bé đi."

"Tôi đúng là mạnh mẽ hơn lão già ấy của em, em và ông ta bên nhau lâu như vậy mà không có thai, vậy mà ở bên anh là mang thai liền..."

"Sau này có một cậu nhóc gọi anh là bố, gọi em là mẹ rồi!"

Thật ra tôi vốn không có chút cảm tình nào với đứa con của Trác Hàng, nhưng, đứa bé này, từ ngày tôi biết đến nó, tôi bỗng lại có chút tình cảm khác thường với nó.

Nó sẽ kéo dài sinh mạng của tôi sao?

Thình thoảng, tôi đặt tay vào bụng.

Con à, mẹ sẽ đưa con đi!

Đúng thế, khi Trác Hàng dừng việc cho tôi uống thuốc gây mê, tôi đã nghĩ đến việc bỏ trốn, đúng, tôi nhất định sẽ bỏ trốn.

Tôi sẽ đối xử thật tốt với đứa bé, bất luận nó là trai hay gái, nó vẫn là con của tôi, tôi sẽ chăm sóc tốt cho nó, để nó khoẻ mạnh lớn lên.

Nó không có bố, nó chỉ có tôi.

Để thuận lợi cho việc bỏ trốn khỏi nơi đây, tôi phải giữ vẻ mặt ôn hoà với anh ta.

Mỗi lần, chỉ cần nhìn thấy dáng vẻ tôi sờ tay vào bụng, khẽ mỉm cười, anh ta lại đặc biệt hoà nhã.

Anh ta bắt đầu để ý tới việc ăn mặc của tôi, nhưng không như lúc đầu là để tôi ăn mặc thiếu kín đáo.

Anh ta bắt đầu học cách chỉ đơn thuần là ôm tôi đi ngủ, chứ không làm bất kì chuyện gì khác.

Anh ta bắt đầu học cách kể chuyện cho đứa bé, thi thoảng còn ghé sát tai vào bụng tôi, nói là để nghe tiếng đứa nhỏ.

Đã lâu rồi tôi chưa được phơi nắng, đã lâu không được hít thở không khí trong lành, lâu rồi chưa nhìn thấy bầu trời đầy mây xanh.

Trong căn biệt thự, ngoài thím Trương, còn có hai người đàn ông khác giống như là vệ sĩ, bên ngoài còn có camera an ninh. Tôi, một phụ nữ mang thai, sức lực còn yếu ớt, muốn bỏ trốn khỏi nơi đây thật là chuyện khó như lên trời.

Tôi cố tìm những cơ hội khác, ví dụ như đi bệnh viện khám thai, tôi không tin rằng trước khi tôi sinh đứa bé, Trác Hàng không đưa tôi đi bệnh viện kiểm tra.

Tôi bắt đầu tính toán, làm cách nào mới có thể thoát khỏi đây.

Sự uất ức trước kia đã biến mất, não tôi đã bắt đầu suy nghĩ trở lại.

Hôm đó, Trác Hàng rời khỏi biệt thự từ sớm.

Trước khi rời đi, anh ta dặn tôi ngủ thật ngon, nói rằng tối anh ta sẽ quay lại.

Tôi có chút buồn bực, dạo gần đây, anh ta ta đến biệt thự ngày càng nhiều. Lòng tôi không vui nhưng không nói được gì, trái lại chỉ biết cười, sau đó lại đi ngủ.

Mang thai vốn rất thèm ngủ.

Sau đó, tôi bị đánh thức bởi âm thanh cái cọ ồn ào, dưới tầng có người chửi mắng, mắng là hồ ly tinh, hét thật to kêu cô ta cút đi.

Tôi buồn bực, đây không phải là khu cao cấp sao? Người phụ nữ chanh chua này là ai vậy?

Tôi đi dép lê, rồi mở cửa phòng.

Đôi mắt tôi nhìn thấy hai người một mẹ một con, khí thế hung hăng đang từ dưới tầng đi lên. Trong phòng khách phía dưới, bốn tên vệ sĩ và thím Trương đang bị chế ngự, đối phương có ít nhất 10 người.

"Mẹ, cô ta mang thai rồi!" Người phụ nữ trẻ dường như nhìn thấy điều gì đó bất thường liền chỉ tay về phía tôi rồi hét lên.

"Các người là ai?" Tôi mở miệng.

Lâu rồi không nói chuyện nên giọng tôi có chút khàn khàn.

"Cô còn hỏi tôi là ai sao?" Người phụ nữ trẻ dường như không ngờ tới, "Cô nói đi, thứ trong bụng cô có phải là của Trác Hàng không?"

Tôi chợt hiểu ra chuyện gì đang xảy ra!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 306: Kết truyện

Tôi không nhịn được cười, tôi và anh Trác bên nhau lâu như vậy, tôi vẫn luôn cho rằng tôi là kẻ thứ ba, nhưng sự thật nói với tôi rằng, anh Trác đã ly hôn rất nhiều năm rồi.

Sau này, tôi bị Trác Hàng giam lỏng, anh ta ngày càng cường bức tôi, đến mức tôi mang thai con của anh ta, giờ người phụ nữ trẻ khí thế hung hăng này, tám phần là vợ chính thức của anh ta...

Anh Trác từng nói, cuộc hôn nhân của Trác Hàng chỉ là mai mối từ trước, anh nói Trác Hàng rất hiểu chuyện, bây giờ xem ra, cũng đúng là hiểu chuyện thật! Quả thật là biết cưới vợ môn đăng hộ đối.

Hai mẹ con trước mắt, vừa nhìn đã thấy hùng hực khí thế, bọn họ dẫn tới hơn 10 vệ sĩ, xem ra cũng không phải là gia đình bình thường.

"Cô cười cái gì?" Người phụ nữ trẻ hỏi.

"Anh ta kết hôn lúc nào, tôi cũng không biết." Tôi vẫn cười, cũng hoàn toàn không muốn biết câu trả lời, sau đó, tôi lại hỏi, "Bố mẹ của Trác Hàng ở đâu, các người biết không?"

"Chú Trác?" Người phụ nữ có chút bất ngờ. Cô ta hoài nghi nhìn vào bụng tôi, dường như muốn biết rốt cuộc đứa bé trong bụng tôi là của ai.

"Đúng, Anh Trác, tôi có chuyện quan trọng muốn tìm anh ấy." Tôi thấy chiếc điện thoại cô ta đang cầm trên tay, "Tôi có thể dùng điện thoại của cô gọi điện một chút được không?"

Tôi nhìn mẹ của cô ta, mẹ cô ta vẫn không nói gì, vậy nên tôi tiếp tục nói: "Yên tâm, không phải tìm Trác Hàng, nói thật, có thể gặp được hai người, tôi rất vui."

Người phụ nữ trẻ có chút chần chừ đưa điện thoại cho tôi.

Bây giờ, dù đã rời xa anh Trác đã lâu như vậy rồi, tôi cũng không biết tại sao, khi tôi bắt đầu ấn phím gọi, trong đầu tôi vẫn nhớ số điện thoại của anh.

"Tu...tu...tu" âm thanh từ ống nghe truyền lại.

Anh vẫn chưa bắt máy, nước mắt tôi bắt đầu rơi xuống, tôi từng cho rằng cả đời này của tôi sẽ không bao giờ còn có dũng khí gặp lại anh, nhưng khi tôi có cơ hội được liên lạc với thế giới bên ngoài, người đầu tiên tôi nghĩ đến, vẫn chính là anh.

"Khương...Khương Kha...cô là Khương Kha..."

Người phụ nữ trẻ nhìn tôi kinh ngạc, bộ dạng như nhìn thấy quỷ sống.

"Bội Bội..."

Cuối cùng giọng nói của anh Trác cũng vang lên, có chút mệt mỏi.

Tôi hít thật sâu, đôi môi run rẩy, một hồi lâu vẫn chưa mở lời.

"Bội Bội, em đang khóc sao? Tiểu Hàng lại bắt nạt em sao?" Giọng nói có chút bất lực, tôi dường như có thể đoán được rằng anh đang bóp sống mũi.

Tôi hít một hơi, giọng nói run rẩy, cuối cùng tôi cũng nói: "Anh Trác...Trác...là em..."

Tôi nghe thấy tiếng vỡ của đồ sứ, nghe thấy anh gào lên: "Khương Kha, em đang..... em đang ở đâu?"

Giọng nói của anh quá lớn, thậm chí khiến màng nhĩ tôi đau nhói.

Tôi nhìn về phía hai mẹ con bọn họ, trước đây tôi có đoán nơi này là đâu, nhưng bây giờ tôi cần xác nhận lại một lần nữa.

Người phụ nữ trẻ báo cho tôi một cái tên, quả đúng như tôi dự đoán.

Tôi đọc địa chỉ cho anh Trác, "Khương Kha, em đợi tôi! Tôi sẽ tới lần ngay." Giọng nói anh gấp gáp, tôi có thể đoán rằng anh đang chạy ra bãi đỗ xe.

"Em đưa điện thoại cho Bội Bội đi." Anh nói.

Tôi nghe theo lời Trác, đưa điện thoại cho người phụ nữ trẻ, người phụ nữ hoài nghi nhìn tôi, rồi lại căng thẳng, cô nói trong điện thoại vài tiếng "Được."

Sau khi tắt máy, cô nói: "Chú Trác bảo tôi trông nom cô, đừng để ai bắt cô đi."

Tôi thần thờ gật đầu, thần thờ nhìn vào cái bụng đang nhô lên của tôi, bỗng nhiên không biết làm như này là đúng hay sai.

"Đứa bé là của Trác Hàng?" Cô ta hỏi.

Tôi do dự, sau đó gật đầu.

"Người bắt cô đi, cũng là Trác Hàng?" Cô ta hỏi.

Tôi lại gật đầu.

"May là cô không sao." Mẹ của người phụ nữ trẻ lúc này mới mở lời, "Hơn nửa năm nay, Trác Ngụy đã điên cuồng tìm cô, chúng ta xuống dưới tầng đợi anh ấy!"

"Cảm ơn." Tôi hơi gấp người, đi xuống dưới tầng.

"Tại sao không bỏ trốn?" Người phụ nữ tên Bội Bội nói sau tôi.

"Bởi vì, không trốn được." Bất kì người nào, nằm trên giường sống như người thực vật, sao có thể bỏ trốn được chứ.

"Khương Kha, cô yêu anh ấy không?" Bội Bội hỏi.

"Cô nói là ai?" Tôi dừng bước, quay người lại.

Chính tại khoảnh khắc ấy, một lực mạnh nào đó đẩy tôi, tôi như quả dưa lăn xuống.

Tôi nghe thấy tiếng kêu của người phụ nữ sau tôi

Bụng tôi đau không chịu được, nhưng đầu vẫn vô cùng minh mẫn.

Tôi có thể cảm nhận được, sinh linh bé bỏng trong bụng tôi đang dần mất đi, con của tôi.

Đứa bé có sức sống như cô đại kia, nó đang dần chết.

Cảm giác đau đớn, bao trùm mọi giác quan khác của tôi.

Khi tôi bắt đầu thấy chóng mặt, tôi bỗng nhớ tới cuộc trò chuyện giữa tôi và anh:

"Rõ ràng em không bị cận, sao lại đeo kính chứ?"

"Bởi vì, hình như anh thích dáng vẻ em lúc đeo kính hơn, dễ nổi thú tính."

"Anh mới có thú tính thì có! Anh mới là mặt người dạ thú."

"Kha, lần đầu tiên là em ngang ngược, cứng đầu; lần thứ hai là em nói ngày hôm qua không đáp ứng đủ, sáng sớm ngày hôm sau lại quyến rũ tôi, làm tôi suýt chút nữa đến bay cũng không đuổi kịp; lần thứ ba, là em cầu xin anh giải độc cho em, tối hôm đó, em muốn bao nhiêu lần, em có biết không?"

"Em..."

Anh Trác của em, đến cuối cùng em vẫn muốn gặp anh.

- Hết-

Bạn đang đọc truyện *Chồng Hờ Vợ Tạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.